MIHAELA GHEORGHIȚĂ

DRAGONUL

MIHAELA GHEORGHIȚĂ

DRAGONUL

roman

publicație independentă

2013

Copyright © Mihaela Gheorghiță, 2013

Desen copertă: Dragonize Me (fragment)

Copyright © Alexandra Anton, 2011

http://anomadbubble.blogspot.com

Detalii la:

http://dragonul.timword.ro

Pentru Alex

Cele patru maimuțe

Să nu vezi nimic rău.

Să nu auzi nimic rău.

Să nu spui nimic rău.

Să nu faci nimic rău.

Partea I

1

Need for Speed

Păi sigur că da, de cînd eram mic ştiam să zbor, mi-a răspuns Dragonul, rîzînd pe înfundate şi scoţînd fum pe nări. Să mor eu, de cînd nu m-am mai gîndit la treaba asta! Eram un puşti oarecare, dar cîţiva ani buni am fost convins că am aripi… Nu, n-am zis la nimeni, evident, am ţinut-o doar pentru mine, era mai fain aşa…

A, îţi dai seama că-mi plăcea la nebunie să-mi închipui că zbor… Nu, nu mă duceam departe şi nu mă ridicam foarte sus, dar ajungeam măcar pînă deasupra măsuţei din sufragerie, cam la un metru sub lustra mai mare decît mine, ştii, din aia cu trei braţe în formă de lujeri de nufăr, de care erau pline magazinele pe atunci. Acolo planam cîte jumate de minut, mai mult cînd pe măsuţă mamă-mea punea un platou cu prăji – Alba ca zăpada de obicei, proaspăt scoase de la presat, cu zahăr pudră pe deasupra. Cu Alba ca zăpada la bord, mă roteam în aer şi viram scurt afară pe uşă, traversam în viteză holul şi aterizam în picaj înapoi pe mochetă. Şi mă întorceam la jucăriile mele obişnuite: maşini de curse din plastic, tancuri în miniatură, avioane cu elice sau luptători ninja pictaţi, cu ochii ca două dungi – din cauză că cineva le-a strîns prea tare părul în coadă de cal, mă gîndeam eu…

Nu, n-a aflat nimeni, fiindcă mă jucam de-a zborul numai cînd eram singur acasă, nu vroiam să mă prindă careva şi să mă vîndă la circ – cum a păţit fetiţa din povestea pe care mi-o citea bună-mea seara la culcare. Aia din carte s-a născut cu aripi de lebădă şi-a fost trapezistă toată viaţa. Pe mine nu mă interesa circul, vroiam să mă fac pilot de Formula 1 sau supererou şi să salvez lumea – ca Batman, cum ar veni. Aşa că aveam grijă să nu afle nimeni că am puteri supranaturale. Bine, mie mi-era mult mai uşor decît fetei din poveste, pentru că aripile mele erau transparente, ca de libelulă, nu cu pene ca ale ei, şi de-aia erau invizibile – îţi

dai seama ce minte aveam?… A, păi… îmi ieşeau vertical din spate, direct prin tricou sau pulover, dar fără să-l rupă, şi cînd nu le foloseam le ţineam pliate, paralel cu corpul…

Nu, mă, nu m-a învăţat nimeni să zbor, imediat ce mi-am inventat aripile m-am trezit că mă desprind de la podea şi mă ţin în aer, iar asta cred că s-a întîmplat pe cînd am început să-nţeleg că eu sînt eu şi diferit de ceilalţi. Numai că mi-a fost mereu frică să mă duc prea departe sau să-mi dau drumul de prea sus. O singură dată am vrut să-mi iau zborul de la fereastra dormitorului meu, de la etajul doi… Nu, stai să vezi.

Purtam cheia de la intrare atîrnată de gît de-un şnur albastru, aşa că – în mintea mea – n-ar fi fost nici o problemă să mă întorc după aia acasă. Vroiam să iau înălţime deasupra straturilor de castraveţi ale lui nea Oprea de la unu, apoi să planez dincolo de gardul viu care făcea fructe mov, otrăvitoare, ca nişte bobiţe, din care-am jurat să mînc odată, dar n-am apucat. Şi mă gîndeam să aterizez pe sub bătătorul de covoare, pe care-l puneam de obicei poartă cînd jucam fotbal cu băieţii din zonă, ca şi cum aş fi înscris un gol cu tot corpul în loc de minge. Stăteam pe vine pe pervaz, ţinîndu-mă de tocurile laterale, şi pipăiam cu vîrfurile degetelor de la picioare denivelările de pe lemnul acoperit cu vopsea. Eram pe cale să-mi dau drumul cînd am auzit cheia în yala de la intrare.

Tată-meu se întorsese mai repede de la lucru. Fusese *disponibilizat,* am prins printre ţipetele lui şi ale mamă-mii mai tîrziu în ziua aia. Atunci n-am înţeles exact ce înseamnă asta. Dar au început să se schimbe aproape imediat tot felul de lucruri care contau pentru mine: n-am mai primit decît jucării la mîna a doua, n-am mai băut suc la cutie de carton şi-n locul chiftelelor de carne, care te-nnebuneau cu mirosul de usturoi şi condimente, mamă-mea a început să prăjească nişte cocoloaşe din cartofi şi făină, cleioase şi fără nici un gust. Tată-meu nu şi-a mai găsit niciodată alt job, după vreo doi ani a reuşit doar să se pensioneze pe caz de boală – evident, cu un certificat fals de cardiac. Faza tare a fost că, la multă vreme după aia, cînd aveam vreo şaişpe ani, chiar a făcut un infarct – mi s-a zis că din cauza mea, dar eu cred că pălinca a fost de vină – aşa că de-atunci ce scria în certificat a fost pe bune.

Altă chestie care mi-a dat peste cap planurile legate de zbor a apărut imediat după ziua cînd tată-meu mi-a tăiat elanul băgînd pur şi simplu cheia în yală: gagiul nu mai pleca de acasă dis' de dimineaţă ca să se-ntoarcă după-amiaza tîrziu. Aşa că n-am mai prins nici o ocazie să-mi iau zborul de la fereastră. Poate de asta în scurt timp mi-am şi imaginat că mi-au căzut aripile…

Na bine, ce-ntrebări haioase pui şi tu! Nu, mă, n-am avut nici un fel de durere şi nu mi-a curs sînge. Nu mi-am dat seama din timp dacă începuseră să se usuce şi nici nu mi-am închipuit că mi s-au rupt prin somn sau că mi le-a tăiat cineva. M-am trezit pur şi simplu într-o dimineaţă că nu le mai am. Le-am căutat o groază prin pat şi pe covor, dar nu le-am

găsit. Am bocit ore-n şir, pînă m-a auzit tată-meu, care-a crezut că atunci m-am sculat din cine ştie ce coşmar cu monştri şi-a intrat în cameră. Şi-am cam plîns după ele mult timp după aia…

Cum adică, să le simt lipsa fizic?… Ca amputaţii?! Na, ce şod, la asta chiar că nu m-aş fi gîndit! Nu mă, n-am avut impresia că mă trec vreun fel de dureri sau mîncărimi, nici la început, nici mai tîrziu. Doar că niciodată n-am putut să uit de tot cum era cînd ştiam să zbor, cînd îmi închipuiam că plutesc prin apartament fără să ating podeaua. Sau că mă lansez rapid, ca o torpilă, din balconul mic de la dormitorul alor mei, plin de cactuşi şi crăciuniţe, de ziceai c-au făcut seră acolo. Şi ajungeam într-o secundă pînă la uşa de la balconul mare din sufragerie, unde-mi trăgeam sufletul jumate de minut şi mă-ntorceam ca vîntul în capătul celălalt al casei.

Cred că din cauza asta cînd am trăit din nou o chestie asemănătoare – eram la volanul unei rable cu motor modificat şi opţiune turbo, care putea să prindă peste 150 la oră, cu tuningul făcut chiar de mine la *taller*[1]-ul unde lucram – cînd am trăit aproape aceeaşi chestie, îţi dai seama c-am fost înnebunit după aşa ceva…

A nu, n-a fost din cauza vitezei, doar conduceam în curse de stradă de vreun an jumate pe tot felul de fluturo-foarfeci neînmatriculate, luate de la unul sau altul. Şi de fapt în momentul ăla chiar stăteam pe loc, turînd motorul şi aşteptînd să se dea startul. Îmi tremurau un pic mîinile pe volan şi simţeam cum mi se formează o picătură de transpiraţie deasupra sprîncenei stîngi. Nu mai pariasem niciodată atîţia bani într-o cursă – 2000 de euro, o nimica toată pentru baştanii care-şi puseseră în joc şi maşinile, şi mult mai mult mălai, dar pentru mine tot ce reuşisem să strîng de cînd venisem aici. Pe lîngă asta, puteam să cîştig de vreo zece ori mai mult, pentru că era un fel de turneu regional, care se întîmpla doar o dată pe an şi la care veneau cei mai tari *corredores*[2] din toată Comunitatea Andalucía. Dar n-au fost nici măcar banii, la urma urmei ştiam foarte bine c-o să-i ard aproape mai repede decît i-am făcut, pentru că vroiam să încep să-mi construiesc de la zero maşina mea cu care să concurez.

Nu, a fost prima dată cînd cineva – şi s-a nimerit să fie Alfonso, noul meu copilot – mi-a întins un joint. *¿Quieres un porro?* m-a întrebat rînjind. Şi, văzînd că mă încrunt: *¿Cómo se dice en inglés – pot?*[3]

Aş fi ştiut ce e şi fără să-mi spună, chiar dacă nu mai văzusem joint-uri pe viu pînă atunci, iar ăsta arăta ca o ţigară fără filtru obişnuită. Dar mi-am dat seama că e iarbă imediat ce l-a aprins, pentru că maşina s-a umplut rapid de mirosul înţepător, ca de balegă, pe care-l ştiam de la party-urile şi concertele la care mergeam cînd încă mai eram la liceu la Timişoara.

---

[1] span. *atelier.*

[2] span. *şoferi de curse.*

[3] span. *Vrei o ţigară cu marijuana? Cum se zice în engleză – pot? [pot =* engl. *marijuana]*

Doar cuvîntul în spaniolă nu-l mai auzisem. Eram la Sevilla de aproape doi ani, iar mai înainte am stat cîteva luni la Barcelona, aşa că o rupeam destul de bine în spaniolă, dar pînă la cursa de care-ţi zic am reuşit cumva să stau departe de droguri, deşi sigur am mai trecut pe lîngă ele – sau ele pe lîngă mine – de-o groază de ori…

Ba, ţigări normale fumam ca un turc şi pe-atunci, tot Marlboro roşu, dar nu mă atingeam de alcool – conduceam mult şi nu vroiam probleme cu poliţia. În schimb, trăiam cu ness şi Red Bull, pentru că aveam deja două joburi. Cel de zi era la *taller*-ul lui Jesús, un fel de gangster cam pîrlit, dar iute la mînie, care făcea tot soiul de investiţii tembele de pe urma cărora ieşea aproape de fiecare dată păgubaş. De aia era mereu ocupat să se răzbune pe ăia care l-au înşelat sau cel puţin l-au lăsat baltă; şi se răzbuna crunt, tăindu-le mîini sau picioare, arzîndu-i cu acid sau înecîndu-i în Guadalquivir. La garajul lui lucram ziua, reparînd maşini obişnuite şi făcînd tuning pentru alea de curse. Iar noaptea lucram tot pentru Jesús, care deasupra *taller*-ului construise un fel de *hostal*[1], cel puţin aşa zicea reclama luminoasă, unde de fapt îşi aduceau fetele lui clienţii; eu păzeam recepţia şi aveam grijă să nu apară nici un fel de probleme în camere… Păi na, mai apăreau, dar asta-i altă poveste. Acum îţi ziceam cum m-am apucat de fumat. Sau nu te mai intere?…

Cum spuneam, pe-atunci trăiam cu ness şi energizante şi ca să fiu în formă pentru cursa din ziua aia, cum nu mai dormisem deloc în ultimele două nopţi, cred că băusem vreo şapte cafele şi vreo trei Red Bull-uri. De fapt, din cauza asta eram şi-aşa de agitat – în mod normal, sînt un şofer foarte calm, mai ales în trafic, după cum vezi.

Dădusem boxele la maxim şi-n urechi îmi urla 50 Cent cu *In da Club*. Ştiam că tremur pentru că am prea multă cofeină la bord şi de fapt începeam să intru un pic în panică. Aşa că atunci cînd am văzut joint-ul între degetele negre de la uleiul de motor ale lui Alfonso nu m-am gîndit de două ori, m-am aplecat repede şi-am tras adînc din el. Mă şi ce trip am avut, să mor eu!

Primul efect a fost că am înţeles brusc şi celelalte versuri care urmau după *I don't know what you heard about me*[2] din piesa care tocmai începea. Am ţinut fumul înăuntru tot refrenul şi l-am scos afară fix cînd 50 Cent zicea: *You can't see that I'm a motherfuckin' P.I.M.P.*[3] Exact în secunda aia s-a dat şi startul. Am simţit cum piciorul drept apasă pe acceleraţie pînă la capăt fără să fac eu nimic, iar stîngul dă drumul la ambreiaj. Subaru-ul a ţîşnit ca din puşcă dintre celelalte maşini, şi-am trecut razant pe lîngă gagica în fustă roşie mini înfoiată, care a dat startul desfăcîndu-şi sutienul şi împingîndu-şi ţîţele în faţă.

[1] span. hotel mic, deţinut de obicei de o familie care şi locuieşte în el.

[2] engl. *Nu ştiu ce-ai auzit despre mine.*

[3] engl. *Nu te prinzi că sînt un P.E.Ş.T.E. dat naibii.*

În cîteva secunde schimbasem deja într-a cincea. Nu mai tremuram şi transpiraţia mi se oprise, deşi simţeam cum îmi bubuie inima în piept mai tare ca niciodată. Piciorul drept era lipit de acceleraţie, ca şi cum pedala devenise o prelungire a corpului meu, ca şi cum împingeam maşina înainte cu puterea gîndului. Ţineam strîns de volan, urmăream cum botul Subaru-ului înghite sutele de metri de asfalt şi, chiar dacă simţeam toată maşina vibrînd de la viteză şi din cauza lui 50 Cent – *She like my style, she like my smile, she like the way I talk*[1] –, aveam impresia că sînt în jocul ăla de computer, *Need for Speed: Hot Pursuit 2* – îl ştii, nu? – pe care mi-l trimisese văru-meu Adiţu din România pe CD. La un moment dat chiar m-am întrebat de ce nu văd traseul şi cît gaz mai am în colţul din stînga sus. Tocmai atunci m-a ajuns din urmă marocanul ăla împuţit din Cádiz pe acelaşi Volvo cu care-mi luase faţa şi anul trecut şi mi-am amintit că sînt într-o cursă reală. M-am prins instant că de data asta pot să-l fac eu şi i-am tăiat calea schimbînd pe banda a doua chiar cînd se pregătea să treacă de mine. *Look baby this is simple, you can't see, You fucking with me, you fucking with a P.I.M.P.*[2]

Maşina îşi depăşise deja propriul record, atinsese 180 la oră, şi mi se părea că o conduc acum din vîrful degetelor, cu care apăsam uşor volanul. Pe lîngă mine treceau ca fulgerul în sens opus parapete umplute cu graffiti, depozite industriale şi parcări uriaşe. *I'm your friend, your father, and confidant, bitch*[3]. Apoi în faţă mi-a apărut curba aia strînsă de care ştiam tot de anul trecut, o curbă după care te duci întins pînă la aeroport. La viteza cu care zburam n-o puteam lua decît cu un drift de toată frumuseţea, iar ca să-mi iasă trebuia să fiu concentrat la maxim. Am lăsat-o mai moale şi-am schimbat într-a patra. *But a bitch can't get a dollar out of me*[4], a repetat 50 cu dispreţ, iar în dreapta mea, cu burta săltîndu-i în sus şi-n jos, cu părul ăla creţ şi parcă umflat cu pompa turtit de plafon, cu *porro*-ul fumegînd între degetele de la mîna stîngă şi cu cealaltă agăţată de mînerul de deasupra portierei, Alfonso urla excitat: *¡Vamos Dragón! ¡Vamos Dragón!*[5]

Nu mi-a tremurat mîna nici măcar o clipă. Cu cîţiva metri înainte să înceapă curba, am accelerat din nou şi-am început să trag de volan la stînga, apoi am călcat ambreiajul şi-am schimbat la loc într-a cincea. Simţeam că fac toate mişcările ca teleghidat, fără să le gîndesc, ca şi cum îmi veneau de undeva din străfundurile minţii, din codul cu care fusesem programat; mai mult, roţile mi se păreau prelungiri ale mîinilor şi picioarelor, pedalele şi manetele un fel de piese de legătură prin care transmiteam comenzile de executat. Pielea de pe

[1] engl. *Ei îi place stilul meu, cum zîmbesc şi cum vorbesc.*

[2] engl. *Uite, iubito, e simplu, nu vezi, Dacă te pui cu mine, te pui cu un P.E.Ş.T.E.*

[3] engl. *Îţi sînt prieten, tată şi confident, curvo.*

[4] engl. *Dar o curvă nu poate să scoată nici un ban de la mine.*

[5] span. *Hai Dragonule! Hai Dragonule!*

volan devenise complet elastică, mi se mula în palme, iar adidaşii păreau că mi s-au topit în pielea tălpilor şi tălpile în metalul pedalelor, în care se ramifica acum reţeaua mea de vene, prin care adrenalina circula la aceeaşi viteză cu aia de pe indicatorul de bord. Pe şosea nu mai era Subaru condusă de un puşti de douăzeci de ani, ci doar eu, un fel de om-maşină, care se mişca perfect coordonat între partea din carne şi oase, şi partea electrică şi mecanică.

Dreptul a apăsat din nou pe acceleraţie, pînă la podea, iar cînd stîngul s-a ridicat de pe ambreiaj, am simţit în tot corpul cum Subaru-ul o ia din spate la dreapta şi începe să alunece pe diagonală în curbă. Pentru mine toată faza s-a derulat cu încetinitorul: scrîşnetul roţilor îmi scrijelea timpanele mai crunt decît dacă aş fi dat boxele la maxim în *Need for Speed,* dar am avut senzaţia că mă desprind de maşină şi mă ridic deasupra ei, şi-am văzut cum mă învîrt în curbă, am văzut şi urmele negre lăsate de cauciuc pe asfalt, de parcă schimbasem perspectiva de la *driver* la *bird's eye view*[1]. Şi tot de-acolo de sus mi-am dat seama că oi fi făcut eu toate mişcările la dungă, dar am reuşit cumva să uit să virez în sens opus după ce-am dat drumul la ambreiaj, iar acum mă desprinsesem fizic de Subaru şi nu mai puteam să mişc nimic. Aşa că maşina era încă în drift cînd ar fi trebuit deja să se redreseze, iar parapetul albastru pe care scria cu litere mari de tipar: *No temas, cree solamente, Lucas 8:50*[2], se apropia ca fulgerul chiar de portiera mea. *Catch a date, suck a dick, shiiit, TRICK*[3], a fost ultimul lucru pe care l-a urlat 50 Cent înainte să-i piară piuitul în izbitură, iar ultimul gînd care mi-a trecut prin cap înainte să dau cu el de geamul portierei a fost că Jesús o să-mi spargă faţa mai mult ca sigur…

Nu, nu mai condusesem pentru el pînă atunci, avea şoferul lui special pentru Subaru, un malac din Argentina cu mutra plină de semne, parcă-l trecuse mă-sa printr-un ciur cînd era mic, dar pe ăsta l-a prins poliţia cu vreo săptămînă înainte cînd făcea nu-ş' ce livrare pentru patron în capătul celălalt al provinciei. Aşa că Jesús a avut nevoie urgent de un şofer de rezervă şi cum mă ştia la volan în curse de stradă din anul trecut, m-a rugat pe mine.

Miza era cu atît mai mare, şi pentru mine, şi pentru el, fiindcă dacă pierdea cursa se ducea dracului nu numai Subaru-ul în care băga bani ca un apucat în fiecare lună, să-l repare după ce-l buşea argentinianul, ci şi multele mii de euro, pe care eram sigur că le-a pariat pe mine şi care, înzecite, aveau să-i salveze *taller*-ul cu care-şi gajase un împrumut. Fără *taller* îi rămînea doar *hostal*-ul, dar maşinile erau cea mai mare pasiune a lui, chiar şi înainte de femei, aşa că n-avea să mă ierte că i-am pierdut în cursă şi rabla preferată, şi locul unde-o tot asambla şi dezasambla…

Ce spui?… De ce nu merg un pic mai repede acum? Păi ce, ne grăbim undeva?

---

[1] engl. *şofer* şi *perspectivă de sus.*

[2] span. *Nu te teme, trebuie doar să crezi, Luca 8:50.*

[3] engl. *Treci la agăţat, suge-o, rahat, ieşi la maidan.*

Dragonul a început iar să rîdă şi a îndesat chiştocul uitat între degete în scrumieră. Cu gingiile dezgolite, semăna şi mai bine cu un urangutan, iar cearcănele vineţii păreau că i se adîncesc tot mai mult. Şi-a trecut palma dreaptă mai întîi pe frunte, deasupra sprîncenelor atît de blonde că abia se distingeau, apoi pe restul ţestei rase complet, acoperită cu piele translucidă, pe sub care se întrezăreau oasele craniului, mobile parcă, alunecînd printre venele groase şi verzui. Na, eu nu vroiam să te sperii, a continuat, aprinzîndu-şi alt Marlboro, dar – şi l-am văzut cum apasă pe acceleraţie, i-am văzut muşchii din pulpa dreaptă cum se încordează sub materialul lucios al treningului – dacă-ţi place viteza, te duc, ba chiar abia aştept!

Mîna dreaptă, pe al cărei inelar trona o piesă de aur alb masiv, în montură cu un oval maroniu pe care era gravat un simbol chinezesc, s-a lăsat pe schimbătorul de viteze şi l-a dus lin şi rapid într-a cincea, aşa de lin şi rapid că n-am simţit trecerea la altă treaptă decît într-un punct nedefinit dintre stomac şi cutia toracică. Pe afişajul CD player-ului încă mai apărea intermitent P. Diddy *feat.* diverşi alţi artişti de care nu mai auzisem – cu excepţia lui Timbaland, pe el îl ştiam din vara trecută cu o lălăială care se chema *Apologize –,* dar muzica îmi suna în continuare în urechi doar în surdină. Numele alternau cu cifrele argintii ale ceasului, care arăta acum 16:10.

E destul de repede sau vrei să conduci tu? m-a întrebat Dragonul rînjind şi mi-a făcut cu ochiul. Goneam cu 120 de km la oră.

N-am permis, frate! i-am răspuns repede.

Ţi s-a furat şi ăsta sau… N-ai deloc?! s-a mirat şi m-a privit compătimitor, de parcă i-aş fi mărturisit că m-am născut fără un organ esenţial şi e de mirare că mai sînt în viaţă.

Încă nu, i-am spus, dar o să-mi iau cînd mă întorc acasă. Mai am cîteva ore de condus, apoi examenul. N-ai văzut în ce mi-am pus hîrtiile pentru consulat?

Dragonul a aruncat o privire la cartea pe care-o sprijineam pe genunchi şi a citit încruntat titlul, apoi a dat din cap şi mi-a urat baftă, fără să se uite la mine. Centura de siguranţă mă ardea pe umăr şi-mi doream mai mult ca orice s-o desprind şi să aud cum se rulează automat în locaşul ei. Dar, mă avertizase Dragonul, în Spania dacă te prinde că nu porţi centură amenda e usturătoare, iar poliţiştii sînt extrem de stricţi. Ce *legal speed limit*[1] or fi avînd şi ăştia pe autostradă? m-am trezit că mă întreb, deşi poate era un pic tardiv. Prin dreapta mea a trecut rapid acelaşi semn rutier în contur roşu triunghiular: , pe care-l mai zărisem de cîteva ori pînă atunci, numai că de data asta era răsturnat, ca şi cum s-ar fi adaptat la punctuaţia spaniolă: .

[1] engl. *limită legală de viteză.*

Mi-am aţintit privirea în lungul drumului care zbura pe sub noi, dar din cînd în cînd mă uitam la Dragon cu coada ochiului. Iar el ştia asta, pentru că buzele îi tremurau într-un zîmbet pe care se străduia să nu-l schiţeze. Am simţit un firicel de sînge cum mi se prelinge încet în tampon şi am strîns din genunchi, de parcă aşa puteam să alung senzaţia de mîncărime. Continua să fumeze cu cotul stîng sprijinit de geamul portierei, coborît de tot, iar fumul se învîrtejea afară, luînd din cînd în cînd şi cîte o bucăţică de scrum. În dreapta mi-a apărut deodată o livadă de mandarini plini de fructe şi am tras mirosul proaspăt adînc în piept, înghiţind apoi în sec, sperînd că aşa o să-mi treacă greaţa. Dragonul a călcat şi mai mult acceleraţia, iar mandarinele din pomi s-au transformat brusc într-o succesiune de pete sferice, alunecînd pe lîngă mine şi lăsînd dîre portocalii, care în cele din urmă fuzionau în dungi, ca într-un *screen saver* dinamic, setat la rezoluţie maximă.

Tu nu fumezi, nu? m-a întrebat Dragonul, lăsînd ţigara să cadă pe fereastră.

Ce mă, tutun?! În nici un caz! i-am răspuns imediat, ridicînd palmele şi strîngînd din umeri. Doar dăunează grav sănătăţii!

A izbucnit din nou într-un rîs zgomotos, care mi-a amintit pe loc de sunetele pe care le scot primatele din *Monkey Business,* documentarul meu preferat de pe Animal Planet. Pentru o clipă, mi l-am imaginat gol puşcă, scărpinîndu-se la subţiori şi ţopăind, cu picioarele arcuite în două paranteze perfecte, cu penisul extrem de roşu şi extrem de erect. *Would you like me to press play?*[1] a întrebat mieros din boxe o voce feminină. Dragonul a rotit un buton şi maşina s-a umplut de acelaşi ritm înnebunitor de hip hop, care-mi făcea stomacul să tresalte mai tare chiar decît viteza cu care mergeam.

Şi Jesús, Alfonso, maşina? m-am interesat, înghiţind din nou în sec şi încercînd să-mi ignor greaţa.

Evident, mi-a răspuns Dragonul, suflînd fumul pe fereastră, nu i-am mai văzut de atunci. M-am trezit la un moment dat în Subaru cu dureri în tot corpul, dar mai ales cu o usturime *horror*[2] în partea stîngă a capului, de unde – mi-am dat seama cînd am dus mîna – îmi curgea sîngele şiroaie. Alfonso zăcea în scaunul de lîngă mine fără să zică nici pst – mai ştii, poate nici nu mai sufla, dar n-aveam timp să verific asta – cu capul pe spate şi gura larg deschisă. Mi-am desfăcut cu greu centura şi-am împins de portieră pînă s-a desprins cu totul şi-am rămas cu ea în mînă, nici gînd să mai culiseze în sus. Am ieşit pe şosea şi-n zare am văzut luminile de la aeroport.

Am mers vreun ceas pe jos pînă să ajung acolo, pe marginea autostrăzii, ferindu-mă de maşinile care fulgerau pe lîngă mine, urmînd luminiţele de pe cer şi uruitul avioanelor care

[1] engl. *Ai vrea să pornesc muzica?*

[2] engl. *de groază.*

decolau sau se pregăteau să aterizeze. Mă dureau toate, dar mi-era clar că n-am păţit nimic grav şi m-am mirat ce noroc am putut să am şi de data asta. Cînd am ajuns, m-am repezit imediat în staţia de autobuz, m-am urcat în prima maşină şi m-am dus mai întîi acasă, unde m-am spălat, m-am schimbat şi mi-am adunat în grabă cîteva lucruri şi puţinii bani pe care-i mai aveam. Apoi am tulit-o la *Renfe*[1] şi-am luat primul tren spre Madrid, unde oricum plănuiam să mă duc peste ceva vreme, să vizitez un chinez, un prieten pe care mi l-am făcut la Barcelona. Ştiam că avea să mă ajute să mă pun pe picioare în primă fază şi la uşa lui puteam să apar oricînd fără să-l anunţ din vreme. Şi uite-aşa mi-a pierdut Jesús urma, şi-am ajuns s-o cunosc pe Tatiana, iar acum şi pe tine…

La Sevilla? Nu, n-am mai călcat de-atunci, chiar dacă au trecut mai bine de cinci ani de la cursa aia. Într-un fel, mi-a părut bine că plec. E un oraş fain, mai bine de juma' de an e vară – păcat numai că nu-i la mare – şi nu dai de români chiar pe toate drumurile ca aici. Dar mi s-au întîmplat şi-acolo o groază de rahaturi, aşa că abia aşteptam să schimb peisajul.

După multă vreme, am auzit că Jesús a reuşit să-şi facă alt *taller* şi cu timpul a ajuns mare gangster, toată lumea tremură cînd aude de el. Dar eu în curse nu m-am mai băgat să conduc decît de foarte puţine ori şi-abia după ce am ajuns în partea asta de ţară, chiar dacă s-au tot rugat oamenii de mine de-a lungul vremii. Rar mai dau sfaturi legate de tuning şi, ce-i drept, tot mai pariez – asta nu cred că o să-mi iasă din sînge prea uşor.

Şi… în afară de asta, acum cu ce te ocupi? l-am întrebat.

Dragonul a început din nou să rîdă. Uite că intrăm imediat în oraş, mi-a zis, aruncînd ţigara pe geam.

În jurul nostru, peisajul se schimbase de cîteva minute bune, de la livezi cu pomi plini de fructe la depozite industriale, apoi blocuri turn colorate, magazine de haine, supermarketuri şi bănci. Mergeam pe lîngă vadul secat al rîului care străbătuse odată Valencia, plin de o vegetaţie sălbatică pe aici, din care nu lipseau palmierii, dar care înspre centru – îmi spusese Dragonul – fusese transformat într-un parc. Prin minte îmi treceau tot felul de întrebări şi presupuneri, în timp ce-l urmăream cum reduce viteza şi se încadrează supercorect în trafic, semnalizînd şi dînd priorităţi.

[1] span. *gară.*

2

¡Feliz Año Nuevo!

N-o să-ţi ajungă decît vreo zece minute dacă o laşi încontinuu, mi-a spus Dragonul, că aşa-i cu boilerele. După aia se răceşte brusc şi trebuie să aştepţi măcar vreo jumate de oră pînă să se încălzească tura următoare. Pe mine nu mă deranjează, dar pe tine… na, ce să zic…

Mă descurc, frate, i-am răspuns şi m-am dat un pas înapoi, prinzînd uşa cu vîrful papucului de casă roşu, plin de lei, zebre şi girafe aurii în miniatură, şi împingînd-o spre el. Stătea de cel puţin două minute întregi în prag, explicîndu-mi metafizica duşului în apartamentul lui. În fundal o voce de negru urla din boxele date la maxim în living: *I want to lick you from your head to your toes*[1], iar eu urmăream discursul Dragonului mai mult sau mai puţin concentrată, sperînd să nu-mi alunece chiloţii şi tamponul de schimb de sub prosop.

În cele din urmă a plecat. Te las atunci, mi-a zis, frămîntînd între degete animalul înaripat din argint, lung de cel puţin cinci centimetri, atîrnat de lanţul gros pe care-l purta în jurul gîtului. Dacă-ţi trebuie ceva să mă strigi! a adăugat, după ce-am închis uşa. Cred că era deja în drum spre living. Am tras cu zgomot zăvorul şi am putut în sfîrşit să pufnesc în rîs.

După cîteva secunde de cercetări, mi-am dat seama că nu sînt cuie de agăţat hainele niciunde. Am recurs la singura soluţie care mi s-a părut acceptabilă: am lăsat jos capacul pe vasul de toaletă şi mi-am pus lucrurile pe el, hlizindu-mă la hîrtia igienică imprimată cu faţa lui Bugs Bunny ronţăind din morcov. De departe cel mai interesant obiect din baie era bideul, disfuncţional din păcate, cu robinetul lipsă. Chiuveta antică era crăpată pe toată suprafaţa, ca şi oglinda de deasupra, de parcă într-o bună zi Dragonul s-ar fi enervat şi-ar fi aruncat un obiect contondent – o cheie franceză sau altă sculă de genul – în propria reflexie, iar cheia a ricoşat după ce a lovit sticla, spărgîndu-i literalmente faţa, şi-a căzut în chiuvetă. Oglindă spartă, şapte ani de ghinion, mi-am spus, fixîndu-mi trăsăturile în reţeaua radială de cioburi, asemănătoare cu o pînză de păianjen. Pentru o clipă am avut senzaţia că disting în loc de faţa mea chiar imaginea Dragonului, fragmentată în oglindă, cu chipul schimonosit de furie, cu tendoanele de sub pielea capului în relief, cu nările palpitînd în ritmul respiraţiei sacadate.

M-am sprijinit de marginea chiuvetei şi-am fixat cele cinci găurele ale scurgerii. Nu trebuia să mănînc din pizza aia, m-am gîndit. După ce că a iradiat-o la microunde, pentru că e

[1] engl. *Vreau să te ling din cap pînă-n picioare.*

semipreparată, deci plină de E-uri, mai şi îngraşă ca naiba. Dar nu mîncasem nimic toată ziua şi, chiar dacă nu-mi era foame, trebuia să iau măcar o gustare, iar două triunghiuri de pizza nu mi s-au părut un exces. Iată însă că voiau deja să se răzbune. M-am întrebat dacă n-ar fi cazul să încerc să vomit, poate aşa m-aş simţi mai bine şi-aş elimina şi pericolul de îngrăşare. Pe gresia maronie lucioasă de lîngă chiuvetă zărisem cu coada ochiului un cîntar albastru Ikea, cu model de glob pămîntesc, învelit încă în plasticul cojit aproape de tot, cu găuri imense peste Europa şi America şi cu urme negre de noroi pe toate continentele. Însă tocmai îmi luasem pastilele înainte să vin la baie – cînd Dragonul era cu spatele la mine, spălînd vasele şi povestind în continuare despre neajunsurile traiului de imigrant în Spania, în special pe timp de criză economică – aşa că n-ar fi fost indicat să vomit.

Am ridicat privirea. Pe poliţa de sub oglindă, un pahar cu o periuţă de dinţi albastru cu alb, solitară – pasta aveam s-o găsesc în dulăpior după duş, lîngă deodorantul roll-on Adidas *para hombre*, trusa de bărbierit şi apa de toaletă *I Am King* de la P. Diddy, într-o sticlă masivă, mată, de o nuanţă ştearsă de gri.

Am avut de gînd să mă spăl şi pe cap. Mă mînca supertare pielea şi în oglindă am descoperit cu groază la rădăcina părului, pe milimetrul aproape negru crescut de cînd mă vopsisem, aglomerări de firicele albe de mătreaţă. Dar imediat ce am început să mă dezbrac m-am răzgîndit. Dragonul îmi propusese să-mi aducă *estufa* din dormitor – o sobă scundă, pe rotile, cu butelie şi cărămizi refractare – să se mai dezmorţească aerul din baie cît stăteam la masă. Nu-i nevoie, i-am răspuns hotărîtă şi m-a privit cîteva clipe încruntat, apoi a ridicat din umeri. Ştia el ce ştia.

În cele din urmă, am deschis robinetul de apă caldă şi m-am urcat în cada joasă şi scurtă, ca de copii, în care dacă m-aş fi aşezat ar fi trebuit să stau cu genunchii la gură. Dar nu aveam de gînd să mă aşez. Pe fundul căzii era un strat gălbui-crem, care nu s-a luat nici cînd am dat pe el cu vîrful degetelor de la picioare. Mi-am petrecut cele zece minute de apă caldă nemişcată, ţinîndu-mă strîns de para duşului, simţind cum mi se face pielea de găină pe diverse părţi ale corpului şi urmărindu-mi sîngele cum se prelinge rapid, în cheaguri de diferite mărimi, mai întîi de-a lungul grăsimii tremurătoare de pe interiorul pulpelor, în josul gleznelor subţiri, disproporţionate, apoi pe fundul gălbejit al căzii, către scurgere.

Hoţul arăta ca un adolescent obişnuit. Din cauza asta am fost aşa surprinsă în prima clipă, cînd m-am întors şi l-am văzut agăţat de poşeta mea, trăgînd cu înverşunare. Bine-bine, mi-am zis, dar negrul ăla înalt cu rasta şi cu dinţii mari, ca de cal, care ne-a abordat pe o străduţă paralelă cu Rambla, întrebîndu-ne în timp ce-şi răsfira degetele prin părul meu: *¿Qué*

quieres, guapa? ¿Marijuana, coca?[1], ăla arăta cu mult mai suspect. Ce să mai zic de burtosul cu chelie şi ochii superalbaştri, duhnind a alcool şi a transpiraţie, care m-a strîns în braţe în mijlocul Ramblei – la cîteva minute după ce-a bătut miezul nopţii şi centrul Barcelonei a luat-o razna cu totul – şi m-a ştampilat direct pe gură cu buze moi şi lipicioase, urlîndu-mi apoi în ureche: *¡Feliz Año Nuevo!*[2]

Toate astea mi-au trecut prin minte în fracţiunea de secundă în care am conştientizat ce se întîmplă. Tatiana n-avea cum să mă ajute, intrase într-un *pub nocturno* să meargă la toaletă – sau cel puţin aşa mi-a spus mie –, iar străduţa îngustă, pe care cu greu ar fi încăput o maşină normală, era complet pustie. Nu trebuia să ne băgăm prin Barri Gòtic, mi-am zis, agăţîndu-mă cu toată forţa de cureaua care-mi alunecase de pe umăr, în timp ce hoţul trăgea în continuare de poşeta burduşită şi se holba la mine cu ochi mari, injectaţi.

Dar chiar eu insistasem să ieşim de pe Rambla, unde abia puteai respira în mulţime, nu numai din cauza inebriaţilor care tot încercau să ne bălească, ci mai ales a hoţilor care mişunau peste tot în jurul nostru, buzunărindu-i pe cei din jur şi foarte probabil şi pe noi. La un moment dat, Tatiana chiar a descoperit cu stupoare că i-au dispărut din haină mănuşile de piele în dungi alb-negru, pe care şi le cumpărase chiar în ziua aceea. Şi n-am simţit nimic, tu Nicole, dar nimic-nimic! a protestat, călcînd cu cizmele de piele Bata noi, fără să-şi dea seama, într-o baltă de urină proaspătă de lîngă un zid încărcat cu un graffiti roşu intens, reprezentînd destul de realist o inimă secţionată în două, sub care scria cu negru: *EL AMOR ME MATA*[3]. În secunda următoare pe lîngă noi a zvîcnit un bărbos slab ca un ţîr, îmbrăcat într-o salopetă albastră, murdar de var din cap pînă-n picioare, şi s-a trîntit în fund pe bordura trotuarului, cu picioarele larg desfăcute, printre care a dat drumul unui jet viguros de vomă galben-verzuie. Am păşit în spate şi m-am izbit de cineva care m-a făcut imediat *hija de puta*[4] cu o voce mai groasă decît auzisem vreodată. Întorcîndu-mă am descoperit că era omul-statuie deghizat în amerindian de bronz, pe care-l văzusem încremenit mai devreme între doi colegi de lucru, robotul construit din sticle de plastic şi pisica neagră uriaşă. Am apucat-o pe Tatiana de braţ şi-am tras-o printre un gay bar şi-o biserică gotică fumurie, pînă am ajuns la o oarecare distanţă de mulţime. Apoi a apărut rastamanul, care m-a lăsat în pace imediat ce prietena mea s-a arătat dispusă să negocieze cu el.

Cine naiba m-a pus să vin să fac revelionul la Barcelona cu nebuna asta, frate? m-am întrebat, ţinîndu-mă cu îndîrjire de cureaua poşetei. Adolescentul cu privirea injectată nu

---

[1] span. *Ce vrei, frumoaso? Marijuana, cocaină?*

[2] span. *Un An Nou fericit!*

[3] span. *DRAGOSTEA MĂ UCIDE.*

[4] span. *fiică de curvă.*

părea că are de gînd să renunţe; dimpotrivă, a început să scoată un fel de mîrîit şi să-şi arate dinţii, ca un pit bull care ţi-a prins braţul ca într-o menghină şi nu-ţi dă drumul pînă nu te pune jos. Pentru o clipă, mi s-a părut că se transformă chiar într-un cîine, că-i zăresc colţii ascuţiţi şi gingiile purpurii, dintre care i se scurgeau bale groase, şi ochii roşii din care lipsea orice strălucire de raţiune.

Dar cum era să-mi imaginez, m-am întrebat în continuare, alungîndu-mi din minte imaginea cîinelui, c-o să petrec o săptămînă întreagă alergînd cu morocănoasa de Tatiana de la un obiectiv turistic la altul, ca să scăpăm mai repede de vizitat? Aşa ratam exact chestiile pe care chiar voiam să le văd – şi Fundaţia Juan Miró, şi Muzeul Egiptean, şi Casa Batlló. Pentru că pe ea n-o interesa decît să ne întoarcem cît mai repede în camera de hotel, al cărei balcon, *on top of everything*[1], dădea fix spre Sagrada Família – ea se ocupase de cazare, nu eu. Aşa că în fiecare dimineaţă aveam impresia că mă trezesc într-un nou *sequel*[2] la *Alien,* cu monstrul transformat în catedrală, cu balele acide prelingîndu-i-se printre turnurile şi faţadele peste care tronau braţele extinse ale macaralelor, care păreau că fac ele însele parte din construcţie, ca nişte elemente de decor neconvenţionale. În plus, deja nu mai suportam eterna *cafetería*[3], plină pînă la refuz cu oameni de toate vîrstele, dar în special cu bătrîni, care erau în stare să facă o hărmălaie mai mare ca-ntr-o piaţă, vorbind toţi în acelaşi timp, gesticulînd sau bătînd cu bastoanele în podea, în timp ce Tatiana comanda pentru amîndouă – fără să mă întrebe – aceeaşi insipidă *café con leche*[4], mică, superslabă şi parcă amestecată cu nisip, în care chelnerii oacheşi turnau probabil cîte o singură picătură de lapte.

Cel mai rău era că, după ce ne întorceam la hotel după-amiaza tîrziu, nici măcar nu apucam să mă odihnesc după alergătura de peste zi, eventual reuşeam să citesc sau să mă joc *Space Monkey* pe mobil vreo oră, cît Tatiana stătea la baie, că în primele zile m-am şi întrebat de cîteva ori dacă nu cumva a reuşit să alunece în vasul de toaletă şi să tragă şi apa *in the process*[5]. Dar nu, apărea în cele din urmă, gătită foc şi machiată strident, cu buclele blonde pline de fixativ, cu ochii sticlind, trăgîndu-şi nasul şi hotărînd brusc că gata, ieşim la agăţat. Şi nici măcar nu agăţam pe nimeni, stăteam doar ceasuri întregi într-un bar sau altul, sorbind alene din cocteiluri fără alcool, scumpe şi proaste, iar Tatiana îmi povestea episoade din viaţa ei de după liceu, de cînd n-o mai văzusem. Asta chiar dacă ştiam din mailuri că în anul III, cînd ajunsese cu o bursă Erasmus la Madrid, i-a plăcut aşa de tare acolo încît a hotărît să nu se

[1] engl. *pe deasupra.*

[2] engl. *continuare.*

[3] span. *cafenea.*

[4] span. *cafea cu lapte.*

[5] engl. *între timp.*

mai întoarcă în România; şi pentru că n-a putut să se transfere a preferat să nu mai termine şcoala şi să se facă *au pair* sau să îngrijească bătrîni; şi din asta cîştiga mai bine decît îmi puteam imagina, deşi nu la fel ca altădată – evident, din cauza crizei. Despre ce priza în intimitatea băii, de cînd se apucase şi de ce-i plăcea aşa de mult nu sufla însă nici un cuvînt.

Acasă mă gîndisem că orice-aş face de sărbători tot e mai bine decît să merg în Slovacia, în staţiunea aia de munte, cu Ştef, veşnicii lui amici şi femelele aferente. Ştiam precis cum avea să fie din anul precedent în Austria, unde am avut impresia că ne-am dus separat, pentru că ne-am segregat din secunda doi pe sexe, iar prietenele sau soţiile au vorbit nonstop despre cosmetice, copii, amenajări interioare sau cine cu cine se mai culcă pe la serviciile lor, pînă cînd n-am mai rezistat şi m-am segregat singură în cameră cu-ale mele.

Aşa că şi de data asta, dacă m-aş fi dus, aş fi făcut la fel, cu mici variaţii. În timpul zilei, cît ceilalţi schiau, se alcoolizau sau împărtăşeau bîrfe, eu aş fi rămas închisă în cameră să citesc din Rushdie, Ishiguro sau Coetzee, să mă joc pe mobil ori pe laptop sau să învăţ pentru permisul de conducere pînă mă lua durerea de cap. N-aş fi coborît decît seara la masă, unde abia m-aş fi atins de mîncare, pentru că nu era nimic de regim în meniul prestabilit, iar anul ăsta nici măcar nu mai aveam voie să beau. Femelele şi-ar fi reluat discuţiile obişnuite, iar Ştef nu mi-ar fi adresat nici măcar o vorbă, prea prins în conversaţiile cu băieţii ca să observe că mă ia greaţa de plictiseală.

Exact ca acasă, am fi ajuns să stăm împreună doar noaptea tîrziu şi n-am fi făcut sex, pentru că el ar fi fost prea ocupat să se joace cu maşinuţele de curse pe laptop. Aşa că eu m-aş fi închis în baie să citesc, cu căştile de la mp3 player în urechi şi volumul dat la maxim să nu mai aud decît Gotan Project sau Buena Vista Social Club. De revelion am fi mers tot în restaurantul hotelului să continuăm apartheidul; de-acolo eu m-aş fi întors în cameră la 12 şi-un sfert, să nu mai văd faţa pocită de alcool a lui Ştef, perfect integrată în peisaj, şi să nu mă mai gîndesc la toate feliile de tort care-au rămas nemîncate. Ce-i drept, dacă aş fi mers în Slovacia cu el, pe mama n-ar mai fi apucat-o veşnica ei criză de nervi, pentru că sigur o să divorţăm dacă facem revelionul separat, deşi m-ar fi bombardat în continuare cu telefoane, să-mi împuieze capul că dacă aş face un copil soţul meu m-ar iubi ca la început.

În orice caz, mi-am spus, n-aş fi fost acum aici, luptîndu-mă de vreun minut întreg cu puştiul ăsta negricios, în bluză de trening şi pantaloni largi, cu turul lăsat, care în orice moment putea să scoată un cuţit cu care să-mi taie gîtul. Pentru o clipă, m-am şi văzut întinsă pe jos, cu capul într-o parte, cu părul roşu răsfirat pe caldarîm, năclăit în şiroaiele de sînge care-mi ţîşnea în valuri din rana rînjitoare de sub bărbie. Cureaua de la poşetă mă tăia în palme, dar n-aveam de gînd să-i dau drumul, fiindcă înăuntru aveam nu doar banii şi cardul,

ci şi buletinul şi paşaportul, şi ce mă făceam dacă rămîneam fără ele, cum mă mai întorceam acasă? N-aveam cum, frate, asta era clar.

Pentru că în Babilonul ăsta, mi-am spus, nimănui n-avea să-i pese de mine, nimeni nu m-ar fi ajutat sau nu mi-ar fi zis ce să fac. Nu ca acasă, unde toată lumea avea cîte-o părere despre ce-mi lipseşte sau unde procedez greşit, nu doar mama, Ştef sau aşa-zisele mele prietene, ci pînă şi amica mea Sabrina de la Resurse Umane, care-mi scria mailuri interminabile despre cum să mă integrez în echipa de contabili a firmei, chiar dacă eram fiica patroanei. Nu, mi-am spus, aici nu mai e nici unul dintre ei, n-aş mai primi nici un fel sfaturi, sugestii sau opinii. Nu, aici chiar nu mi-ar mai da nimeni indicaţii ce să fac, aş fi liberă să decid de capul meu ce-i bine şi ce-i rău – exact ce mi-am dorit de cînd mă ştiu, exact ce mi-am dorit să mi se întîmple cu nici o oră în urmă, cînd a bătut miezul nopţii.

Şi la gîndul ăsta am simţit cum mă ia cu frisoane şi mi se moaie genunchii. Şi m-am uitat la hoţul cu ochii injectaţi, şi m-am uitat la curea, şi mi-am aruncat privirea de-a lungul străduţei să văd dacă n-a apărut nimeni care să-mi sară în ajutor, şi-am întors capul spre bodega în care intrase Tatiana să-mi dau seama dacă nu cumva a ieşit şi s-a prins ce se întîmplă. Dar strada era tot pustie, ca şi intrarea de la birtul slab luminat, aşa că n-avea cum să mă vadă nimeni. Şi-am dat drumul la curea.

Fireşte, Dragonului nu i-am spus nimic din toate astea în după-amiaza aceea, cînd a venit să mă culeagă din faţa consulatului din Castellón. A întîrziat oricum mai mult de jumătate de oră, încît la un moment dat m-am gîndit că nu mai apare deloc. Îl aşteptam sprijinită de zidul de lîngă uşa ferecată, cu valiza în echilibru instabil la picioare, cu *Întrebări şi teste pentru obţinerea permisului de conducere* în braţe şi cu buzele umflate.

Aveam toate actele care citisem pe net că-mi trebuie pentru eliberarea unui titlu de călătorie: din fericire, folosisem ca semn pentru cartea pe care-am lăsat-o la hotel chiar permisul de la British Council – avînd fotografie şi ştampila unei instituţii era suficient să-mi demonstreze identitatea; dădusem *denuncia*[1] la poliţie cu o zi înainte – surprinzător, poliţia era deschisă pe 1 ianuarie; iar pozele mi le făcusem la o *tienda*[2] de lîngă gară, imediat ce m-am dat jos din tren la Castellón. Dar, după cum am bănuit de la Barcelona, unde consulatul urma să fie închis pînă pe 5 ianuarie din cauza unei succesiuni de sărbători legale româneşti sau spaniole amestecate cu zile nelucrătoare, şi aici era închis, şi tot pînă în 5.

Acasă nu sunasem pe nimeni, pentru că… pentru că-n poşetă aveam şi mobilul cu toate numerele în agendă – şi nu ştiam nici unul pe de rost, decît pe-al lui taică-meu, care

[1] span. *reclamaţie.*

[2] span. *magazin.*

habar n-avea că-s plecată şi oricum s-ar fi supărat dacă-l puneam s-o sune pe mama s-o anunţe ce s-a întîmplat. Aş fi putut să trimit cuiva măcar un mail, cum mi-a sugerat Tatiana, adică lui Ştef care intra pe net seara să se joace şi sigur şi-ar fi verificat adresa. El avea să mai fie în Slovacia pînă duminică, pe 4 ianuarie, pe cînd eu ar fi trebuit să mă întorc chiar în ziua aceea.

Dar ce rost ar avea să anunţ pe cineva? m-am întrebat. Ştef n-avea să se impacienteze că nu-i răspund la telefon, pentru că i-am zis cu o zi înainte să plec să mă lase naibii în pace în vacanţa asta – iar el a ridicat din umeri şi mi-a aruncat doar: Cum vrei. Deci probabil nici n-avea să încerce să mă sune. Iar mama oricum nu mai vorbea cu mine de cînd s-a convins că n-am glumit cu dusul la Barcelona de capul meu. Aşa că nici n-avea cine să mă dea dispărută. Dacă-i scriam lui Ştef atunci, m-ar fi sunat imediat pe numărul Tatianei şi-ar fi făcut ca toţi dracii, că mai proastă de-atît nu mă puteam dovedi. Era mai simplu să amîn asta pînă după weekend. Aşa că, după ce m-am uitat pe site-ul ambasadei, am plecat de la *locutorio*[1] fără să-mi deschid deloc mailul.

Bine că Tatiana mă putuse împrumuta cu ceva bani înainte să se întoarcă la Santiago de Compostela unde locuia acum, şi unde nu putea să mă ia cu nici un chip. Faza e că n-am loc să te ţin, tu Nicole, mă asigurase în ziua precedentă, cînd nu descoperisem încă nici o soluţie la situaţia în care mă aflam – cel puţin nici una care să nu-mi implice familia. Serios că n-am, tu, a pledat Tatiana, stau într-un *estudio*[2] prăpădit şi dorm pe-o saltea de-o persoană. Şi oricum e prea departe de Madrid să te plimbi în sus şi-n jos la ambasadă după acte.

Apoi, într-un moment de pură inspiraţie, şi-a amintit de Dragon, un tip din România cu care a fost combinată acum cîţiva ani la Madrid şi care a ajuns între timp la Valencia, unde – după cum avea impresia Tatiana – era cu siguranţă un consulat. În orice caz, putea barem să-l sune, să-l întrebe dacă nu mă poate găzdui. Adică e un pic mai… ciudat el, mi-a mărturisit prietena mea, aşa… un fel de Paraziţii cu La Familia lor de mafioţi de după blocuri, numai că bănăţean şi emigrat în vestul sălbatic. Dar e foaaarte de treabă!

Aşa că am fost de acord cu planul ăsta. Cînd l-a sunat a aflat că din păcate nu, nu e consulat la Valencia, dar este unul la Castellón, care-i foarte aproape; că n-ar strica să încerc acolo pe 2 ianuarie, poate e totuşi deschis măcar să-mi depun actele; şi că da, sigur că mă poate găzdui pînă-mi rezolv problemele la el în apartament unde are o cameră liberă şi că o să mă ajute cu tot ce poate. Asta a făcut-o pe Tatiana extrem de fericită. Tu Nicole, mi-a spus, vezi ce prieteni de treaaabă mi-am găsit! Să nu-ţi faci probleme, i-am zis că mi-eşti mai ceva ca o soră şi să aibă maaare grijă de tine!

---

[1] span. *club de internet.*

[2] span. *garsonieră.*

Cînd a apărut de după colţ era cît pe ce să pufnesc în rîs. L-am recunoscut imediat, după treningul Puma, adidaşii Reebok şi bling bling-urile aferente şi-n două secunde l-am şi conceptualizat: era întruchiparea culturii hip hop degenerate, corupte de consumerism. Nici lui nu i-a fost greu să-şi dea seama că pe mine mă caută, pentru că eram singura persoană care sprijinea zidul consulatului.

E închis, aşa-i? m-a întrebat fără nici un fel de introducere, cînd încă mai era la cîţiva metri buni de mine, gesticulînd cu ambele mîini, ca un hip-hopper tipic, în faţa inscripţiei de pe tricoul negru, vizibilă sub bluza de trening cu fermoarul deschis:

[1].

Am încuviinţat din cap, iar atunci a bătut din palme, m-a luat de după umeri şi m-a tras după el, cu valiză cu tot: Na hai să merem, repede, c-am parcat naşpa-naşpa! Cînd am ajuns lîngă Peugeot-ul roşu, era într-adevăr un poliţist gras şi cărunt lîngă el, care-l examina superatent. Dragonul a schimbat cîteva cuvinte cu bărbatul în uniformă, care l-a admonestat puţin şi cam alene, după care ne-a lăsat să plecăm. *Step into my Batmobile!*[2] mi-a strigat atunci Dragonul, făcîndu-mi cu ochiul, şi-a deblocat uşile.

Pe drum, m-a întrebat cum de mi s-au furat actele, dar nu i-am zis decît ce ştia deja de la telefon: un hoţ în noaptea de revelion, care mi-a smuls poşeta din mînă – iar el n-a insistat. M-a ascultat doar în tăcere, privindu-mă scurt şi concentrat din cînd în cînd, dar nu direct, fiindcă ochii îi alunecau imediat la buzele mele, ca şi cum încerca să-mi vizualizeze cuvintele. A întrebat apoi cum o mai duce Tatiana, dacă e la fel de pusă la punct ca întotdeauna, iar eu i-am spus că părea ok.

Şi – m-a întrebat ezitînd, în timp ce băga un CD în player-ul de bord – de prizat mai prizează? A părut cam nemulţumit cînd i-am zis că da. Fata aia o să-şi distrugă sănătatea! mi-a aruncat printre dinţi, aprinzîndu-şi o ţigară şi trecînd-o în mîna stîngă, la încheietura căreia purta un ceas imens, cu curea de piele şi frunză de marijuana colorată în roşu, galben şi verde pe cadranul înconjurat de pietricele sclipicioase. Adică, a continuat după ce a tras cîteva fumuri, am încercat şi eu coca de cîteva ori cînd eram cu ea la Madrid, dar mi-am dat seama că-i o prostie şi m-am lăsat înainte să nu mai pot fără. Bine, am şi plecat la Valencia – tot timpul am fost pe fugă în ţara asta de rahat! – altfel, cine ştie, din cauza Tatianei poate mă ţineam şi eu. Aşa, aici sînt *limpio-limpio*[3], în fine, mai bag cîte-un joint pe la chefuri, dar aia nu se pune… De ce fumez şi iarbă? Păi ce să-ţi explic eu ţie acuma? E… cum să zic, plăcut.

---

[1] engl. *Atenţie, conţinut explicit.*

[2] engl. *Urcă în Batmobile-ul meu!* [*Batmobile* = maşina lui Batman]

[3] span. *curat.*

Mă rog, plăcut sună ca pula cînd mă gîndesc cum mă face să mă simt de fapt. *Disculpe*[1], nu vorbesc aşa urît de obicei… Nu dar, cum zice toată lumea, te face să zbori un pic…

Şi… zbori de mult, frate? n-am reuşit să mă abţin să nu-l întreb, cu zîmbetul pe buze – primul zîmbet de cîteva zile încoace. Chiar atunci am ieşit pe autostradă şi prin faţă mi-a trecut rapid o tabelă cu oraşe din Spania şi distanţele aferente, între care şi cel unde stătea Tatiana. Chiar că-i superdeparte, mi-am spus, cel puţin de-aici, dacă nu şi de Madrid.

Păi sigur că da, de cînd eram mic ştiam să zbor, mi-a răspuns Dragonul, rîzînd pe înfundate şi scoţînd fum pe nări.

Cînd am deschis uşa de la baie şi-am ieşit pe hol în pijamaua mea preferată, imprimată cu feţe de maimuţe cu limba scoasă, eram congelată complet de la apa îngheţată cu care mă spălasem în cele din urmă. Auzeam cum îmi clănţănesc dinţii în gură şi mă străduiam din toate puterile să nu mai tremur în halul ăla. Ştiam că duşul rece avea să-mi afecteze menstruaţia, care altfel ar fi fost cazul să-mi treacă deja, dar trebuia să mă spăl cît de cît. Şi de la frig măcar îmi dispăruse cu totul greaţa.

Pînă atunci, cu uşa închisă, muzica se auzise în surdină şi am reuşit s-o ignor. Dar cum am păşit afară din baie şi pe măsură ce m-am îndreptat orbecăind pe holul lung şi strîmt ca un tunel, înspre singurul punct din apartament din care venea o lumină slabă, roşiatică-aurie, ca de veioză, ritmul sacadat de hip hop a început să-mi bubuie din nou în urechi. În plus, în aer plutea un miros ameţitor, parcă de beţişoare parfumate chinezeşti sau de tămîie, care însă nu reuşea să acopere izul proaspăt de iarbă. Frate, dacă mai stau mult în preajma Dragonului, mi-am spus, ori o s-o iau razna cu totul şi-o să-i sar la beregată, ori o să-nceapă să-mi placă tot rahatul ăsta şi cînd o să ajung înapoi acasă o să-i înnebunesc eu pe ceilalţi. Pentru o clipă, m-am şi văzut în sufrageria mea de la Bucureşti printre rude şi prieteni, ţinînd între degete un joint aprins din care trăgeam cu nesaţ, îmbrăcată într-un trening roz, lucios, de firmă, cu pantalonii lăsaţi mult pe şolduri, la ochi cu ochelari de soare cu lentile la fel de roz, cu ramă groasă cu sclipici, pe care scria mare şi lat Dolce, la gît cu o cruce imensă de aur, cu un Jesus negru sîngerînd rubine şi ţintuit de mîini şi de picioare în cuie cu cap de diamant – mai ceva ca blonda din clipul lui Moby la *Jam for the Ladies.*

Era să mă pufnească rîsul, cu atît mai mult cu cît, apropiindu-mă destul de living, am început să disting versurile cîntecului pe care-l asculta Dragonul, printre ritmurile orientale din fundal. *I'll take you to the candy shop,* zicea 50 Cent, a cărui piesă lascivă am recunoscut-o pe loc, doar umpluse topurile la vremea ei, *I'll let you lick the lollipop*[2]. Dar cînd

[1] span. *scuze (scuzaţi).*

[2] engl. *O să te duc la cofetărie, O să te las să lingi acadeaua.*

am ajuns în pragul încăperii slab luminate, am simţit că mi se taie respiraţia şi a trebuit să mă sprijin de tocul uşii.

Pe tot ecranul televizorului aşezat pe comoda joasă, pe diagonală faţă de uşa camerei, se vedea un cap mare de femeie, cu buzele groase şi extrem de roşii, pe care le plimba rapid de-a lungul unui penis erect de dimensiuni considerabile. Tolănit pe canapea în faţa televizorului stătea Dragonul, gol pînă la brîu, cu mîna stîngă încleştată pe telecomandă şi cu dreapta mişcîndu-se alene în pantalonii lucioşi de la Puma. Pe măsuţa de lîngă canapea ardeau două lumînări roşii, groase şi spiralate, iar în spatele comodei clipeau argintii ledurile staţiei audio, din boxele căreia 50 Cent a continuat să zică languros: *I'm trying to explain baby the best way I can, I'll melt in your mouth girl, not in your hands*[1].

N-am scos nici un sunet, nu m-am mişcat şi n-am respirat. Creierul îmi era prea ocupat să proceseze ce-aveam în faţa ochilor ca să mai şi reacţionez cumva fizic. Dar, deşi nu mă vedea, întors la un unghi cam de 45 de grade cu spatele spre uşă, trebuie că Dragonul m-a simţit într-un fel sau altul, ca şi cum avea un soi de antenă wireless montată adînc în creier şi setată pe recepţie. A sărit deodată în picioare şi-a încremenit în faţa mea, cu ochii cît cepele, cu erecţia umflîndu-i încă partea din faţă a pantalonilor. Abia atunci i-am văzut dragonul.

Era imens şi extrem de roşu, tatuat pe mare parte din pectorali şi coborînd cu limba bifurcată pînă sub buric, unde-i încadra vîrful triunghiului de păr auriu. I se lăsa pe piept de pe umărul stîng şi avea gîtul mlădios, acoperit de solzi conturaţi cu negru. Nu avea umeri, labele îi ieşeau direct din gîtul solzos şi se terminau cu gheare lungi şi ascuţite, răşchirate pe coaste de-o parte şi de alta. Avea ochii verzi şi goi, fără pupile, iar din nările umflate îi ieşeau flăcări portocalii. Cînd Dragonul s-a ridicat şi s-a întors spre mine, dragonul roşu m-a ţintuit cu privirea, iar gura plină de colţi lungi şi ascuţiţi, ca de pit bull, de pe care se scurgeau bale cleioase, s-a căscat şi mai tare într-un rînjet.

Să-mi bag pula, *disculpe!* a strigat Dragonul, făcîndu-mă să tresar.

S-a întors să apuce telecomanda pe care-o lăsase să cadă pe canapea şi-a oprit filmul. Apoi a ocolit repede comoda, grăbindu-se să închidă şi muzica. Pe spate i-am văzut restul dragonului. Cealaltă pereche de labe, cu gheare la fel de ascuţite, i se sprijinea pe omoplaţi şi m-am întrebat imediat cum de nu-l zgîrie, cum de nu-i şiroieşte sîngele în jos pe spate în dîre groase. Creasta roşie a dragonului, un şir de solzi triunghiulari ascuţiţi, se prelungea pînă aproape de coada groasă, încovoiată, terminată pe şale într-un vîrf de săgeată, care s-a zbătut sălbatic de cîteva ori, încremenind apoi într-un S diform.

[1] engl. *Încerc să-ţi explic, iubito, cît de bine pot, O să mă topesc la tine în gură, fetiţo, nu în mîinile tale.*

3

Pasajeros sin destino

Nu vrei să ştii cît costă aşa ceva, mi-a spus Dragonul mai tîrziu în seara aceea în camera unde aveam să dorm, cînd am început să-i pun întrebări despre tatuaj – între altele, ca să detensionez atmosfera după episodul din living. Da' poţi să-ncerci să ghiceşti, a continuat. Am zis o sumă la întîmplare, deja exagerată pentru mine. Cît?! s-a mirat el. Mai pune vreo 300 şi-ai nimerit-o… Da, mă, îs scumpe ca dracu', cel puţin aici, dar îmi închipui că şi-n România. Da' şi ce muncă, şi ce chin, şi pentru tine şi pentru ăla care-l face! Dacă vrei îţi spun povestea, dar e cam lungă şi e tîrziu – adică eu am vreme, nu plec la lucru decît pe la unu, dar tu poate vrei să dormi… Nu ţi-e somn? Na bine-atunci.

M-am urcat în pat şi m-am aşezat turceşte, trăgînd pilota peste mine. *Estufa* pe care o adusese din dormitorul lui ca să mi-o lase peste noapte dogorea lîngă geam şi aerul din cameră mirosea deja a căldură. Simţeam cum mi se dezmorţesc degetele de la picioare încetul cu încetul. Dragonul s-a aşezat la celălalt capăt al patului, întors numai pe jumătate spre mine şi şi-a aţintit privirea pe grilajul care proteja cărămizile refractare fierbinţi. Îşi trăsese un tricou pe el, dar mai jos de ceafă, de sub gulerul lărgit, i se zărea vîrful unui solz roşu, care strălucea la lumina albicioasă a becului fluorescent.

De fapt, a început el, pînă la urmă am plătit numai jumate din cît costa, chiar dacă aveam destui bani, de care făcusem rost special pentru asta. Văzusem modelul în geam la un tattoo shop de *barrio*[1], pe lîngă care treceam în fiecare zi cînd veneam de la lucru… Unde lucram? În port la Barcelona, căram lăzi dintr-o parte în alta pentru Tomás, un spaniol cu burta mare şi păroasă, cu mustaţă căruntă, dar cu chelie în vîrful capului, la gît cu un lanţ gros cu cruce de aur. Era plin de bani şi avea un *almacén*[2] în port, unde stăteau lăzile între vapoare. Avea nevoie de nişte oameni care să i le care fără să se întrebe ce-i în ele şi fără să le trebuiască vreun contract de muncă sau alte acte.

Evident că nu se ocupa singur să-şi găsească oamenii, îl plătea pentru asta pe-un arab adevărat, cu cearşaf în cap, ochi mici, negri şi rotunzi şi-un nume imposibil, care m-a agăţat chiar de la autogară. Ajunsesem de cîteva ore, după trei zile de mers întins cu autocarul din România – nici nu vreau să-mi amintesc de drumul ăsta, îţi dai seama ce palpitant a fost – şi

[1] span. *cartier.*

[2] span. *depozit.*

mă plimbam năuc de la un peron la altul, cu ochii după Marius, tipul care trebuia să mă aştepte. Era pe la sfîrşitul lui septembrie, dar soarele încă ardea, ca vara la noi. Din cauza luminii ăleia orbitoare, toate mi se păreau mai faine, mai curate, pînă şi mormanele de gunoaie de lîngă coşurile umplute pînă la refuz. Părea mai puţin jegos pînă şi *homeless*-ul[1] într-un mantou de stofă jerpelit, mult prea gros pentru vremea aia, care a început să cotrobăiască printr-unul din tomberoane şi să arunce în jur jumătate din resturile găsite, iar pe celelalte să le pună cu grijă într-una din sacoşele de plastic pe care le tîrîia după el.

La un moment dat m-am hotărît să-l sun pe Marius, să văd de ce nu mai ajunge şi-am intrat în sala înaltă, cu geamuri uriaşe, în care era la fel de lumină ca afară, sperînd că acolo e mai linişte ca să pot să vorbesc. Da' de unde. La toate ghişeele erau cozi şerpuitoare, mai lungi ca alea de-acasă la stadion la meciurile cu U.T.A., iar în jur am auzit nu numai spaniolă, ci şi italiană, engleză, franceză, parcă se amestecaseră toate posturile TV între ele. M-am împiedicat de vreo trei cărucioare cu prunci adormiţi sau urlînd şi-am călcat pe coadă un dalmaţian ceacîr, iar stăpînul lui, un moşneag uscat, cu mustaţă groasă, la costum şi cravată, m-a înjurat de numa', scuturîndu-şi în aer bastonul după mine. Marius nu mi-a răspuns la telefon, aşa că am mai dat cîteva ture în sus şi-n jos, apoi l-am sunat din nou, şi tot degeaba.

Cînd m-am plictisit de umblat aiurea m-am pus pe-o bancă şi-am urmărit un porumbel alb care se plimba prin sala de aşteptare cu paşi mărunţei, evitînd trecătorii, foarte atent la firimiturile de pîine, chips-uri sau biscuiţi care-i ieşeau în cale. Părea la fel de surprins ca mine că-i acolo şi nu putea să se hotărască să facă nimic serios, doar aduna firimituri să-şi ţină puterile. Aşa că m-am căutat şi eu în rucsac, după ultima merdenea din alea patru pe care le-am avut la mine. Am înfulecat-o pe nemestecate şi-am lăsat să cadă multe firimituri pe jos, dar porumbelul nu s-a apropiat, s-a învîrtit în jurul meu, şi s-a repezit să mînce numai cînd m-am ridicat de pe bancă şi m-am hotărît să ies iar afară. Trecuseră deja vreo trei ore de cînd a ajuns autocarul, dar Marius tot nu răspundea şi m-am gîndit că probabil nu mai vine.

Înapoi la peroane, mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat în jur. În cap îmi suna muzica ciudată, cam lălăită, un fel de blues cred, care curgea din difuzoare şi-n sala de aşteptare, şi aici, odată cu vocea de femeie care anunţa în spaniolă şi catalană autobuzele care veneau şi plecau. La un moment dat, am crezut chiar că vorbeşte cu mine. *Pasajeros clandestinos,* a zis şi-apoi un cuvînt mormăit pe care nu l-am prins, *por favor presentesen en taquilla dos*[2]. Acuma, *taquilla* m-am prins ce-nseamnă imediat, că asta scria pe toate ghişeele. Dar nu înţelegeam de unde ştie aia că eu îs clandestin – să fi ajuns Marius şi să fi trecut unul pe lîngă celălalt pînă atunci, m-am întrebat, să fi uitat cum mă cheamă şi să nu-i fi venit altă idee?

---

[1] engl. persoană fără locuinţă.

[2] span. *Pasagerii clandestini ... sînt rugaţi să se prezinte la ghişeul doi.*

Am aruncat ţigara şi m-am repezit înăuntru. Dar pînă să ajung la *taquilla dos* nu mai eram sigur c-ar fi bine să mă duc. La urma urmei, eram în ţara asta fără acte, fără nimic. Dacă la ghişeu în loc de Marius găseam un poliţist gras şi asudat, care să mă aresteze şi să mă arunce în pîrnaie vreo cîteva luni, înainte să fiu extrădat şi expulzat din Spania, cu interdicţie pe juma' de viaţă, făcut pachet şi expediat înapoi în România unde nu mă mai vroia nimeni, futu-i? Mă rog, *disculpe…*

Ei, cum mă apropiam tiptil de ghişeul ăla şi mă făceam că mă uit la tabela de *salidas*[1] ca să nu se prindă nimeni că de fapt mă interesa ce spune aia, numai ce-am auzit din nou vocea din difuzoare, de data asta mai clar: *Pasajeros palestinos*[2], a zis acuma şi-apoi iar cuvîntul ăla pe care nu l-am înţeles, *por favor presentesen en taquilla dos.* Clar, are sens, mi-am spus, sînt un prost şi de fapt nu e pentru mine, o fi pentru ceva refugiaţi din Fîşia Gaza. Cum era să se prindă poliţia spaniolă că tocmai eu din mulţimea de imigranţi fără acte am intrat în ţară ilegal? Poate de fapt stau şi spaniolii la pîndă după terorişti musulmani şi-i iau la bani mărunţi pe toţi arabii, că tocmai dărîmase Bin Laden turnurile, cu doar vreo două săptămîni înainte să plec. Dar cînd m-am uitat la oamenii care se apropiau de ghişeu nici unul nu părea palestinian şi n-am mai înţeles nimic.

M-am enervat şi-am ieşit iar afară, mi se părea că-n sală nu mai pot să respir. Soarele ardea la fel de tare, dar n-am mai avut impresia că lumina aia care te orbea face totul să pară mai curat, doar că ascunde mizeriile. *Pasajeros sin destino*[3], a zis iar vocea şi-a bolborosit cuvîntul pe care nicicum nu puteam să-l prind, *por favor presentesen en taquilla dos.* Ce şod, m-am gîndit, ca şi cum cineva ar veni la autogară fără să ştie unde vrea să meargă şi-ar aştepta să-l strige tanti de la *taquilla* să-l lumineze. Şi-n acelaşi timp ce spunea vocea părea mai mult ca înainte că-i pentru mine. L-am mai sunat o dată pe Marius, care tot nu mi-a răspuns, şi atunci m-am întrebat pe bune încotro să mă duc. Mi-am dat seama că n-am mai fost niciodată aşa de singur. N-aveam nici măcar destui bani să mă-ntorc acasă…

Nu, n-am venit chiar de nebun, am avut un plan. Pe Marius îl ştiam din vară de la Timişoara, era unul din foştii colegi de şcoală ai lui văru-meu Adiţu, care plecaseră să muncească în Spania, în construcţii, la cules de portocale sau cusut pantofi. Se întorsese doar în vizită cu toată gaşca, pentru că tocmai îi născuse nevasta. Cînd l-am întrebat dacă s-ar găsi ceva de făcut şi pentru mine pe-aici, mi-a zis convins că da şi m-a încurajat să vin; mi-a promis că o să mă ajute, c-o să pot sta la el în primă fază şi-o să meargă cu mine să-mi găsesc de lucru la vreun atelier auto, unde aş fi vrut pentru că deja mă pricepeam binişor la maşini.

[1] span. *plecări.*

[2] span. *Pasagerii palestinieni.*

[3] span. *Pasagerii fără destinaţie.*

Numai că am plecat din Timi cu doar 100 de dolari în buzunar – pe care i-am schimbat pe drum în banii din ţările pe care le traversam, că euro nu s-a băgat decît peste cîteva luni – şi ăia împrumutaţi de la văru-meu, iar mare parte din ei s-au dus la vămile prin care-am trecut, fiindcă n-aveam nici un act cu care să dovedesc unde şi cît stau. Şi mai aveam în rucsac cîteva ţoale de schimb, şi nu ştiam limba aproape deloc… Mda, poţi să zici c-am avut curaj.

În fine, cum stăteam eu şi mă miram de lume, numai ce se ia de mine arabul lui Tomás: *Oye, tú, ¿buscas trabajo?*[1] Cînd l-am auzit am dat hotărît din cap că da. *Trabajo* era printre puţinele cuvintele spanioleşti pe care le învăţasem de-acasă – majoritatea de la Marius şi prietenii lui – pe lîngă *hola, sí, no, mierda, por favor, chinga tu madre, gracias, pan, agua, cerveza, chupame la pija*[2] şi altele de genul ăsta. Acuma *disculpe,* dar chiar numai asta ştiam. În schimb, vorbeam destul de bine engleză de la şcoală şi de la teleu, dar nu mi-a folosit la nimic. Cred că ţi-ai dat şi tu seama că spaniolii nu mai ştiu altă limbă decît pe-a lor, nici măcar ăia care lucră tot timpul cu turişti străini – nu ca noi, care le prindem imediat pe toate.

Ei, pe lîngă cuvintele astea de bază, am învăţat şi numerele pînă la zece, dar şi mai bine ar fi fost dacă aş fi ştiut mai multe. Arabul a avut o zi slabă la autogară: nu m-a recrutat decît pe mine şi pe-un chinez – Chewing Gum i-am zis eu de-atunci, pentru că n-am înţeles niciodată exact cum îl cheamă, dar cam pe-acolo mi-a sunat – cu care m-am şi împrietenit imediat, pentru că am stat la el o vreme, într-o coşmelie la jumate de oră de port cu metroul. Parcă ţi-am pomenit de el mai devreme pe drum, nu? Un chinez la care m-am dus cînd am plecat la Madrid de la Sevilla?… Ei, ăla e. Bine, cînd am ieşit din autogară cu el şi cu arabul, nici nu-mi imaginam cîte-aveau să mi se-ntîmple. Dar măcar un lucru am înţeles, chiar cînd să ies pe poarta verde cu zăbrele: *Pasajeros con destino Elche*[3], a zis iar vocea din difuzoare, *por favor presentesen en taquilla dos* – şi m-am prins pentru că fix în momentul ăla a intrat pe poartă un autocar gol, iar pe plăcuţa lui scria mare şi lat *Barcelona – Elche.*

În fine, cînd am ajuns la *almacén* ne-a luat în primire chiar patronul, care ne-a explicat rar şi cu gesturi foarte clare ce-avem de făcut. Am crezut că am înţeles că o să fim plătiţi la oră, şi aş fi putut să jur că a zis *mil setecientas pesetas por hora*[4] – adică vreo zece euro în banii de-acum – mai ales că şi Chewing Gum mi-a confirmat asta mai tîrziu, scriindu-mi numărul cu un băţ pe nisip. Plăţile aveau să se facă la sfîrşit de săptămînă, iar norma de cărat se stabilea după nevoi în fiecare dimineaţă, dar în general nu trebuia să stăm mai mult de 10-12 ore pe zi, iar în weekend eram liberi. După calculele mele era beton. Mă gîndeam că

[1] span. *Auzi, bă, cauţi de lucru?*

[2] span. *salut, da, nu, rahat, te rog, o fut pe mă-ta, mulţumesc, pîine, apă, bere, să mi-o sugi.*

[3] span. *Pasagerii cu destinaţia Elche.*

[4] span. *o mie şapte sute de pesetas pe oră.*

dacă nu dau de Marius mă descurc oricum şi o să-mi caut de lucru la vreun atelier auto cu timpul, dar pînă să-mi găsesc nu-mi cădea nimic dacă mai căram şi nişte lăzi, mai ales la banii pe care credeam c-o să-i primesc. Alţii nu s-ar fi pus să care, dar mie nu mi-a fost frică de muncă fizică, nu la cît pămînt am lucrat – din pură plăcere – de cînd mă ştiu, la sat la Giarmata, unde ai mei aveau o casă dărăpănată cu grădină.

Am început chiar în după-amiaza aia şi mi-am dat seama destul de repede că e ceva putred la mijloc. Lăzile pe care le descărcam de pe-un vapor ca să le încărcăm mai tîrziu pe altul nu lăsau să se ghicească nimic. Erau cam grele, ziceai că-s pline cu pietre, dar pe ele scria doar numele firmei producătoare şi cuvintele *FRAGILE* şi *THIS SIDE UP*[1]. Pe lîngă asta, erau cu ochii pe noi – cei vreo zece hamali – mai mulţi malaci care nu cărau nimic, stăteau doar de şase şi vorbeau între ei printr-un fel de walkie-talkie-uri. Cum se apropia de noi cineva care n-avea legătură nici cu patronul, nici cu lăzile, îl luau repede la rost şi-l convingeau să facă stînga-mprejur. Singurul pe care l-au lăsat să treacă pînă la biroul lui Tomás din spatele depozitului a fost un poliţist solid, în cămaşă bleu cu mîneci scurte şi ochelari de soare care-i acopereau jumate din faţă, dar cu bocanci de iarnă în picioare, de m-am gîndit că sigur s-a copt cu totul pe căldura aia. Abia mai puteam eu în tenişii de cauciuc în care venisem, fără tricou, dar cu blugi pe mine, lipiţi de piele de la transpiraţie.

În fine, poliţistul n-a stat mult, doar cît am dus o tură de lăzi de la depozit la vaporul ancorat pe-aproape. A ieşit împreună cu Tomás cînd ne întorceam tîrîş după altă tură; noul meu patron îi rînjea cu gura pînă la urechi şi, înainte să plece, i-a tot strîns mîna de-am crezut că i-o scrînteşte. M-am uitat la Chewing Gum, fără să zic nimic, că oricum nu m-ar fi înţeles, iar el a ridicat din umeri, a-nchis ochii şi şi-a pus un deget pe buze. Cînd l-am văzut stînd aşa, mic de statură, dar plin de muşchi, ca un fel de luptător ninja pitic şi plin de praf, m-a umflat rîsul. Dar mi-am dat seama ce vroia să-mi spună: că nu trebuie să-ntreb nimic.

Mai tîrziu, după ce golisem depozitul şi mi-am recuperat rucsacul, Chewing Gum m-a întrebat, pe jumătate în spaniolă, pe jumătate prin semne, dacă am unde să dorm. Am dat din cap că nu şi mi-a făcut semn să mă duc după el, mai întîi pînă la metroul cu care nu mai mersesem niciodată pînă atunci, dar în care aveam să-mi fac veacul cîteva săptămîni mai tîrziu. Numai că în seara de care-ţi zic nu-mi stătea mie gîndul la viitor. Abia mă mai ţineam pe picioare şi nu vroiam decît să mă spăl şi să mă culc. Dacă nu era chinezul care să mă scuture cînd am ajuns în staţia unde trebuia să coborîm, aş fi putut să adorm acolo, exact aşa cum stăteam, cu braţele în jurul unei bare de metal, cu ochii pe geam la staţiile care tot apăreau din tunel. Mi-a trecut prin cap atunci că abia în trenul ăla ponosit, cu lumină chioară, mă simt în siguranţă pentru prima oară de cînd am trecut de vama românească şi că aş putea

[1] engl. *fragil* şi *cu partea aceasta în sus.*

să stau în el liniştit oricîtă vreme, încolăcit ca-n burta unei şerpoaice din metal, sticlă şi plastic, fiindcă acolo nu m-ar găsi nimeni niciodată.

Dar trenul m-a scuipat afară tocmai cînd moţăiam mai bine. Am ajuns într-un *barrio* cu străzi înguste şi clădiri din piatră cu faţade de mozaicuri, cu ziduri încărcate de graffiti de-ţi stă mintea-n loc, cum îs mai toate pe-aici, fojgăind de lume şi de zgomote. Chewing Gum m-a condus prin cartierul ăsta ca printr-un labirint, din care n-aş fi ştiut să mai ies singur a doua zi. Prin faţa ochilor mi se perindau – ca-ntr-un documentar de pe Discovery Travel & Living – ciorapi, cămăşi de noapte şi chiloţi agăţaţi la uscat între două clădiri, pe care le vedeam cînd mă uitam în sus, iar dacă ţineam capul în pămînt zăream picioare încălţate în şlapi şi sandale de toate modelele pămîntului, mucuri de ţigară, pungi mototolite, prezervative înnodate şi rahaţi de cîine turtiţi de tălpile trecătorilor. La un moment dat, mi-a tăiat calea o pisică neagră şi prăpădită, care s-a oprit scurt să se holbeze urît la mine cu ochii ei verzi, apoi a zbughit-o prin gaura din scîndura putredă a unei uşi, închisă cu un lacăt solid… Ei, prostii, cum să fie semn c-o să-mi meargă rău? Nu cred eu în rahaturi din astea. Cu toate că, ce-i drept, nici bine n-am dus-o destul de multă vreme. Dar să mă întorc unde-am rămas, la drumul pînă la chinez acasă pe străduţele alea demente.

Pe zidurile caselor se întindeau unele peste altele afişe colorate cu femei grase cu coc şi priviri galeşe, sau cu băuturi limpezi în sticle întortocheate, cu gîtul lung şi subţire. Dacă nu erau afişe, erau graffiti, cu monştri uriaşi şi albaştri ţinînd într-o mînă un satîr, iar în cealaltă gîtul moale al unei păsări, sau cu sugari creţi, cu faţa roşiatică, între buze cu joint-uri aprinse care le făceau din ochi nişte spirale. Singurul reper pe care am putut să mi-l iau a fost o piaţă plină de oameni de toate naţiile şi culorile, care beau, fumau, jucau cărţi sau zaruri, se dădeau pe skateboard-uri, vorbeau foarte tare şi dansau – de la mambo la break, de la reggae la dat din buric. Îi vedeam pe toţi ca prin vis şi mă gîndeam că aici n-o să-i pese nimănui ce hram port, nici de unde vin, nici cum mă îmbrac, nici dacă am şcoală au ba.

Imediat după ce-am luat colţul cînd am ieşit din piaţă, am dat şi de tattoo shop, care era deschis chiar dacă era zece seara. Printre pozele cu piercing-uri în buze, nas, sfîrcuri sau buric şi două manechine maronii – o femeie în egări negri cu capete de mort, şi-un bust de bărbat, care avea pictată pe spate o nimfă cu coada de peşte albastră, iar pe umăr un tomahawk – am văzut şi modelul meu de dragon, desenat pe o hîrtie îngălbenită de vreme şi lipită pe un colţ de geam. Era numai conturul negru, ce-i drept, fără culori, dar mi-a sărit în ochi oricum şi am rămas pe loc, cu privirea ţintă la el, uitînd şi de oboseală şi de Chewing Gum, care mă trăsese răbdător după el pînă atunci.

Cum stătea acolo în geam, mi s-a părut că dragonul se uită fix la mine şi-mi rînjeşte din toţi colţii, ca un animal de pradă care-şi dă seama că te-a prins; dar nu mi-era frică de el,

i-am întors privirea şi rînjetul, pentru că am avut impresia ciudată că ne ştim de-o viaţă, că – deşi e doar un desen – mă cunoaşte mai bine decît oricine altcineva şi a stat acolo lipit şi m-a aşteptat toţi anii ăia, de cînd l-a schiţat vreun artist pe hîrtia îngălbenită şi pînă am ajuns eu la Barcelona. Şi dintr-odată totul mi s-a părut că are mult mai mult sens, toată viaţa mea de rahat din Timişoara de pînă atunci: toţi anii de şcoală în care n-am făcut mai nimic altceva decît să învăţ ca să iau note mari şi să fie ai mei mulţumiţi. Măcar dacă aş fi reuşit, dar n-aveam nouă şi zece decît la mate, la info, la engleză şi la sport, în rest numai într-un cinci o ţineam. Şi mi se părea tot timpul că umblu după o comoară, pe care cineva a dosit-o bine de mine.

Cînd am văzut dragonul, parcă mi s-au luminat toate. Mi-am dat seama pe loc de ce n-am luat admiterea la amărîta aia de Poli, cu toate orele făcute acasă la profii cei mai buni din oraş – chiar dacă asta a însemnat să mîncăm numai macaroane cu gem destul de multă vreme – şi cu toate weekendurile în care am învăţat ca apucatul; de ce mamă-mea a luat-o razna şi m-a dat afară din casă cînd i-am zis… între altele – beat fiind – că nici n-am de gînd să mai încerc la anul, pentru că vreau să mă fac şofer de taxi pe Oltcitul rablagit al lui tata; şi de ce a trebuit să stau toată vara la tuşă-mea Tanţa, să dorm în pat cu Adiţu şi să merg în fiecare zi cu el la service-ul auto unde lucra; pentru că altfel nu mi-ar fi venit ideea s-o şterg în Spania dacă nu m-aş fi întîlnit cu Marius şi gaşca lui. Şi pentru că trebuia să fiu aici, chiar dacă urma să car lăzi pline cu cine ştie ce toată viaţa.

Aş fi stat să mă uit la dragonul desenat mult şi bine, dacă nu era Chewing Gum care să mă urnească din loc. Cred că de fapt a luat-o înainte şi cînd şi-a dat seama că m-a pierdut s-a întors după mine… De ce m-a ajutat de fapt? Ei, asta-i altă poveste, pe care mi-a zis-o peste ceva vreme cînd l-am întrebat ce i-a venit să mă ia la el acasă fără să mă cunoască, la urma urmei puteam să fiu criminal în serie sau mai ştiu eu ce. Pe scurt, era foarte superstiţios şi cînd a venit în Spania chinezii lui nu l-au băgat în nici o seamă, dar l-a ajutat un român cu suflet, un fraier din Maramureş, care l-a primit în casă, i-a găsit de lucru… Şi-aşa a rămas Chewing Gum cu ideea că românii îs cea mai de treabă naţie şi e de datoria lui să-i ajute tot restul vieţii.

În fine, cînd am ajuns pînă la urmă acasă la el, am descoperit că stătea de fapt într-o cameră de trei pe doi cu un ochi mic de geam pe care era tras mereu ruloul, aşa că şi ziua în mijlocul tavanului ardea un bec chior, fără lustră. Şi stătea cu nevastă-sa Ma Ling – da, exact, o chema ca pe conservele alea de la noi, să-mi bag pixu'… Hai mă, nu mai rîde, habar n-ai ce tipă de gaşcă era. Şi este. Bine, pe lîngă asta mai era şi frumoasă de pica, chiar aşa gălbuie şi slabă ca o scîndură, că ţi-era şi frică să n-o ia vîntul pe sus. Dar în rest parcă era coborîtă direct din *Horny Asian Sluts Give the Best…*[1] ei, dar nu te uiţi tu la filme din astea.

[1] engl. *Tîrfele asiatice excitate se pricep cel mai bine să…*

În fine, să fi avut pînă-n 30 de ani, ca şi Chewing Gum. Veniseră împreună în Spania din iarna trecută şi de atunci se chinuiau s-o ducă de azi pe mîine. Sperau să-şi aducă la un moment dat şi băiatul de vreo doi ani, pe care-l lăsaseră în China cu părinţii ei. Nici acuma nu l-au mai adus, chiar dacă între timp au tras lozul ăl mare şi au tot ce le trebuie, au restaurantul lor chiar în Castellón, numai ce-am trecut să-i văd azi înainte să te iau de la consulat. Chiar eu le-am dat banii cu care să-nceapă, acum vreo doi ani, şi la cîte au făcut pentru mine de-a lungul timpului nici nu i-am mai vrut înapoi. Oricum, au avut noroc cînd l-au deschis, au prins nu ştiu ce facilităţi pentru imigranţi, cu scutiri de la plata impozitului şi prostii de genul, aşa că le-a mers bine din start. Cu toate astea, băiatul lor nu vrea să vină decît în vizită şi nu-i place aici nicicum. Şi-acum e la ei şi numai botos stă. Eu nici nu l-am văzut azi fiindcă nu iese din casă, se joacă zi şi noapte de-a gangsterul pe net, iar pe la restaurant nu dă deloc, nici nu vrea să audă să lucre acolo cînd se face mare. Bine, de fapt, de-o vreme nici nu le mai mere aşa de strălucit, nu mai au clienţi aproape deloc. Spaniolii nu le-au intrat niciodată în restaurant, zic că toţi chinezii sînt nişte hoţi şi nişte împuţiţi, dar veneau celelalte naţii şi-n special turiştii. În schimb, de cînd cu criza asta, parcă nu mai mîncă nimeni orez şi raţă de Pekin, să mor eu.

Dar ca să mă întorc la Ma Ling, îţi dai seama că-mi cam alunecau ochii după ea, numai că, una la mînă, era măritată cu chinezul şi doi, nici nu mi-a dat prea multă atenţie, chiar dacă nu ne-a zis nici lui, nici mie nimic c-am apărut aşa de nicăieri; m-a primit pur şi simplu parcă eram de-al lor şi-a avut grijă de mine. Cum spuneam, aveau o singură cameră în care urma să dormim toţi trei şi tot acolo femeia spăla şi gătea, la o plită pe butelie. Baia era comună la toată curtea, formată din mai multe camere din astea cu intrare separată. Avea duş, dar nu şi apă caldă – oricum, la ce dogoare încă mai era, tot cu apă rece m-aş fi spălat. Erau două rogojini pe jos şi, după ce am înfulecat un castron de orez cu mazăre prin el, de o culoare ciudată, m-am trîntit pe una din rogojini şi-am adormit mai adînc ca niciodată.

A doua zi m-am trezit singur la răsăritul soarelui, cu capul greu de vise în care oameni de toate culorile încercau să-mi vorbească în limbi pe care nu le înţelegeam deloc, Tomás şi Chewing Gum mă puneau să rezolv problema de care n-am reuşit nici să mă apuc la admitere, iar dragonul desenat din geamul tattoo shop-ului coborîse de pe hîrtie, aşa doar în contur cum era, şi se tîra după mine oriunde mă duceam, lăsînd în urmă o dîră lucitoare şi cleioasă, ca de melc, încercînd degeaba să mă ajungă. Cînd am deschis ochii şi-am văzut razele de lumină pe sub uşa de la cameră, mi-am amintit instant unde sînt şi m-am bucurat.

M-am obişnuit repede cu semiîntunericul şi mi-am dat seama că cei doi chinezi încă mai dorm, Chewing Gum cu braţul încolăcit în jurul neveste-sii, care – mi-aduc aminte perfect – purta o cămaşă de noapte cam străvezie cu nişte caracatiţe aurii imprimate pe ea.

M-am ridicat şi-am tras pe mine blugii ţepeni în care am venit din România – singurii pe care i-am luat – şi m-am strecurat pînă la uşă, pe care am descuiat-o cu cheia lăsată în broască. Am ieşit în curtea interioară unde am fumat o ţigară şi-am dat iar de soarele orbitor din ziua dinainte, care făcea toată casa aia dărăpănată să pară acoperită cu aur. Ochii mi-au picat pe peretele opus al curţii pe care scria cu litere albastre de tipar: *Nadie puede recibir nada a menos que Dios se lo conceda. Juan 3:27*[1]. Chestia asta aveam s-o citesc în fiecare dimineaţă de-atunci încolo cînd ieşeam la prima ţigară din zi, iar după ce-am înţeles ce vrea să zică m-am gîndit imediat că nu-i pusă acolo degeaba.

Dar dacă nu trag un fum acum mă ia naiba, s-a întrerupt deodată Dragonul ridicîndu-se în picioare. Şi poate ar trebui să te las şi pe tine să te culci.

Chiar nu mi-e somn, frate, am protestat încruntîndu-mă, şi chiar vreau să aflu cum ţi-ai făcut tatuajul.

Na bine, păi atunci fumez o ţigară şi mă-ntorc, a răspuns, aruncîndu-mi un zîmbet abia schiţat, din cele cu care deja începeam să mă obişnuiesc. Poate termin povestea pînă să plec la lucru şi nu te las în suspans, a continuat şi, înainte să iasă din cameră cu mîinile în şolduri, mi-a făcut complice cu ochiul.

Dragonul a tras uşa după el şi imediat m-am mişcat şi eu să mă dezmorţesc. Atunci am descoperit sub mine o pată de sînge proaspăt, aproape perfect rotundă, de dimensiunea unei monede. Mă murdărisem şi pe pantalonii de pijama, dar de asta nu-mi păsa prea tare. Ridicînd cearşaful încărcat cu modelul cu trandafiri vişinii – păcat că moneda mea roşie era fix între lujerii care se întindeau pe toată lungimea – am simţit că îngheţ la gîndul că sigur pătasem şi salteaua albă de dedesubt. Şi aşa era. M-am dat repede jos din pat şi-am simţit imediat cum mă inund de-a dreptul între picioare. Am aruncat pe mine o jachetă neagră, lungă pînă sub fund, apoi mi-am luat cele trebuincioase şi-am alergat în baie, cu cearşaf cu tot, blestemînd fabricantul spaniol de tampoane Evax, care au lipici prost şi nu se găsesc în varianta super sau *night,* boilerele care încălzesc doar cantităţi limitate de apă şi anatomia feminină în toată complexitatea ei.

Cînd am ieşit din baie m-am strecurat de-a lungul holului pînă în cameră, sperînd că Dragonul nu-şi terminase ţigara. Bineînţeles, mă aştepta aşezat la loc în capătul patului, fără să fi observat că cearşaful lipsea. Pe mijlocul saltelei trona pata roşie şi rotundă, pe care uitasem s-o acopăr cu pilota.

Uite, vezi, s-a oprit singură, mi-a spus Dragonul arătînd spre *estufa* care tot mai dogorea, dar a cărei flacără micuţă se stinsese în partea de jos, după grilaj. Are termostat, ţi-am zis eu!

[1] span. *Omul nu poate primi decît ce-i este dat din cer. Ioan 3:27.*

Apoi a ridicat capul spre mine şi a muţit. Ne-am privit în ochi o secundă şi-am văzut cum i se dilată parcă şi mai mult pupilele, în jurul cărora abia se mai zărea verdele căprui, cu irizări galbene. Pentru o clipă, am avut senzaţia că e un şarpe care, adulmecînd sîngele, s-a decis să mă hipnotizeze, ca să mi se încolăcească apoi în jurul gîtului şi să mă sugrume, după care să mă devoreze întreagă. Am simţit cum îmi iau foc obrajii. Aveam cearşaful ud în braţe şi în mînă o cîrpă umedă şi plină de săpun cu care intenţionam să curăţ pata de pe saltea, spre care mi-am îndreptat involuntar privirea. Dragonul a întors atunci şi el capul şi-a rămas aşa cîteva clipe, cu ochii ţintă pe pata mea.

E totul ok? m-a întrebat într-un final, ridicîndu-se de pe pat.

Da, i-am răspuns cu vocea tremurată, dar cred că ar fi mai bine să mă culc şi-mi mai povesteşti mîine.

A fost de acord pe loc, mi-a urat noapte bună şi s-a strecurat pe lîngă mine afară din cameră. Nici n-a închis bine uşa de la dormitor, că a şi intrat înapoi. Dacă-ţi trebe ceva, mi-a spus, orice, să ştii că e un magazin nonstop la colţ şi pot să merg să-ţi iau. Că mai am vreo oră pînă să plec la discotecă.

L-am asigurat că am tot ce-mi trebuie, dar i-am mai spus de vreo trei ori pa-pa pînă a ieşit, nu înainte să mă mai informeze o dată că se întoarce pe la 8, 8:30 cel tîrziu.

M-am lăsat moale pe pat cu cearşaful ud în braţe. De pe peretele galben, cu porţiuni albe pe alocuri, de unde căzuse varul, plutind parcă pe fondul verzui ca voma al posterului, Tupac Shakur mă privea confuz dintr-o parte, cu buzele întredeschise, cu bustul gol, presărat de cîteva tatuaje indistincte, la gît cu un pistol auriu strălucitor, agăţat de un lanţ aproape la fel de gros ca al Dragonului. *Reality is wrong. Dreams are for real*[1], scria sub numele lui şi anii între care a trăit. Am închis ochii şi am ascultat cum îmi bubuie inima în urechi cîteva zeci de secunde bune, cu respiraţia sacadată, fără să mă mişc. Apoi am început să rîd pe înfundate.

[1] engl. *Realitatea e greşită. Visele sînt reale.*

4

Eat Me!

Cînd a ieşit din casă am ştiut imediat, în primul rînd pentru că muzica s-a oprit brusc, cam cu jumătate de minut înainte să se trîntească uşa de la intrare. Pentru siguranţă, am mai stat o vreme nemişcată sub pilota portocalie, cu urechile ciulite, cu genunchii la piept, cu răsuflarea întretăiată, simţind cum mi se prelinge un firicel de transpiraţie printre sîni. Din apartament nu se mai auzea nici un zgomot, numai în afara geamului a început deodată să bată destul de tare vîntul, ca şi cum Dragonul l-ar fi stîrnit cînd a trîntit uşa şi a ieşit din bloc. Pentru o clipă, mi l-am imaginat cum traversează strada pînă la parcare la lumina slabă a felinarelor, o siluetă înaltă, flexibilă, înaintînd cu paşi mari, parcă plutind, ca omul de pe lună, numai fără costum de astronaut. Iar în spatele lui se stîrnea vîntul, care ridica vîrtejuri înalte de praf şi urla după el, ca şi cum asfaltul pe care călca ar fi gemut sub tălpile lui, iar curentul de aer ar fi captat sunetul şi l-ar fi amplificat la maxim.

M-am ridicat în capul oaselor şi-am decis să mă scol. Abia mă mai ţineam şi sigur n-aş fi rezistat pînă dimineaţă. Nici nu mi-era somn şi mă treceau frisoane prin tot corpul. M-am dat jos din pat şi m-am dus în vîrful picioarelor pînă la uşă, pe care am crăpat-o numai cît să scot puţin capul. De-a lungul holului era beznă totală. Am auzit cum se înteţeşte vîntul şi, după o rafală care a şuierat la geam vreun minut întreg, undeva în depărtare s-a auzit un pocnet şi-a pornit alarma unei maşini. Dar holul apartamentului a rămas tăcut.

Chiar că a plecat, frate, ce bine că cineva trebuie să stea de pază şi la discoteci, mi-am spus şi-am ieşit tiptil din cameră. M-am dus glonţ la baie, ţinîndu-mă de pereţi, lovind de multe ori aiurea în faianţă pînă să dau de întrerupător, apoi reuşind cu greu să trîntesc uşa ca să se închidă cum trebuie.

Parcă aş fi înapoi la Bucureşti, mi-am zis, ştergînd rapid colacul wc-ului cu o bucată din hîrtia igienică plină de desene animate, umezită cu aftershave *Unforgivable* cu alcool de la Sean John, şi încordîndu-mi toţi muşchii ca să mai rezist un minut. Înapoi acasă, într-o noapte de vineri spre sîmbătă, acum cîteva luni, cînd încă nu luam pastilele, iar Ştef s-a decis să iasă în oraş după miezul nopţii şi mai întîi a crăpat uşa de la dormitor, pîndind îndelung, pînă s-a convins că dorm. Numai că aici nu mi-a intrat nimeni în cameră în vîrful picioarelor, n-a deschis uşi scîrţîitoare de şifonier şi n-a cotrobăit după haine curate, dînd jos rînd pe rînd sacourile şi paltoanele cu umeraşe cu tot. Ca la Bucureşti, mi-am zis din nou, aşezîndu-mă pe

budă şi relaxîndu-mi într-un final sfincterul. Jaluzeaua care acoperea pe dinafară geamul de la baie s-a zbătut de cîteva ori, făcîndu-mă să tresar şi să mă încordez la loc. Apoi s-a liniştit şi mi-am dat seama că e doar vîntul. Am tras aer adînc în piept şi am stat nemişcată, simţind cum mi se golesc intestinele puţin cîte puţin.

Numai că acasă, m-am gîndit, nu mă duceam neapărat la baie din prima, ci mai degrabă la bucătărie, unde deschideam frigiderul şi încremeneam în faţa lui minute în şir. Era ca şi cum fiecare recipient în parte ar fi fost împodobit cu o etichetă, ca un steguleţ de hîrtie în vîrf de băţ, pe care scria cu litere aldine: *EAT ME!*[1] exact ca pe prăjiturile din *Alice in Wonderland,* care o făceau pe eroină ba foarte mică, ba foarte mare. În orice caz, la fel ca mine, biata Alice nu se putea abţine să nu guste măcar din ele. Numai că eu chiar aveam clipe de ezitare pînă să cedez, momente cînd studiam conţinutul frigiderului, cîntărindu-mi parcă opţiunile. Privirea mi se fixa de obicei pe pateul de *foie gras* sau pe vreo bucată de gorgonzola, ale cărei inserţii albăstrui păreau că strălucesc fosforescent în lumina slabă, ieşind în relief ca nişte vinişoare care brăzdează pielea unui sîn imens şi extrem de alb. Cîteodată îmi picau ochii direct pe tartinele de somon *fumé* cu cremă de brînză şi castraveţi muraţi sau pe chifteluţele marinate în sos de roşii, preparate cu mirodenii numai de mine ştiute, după o reţetă în care fuzionam indicaţiile găsite pe net din mai multe surse.

Dar cel mai dificil de ignorat erau deserturile. Era imposibil să nu mi se lipească privirea de castronul cu lapte de pasăre, cu crema care lucea galben-muştar la lumina becului de frigider şi pe care bucăţile albe, neregulate, ca nişte găluşte, păreau că vîslesc de jur împrejur; sau de tortul de ciocolată belgiană cu cremă de lichior de cafea autentic, pe care nu-l făceam decît la ocazii deosebite; sau de crema de zahăr ars, care avea castronul ei special, o nebunie de porţelan cu mozaicuri dantelate la gură, în care desertul gălbui-bej şi aproape gelatinos tremura scurt cînd deschideam uşa, apoi se liniştea la loc în zeama lui maronie.

La crema de zahăr ars mi-era cel mai greu să rezist. Aş fi preferat de o mie de ori să fie în locul ei tort diplomat sau eclere cu ciocolată. Dar nu mă puteam abţine să nu fac cremă de zahăr ars măcar o dată pe săptămînă, pentru că era şi preferata lui Ştef. El avea obiceiul s-o garnisească din belşug cu frişca din smîntînă naturală, bătută chiar de mine, nici n-ar fi vrut să audă de frişcă luată de-a gata de la supermarket. Iar asta era bine. Numai că nu-l deranja deloc că-şi savurează desertul de unul singur, iar eu stau dreaptă pe scaun în faţa lui, cu ochii în cana aburindă de ceai verde. Poate nu-l deranja pentru că ştia cum aveam să mă apropii peste noapte, ca hipnotizată, de castronul cu dantelării în care dăduse el iama, fără să reuşească să devoreze decît jumătate din cantitatea de cremă, lăsînd în urmă o movilă cu marginile

[1] engl. *MĂNÎNCĂ-MĂ!*

zdrenţuite, maro cu galben albicios, înecată în siropul în care pluteau bucăţele minuscule, scăpate din linguriţă.

Din încremenirea mea mă scotea de cele mai multe ori chiar frigiderul, care icnea brusc şi începea să vibreze din toate încheieturile, făcîndu-mă să tresar. Atunci luam repede ce-mi cădea în mînă: salata de ciuperci şi curcan cu maioneză, resturile de friptură din ceafă de porc, cu dovleceii şi conopida rumene în jur, tava imensă, pe jumătate plină cu cartofi franţuzeşti, în care grăsimea de pe bucăţelele de cîrnaţi părea că scînteiază complice; sau tarta cu cremă de vanilie şi felii de mere coapte cu sirop de scorţişoară, prăjitura stratificată, cu ciocolată albă şi neagră şi cireşe confiate ca decor, salata de fructe de pădure, cu fragii, zmeura şi murele înecate în frişcă, sirop de caramel sau rom. Iar dacă era cremă de zahăr ars, sigur la ea mă opream din prima, ignorînd restul recipientelor din frigider.

Mîncam apoi din alimentul respectiv ca o felină sălbatică dintr-o pradă greu obţinută, cu vasul în braţe şi lingura cea mai mare din sertar, în picioare lîngă bufetul întunecat, cu lumina stinsă în bucătărie şi doar cu becul de veghe de pe hol aprins, cu înghiţituri uriaşe, nemestecate, care după puţin timp mă făceau să nu mai pot respira. Şi-abia atunci mă duceam val-vîrtej în baia imensă, cu gresie şi faianţă cărămizie, ca sîngele uscat, şi vomitam în jeturi groase mîncarea tocmai îngurgitată forţat. Încolăcită în jurul vasului de wc, rămîneam nemişcată cine ştie cîtă vreme, cu gîtul umflat de durere şi ochii în lacrimi, printre care îmi pluteau resturile de mîncare de pe porţelanul crem. Eram istovită de efort, dar un pic mai uşurată. Cedasem din nou, şi era a nu ştiu cîta oară cînd îmi promisesem că mă abţin. Dar, mă consolam, măcar am putut simţi gustul acela după care am tînjit toată ziua, de cînd am terminat de gătit, l-am putut savura în toate nuanţele lui nebănuite de ceilalţi, iar caloriile nu s-au depus nici de data asta.

După ce m-am ridicat de pe budă, am aruncat o privire lungă înăuntru înainte să trag apa de lanţul la capătul căruia atîrna o creatură marină ciudată, un fel de peşte-şarpe verzui, care se bălăngănea cu limba scoasă pe lîngă peretele acoperit cu plăcuţe de faianţă albă, fisurate în toate direcţiile. M-am uitat şi m-am bucurat din nou că stomacul meu reuşeşte de-o vreme să proceseze cele mai solide mîncăruri – de exemplu, pizza *con cuatro quesos*[1] – în zeama aceea maronie, fără nici un pic de consistenţă, mai închisă acum la culoare din cauza sîngelui menstrual. Dar măcar scăpasem de kilogramul în plus pe care sigur l-aş fi cîştigat dacă triunghiurile pe care le-am mîncat în seara aceea ar fi fost digerate normal.

Am tras de monstrul marin şi bazinul suspendat a uruit prelung. La geam, jaluzeaua grea s-a izbit din nou de cîteva ori de zid. Pe sub uşa de la baie, curentul a început să vuiască

[1] span. *cu patru tipuri de brînză.*

mai tare ca pînă atunci, aproape că-l simţeam chiar prin tălpile groase ale papucilor. În vasul mai degrabă lat decît înalt, jetul de apă s-a învîrtejit cîteva secunde, apoi, cum păţisem şi mai devreme, s-a liniştit într-o baltă de un maroniu spălăcit, urcînd pînă aproape de gura wc-ului.

După-amiază, cînd am folosit prima dată toaleta, apa din vasul ca o oală, mult mai roşiatică decît acum şi cu cheaguri plutitoare, îmi făcuse aceeaşi figură. Iar eu am intrat în panică şi-am încercat să torn şi mai multă apă peste ea, cu căldarea verde de plastic din colţ din care extrăsesem cu grijă, să nu mă atingă, un mop ciufulit şi subţire, cu coafura ca a unui rastaman bătrîn, cu zilele numărate. Cînd surplusul de apă n-a făcut nimic altceva decît să se acumuleze, am crezut că o să încep să plîng. Am stat vreun sfert de oră rezemată de chiuvetă, uitîndu-mă la wc. Şi am observat că apa se ducea într-adevăr, dar într-un ritm superlent şi a trebuit să rămîn acolo şi să mă holbez la ea cum scade pînă a dispărut cu totul. Dragonul a bătut la uşă după o vreme – E totul ok? – şi m-am simţit dintr-odată ca la Bucureşti.

Ca la Bucureşti, unde mă ascundeam în baie în mai toate serile, pentru că era încăperea cea mai îndepărtată de sufragerie, deci cea mai imună la zgomotele de cauciucuri scîrţîind în curbe şi ale impacturilor cu stîlpi, pereţi sau parapete, totul pe fondul chitarelor electrice care-mi scrijeleau adînc timpanele prelingîndu-se din boxe. Lui Ştef i-au plăcut dintotdeauna în mod deosebit jocurile cu maşini de curse pe computer, dar parcă niciodată atît de mult ca vara trecută, cînd a declarat că ultima versiune din *Need for Speed, ProStreet* parcă se chema, e pentru copii mici, pentru că nu-i deloc realist cum se mişcă maşinile şi după ce că nici nu surprinde „adevăratul spirit al curselor de stradă", nici măcar n-are poliţişti care să te urmărească. Şi asta pentru că tocmai îşi descoperise o nouă pasiune, recent lansată pe piaţă – *Race Driver: Grid,* un joc de care pînă şi marii piloţi spuneau că e cel mai tare, pentru că traseele erau făcute exact ca-n realitate, maşinile erau dintre cele mai bine tunate şi mai mişto de condus şi în general te simţeai în el ca şi cum ai fi fost de-adevăratelea la volan, în special cînd te izbeai de ceva şi simţeai impactul pînă în măduva oaselor, iar ecranul se făcea roşu o fracţiune de secundă.

Pentru Ştef, cea mai mare problemă cu *Grid* a fost că a trebuit să-şi facă nu ştiu ce la computer, pentru că altfel nu mergea jocul. Cu volanul şi pedalele wireless mă obişnuisem de mult, dar noua modificare avea să fie mai greu de înghiţit. Cînd m-a strigat să vin în sufrageria în care a stat închis o sîmbătă întreagă, fără să iasă nici măcar ca să meargă la baie, l-am găsit cu şurubelniţa în mînă şi cu un rînjet victorios pe faţă. Şi-a prins cu mîna liberă şuviţele blonde care-i alunecaseră din elasticul cu care-şi strînsese părul la spate, iar cu şurubelniţa mi-a indicat masa noastră de sufragerie de douăsprezece persoane, din lemn masiv cu metal nichelat. Pe ea tronau o seamă de plăci de computer de toate naţiile, afară din carcasă şi presărate din loc în loc cu ventilatoare care se învîrteau de mama focului. Această adevărată

cîmpie tehnologică acoperea aproape toată suprafaţa mesei extinse la maxim, pe care nu se gîndise să pună măcar o folie ceva, să n-o zgîrie. Beton, frate, mi-am spus, bine că e zece noaptea şi el abia a terminat de desfăcut măgăoaia aia afurisită. Dar mă înşelam amarnic. Mi-a explicat el, printre urletele metalice din boxe, că aşa avea să-i rămînă computerul de atunci încolo, împrăştiat pe toată masa, iar eu nu trebuia sub nici o formă să mă ating de el, nici măcar ca să şterg praful. Ca un eviscerat, m-am gîndit, cu kilometrii de maţe descolăcite atîrnînd în afara corpului, cu organele interne vizibile şi pulsînd în contact cu aerul.

O săptămînă mai tîrziu am început să mă ascund iar în baie, şi nu mai făcusem asta de ani de zile. Aş fi preferat să mă închid în încăperea care ar fi trebuit să devină „camera copilului" – dar pe care-am amenajat-o de la început în bibliotecă, spre exasperarea mamei, în speranţa că o să ne petrecem serile acolo, iar Ştef o să-mi citească din romanele mele preferate cu voce tare, ca în vremurile noastre bune, cînd indiferent ce-l rugam sărea şi se conforma.

De fapt, am avut mereu impresia că nu-i face cine ştie ce plăcere să-mi citească aşa, că prestează doar fiindcă i-am zis eu. Dar nu mă puteam abţine să nu-l rog, fiindcă pentru mine toată faza mă transpunea direct tot într-un fel de *Alice in Wonderland:* era ca şi cum aş fi mîncat într-adevăr o prăjitură fermecată şi m-aş fi făcut la loc mică de tot. Mai mult, deşi prăjitura asta era abstractă, imediat ce luam o gură din ea, parcă dădeam înapoi şi timpul, ca să fiu iar cu tata la casa bunicilor mei din Banat, unde el mi-a citit de-a lungul copilăriei o mulţime de poveşti, care de care mai adevărate – aveam eu impresia – decît lucrurile din realitate, cu eroi cu care mă identificam pe loc şi le trăiam aventurile ca şi cum mi se întîmplau mie aievea. Dar apoi ne întorceam de fiecare dată la Bucureşti, unde se declanşau imediat certurile la ore mici, cînd tata reuşea să ajungă împleticindu-se acasă. În cele din urmă a plecat de tot şi nu mi-a mai citit nimeni, decît Ştef mult mai tîrziu, în primii ani după ce ne-am cunoscut, şi numai dacă-l rugam frumos. După ce ne-am căsătorit nici n-a vrut să mai audă de citit, încetul cu încetul s-a retras complet la computer, la muzica şi la jocurile lui, ale căror zgomote inundau tot apartamentul şi făceau „camera copilului" de nelocuit. Iar mie nu-mi mai rămînea alt spaţiu pentru poveşti decît baia.

Aşa că stăteam pe budă toată seara, citind vreun Paul Auster, cu căştile de la mp3 în urechi şi volumul la maxim, să nu-mi mai sune în cap decît pianul lui Jacques Loussier sau al lui Friedrich Gulda ori saxofonul lui Jan Garbarek. Nu mai suportam să aud scrîşnetele, buşiturile şi răcnetele absurde – *Game's over, kid!*[1], şi imediat după aceea: În morţii mă-tii! – care ţîşneau neîncetat din sufragerie. Iar Ştef ştia că sînt acolo – dar nu m-a întrebat niciodată dacă-s ok sau de ce stau atîta în baie – ştia pentru că a venit de cîteva ori urlînd ca un lup de-a

[1] engl. *S-a terminat jocul, puştiule!*

lungul holului şi-a bătut cu pumnii în uşă strigînd: Hai mă Nicole, deschide dracului uşa, că vreau şi eu să mă piş înainte să intru în finală! De data asta îi fac muci!

Mă ridicam şi trăgeam zăvorul, iar el apăsa imediat pe clanţă şi trecea val-vîrtej pe lîngă mine, oprindu-se în dreptul wc-ului, unde urina prelung, fără să se obosească să ridice colacul înainte. Apoi alerga la loc la computer să-şi joace finala, pe care de cele mai multe ori o pierdea, deşi cîteodată mă mai trezeam cu el în pat către dimineaţă – cînd reuşeam în cele din urmă să adorm, după ce mă săturam mai întîi de stat în baie, apoi de butonat telecomanda TV-ului în dormitor – tremurînd tot şi ghemuindu-se lîngă mine cu răsuflarea tăiată: Am cîştigat Le Mans-ul, îmi spunea, sau Milan-ul, sau mai ştiu eu ce circuit supertare din State sau din Japonia. Şi-atunci mă trezeam de-a binelea, mă întorceam spre el şi-ncepeam să ne sărutăm cam un minut jumate, după care îmi adormea profund în braţe.

Aşteptînd să se scurgă apa din wc, am aruncat din nou o privire înspre cîntarul din colţ, cu plasticul de deasupra continentelor parcă şi mai scorojit decît acum cîteva ore. Eram conştientă că probabil nu e reglat şi poate să-mi indice o valoare greşită, iar eu nici în ruptul capului n-aveam de gînd să mă aplec şi să-l ating, la cît de murdar era. Dar nu mă mai cîntărisem ca la carte de peste o săptămînă, de cînd plecasem de-acasă. Acolo aveam un cîntar special de diagnoză Beurer, care-mi spunea grăsimea, apa, masa musculară şi masa osoasă, şi pe care mă urcam conştiincioasă în fiecare zi, cel puţin de prin toamnă de cînd mi-a adus mama noul tratament care a şi început să dea rezultate după mai puţin de-o săptămînă. Aşa că la ce mi-ar fi folosit cifra indicată de un cîntar obişnuit? Nici cel din baia hotelului de la Barcelona nu mă încălzise cu nimic cu o seară înainte; faptul că îmi arăta cu două kilograme în minus faţă de valoarea de ansamblu de acasă putea să însemne şi că băusem mai puţină apă în ziua aceea. Dar simpla prezenţă a cîntarului înfoliat mă rodea şi simţeam că trebuie să ştiu.

Afară vîntul şuiera acum încontinuu şi se trîntea de zidul blocului, ca un balaur înciudat care încearcă din răsputeri să-şi sape o peşteră în munte. Pentru o clipă, mi-am imaginat că dincolo de geam chiar este un animal fabulos, cu solzi şi gheare, care se izbeşte cu tot trupul lucios şi plin de muşchi de peretele blocului. Simţeam în jur o presiune ciudată, care părea că-mi face oasele craniului să se contracte şi să-mi strîngă creierul ca într-o menghină. M-am urcat pe cîntar, cu talpa dreaptă pe Africa şi stînga pe America de Sud.

Cadranul de sub acul ascuţit – arătînd spre Polul Nord, ca pe-o busolă – a luat-o razna o fracţiune de secundă, apoi a mai tremurat un pic indecis şi s-a liniştit: 62. Cu un kilogram mai mult decît mi-a arătat cel din Barcelona şi cu unul mai puţin decît cel de-acasă, pe care mă cîntărisem în seara dinainte de-a pleca, înainte să mă sune Mario să vin să-l culeg pe Ştef din apartamentul lui. Cînd eu nici măcar nu-mi terminasem de făcut bagajele, pentru că după

ultima şedinţă din anul acela cu instructorul auto, stătusem ore în şir la Suzi la salon să mă decoloreze în trepte ca să prindă vopseaua roşie. Şi singurul lucru pe care mi l-a zis Ştef cînd m-a văzut cu noua culoare a fost: Arăţi ca o curvă, apoi s-a aplecat şi-a început să vomite în castronul dobermanului lui Mario. Din cauza lui am şi uitat să-mi pun la gît pandantivul meu norocos, din sticlă pictată cu ochiul lui Allah, pe care mi l-a adus tata de la Istanbul într-o toamnă cînd eram mică, iar mama mi l-a sfinţit la Mitropolia din Iaşi, chiar de Sfînta Paraschiva, la care mergea în pelerinaj an de an. Dacă aş fi avut pandantivul să vegheze asupra mea, sigur nu eram acum aici, verificîndu-mi greutatea în baia Dragonului.

Probabil că nici n-am slăbit, nici nu m-am îngrăşat, mi-am zis, e doar cîntarul. Şi mai bine ar fi dacă mi-ar arăta cu încă vreo zece kilograme în minus. Cu puţină ambiţie, are să se întîmple şi asta în următoarele luni. Cum mă uitam în jos, privirea mi-a trecut peste sînii mari şi blegi ca nişte mămăligi ratate, fără sutien în bluza de pijama, şi mi s-a oprit asupra burţii rotunde, încă umflate grotesc în pantaloni, care nu se micşorase pînă atunci de cînd eram în şcoala generală, în ciuda tuturor dietelor pe care le încercasem. Dar i-a venit şi ei vremea, m-am gîndit, şi încetul cu încetul o să scap de ea. Numai să nu stau prea mult fără pilulele-minune, mi-am spus, să ajung odată acasă şi să-mi facă mama rost de încă o cutie. Noroc că nu erau toate în poşeta furată; lăsasem folia începută în dimineaţa cu pricina pe noptieră la hotel, aşa că fără cele din poşetă tot am mai avut pe vreo două zile, nu urma să le termin decît în dimineaţa următoare.

Cînd l-am cunoscut pe Ştef, depozitele de grăsime de pe corpul meu au încetat rapid să fie o problemă pentru mine. M-am bucurat că nu-i pasă de ele, că mă place aşa cum sînt. Şi nici după aceea, după ce am terminat şi eu facultatea şi ne-am căsătorit, nu mi-a zis niciodată să slăbesc, deşi a tolerat întotdeauna cu un zîmbet ironic fiecare regim de care m-am apucat, cu condiţia ca el să poată mînca normal. Asta însemna, bineînţeles, că trebuia să gătesc şi mîncărurile obişnuite, pe lîngă supele de legume fără gust, salatele de crudităţi fără picătură de ulei sau pilafurile de orez cu morcov, pe care le aruncam invariabil după cîteva înghiţituri.

Deşi Ştef mi-a spus mereu că de la început l-au înnebunit buzele mele pline, nici faţă de restul corpului meu n-a rămas indiferent. O vreme chiar am crezut că-i place să-şi treacă palma peste coapsele mele groase, să mă strîngă de şoldurile moi, în care i se scufundau degetele, şi să-şi plimbe limba tacticos în jurul buricului meu adînc. Dar la vreun an şi jumătate după ce ne-am căsătorit a început să mă atingă din ce în ce mai puţin. Şi-am fost convinsă că e din cauză că m-am îngrăşat – cu el era întotdeauna greu să mă abţin de la toate mîncărurile care-mi plăceau şi pe care nu puteam să nu i le gătesc.

Pe de o parte, făceam asta pentru că mi-era milă de el – dacă-l lăsam aşa, ar fi fost în stare să mănînce numai conserve sau pizza şi chinezării comandate prin telefon şi iar avea să

slăbească pînă se făcea lung şi deşirat ca în facultate, cînd l-am cunoscut, deşi nici acum nu era mult mai bine. Pe de altă parte, la un moment dat a trebuit să recunosc că fără gătit şi după-amiezile mele ar fi fost chiar mai insipide. Nimic nu se compara cu ruptul broccoli-ului în bucheţele, cu tăiatul vinetelor în rondele sau cu garnisitul fileurilor de peşte cu unt şi busuioc, toate astea lîngă paharul de vin alb şi cu o melodie de la Air sau Massive Attack în fundal. Păcat numai că nu puteam să şi mănînc cînd îmi era gata opera, deşi nu aveam cum să nu gust din fiecare fel, ca să le potrivesc de condimente. Dar degeaba nu mîncam, kilogramele rămîneau liniştite la locul lor, unde se instalaseră încă din adolescenţă. Mai slăbeam cîte un pic doar dacă reuşeam să mă înfometez de tot, de ajungeam năucă la birou şi încurcam socotelile mai tare decît de obicei, spre exasperarea mamei. Schema asta mi-a mers o vreme la vreo doi ani de la nuntă, chiar dacă serviciul s-a transformat într-un fel de căldare cu apă clocotindă, din care nu ştiam cum să ies mai repede în fiecare zi.

Numai că, deşi am reuşit în cele din urmă să dau jos kilogramele acumulate de cînd locuiam împreună, Ştef a părut că se îndepărtează din ce în ce mai tare de mine, de-am ajuns să facem sex cam o dată pe lună, în cel mai bun caz, apoi şi mai rar, pînă mi-am dat seama că am uitat cu totul cînd se întîmplase ultima oară. Sigur nu mai suportă să-mi vadă formele, m-am gîndit. Trebuia să fac un efort în plus, aşa mi-a spus şi mama cînd i-am povestit în cele din urmă de ce ar fi cam greu să rămîn gravidă. Dar, spre deosebire de mine, ea a şi găsit o soluţie eficientă, procurată direct de la vraciul ei naturist personal, care-o alimenta cu tot felul de produse pe bază de buruieni magice nemaiauzite; încă nu-mi venea să cred că funcţionează cu adevărat, deşi în două luni trebuise să-mi schimb garderoba aproape cu totul.

De ce nu ţi le-a dat doctorul pînă acum, nu ştia că-s bune? am întrebat-o. Mama a zîmbit superior şi şi-a mai aprins o ţigară. Ba ştia, mi-a răspuns printre două fumuri, mi-a zis de pilulele astea de mai demult, numai că a rămas că nu o să apelăm la ele decît în situaţii de criză. Ca acum. Din cauza efectelor secundare, ştii, Nicole, ziceai că ţi-e cam rău cîteodată. Dar ce să-i faci, de-acum te-ai obişnuit şi cu asta, nu? Eh, ce nu face o femeie ca să obţină ce-şi doreşte? s-a mai întrebat mama şi-a plescăit din buze.

Din păcate, noua mea siluetă n-a avut absolut nici un efect asupra lui Ştef, nici n-a părut că observă, deşi pe mama am păcălit-o că totul merge mult mai bine. Ştiam precis că Ştef nu are pe altcineva, nu doar pentru că îl urmărisem sau îi scotocisem prin buzunare, dar şi din cauză că majoritatea timpului liber şi-o petrecea jucîndu-se pe computer, luptîndu-se cu îndîrjire cu ceilalţi raceri pătimaşi ai planetei, de la care cu greu reuşea să smulgă titluri, pentru că tot timpul îşi alegeau cumva maşini mai bine tunate, sau scurtături de pe traseul pe

care-l cunoşteau ca-n palmă şi care-i scoteau mult mai aproape de finiş, sau *cheat*[1]-uri de care el încă nu aflase.

E adevărat că de jocuri se ocupa numai în timpul săptămînii. De duminică pînă joi nu ieşea, pentru că a doua zi avea să meargă la job, zicea, unde trebuia să fie cu creierul limpede ca să poată învîrti pe degete serverele firmei. Dar în weekend nu mai stătea la computer, ci se ducea în oraş „cu băieţii", unde eu nu eram binevenită, sub nici o formă. Fiindcă, îmi spunea, m-aş fi plictisit de moarte, să stau toată noaptea să mă uit la ei cum beau bere, fumează şi vorbesc despre computere, jocuri şi maşini. În serile cînd ieşea se întorcea către dimineaţă, împleticindu-se prin tot apartamentul şi abia reuşind să se dezbrace şi să se trîntească în pat. Cu excepţia nopţilor alburii din ultimele luni, cînd am început eu să merg să-l iau cu taxiul, nu de la vreun bar cum ar fi crezut oricine, ci de acasă de la Mario, Tiberiu sau Robert, care stăteau şi la mama naibii, unul în Voluntari, unul în Titan, celălalt pe la gară.

Intram în apartamentul gazdei de săptămîna aceea ţinîndu-mi respiraţia, să nu mă ia cu dureri de cap de la fumul gros prin care trebuia să trec, şi care mirosea a orice, numai a tutun nu. Îl găseam pe Ştef ghemuit pe jos în baie, în bucătărie sau chiar în debara, legănîndu-se ca un retardat, cu ochii imenşi şi obrajii brăzdaţi de lacrimi. Cînd mă vedea izbucnea şi mai tare în plîns. Ia-i de pe mine, urla, ia-i odată că nu-i mai suport, mă-nţelegi, mă? N-am ştiut niciodată despre ce vorbeşte. Mai întîi trebuia să-l calmez cît de cît şi să-l conving să se ridice. Urma drumul chinuitor spre casă, cu el legănîndu-se în continuare şi taximetristul privindu-mă ciudat, uneori întrebînd ce-a păţit băiatul, iar eu răspunzînd invariabil că are febră.

O singură dată n-am reuşit să-l liniştesc. Cînd m-a văzut intrînd în bucătăria minusculă a lui Tibi a sărit în picioare, m-a apucat de umeri şi-a început să mă scuture, strigîndu-mi că nu mai poate să respire. Te rog, Nicole, deschide geamul, scheuna, dar în acelaşi timp mă strîngea de braţe aşa de tare că nu mă mai puteam mişca şi a doua zi am descoperit că-mi făcuse vînătăi. Cînd am reuşit în cele din urmă să mă desprind de el şi să deschid fereastra – chiar credeam că un pic de aer curat o să-i facă bine – s-a repezit la pervaz, s-a aplecat în jos şi a urlat prelung, ca un cîine în călduri, după care a încercat să se urce pe calorifer. Abia am reuşit să-l opresc. L-am convins cu greu pe Tibi să-l ţină pînă sun la salvare.

L-am dus direct în Berceni, la urgenţe, şi acolo medicul de gardă, un nenea cu ochelari mai groşi decît văzusem vreodată, cu rame negre şi ascuţite la capete, i-a dat un calmant. M-am tîrguit cu el să mă lase să stau şi eu în salon peste noapte, şi poate a fost în cele din urmă de acord şi pentru că Ştef se agăţa de mine ca un înecat şi mă tot ruga să nu plec. Altfel,

[1] engl. metodă ascunsă prin care se poate cîştiga un avantaj într-un joc video sau pe computer.

cine ştie, probabil ar fi trebuit să-l lege. Dacă am rămas, s-a încolăcit imediat în jurul meu şi-a aţipit, răsuflînd din greu, cu gura deschisă, gemînd încontinuu.

Erau doar doi alţi pacienţi în salon, ceea ce a făcut lucrurile cumva mai simple. În patul de alături era un bătrîn cu faţa plină de riduri, care de fiecare dată cînd ni se întîlneau privirile îmi zîmbea dintr-o gură ştirbă, cu buze subţiri şi albicioase, apoi îmi trimitea bezele. Iar vizavi era un puşti de vreo 20 de ani care în seara aia cică încercase să se împuşte cu arma de vînătoare a lui taică-său, noroc că fusese prins la timp şi oprit, dar de atunci înjura sălbatic şi încerca să muşte pe oricine-l atingea. Era legat şi sedat, dar înspre dimineaţă s-a dezmeticit şi-a început să guiţe asurzitor, trezindu-l şi pe Ştef care s-a uitat la mine buimac, fără să înţeleagă unde se află.

A doua zi a venit alt doctor care l-a întrebat de mai multe ori pe Ştef ce-a luat, de cînd se droghează şi dacă s-a mai întîmplat vreodată să-i fie aşa de rău. Dar el a negat cu îndîrjire că ar fi luat ceva, a spus că doar a băut mai mult whisky ca de-obicei şi-a fumat ţigări de foi şi că la un moment dat l-a apucat un fel de panică teribilă pentru că a conştientizat brusc că universul e infinit mai mare decît el şi i-a fost frică să nu cadă de pe marginea lumii, după care nu-şi mai aduce aminte nimic. Doctorul cel nou l-a privit lung şi a scuturat din cap, apoi m-a luat deoparte şi m-a sfătuit să-l duc la dezintoxicare şi să-i găsesc un psihiatru.

Dar eu l-am luat pe Ştef şi nu l-am dus decît acasă. A stat cuminte în pat toată ziua, iar seara am făcut baie împreună, mi-a sărutat vînătăile şi şi-a cerut scuze. L-am pus să-mi jure că nu ia droguri şi a jurat şi l-am rugat să nu mă mai facă să-l duc la spital şi mi-a promis că nu se mai întîmplă. Şi-n noaptea aia totul a fost aproape ca la început. Păcat că n-am reuşit să-l fac să aibă erecţie.

Cînd am ieşit din baie, mă simţeam într-adevăr mai uşoară, dar capul mă durea îngrozitor şi-mi era un fel de greaţă ciudată, care părea că mi se instalase direct în creier, în loc de stomac. Vîjîitul sălbatic de afară nu-mi era de nici un ajutor. Aveam impresia că un curent de aer îmi trece direct prin craniu, iar asta mă făcea să scrîşnesc din dinţi şi să mă încrunt pînă mă dureau toţi muşchii feţei.

Chiar mă gîndisem că o să mă bag în pat şi-o să mă străduiesc să adorm. Dar cumva în loc s-o iau la dreapta spre dormitor pe holul lung şi întunecat, m-am trezit că fac la stînga şi intru ca teleghidată în bucătărie. Acolo am aprins lumina şi m-am oprit în faţa frigiderului uriaş, mai înalt decît mine, pe uşa căruia era lipit un semn mare, asemănător cu cele de

circulaţie: , sub care scria cu litere de-o şchioapă: *¡Prostitutas NO!*[1] Îl văzusem şi mai devreme în după-amiaza aceea, cînd am intrat prima oară în bucătărie, dar acum nu m-a mai făcut să rîd.

Am tras de mînerul uşii, dar nu s-a deschis şi pentru o clipă am avut senzaţia că sînt înapoi acasă la Bucureşti, că Ştef e plecat, iar pe mine m-a apucat din nou o foame din aia de necontrolat, ca acum cîteva luni, cînd încă nu aveam pastilele. Numai că frigiderul meu nu mai era cuminte şi ascultător, se lungise mult în sus şi-şi inversase compartimentele, ca şi cum s-ar fi dat de trei ori peste cap şi s-ar fi transformat în altcineva, aşa că jos era acum congelatorul, iar uşa se deschidea în mod bizar din partea opusă decît pînă atunci.

Cînd am reuşit într-un final să-i dau de capăt şi să trag uşa în lături, am rămas încremenită, cu ochii ţintă pe pustiul pe care aveam să-l cartografiez. Pe cele trei rafturi imense se găseau: o bucată de brînză uscată, ca un caşcaval, cam jumătate dintr-un fel de salam subţire, mucegăit la capătul tăiat, o cutie de pantofi pe fundul căreia zăceau mai multe prăjituri cu glazură de ciocolată, un castron de plastic cu un rest de salată boeuf, o cutiuţă dreptunghiulară de carton cu un colţ tăiat, pe care scria *Nata*[2], un tub de plastic cu sos de ciocolată, şase ouă şi o oală gigantică în care m-am întrebat îndelung dacă ar fi cazul să mă uit. În cele din urmă, n-am rezistat tentaţiei şi-am ridicat capacul. Pe fundul oalei erau sarmale uriaşe, în foi de varză, cred că vreo cincisprezece de toate.

Afară vîntul urla în continuare, cu un uuit prelung ca de bestie preistorică înfuriată, iar eu simţeam că-mi plesneşte capul de durere şi de greaţa aia ciudată. Şi m-am gîndit că trebuie neapărat să mănînc ceva ca să nu leşin chiar acolo, pe podeaua din bucătărie, şi dimineaţă să mă găsească Dragonul cînd se întoarce. Pentru o clipă, m-am şi văzut întinsă pe gresia verzuie, cu capul spart şi o baltă de sînge închegat dedesubt, cu Dragonul aplecat deasupra mea, muind un deget în lichidul gelatinos şi gustînd din el, cu ochii sticlindu-i de plăcere.

Probabil că m-am concentrat prea tare să mă gîndesc ce anume m-ar putea tenta cîtuşi de puţin din ce vedeam în frigider şi n-am auzit uşa de la intrare. Ştiu doar că dintr-odată m-am trezit cu el lîngă mine.

Ce faci, nu dormi? m-a întrebat, luîndu-mă de după umeri şi lăsîndu-se greu pe mine.

Am întors capul spre el şi privirea mi-a picat direct pe zgîrieturile subţiri şi paralele care i se întindeau pe gît în jos, începînd din spatele urechii. În aceeaşi secundă, mi-am imaginat nişte degete de femelă încărcate de inele, cu unghii lungi şi roşii, cu manichiura

[1] span. *Interzis prostituatelor!*

[2] span. *smîntînă.*

perfectă, încleştîndu-i-se pe ceafă. Poate din cauza asta mi s-a părut şi că mîna lui care-mi atîrna pe lîngă faţă degajează un iz puternic de organ genital feminin. Am strîns din ochi şi-am scuturat din cap. Omul tocmai venea de la muncă, stătuse de pază la discotecă toată noaptea.

Sînt lihnit, a continuat Dragonul, apucînd zdravăn de oala cu sarmale, pe care a scos-o din frigider, bănuiesc că şi tu la fel, altfel n-ai bîntui pe-aici.

A pus oala pe masă şi, fără să-şi scoată geaca neagră de fîş, a căutat un vas mai mic în care a aruncat la repezeală cu o lingură vreo cinci-şase sarmale din alea. Apoi a întors capul spre mine: Cîte? m-a întrebat serios, privindu-mă fix în ochi, cu pupilele dilatate. Cînd l-am auzit era să pufnesc în rîs, dar în acelaşi timp am simţit că mi se urcă un nod în gît şi-o să vomit chiar acolo. Noroc că nu mai aveam ce. I-am făcut semn că două, pentru că nu puteam să-i spun una singură sau nici una, iar Dragonul a strîmbat din buze şi-a ridicat din umeri.

Dar cum de te-ai întors aşa devreme, frate? am reuşit să-l întreb în cele din urmă, cînd pusese deja sarmalele la încălzit pe aragaz. Nu ştiam cît e ceasul, dar puteam să-mi dau seama că mai e pînă la opt.

A închis Fausto discoteca, mi-a explicat. Ne-a trimis pe toţi acasă cînd a văzut că se înteţeşte vîntul. Pe-aici nu-i de glumit cu furtunile astea, cînd se-apucă de suflat poate să ajungă şi la 200 de kilometri pe oră şi cîteodată îi mai şi toarnă cu găleata sau îi dă o grindină drăguţă de te-ai aranjat dacă eşti pe-afară, e chiar mai rău decît ţugu' nostru din Banat. *Gota fría* se cheamă.

Şi cînd i-a spus numele vîntul a părut că-i răspunde, urlîndu-i înapoi: *¡Dragón! ¡Dragón!,* ca şi cînd se cunoşteau şi se şicanau reciproc de cînd lumea. Apoi s-a izbit din nou cu toată forţa de geam, făcîndu-l să zăngănească în ramă, şi pe la glezne am simţit cum îmi şerpuieşte rapid un curent rece şi tăios, care mi s-a urcat ca un junghi în sus pe sub pantalonii de pijama şi m-a fulgerat drept în ovare. Şi-am văzut uşa de la bucătărie cum se trînteşte de perete şi ricoşează înapoi. Iar Dragonul a rîs, a prins-o cu o singură mînă şi-a închis-o.

5

El tesoro es en tu corazón

Vuietele de-afară care păreau că-mi întorc stomacul pe dos s-au potolit întrucîtva pînă să ne aşezăm la masă. La început n-am fost sigură c-o să pot mînca sarmalele şi m-am jucat doar cu furculiţa prin ele vreo două minute. Asta şi din cauza smîntînii lichide din cutiuţa tăiată la colţ din frigider, pe care Dragonul şi-a turnat-o generos prin toată farfuria.

Spaniolii ăştia nu-s buni la nimic, să mor eu, mi-a zis, privindu-şi cu dispreţ sarmalele înecate în zeama alburie. Uită-te şi tu, cică asta-i smîntînă. Trebuie să vezi şi ce gust de lapte condensat are, îţi vine să-ţi iei cîmpii!

Şi pînă să apuc să protestez, a luat cutiuţa şi mi-a turnat restul conţinutului în farfurie, asigurîndu-se că o scurge pînă la ultima picătură. Aşa că am rămas să mă joc cu furculiţa prin porţia mea, nefiind sigură dacă mi-ar prii acea fabuloasă combinaţie de carne tocată, varză murată fiartă şi lapte condensat deghizat în smîntînă.

Dar de unde ai tu sarmale? l-am întrebat cu toată seriozitatea de care am fost în stare.

Din România, îţi dai seama, mi-a răspuns printre două înghiţituri, mi le-a trimis tuşa Tanţa cu autocarul. E o singură firmă care te lasă să trimiţi mîncare în te miri ce forme – şi orice altceva, că nu te-ntreabă ce ai în pachete –, Neluţu Ciocîrlie SRL se cheamă. Tuşa mi-a pus sarmalele fierte la gheaţă într-o ladă frigorifică – cu folie izotermă şi tot ce vrei, să ţină tot drumul –, mi-a pus şi salată boeuf şi nişte cîrnaţi. Pe ăia i-am terminat, dar sarmalele au fost multe, le am dinainte de Anul Nou, trebuie să fac cumva să le mînc pe toate.

Aha, am murmurat şi mi-am muşcat buzele.

Dragonul a ridicat ochii la mine. Văzînd că lăsasem furculiţa pe farfurie, s-a încruntat un pic şi m-a admonestat pe un ton semi-serios: Păi… ce faci? Dacă ţi le-am încălzit, acum le mănînci! Mă ajuţi să le termin cît eşti aici, nu? M-am uitat la el şi-am văzut că se oprise din mestecat, fixîndu-mă exact ca mai devreme, şi-avea zîmbetul ăla pe faţă, de parcă le ştia pe toate, iar afară vîntul a început din nou să sufle. Am oftat şi m-am gîndit că trebuie să mănînc.

Pastilele le luasem în cameră, cît Dragonul punea masa, pentru că în curînd avea să se lumineze de ziuă şi nu credeam c-o să mai vreau alt mic dejun. Am îngurgitat sarmalele în înghiţituri foarte mici, pe care le-am mestecat încet înainte. După cîteva minute chiar am avut impresia că sînt ok cu ele în stomac, în special dacă respir adînc. Dar după ce am terminat-o şi

pe a doua, cînd tocmai lăsam furculiţa înapoi pe farfurie, am simţit deodată cum îmi vine totul înapoi pe gît şi m-am ridicat în picioare. Dragonul a sărit şi el de pe scaun şi m-a privit cu ochii ăia verzi şi imenşi, iar asta n-a făcut decît să-mi sporească greaţa. Mi-am pus mîna la gură şi m-am dus cît am putut de repede la baie, fără să-mi dau seama că vine după mine.

Începusem deja să vomit, pe vine în faţa wc-ului, cu pleoapele strînse, simţind cum îmi alunecă înapoi în gură bucăţele de varză şi carne tocată, amare acum de la sucurile gastrice, cînd mi-a pus mîna pe spate. Am deschis un pic ochii şi l-am văzut ghemuit lîngă mine, privindu-mă concentrat, cu toţi muşchii feţei tremurînd de încordare. Cum stătea aplecat în faţă, pe sub gulerul tricoului am văzut solzii roşii de pe capul dragonului şi unul din ochii verzi fosforescenţi. Atunci gustul amar care-mi invadase toată gura s-a intensificat şi stomacul a părut că mi se smucește din loc. Am mai vomitat un pic de fiere – sarmalele trebuie că le dădusem afară imediat – apoi am rămas pe vine o veşnicie, sau cel puţin aşa mi s-a părut, cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă, cu mîna lui fierbinte între omoplaţi, apăsîndu-mă cu încheietoarea curelei de la ceas.

Într-un sfîrşit, Dragonul m-a mîngîiat pe obraz cu cealaltă mînă şi mi-a întors faţa spre el. I-am simţit inelul rece cum îmi alunecă spre ureche şi se încălzeşte de la pielea mea. Gata, da? m-a întrebat cînd am deschis ochii, iar eu am dat din cap că da.

Dragonul m-a ajutat să mă ridic şi-am rămas puţin faţă în faţă, dar n-am putut să mă uit la el. La geam, jaluzeaua se trîntea în neştire de zid, iar vîntul şuiera de-a lungul holului. Îmi pare rău de sarmalele alea, frate, i-am şoptit.

În clipa următoare ne-a pufnit pe-amîndoi rîsul. Las' că nu-i bai, soro, mi-a răspuns zîmbind. Mi-a cercetat atent faţa, apoi a început să se caute prin buzunare, mai întîi în cele de la hanorac, apoi în cele de la pantaloni, a strîmbat din buze şi s-a întins să rupă din hîrtia igienică imprimată cu iepurele din desene animate. *Disculpe,* Nicole, mi-a spus serios, dar chiar n-am nici un *pañuelo*[1] la mine. S-a pus să-mi tamponeze lacrimile de pe obraji cu bucata de hîrtie, iar eu am făcut ochii mari.

Mi s-a părut o ţeapă *tremenda*[2] de tot, mi-a spus Dragonul, cînd m-am dus cu Chewing Gum la sfîrşitul săptămînii la Tomás în birou să ne ridicăm banii pe prima săptămînă. În seara dinainte mi-am luat inima-n dinţi şi l-am rugat pe chinez să intre cu mine în tattoo shop şi să întrebe cît m-ar costa un tatuaj cu dragonul din geam, dar mare şi colorat. Cînd am auzit preţul m-am bucurat de numa'. Păi la cîţi bani credeam c-o să primesc pe cărat lăzi puteam să mi-l fac în săptămîna următoare. Nicole, te deranjează tare dacă fumez aici? I-am făcut semn

[1] span. *şerveţel.*

[2] span. *groaznică*.

că nu, şi atunci Dragonul şi-a aprins o ţigară. Afară vîntul vuia în neştire, iar posterul de pe peretele cu varul căzut s-a înceţoşat din cauza fumului pe care-l sufla Dragonul, ca şi cum Tupac, pînă atunci material, se destrăma încet-încet sub ochii mei şi aluneca înapoi *on the other side*[1], unde-i era locul, alături de celelalte staruri care n-au murit de moarte bună de-a lungul vremii. Stăteam ghemuită pe pat, sub pilota portocalie cu care Dragonul m-a acoperit supergrijuliu, cînd m-a adus în cameră după faza din baie. A vrut să mă lase să dorm, dar l-am rugat să mai stea cu mine, să-mi termine povestea cu tatuajul, şi a fost imediat de acord.

M-am cam speriat în schimb, a continuat Dragonul, cînd mi-a spus tattoo artista – o portugheză păroasă, cu mustaţă, la vreo 40 de ani, vopsită ca un curcubeu şi plină de piercing-uri, Tabatha o chema – că ar trebui să vin de două ori, la distanţă de cel puţin zece zile, şi să stau măcar şase ore de fiecare dată. Dar şi mai naşpa a fost cînd mi-a zis să intru pînă în spatele maghernitei, s-o văd la lucru pe un client, şi mi-a arătat maşinăria bîzîitoare cu care-l tatua pe ăla. Atunci m-am gîndit că n-o să mă ţină şi n-am mai fost sigur că-mi trebe dragonul.

Dar în orice caz, abia aşteptam banii de la Tomás la sfîrşitul săptămînii. Credeam c-o să primesc zeci de mii de *pesetas,* dar cînd colo el ne-a întins la fiecare cîte un teanc subţire de bancnote. După ce le-am numărat şi mi-am dat seama că am primit cam jumate din cît am calculat c-o să fac într-o singură zi, am vrut să-l iau pe spaniol la bătaie. Noroc că m-a ţinut Chewing Gum, care l-a calmat şi pe Tomás, apoi m-a scos afară şi m-a lămurit care-i treaba. Vezi tu, patronul ne-a zis de la început c-o să primim o mie şapte sute de pesetas *por día*[2], dar eu mi-am imaginat că e pe oră, că aşa aveam impresia: cum am călcat în Spania, cum m-am umplut de bani. La cît cîştigam de-adevăratelea, nici nu-mi permiteam să mă mut de la chinezi, d-apoi să-mi fac tatuajul.

De nervi m-am pus să-l sun iar pe Marius al lui văru-meu şi nu crezi că-mi răspunde. Păi ce faci, bă p… ăla, mi-a zis, ai şi venit? Mi-a turnat o poveste lungă, cum că el a înţeles că ajung abia în luna următoare şi că nu, nu poate să mă ţină la el acasă, că şi el împarte un apartament cu alţi patru, şi nici de lucru n-are unde să-mi găsească aşa din scurt. Dar să-l mai sun eu peste vreo lună. Mi-am dat seama că mîncă rahat imediat, dar ce era să fac? La telefon i-am zis mersi, în gîndul meu l-am băgat în pizda mă-sii şi mi-am văzut de lăzile mele. *Disculpe,* Nicole, iar înjur… Nu, dar chiar mă enervez cînd îmi aduc aminte de boul ăla. Aşa-s toţi românii pe-aicea, îţi promit marea cu sarea, apoi te lasă baltă cînd ţi-e lumea mai dragă. Nu te ajută decît dacă le iese şi lor ceva. Cu timpul, toţi spaniolii şi nu numai s-au prins de asta şi nu mai sînt curioşi de ei, aşa că dacă eşti român în Spania poate să-ţi fie destul de

[1] engl. *pe partea cealaltă.*

[2] span. *pe zi.*

nasol. Ei, cel puţin pe mine aici nu mă ştie nimeni de român, în afară de moldoveanca de la magazinul din colţ şi bărbatu-său, ăla cu firma de transport prin care primesc colete, numai că ei n-au cui să spună. Dar unde-am rămas?…

Da, păi aşa cu îmbogăţitul meu rapid făcînd pe hamalul. Mueram de nervi cînd am ajuns acasă, chiar dacă Chewing Gum a încercat să mă liniştească, să-mi explice că pot să rămîn la ei cît am chef. Stăteam la masă, iar gătise Ma Ling nişte orez ciudat de-al ei, dar chiar dacă eram mort de foame nu reuşeam să iau nici o înghiţitură, fierbeam în mine şi mă gîndeam cum să mă răzbun, pentru că tot păcălit mă simţeam, oricît mi-ar fi explicat chinezul că n-am înţeles eu cum trebuie. Ei, dar la un moment dat Ma Ling a venit la mine, şi-a trecut mîna rece pe fruntea mea şi mi-a zis zîmbind: *¡Sí que eres como un dragón!*[1] de m-am muiat tot, am uitat şi de bani, şi de Tomás, şi de lăzile lui. Îi povestise Chewing Gum de ideea mea cu tatuajul, mi-am dat seama de asta, dar în acelaşi timp parcă ghicise ea singură ceva despre mine, ceva ce nu mai văzuse nimeni pînă atunci, iar eu încă nu reuşeam să înţeleg.

Na, femeia s-a aşezat la masă şi ne-a spus, mie şi lui Chewing Gum, o poveste în chineză, pe care bărbatu-său s-a străduit să mi-o traducă în spaniolă în cuvinte cît mai simple. Era vorba de-un dragon roşu care stătea ascuns dintotdeauna într-o peşteră, nu ieşea la lumină decît foarte rar, cînd îi trebuia mîncare sau aşa ceva. Păzea o comoară fermecată, dar nici măcar nu ştia asta, pentru că lăzile cu pietre preţioase şi alte alea erau îngropate în fundul peşterii, unde n-a fost curios să caute. El se ascundea că era trist. Toţi ceilalţi dragoni care umblau pe-afară aveau aripi şi ştiau să zboare, numai el nu, şi din cauza asta era mereu singur, toţi îşi băteau joc de el şi nu-l primeau între ei, aşa că prefera să se ascundă în peşteră. Ei, dar într-o zi a ieşit dragonul afară să fumeze un *porro* sau ceva de genul ăsta…

Na bine, rîzi, acuma inventez şi eu că nu mai ţin minte sau n-am înţeles ce povestea Ma Ling. Dar ai prins ideea de bază. Ei, şi cum trăgea el amărît din joint, printre norii de fum i s-a arătat un spirit din ăla chinezesc care i-a spus că pînă nu face o faptă bună n-o să-i crească aripile şi i-a zis apoi şi de comoara magică. Ăsta fericit s-a întors în peşteră, a dezgropat lăzile şi nu ştiu cum s-a folosit de bogăţiile dinăuntru că l-a închis într-un fel de pivniţă pe regele ţinutului şi i-a luat el locul. Cînd s-a văzut la putere şi-a adus aminte de tot ce-a păţit rău şi-a început să-i fută pe ceilalţi dragoni care-şi bătuseră joc de el pînă atunci, s-a pus să taie şi să spînzure în stînga şi-n dreapta de tremurau toţi de frica lui. La un moment dat s-a gîndit să fure şi-o prinţesă, c-o văzuse la un fel de carnaval din ăsta de-al lor chinezesc şi-i picase cu tronc. De unde să ştie dragonul că fata era mai vrăjitoare decît el, era nepoata lu' ăla de îngropase comoara în peşteră. Numai că după ce-a furat-o – partea asta a fost complicată rău pentru mine, n-am înţeles exact cum s-a întîmplat, mi s-a părut că planul dragonului a fost

[1] span. *Chiar că eşti ca un dragon!*

cam idiot, dar l-a ajutat chiar prinţesa să-l ducă la capăt fără să-şi dea el seama, pentru că de fapt ea abia aştepta s-o fure – au avut ei doi un fel de confruntare şi asta i-a spus că adevărata comoară e în sufletul lui, numai că el e bou şi n-o vede. Şi i-a făcut nu'ş ce farmece de şi-a dat seama dragonul cît de nesimţit a fost şi l-a eliberat pe regele adevărat din pivniţă, i-a dat şi comoara, şi prinţesa de nevastă. Iar la nunta lor numai ce s-a trezit deodată că-i cresc aripile, că se înalţă şi planează peste tot ţinutul. Era de-acuma cel mai tare dragon din parcare şi-a rămas să-i păzească pe toţi, să aibă grijă să nu li se întîmple nimic rău niciodată.

Îţi dai seama că m-a terminat Ma Ling cu povestea asta, în seara aia am zis că gata, îmi fac tatuajul orice ar fi, pun eu mîna pe bani cumva, iar la maşinăria bîzîitoare trebuie să rezist, doar lumea se tatuează tot timpul şi la urma urmei sînt bărbat, nu cîrpă, nu? Numai că era nasol de tot, cu banii pe care-i făceam în port abia le dădeam la chinezi pentru mîncare, cîteodată nu-mi ajungeau nici de ţigări. Am încercat eu să-mi caut altceva de lucru, dar nu era aşa simplu…

Nu, nu m-am gîndit deloc să mă duc înapoi în România. La ce să mă întorc? Adică nu stăteam eu prea bine cu banii şi din astea, dar ştiam că-i abia începutul şi n-aveam de gînd să mă las aşa uşor. În plus, cum aveam weekendurile libere, apucam să mă distrez destul de fain, nu mă mai freca nimeni la melodie ca acasă, cu tot felul de pretenţii de rahat. E adevărat că lunea mă întorceam la lucru, dar două zile şi două nopţi întregi pe săptămînă eram ca într-un fel de vacanţă. Adică, la jumatea lui octombrie de exemplu, aici încă mai poţi să faci plajă şi baie în mare, iar asta e bestial. Plus că-i aşa de uşor să te împrieteneşti cu femeile… şi nu numai, pentru că aici nu stă nimeni să-ţi ceară socoteală, nu te invidiază pentru cît cîştigi şi din ce – dacă nu-s români, adică –, nu, majoritatea sînt mult mai… cum să zic, aşa, *langsam*… Da' stai că tu eşti din Bucale şi nu ştii ce-nseamnă.

Ba ştiu, frate, i-am spus, vrei să zici că-s *chill*[1].

Da, m-a aprobat Dragonul, exact, relaxaţi, nu cu morcovul în fund tot timpul ca-n România. Muncesc, dar nu-şi bat capul prea tare, iar cînd e de distracţie, atunci să te ţii! Şi poţi să fii cum vrei, că ei nu te judecă, te iau pur şi simplu aşa cum eşti. Bine, în acelaşi timp nici nu le pasă prea mult decît de ei şi de-ai lor; spaniolii nu-i prea înghit pe imigranţi, numai se fac, şi toate celelalte naţii stau cum ar veni numai ei între ei. N-ai să vezi chinezi cu arabi sau marocani cu argentinieni. Fiecare cu-a mă-sii. Aşa că dacă nu eşti aici cu familia sau prietenii… poţi să te simţi cam singur, şi cam aşa m-am trezit şi eu după o vreme, chiar dacă stăteam la Chewing Gum şi Ma Ling. Chestia era că n-aveam nimic în comun cu ei, decît că şi eu venisem de la mama dracului şi mă aşteptam să-mi fie mai bine ca acasă… Pe de-o parte îmi era, pe de alta nu, dar nici prin cap nu mi-a trecut să mă duc înapoi… Acum?! Acum cu

[1] *langsam* = germ. *lent, încet, pe îndelete; chill* = engl. *calm.*

atît mai puţin. Ştiu şi eu că se-ntorc românii acasă, că-i criză, că pula mea… *disculpe, anyway*[1], dar ce legătură are asta cu mine? Cînd îmi zici de România parcă aud de altă planetă. Nu nu, stau mult mai bine aici, *muchas gracias!*

Dar să-ţi pove mai departe. Una peste alta, e-adevărat că la început mi-a fost destul de greu în Spania. Poate de asta din toată perioada cît am stat la Barcelona cel mai bine ţin minte cum mergeam cu metroul, dimineaţa şi seara. Chiar dacă eram tot timpul înconjurat de-o groază de oameni de toate naţiile şi culorile, mi se părea că atunci sînt cel mai singur. Asta mai ales după ce a trecut vara şi s-a făcut frig, de prin decembrie încolo. Parcă mă văd şi acuma. Îmi luasem un hanorac negru pe care nu-l mai dădeam jos. Îmi trăgeam gluga pe cap, mă urcam în metrou şi rămîneam nemişcat lîngă uşă, nu mă aşezam niciodată pe scaun ca Chewing Gum, şi mă uitam urît la toţi care treceau pe lîngă mine, aveam impresia că aşa sînt mai interesant. Adevăru-i că nu mă băga nimeni în seamă, iar asta nu mi-a picat prea bine la început, dar după aia mi-a fost de mare ajutor, apropo de cum am reuşit să-mi fac rost de bani pentru tatuaj… Stai să vezi.

Cum îţi spuneam, la început n-am dat prea multă atenţie la ce se întîmplă în jurul meu în metrou, dar după o vreme n-am avut cum să nu observ, pentru că întotdeauna în trenuri şi mai ales lîngă uşă, îşi făceau veacul *carteristas* – hoţii de buzunare. Nu era zi să nu-i văd, dimineaţa la opt şi seara la zece, că la un moment dat începusem să-i şi cunosc, m-am trezit de vreo două ori că mai am un pic şi le zic *hola.* Aşa că, vrînd-nevrînd, i-am observat şi la lucru.

Cea mai importantă chestie, mi-am dat seama după o vreme, e să nu te bănuiască nimeni că eşti hoţ, să arăţi ca oricare altul, cît mai normal posibil, cît mai preocupat de-ale tale. Ideal e să ţi se pună pata pe cineva cînd încă eşti în staţie, dar de multe ori îţi pică un client adevărat numai după ce te-ai urcat. Te-a dus Tatiana cu metroul prin Barcelona?… Ei, cel mai bun traseu pentru *carteristas* e ăla de la Estación Sants pînă la Plaza Catalunya, pentru că trenurile viermuiesc de turişti plini de bagaje: geamantane pe rotile, genţi de voiaj, pungi de plastic, rucsacuri, poşete şi borsete. Bine, îmi închipui că ai văzut şi tu că e plin şi de paporniţe din alea cu fermoar în carouri roşii şi albastre, probabil şi-acum găseşti din astea la piaţă în România. Da' de alea nu se atinge nimeni – ce să furi, slană cu ceapă, şniţele de porc sau borcane cu murături?

În fine, să mă întorc la metroul meu. Sigur că ţinta cea mai bună a hoţilor sînt chiar buzunarele oamenilor, unde care mai de care îşi pun portmoneele sau direct banii, în ideea că sînt mai feriţi, cine o să-ţi poată lua ceva chiar din blugi, se gîndesc. Pe naiba. L-am văzut eu odată pe unul cum s-a descurcat cu un buzunar de la pantaloni din faţă, că omul în cauză n-a simţit nici pe dracu'. Hoţul era un negru tuciuriu, ras în cap, dar stilat, în haină de piele maro,

[1] engl. *oricum.*

cu pulover bej pe gît, cu reiaţi şi pantofi de piele lucitori. Puteai să juri că e profesor sau director pe undeva, aşa arăta de serios. Dar eu l-am recunoscut imediat, era în metrou în fiecare seară buzunărind turişti. De data asta stăteam pitit după o bară şi-l urmăream intenţionat să văd cum face.

Chiar la gara mare s-a urcat în metrou un nene englezoi, roşu tot la faţă şi gîfîind aşa de tare de ziceai că-i sar pistruii din obraji. Trăgea după el două *maletas*[1] uriaşe, roz cu floricele, şi-n spate avea un rucsac de două ori cît el. Nevastă-sa, o cucoană din aia toată numai un zîmbet ridat şi nişte ochi albaştri apoşi, o luase înainte doar cu poşeta în mînă şi se pusese bine mersi pe-un scaun, lăsîndu-l pe bărbatu-său să se descurce singur cu valizele, pe care nici n-a avut unde să le ducă, aşa că a rămas cu ele lîngă uşă. Nici una nici două, negrul meu s-a apropiat tiptil de englez dintr-o parte şi, ţinîndu-se cu-o mînă de bară, s-a făcut că se pregăteşte să coboare la prima. *Perdón,* i-a zis englezului şi i-a dat şi-un ghiont, ca să-i facă loc chipurile, iar ăsta i-a zîmbit exasperat şi s-a chinuit să se dea doi centimetri mai încolo. Dar metroul era aşa de plin că n-aveai unde s-arunci un ac – era şi înainte de sărbători, mi se pare, cînd se umple buda aia de oraş şi mai tare cu toate naţiile pămîntului. Ei, şi mîna negrului a început să alunece uşor-uşor spre centura lui nenea englezul. S-a lăsat binişor în buzunarul din dreapta faţă, de unde a răsărit după trei secunde cu degetele încleştate pe-o bancnotă de cincizeci de lire, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie, că *pesetas* nu erau nicicum. Apoi metroul a oprit şi dus a fost tuciuriul. Să mor eu, ce fain! m-am gîndit. Englezul nici n-a clipit, cred că nici nu şi-a dat seama că nu mai are banii ăia pînă n-a ajuns la hotel…

Nu, mă, nu m-am apucat de furat, drept cine mă iei? În primul rînd că n-aveam mîinile aşa alunecoase, mi-era frică să nu mă prindă. Şi-apoi pe vremea aia mă gîndeam că nu se face. Nu, dar s-a întîmplat să am un noroc chior: la cîteva zile după faza de care ţi-am zis s-au urcat în metrou nişte puşti de liceu, foarte blonzi şi cu pielea străvezie de albă, parcă veneau direct de la Polul Nord, toţi în tricouri, dar cu limba scoasă de cald. Chiar lîngă mine s-a pus o fătucă din asta cu un rucsac vernil în spate, cu fermoarul deschis şi portofelul burduşit la vedere. Primul meu gînd a fost să-i trag fermoarul, că trenul mişuna de amicii *carteristas*. După aia m-am uitat la ea şi-am văzut-o plină de lanţuri, cercei şi inele şi-n haine de firmă. M-am gîndit că ai ei or fi doldora de bani dacă şi-a permis să vină în vacanţă la Barcelona cu gaşca. Probabil cheltuia într-o zi măcar cît cîştigam eu pe lună. În acelaşi timp îmi ziceam că nu-i ok ce-mi trece prin cap, că mie nu mi-ar conveni să păţesc aşa ceva dacă eram în locul ei… Şi nu mă puteam hotărî nici să iau portofelul, nici să-i închid fermoarul la *mochila*[2].

[1] span. *valize.*

[2] span. *rucsac.*

Numai cînd ne-am apropiat de centru şi puştii s-au pregătit să coboare mi-am dat seama ca prin vis că dacă nu fac eu ceva în legătură cu portofelul ăla, o să-l ia altul. Aşa că mi-am strecurat mîna în rucsac la blondă fix cînd am ajuns în staţie, s-au deschis uşile şi lumea a-nceput să coboare. Parcă eram într-o transă – de la cît de tare m-am concentrat, îţi dai seama – că mi s-a părut că nu mîna mea, ci a altcuiva se furişează în *mochila* şi se încleştează rapid în jurul portofelului, apoi ţîşneşte afară şi se ascunde cu el cu tot în *sudadera*[1] la mine. Mi s-a părut că a stat timpul în loc, dar de fapt cred că toată faza a durat o secundă şi n-a apucat să mă vadă nimeni. Oricum, pînă n-a plecat metroul m-au trecut toate apele. I-am făcut semn lui Chewing Gum că rămîn în oraş şi m-am dat şi eu jos la proxima.

Nu erau mulţi bani cash în *monedero*[2], dar era un card Visa şi într-un buzunăraş mic de tot am găsit şi hîrtiuţa cu PIN-ul… Da, mă, aşa de proşti îs oamenii. Deci aia şi-a căutat-o cu lumînarea. Nici măcar nu i-am scos toţi banii de pe card, i-am luat numai cît îmi trebuia pentru tatuaj, apoi m-am dus pe faleză – de la statuia lui Columb în jos, ştii şi tu, nu? – şi-am dat portofelul de mîncare la peştii ăia imenşi şi mulţi – mai mulţi parcă decît toţi oamenii din oraş la un loc – care tot timpul foiesc pe lîngă mal… Da, a rămas fata aia fără acte din cauza mea, dar mi-am zis că o să se descurce, doar e din Norvegia, ţară civilizată, şi pentru ei totul e mai simplu. Te-ai descurcat tu din România, d-apoi una ca aia? Iar de la alţii n-am mai furat apoi, eram fericit că am destui bani pentru tatuaj, de restul chestiilor mi se rupea.

Cel mai tare a fost că, după ce-am ajuns la tattoo shop, am văzut în geam un anunţ: *Liquidación, todo a mitad de precio*[3] şi cînd am intrat Tabatha tocmai făcea cinci piercing-uri la preţ de trei. Am întrebat-o care-i treaba – între timp începusem s-o rup mai bine pe spaniolă – şi mi-a explicat ceva complicat, cu fiică-sa şi ginere-său cu jobul lui de reparat maşini şi că din cauza lui se mută toţi trei la Sevilla în două săptămîni. Fix atunci n-am înţeles eu prea bine ce se-ntîmplă şi de fapt nici nu m-a interesat, important a fost doar că a vrut să-mi facă tatuajul la jumate de preţ. M-a programat pentru prima şedinţă, să-mi traseze conturul, chiar a doua zi, că era sîmbătă şi-aveam şi eu liber.

M-am dus pregătit de dimineaţă cu o sticlă de tequila din care trăsesem deja binişor. Cînd m-a văzut portugheza a rîs de mine de s-a prăpădit, îi tremura şi mustaţa pe sub nas, apoi mi-a cerut banii înainte, că şi-a dat seama că o să mă fac praf pînă termină. Şi-a fost crunt, nici nu pot să-ţi povestesc, dacă n-aş fi băut cred că mă adunai cu făraşul după zece minute. Cel mai tare m-a durut pe piept, în zona sfîrcurilor, şi pe burtă, de fapt e puţin spus că mă durea, parcă-mi băga bîzîitoarea aia pînă-n măduva oaselor şi-mi scrijelea acolo dragonul. Ţin

[1] span. *hanorac.*

[2] span. *portofel.*

[3] span. *Lichidare de stocuri, totul la jumătate de preţ.*

minte că stăteam cu mîna încleştată pe sticla de tequila, din care mai trăgeam cîte un gît din cînd în cînd, cu dinţii strînşi, cu ochii lipiţi de teleul din atelier. Îl lăsase Tabatha pe un post cu muzică, unde dădeau o retrospectivă a celor mai tari clipuri din toate timpurile. Na, cînd a ajuns femeia să-mi traseze limba dragonului pe burtă, m-am concentrat foarte tare la TV, altfel cred că aş fi leşinat, parcă degeaba golisem jumate de sticlă. Chiar atunci s-a dat un clip mai vechi de-al lui Nas cu Puff Daddy, sigur îl ştii, ăla în care apare Nas răstignit pe cruce, cu coroană de spini pe cap şi toate alea, şi zice la-nceput că *Escobar season has returned*[1].

Ei, în clip apar cînd scenele astea în care el cară crucea, cînd unele în care cîntă îmbrăcat în roşu şi are în spate o clădire în flăcări, e fain de tot. Mă uitam la ecran şi mi se părea că simt pe pielea mea bicele cu care-l lovea mulţimea pe Nas, iar sîngele de pe el e de fapt al meu, şi cîntam la mine-n cap odată cu Puffy: *You can hate me now, But I won't stop now, Cause I can't stop now*[2]. Şi cred că în momentele alea mi-a venit în minte Tomás, cu burta lui rotundă ca un glob pămîntesc umflat cu pompa şi crucea de aur care-i atîrna tot timpul la gît şi m-am gîndit văzîndu-l pe Nas cu flăcările în spate şi zicînd odată cu Puffy: *You think I'ma come this far, and let you niggas stop me now? I hate you too!*[3], m-am gîndit că o să-i dau foc la *almacén* la împuţitu' de Tomás, cu el înăuntru, să-i ardă maţele şi aurul şi lăzile alea de căcat cu care-mi rupeam spatele în fiecare zi. Şi cînd s-a terminat piesa, cu Puffy zicînd: *It ain't never gonna stop, yo!*[4] mi s-a rupt şi mie filmul.

M-am trezit noaptea tîrziu tot la tattoo shop, mă scutura Tabatha de zor să plec ca să închidă. Eram tot beat şi nu mai simţeam deloc că mă ustură pielea, abia peste cîteva ore m-a apucat. Noroc că mi-a spus femeia de cînd am intrat pe uşă cum să am grijă pînă mi se închid rănile şi-mi trec. A doua şedinţă era peste aproape două săptămîni, chiar cu o zi înainte să se mute femeia la Sevilla… Da mă, te-ai prins, m-am dus şi eu cu ea, da' stai să vezi. Cînd am plecat de la tattoo shop, în loc să mă întorc acasă la Chewing Gum m-am tîrît cu greu pînă în port, la depozitul lui Tomás. Ştiam că sîmbătă noaptea sigur e acolo pentru că ţinea un fel de chefuri, îl auzisem făcînd planuri la telefon. Vineri seara tocmai umplusem depozitul pe jumătate cu lăzi şi n-a mai ajuns vaporul care trebuia să le ia, chiar s-a enervat spaniolul c-o să-i rămînă toate la el peste weekend, atunci n-am înţeles de ce. Pe drum, m-am mai trezit din beţie de la aerul rece, dar eram mai pornit ca oricînd să termin cu burtosul şi cu lăzile lui.

Am intrat prin spate, pe lîngă biroul lui Tomás, care era gol, chiar dacă lumina era aprinsă. M-am furişat în depozitul propriu-zis şi l-am văzut cu malacii lui şi vreo cinci arabi,

---

[1] engl. *A venit din nou vremea lui Escobar.*

[2] engl. *Puteţi să mă urîţi acum, Dar n-o să mă opresc acum, Fiindcă nu pot să mă opresc acum.*

[3] engl. *Credeţi că am ajuns aşa departe doar ca să vă las pe voi fraierilor să mă opriţi acum? Şi eu vă urăsc!*

[4] engl. *N-o să se termine niciodată, yo!*

în costume militare şi cu cearşaf pe cap. Aveau multe lăzi desfăcute în faţă şi se certau, dar n-am înţeles ce spuneau, că era într-o limbă pocită rău. M-am dus mai aproape şi-abia atunci mi-am dat seama ce căram eu de cîteva luni bune: mitraliere, pistoale, puşti, gloanţe, grenade şi tot felul de minuni de genul. I-am pîndit o vreme fără să fac nimic, nu-mi venea să-mi cred ochilor, dar de-acum îmi trecuse beţia de tot, începea să mă usture pielea ca naiba şi la un moment dat mi-am luat gîndul de la provocat incendii. M-am strecurat tiptil afară şi dus am fost. Mi-am dat seama că am aflat ceva important, cumva nu doar pentru mine şi nu doar pentru momentul ăla, ci şi pentru o groază de alţi oameni şi pentru viitor, aşa că trebuia să mă gîndesc bine ce să fac cu ce ştiu.

Pînă să mă duc la a doua şedinţă la tattoo shop, am stat şi-am rumegat ce aflasem. Într-o seară n-am mai rezistat, le-am spus lui Chewing Gum şi Ma Ling ce-am văzut şi i-am întrebat ce cred c-ar trebui să fac. S-au speriat destul de rău, Chewing Gum a zis că el nu vrea să ştie de nimica, dar Ma Ling a tăcut o vreme, şi mai palidă la faţă parcă, apoi a ridicat ochii, mi-a zîmbit şi mi-a spus: *El tesoro es en tu corazón*[1]. Şi atunci m-am hotărît să sun la poliţie, să-l dau pe Tomás în gît. Chinezii deja îşi făceau planuri să se mute la Madrid, unde aveau nişte amici care puteau să-i ajute să-şi găsească de lucru, aşa că nu-i încurcam foarte tare, trebuia doar să-şi devanseze un pic plecarea. La început m-am gîndit să merg cu ei, dar după aia mi-am amintit ce mi-a zis Tabatha, aşa că i-am mai făcut o vizită s-o întreb dacă n-aş găsi şi eu de lucru unde se duce ginere-său. A vorbit cu el şi ăsta m-a chemat într-o seară să vadă ce-i cu mine. Cînd s-a prins cîte ştiu despre maşini, a fost de-acord să mă ia cu ei. Şi-aşa am ajuns să muncesc pentru Jesús la Sevilla.

Dar să-ţi zic ce-am mai făcut la Barcelona pînă să plec. În primul rînd mi-am terminat tatuajul. Pentru asta m-am învoit o zi de la lucru. Tabatha a fost de acord să mi-l facă noaptea, ca să nu pierd mai mult de a doua zi, cînd ştiam c-o să dorm, mort de beat de la tequila, fără care nici nu mă gîndeam s-o las să se apropie de mine cu bîzîitoarea aia de coşmar. Iar în ziua următoare vroiam să sun la poliţie, şi-apoi să ne cărăm cu toţii.

La şedinţa a doua mi-a colorat dragonul, corpul în roşu, ochii verzi şi flăcările care-i ies pe nări portocalii. Îţi dai seama că a fost şi mai *horror* ca prima oară şi a durat de două ori mai mult, pentru că a avut o suprafaţă mult mai mare de acoperit. Eram numai noi doi în atelierul pustiu, cu ruloul tras şi multă lumină, ca să vadă femeia ce face. Cum se muta a doua zi, strînsese tot, dar am rugat-o să lase barem teleul, să n-o iau razna de tot. M-am uitat la ştiri, seriale şi reality show-uri toată noaptea, am învăţat reclamele pe de rost şi-am băut aproape toată sticla de tequila, numai să nu mai simt cum îmi injectează Tabatha culoarea în piele picătură cu picătură.

[1] span. *Comoara e în inima ta.*

Cel mai nasol a fost cînd colora capul dragonului şi-a trebuit să bage pe rînd verdele în ochi, roşul în solzi şi portocaliul în flăcări. La TV începuse *Batman Forever* şi m-am străduit să mă concentrez pe film, să încerc să rezolv împreună cu Bruce ghicitorile pe care i le lăsa The Riddler, s-o salvez cu el pe psihiatra aia a lui bună de tot – Nicole Kidman a jucat rolul ei, îţi dai seama –, să-l scot din rahat şi pe Robin, că doar şi el mă salvase pe mine cînd şi-a dat seama The Riddler cine sînt de fapt şi să mă bat în timpul ăsta şi cu Two-Face. Şi mi-au ieşit toate, chiar dacă pînă la urmă a murit boul ăla de Harvey – care am văzut în filmul de anul trecut, *The Dark Knight* se cheamă, că la început a fost procuror, *one of the good guys*[1] adică, dar i-a omorît Jokerul gagica într-un incendiu în care i-a ars şi lui Harvey jumate de faţă şi s-a dilit, s-a transformat în Two-Face – a murit cum spuneam, şi asta a fost nasol, pentru că eu vroiam să-i scap pe toţi. Dar cel mai important a fost că *Batman saved the day again*[2] cum s-ar zice, şi era iar pace în Gotham City. Aşa că eram şi eu mai liniştit, chiar dacă simţeam că-s tot o rană vie şi nu mai am piele deloc.

Peste două zile, cînd m-am dus iar la cărat, am dat şi telefonul ăla la poliţie – pe la prînz, evident de la un public şi fără să-mi spun numele. Ştiam că depozitul avea să fie plin cu lăzi pînă seara tîrziu, iar eu şi Chewing Gum eram pregătiţi să ne luăm tălpăşiţa imediat ce apăreau maşinile de poliţie. Mă ajutase chinezul să-mi scriu ce aveam de zis pe-o hîrtie şi-am vorbit cu o tanti tare drăguţă, care m-a pus să-i repet tot de vreo două ori, mai întîi pentru ea, apoi pentru şeful ei, ţin minte că am stat cam jumate de oră cu receptorul la ureche. Dacă nu era gratuit, cred că nici nu mai sunam. În fine, şi tipa şi şeful ei mi-au tot zis la sfîrşit că ce *valentía*[3] am, mi-au mulţumit de numa' şi m-au asigurat că o să trimită *los geos*[4] chiar în ziua aia. Au insistat să le spun cum mă cheamă, dar n-am vrut, şi-atunci au zis că măcar de unde sînt să ştie şi ei, să nu moară proşti. Iar eu am recunoscut ca idiotul că-s român.

Am aşteptat şi-am pîndit ore-n şir pînă să se întîmple ceva. Mă gîndeam la un moment dat chiar să sun din nou la poliţie, să văd de ce nu apar. Dar cînd mă pregăteam să merg iar la telefonul public, l-am văzut că se apropie de *almacén* pe prietenul ăla poliţist al lui Tomás, încruntat tot şi cu casca în mînă. A stat înăuntru vreo zece minute, apoi a ieşit împreună cu burtosul de traficant şi s-au îndreptat amîndoi spre mine şi Chewing Gum, chemîndu-i şi pe malacii care ne păzeau. M-am uitat la chinez şi chinezul la mine, *¡Te lo dije!*[5] mi-a strigat el şi-am luat-o amîndoi la sănătoasa.

---

[1] engl. *unul din băieţii buni.*

[2] engl. *Batman a salvat din nou situaţia.*

[3] span. *curaj.*

[4] span. *echipă de intervenţie, GEO = Grupo Especial de Operaciones.*

[5] span. *Ţi-am spus eu!*

Nici nu mai ţin minte cum am reuşit să scăpăm, cred că m-am dus fără să mă gîndesc după Chewing Gum pînă am ajuns acasă, de unde am luat-o pe Ma Ling şi-am stat apoi toţi trei în tattoo shop-ul pustiu pînă a doua zi cînd am spart gaşca, am plecat eu într-o direcţie, ei într-alta. În tot timpul ăsta ţin minte că mă ustura pielea ca naiba şi-mi ziceam că degeaba, degeaba mi-am făcut tatuajul – îmi venea să mi-l scot de pe mine, să mi-l tai cu un cuţit – şi că niciodată, niciodată n-o să-mi mai treacă prin cap să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, niciodată n-o să-mi mai pese decît de mine…

Ei, între timp m-am calmat, am trecut printr-o groază de chestii, am mai crescut la minte… Aşa-i lumea, n-ai ce-i face, trebuie să te străduieşti să trăieşti cumva în ea. Şi nu se poate să-ţi pese numai de tine. Îţi dai seama că-i ajut pe ceilalţi cît pot, vezi şi tu că doar eşti aici şi nu pe stradă, nu? De exemplu, acuma mă gîndeam să mă duc la nonstop să-ţi iau ceva bun – ce zici? Oricum furtuna asta cred că o să ţină cîteva zile în şir, aşa că ar fi bine să avem tot ce ne trebuie în casă.

Dragonul a îndesat ţigara în ghiveciul de flori gol de pe podea, al cărui fund se umpluse de chiştoace în timpul cît mi-a povestit despre tatuaj şi traficantul de arme. S-a apropiat de mine şi mi-a pus mîna rece pe frunte; mirosul puternic de tutun m-a făcut să înghit în sec şi să strîng din dinţi. Cînd am închis ochii degetele i-au alunecat prin părul meu.

Tot nu ţi-a mai trecut răul? m-a întrebat, iar cînd i-am zis că aşa şi-aşa mi-a propus: Nu vrei să mergi cu mine? Poate-ţi prinde bine aerul rece…

Şi m-am gîndit că are dreptate.

6

Drop It Like It's Hot

Baby if you give it to me I'll give it to you, I know what you want[1], a strigat Busta Rhymes din living, la cîteva clipe după ce în spatele meu soneria a ţîrîit prelung, făcîndu-mă să tresar şi să mă îndrept de spate. Abia îmi scosesem prima gheată. Vrei să răspunzi tu? mi-a aruncat Dragonul, dispărînd în living. M-am aplecat să-mi desfac şi celălalt fermoar şi cum mă descălţam ţîrîitul s-a auzit din nou, de data asta de mai multe ori, scurt şi nervos, de parcă cineva bătea uşor cu degetul pe buton.

Cînd am deschis uşa de la intrare am dat cu ochii de două personaje care semănau leit cu Jay şi Silent Bob din *Dogma.* Aveau părul scurt, dar purtau şepci cu cozorocul la spate şi un fel de trenciuri vernil, cu buzunare largi şi adînci, care le înghiţiseră mîinile. Unul era gras şi cu barbă, celălalt era slab şi proaspăt ras. Unul era mai brunet, celălalt mai blond; brunetul s-a uitat ţintă la mine, fără să zică nimic, iar blondul m-a întrebat: *¿Y El Dragón? ¿No está?*

¡Ya voy![2] i-a răspuns Dragonul din living, acoperind cu greu vocea care a urlat din boxe: *We been together for a few years, Shared a few tears, Called each other nicknames*[3]. Jay a dat din cap încruntat, dar Silent Bob n-a schiţat nici un gest, s-a holbat doar în continuare la mine. M-am dat un pas înapoi şi i-am lăsat să intre, ca să pot închide uşa de la apartament, pe care curentul puternic amenința să mi-o smulgă din mînă în orice clipă.

Venisem de la minimarketul din colţ de vreo cinci minute, cu părul vîlvoi şi obrajii amorţiţi de la vînt, dar cu două plase pline de provizii. În geamul magazinului era lipit un afiş pe care scria: *¡Nuevo! ¡Precios anticrisis! ¡Todo más barato!*[4], dar nu preţurile au fost cea mai mare surpriză. Încă nu-mi venea să cred că găsisem tampoane Always extra cu aripioare, fabricate în România, şi biscuiţi Menuet simpli, care mergeau atît de bine cu ceaiul de fructe Belin. După cum mi-a spus Dragonul, nu era un magazin românesc, ci unul moldovenesc: pe lîngă plicurile de Maggi Secretul gustului, napolitane Dănuţ şi ciocolată Poiana, zacuscă Arovit, mălai Arpis (extra degerminat) şi murături asortate de diverse mărci, acolo se găseau

[1] engl. *Iubito, dacă-mi dai ce vreau, O să-ţi dau şi eu, Ştiu ce vrei.*

[2] span. *Şi Dragonul? Nu este? … Vin acum!*

[3] engl. *Am fost împreună cîţiva ani, Am plîns împreună, Ne-am pus porecle.*

[4] span. *Nou! Preţuri anticriză! Totul mai ieftin!*

şi o groază de produse alimentare sau cosmetice cu etichetele pline de litere chirilice, şi un raft întreg cu vinuri moldoveneşti, de la Cricova, la Doina, Ialoveni şi Sîngerei.

Nu te intere? m-a întrebat Dragonul arătîndu-mi sticlele prăfuite, cu etichetele îngălbenite sau dezlipite pe la colţuri, de parcă ar fi fost aduse în spaţiul aglomerat, răcoros şi slab luminat special ca să se învecheaască.

Nu beau, i-am răspuns sec, deşi pentru o clipă m-am gîndit serios că nu mai pusesem picătură de alcool în gură de prin octombrie, de cînd m-am apucat de pastile. Şi cum tocmai le luasem pe ultimele, care s-au şi dus pe apa sîmbetei odată cu cele două sarmale, aş fi putut să beau liniştită. Dar mă simţeam oricum destul de ameţită şi fără vin, iar aerul închis, plin de mirosuri grele de carne afumată, usturoi şi cimbru nu-mi era de nici un ajutor.

Dragonul s-a uitat lung la mine şi a strîns din buze. Mergem imediat, mi-a spus, plătesc şi-am ieşit, *vale*[1]*?* Am dat din cap că da şi ne-am îndreptat spre casă. În faţa femeii scunde şi grăsuţe, cu părul şaten tuns scurt şi făcut permanent, stătea un bărbat solid şi extrem de blond, care i-a trîntit pe tejghea o sticlă de votcă Absolut, exact ca-n reclama de la televizor. Poate asta mi-ar prinde mai bine decît vinul, m-am gîndit, dar era prea tîrziu, deja susţinusem că nu beau şi doar nu era să-mi iau vorba înapoi. În plus, deşi sticlele de spirtoase erau chiar lîngă casă, numai gîndul că ar trebui să iau una de pe raft şi s-o transport fără s-o scap din mînă pînă la tejghea mă făcea să tremur şi mai tare. Pentru o clipă, m-am văzut cu recipientul plin cu lichid transparent în mînă, şi-am văzut cum îmi alunecă printre degete şi aterizează pe podeaua acoperită cu linoleum muştar a magazinului, unde se face ţăndări, şi aerul se umple de mirosul pătrunzător de alcool.

Marele blond a dispărut în cele din urmă din faţa noastră cu tot cu sticla de votcă, iar Dragonul a început să înşire conţinutul coşului pe tejghea în faţa femeii. Pe lîngă tampoanele, biscuiţii şi ceaiul meu, îşi luase două baghete, o cutie de unt, vreo cîţiva cabanoşi, trei sticle de cola la doi litri şi jumătate, un borcan cu bulion Tomi, o punguţă cu stafide, una cu nucă măcinată, orez cu legume congelat, o cutie cu lapte integral, un pachet de cacao Alka şi o pungă de turtă dulce cu scorţişoară. Ştiam că orezul îl luase pentru mine, chiar dacă am insistat că o să-mi ajungă biscuiţii şi ceaiul. Aia nu-i mîncare, mi-a spus printre dinţi şi a aruncat punga de orez în coş.

Femeia cu permanent m-a privit din colţul ochiului în timp ce bătea preţul tampoanelor în casă. *¿Una novia, por fin?*[2] l-a întrebat pe Dragon cu un puternic accent rusesc şi i-a zîmbit complice. Probabil ne auzise vorbind româneşte printre rafturi şi s-a gîndit că nu sînt de pe-acolo, aşa că n-o s-o înţeleg deloc. De unde să ştie că am avut şi eu perioada

[1] span. *bine.*

[2] span. *O iubită, în sfîrşit?*

mea de uitat la telenovele argentiniene sau columbiene, cu mult timp în urmă ce-i drept, dar de pe urma căreia am rămas cu un pachet lexical substanţial. Ca să nu mai pomenesc de poluarea sonoră din prezent de la birou, telenovela mexicană *Rebelde,* pe care secretara mamei o urmărea conştiincioasă în timpul orelor de serviciu. Dragonul a rîs şi nu i-a răspuns nimic moldovencei, a continuat doar să bage mîncarea în plase, distribuind cu grijă greutatea.

Drumul de la magazin înapoi la apartament a părut mai uşor decît cel de la dus, deşi vîntul se mai înteţise puţin. Na hai repede, îmi spusese Dragonul cînd ieşisem din bloc cu vreun sfert de oră înainte, iar eu încremenisem în faţa intrării, cu părul fluturîndu-mi roşu pe faţă, cu privirea aţintită asupra gunoaielor care dansau sălbatic în josul străzii, în semiobscurul tulbure dinaintea zorilor. M-a luat de după umeri şi m-a tras înainte, şi dacă n-ar fi trebuit să merg foarte repede ca să ţin pasul cu el, cred că mi-aş fi lăsat capul pe braţul lui şi-aş fi stat aşa, urmărind ca hipnotizată pungile de plastic şi ambalajele sclipind la lumina slabă a felinarelor, care se zbăteau în curenţii de aer lovindu-se din direcţii opuse, şi semnul răsturnat din dreptul unei lucrări: , deasupra căruia scria mare: *Precaución. Riesgo de caída*[1].

I love the way you touch it, Those little elaborate ways[2], a urlat vocea din boxe pe urma Dragonului, care a ieşit din living şi s-a oprit în faţa celor doi musafiri cu mîinile în şolduri. *¿Qué queréis?* s-a răstit la Jay şi Silent Bob în loc de bună ziua. *¿Por qué me molestáis en mi casa?* Şi ochii i-au alunecat spre mine. *¡Es que no estabas en la disco, tío!*[3] a protestat Jay, iar Silent Bob a confirmat, dînd viguros din cap. M-am strecurat în living, unde Mariah Carey îşi cînta zeloasă porţia de refren. Conversaţia de pe hol a continuat în surdină.

M-am aşezat pe canapea, în semiîntuneric, cu faţa spre uşă. Din cauza boxelor date la maxim, vîntul nu se mai auzea, dar geamurile vibrau în continuare în rame. *I love the way we sleep, And how we always cuddle in bed*[4], a explicat Busta Rhymes mai departe şi pentru o clipă am avut impresia că se contorsionează pereţii şi încep să se scurgă pe podea, iar ecranul pînă atunci negru al televizorului s-a aprins brusc în roşu şi s-a stins o secundă mai tîrziu. Apoi mi-am dat seama că a reflectat doar treningul Dragonului, care a trecut prin dreptul uşii de la living înspre camera lui.

M-am urcat cu picioarele pe canapea şi mi-am trecut braţele în jurul genunchilor. Începea să mă doară din nou capul şi să mi se facă frig. Mi-am dorit să plece odată măscăricii

[1] span. *Atenţie. Pericol de cădere.*

[2] engl. *Îmi plac la nebunie atingerile tale, Atît de atente şi de minuţioase.*

[3] span. *Ce vreţi? … De ce mă deranjaţi acasă? … Păi nu erai la discotecă, frate!*

[4] engl. *Îmi place la nebunie cum dormim, Şi cum ne cuibărim întotdeauna împreună în pat.*

de pe hol, ca să pot merge înapoi în camera cu Tupac Shakur, să-l pun pe Dragon să-mi aprindă *estufa,* să mă ghemuiesc sub pilota portocalie, iar el să-mi povestească în continuare de dragonul roşu tatuat şi cum de era viu. *Baby if you give it to me, I'll give it to you, As long as you want, You know I got it*[1], a repetat Busta Rhymes din boxe. M-am uitat fix la dreptunghiul luminat al uşii, mi-am ţinut respiraţia şi mi-am dorit să-l văd pe Dragon în el.

O fracţiune de secundă mai tîrziu a apărut. A trecut repede prin dreptul livingului, aruncînd o privire scurtă înăuntru, dar nu cred că m-a zărit. În mînă avea două punguţe pline cu ceva verzui-maroniu, ca nişte condimente uscate. *I would climb a mountain high, Until I was up to touch the sky*[2], a cîntat Mariah, iar reverberaţiile vocii ei au făcut canapeaua să vibreze împreună cu geamurile, măsuţa de cafea să danseze şi televizorul să se unduiască în ritmul melodiei, de parcă eram în *comic book*-ul pe care-l răsfoieşte tipa în clipul cîntecului şi care devine deodată real. Am simţit că-mi dau lacrimile, dar mi le-am înghiţit şi m-am străduit să rămîn concentrată pe dreptunghiul luminos, unde ştiam că, în cele din urmă, Dragonul o să apară din nou.

Uşa de la intrare s-a trîntit chiar pe împuşcăturile din finalul piesei, aşa că n-am auzit-o, dar am simţit-o din cauza curentului care a năvălit înăuntru şi s-a învîrtit cîteva clipe de jur împrejur, neştiind parcă ce să facă. După aceea în living a intrat Dragonul, aprinzînd brusc lumina şi făcîndu-mă să clipesc repede.

Ce faci, ţi-e mai bine acum? m-a întrebat, strecurînd în buzunar cîteva bancnote îndoite şi dînd volumul mai încet.

Mda, i-am răspuns aproape şoptit, iar el a venit şi s-a aşezat lîngă mine pe canapea. Muzica se auzea acum în surdină şi oricum nu mai recunoşteam linia melodică. Auzi, tu ce le-ai vîndut la ăia, frate – iarbă? m-am trezit că-l întreb, fără să mă gîndesc, şi în secunda următoare am simţit că mă înroşesc toată.

A rămas o clipă tăcut, încremenit în poziţia în care se aşezase, cu palmele pe genunchi, aplecat în faţă. Apoi a început să rîdă. Da' de unde, mi-a răspuns într-un sfîrşit. Eu vînd ceai chinezesc din ăla bun, de-l aduce Chewing Gum taman de la el din ţară şi-l distribuie pe unde poate. Ce, aveau ăia doi mutre de oameni care fumează?

Am făcut ochii mari. Pentru o clipă, i-am văzut pe Jay şi Silent Bob stînd turceşte pe podea, între ei cu o faţă de masă cadrilată, pe care erau aşezate ceainicul, zahărul, linguriţele şi ceştile aburinde. Am încercat şi eu să rîd, dar mi-au dat din nou lacrimile. Ce mă, ceai chinezesc?! l-am întrebat. Asta chiar că-i bună!

---

[1] engl. *Atît timp cît vrei, Ştii că am ce-ţi trebuie.*

[2] engl. *Aş urca pe vîrful unui munte, Pînă aş ajunge atît de sus să pot atinge cerul.*

S-a întors spre mine şi, abia zîmbind, m-a privit lung. Na bine, le-am vîndut iarbă, a recunoscut. Şi-a muşcat buzele şi, în pauza dintre două piese, am auzit din nou cum vuieşte vîntul la geamuri. M-am ghemuit mai strîns pe canapea, trăgîndu-mă cu un centimetru mai departe de Dragon, dar tot cu ochii pe el. Iarbă şi nişte pastile, a adăugat, făceau şi ei provizii ca şi noi, să nu rămînă pe sec cît ţine *gota fría*. Cred c-or să mai apară unii cît de curînd, ziceau puştii ăştia doi că m-a mai căutat lumea la discotecă şi prin barurile din jur.

A tăcut şi cîteva secunde bune am rămas nemişcaţi pe canapea, fără să ne privim, eu concentrîndu-mă să disting versurile piesei care începuse, reuşind să prind însă numai cuvinte disparate şi versul principal al refrenului: *I got 99 problems but a bitch ain't one*[1].

Mă duc să-mi fac o cafea, vrei şi tu? a întrebat deodată Dragonul ridicîndu-se de lîngă mine. Am dat din cap hotărîtă că da.

M-am ridicat să-l urmez, am făcut chiar cîţiva paşi, dar camera s-a întunecat brusc şi a început să se legene cu mine. Am vrut să mă aşez la loc, dar nu mai ştiam în ce direcţie e canapeaua, aşa că am întins un braţ şi-am început s-o caut în jur. Nările păreau că mi s-au îngustat şi nu reuşeam să trag destul aer în piept. Am crezut că o să leşin şi m-am gîndit să mă las jos acolo unde sînt. Am dat în cele din urmă cu mîna de spătarul canapelei şi m-am sprijinit de el.

În cîteva clipe ameţeala mi-a trecut aşa cum venise şi-n lumina tulbure a dimineţii l-am văzut pe Dragon cum stă în prag şi mă studiază atent. Chiar că-ţi trebuie o cafă, mi-a zis, şi-a aşteptat să ajung pînă la uşă, unde s-a dat deoparte şi mi-a făcut semn să ies prima. Măcar să cazi pe moale dacă-i cazul, mi-a spus încet cînd am trecut pe lîngă el, fără să zîmbească. În nări i-am simţit parfumul puternic, altul decît cel pe care-l găsisem în dulapul din baie, dar asemănător, amărui parcă, aducînd a coajă de mandarină. Pentru o clipă am crezut că ameţesc iar şi-am vrut să mă ţin de el.

De fapt, a reluat Dragonul, întors în bucătărie după ce-a trîntit uşa de la intrare în urma unei noi ture de clienţi veniţi după provizii, poţi să zici că totul a început de la Tatiana, pentru că ea mi-a dat într-un fel ideea.

Stătea în prag, urmărind cum torn cafeaua în ceşti. Mirosul proaspăt şi aromat mă înviorase deja, dar tot îmi tremura mîna pe cafetieră, aşa că lichidul maroniu se vărsa în doze mici, întrerupte, de parcă încercam să-l raţionez. Spre surpriza mea, mi-am dat seama că mi se face şi foame. Afară se luminase de ziuă şi vîntul sufla în continuare. Cînd m-am aşezat în faţa ceştii aburinde şi m-am uitat pe geam, prin faţa ochilor mi-a zburat o bucată mare de

[1] engl. *Am 99 de probleme, dar o curvă nu-i printre ele.*

material alb, ca o cămaşă, urmată de altele mai mici, care trebuie că erau hîrtii, pungi de plastic şi ambalaje.

Nu ştiu cît ţi-a povestit ea despre mine, a continuat Dragonul, în timp ce scotea din dulap un borcan de ness cu zahăr în el. A urmat cutia de lapte integral din frigider, pe care mi-a pus-o în faţă înainte să se aşeze.

Nu mare lucru, i-am răspuns, împingînd cutia spre el.

Nici zahăr, nici lapte? s-a mirat, apoi a ridicat din umeri: Nu ştiu cum suporţi cafeaua aşa. Şi-a pus două linguriţe de zahăr pline vîrf şi a completat cafeaua cu lapte pînă la buza ceştii.

Bine, frate, dar de fapt cum v-aţi cunoscut voi doi? l-am întrebat.

Mi-a aruncat o privire lungă înainte să-mi răspundă. Avea cearcăne mai adînci şi mai întunecate decît în după-amiaza trecută. Îi crescuse un pic barba şi, cum clipea încet şi încruntat, părea nu doar obosit, ci dintr-odată cu zece ani mai bătrîn.

Dar nu-i spui că ţi-am zis, *vale?* a articulat într-un sfîrşit şi l-am asigurat că nu. Eram la Madrid de aproape doi ani, stăteam încă la Chewing Gum. Asta pentru că mi-a fost destul de greu să-mi găsesc de lucru, eram un amărît de *sin papeles*[1] şi deodată toţi vroiau *N.I.E.*[2], iar asta era destul de greu de produs. De fapt, ştiam că nu e aşa simplu să-ţi faci acte de la Sevilla, unde am tot bîntuit pe la *Ministerio de Trabajo e Inmigración,* pus chiar într-o piaţă veche şi imensă, aurită şi plină de faianţă de-a lor spaniolească de sus pînă jos, dar la un moment dat m-am săturat de completat formulare şi-am lăsat-o baltă.

În fine, la Madrid erau unii care-ţi cereau chiar certificat de rezidenţă ca să te bage în seamă, pînă şi pentru un post de mecanic, şi în special cînd auzeau de români. Acum se roagă lumea de mine să merg să lucru pe la service-uri – evident, la negru – la cîte maşini bagă oamenii în revizie, ca să nu-şi mai cumpere altele noi. Şi-ţi dai seama că nu mă duc, n-o să-mi iasă niciodată atîţia bani din reparat rable şi nici din tuning cîţi scot din vîndut iarbă şi pastile – mai ales de-o vreme încoace. Dar ce să-i faci, aşa-i cu crizele astea. Unii n-au ce să muncească, alţii au prea mult.

A tăcut o clipă şi-a schiţat un zîmbet, cu ochii în gol, de parcă în gresia lucioasă pe care-şi aţintise privirea vedea ceva, poate teancuri de bani alături de grămezi de iarbă, poate maşini stricate, cu portiere îndoite sau motoare fumegînde, cărora le întorcea spatele, ridicînd din umeri. Am sorbit încet din cafea, cu degetele strînse în jurul ceştii, care părea dintr-odată foarte grea. Ochii mi-au alunecat spre punga cu turtă dulce de pe masă.

---

[1] span. *imigrant ilegal,* lit. *fără acte.*

[2] span. *Número de Identificación de Extranjeros, Număr de identificare a străinilor.*

Mă rog, a continuat Dragonul, după ce şi-a aprins o ţigară, o vreme am lucrat cu ziua pe unde am putut. Foarte greu am reuşit să-mi fac acte, după vreun an şi ceva, şi pe-atunci deja mă obişnuisem aşa de tare cu Chewing Gum şi Ma Ling, şi ei cu mine, că nu m-am mai mutat de la ei. Oricum îmi convenea că împărţeam chiria, dacă era să stau singur ar fi fost cam aiurea. În fine, lucrau amîndoi la un restaurant chinezesc aproape de Atocha, o gară imensă din Madrid. Ea la bucătărie, el ospătar. Aveau noroc că-şi găsiseră şi apartamentul ăsta în apropiere. Munceau mult, dar cîştigau ok, erau printre ai lor şi partea cea mai fainã era că mîncarea era gratis, inclusiv pentru mine. Ce-i drept, am băgat la orez de mi-a ieşit pe urechi în toată perioada aia, dar nu era să mă plîng.

Cînd am cunoscut-o pe Tatiana, lucram la un *taller* în partea cealaltă a oraşului, ca să ajung acolo schimbam două metrouri. Mi-a convenit pentru că Miguel, patronul, a fost primul care a fost de-acord să-mi facă permis de muncă, după ce m-a pus să reglez un motor şi i-a plăcut cînd i-am zis ce-aş vrea eu de fapt să-i fac maşinii ăleia ca să poată intra şi-n curse. Mi-aduc aminte că a rîs în hohote, cu toată burta rotundă şi lăsată săltînd, cu ochii mici, ca de viezure, strînşi şi mai tare, scărpinîndu-şi perciunii lungi şi cîrlionţaţi pe rînd cu mîna dreaptă. *Venga, hombre,* mi-a zis, *¡sí que eres diestro!*[1] Adică a vrut să spună că mă pricep – te-ai prins, nu?

Deci na, lucrurile păreau să se aşeze. Numai că munceam foarte mult, de dimineaţă pînă seara tîrziu, şi cînd scăpam de la *taller* eram mort de oboseală, n-aveam nici timp, nici nervi să ies în oraş. Mă tîram cu greu în vreun bar, dar nu stăteam să beau sau ceva, mă duceam numai să-mi iau iarbă. Şi nici prin baruri n-am umblat foarte mult de fapt. La un moment dat mi-am descoperit o sursă specială de Mary Jane, un nebun care-şi făcuse plantaţie în mansarda unui bloc – el stătea în apartamentul de dedesubt. Era seră pe bune acolo sus, din cauza geamurilor mari, prin care intra lumina. Iar grădinarul de care-ţi spun era un negru din Gabon, care rînjea tot timpul cu gura pînă la urechi şi-şi rostogolea ochii bulbucaţi de jur împrejur. Ferdinand îl chema. Avea şi-un *mono* pitic… adică o maimuţă din aia mică de tot, cu faţa păroasă şi albă, iar restul corpului maro, pe care-o ţinea mereu pe umăr, parcă erau lipiţi, cred că şi dormea cu ea în pat. Sigur îi dădea să fumeze, am prins eu o dată maimuţa trăgînd convinsă dintr-un *porro*. Dar pînă să plec nu s-a văzut nici un efect pe ea, poate era obişnuită. Ferdinand vorbea mai bine franceză decît spaniolă, dar ne-am înţeles. Nu ştiu cum a reuşit s-o scoată la capăt cu plantaţia, cum de nu l-a denunţat nimeni. El era complet relaxat, probabil mituia şi poliţia cu verde. În fine, pentru că tăiam intermediarii, de la el cumpăram ieftin şi bun şi-mi amestecam iarba cu tutunul cum aveam chef…

[1] span. *Haide, frate, dar chiar că te pricepi!*

Păi da, fumam destul de mult şi pe-atunci, pe balcon la Chewing Gum – în casă nu-mi dădeau voie – ca să mă relaxez cît mai repede şi să pot să adorm, între altele. Ţin minte că muream să-mi iau şi eu o maşină, dar aveam un salariu de rahat, care abia îmi ajungea de la o lună la alta, de unde să mai şi strîng? Şi chiar dacă cei doi chinezi erau foarte de treabă cu mine, eram tare singur, n-aveam nici un prieten, iar femeile cumva nu se lipeau de mine. Aşa, m-au plăcut ele întotdeauna, dădeau pe spate cînd vedeau tatuajul. *¡Ay, madre mía, qué chulo!*[1] mi-a zis una, Isabella Lucía – cu care am şi stat cel mai mult pînă la Tatiana, vreo trei luni – cînd mi-am dat jos tricoul, şi-a început să-şi facă vînt cu ziarul. Dar la un moment dat, cînd a ajuns să mă cunoască mai bine s-a enervat şi ea, a urlat la mine vreo oră, apoi dusă a fost, aşa cum am păţit cu toate celelalte de altfel. Bine, asta şi pentru că… mă rog… De fapt, nici nu era o problemă pe bune, era o prostie…

Dragonul a tăcut încurcat şi m-a privit cu coada ochiului. M-am gîndit să-l întreb care anume era problema, dar nu eram sigură că vreau să ştiu. În secunda următoare, soneria a ţîrîit din nou, scurt şi repetat, iar el a ţîşnit în picioare. Cît s-a ocupat de noii clienţi, m-am întins după punga de turtă dulce şi m-am chinuit s-o desfac. Era legată într-un nod strîns şi, deşi mi-am băgat şi unghiile în el, tot n-am reuşit să-i dau de capăt. Băusem cam jumătate din ceaşca de cafea şi tremuram parcă şi mai tare, dar stomacul mă rodea cumplit, abia puteam să stau dreaptă pe scaun. Am mai tras o dată de nod şi bucăţile de turtă dulce au zvîcnit scurt în pungă, dar au rămas inaccesibile. Mi-au dat lacrimile şi m-am decis că fie rup plasticul, fie arunc turta dulce cu totul, cînd Dragonul s-a întors şi, punînd banii în buzunar, mi-a luat punga din mînă şi-a desfăcut-o dintr-o singură mişcare. A cules o bucată de turtă dulce din ea şi mi-a întins restul.

E printre puţinele dulciuri pe care le cumpăr aici, mi-a spus, muşcînd cu poftă din forma de inimă acoperită cu zahăr topit, şi nici măcar nu e loco, tot din România o aduce moldoveanca de la magazin. Postrele[2] spanioleşti n-au nici un farmec, a continuat, nu-s nici dulci, nici aromate, nu ca alea de casă de la noi. De exemplu, au şi ei un fel de cremeş, dar nu se compară cu ăla de acasă, parcă e mai mult sărat, să mor eu. Singura chestie care-mi place de la ei e *turrón*[3]-ul, dar rar găseşti să fie făcut cum trebuie.

A continuat să mestece şi am muşcat şi eu dintr-o bucată de turtă dulce, înecînd-o apoi în cafea. Aroma de scorţişoară mi-a umplut gura şi-am avut impresia că e prima senzaţie reală pe care-o am de zile întregi. Afară ieşise un soare aproape alb, care inunda strada şi blocul de vizavi, dar vîntul vîjîia în continuare, aducîndu-mi în cîmpul vizual tot felul de obiecte

[1] span. *Vai, mamă, ce tare!*

[2] *postres* = span. *dulciuri, deserturi.*

[3] span. preparat dulce tradiţional, asemănător cu nuga.

zburătoare neidentificate, de diverse forme şi culori. Din minut în minut se mai auzea cîte-o buşitură în depărtare, de geamuri trîntite şi cîteodată chiar sparte, de ghivece cu flori izbite de ziduri sau de uşi scăpate de sub control. Dragonul şi-a terminat inima de turtă dulce şi-a rămas tăcut, uitîndu-se şi el pe geam în neştire.

Ziceai de Tatiana, i-am spus încet. A întors alene capul spre mine şi m-a privit cu ochii mari şi uimiţi, de parcă tocmai îl trezisem din somn. A scos un pachet nou de Marlboro din buzunar, l-a desfăcut şi-a învîrtit de multe ori rotiţa brichetei de pe masă, care a refuzat să se aprindă. Atunci s-a întins după cutia de chibrituri de lîngă aragaz. Cu ţigara fumegînd, a urmărit flacăra portocalie cum mistuie rapid beţişorul, pînă aproape să-i atingă degetele, şi-a aruncat restul carbonizat în chiuvetă doar în ultimul moment.

Mda, mi-a răspuns într-un tîrziu, Tatiana. Nu ştiu ce ţi-a zis ea c-a făcut la Madrid… *Au pair??* s-a mirat şi-a pufnit în rîs, suflînd fumul pe nări. Da' ce-o vezi vreodată schimbînd scutece sau dînd de mîncare cu lingura? În fine… Nu, de fapt a ieşit pe stradă la produs, la scurt timp după ce i s-a terminat bursa aia cu care-a venit… Ba, dacă-ţi spun! Ce, tu chiar nu te-ai gîndit că n-are cum să facă ce zice? Păi de unde să scoată atîţia bani, nu numai de ţoale şi de cosmetice, că acuma ştii şi tu cît e de obsedată, dar şi de cocaină de care s-a apucat de la bun început? Şi încă a trebuit să-şi dea toate talentele, că doar coca e printre cele mai scumpe droguri, dar majoritatea banilor îi lua ăla care-o racolase – un *chulo*[1] lung şi deşirat, de prin Ucraina sau aşa ceva, care a şi învăţat-o la prizat – iar ei nu-i rămînea cine ştie ce.

În fine, să-ţi zic cum am ajuns eu la ea. Venisem într-o seară de la lucru şi stăteam pe balcon la Chewing Gum – fumam un joint şi încercam să mă concentrez pe zgomotele de afară ca să nu le mai aud pe alea din dormitorul chinezilor. Era sfîrşit de august şi lumea curgea parcă în torente pe strada principală, dar ferestrele noastre dădeau spre curtea interioară, aşa că la mine nu ajungea toată vorbăria oamenilor decît în surdină. Din apartamentul de sub noi mai urca din cînd în cînd vocea unui puşti tembel şi plin de piercing-uri, care urla romanţe de pe vremuri sau ce ştiu eu, în timp ce le asculta de pe viniluri rămase probabil de la străbunicu'.

Muream de ciudă că n-apucasem să-mi iau şi eu un musicphone, că abia ieşiseră atunci pe piaţă şi toată lumea era înnebunită; era şi zi de salariu şi plănuisem de mult să merg să mi-l cumpăr, ştiam şi de care, un Sony Ericsson fain de tot, zicea că poţi să asculţi pînă la 30 de ore de muzică pe el. Dar cînd am ieşit de la lucru, n-am mai avut nervi de umblat prin magazine. Dacă aveam unul din ăla puteam să stau cu căştile-n urechi cît aveam chef, nu mai trebuia să-mi bat capul cu gemetele lui Ma Ling, pe care cred că le auzea tot blocul. Chewing Gum era decent, el scotea un strigăt scurt cînd termina, şi asta era tot. Dar muierea aia te

[1] span. arg. *peşte, proxenet.*

înnebunea, începea din secunda doi după ce se închidea uşa de la dormitor şi nu se oprea nici după strigătul lui bărbatu-său. Cîteodată mă gîndeam că şi puştiul de jos de aia cînta, ca să nu mai audă cum face păpuşa aia de chinezoaică, aşa de slabă şi cu pielea ca porţelanul, şi să nu se mai mire cît de puţin îi trebuie ca să se topească de plăcere… La Barcelona? Vai, nici nu mă întreba! Îţi dai seama, stăteam în cameră cu ei…

Dragonul a schiţat un zîmbet şi-a oftat adînc înainte să continue, dar a fost întrerupt din nou de ţîrîitul soneriei. Stai aşa, mi-a spus şi-a ieşit agale. Cît şi-a negociat marfa cu noii veniţi, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am ridicat de pe scaun, să spăl ceştile şi cafetiera. Mi-am dat seama că n-o să ameţesc ca mai devreme, dar obiectele din jur tot mi se păreau de o consistenţă ciudată, gelatinoasă, de parcă aerul se lichefiase din cauza vijeliei care urla încontinuu afară. Apa fierbinte curgînd din robinet părea că îmi diluează ceştile în mîini şi pentru o clipă m-am temut că o să se topească şi-o să urmăresc porţelanul lichid cum mi se prelinge printre degete şi în jos pe scurgere.

Na gata, a strigat Dragonul cînd a revenit în bucătărie, făcîndu-mă să tresar. Am vîndut tot, să mor eu, şi asta numai la vreo zece oameni în total. Nu mi-am ţinut decît nişte iarbă şi… atît. Sper să nu mai vină şi alţii, că nu mai am chef să văd mutre de *jonky*[1] la mine-n casă. Ar trebui să-mi agăţ de uşă un semn pe care să scrie mare *agotado*[2]. De fapt, ia stai să scot firul de la sonerie.

A ieşit din nou rîzînd şi l-am aşteptat rezemată de chiuvetă, clipind des din cauza soarelui care curgea acum prin geamul încă zăngănind din cauza vîntului. Am închis ochii şi l-am ascultat cum se strecoară şuierînd printre clădirile din cartier, ca un şarpe care alunecă pe suprafaţa mată a unei ape întunecate. Pentru o clipă mi s-a părut chiar că se materializează, că aerul umblător capătă consistenţă şi culoare, şi şerpuieşte roşu, plin de solzi lucitori, pînă în dreptul ferestrei, unde îşi izbeşte capul imens, cu ochii verzi aprinşi ca două leduri, de geamul lîngă care stau, pînă îl face ţăndări. Ţi-e somn? am auzit ca prin vis vocea Dragonului şi-am deschis ochii.

Nu, i-am răspuns, ridicînd greu pleoapele, adică mi-o fi, dar o vreme o să mă mai ţină trează cafeaua. N-a spus nimic, doar m-a privit în continuare din prag, cu mîinile în şolduri. Totuşi, cred că ar fi bine să mă întind, frate, am adăugat. Nu vii cu mine în cameră să-mi povesteşti mai departe? A dat din cap şi-am ieşit împreună din bucătăria inundată de lumină, lăsînd şarpele roşu să se trîntească în continuare de geamul care în mintea mea era deja crăpat în toate direcţiile.

---

[1] span., ['ionki], variantă pentru engl. *junky* = dependent de droguri.

[2] span. *stocuri epuizate.*

În cameră era un pic mai linişte şi mai întuneric, dar mai frig decît în bucătărie. Dragonul m-a lăsat să mă schimb, aşa că m-am îmbrăcat rapid şi tremurînd în pijamaua cu maimuţe şi-am întredeschis uşa. A apărut din spatele ei aproape instantaneu, că era să mă şi sperii de el. După ce-a intrat a aprins *estufa,* iar eu m-am ghemuit pe-o parte sub pilota îngheţată, care m-a făcut să mă zgribulesc şi mai tare. El s-a aşezat pe marginea patului, ca în noaptea dinainte, şi o vreme l-am ascultat privindu-l printre gene, iar la un moment dat am închis ochii de tot.

În seara de care-ţi spuneam, a reluat, n-am reuşit să adorm nicicum, şi nici chinezii nu păreau că se liniştesc. Era şi o căldură înăbuşitoare, abia puteam să respir, iar pe uşa deschisă a balconului intrau valuri-valuri de aer încins. M-am uitat la ştiri şi la o bucată din *Batman Begins* – ăla mai nou în care-ţi zice cum la început lui Bruce îi era frică de lilieci, dar după aia i-a trecut şi cum s-a hotărît să se facă Batman, e fain de tot, sigur l-ai văzut. Numai că după o vreme mi-am dat seama că eram mai atent la sunetele care treceau prin peretele comun cu dormitorul chinezilor decît la ce se întîmplă pe ecran. Aşa că m-am luat şi am plecat, m-am dus încet pe jos pînă-n centru, fără să ştiu exact ce caut. Cred că în primă fază vroiam să umblu după telefon din ăla cu mp3 player. Dar se făcuse de-acum aproape miezul nopţii şi magazinele erau închise. N-ai fost la Madrid, nu?… Ei, e o piaţă mare în centru, se cheamă Puerta del Sol, unde se-ntîmplă totul.

O ştiu, i-am spus, m-am plimbat prin ea pe net cu omuleţul de la Google, cînd încă nu ne decisesem, eu şi Tatiana, între Madrid şi Barcelona pentru revelion.

Ce omuleţ de la Google? m-a întrebat Dragonul încruntat.

Ăla de la Google Maps, frate, i-am răspuns, cu care vezi o zonă nu doar de sus, ca la *satellite view,* cobori pînă la *street view*[1] şi poţi să te plimbi prin tot oraşul.

Pe bune? s-a mirat Dragonul. Ce tare, n-am mai auzit pînă acum… În fine, din piaţa aia mare din Madrid am luat prima oară iarbă la suprapreţ cînd abia ajunsesem în oraş şi nu ştiam cum merge treaba, acolo îşi făceau veacul *carteristas* şi traficanţii de parfumuri, ochelari de soare şi poşete – toate contrafăcute, îţi dai seama –, acolo te loveai mereu de tarafuri de ţigani români sau trupe de indieni sud-americani, care cîntau la ţambal sau fluiere sau la te miri ce instrumente ciudate, şi-şi vindeau CD-urile la trecătorii care se opreau să-i asculte. De-acolo se desprind o mulţime de străduţe înguste, ca nişte raze, în toate direcţiile, pline de magazine de haine şi bijuterii, de restaurante, peep show-uri, cerşetori, *traficantes* şi *prostitutas,* şi pe una din ele am dat de Tatiana.

Nu ştiu exact de ce m-am oprit la ea şi nu la colegele ei. Părea mai curată poate, mai îngrijită, cînd m-am apropiat să-i vorbesc mirosea a parfum de firmă, iar celelalte parcă

[1] engl. *perspectivă din satelit* şi *perspectivă de la nivelul străzii.*

duhneau de la un metru, probabil şi pentru că majoritatea erau cam negre, sau cel puţin aşa, mai măslinii. Unele se mai şi aşezaseră pe jos sau rezemau zidurile jegoase, pline de graffiti. Pe cînd Tatiana stătea ţanţoşă lîngă un sex shop care-o lumina ca pe-un brad de Crăciun, cu picioarele alea interminabile în ciorapi de plasă, cu un decolteu în care mi-am aruncat doar o privire şi m-a luat cu ameţeală, cu buzele roşii şi pline ca nişte lychee din alea chinezeşti de mînca Ma Ling în fiecare seară, iar mie îmi lăsa gura apă tot uitîndu-mă la ea. Pe lîngă asta, în geamul sex shop-ului era un anunţ mare şi lat: *Rebajas, final de temporada, todo a mitad de precio*[1]. Abia după aia m-am prins că nu se referă la Tatiana, doar la ce era în magazin.

Şi-a dat seama repede că-s român, după accent probabil, şi mi-a zis: Auzi tu, şterge-o de-aici, că nu-s de buzunarul tău. Dar tocmai de aia am rămas şi-am bătut-o la cap să-mi spună un preţ. Bine, cînd mi-a zis că vrea 50 de euro numai pentru o mm… un sex oral, m-a luat cu răcori. Păi eu nu cîştigam atîta pe zi, iar ea îi făcea în maxim un sfert de oră. Ce să mai zic că mai puneam vreo 50 şi-mi luam Sony Ericsson-ul ăla. Am încercat să negociez cu ea, dar n-a vrut să lase nimic, chiar dacă m-am străduit s-o aburesc că sîntem amîndoi români şi să mă înţeleagă şi ea pe mine. Cînd am văzut că nu şi nu, m-am întors să plec, şi-atunci a strigat după mine: Hai tu cu 40 atunci! Am stat, m-am răsucit… şi m-am dus. Bine, faza cea mai tare a fost că m-am ales cu mai mult decît ne-am înţeles şi mi-a zis să vin din nou şi în seara următoare, gratis… De ce? Na, păi din mai multe motive… I-o fi plăcut şi ei de mine, s-o fi simţit prost că m-a chinuit atîta… mă rog, ştia ea de ce… Ideea e că m-am mai dus o dată fără să plătesc – avea o cămăruţă deasupra sex shop-ului unde-şi ducea clienţii, dar eu n-am fost acolo decît de astea două ori –, iar în a treia seară am plecat mai repede de la *taller* şi-am dus-o la nişte *churrascos*[2] înainte să iasă la lucru. De-atunci ne-am văzut cel puţin o seară pe săptămînă, tot aşa mai devreme, iar duminica pe la prînz cînd se trezea mă suna şi mă înfiinţam imediat la uşa ei… Nu, mă, nu stătea deasupra sex shop-ului, închiriase şi ea un *estudio* într-un *barrio*… Nu ştiu, nu m-am gîndit niciodată la asta. Era treaba ei, fiecare se descurcă cum poate, îmi ziceam, şi din moment ce-mi puneam prezervativ de fiecare dată, puţin îmi păsa cu cîţi mai fusese în noaptea dinainte.

Dragonul continua să povestească, iar eu mă străduiam să-l urmăresc, dar îmi era din ce în ce mai greu să mă concentrez. De asta începusem să-i pun întrebări, deşi îmi dădeam seama ca prin vis că mai bine aş tăcea şi l-aş lăsa să-mi spună exact cît are chef. La un moment dat, mi s-a părut că vocea i se îndepărtează de mine, de parcă o lua vîntul care făcea ca uşa de la cameră să se zguduie, chiar dacă era închisă. Şi m-am gîndit că o să adorm şi n-o să mai aflu niciodată cum i-a dat Tatiana ideea să vîndă droguri. Apoi mi-am dat seama că de

[1] span. *Reduceri, sfîrşit de sezon, totul la jumătate de preţ.*

[2] span. *frigărui.*

fapt vocea Dragonului nu se îndepărta, doar se mişca încolo şi încoace, iar la un moment dat, cînd îmi spunea de prezervativ, s-a apropiat din ce în ce mai tare, doar ca să tacă imediat. Am simţit cum trage de pilotă şi deodată mi-a pătruns în nări din nou parfumul amărui, ca de mandarine, pe care-l simţisem mai devreme, în pragul uşii de la living. Am întredeschis cu greu ochii şi m-am trezit faţă în faţă cu el. Se lungise sub pilotă cu cotul sub cap şi mă privea acum tulbure, clipind rar din genele aproape străvezii de blonde.

Nu dormi, nu? m-a întrebat după cîteva secunde.

Nu, i-am şoptit şi am încercat să deschid ochii de-a binelea, dar pleoapele îmi erau din ce în ce mai grele.

Te superi dacă rămîn să dorm aici? a continuat. La mine-n cameră trebuie să fie un cancer din ăla de-au îngheţat probabil şi penele în pernă.

M-am întrebat dacă-i bine să dorm cu el acolo, dar mi-era greu să-mi formulez gîndurile în minte, de parcă de la căldură mi se muiase nu doar corpul, ci şi creierul, care mi se transformase treptat într-o masă gelatinoasă şi inutilă. Ce-atîta paranoia, frate, mi-am spus, e clar că-i inofensiv.

Stai, i-am şoptit şi-am închis ochii la loc, dar mai povesteşte-mi pînă adorm.

Na, păi cum îţi ziceam, a continuat Dragonul cu vocea scăzută, ca şi cum din telecomandă cineva îi apăsase pe minus de cîteva ori, m-am văzut cu Tatiana o vreme, dar nu m-am prins că prizează coca tot timpul decît foarte greu. Îi mai duceam şi ei iarbă, dar nu prea o interesa, o enerva la culme mirosul şi trăgea doar cîteodată scurt din *porro*-urile pe care le fumam eu. Oricum eram mega-încîntat de toată chestia – pînă la urmă cu ea am stat cel mai mult dintre toate tipele cu care am fost – şi între noi lucrurile mergeau aproape bine. Dar ea nu se liniştea nicicum, toată ziua se-ntreba ce-ar putea să-mi mai facă. Aşa că la un moment dat, după cîteva luni, a început să testeze pastile şi prafuri pe mine, să vadă cum reacţionez.

La început nici n-am vrut să aud. Dar ea a insistat şi-atunci m-am pus şi-am stat nopţi în şir pe net la un *locutorio* sau altul, citind atîtea despre droguri că mai aveam un pic şi mă făceam docent. Şi pînă la urmă am fost de acord să încerc orice-mi dă, cu condiţia să ştiu ce e, să nu iau nimic mai mult de o dată şi să iau chestii din aceeaşi clasă la cîteva săptămîni distanţă, ca să nu ajung dependent.

Prima oară mi-a adus un ecstasy, de fapt mai multe, de culori diferite, şi m-a pus să aleg unul. Evident, am luat o pastilă roşie. Şi-a fost fain de tot, am avut un trip mai tare decît toate alea de la iarbă: am fost complet relaxat, i-am zis numai prostii fără să ştiu de mine – nici nu le-am ţinut minte, cînd mi-a povestit m-am îngrozit – şi orice mi-a făcut mi-a plăcut de zece ori mai tare decît în mod normal. Dar degeaba, după vreo două ore eu tot nimic.

Cum adică nimic, frate? l-am întrebat confuză, şi am aşteptat să-mi răspundă.

A tăcut o vreme şi-am crezut că a adormit.

Păi nimic, a şoptit deodată, am plecat la un moment dat acasă. A doua zi mi-a zis Chewing Gum că am ajuns în seara aia tîrziu de tot, rîzînd în hohote cînd l-am văzut, îmbrăţişîndu-l şi spunîndu-i cît de mult îl iubesc, de s-a speriat bietul om. Dar m-a liniştit repede şi m-a pus în pat, unde am adormit pe loc. Eu nu-mi aduc aminte nimic, decît drumul obişnuit cu metroul de la Tatiana la mine, şi piesa aia a lui Snoop Dogg – trebuie s-o ştii – apăruse de ceva vreme, dar nu mă mai săturam de ea, *Drop It Like It's Hot*[1] se cheamă. O ascultam în neştire la căşti, că-mi luasem telefonul de care ţi-am povestit.

Stau cîteodată şi mă gîndesc că poate am mers ore în şir cu metroul, cu piesa pe *repeat,* cu Snoop spunîndu-mi la nesfîrşit: *I'm a gangsta, but y'all knew that*[2]*,* iar eu ziceam după el, *Baby come close, let me see how you get loose*[3]*,* agăţat de-o bară, cu ochii pe uşile care se tot închideau şi deschideau, *And I roll the best weed cause I got it goin' on*[4]*,* dar prin minte derulîndu-mi-se numai clipul ăla alb-negru, *And if a nigga get a attitude, Pop it like it's hot*[5]*,* în care în loc de Snoop apăream eu, cu codiţe împletite, cu paharul de vin în mînă, cu gagica pe jumătate dezbrăcată trîntindu-se lîngă mine pe canapea, *Must I remind you I'm only here to twist you,* că din clip mi-a şi venit mai tîrziu ideea să fac rost de-un spray şi să-i stric graffiti-ul la împuţitul ăla cu ochelari, *Pistol whip you, dip you then flip you*[6]…

…şi vocea i s-a stins încetul cu încetul, ca o piesă pusă pe *fadeout,* în timp ce bolborosea versurile pe care în curînd nici nu le-am mai auzit; în urechi a rămas să-mi sune în continuare şi prin somn doar vîntul de-afară, care vîjîia mai tare ca oricînd, făcînd întregul cartier să trosnească din toate încheieturile. În visele mele s-a materializat din nou într-un şarpe roşu ca sîngele, care a luat pe sus un dalmaţian ceacîr, schelălăind de mama focului, cu lesă cu tot, maşini de curse învîrtindu-se în neştire în curbe strînse, vapoare doldora de lăzi cu puşti şi grenade, şi camera în care dormeam amîndoi. Ne-a luat cu tot cu casă şi ne-a azvîrlit încoace şi-ncolo, apoi a venit după noi şi ne-a cules din nou. Şi iar ne-a aruncat, şi iar ne-a ridicat, şuierînd din limba despicată şi clinchetindu-şi solzii, zdrăngănind din geamuri şi zguduind uşa, azvîrlind în ziduri cu pietre, ghivece şi păpuşi dezmembrate, dar fără să reuşească să ajungă la noi, şi toate astea parcă pe acelaşi ritm sălbatic de hip hop.

---

[1] engl. joc de cuvinte cu multe sensuri, imperativ; lit. a da drumul din mînă la ceva fierbinte; arg. termen din rap pentru mixaje reuşite şi pentru felul în care dansează femeile pe muzica respectivă.

[2] engl. *Sînt un gangster, dar ştiaţi asta cu toţii.*

[3] engl. *Iubito, apropie-te, vreau să văd cum te dezlănţui.*

[4] engl. *Şi am cea mai tare iarbă, pentru că-mi merge treaba.*

[5] engl. *Iar dacă vreunul se ia de tine, Bagă un glonţ în el.*

[6] engl. *Ţine minte că sînt aici ca să te fac … Să te învîrt pe ţeava pistolului, să te bag la apă şi să te înnebunesc.*

7

You Only Get One Shot

Stăteam în picioare pe gresia soioasă, cu duşul în mîna dreaptă, cu capul în jos, şi urmăream cum şiroiesc pe fundul căzii picăturile roşiatice închise. De parcă mi s-ar fi lichefiat creierul cu totul, mi-am zis, şi acum mi se prelinge rapid afară din craniu prin porii pielii. Pentru o clipă, mi-am dorit să se întîmple chiar asta şi mi-am închipuit că apa fierbinte care-mi curge prin păr nu ia cu ea doar un strat din vopseaua roşie, ci-mi topeşte şi materia cenuşie, îmi diluează încetul cu încetul conştiinţa, spălîndu-mi craniul pe dinăuntru pînă cînd oasele rămîn perfect curate. Şi m-am văzut transformată într-un manechin inert, cu privirea goală, fără reflexe, idei sau dorinţe şi mai ales fără senzaţia acută de foame care-mi făcea stomacul să se chircească într-un ghem dureros.

Nu mai fusesem aşa de luni de zile. La început m-am gîndit că poate mi-e foame din cauză că nu mai iau pastilele, dar nu mi se părea plauzibil să-şi fi pierdut efectul atît de repede. În orice caz, am simţit împunsăturile stomacului din secunda cînd am deschis ochii prima oară, cîndva după prînz, şi totul mi s-a părut greşit, de la semiîntunericul din cameră la aerul închis pe care-l respiram. Mi-am dat seama aproape imediat că, pe deasupra, mă mai dor şi toate încheieturile. Mi se păreau inflamate ca după o zi de lucru de douăsprezece ore, în care am stat dreaptă în faţa computerului, cu ochii roşii şi capul greu, în 24 ale lunii, cu mama sunîndu-mă din biroul ei de vizavi din jumătate în jumătate de ceas, să mă întrebe dacă nu-i gata TVA-ul, că aşteaptă Loredana după mine, ca să poată merge a doua zi la Finanţe la prima oră să depună decontul şi salariile.

Dar acum nu înţepenisem la birou, ci dormisem bine mersi cine ştie cît timp. Şi în nici un caz nu vroiam să mă gîndesc la teancurile de acte pe care le făceam în fiecare lună. Eram singură nu doar în pat, ci şi în cameră. M-am ridicat în capul oaselor şi-am rămas o vreme aşa, încercînd să mă adun şi să mă scol. Dragonul trăsese ruloul şi din cauza asta încăperea era întunecată, dar vîntul tot se auzea, şuierînd acum încontinuu, ca un fumător inveterat chinuindu-se să respire prin plămînii ciuruiţi. Îmi venea să mă culc la loc, dar m-am gîndit că n-o să pot adormi cu durerea aia de stomac şi-o să rămîn ghemuită ore în şir, cu genunchii la gură, cu vocea mamei în urechi, aruncîndu-mi în faţă rînd pe rînd greşeli de neconceput din toate formularele de decont pe care le-am completat vreodată. Aşa că m-am dezvelit şi m-au apucat iar frisoanele, dar am reuşit să mă scol.

Cînd am ajuns în cele din urmă la bucătărie, după un ocol lung prin baie, am constatat că măcar aveam ce să mănînc: într-o tigaie de pe aragaz era orezul cumpărat noaptea trecută, gătit *paella,* din care încercasem toată săptămîna la Barcelona. După miros mi-am dat seama că e *paella de marisco*[1], nu doar cu legume, şi la gîndul creveţilor amestecaţi cu orezul gălbui am simţit că-mi lasă gura apă. Am căutat prin dulapuri după o farfurie întinsă, am umplut-o şi m-am îndreptat spre livingul semiîntunecat din care se auzea destul de tare televizorul.

Dragonul stătea lungit pe canapea, cu picioarele pe măsuţa joasă, trăgînd dintr-o ţigară pe care-o scruma într-un castronel de porţelan ţinut în echilibru precar, cu două degete, pe piept. Îşi schimbase treningul cu altul perfect asemănător, dar bleumarin, cu simbolul pumei sărind după pradă imprimat pînă şi pe închizătorul fermoarului. N-a dat nici un semn că mă vede cînd am intrat şi m-am aşezat lîngă el, a mormăit doar un cuvînt indistinct cînd l-am salutat. Pe canapea între noi era o farfurie cu resturi de orez, punga de turtă dulce, din păcate goală, şi pachetul meu de biscuiţi Menuet, desfăcut, dar – slavă domnului – aproape intact. Mi-am îndreptat privirea spre televizor şi am rămas cu furculiţa în gură cînd mi-am dat seama că nenea de pe ecran, care vorbea atît de curgător în spaniolă, era chiar Barack Obama. De fapt, era dublat şi de asta nu-i recunoscusem vocea.

Las' c-o s-o sugi şi tu bine de tot mai încolo, a mormăit Dragonul cu ţigara în colţul gurii, schimbînd postul. Apoi s-a întors spre mine. *Disculpe,* Nicole, mi-a aruncat, dar aşa aberează şi ăsta, parcă l-a apucat pe Dumnezeu de-un picior acuma că l-au ales preşedinte chiar dacă-i negru. Ce ştie el de viaţa negrilor adevăraţi, de *hood*[2], din America? Zi şi tu…

Am înghiţit gura de orez pe care-o luasem, am zîmbit şi-am mîncat mai departe, sperînd că dacă nu spun nimic o să continue să vorbească el, o să alunece încetul cu încetul din exprimarea liberă a părerilor politice personale într-o poveste de-a lui, poate cea cu Tatiana pe care-o începuse de dimineaţă, poate una nouă. Dar Dragonul a tăcut şi s-a întors înapoi spre televizor. Pe ecran era acum o prezentatoare brunetă, cu părul tăiat inegal, care vorbea cu indignare despre atacurile din Fîşia Gaza. La un moment dat, imaginea femeii s-a schimbat cu cea a două flacoane de medicamente, cu găuri în capace, din care ieşea cîte un cablu roz bombon. Ce naiba-s alea, frate? l-am întrebat pe Dragon.

Grenade, mi-a răspuns sec. Făcute de palestinieni din tuburi de medicamente de la ajutoare. Au scos pastilele şi-au pus explozibil în loc. A tăcut şi mi-am întors privirea spre el. Se uita concentrat la televizor, fără să clipească, de parcă ştirea îl afecta personal. Chiar la lumina argintie a ecranului, i-am văzut cearcănele adînci şi m-am gîndit că a dormit mai puţin decît mine. Şi n-avea chef de vorbă. Am oftat, dar am continuat să mănînc şi să mă uit la ştiri.

---

[1] *paella* = span. preparat culinar tradiţional cu orez, legume, carne sau peşte; *de marisco* = cu fructe de mare.

[2] engl. *cartier.*

După grenadele ingenioase a urmat un reportaj cu un soi de manifestaţie de protest din Barcelona, la care participau tot felul de *bummers*[1] coloraţi, cu pancarte pe care scria mare: *OKUPA Y RESISTE*[2] . Unde-am mai văzut asta oare? m-am întrebat. Reportajul a continuat cu protestatarii bătuţi măr de poliţişti mascaţi, care-au intrat mai întîi cu forţa într-o casă dărăpănată, cu zidurile acoperite de graffiti, din care-au scos o groază de oameni de prin te miri ce cotloane. Atunci mi-am amintit că pe pancarte erau sloganul şi semnul *squatter*-ilor[3], după cum mă informase Tatiana, pe care le mai văzusem chiar la Barcelona, de sus din Parcul Güell de printre sculpturile lui Gaudí. Cînd am ajuns în vîrful dealului, ne-am uitat o vreme la metropola de dedesubt, cu case, blocuri, turnuri şi biserici lipite unele de altele, întinzîndu-se parcă la nesfîrşit de jur împrejur. La un moment dat m-am întors spre portul industrial, presărat cu macarale şi depozite de toate culorile, ca nişte cuburi colorate, iar înspre larg cu o mulţime de vapoare, dintre care apa întunecată abia se mai întrezărea. Atunci mi-a sărit în ochi o casă foarte aproape de poalele dealului, pe acoperişul căreia erau pictate pe ţiglă sloganul şi simbolul pe care le vedeam acum la televizor. Mai sus era agăţată un fel de pancartă, ca o pînză neagră, pe care scria cu litere albe de tipar: *Why call it tourist season if we can't shoot them?*[4] şi cînd am citit asta am zîmbit, dar mi s-a scurs şi tot sîngele din obraji.

Pe ecran apărea acum un colţ de casă, iar la etajul cel mai de sus, prin cele două ferestre de pe fiecare latură fusese trecută o scîndură subţire. Pe capetele ei stăteau călare, în echilibru instabil, doi indivizi bărboşi şi pletoşi, îmbrăcaţi în zdrenţe, care urlau şi gesticulau de mama focului. Vocea reporterului a explicat încet dilema în care se aflau poliţiştii, care nu puteau prinde nici unul din *okupas*[5] fără ca celălalt să-şi piardă echilibrul şi să cadă. *Hijos de puta,* a mormăit Dragonul lîngă mine, cu ţigara fumegînd în mînă, privind încruntat la televizor. M-am întrebat la cine se referă, dar n-am putut să zic nimic cu voce tare. Era atît de concentrat pe ce vedea că uitase să mai scuture scrumul de la ţigară. Poate şi despre asta are vreo poveste de spus, mi-a trecut prin cap, dar în nici un caz nu vrea să mi-o zică mie, cel puţin nu acum. La gîndul ăsta am simţit că mi se pune un nod mare în gît. Reportajul s-a terminat cu un individ în haine largi şi cu glugă pe cap, care a scris cu spray negru pe-un perete: *El trabajo no es un derecho, es un chantaje*[6]*,* desenînd apoi simbolul *squatter*-ilor.

---

[1] engl. *vagabonzi*.

[2] span. *Ocupă şi rezistă.*

[3] engl. persoană care se stabileşte ilegal pe un teren sau într-o casă/locuinţă.

[4] engl. *De ce să se cheme sezonul turiştilor dacă nu putem să-i împuşcăm?*

[5] span. *squatter*-i.

[6] span. *Munca nu este un drept, este un şantaj.*

M-am uitat în farfurie şi mi-am dat seama că e aproape goală. Mă simţeam mai bine, dar tot nu-mi trecuse foamea. Poate am nevoie de ceva mai consistent, mi-am spus, şi prin faţa ochilor mi s-au derulat rapid, ca-n desene animate, un pui fript întreg, înconjurat de cartofi copţi, o cratiţă clocotindă cu tocăniţă de ceapă cu carne de vită şi un platou imens cu salată boeuf. Atunci mi-am amintit de restul de salată din frigiderul Dragonului, trimisă de tuşa Tanţa tocmai de la Timişoara şi a trebuit să mă ridic şi să merg după ea, deşi asta a însemnat să traversez din nou holul şi să aud curentul lugubru de-afară vîjîindu-mi prin creier.

Salata era bună, mă rog, acceptabilă. Carnea şi legumele erau tăiate cam mari, dar maioneza era făcută din ouă de la ţărani, nu cumpărată de la supermarket, iar castraveţii muraţi erau precis de casă. Cînd am terminat-o, am rămas cu castronul de plastic în mînă în faţa frigiderului.

M-am întors şi pe aragaz am văzut tigaia pe jumătate plină cu orez. În timp ce-mi mai puneam o porţie, lîngă mine a apărut deodată mama, dar nu ca la birou cum o văzusem cînd m-am trezit, ci ca acasă, cu bigudiurile subţiri de permanent în cap, cu o mască de culoare muştar pe faţă, cu ţigara fumegînd între degetele lungi, cu manichiura perfectă, uitîndu-se la mine dezgustată. Iar te îndopi, mi-a reproşat, iar n-o să te mai încapă hainele, şi abia ai reuşit să slăbeşti un pic, iar o să trebuiască să te duc la domnul doctor Croitoru. De ce nu poţi să arăţi şi tu ca Loredana? Şi în spatele mamei s-a înfiinţat imediat secretara ei platinată, în taior bleu pal cambrat pe talia de viespe, cu decolteul adînc, cu fustă superscurtă şi strîmtă care-i lăsa descoperite aproape pe de-a-ntregul picioarele de fotomodel, cocoţată pe tocuri cui de zece centimetri. Mama a întins braţul şi-a dat să-mi smulgă farfuria din mînă.

M-am întors cît am putut de repede în living. Începea să mă doară şi spatele şi-mi venea să merg aplecată. Poate dacă l-aş întreba ceva, mi-am spus, sau l-aş lua peste picior cum am mai făcut şi i-a plăcut, poate aşa s-ar apuca să-mi povestească mai departe, să-mi zică orice, cum a modificat el motoare, cum a traversat în zigzag toată Spania, cum i-a tras-o Tatianei fără să simtă nimic; orice, numai să-i aud vocea şi să uit cît îmi e de foame, să n-o mai văd pe mama, ci doar pe el şi viaţa lui, care mie-mi sună oricum ireală, numai bună de pus într-un film.

La televizor era acum un reportaj cu un accident aviatic, undeva în apropiere de Barcelona. Dragonul era încremenit în aceeaşi poziţie, îşi aprinsese doar altă ţigară, şi privea fix resturile avionului, care venise tocmai de la Hong Kong, numai ca să aterizeze forţat şi să se facă praf pe-o plajă pustie, mai ceva ca-n primul episod din *Lost*. Noroc că era doar un avion de marfă şi nu murise decît unul din piloţi. Cînd am auzit cum se cheamă compania am făcut ochii mari şi m-am gîndit că-i ocazia perfectă să-l provoc la vorbă. Ăsta-i avionul tău, frate, nu-i aşa? l-am întrebat în glumă. Al tău sau al lui Chewing Gum, care-şi importă ceaiul

cu el, doar firma se cheamă Dragonlines! Dar el mi-a aruncat numai o privire scurtă şi-un mormăit şi nici măcar n-a încercat să-mi zîmbească. Aşa că m-am întors la orezul meu.

După avionul prăbuşit am văzut un reportaj despre formarea unei noi organizaţii teroriste în Ţara Bascilor, care a preluat numele grupului anarhist andaluz *La Mano Negra* – activ acum peste o sută de ani – şi şi-a anunţat intenţiile războinice prin multe filmuleţe puse pe youtube. Imediat după ei s-a dat un reportaj despre criză şi creşterea vertiginoasă a ratei şomajului în Spania, apoi ştirile s-au terminat şi-a urmat rubrica meteo. Am aflat de la Raimundo – un omuleţ pişpiriu şi grizonat, în cămaşă albă cu dungi albastre, ca o pijama – că Australia a luat foc la propriu, din cauza temperaturilor de peste 45 de grade, pe cînd în UK ninge încontinuu de cîteva zile, de-au rămas bieţii englezi interzişi, pentru că n-au mai văzut aşa multă zăpadă de aproape două decenii.

Lumea pe dos, în pula mea, a comentat Dragonul, şi imediat şi-a tras una peste gură. Nicole, *disculpe,* mi-a zis, sînt un bou, nici nu mai zic nimic de-acuma, să mor eu. Am înghiţit cu greu şi m-am gîndit să-i spun să nu se mai scuze, să vorbească exact cum îi vine, numai să vorbească, poate auzindu-l aş reuşi să intru în povestea lui şi n-aş mai şti de mine.

L-am privit lung, clipind repede, şi-am avut impresia că imaginea lui mi se tulbură în faţa ochilor, de parcă începea uşor-uşor să dispară. M-am aplecat la loc deasupra farfuriei şi mi-a trecut prin minte că de fapt Dragonul nici nu-i real, că l-am inventat eu ca să nu mă mai gîndesc la mîncare, la Ştef, la mama şi la deconturi greşite, şi acum eram prea obosită ca să-l mai ţin în viaţă cu gîndul. Aşa că era perfect normal să nu mai aibă energie să-mi spună poveşti. Era ca un personaj dintr-un joc din ăla pe computer sau ca puiul din Tamagotchi, de care trebuia să fi avut eu grijă, dar îi neglijasem fel de fel de nevoi pe care nici nu-mi imaginam că le-ar putea avea. Şi acum era cu forţa vitală la nivel minim, în dreptul inimii îi pîlpîia slab o lumină roşie şi dacă mai stăteam un pic începea să sune şi alarma care să-mi spună că personajul meu e în pericol de moarte, iar eu nu mai pot face nimic să-l salvez.

Am simţit cum îmi cad cîteva lacrimi în farfurie. Am încercat să respir adînc, să mănînc mai repede şi să mă concentrez în acelaşi timp şi la televizor. În Spania, spunea meteorologul Raimundo, pe Costa del Azahar, sufla un fel de uragan care distrusese deja cabluri electrice şi aproape dărîmase un pod. Se preconizau ceva precipitaţii pe duminică noaptea, dar, spera pişpirelul, furtuna avea să se liniştească începînd de luni şi vîntul nu avea să mai sufle în săptămîna următoare.

Mi-am terminat orezul chiar cînd au început ştirile din sport. Dragonul s-a ridicat brusc din poziţia în care stătea, răsturnînd scrumiera pe jos şi înjurînd pe înfundate, dar fără să se aplece după ea. A rămas cu ochii lipiţi de ecranul pe care se derulau acum biciclete, motociclete, maşini colorate, ATV-uri şi camioane, toate mîrîind furioase şi stîrnind praful,

undeva în apropiere de Buenos Aires. M-am întins după pachetul de biscuiţi. O voce piţigăiată ne-a anunţat că dis' de dimineaţă a început raliul Dakar, care se ţinea pentru prima oară în America de Sud, şi că toată gloata aia de vehicule, care mai de care mai nervoase, avea să ajungă pînă la Valparaiso.

Ce fain! a spus Dragonul. Nu ştiu ce n-aş da să fiu şi eu acolo. Aşa mă mîncă palmele după volan cînd îi văd pe ăştia… Uite-l pe Carlos Sainz, să mor eu! a strigat apoi şi s-a tras şi mai mult pe marginea canapelei, tremurînd de încordare. I-am studiat postura cu toată atenţia. Nevoia de reportaje sportive, am reuşit să înţeleg, a fost, iată, brusc satisfăcută. De unde să ştiu eu, frate, că asta-i trebuia ca să-i urce forţa vitală cu trei liniuţe deodată?

Eram deja la al patrulea biscuite. Mi-am întors privirea spre ecran, să aflu şi eu cine-i Carlos Sainz ăla. Pentru o fracţiune de secundă am văzut un bărbat solid, de vîrstă mijlocie, cu părul cărunt şi nişte ochelari de soare supermişto, exact ca ai maică-mii. Dar în clipa următoare în locul spaniolului era chiar ea, mama în carne şi oase, în costum multicolor dintr-o bucată, cot la cot cu Michel Perin, copilotul ei francez, rezemată cu spatele de-un Volkswagen plin de etichete, ca o valiză plimbată prin toată lumea, vorbind cu patos la microfonul reporterului spaniol. Nicole, mi-a zis, trăgînd din ţigară şi privindu-mă distant prin ochelarii de soare, m-ai dezamăgit, ce dracu'. Degeaba ai făcut A.S.E.-ul, nu-nţelegi nimic din viaţa asta, nu te gîndeşti decît la mîncare. Mai bine te lăsam să dai la Litere, cum ai vrut din liceu, aşa nu mi-ai mai fi stat pe cap zi de zi la birou, cu şuncile tale greţoase şi creierul cît al unui pui de găină. A mai tras un fum pînă în străfundul plămînilor şi-a dat să continue.

Dar cînd să deschidă gura s-a volatilizat şi-atunci am realizat că pe ecran nu mai era nici Sainz, nici maşina lui, şi nici măcar vreo urmă de cauciucuri, ci doar o reclamă la un iaurt dietetic de care nu mai auzisem în viaţa mea şi nu înţelegeam cum era posibil să nu fi aflat de el, doar le ştiam pe toate, fiindcă iaurt cu 0% grăsimi am avut mereu voie să consum la discreţie. Şi cum înghiţeam biscuiţii pe nemestecate am întors deodată capul şi l-am văzut pe Dragon rezemat de spătarul canapelei, cu ţigara aprinsă în mînă, uitîndu-se la mine amuzat, cu forţa vitală la aproape patru liniuţe.

Foame mare, nu? m-a întrebat cînd ni s-au întîlnit privirile. Atunci m-a bufnit plînsul, m-am înecat cu un colţ de biscuite şi-am început să tuşesc. Am aruncat pachetul aproape gol şi-am sărit în picioare, chinuindu-mă să respir şi să fug din living în acelaşi timp. Stai mă, c-am glumit! a strigat după mine. Ce-ai, te-apucă? m-a interpelat mai departe cu voce ridicată. Dar eu nu m-am oprit pînă n-am ajuns în dormitor şi m-am ascuns sub pilota portocalie, plîngînd în continuare cu sughiţuri şi cu toţi biscuiţii adunaţi într-o pastă semisolidă în gît.

După prima tură de şampon, apa n-a mai fost atît de roşie, ci doar maronie roşcată, de parcă eram de fapt un robot şi-mi ruginiseră circuitele în creier, din cauza asta nu mai puteam să gîndesc cum trebuie. Îmi era mai foame ca oricînd, chiar dacă stăteam cu capul în jos, şi nu reuşeam să-mi scot din minte oala aia din frigider, pe fundul căreia ştiam că trebuie să mai fie nişte sarmale. Păcat că nu mai era şi smîntînă, dar mergeau şi fără. În afară de sarmale mai erau şi prăjiturile din cutia de pantofi, trimise probabil tot de tuşa Tanţa, deci garantat de calitate superioară.

Restul orezului îl mîncase Dragonul, am constatat cînd am ajuns din nou la bucătărie, după ce m-am trezit a doua oară, cu transpiraţia curgînd pe mine şi cu mîncărimi pe toată suprafaţa corpului. Vîntul părea că scutură blocul din toate încheieturile, iar zgomotul pe care-l făcea se transformase într-un scheunat de animal bolnav, pe care nu-l bagă nimeni în seamă. Totul era la fel de greşit ca mai devreme. Afară se întunecase şi cînd m-am uitat la ceas am rămas uimită să văd că e aproape miezul nopţii. Asta însemna că dormisem de dimineaţă cam douăsprezece ore în total, fără întreruperea de la prînz. Şi totuşi îmi simţeam în continuare pleoapele grele şi creierul gelificat. De parcă, mi-am zis, străduindu-mă să nu mă scarpin în cap, unde mă mînca cel mai tare, în loc să dorm am adunat şi-am scăzut facturi o zi întreagă, doar ca să-mi dau seama la sfîrşit că nu-mi puşcă totalurile, cum ar fi zis tata, şi trebuie s-o iau de la capăt ca să văd unde-am greşit.

Mi-am adus aminte că asta şi visasem, şiruri de cifre scurgîndu-mi-se prin faţa ochilor ca în *Matrix*, numai că la mine erau întotdeauna pe două coloane, pentru soldul debitor şi cel creditor. Iar eu trebuia să le adun pe toate, să calculez TVA-ul încasat şi cel plătit, să scot procentul pentru impozitul pe profit şi cotele părţi pentru asigurări din salarii, dar nu reuşeam să opresc cifrele din alunecat în jos, nu reuşeam nici să mi le notez undeva ca să pot face toate calculele astea mai tîrziu. Cel mai rău era că în spatele meu, aplecîndu-mi-se peste umăr, stătea mama, în rochie neagră, lungă şi mulată, duhnind a Cerrutti, fumînd ţigară după ţigară şi plescăind din buzele rujate în vişiniu la fiecare sumă care-mi scăpa.

Ce absurd, frate, mi-am spus, să fiu la atîţia kilometri de casă fără să ştie nimeni de mine în afară de-un traficant de droguri şi sarmale şi-o prostituată Erasmus, iar eu să visez tot la contabilităţi afurisite. M-am ridicat în pat şi am stat o vreme rezemată de perete, cu ochii la imaginea înceţoşată a lui Tupac Shakur, din care numai pistolul se distingea clar, contrastînd auriu pe pieptul lui întunecat. Din cîte ţineam minte, Tupac chiar murise împuşcat, acum multă vreme, dar de cine sau de ce era un mister total pentru mine. L-am fixat îndelung şi-am început să mă scarpin pe burtă, apoi la subsuori, apoi pe ceafă. Aveam pielea fierbinte şi lipicioasă. M-am gîndit că mi-ar prinde bine o baie. Ştiam că în orice caz trebuie să mă scol să mănînc, dar în acelaşi timp nu voiam să mă vadă Dragonul şi să rîdă iar de mine. Ce bine-ar fi

fost dacă ar fi venit înapoi în cameră, s-ar fi pus cuminte în pat şi mi-ar fi povestit mai departe. Poate acum e totuşi mai vorbăreţ, mi-am spus, ridicîndu-mă de sub pilotă, doar a avut la dispoziţie toată ziua ca să stea singur şi să tacă.

Primul lucru pe care mi-au căzut ochii cînd am ajuns la bucătărie a fost tigaia în care fusese *paella,* acum goală pe aragaz. M-am încruntat de ciudă şi pentru o clipă chiar m-am gîndit să şterg cu degetul fundul vasului, să adun ultimele boabe de orez, bucăţi de legume şi creveţi. În afară de asta, înainte să ajung în faţa tigăii goale, în timp ce traversam holul lung ca un tunel, cu ochii pe lumina chioară din living, am început să aud din ce în ce mai clar scîrţîit de cauciucuri şi uruit de motoare. Prima oară m-am gîndit că Dragonul se uită la televizor la raliul lui blestemat, încruntîndu-se şi cu pumnii strînşi pentru Volkswagen şi Carlos Sainz. Dar deodată am auzit o buşitură, lumina spre care mergeam s-a înroşit o fracţiune de secundă, şi-o voce mult prea cunoscută a strigat ironic: *Game's over, kid!* Mă fut pe parapetul tău! a urlat apoi Dragonul şi-am ştiut că se joacă pe computer, şi nu orice joc cu maşini, ci chiar *Grid,* care-mi ameţise de tot bărbatul acasă la Bucureşti. Aşa că am decis să nu mai merg în living deloc.

Chiar n-o să mai am parte de poveşti, frate, mi-am spus îngrozită cînd am deschis frigiderul şi ochii mi-au picat imediat pe oala cu sarmale. Ce-aveam să fac încă o noapte, o zi şi-altă noapte întreagă, pînă luni dimineaţă cînd Dragonul avea să mă ducă înapoi la consulat după acte, ca să mă pot întoarce acasă, unde şi-aşa nu mă aşteptau decît grămezi de facturi, reproşurile mamei, jocul lui Ştef şi cîntarul? M-am gîndit că n-o să aflu niciodată cum a ajuns Dragonul să vîndă droguri sau ce era cu graffiti-ul ăla pe care zicea că l-a stricat. Şi cînd mi-a venit asta în minte parcă a început să mă mănînce capul şi mai tare. M-am ţinut de uşa de la frigider, cu stomacul strîns de foame şi cu broboane de transpiraţie pe care aproape că le simţeam formîndu-mi-se pe frunte. Am întins mîna după oala cu sarmale, dar mi-am adus aminte imediat cum am vomitat dimineaţă. Dacă-mi făceau rău din nou?

Aşa că am preferat să merg înapoi în baia semifuncţională, cu toate obiectele fisurate, de parcă vîntul de afară care făcea jaluzeaua să se zbată sălbatic la geam ar fi suflat încontinuu de ani de zile şi-ar fi erodat faianţa, chiuveta, wc-ul şi cada, umplîndu-le de crăpături. Dar acum încăperea părea un pic mai populată, cel puţin pentru că pe poliţa de sub oglindă migrase din dulap trusa de bărbierit a Dragonului. A făcut şi el ceva bun pe ziua de azi, mi-am zis, şi-am decis să mă spăl mai întîi pe cap, să nu mă ud toată din prima şi să tremur iar cînd rămîneam fără apă caldă.

De la atîta stat cu capul în jos şi de la aburi simţeam că mă ia cu ameţeală. Apa care se scurgea în cadă era acum doar vag roşiatică şi plină de spumă. La un moment dat, un şiroi de clăbuci mi-a alunecat pe tîmpla stîngă şi direct în ochi. Am clipit repede şi-am întors capul

din reflex, iar în secunda următoare mi s-a inundat şi ochiul drept. Am încercat să mă spăl cu apă curată, dar spuma usturătoare părea că n-o să se mai ducă niciodată şi-a trebuit să rămîn cu pleoapele lipite.

Mare prostie şi vopseaua asta roşie, mi-am spus, cu degetele în păr, frămîntîndu-mi şuviţele şi vizualizînd cum mi se încolăcesc în jurul falangelor. Nu mai încercasem să mă vopsesc din liceu, iar asta era cea mai recentă schimbare pe care am decis s-o fac în viaţa mea de prin toamnă. Chiar dacă era ceva trivial, mi s-a părut importantă. Totul a început de fapt din cauza Sabrinei de la HR, care m-a tîrît într-o după-amiază de sfîrşit de septembrie la o ghicitoare în cafea şi în cărţi. M-am dus pentru că… pentru că era o ieşire din rutină şi m-am gîndit că o să ne distrăm.

Madam Luana – o bătrînică rotofeie, care stătea într-un apartament imens şi mobilat minimal, cu sobe antice de teracotă, într-o clădire dărăpănată, cu bulină roşie, aproape de Piaţa Universităţii – era de fapt o amatoare. În cafea mi-a văzut un fel de vierme străduindu-se să iasă din ceaşcă şi ţinut în loc de cifra 3, lungă şi deşirată printre dîrele de zaţ. A zis că viermele înseamnă şi drum, şi suflet, şi-a concluzionat că-mi voi descoperi adevăratul eu peste trei zile, trei luni sau trei ani, la capătul unei călătorii îndepărtate. Sabrinei i-a ieşit că dragostea vieţii ei – un ins al cărui nume începe cu S, după cum indica fundul ceştii – o aşteaptă de mult să-l salveze dintr-un loc prăpădit, aproape de noi, dar uitat de lume, care se cheamă cumva cu P. Samoilă, a lăcrimat imediat colega mea, amintindu-şi de amorezul ei dispărut prin vară, exact înainte să plece împreună la mare. Apoi madam Luana ne-a dat în cărţile de tarot, separat, chiar nu ne-a lăsat să stăm de faţă la ce-i ghiceşte celeilalte.

Pentru mine a fost superconfuz, de la început m-am simţit într-un fel ca bietul Charles din romanul lui Fowles, care nu mai înţelege nimic din ce i se întîmplă pe insula aia de cacao. Ştiam precis de la o amică de-a mamei că pe lîngă crucea celtică trebuie să mai întinzi patru cărţi, aşa e regula. Dar vrăjitoarea noastră s-a mulţumit cu cele şase ale structurii de bază. În mijloc a ieşit Nebunul, tăiat de Magician, care fiind pe orizontală puteai să zici că-i şi întors. Asta iar însemna că-mi descopăr adevăratul eu, numai că nu se ştie sigur dacă dau de cineva care mă ajută sau îmi pune bețe în roate, ori pe care trebuie să-l ajut eu sau de care ar fi mai bine să mă descotorosesc. Putea fi doar cineva care să-mi spună ce-o să mi se-ntîmple şi ce trebuie să fac, numai că era foarte posibil să-mi dea indicaţiile astea fix pe dos. Sus era Roata Destinului, care cică înseamnă că o să am parte de o mare schimbare, numai trebuie să fiu atentă cînd se întîmplă, să nu-mi scape ocazia – ideal ar fi s-o provoc eu. Restul cărţilor erau Turnul, Lumea şi Moartea. Cea din urmă putea să semnifice foarte bine c-o să dau ortul popii curînd – m-a informat madam Luana, mai senină decît Oracolul din *Matrix 2* sau *3,* cînd îi spune lui Neo că din cauza lui o să se sfîrşească lumea – sau putea să fie legată de schimbarea

aia majoră. În orice caz, recomandarea ei a fost să nu stau cu mîinile în sîn, să profit de orice şansă mi se oferă ca să-mi dau viaţa peste cap.

Normal că n-am luat-o în seamă. Doar că asta simţeam că trebuie să fac şi eu – măcar nişte modificări mici, dar care să-mi dea iar senzaţia că trăiesc, nu că sînt un fel de fantomă care circulă zi de zi de acasă la serviciu şi înapoi, neobservată de nimeni, aşa de invizibilă că aveam impresia că mă şi dematerializez. Apoi, chiar peste trei zile, mi-a adus mama pastilele de slăbit. Cînd m-am prins că funcţionează mi-am amintit de ghicitoare şi m-am gîndit că poate nu vorbea numai prostii. La vreo trei săptămîni, cînd deja dădusem jos cîteva kilograme, iar a trebuit să merg după Ştef cu taxiul într-o noapte. Şi de data asta a vomitat în maşină, de m-a înjurat şoferul cum nu mai auzisem. Pe loc am hotărît că e cazul să-mi fac odată permisul de conducere, pe care-l amînam de ani de zile, pentru că-mi era frică de traficul din Bucureşti. Luni dimineaţă m-am şi înscris la ore. În noiembrie cînd m-a chemat Tatiana în Spania de sărbători, n-am stat pe gînduri nici măcar o clipă, deşi biletele de Slovacia erau deja rezervate. Iar acum două zile, mi-am amintit, am dat drumul curelei de la poşetă, dintr-un impuls de moment.

Dar la ce mi-au folosit de fapt toate astea? m-am întrebat. Tot acasă o să ajung pînă la urmă, unde toate-s fix la fel cum le-am lăsat, iar adevăratul meu eu nu-i decît o stafie de care n-are chef nimeni.

Cînd am simţit că mi s-a scurs tot şamponul din păr, am închis din nou apa caldă, ca să nu se termine înainte de vreme; dacă o foloseam eficient poate apucam să fac şi-un duş scurt. Am întins apoi mîna după balsamul de păr. Ştiam precis că am pus flaconul roşu pe marginea poliţei de sub oglindă, dar cîteva secunde bune am pipăit fără nici un rezultat suprafaţa rece, acoperită de un praf mărunt, semisolid. Apoi degetele mi s-au lovit de paharul cu periuţa de dinţi şi-am ştiut că am mers prea departe, că am trecut de mult de balsamul meu şi trebuie să mă întorc. Dar cînd am dus mîna înapoi, în cale am dat de un cu totul alt obiect decît mă aşteptam, pe care degetele mi s-au încleştat instantaneu: aparatul de ras al Dragonului, cu mînerul acoperit de asperităţi, ca nişte solzi. L-am ţinut strîns cîteva secunde bune, plimbîndu-mi degetul mare în sus pînă la lamele intercalate, pe care le-am mîngîiat fără să-mi dau seama că mă taie. Cînd a început să mă usture vîrful degetului am tresărit şi-am dat drumul aparatului de ras. Ochii mi se limpeziseră şi-am reuşit să mă uit la rănile micuţe de pe deget, în care sîngele se aduna rapid, apoi privirea mi-a alunecat în josul palmei spre încheietură.

Ce-ar fi dacă nu m-aş mai întoarce acasă niciodată, m-am întrebat, dacă aş rămîne în baia Dragonului pînă s-ar sesiza el că e ceva în neregulă, ar sparge uşa şi m-ar găsi întinsă pe gresia maronie într-o baltă de sînge? Ca să nu aibă probleme cu poliţia, probabil nici n-ar

anunţa pe nimeni, m-ar lua şi m-ar înveli într-o bucată de plastic şi m-ar lega cu frînghie – aşa cum era ambalat şi cadavrul Laurei Palmer în episodul pilot din *Twin Peaks,* cînd a găsit-o şeriful pe marginea rîului –, m-ar băga în portbagajul Peugeot-ului şi m-ar duce în afara oraşului, pe-un teren viran numai de el ştiut, pe care m-ar şi îngropa. Iar dacă ar ajunge să-l întrebe cineva de mine, ar zice că nici nu ne-am întîlnit. Pentru o clipă, închizînd ochii, m-am simţit aievea ca-n portbagajul întunecat, hurducăind pe drumuri neasfaltate, cu plasticul rece şi alunecos pe faţă, cu braţele şi picioarele imobilizate de frînghia înnodată strîns. Şi toată combinaţia de senzaţii a fost într-un fel liniştitoare. Dar ce să fac cu un amărît de aparat de ras, frate? m-am întrebat, deschizînd iar ochii şi privind cu dezamăgire cum sîngele se opreşte în tăieturile de pe vîrful degetului.

După baie, am decis să intru totuşi în living, cu prosopul înfăşurat în jurul capului şi tremurînd din toate încheieturile, pentru că mă spălasem cu apă călîie pînă la urmă. Dar eram mai ok, nu doar pentru că nu mă mai mînca pielea, ci şi pentru că mai dădusem o tură prin frigider. Înfulecasem toate sarmalele direct din oală, aşa reci cum erau, aproape pe nemestecate, şi nu mi-a venit deloc să vomit. Iar după sarmale am mîncat şi cele trei prăjituri cu glazură de ciocolată rămase în cutia de pantofi; erau cam uscate, dar superbune.

Dragonul stătea în colţ la computer, cu ochii lipiţi de monitorul de 17", cu degetele apăsînd scurt şi repetat cîteva butoane de pe tastatură. Din boxele staţiei audio suna o piesă diferită de ce mai auzisem pînă atunci, un fel de combinaţie între hip hop şi rock alternativ. M-am apropiat de scaunul lui.

It's just ten percent luck, Twenty percent skill[1], a zis vocea din boxe, iar pe ecran am văzut un peisaj industrial, pe care o maşină în roşu fosforescent, cu numărul 25, îl parcurgea cu viteză destul de mare, dar cam în zigzag, ca un beţiv care se grăbeşte undeva, deşi ştie că în ritmul ăla n-are cum să ajungă. Ce să-i faci dacă nu şi-a luat volan şi pedale, frate, m-am gîndit, doar Ştef mi-a spus de-atîtea ori că din tastatură n-ai cum să simţi maşina. *Fifteen percent concentrated power of will*[2], a continuat piesa, iar maşina Dragonului s-a strecurat cu greu printre un stîlp şi zidul unui depozit, numai ca să intre apoi direct cu botul într-un camion dintr-o parcare uriaşă. *Five percent pleasure, Fifty percent pain*[3], şi-a urmat hip-hopper-ul alternativ discursul, pe cînd Dragonul şi-a tras maşina de sub camion şi-a zburat mai departe, rotindu-se în curbe care se repetau la nesfîrşit, alunecînd pe lîngă clădiri ciudate, ca nişte sfere strălucitoare.

---

[1] engl. *E doar zece la sută noroc, Douăzeci la sută pricepere.*

[2] engl. *Cincisprezece la sută voinţă şi concentrare.*

[3] engl. *Cinci la sută plăcere, cincizeci la sută durere.*

M-am aplecat deasupra lui ca să văd mai bine şi i-am simţit din nou parfumul amărui, mai difuz acum sub mirosul puternic al aftershave-ului *Unforgivable* cu alcool. M-am întrebat ce-o să facă dacă o să-şi dea seama brusc că sînt acolo şi m-am gîndit să-mi ţin respiraţia ca să nu mă simtă. *It's just twenty percent skill, Eighty percent fear*[1], a spus vocea din boxe, schimbînd linia, *Who would've thought that he'd be the one to set the west in flames?*[2] Dragonul părea că reuşeşte să controleze maşina mai bine şi stătea în continuare încremenit, cu răsuflarea tăiată, cu ochii căscaţi la ecran, pe care chiar a apărut în depărtare linia de finiş. Am simţit cum îmi urcă pulsul în gît şi mi-am încleştat pumnii aşteptînd să-l văd cum cîştigă, cum trece vertiginos de steagurile fluturînde şi mulţimea îl aclamă. *And he's spittin' fire at me*[3], am auzit din boxe, chiar atunci imaginea s-a blocat pe ecran şi pentru o secundă am îngheţat şi noi cu ea. Să-mi bag pula-n tine de procesor! a urlat Dragonul lovind de cîteva ori cu palmele în tastatură. M-am îndreptat de spate şi cred că atunci şi-a dat seama că sînt acolo, pentru că s-a rotit repede cu scaunul şi-a rămas mut în faţa mea, cu ochii mari, răsuflînd greu.

Ce-i? m-a întrebat după o vreme. Am înghiţit în sec. Zi acuma, m-a îndemnat, cînd a văzut că nu răspund şi stau în faţa lui ca o păpuşă stricată, cu braţele atîrnînd şi ochii în jos, pe papucii cu animăluţe aurii.

Îmi trebuie şi mie un uscător de păr, i-am zis în cele din urmă, dar nici n-am terminat bine propoziţia, că mi-a tăiat-o scurt: N-am, trecîndu-şi demonstrativ palma peste ţeasta netedă. Şi s-a întors iar la computer, apăsînd de multe ori pe tastatură fără nici un rezultat. Nu vii măcar să-mi aprinzi *estufa* în cameră, poate reuşesc să mă usuc la ea? am insistat, şi atunci s-a ridicat de pe scaun şi-a trecut rapid pe lîngă mine, fără un cuvînt.

Cînd am ajuns în dormitor o aprinsese deja. Ce faci, te culci la loc? m-a întrebat, iar eu am dat din cap că da. Nu-i normal să dormi atîta, a comentat, apoi mi-a aruncat o privire scurtă şi-a plecat.

Am închis uşa în urma lui, mi-am scos prosopul de pe cap, am stins becul şi m-am băgat înapoi în pat, încercînd să-mi golesc mintea de orice fel de idei, dar fără succes. Ştiam că dacă mă culc cu părul ud, nu numai că o să mă doară capul cînd mă trezesc, dar o să las şi urme roşiatice pe faţa de pernă albă, urme pe care n-o să le poată scoate nici cu mama lui Ariel. Şi la gîndul ăsta mi-am zîmbit o clipă, văzîndu-l pe Dragon în minte cu mîinile într-un lighean plin cu spumă, în care muia şi freca la nesfîrşit faţa de pernă, înjurînd îndelung. Dar nu m-am bucurat prea mult, la urma urmei tot singură eram în camera întunecată şi o răzbunare din asta stupidă n-avea să-mi fie de prea mare folos.

---

[1] engl. *E doar douăzeci la sută pricepere, Optzeci la sută teamă.*

[2] engl. *Cine-ar fi crezut că tocmai el o să pună vestul pe jar?*

[3] engl. *Şi scuipă foc spre mine.*

Mi-am dorit din nou să-l fi rugat să stea, să nu mai plece la prostia aia de joc, să rămînă cu mine şi să-mi spună mai departe povestea de dimineaţă, cu Tatiana, cu Snoop Dogg şi drogurile. Dar ştiam că oricum n-o să vrea, că era mult mai mişto computerul ăla debil decît mine. Şi la urma urmei de ce să-mi fie ciudă c-a preferat să plece? m-am întrebat. De ce să vreau să rămînă cu mine şi să-mi toarne verzi şi uscate despre fabuloasele aventuri ale Dragonului, măreţ traficant de discotecă, aventuri pe care eu să le înghit pe nemestecate, fără să le judec şi fără să mă întreb cît din ele e adevărat?

De parcă n-aş mai putea fără poveştile lui, frate, mi-am spus strîngînd din pleoape, ca şi cum de cînd ne-am întîlnit n-a făcut altceva decît să mi le picure ca printr-o perfuzie în venă, cuvînt cu cuvînt, pînă cînd am ajuns să-mi fie rău dacă nu-mi primesc doza la timp. Şi la geam vîntul a început din nou să scheaune şi să horcăie, să se izbească de ruloul de plastic şi să-l zguduie, de parcă era chitit să intre în casă şi n-avea de gînd să renunţe prea uşor.

Eram în Peugeot-ul roşu, în pijamaua cu maimuţe, cu centura arzîndu-mă pe umăr, şi zburam pe la marginea Valenciei, cu părul ud fluturînd de la curent. În dreapta se întindea vadul secat al rîului, ca o gură căscată, năpădită de gunoaie, buruieni şi palmieri cu ramurile rupte sau uscate. Dragonul era în stînga mea, ţinînd strîns de volan şi privind doar înainte, cu un joint aprins în colţul gurii. În spatele nostru se auzeau din ce în ce mai aproape sirene tînguitoare, care-mi amplificau şi mai mult bubuiturile inimii în urechi. Păream că mergem aşa dintotdeauna, el schimbînd viteze, luînd curbe şi trăgînd din joint, eu pe scaunul din dreapta apăsînd în neştire pe butonul de la care se închide geamul ca să nu mai simt curentul, cu ochii la clădirile disparate care vîjîiau pe lîngă noi, cu sirenele tot apropiindu-se de coada Peugeot-ului, dar nereuşind să ne ajungă.

Deodată o maşină de poliţie a apărut paralel cu noi, pe partea Dragonului, şi geamul a coborît în portiera albă cu bleumarin, descoperind treptat faţa unui agent chinez cu chipiul pe cap, mestecînd gumă de zor, cu o portavoce în mînă, prin care ne-a urlat ceva în spaniolă. Ţin-te bine! mi-a strigat Dragonul şi-a accelerat, depăşind maşina de poliţie. Dar cînd să luăm prima curbă la stînga el a tras de volan la dreapta. Am trecut prin parapetul de pe marginea drumului ca prin unt şi ne-am trezit deasupra prăpastiei căscate în vadul rîului. Am zburat cîteva clipe drept, apoi am început să cădem, iar eu tot apăsam pe buton să se închidă geamul, să nu mai aud sirenele alea, pe cînd Dragonul rîdea în hohote cu joint-ul aprins între degete.

M-am trezit exact cînd să atingem pămîntul. Am deschis ochii şi-am respirat adînc, aşteptînd să mă calmez. Afară se crăpa de ziuă şi vîntul şuiera ca sirenele din vis. Mă durea într-adevăr capul şi-mi era superfrig. M-am făcut ghem sub pilotă şi-am încercat să adorm la loc, dar mi-am dat seama că n-am cum să mă încălzesc. M-am uitat înciudată la *estufa* stinsă.

Am decis să merg la bucătărie să mai caut ceva de mîncare. Se auzea de undeva o muzică în surdină, dar apartamentul era pustiu şi semiîntunecat, iar în frigider n-am mai găsit nimic care să mă intereseze. Bucata de brînză era acoperită de-o coajă groasă pe care n-aveam chef s-o curăţ, iar salamul dispăruse cu mucegai cu tot. Mi-a trecut prin cap să-mi fac o omletă din toate cele şase ouă de pe uşă, dar m-am gîndit că totuşi e prea mult la ora aia.

Ieşind din bucătărie mi-am dat seama că muzica vine de fapt din camera Dragonului. Sigur nu doarme, mi-am zis, aş putea să-i spun să-mi aprindă *estufa* şi să mă lase în plata domnului. Dacă nu s-a culcat pînă la ora asta, n-am cum să-l deranjez, în cel mai rău caz se masturbează şi doar asta am mai văzut. Aşa că am păşit încet spre uşa dormitorului lui, în faţa căreia m-am oprit o clipă să admir afişul imens cu 50 Cent. Era îmbrăcat în tricou negru, pe care două semne albe de-o şchioapă – indicînd în mod evident zona de sub catarama de curea masivă şi sclipitoare a starului hip hop şi amintind de gestul lasciv pe care-l face în clipul la *Candy Shop* – încadrau inscripţia din litere la fel de mari şi albe:

[1]

Am bătut de două ori la uşă fără să primesc nici un răspuns. Şi-am intrat.

Am simţit din prima clipă frigul, mai tare parcă decît în restul casei, după aburii care-mi ieşeau pe gură şi tremuratul care m-a luat din nou. Nu era rulou la geam, aşa că în lumina tulbure a zorilor ochii mi-au căzut din prima pe steagul uriaş, alb-violet, de pe peretele din faţă: *Viola, cuore della citta*[2], scria pe porţiunea albă, în cadrul unei inimi roşii ca focul, conturată cu negru. Din boxele de pe masă a început o piesă cunoscută, dar nu mi-am dat seama ce e pînă nu l-am auzit pe Eminem spunînd: *Look, if you had one shot, or one opportunity, To seize everything you ever wanted*[3].

Am ridicat privirea şi-am descoperit lîngă steagul Violei o poză mare cu o demoazelă goală, machiată strident, cu părul lung şi cîrlionţat, cu picioarele osoase, ridicate în lumînare, cu unghiile de la mîini date cu lac roşu aprins, pe degetele ca de păianjen cu care-şi ţinea desfăcută la cameră vulva epilată impecabil. Mai lipsea s-o încadreze conturul plaiului mioritic, ca într-un colaj controversat de-al unui artist tembel, Levente *what's his name*[4] – şi el parcă tot de prin Timişoara –, care s-a şi trezit cu un proces penal pe cap pentru *România cu*

[1] engl. *Ar trebui să fii aici.*

[2] ital. *Viola, inima oraşului,* text pe steagul alb-violet al echipei de fotbal Poli Timişoara.

[3] engl. *Uite, dacă ai avea o singură şansă, sau o singură ocazie, Să capeţi tot ce-ai vrut vreodată.*

[4] engl. *nu ştiu cum.*

labii, cum şi-a numit el opera. În partea dreaptă a steagului era un poster cu Batman, în costumul lui cu pelerină şi mască, în faţa unui zgîrie-nori pe care ardea semnul liliacului.

Snap back to reality[1], a continuat Eminem şi abia atunci l-am văzut pe Dragon în patul de sub steag, *Oh there goes gravity*[2], dormind ghemuit sub o pătură albă cu dungi negre, ca blana unui tigru, cu genunchii strînşi la piept şi cu buzele întredeschise. Versurile piesei s-au amestecat într-un fel de bolboroseală, iar eu am stat şi l-am studiat pe Dragon secunde în şir, întrebîndu-mă ce fac dacă se trezeşte. *You better lose yourself in the music, the moment,* s-a clarificat deodată vocea ridicată din boxe, *You own it, you better never let it go*[3].

M-am apropiat de masă şi ochii mi-au căzut pe portofelul maro, aruncat la întîmplare în echilibru instabil pe colţul dinspre uşă. L-am atins cu gîndul să-l aşez mai bine, dar m-am trezit că-l deschid şi găsesc din prima permisul de conducere lila, cu un E mare pe fond albastru în colţul din stînga sus, dedesubt cu poza Dragonului. M-a privit fix din imagine, fără urmă de zîmbet, apoi ochii mi-au alunecat imediat în dreapta, unde scria cum îl cheamă. M-am încruntat. Ce fel de nume românesc o mai fi şi ăsta? m-am întrebat, dar am lăsat imediat portofelul din mînă, pentru că pe masă am văzut altceva care mi-a tăiat răsuflarea.

You only get one shot[4], a repetat Eminem, în timp ce mă apropiam încet de mînerul roşu, lucios, în formă de dragon, al cuţitului cu lama ascunsă într-o teacă de piele neagră. Cînd l-am atins, mînerul a părut că se încălzeşte imediat şi mi se ghemuieşte în palmă. L-am ridicat de pe masă şi am simţit cum mîna mi se mulează perfect în jurul lui. L-am scos încet din pielea moale, de care atîrna şi-o curea rotundă, închisă cu scai şi prinsă de teacă în capse. Lama ca o flacără pe care o sufla dragonul a început să licărească la lumina zorilor şi am vrut să-mi trec degetul mare peste limba argintie.

Vezi că taie ca naiba, am auzit deodată vocea Dragonului.

Am tresărit şi-am scăpat cuţitul la loc pe masă. Am ridicat privirea şi-am înlemnit cînd l-am văzut ridicat în capul oaselor în pat, uitîndu-se la mine cu ochii tulburi de somn. Pătura îi alunecase pînă la marginea de sus a lenjeriei intime, descoperind marca producătoare, şi-l lăsase gol pînă la brîu, cu tatuajul arzînd pe pielea palidă, cu dragonul roşu suflînd flăcări pe nări şi fixîndu-mă cu ochii aprinşi în verde.

Ce-i baiu? m-a întrebat Dragonul.

I-am răspuns în şoaptă: Mi-e frig. Şi-a trecut rapid mîinile de-a lungul braţelor, tremurînd scurt, apoi s-a încruntat la mine şi-a schiţat un zîmbet. A dat pătura deoparte şi m-a

---

[1] engl. *Revino la realitate.*

[2] engl. *Oh, s-a dus gravitaţia.*

[3] engl. *Ai face bine să te pierzi în muzică, în moment, E al tău, ai face bine să nu-i mai dai drumul.*

[4] engl. *Ai o singură şansă.*

chemat lîngă el – sau ceva de genul ăsta, pentru că a arătat în jos cu ambele mîini, spre Calvin Klein-ul imprimat pe boxeri, copiind parcă semnele din afişul de pe uşă.

Am simţit cum mi se deschid ochii mari fără să vreau şi mi se blochează cu totul căile respiratorii. M-am gîndit să plec din cameră, mi-am încordat chiar muşchii piciorului să fac un pas înapoi. Dar Dragonului i-a pierit zîmbetul de pe buze şi m-am trezit că rămîn pe loc.

Hai mă, m-a îndemnat iar, nu te mai uita aşa la mine, că nu-ţi fac nimic, îs rupt de somn, ce pula mea? Încruntat şi clipind încet, arăta ca un puşti de liceu care s-a supărat pe maică-sa că-l trimite la şcoală prea de dimineaţă. Na hai odată, că îngheţăm amîndoi de tot! a insistat, ridicînd un pic vocea. Iar sînt paranoică, m-am gîndit, abia abţinîndu-mă să nu rîd.

Cînd m-am urcat în pat am simţit imediat cum dogoreşte dragonul, deşi eram la centimetri buni de el, şi-am avut impresia că-mi iau foc obrajii. *Do not miss your chance to blow / This opportunity comes once in a lifetime yo*[1], a continuat Eminem, dar nu pentru mult timp, pentru că Dragonul s-a aplecat pe partea lui de pat şi-a oprit muzica. De afară s-a auzit cum vîjîie vîntul şi-n depărtare a explodat un zgomot de sticle sparte, trîntite pe asfalt.

Ţi s-a uscat părul? m-a întrebat Dragonul, întinzînd mîna cu inelul de aur alb şi răsfirîndu-şi degetele printre şuviţele mele roşii de lîngă obraz. N-am zis nimic, l-am lăsat doar să mi se joace prin păr cîteva clipe, privindu-mă parcă mirat, cu umbra de zîmbet la loc pe buze şi clipind alene. Apoi ne-am lăsat în jos pe perne şi Dragonul a tras pătura peste noi, dar nu s-a apropiat mai mult de mine. Numai la capătul patului ni s-au atins picioarele goale şi-am tresărit cînd i-am simţit degetele sloi, pe care le-a lipit imediat de tălpile mele fierbinţi.

[1] engl. *Nu rata / Ocazia vine o dată în viaţă, yo.*

8

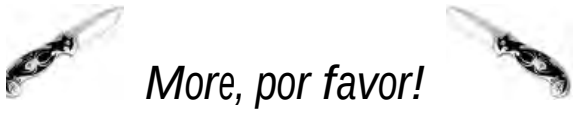

More, por favor!

În schimb, cuţitul cu care tocam ceapa nu era ascuţit deloc. Avea mînerul maro spălăcit şi zimţi pe marginea lamei, care tot alunecau pe jumătatea albicioasă de ceapă şi-mi cădeau peste degete, fără să-mi provoace nici cea mai mică zgîrietură. Mi-am şters lacrimile şi-am oftat, aruncînd o privire pe geam. Blocul de vizavi părea că se unduieşte dincolo de curentul de aer care sufla acum şi mai tare, amplificat în plus la mine în creier, ca şi cum stăteam cu urechea lipită de un ventilator cu pale late, învîrtindu-se în neştire. La şuieratul lui se adăuga şi zgomotul apei de la duş, care se auzea curgînd cu presiune de peste douăzeci de minute. Cred c-a îngheţat cu totul, frate, mi-am spus şi m-am întors la mutilatul cepei. Pentru o clipă, l-am şi văzut pe Dragon, în picioare în cada scundă, zgribulit sub şuvoiul de apă rece, cu pielea albă făcută ca de găină, cu tatuajul strălucind şi mai roşu sub pîraiele transparente.

Era trecut de prînz. Mă trezisem cu puţin înainte, cu capul plesnind de durere, după alt vis care mi s-a părut foarte real, dar de care nu eram sigură că vreau să-mi amintesc. Mi-era cald în tot corpul, deşi aveam nasul îngheţat, respiram greu şi-mi simţeam gura uscată. Cînd am deschis ochii, privirea mi-a căzut pe ceasul electronic de pe masă, cu cifre roşii din liniuţe întrerupte şi cele două puncte clipind rar: 13:07. Stăteam cu faţa la margine şi abia după cîteva momente mi-am dat seama de ce mi-e aşa de cald: aveam braţul stîng al Dragonului încolăcit în jurul mijlocului. Se lipise cu totul de mine şi-i simţeam răsuflarea caldă în ceafă. Am închis ochii la loc şi-am mai stat puţin aşa, ascultînd cum vîjîie vîntul afară.

Parcă nu-mi venea să mă scol, dar mă durea iar stomacul de foame. Ştiam că trebuie neapărat să gătesc, fie şi numai ca să mă mişc un pic, poate aşa reuşeam să ies din letargie şi să nu mă mai gîndesc la ce-mi făcea Dragonul în vis cu o lamă de ras, şoptindu-mi în neştire: *Say my name, say my name*[1], cu vocea proprie ce-i drept, nu a tipei de la Destiny's Child, iar eu nu reuşeam să-mi mişc buzele amorţite. Aşa că am copt un plan să-i explorez în detaliu bucătăria, înainte să mă ridic din pat şi să-i dau braţul deoparte. Nu s-a trezit, a mormăit doar ceva prin somn şi s-a retras repede în partea cealaltă, cu spatele la mine. Am făcut cîţiva paşi spre uşă şi ochii mi-au căzut pe cuţitul din teaca de piele neagră de pe masă. Mînerul roşu în formă de dragon stătea cuminte unde-l lăsasem dimineaţă. Am întins mîna spre el şi cînd l-am atins cu vîrful degetelor un val de căldură mi-a urcat în obraji. Am ieşit repede din cameră.

[1] engl. *Spune-mi numele, spune-mi numele.*

Acum priveam înciudată bucăţelele de ceapă diforme, pe care mă tot străduiam să le rup cu lama tocită. N-are importanţă, mi-am spus, oricum o să se strîngă în ulei cînd o să le prăjesc, apoi o să dispară cu totul în sosul de roşii. Văzusem cîteva cepe într-un dulap din ziua precedentă, cînd căutasem farfurii. Dar nu mi-a venit ideea să fac sos din bulion decît după ce am dat de un pachet de *espirales* Consúm, o marcă de paste de care nu mai auzisem niciodată, dar cu timp de fierbere de numai opt minute. Busuioc n-am găsit, în schimb mi-a picat în cap de pe-un raft de sus o punguţă nedesfăcută de oregano, iar cînd am explorat zona respectivă stînd pe vîrfuri, cu buricele degetelor, am dat şi peste cîţiva căţei de usturoi.

La gîndul sosului pe care urma să-l fac mi-a lăsat gura apă şi-am simţit că încep iar să ameţesc. Nu-mi venea să cred că tot îmi mai este somn. M-am sprijinit de marginea bufetului, de-o parte şi de alta a fundului de lemn cu ceapa tocată pe el, cu cuţitul bont în mînă, cu pleoapele strînse. M-am întrebat din nou dacă n-o fi vreo legătură între foamea mea de nestăvilit combinată cu oboseală cronică şi faptul că nu mai iau pastilele. Pe prospect scria să nu le iei mai mult de opt săptămîni, fiindcă pot avea ca efect secundar o uşoară dependenţă. Dar m-am gîndit în primul rînd că n-o să mi se-ntîmple mie şi în al doilea că o uşoară dependenţă nu poate însemna că o să mă simt mai rău fără ele decît atunci cînd le luam şi aveam crampe în fiecare zi, ca să nu mai zic că vedeam lumea întreagă un pic deformată. Însă ţinînd cont că nu mă mai interesase mîncarea de cînd începusem să le iau, mi se părea că merită să mă simt aşa şi-un an întreg. Ce ironic ar fi, frate, m-am gîndit, să-mi dau seama că mi-am provocat singură „o uşoară dependenţă" chiar aici, acasă la un traficant de droguri.

Deodată am simţit pe ceafă o atingere rece ca gheaţa şi-am sărit în sus, întorcîndu-mă imediat cu cuţitul strîns în mînă. Dragonul s-a dat un pas înapoi, cu mîinile ridicate, cu palmele deschise spre mine, cu ochii mari. Am rămas o clipă faţă în faţă, privindu-ne fix.

Mă, da' nu-i de glumit cu tine, mi-a spus într-un sfîrşit, întinzînd mîna stîngă şi desprinzîndu-mi cuţitul dintre degete. Cînd mă gîndesc c-am dormit amîndoi mă ia cu răcori, puteai să-mi tai gîtul, să mor eu, a adăugat, schiţînd un zîmbet. Ai o chestie cu lamele sau?

Îmi pare rău, dar m-ai speriat, am reuşit să îngăim, simţind cum mi se aprind obrajii.

Ştii ce-ţi trebuie ţie de fapt? m-a întrebat, aruncînd cuţitul în chiuvetă. În minte mi-a apărut imediat piramida lui Maslow, întipărită în memorie fără posibilitate de ştergere de la cursul de psihologia educaţiei din anul I, completată însă doar cu nevoile mele personale, cu nivelul de bază pîlpîind puternic în roşu, scoţînd în relief cele trei cuvinte scrise cu majuscule negre şi aldine de la un capăt la celălalt: mîncare, sex, somn. M-am uitat la Dragon, care se aşezase pe scaun şi-am simţit că-mi iau foc obrajii şi mai tare.

Trebuie să te relaxezi, mi-a spus, continuînd să zîmbească. Ce contează că ţi s-au furat actele? O să-ţi faci rost de altele. Pînă atunci eşti tot în vacanţă, aşa că bucură-te şi tu de ce ţi

se întîmplă. Uite, de exemplu, eu mă duc imediat să-mi fac un *porro*. Dacă vrei îl împărţim, să vezi ce ţi se schimbă dispoziţia după ce tragi cîteva fumuri.

Nu mersi, i-am răspuns, de fapt eu nu suport să fumez, mă face să tuşesc îngrozitor. M-am întors la bufet şi-am desfăcut sticla de ulei, din care am început să torn pe fundul cratiţei de teflon, simţind cum mă arde privirea lui pe spate.

Mă rog, l-am auzit că mormăie, apoi picioarele scaunului s-au tras pe gresia lucioasă şi-am ştiut că s-a ridicat să plece, să-şi fumeze joint-ul de unul singur şi să mă lase pe mine cu ceapa tocată şi cu stresurile mele imaginare. Am simţit cum mi se pune iar un nod mare în gît.

Dar dacă-mi povesteşti ceva, sigur o să-mi fie mai bine, frate! m-am trezit că-i spun, aproape strigînd, ca să mă audă în caz că ieşise deja din bucătărie. Apoi am întors capul şi-am dat cu ochii de pajura din argint care-i atîrna în jurul gîtului peste tricoul negru, pe care scria cu litere albe de mărimi diferite: *HIP HOP BROKE MY* [1], cu inima evident de culoare roşie. Umerii şi capul Dragonului se ascundeau după uşile larg deschise ale dulapului suspendat, în care cotrobăia de zor, tot pe raftul de sus.

Na bine, îţi pove, a spus înfundat din dulap, dar în timpul ăsta tu faci pastele, iar eu desertul. Şi s-a materializat deodată în faţa mea, rînjind cu toată gura, cu gingiile dezgolite ca un urangutan, în mînă cu o punguţă burduşită cu ce păreau a fi plante uscate, pe care mi-a fluturat-o triumfător. Nu fumezi, nu fumezi, dar prăji mînci, nu? m-a întrebat.

L-am privit încruntată. Ce mă, vrei să-mi faci prăjituri?! Şi-am pufnit fără să vreau în rîs, văzîndu-l cum încuviinţează hotărît din cap. Pentru o clipă, mi l-am imaginat cu şorţ galben de bucătar şi mănuşă cu un singur deget pe mîna dreaptă, în care ţinea o tavă aburindă, cu aceeaşi figură victorioasă. Şi aia ce-o fi? l-am întrebat hlizindu-mă în continuare, arătînd spre punguţa dintre degete.

Ingredientul magic, a răspuns, făcîndu-mi complice cu ochiul. E o reţetă specială, n-ai mai încercat aşa ceva. Beton, m-am gîndit, fix prăjituri cu marijuana îmi lipseau. Dar tot nu l-am putut lua în serios.

Frate, tu poţi să faci ce fel de prăji vrei, i-am zis după ce m-am oprit din rîs, dar îţi dai seama că n-o să mă ating de ele.

Las' că mai vedem noi, mi-a răspuns şi mi-a întors imediat spatele, aruncînd punguţa cu iarbă magică pe bufet şi începînd să-şi caute ustensilele.

Tatianei – şi nu numai – i-au plăcut mereu la nebunie prăjiturile mele, mi-a spus Dragonul, continuînd să amestece cu o lingură de lemn în tigaia în care, cu vreo jumătate de

[1] engl. *HIP HOP-UL MI-A FRÎNT [inima].*

oră mai devreme, topise untul şi presărase iarba. Nu ştiu dacă-şi dădea seama, a adăugat, dar după ce mînca vreo cîteva făcea fain de tot, îmi povestea fel de fel de chestii cînd eram împreună, care de care mai interesante pentru mine…

Dragonul a oftat adînc – Eh, ce vremuri! –, apoi a tăcut o vreme, cu zîmbetul lui abia schiţat pe buze. M-am mirat ce chestii ar fi putut să-i povestească Tatiana care să-l intereseze pe el aşa de mult, dar nu l-am întrebat nimic. Oprisem ochiul pe care fierbeau pastele şi mă pregăteam să le strecor în chiuvetă, dar am rămas cîteva zeci de secunde lîngă aragaz, fixînd untul topit din tigaie, care căpătase uşor-uşor o nuanţă verzuie. Nu mirosea aşa tare ca fumul de la joint-uri, dar tot avea un iz de balegă. M-am întrebat din nou de ce aş mînca aşa ceva. Chiar dacă mă durea stomacul de foame, eram sigură că o să mă satur cu paste.

Mai devreme îl urmărisem pe Dragon cum bate ouăle cu mixerul într-un castron de plastic şi încorporează treptat lingurile de zahăr, făină şi cacao, esenţa de vanilie, stafidele şi nuca măcinată. De vreo două ori s-a oprit ca să-şi mai aprindă o ţigară şi să bea cîte-un pahar de cola, din care mi-a oferit şi mie, dar am refuzat, i-am zis că nici nu mă gîndesc, la cît zahăr şi chimicale conţine, şi că o să mă mulţumesc cu apă. A ridicat din umeri şi s-a întors fericit la castronul lui, continuînd să amestece ingredientele cu pasiunea unui copil care uită de el jucîndu-se în voie cu maşinuţa preferată. Nu şi-a pus şorţ de bucătar, dar arăta foarte domestic, parcă era taică-meu acum vreo zece ani, înainte să se recăsătorească. Pe-atunci încă mă mai duceam în vizită la el la Timişoara şi nu mai ştia ce să-mi facă de bucurie, aşa că se apuca de copt prăjituri, pe care le ardea întotdeauna. Numai că el nu punea în compoziţie nici un fel de buruieni care să mă relaxeze.

Ce spui tu era tot în perioada cînd Tatiana încerca droguri pe tine? l-am întrebat pe Dragon, şi m-am pus să strecor totuşi pastele.

Sí, claro, mi-a răspuns, atunci am făcut amîndoi cele mai mari tîmpenii. A închis ochiul de aragaz, a luat tigaia de pe el şi-a mutat-o mai încolo. După aceea a strecurat untul – acum de un verde mai pronunţat – într-un ibric printr-un filtru de cafea, pe fundul căruia buruienile stoarse de vlagă s-au strîns într-o pastă soioasă. Le-a presat bine cu lingura, să se asigure că a ieşit tot untul din ele, după care le-a aruncat cu tot cu filtru. Am stat cu farfuriile în mînă pe toată durata operaţiunii, urmărindu-l superatentă.

Na, cît mîncăm, mi-a zis, spălîndu-se pe mîini, numai bine se răceşte untul un pic.

S-a aşezat la masă, pe faţă cu acelaşi rînjet ca mai devreme. M-am grăbit să pun paste şi sos în farfurii. Mă, da' tu chiar te pricepi la macaroane, mi-a aruncat printre două înghiţituri, după ce m-am aşezat şi eu. Cînd l-am auzit am simţit cum îmi creşte uşor pulsul şi m-am abţinut cu greu să-i explic diferenţa dintre *maccheroni* şi *fussili.* De-obicei femeile-mi trîntesc nişte crumpi acolo şi ceau, a adăugat Dragonul zîmbind şi-atunci chiar că n-am putut

să-i mai zic nimic. Am gustat din spiralele năclăite în sos şi mi s-au părut într-adevăr destul de reuşite, în condiţiile de faţă. Dar brusc mi-am dat seama că nu mă mai interesează aşa mult ce gust au, că vreau doar să le mîncăm mai repede, să-mi treacă odată foamea, iar el să-mi zică mai departe povestea despre Tatiana, pe care eu s-o ascult concentrată şi să nu mai evaluez imediat cît de ascuţită e fiecare lamă pe care-o găsesc şi la ce-ar putea fi folosită. Am înghiţit cu greu şi am încercat să mă focusez pe mîncarea din farfurie.

Sînt ok, i-am spus în cele din urmă, dar dacă aveai şi nişte *parmigiano*…

Stai aşa, mi-a tăiat-o şi s-a şi ridicat de la masă. A scos bucata de brînză din frigider şi a început s-o cureţe tacticos, cu acelaşi cuţit cu care tocasem eu ceapa. Îl vedeam cum se chinuie să-l bage pe sub coaja groasă şi m-am întrebat de ce nu foloseşte cuţitul lui cu mînerul dragon, măcar ăla taie bine. Pentru o clipă, mi l-am imaginat curăţînd caşcavalul vechi cu el, superaplicat, acoperit tot cu şorţul de bucătărie, pe deasupra căruia atîrna pajura de argint. Am pufnit într-o doară, iar el a scos o răzătoare din sertar şi s-a aplecat peste farfuria mea zîmbind, să-mi presare caşcaval peste paste.

Nu mai rîde de mine, mi-a zis, ce dacă nu-i parmezan, tot o brînză-i! Şi era cît pe ce să-l prind de mînă şi să-l mai ţin un pic lîngă mine.

Privirea mi-a picat pe cadranul cu frunză de marijuana de la încheietura lui stîngă şi am făcut ochii mari cînd am văzut că acele indicau 9:25. Ţi-a stat ceasul, frate, i-am arătat.

Dragonul a aruncat şi el o privire la rotundul plin de pietricele albe, apoi a clătinat din cap. Mi-a stat de nu ştiu cînd, a spus, aşezîndu-se la locul lui şi prinzînd o spirală în furculiţă. Tot am vrut să-i schimb *pila*[1] şi-am uitat, a adăugat, dar îl port şi-aşa, fiindcă e de la G-Unit – ştii, gaşca de gangsteri a lui 50 Cent. Oricum nu mă interesează ora, o am la mobil.

După ce-am mîncat, s-a întors la prăjitura minune. A turnat untul gelatinos în compoziţie încetul cu încetul, amestecînd uşor cu lingura de lemn, iar ultima picătură din ibric a cules-o cu vîrful degetului şi-a lins-o, plescăind apoi din buze. Lux, mi-a spus, nici nu-i tare deloc, poţi să mînci liniştită cîte prăji vrei. L-am privit fără convingere. Pe bune îţi zic, a adăugat, în cel mai rău caz o să adormi, deşi la cît somn ai băgat de ieri dimineaţă… În fine, sigur o să te mai înveseleşti puţin.

A dat compoziţia magică la cuptor, într-o tavă exact ca aia pe care mi-o imaginasem mai devreme, apoi s-a aşezat iar pe scaun şi şi-a aprins o ţigară. Am respirat adînc şi-am aşteptat să se apuce de vorbit, dar părea interesat doar să fumeze în linişte, să nu-i pese deloc de mine şi de nevoia mea de poveşti. Mi-am dat seama că începusem deja să-mi rod unghiile şi nu-mi mai venea să rîd deloc.

[1] span. *baterie.*

Îţi mai zic de Tatiana? m-a întrebat în sfîrşit, stingînd ţigara, iar eu am dat din cap repede că da. Păi nici nu ştiu cu ce să încep, a spus, cînd stau să mă gîndesc nu-mi vine să cred cîte prostii m-a convins să iau. Nu toate-şi pierdeau efectul de duminică seara pînă luni dimineaţa cînd trebuia să merg la lucru, dar de cele mai multe ori pînă să ajung la *taller* nu mai aveam trip-uri; îmi era în schimb un rău pe care nici nu pot să ţi-l descriu. Depinde şi ce luam, dar în general cu cît îmi era mai bine pe chestia respectivă – cu cît eram mai relaxat, mă simţeam cel mai fain de pe planetă, iubeam pe toată lumea şi vedeam te miri ce minuni de care mă bucuram ca un copil – cu atît îmi era mai rău după aia. Uneori îmi venea să mă iau şi să mă ascund, să mă vîr şi-n gaură de şarpe numai să nu mă găsească nimeni, să stau ghemuit şi să dorm pînă-mi trece. Alteori eram doar morocănos, dar tot n-aveai ce să vorbeşti cu mine şi să te ferească sfîntul dacă mă atingeai – săream de şapte metri în sus, iar de vreo două ori i-am şi tras cîţiva pumni lui Chewing Gum, care avea sarcină să mă trezească dimineaţa înainte să plece la restaurant. Dar el nu s-a supărat, mi-a suportat întotdeauna orice măgărie.

Aveam şi-un coleg de lucru care a trebuit să se obişnuiască rapid cu stările mele – ştia că lunea nu-s bun de nimic, aşa că mă acoperea el şi mă lăsa să învîrt ceasuri întregi la un şurub. Era un iordanian solid, cu părul ondulat şi un dinte lipsă, musulman convins. Una două îl vedeai că se opreşte în mijlocul *taller*-ului, între un Ford pe jantă şi-o Skoda cu maţele scoase, şi-ncepe să facă mătănii cu faţa la răsărit. Totdeauna m-am întrebat de unde ştie unde-i estul, o fi avînd vreo busolă ceva, că nu stătea drept spre un perete, ci aşa, cîta într-o dungă. Îl chema Salam, dar eu îi ziceam tot timpul fie Parizer, fie Mezel, săracu' n-a înţeles niciodată de ce, chiar dacă s-a prins că de el e vorba. Şi lui i-am spus vreo două aiurea, fără să sar la bătaie ce-i drept, iar el m-a lăsat să mă desfăşor. A doua zi abia m-a luat deoparte şi mi-a explicat că alcoolul distruge nu doar ficatul şi neuronii, ci şi sufletul, de-aia ei musulmanii nici nu beau, e *haram,* adică interzis de religie sau aşa ceva. Dacă ai şti tu, măi Mortadella, mi-am zis în gînd, ce fel de alcool bag eu, probabil n-ai mai vorbi cu mine niciodată.

Îmi dădeam seama că mi-ar fi foarte simplu să mă opresc la unul din droguri şi să-l mai încerc o dată, apoi încă o dată, apoi din nou, pînă nu mai puteam să mă las. Şi asta a fost cel mai greu de suportat: lunea dimineaţa cînd mă trezea Chewing Gum, strigînd la mine din uşa camerei – după ce era să-i sparg capul n-a mai îndrăznit să se apropie – şi nimic nu mai era ca-n ziua dinainte. Dacă era cald, nu mai puteam să respir şi transpiram încontinuu, dacă mirosea a peşte prăjit – că-şi mai făceau chinezii şi din ăsta la *desayuno*[1] – simţeam că mi se întorc maţele pe dos, iar dacă-mi era foame, aveam impresia că n-o să mă satur nici cu-o baltă întreagă de peşte. Şi nu puteam să nu mă gîndesc cît de uşor mi-ar fi fost să mă simt din nou vesel şi fără nici un stres, ca şi cum aveam toată lumea la degetul mic. Trebuia doar să fac rost

[1] span. *micul dejun.*

de-o pastilă sau de-un praf, şi ştiam precis de unde să le iau, oricum erau pe toate drumurile. Dar m-am ţinut tare şi-am crezut că şi Tatiana face la fel.

Na, asta pînă am început să-i găsesc pacheţelele de cocaină dosite prin toată casa şi în special în baie, unde se ducea să prizeze cît de des o apuca, fără s-o deranjeze nimeni. Cel mai nasol a fost o dată cînd i-am răsturnat pe jos din dulapul suspendat o cutiuţă de tampoane din alea interne, cu capacul rupt; cînd am dat să mă aplec ca să le strîng am văzut că de fapt nu căzuse nici unul, pentru că între ele erau îndesate punguţele cu praf alb. Cînd le-am atins parcă m-au electrocutat, mi-am tras imediat mîna înapoi. Cred că am rămas apoi o grămadă în baie, uitîndu-mă ca prostul la pachetul de tampoane, pentru că la un moment dat a încercat Tatiana să intre, dar n-a putut fiindcă stăteam în uşă, şi chiar m-a întrebat dacă nu mi-a venit ciclul sau ceva, era să mor de rîs cum stăteam cu alea în mînă. Le-am pus la loc şi-am ieşit, dar n-am putut să-i zic nimic… Păi na, era cît pe ce să i le iau, sau măcar unul singur, dar m-am gîndit că-şi dă seama şi o să facă urît…

De ce s-a ascuns de mine? Drept să-ţi zic, cred că n-a vrut să mă tenteze, s-a gîndit că dacă o văd pe ea o să mă apuc şi eu… Nu, nu-s genul de om care să-i judece pe alţii; la ceva timp după ce m-am prins pe ce aruncă de fapt banii i-am zis că mi se pare aiurea, dar e treaba ei. Tocmai ieşise din duş şi intrase în cameră, numai în prosop, cu părul prins alandala într-o clamă, de m-am topit cînd a apărut, dar smîrcîindu-se bine. Şi cînd mi s-a aşezat în braţe şi-a lăsat prosopul să cadă, ardea toată şi avea pupilele dilatate. Ce-ai făcut acolo în baie de fapt? am întrebat-o, iar ea a început să rîdă. Apoi s-a supărat cînd i-am zis că ştiu că a prizat coca, şi nu doar atunci, probabil prizează cît e ziua de lungă. Dacă ai încerca şi tu, mi-a întors-o, ai vedea cum e, ţi-ai da seama că nu-i aşa de uşor să te abţii, ca de la Mary Jane sau LSD.

Atunci a sunat temporizatorul de la cuptor şi Dragonul s-a ridicat să-l oprească. N-a scos prăjitura cu o mănuşă de bucătărie, ci doar cu o cîrpă bleu din care curgeau aţele, încruntat tot, concentrîndu-se să echilibreze tava pe latura de care-o prinsese, exact cum făcea şi taică-meu. Numai că produsul finit al Dragonului nu mirosea a ars deloc. Şi nici a iarbă. M-am uitat lung la aburii care se unduiau deasupra tăvii şi-am simţit că-mi lasă gura apă. Dar nu, frate, nu pot să mănînc, m-am gîndit, numai marijuana nu-mi trebuie acum.

Mai stăm puţin să se răcească, apoi le tai, *vale?* mi-a zis Dragonul şi-a tras cu sete din ţigara pe care tocmai o aprinsese. Cu ea în mînă s-a dus la frigider, a scos tubul cu sos de ciocolată şi l-a stors peste prăjitura din tavă, uniformizînd după aceea crema cu o lingură.

Na, aşa mi-a zis Tatiana, a continuat cînd s-a întors pe scaun, uitase că-mi dăduse şi mie coca o dată. Numai că atunci n-am vrut să prizez, aveam impresia că o să mă sufoc dacă o să simt cum îmi alunecă praful ăla pe nări în jos. M-am hotărît să-mi pun un pic în jurul filtrului de la o ţigară obişnuită, citisem pe net că poţi să faci şi asta, iar restul a prizat-o ea.

Aşa că ştiam exact ce vrea să spună că nu-i uşor să te abţii odată ce-ai încercat-o. Efectul a durat foarte puţin, dar nu m-am simţit niciodată aşa de bine, mă rog, în afară că mi-a amorţit toată gura cînd am tras. Dar apoi a fost fain rău, nici nu ştiu dacă vreau să-mi aduc aminte…

Dragonul a tăcut cîteva clipe şi-a rămas cu ochii în gol, cu mucul de ţigară uitat să fumege între degete. La un moment dat şi-a amintit de el şi l-a îndesat în scrumieră, apoi şi-a mai turnat nişte cola. Sper că nu se opreşte din povestit tocmai acum, mi-am spus. Mi se făcea frig şi parcă din nou foame şi-mi era greu să nu trag cu ochiul la prăjitura de pe aragaz.

Nu ştiu cum să-ţi zic, a reluat în cele din urmă Dragonul, pentru că oricum o să ţi se pară o prostie. Şi în general n-ai cum să înţelegi un drog pînă nu-l iei, nu poţi să simţi ce-ţi povesteşte altul, pentru fiecare e diferit. Pentru mine cel mai fain a fost că m-am simţit aşa… cum să zic, perfect sincronizat cu lumea. Toate lucrurile din jur păreau că-s vii şi se mişcă odată cu mine. De exemplu, cînd am deschis geamul şi m-am uitat afară, toate blocurile dărăpănate de pe strada Tatianei păreau că dansează şi rîd la mine, ba chiar ăla de vizavi, cu vopsea albastră scorojită pe toţi pereţii mi-a făcut semn dintr-o antenă de pe acoperiş să merg să dansez cu el; atunci am vrut să mă urc pe pervaz şi să sar, abia m-a oprit biata fată.

Numai că după aia s-a dus efectul şi-a început un fel de coşmar. Mi-a trecut bucuria aşa de repede că la nici cinci minute eram pe jos într-un colţ, tremurînd din toate încheieturile. Mi-a luat o oră numai să mă pot uita la geam, mi se părea că lumea se topeşte la lumină şi aşa o să păţesc şi eu. Dacă aş fi ştiut atunci că între tampoanele Tatianei puteam să mai găsesc cîteva doze bune, nici nu vreau să mă gîndesc unde aş fi ajuns. A fost singura dată cînd Tatiana mi-a făcut chiar ea un joint şi m-a pus să-l fumez, ca să mă liniştesc cît de cît.

După aia mi-a fost cu atît mai greu, cînd tot dădeam de pacheţelele albe pe unde mă aşteptam mai puţin. Într-un fel a fost bine că s-a ascuns şi a prizat tot în baie şi după ce i-am zis că ştiu. Aşa mă amăgeam cu celelalte droguri pe care le luam şi nu mă gîndeam la cocaină…

Nu, nu cred că ăsta a fost cel mai tare trip pe care l-am avut, probabil şi pentru că atunci n-am luat decît puţină coca. Am trăit destule ciudăţenii şi pe alte droguri, acuma îmi vine în minte de exemplu o după-amiază de duminică din decembrie, chiar de *Navidad*[1], cînd am găsit-o pe Tatiana aşteptîndu-mă în halat alb de doctoriţă, scurt pînă sub fund, cu seringa pregătită pe masă. Tu Dragonule, azi am ceva special pentru tine, o să-ţi fac injecţie, mi-a spus şi s-a lins pe buze. Du-te de-aici, am repezit-o, nu ţi-am zis de la-nceput că nu stau să mă înţepi? Eventual îţi fac eu cîte injecţii vrei, dar de mine nu se atinge nimeni cu acul şi seringa. Şi ce-i asta, mă rog? Vitamina K, mi-a răspuns dulce.

[1] span. *Crăciun.*

Dragonul s-a ridicat de la masă şi a scos dintr-un sertar un cuţit lung, cu lama ondulată, special pentru torturi. L-a udat cu apă de la robinet, s-a apropiat de tavă şi a început să taie meticulos prăjitura în lung şi-n lat, oprindu-se din cînd în cînd să-şi evalueze opera.

Cum adică, vitamina K? l-am întrebat. N-am mai auzit să te droghezi cu vitamine…

Aşa-i zice pe stradă la ketamină, mi-a răspuns Dragonul rîzînd.

Ce mă, ketamină?! m-am mirat. Deci chiar se droghează oamenii cu aşa ceva? Adică, în mod normal e pentru anesteziat căţeii şi pisicile pentru operaţie!

Aşa-i, a aprobat şi s-a întors spre mine, încruntîndu-se un pic. Da' tu de unde ştii?

Păi ştiu, că taică-meu e veterinar, cînd eram mică avea un raft întreg cu sticluţe de ketamină într-un dulap la el în cabinet.

Hai serios, un raft întreg? s-a bucurat Dragonul. Şi-acuma nu mai are? Că poţi să faci o căruţă de bani dacă o cristalizezi, o tai cu ceva, o porţionezi şi-o vinzi pe stradă!

Asta să faci tu, frate! am protestat. Şi poate mai are şi acum, dar n-am mai ajuns la Timişoara să-l vizitez de mii de ani, trece el să mă vadă dacă se-ntîmplă să aibă drum. În schimb, vorbim la telefon destul de des, dar îţi dai seama că nu mi-a trecut vreodată prin cap să-l întreb dacă mai anesteziază animăluţele cu ketamină.

Adică nu eşti de loc din Bucale, cum zicea Tatiana? m-a întrebat Dragonul din ce în ce mai intrigat, ridicînd cuţitul lung, cu mînerul verde şi crestat, cu lama plină de aluat copt.

M-am gîndit că nu trebuia să-i fi spus nimic, la urma urmei ce-l privea pe el? Dar parcă nu puteam să mă opresc. Eu da, i-am răspuns, dar tata s-a născut şi-a crescut în Timişoara. S-a mutat la Bucureşti după ce a terminat facultatea şi s-a însurat cu maică-mea, care avea şi casă şi tot ce vrei. Apoi au divorţat cînd aveam eu vreo 13 ani şi tata a plecat înapoi cu cabinet cu tot… În fine, nu contează, zi tu de vitaminele tale.

Dragonul s-a uitat lung la mine, apoi a scos o farfurie întinsă şi-a început să pună prăjiturile pe ea cu lama cuţitului. Nu mergem în living să le mîncăm? m-a întrebat, fără să se întoarcă spre mine. Pun şi nişte muzică…

Mergem, i-am răspuns, dar mie chiar nu-mi trebuie prăjiturile tale.

Sigur sigur, a comentat molfăind, cu faţa la mine acum şi cu farfuria în mînă.

Arătau exact ca negresele pe care le făceam acasă. Nu erau arse deloc şi ciocolata se întărise pe ele. Mi-am dat seama că dacă mai stăm mult aşa o să întind mîna spre farfurie şi că de fapt nici măcar nu sînt convinsă că n-ar trebui să le încerc. Poate dacă aş lua doar o gură, m-am gîndit, chiar n-aş simţi nimic. Pînă la urmă, cred că ar fi ok să mănînc şi una întreagă.

Na hai dar, m-a îndemnat Dragonul, luînd cu mîna liberă pachetul de ţigări şi bricheta, apoi punîndu-mi braţul în jurul umerilor şi trăgîndu-mă după el.

Cum îţi spuneam, a reluat Dragonul, de la seringa aia m-am certat atunci destul de tare cu Tatiana. Nici măcar nu-ţi fac în venă, tu, cică e periculos, mi-a spus. N-o să fie decît aşa, ca un fel de polidin. Dar eu nici nu vroiam s-aud.

Ne aşezasem pe canapea cu farfuria de prăjituri între noi. În fundal o voce generică de negru rap-uia în neştire aproape constant, dar Dragonul lăsase volumul mic să ne putem auzi. Afară vîntul părea c-o luase razna cu totul, din cînd în cînd aveam chiar impresia că o să desprindă camera din loc cu bloc cu tot.

Eram deja la a doua prăjitură şi nu-mi venea să cred că au gustul exact ca un fel de chec cu cacao şi stafide obişnuit. A trebuit să recunosc că sînt superbune, mai reuşite chiar decît cele trimise de tuşa Tanţa pe care le mîncasem în seara dinainte. În schimb, nu simţeam nimic special, deşi în acelaşi timp mi-am dat seama că trebuie să le diger mai întîi pînă să aibă vreun efect. Cred că m-am aşteptat în mod absurd să mă simt în scurt timp în al nouălea cer, cum am păţit singura dată cînd am tras dintr-un joint cu ani în urmă, cînd eram în liceu. Aşa că eram un pic dezamăgită, mi se făcea tot mai frig şi durerea de cap care mi-a trecut după masă îmi revenea încetul cu încetul. Poate de fapt nici n-a pus iarbă în ele, mi-am spus, a vrut numai să rîdă de mine. Bine că măcar tot mai are chef de povestit. L-am întrebat ce problemă avea cu injecţia şi-am continuat să mănînc.

Nu… nu mi-au plăcut niciodată acele, mi-a răspuns Dragonul cînd a terminat de mestecat. S-a lins pe degete şi s-a lăsat pe-o parte, cu capul rezemat de cotul îndoit. Numai cît mă gîndesc cum ar fi să mă înţepe cineva, în orice parte a corpului, mă ia cu răcori… Păi da, îţi dai seama că a fost cu-atît mai naşpa cînd mi-am făcut tatuajul! Ţi-am spus că am băut încontinuu la ambele şedinţe, altfel n-aş fi suportat, iar după aia nici n-am vrut să mai aud de alte tatuaje. Dar să-ţi zic cum mi-a fost pe K.

Na, deci Tatiana s-a enervat foarte tare cînd am insistat că nu vreau s-aud de ac şi seringă cu nici un chip. I-am spus că mai bine încerc să cristalizez ketamina şi s-o trag pe nas, chiar dacă citisem pe net că are mai mult efect dacă o injectezi…

A, păi… nu, nu-mi plăcea nici atunci ideea de prizat, dar ce era să fac? Decît să-mi bage Tatiana acul în fund… În fine, cînd i-am spus ce mi-a trecut prin cap s-a enervat şi mai tare. Bine, tu, dar ai idee cît am dat pe-o amărîtă de fiolă? a strigat la mine. Să ştii că l-am întrebat pe ăla de la care am luat-o dacă-mi recomandă s-o prizez, dar a zis că aşa aş face risipă! Nu-nţelegi deloc ce-nseamnă să te droghezi, tu, cu tine stric orzul pe gîşte! Dar n-a avut ce să-mi facă, i-am spus că ori o iau cum vreau eu, ori n-o mai iau deloc.

Aşa că am pus lichidul din fiolă pe-o oglindă ovală de-a Tatianei şi-am suflat aer cald pe el cu uscătorul de păr. Tu, dacă se evaporă de tot şi dispare, te omor cu mîna mea, mi-a zis, dar a văzut şi ea că începe să se strîngă destul de repede. Chiar ne-am distrat urmărind

picăturile pe sticlă cu jetul de aer cald, parcă eram în *Counter-Strike,* îl ştii sigur şi tu – jocul ăla în care tot timpul te chinui să-mpuşti pe cineva; în fine, în jumătate de oră, pînă cînd pe oglindă a rămas doar praful, îi trecuse şi Tatianei supărarea.

Cînd a fost gata, am împărţit pudra şi-am tras pe nas cîte-o linie fiecare. N-a fost prea drăguţ, ne-am uitat unul la altul cu o scîrbă… Ca să uit de senzaţia pe care mi-a dat-o praful pe nări în jos mi-am făcut un *porro* şi cînd l-am aprins Tatiana chiar că era să se urce pe pereţi. Tu, după ce că era să vomit de la rahatul ăla amar, te mai pui acuma să-mi şi împuţi toată casa cu iarbă! a ţipat. Mie nu mi-a păsat, îţi dai seama, am continuat să fumez. Dar mai ia prăji, Nicole, hai curaj… Una acum, una mai încolo, ţi-am zis că-s prea bune să nu le încerci.

În fine, la început nici n-am simţit mare lucru, doar efectul obişnuit de la iarbă. Dar după mai multe fumuri mă muiasem tot în perne. Cînd a văzut că se întîmplă totuşi ceva cu mine, Tatiana s-a calmat, a schimbat muzica, a început să danseze şi să-şi descheie halatul, rîzînd, dar fără să se apropie de mine. Mă uitam la ea ca hipnotizat şi fumam mai departe. Mi se părea că e ceva în neregulă în toată chestia, dar nu-mi dădeam seama ce. Abia pe la jumătatea joint-ului m-am prins. În primul rînd, îmi amorţiseră cu totul degetele de la picioare, iar în al doilea, piesa pe care-o auzeam în cap nu se potrivea deloc cu felul în care se unduia şi se mîngîia Tatiana. Ea pusese o chestie pisicită de la Beyoncé, aia cu Sean Paul pe care o auzeai pe toate drumurile cu cîţiva ani înainte, *Baby Boy* parcă se cheamă.

Ei, dar la mine în cap era complet altă poveste, pentru că după primele fumuri Beyoncé s-a dus naibii cu miorlăiala ei cu tot şi am auzit în schimb fix începutul de la o piesă mult mai veche – o ascultasem chiar în ziua aia, pentru că tocmai primisem cadou de la Chewing Gum şi Ma Ling trei volume de *Hip Hop Classics* pe CD – aia cu *One, two, three and to the fo', Snoop Doggy Dogg and Dr. Dre is at the do'*[1]. Am început să rîd de contorsiunile defazate ale Tatianei, care între timp scăpase de halat şi se apropia încet de pat. Am tras ultimul fum şi-am stins *porro*-ul, că ar fi trebuit deja să mă ardă la degete, numai că eu nu simţeam nimic. Şi cum îl îndesam în scrumiera mov transparentă, în formă de fluture – cadoul meu de Crăciun pentru Tatiana, adică ea nu fuma de fapt, dar eu mă săturasem să scrumez în farfurioare de cafea – numai ce-am văzut cum încep să-i fîlfîie aripile insectei ăleia nenorocite. M-am uitat mai atent şi mi-am dat seama că de fapt fluturele se ondulează cu totul şi, din cauză că-l atingeam, se deformau şi degetele mele muiate-n scrum.

M-am întors spre Tatiana şi sub ochii mei părul ăla blond, lung şi lucios al ei a început să se-nnegrească, să se-ncreţească şi să se strîngă în două codiţe de-o parte şi de alta a capului, fix cum şi-l purta Snoop Dogg în clipul de la *Drop It Like It's Hot,* parcă ţi-am zis deja de

[1] engl. *Un, doi, trei, pînă la patru, Snoop Doggy Dog şi Dr. Dre e la uşă.*

piesa asta, nu?… Ei, imediat după aia i-au apărut ciocul şi mustăcioara aferente. M-am frecat la ochi, dar cînd m-am uitat din nou, nu numai că faţa Tatianei nu revenise la normal, acuma i se-nnegrise pielea pe tot corpul, era neagră-neagră, din cap pînă-n picioare. În plus, ţîţe încă mai avea, dar prin chiloţii de dantelă am văzut o umflătură de toată frumuseţea. Şi venea hotărîtă spre mine, spunîndu-mi cu vocea lui Snoop, deşi asta era de fapt partea lui Dre: *So sit back, relax, and strap on your seatbelt, You never been on a ride like this befo'*[1].

Am înghiţit în sec şi m-am gîndit că asta e, bine că măcar e Snoop, care e mai slab aşa, mai finuţ, la urma urmei Tatiana putea să se transforme în oricine de pe CD-urile alea, şi ce mă făceam dacă aveam parte de un negru gras şi umflat ca Notorious B.I.G. şi urît mai ceva decît Coolio? Apoi mi-am amintit ca prin vis o chestie pe care-o citisem pe-un forum şi mi-am dat seama că asta ar putea să mă salveze sau cel puţin să mă ajute orişicît, numai să nu mai văd cine-a ajuns Tatiana mea. Auzi, ia stai puţin, l-am întrerupt pe Snoop Dogg, care se urcase deja în pat şi se apropia ameninţător de mine în patru labe, cîntînd la nesfîrşit: *Bow wow wow yippie yo yippie yay, Woof motherfucker that dog came to play*[2] şi asta nici măcar nu mai era din aceeaşi piesă. Trebuia să-l opresc cumva, aşa că l-am întrebat repede: Da' ca să simţi ceva cînd eşti pe K nu trebuie să stai pe întuneric? La asta chiar s-a oprit şi-am răsuflat uşurat, măcar pe moment. Tu, dar ştiu că te pricepi să strici cheful omului cînd îi e lumea mai dragă, mi-a răspuns Snoop nervos şi s-a dat jos din pat să stingă becul.

Povestind, Dragonul a început să rîdă aproape la fel de tare ca mine şi a trebuit să se întrerupă fiindcă nu mai putea vorbi. A luat farfuria goală de pe canapea şi-a pus-o pe măsuţa de lîngă noi. Mă înfierbîntasem de-a dreptul şi simţeam că-mi dau lacrimile de atîta rîs. Şi-ai scăpat pînă la urmă? l-am întrebat cînd am reuşit să mă liniştesc un pic.

Păi chestia a fost, mi-a răspuns Dragonul aprinzîndu-şi altă ţigară, că imediat ce-a închis lumina s-a oprit şi muzica la mine în cap, de parcă întrerupătorul de pe perete era şi butonul de stop de la player-ul meu personal. Tatiana a dispărut în primă fază cu totul, iar camera ei a început să arate altfel cînd m-am obişnuit cu întunericul şi-am reuşit să disting cîte ceva; pereţii s-au alungit şi s-au umplut de denivelări, mobila s-a volatilizat şi s-a făcut deodată foarte frig, ştiam pentru că am început să suflu aburi, dar nu simţeam nimic, nu-mi venea să mă zgribulesc sau ceva.

Eram ca într-un fel de peşteră şi auzeam în depărtare cum picură o apă. Parcă stăteam pe jos, rezemat de-un perete. Mi-aduc aminte că m-am uitat la corpul meu şi mi s-a părut complet străin, am avut impresia că mi se face pielea din ce în ce mai albă şi mai mată. Dar

[1] engl. *Aşa că lasă-te pe spate, relaxează-te şi pune-ţi centura de siguranţă, N-ai mai avut parte de aşa plimbare pînă acum.*

[2] engl. *Ham ham ham, yippie yo yippie yay, Ham, cîinele ăla dat naibii a venit la joacă.*

cel mai tare a fost cînd am dat cu ochii de tatuaj şi-am văzut că dragonul e de fapt viu. Solzii îi luceau în roşu vişiniu, se unduia încet pe mine şi sufla fum pe nări, iar ochii îi erau aprinşi ca două becuri verzi. La un moment dat mi s-a tîrît de pe umăr în poală, apoi odată a zvîcnit în sus şi-a rămas aşa suspendat, cu ghearele răşchirate. Se ţinea de mine numai cu vîrful cozii şi se tot ondula în aer, cu ochii lipiţi de ai mei şi scoţînd aburi pe nări. Am avut impresia că stăm aşa ore în şir, uitîndu-ne fix unul la altul şi-am simţit în tot timpul ăla că niciodată n-a mai fost atît de aproape de mine, chiar dacă pînă atunci a făcut parte chiar din pielea mea. De ce rîzi, ţi se pare o tîmpenie, nu?

Dragonul m-a privit lung şi un pic încruntat, apoi a stins ţigara în scrumieră. Simţeam cum îmi arde faţa şi pentru o clipă m-am gîndit să-i iau pajura de argint din jurul gîtului şi să mi-o lipesc de obraji, poate aşa m-aş răcori un pic.

Nu, frate, e supercool, i-am şoptit, rîdeam şi eu că mi se părea mişto. Zi mai departe.

Păi na, a reluat, m-am gîndit după aia că de fapt asta a durat numai cîteva minute, apoi a apărut şi Tatiana lîngă mine, transformată la loc în ea însăşi. Dar nu m-a băgat deloc în seamă, n-a avut ochi decît pentru dragon. L-a prins în palme, a început să-l mîngîie pe toate părţile şi să-i vorbească în şoaptă, iar el s-a răsucit în mîinile ei, suflînd fum pe nări mai tare ca pînă atunci. Şi la un moment dat numai ce văd c-o apucă de păr cu ghearele şi-i trage faţa spre el, apoi îşi bagă limba lungă şi despicată în gură la ea. Tatiana a încercat să se zbată, să-l scoată afară de coadă, dar degeaba, dragonul îşi încleştase ghearele în părul ei şi nu-i dădea drumul nicicum. Iar eu nu puteam să fac nimic, de parcă eram în faţa computerului şi mă uitam cum se bate Batman cu Catwoman în *Batman Returns* pe un LCD wide de 19", şi nu eram acolo în carne şi oase. Rîzi tu rîzi, dar pentru mine nu era chiar *funny*[1].

Nu, i-am spus, e supermişto, rîdeam pentru că în liceu chiar îi ziceam Tatianei Catwoman, că-i plăcea să se îmbrace numai în piele neagră.

Pe bune? s-a mirat Dragonul. Habar n-am avut, am zis şi eu aşa, că de Catwoman mi-a amintit toată faza. În fine, nici asta nu sînt sigur cît a durat în realitate, mie mi s-a părut o veşnicie pînă cînd am început să-mi revin, pînă cînd Tatiana a reuşit să scape de dragon, care s-a calmat şi s-a făcut la loc tatuaj, iar peştera s-a transformat înapoi în cameră. De lîngă mine se auzea un zgomot ciudat, care nu-mi era total străin, dar pe care nu reuşeam să-l recunosc. Şi mi-era greu să mă mişc. Mi-a luat ceva vreme pînă am întors capul şi mi-am dat seama că de fapt zgomotul ăla îl scotea Tatiana, care stătea lungită pe pat şi tuşea de zor. Tu, dar ce sălbatic ai fost, mi-a zis după ce şi-a tras un pic sufletul, îmi pare rău că m-am oprit acuma, dar chiar nu mai pot, sînt terminată. Şi-atunci m-am uitat la ceas şi-am văzut că trecuse numai vreo oră de cînd prizasem.

[1] engl. *amuzant.*

Dragonul a tăcut şi m-a fixat o vreme, cu zîmbetul pe buze. Ochii îi erau de-un verde atît de intens şi de limpede că n-am putut să-mi întorc privirea, parcă alunecam în ei ca pe-un tobogan cu apă, învîrtindu-mă în neştire. Foarte greu am reuşit să clipesc. Deci pot să spun că ăsta a fost unul din cele mai tari trip-uri pe care le-am avut vreodată, a adăugat într-un final.

Şi… l-am întrebat, chiar n-ai mai încercat ketamină după aia?

Nu, mi-a răspuns serios, n-am mai încercat deloc. Tatiana s-a decis din prima că nu vrea să mai audă şi drept să-ţi spun m-am cam speriat şi eu de cum a fost. În plus, mai aveam destule droguri de care nu mă atinsesem încă la vremea aia şi la scurt timp am descoperit oricum că Tatiana nu mai poate fără cocaină. Iar asta a schimbat un pic lucrurile… Da, poţi să spui că vitamina K ne-a afectat un pic pe amîndoi. În orice caz, poţi să fii sigură că o vreme după aia n-am mai fost în stare să ascult nimic de la Snoop Dogg, clasic sau nu!

Am început din nou să rîdem unul cu ochii pe celălalt. În minte mi-a apărut iar imaginea Tatianei aşa cum o descrisese: neagră din cap pînă-n picioare, cu două codiţe, cioc şi mustăcioară, înaintînd în patru labe, hotărîtă să-l violeze pe Dragon. Frate, dar ai fost de groază cu bucata aia! i-am spus şi m-am trezit că hohotesc şi mai tare, pînă îmi dau din nou lacrimile. Iar el a stat doar şi s-a uitat la mine cu un rînjet mare pe toată faţa, care mi s-a părut cu atît mai comic.

Na, cum ţi-au plăcut pînă la urmă prăjiturile? m-a întrebat.

Au fost superbune, i-am zis, dar să ştii c-ai avut dreptate. Nu simt nimic-nimic! Şi-am rîs mai departe. Iar el a dat din cap tot rînjind şi s-a sprijinit din nou într-un cot, măsurîndu-mă cu privirea. Bine, i-am spus după aia, dar totuşi cum ai ajuns să vinzi toate drogurile astea după ce le-ai încercat pe rînd?

Stai un pic să ne înţelegem, mi-a răspuns repede. N-am vîndut niciodată *toate* drogurile astea, am început la Madrid cu iarbă, iar aici la Valencia m-am extins treptat şi la pastile. Deci fii atentă, să nu crezi că aş vinde vreodată heroină, coca sau K! O singură dată m-am băgat într-un *trato*[1] cu multă cocaină, am avut un kilogram întreg în mînă, îţi dai seama? Şi era să iasă prost de tot, chiar dacă pînă la urmă am făcut ceva bani, de mi-am luat şi rahatul ăsta de maşină cu ei, între altele. Dar asta a fost tot. N-am mai avut de-a face cu coca de peste doi ani de zile, şi-n general nu mă bag să vînd droguri din astea tari, chiar dacă ştiu că de-acolo ies banii adevăraţi. Dar cu ei vin şi mult mai multe rahaturi, de care chiar nu mai îs curios, *entiendes*[2]*?*

Dragonul a tăcut şi s-a întins după ţigări. Părea că se enervase, era roşu la faţă, răsufla greu şi nu mai zîmbea deloc. Iar eu nu înţelegeam ce are, toată chestia cu drogurile mi se

[1] span. *tranzacţie.*

[2] span. *înţelegi.*

părea de-a dreptul hilară, desprinsă parcă dintr-un film de Guy Ritchie. Ok, i-am spus, atunci cum de te-ai apucat să vinzi iarbă?

N-a răspuns nimic şi m-am gîndit că trebuie să aştept pînă termină de fumat ca să-mi povestească în continuare. Între timp, mi-am dat seama că începuse să se întunece, aşa că m-am ridicat şi-am aprins lumina. Dragonul m-a privit parcă buimac pentru o clipă, iar cînd l-am întrebat: *What?*[1] a ridicat din umeri şi-a schiţat un zîmbet absent. M-am aşezat din nou cuminte lîngă el şi-am văzut că mai are cam jumătate din ţigară.

Îmi venea să-ntind mîna şi să-l ating pe obraz. Mi-a trecut brusc prin cap că de aia mă simt aşa de bine, pentru că de aproape două ceasuri încoace, de cînd s-a apucat să-mi facă prăjituri, mi-a dat de fapt să îngurgitez o doză de poveşti mare de tot, a copt în aluatul ăla nu numai iarbă, ci şi tot ce i s-a întîmplat cu Tatiana la Madrid. M-am gîndit că poate a obosit şi vrea să se oprească, dar eu n-o să-l las, trebuie să-l ascult în continuare. De-afară s-a auzit o nouă rafală de vînt, însoţită de buşiturile care deja nu mă mai făceau să tresar.

Am întins mîna şi l-am atins pe obraz, iar el a întors repede ochii spre mine.

More, por favor![2] i-am şoptit din vîrful buzelor.

Şi după aia am început amîndoi să rîdem iar ca apucaţii, la un moment dat am simţit că nici nu mai pot să respir şi mă dor şi fălcile şi muşchii burţii.

Dragonul s-a oprit primul, apoi am reuşit şi eu să mă liniştesc întrucîtva. M-a privit din nou fix, dar nu mai avea ochii aşa magnetici ca mai devreme, culoarea li se tulburase într-un gri-verzui spălăcit. Acuma serios vorbind, mi-a zis, nu ştiu dacă mai am nervi să-ţi pove mai departe. Mi-am amintit tot felul de chestii la care nu m-am mai gîndit de-o groază de vreme şi… *no sé*[3]…

Îi pierise iar zîmbetul şi stătea încruntat, parcă era un puşti de liceu pe care l-a înşelat iubita cu cel mai bun prieten al lui, care-i era şi coleg de bancă, iar el s-a prins numai pentru că le-a interceptat un bileţel în timpul orei de chimie. Trebuie să-l scot din starea asta, frate, mi-am zis, dar oare cum? Şi mi-am dat brusc seama că aş putea să-i povestesc şi eu ceva cu Tatiana, pe care o cunoşteam altfel decît o ştia el şi de mai multă vreme, ceva care poate nu-şi imaginase despre ea, aşa că sigur avea să fie cel puţin curios.

Fii atent, i-am zis. Şi cînd Dragonul a ridicat iar ochii la mine, afară vîntul a început să vîjîie şi mai tare, geamurile să zdrăngăne şi becul să clipească şi-a fost cît pe ce să mă aplec spre el, dar m-am oprit.

---

[1] engl. *Ce-i?*

[2] engl. şi span. *Mai mult, te rog!*

[3] span. *nu ştiu.*

9

Anybody There? Echo!

Frate, am început, imaginează-ţi-o pe Tatiana, cu părul negru-negru, aşa de negru că bate-n albastru, prins în două codiţe –

Nuuu! m-a întrerupt Dragonul rîzînd, iar eu m-am gîndit că deja facem progrese, după două vorbe s-a şi înveselit. Numai ce mi-am şters-o din minte, a continuat, chiar nu mai vreau s-o văd aşa!

Taci, mă, i-am zis, acum povestesc eu. Şi-i pe bune! În liceu Tatiana a fost brunetă cel puţin doi ani de zile. Ţin minte cum am văzut-o prima oară, eram într-a unşpea, abia se transferase la noi la Spiru şi încă nici nu ştiam că-i cu mine-n clasă. Am intrat în budă înainte de prima oră şi ea era la geam, cu părul supernegru, cum îţi spuneam, prins în două codiţe, nu în vîrful capului ce-i drept, cu o fustă scurtă-scurtă şi plisată, trăgînd dintr-o ţigară.

Stai puţin, m-a întrerupt Dragonul, Tatiana nu fumează. N-am văzut-o niciodată să se atingă de ţigări.

Taci odată, i-am zis, acum povestesc eu. În liceu fuma. Ţin minte că n-aveam nici un chef să-nceapă şcoala, în vară mă despărţisem de-un tîmpit cu care nu voiam să dau iar nas în nas pe vreun culoar, Călin îl chema. Ne certasem de prin iulie, pentru că n-am vrut să mă duc la Costineşti numai cu el, am preferat să merg într-o tabără cu toată clasa la Vatra Dornei. Ce mă?! l-am întrebat. Ce să fac la mare numai cu tine? Să stăm nonstop în cort şi să nu văd pe nimeni altcineva o săptămînă întreagă? Nu mersi, aşa mai bine rămîn acasă cu mama, măcar aici e curat şi pot să-mi gătesc. Vai, şi s-a supărat crunt, s-a înroşit treptat la faţă că la un moment dat credeam că explodează. Dar ce-ţi spuneam?…

Cum ai cunoscut-o pe Tatiana, mi-a răspuns Dragonul.

Aşa, mi-am amintit. Păi cînd m-am întîlnit prima oară cu ea, atunci în budă, cum nu ne cunoşteam, nu i-am zis nimic, ne-am uitat lung una la alta şi ţin minte că m-am mirat de ce ochi albaştri are, îi ieşeau în evidenţă foarte mişto din cauza părului închis la culoare şi-a rimelului. Apoi ea mi-a zîmbit şi mi-a întins ţigara, plină de ruj pe filtru. Tu, nu-ţi trebuie un fum să poţi să începi ziua ca omul? m-a întrebat, iar eu am luat ţigara fără să mă gîndesc.

Stai puţin, a sărit Dragonul, n-ai zis că nu poţi să suporţi fumul? Ce, pe-atunci puteai?

Taci, că nu-nţelegi nimic, i-am răspuns, lasă-mă odată să povestesc. Nu-mi plăcea fumul nici atunci, în special pentru că-mi puţeau mereu lucrurile a ţigară, şi hainele din

dulapuri la scurt timp după ce le spălam, şi cărţile pe care le citeam, şi rucsacul de şcoală, ba parcă şi cana de cafea cu cele trei maimuţe înţelepte, pe care-o ţineam tot timpul pe birou. Şi asta din cauza maică-mii care fuma nonstop, una-două era cu ţigara-n gură. S-a apucat în timpul divorţului, cu cîţiva ani înainte de chestia asta de care-ţi spuneam, şi iniţial a zis că e numai cît trece prin perioada aia grea, bla bla bla. Iar eu am înţeles-o într-un fel, adică şi eu m-am apucat de mîncat, de exemplu, de parcă puteam să înlocuiesc lipsa tatei cu asta, şi-am început iar să stau ore-n şir în baie, de-am ajuns pînă la urmă la Doru Croitoru – un psiholog chel şi bătrîn, dar supercool –, pentru că nu-mi venea să cred că taică-meu a plecat de tot de acasă şi nu oriunde, ci tocmai la Timişoara, *like a world away*[1], înţelegi, n-aveam să-l mai văd decît din an în paşti. Dar unde am rămas?…

Tatiana, ţigara…? mi-a amintit Dragonul după ce m-a privit încruntat cîteva secunde.

A, da, ai dreptate, ce interesant, i-am răspuns. Aveam senzaţia că nu mi se leagă ideile în minte, iar faptul că el mă tot întrerupea nu mă ajuta cu nimic. Aşa, am continuat, păi mai încercasem eu să fumez şi pînă atunci, dar nu reuşeam nicicum să trag fumul în piept şi să nu tuşesc după aia, era chiar aiurea, toată lumea rîdea de mine că nu-s în stare. Puteam să pufăi cîteodată, dar n-avea nici un farmec, de fapt tot mă înecam numai cît simţeam mirosul.

Ei, dar cînd mi-a întins Tatiana ţigara, am luat-o pur şi simplu, am tras adînc din ea şi chiar dacă mi s-au umplut imediat ochii de lacrimi m-am ţinut tare cîteva secunde bune, apoi am început să suflu fumul afară şi-abia atunci m-a apucat tusea. Iar Tatiana a rîs şi-a zis că ce dulce sînt. A mai încercat de cîteva ori să mă facă să fumez, dar s-a lăsat cînd a văzut că nu-i merge. Iar faza cu joint-ul s-a întîmplat abia pe la sfîrşitul liceului.

Ce fază cu joint-ul? a sărit iar Dragonul. *No me digas*[2] că fuma şi iarbă! *No me digas* c-ai fumat şi tu!

Stai să vezi, frate, i-am răspuns, că nu-i aşa de simplu, pînă să ajungem la joint s-au mai întîmplat tot felul de chestii. Atunci, în prima zi de şcoală, Tatiana m-a întrebat în ce clasă sînt şi-aşa am descoperit că urma să fim colege. Eu am vrut să stăm împreună, dar diriga a pus-o lîngă una Mirabela, cu ochii mari şi lăcrimoşi, pe care n-o suporta nimeni, pentru că puţea tot timpul a transpiraţie, aşa că nimeni nu se aşeza cu ea în bancă. Dar cu Tatiana m-am împrietenit imediat, cu atît mai mult după ce am descoperit că locuim în aceeaşi zonă şi ne întîlneam dimineaţa să mergem la şcoală. Nu ne întorceam mereu împreună, fiindcă după ore aveam meditaţii de trei ori pe săptămînă, deja maică-mea intrase într-o priză că nu învăţ, că n-o să iau admiterea, în fine… Dar cu Tatiana mă vedeam şi serile, în special în weekend,

[1] engl. *cum ar fi, în celălalt capăt al lumii.*

[2] span. *nu-mi spune.*

cînd mă chema pe la petreceri la care nu se duceau colegii mei, cu prietenii pe care şi-i făcuse la Mihai Viteazu – celălalt liceu.

Între ei era unul Mario, care era deja la facultate şi cînta într-o trupă grunge de garaj, Big Cheese se chema. Mario avea ochii verzi şi părul lung şi cîrlionţat, pe care cred că nu şi-l spăla niciodată şi umbla numai cu blugi rupţi şi cămăşi în carouri. Toate amicele Tatianei erau în limbă după el, ziceau că arată ca Tudor Chirilă – ştii, solistul de la Vama Veche – inclusiv ea care nu ştia ce să mai facă să se combine cu el, parcă au şi fost împreună vreo lună la un moment dat, cine mai ţine minte? Numai mie nu-mi plăcea Mario deloc, mi se părea că-i beat tot timpul, chiar dacă nu era, dar avea aşa o privire rătăcită şi-un mers împleticit de mă aşteptam în fiecare clipă să-l văd că se împiedică şi cade lat.

Ei, şi pe lîngă asta, în trupă cu Mario era şi Ştef, care era student la info, cînta la chitară bas şi rar scotea cîte-o vorbă. Cînd l-am văzut prima oară mi s-a tăiat respiraţia, tocmai făceau un fel de cîntare într-o sală de sport minusculă. În noaptea dinainte am avut un vis superciudat, din care n-am ţinut minte nimic decît piesa din fundal, *Rape Me* de la Nirvana, care-mi plăcea mie tare pe vremea aia, şi-apoi am auzit-o în cap toată ziua. Chiar cînd am intrat în sala de sport a început şi Ştef primele acorduri din melodie, nici nu mi-a venit să cred, am zis că sigur e-un semn.

Bine, e-adevărat că săracii numai asta au cîntat mereu, cover-uri Nirvana, Pearl Jam şi Soundgarden, n-au avut niciodată piesele lor proprii, dar ce conta pe vremea aia? Chiar dacă Ştef nu era solistul, mie mi se părea că-i Kurt Cobain din cap pînă-n picioare. Din cauza lui am vrut să mă vopsesc blondă, mi-a spus Tatiana că aşa o să semăn cu Courtney Love – cum cine, mă?! nevasta lui Kurt! – numai că n-am avut chef să mă decolorez înainte şi-am ieşit un fel de castaniu spălăcit că n-a prins vopseaua, iar Ştef m-a ignorat parcă şi mai mult ca pînă atunci, plus că mi-a ţinut mama o teorie cînd a văzut ce –

Deci pe-atunci tu n-aveai culoarea asta? m-a întrerupt din nou Dragonul.

A, nu, i-am răspuns, n-am fost niciodată vopsită în roşu ca acum, e prima oară cînd m-am făcut aşa, chiar în seara dinainte să plec la Barcelona.

Arăţi foarte fain, să ştii, mi-a zis, schiţînd un zîmbet şi privindu-mă în ochi. Apoi s-a întins după ţigări. Am simţit că-mi creşte brusc pulsul şi m-am întrebat ce-ar trebui să-i răspund. Nu-mi venea nimic inteligent în minte.

Mda, i-am spus în cele din urmă, aşa a zis şi Tatiana cînd m-a văzut la aeroport, a făcut ochii mari-mari, cît pe ce să nu mă recunoască şi mi-a strigat: Tu Nicole, arăţi beton aşa, trebuia să te faci roşie dintotdeauna!

Am tăcut şi m-am uitat fix la Dragon, care-mi zîmbea galeş în continuare, trăgînd din ţigară. Mi-am dorit să întindă iar mîna şi să mi se joace prin păr, ca dimineaţă înainte să ne

culcăm. Dar el n-a schiţat nici un gest, mi-a aruncat doar scurt: Ei, şi cum aţi ajuns voi două să fumaţi iarbă? V-au dat băieţii ăia sau?

Of, frate, dacă n-ai răbdare, i-am răspuns, eu aşa-ţi fac cînd îmi povesteşti, te pun să sari direct la ce-i mai palpitant?… Ok, dacă asta te interesează… Deci eram într-a doişpea, undeva în primăvară, înainte de Paşti. Pe-atunci învăţam în draci pentru bac şi pentru facultate, sau cel puţin mă făceam, iar maică-mea nu prea mă mai lăsa să ies din casă. Mă păzea ca un dulău să fie sigură că învăţ şi ca să-i fie mai simplu mă instalase la masa din sufragerie, să nu se mai plimbe tot timpul pînă în cameră la mine. La firmă stătea numai pînă la prînz, cît eram eu la şcoală şi la meditaţii, după aia, hop-ţop era acasă pe capul meu.

Dar ce lucra maică-ta de putea să-şi facă singură programul? m-a întrebat Dragonul. Adică nu se supărau şefii ei că nu stă cît e normal?

Nu, frate, că n-are şefi, i-am răspuns, e firma ei, dacă nu vrea nu se duce deloc. În fine, îmi făcuse plan pe fiecare zi, şi stabilise că vinerea învăţ la algebră. Pînă nu terminam norma pe care mi-o fixa ea, abia mă lăsa să mă ridic de pe scaun. Şi-aşa stăteam eu într-o vineri seară la masa din sufragerie, cu caietul în faţă, şi mă întrebam dacă o să reuşesc într-adevăr să plec nu numai din camera aia, ci din apartament cu totul, că mă chemase Tatiana undeva. Dar era abia şase jumate şi mai aveam un pic de aşteptat pînă să mă sune. Mama se priponise pe canapea în faţa televizorului, în capotul ei de casă roşu cu pătrăţele albe, de arăta ca o tablă de şah vopsită greşit, şi se uita la *Betty cea urîtă.* Dar în acelaşi timp trăgea cu ochiul la mine, să fie sigură că rezolv în continuare probleme dintr-o culegere tîmpită de care-i spusese profa de mate cu care făceam pregătire, se chema *Ghidul complet al candidatului la A.S.E., vol. I: Matematica.*

Adică tu ai făcut A.S.E.-ul? m-a întrerupt iar Dragonul, ridicînd din sprîncene.

Mda, i-am răspuns, dar de ce mă-ntrebi?

Nu ştiu… nu pari genul de contabilă, mi-a răspuns şovăitor. Dar zi mai departe.

Am tăcut vreo cîteva clipe încercînd să-mi amintesc despre ce-i povesteam. În minte mi-a apărut Tatiana, dar nu ca în liceu, ci blondă, aşa cum arăta la aeroport cu o săptămînă în urmă. Numai că era în sufragerie la mama, fumînd de zor pe canapea, iar lîngă ea stătea chiar Tudor Chirilă, care-o ţinea de după umeri şi-i spunea: *Bow wow wow yippie yo yippie yay,* cu voce groasă de negru. M-a umflat rîsul, iar cînd am ridicat privirea am văzut că Dragonul rîdea şi el de se prăpădea şi mi-am dat seama că spusesem ceva din ce vedeam cu voce tare, deşi nu ştiam exact ce. Iar asta mi s-a părut şi mai comic decît ce-mi imaginasem.

Ziceai cum te păzea maică-ta cînd rezolvai probleme, mi-a amintit Dragonul în cele din urmă, oprindu-se din hohote şi aprinzîndu-şi altă ţigară.

Da, i-am răspuns şi dintr-odată mi s-a limpezit totul în minte, cel puţin pentru o vreme. Deci maică-mea se uita la televizor şi lăsase sonorul mic, ca să nu mă deranjeze cică, dar eu tot auzeam ce zic ăia din telenovelă, pentru că oricum nu mă puteam concentra la ecuaţiile tîmpite, pline de toate literele alfabetului, la pătrat, fracţionate sau adunate între paranteze, de visam şi noaptea chestii de genul: fie a, b > 0, interval (a, b) intersectat cu Z = {1999, 2000, 2001} şi aşa mai departe. În fine, în seara aia stăteam la masă şi citeam a zecea oară o problemă de care nu reuşeam să mă apuc şi simţeam că-mi plesneşte capul de durere. Mama şi-a mai aprins o ţigară, iar Armando i-a spus lui Betty: *¡Lo que pasa es que no entiendo que está pasando, Beatriz, no entiendo que está pasando con usted!*[1] Am lăsat problema la o parte şi m-am uitat cum se învîrteşte fumul de ţigară la lumina veiozei. Am vrut să tuşesc ostentativ, dar n-am apucat, pentru că a început pauza publicitară şi mama a strigat deodată la mine: Ce-i, nu merge? Iar în fundal s-a auzit de la televizor ţambalul şi vocile de ţigani care cîntau: *Ne găseşti pe internet, Poţi ca să ne chemi direct.*

Hai mă, că reclama asta o ştiu şi eu, a sărit Dragonul, a făcut vîlvă chiar în anul cînd am plecat, la ce pula mea era?

Xnet, i-am zis, reinventează-te, frate!

Da, mă, să-mi bag pula! Ce tare a fost! s-a bucurat el că-şi aduce aminte. *Ay disculpe,* Nicole, mi-a spus apoi cu jumătate de gură, iar înjur. Nu mă băga în seamă, zi mai departe.

Am rîs şi eu şi-am stat o secundă să-mi aduc aminte de unde pornisem. Deci aşa m-a speriat maică-mea, am continuat, cînd au început reclamele la televizor, m-a întrebat deodată: Ce-i, nu merge? Am tresărit şi i-am răspuns că merge, dar trebuie să mă gîndesc. Las' că ştiu eu pe unde-ţi zboară mintea, mi-a tăiat-o, nu te mai gîndi atîta şi rezolvă problemele alea.

M-am întors la culegere şi-am mai citit o dată enunţul. N-aveam nici cea mai vagă idee cum să fac să arăt că $xy \leq a^2/4$ şi că $|x+1|+|2-y| \geq a+ 1$. Maică-mea mai avea un pic şi sărea la gîtul meu, aşa că trebuia s-o păcălesc cumva. Ca să mă vadă că scriu, am scos bileţelul de la Tatiana, pe care-l dosisem la sfîrşitul culegerii, şi-am început să trasez din nou cu pixul literele ei perfect rotunde. *Tu Nicole,* îmi scrisese, *diseară e mare bairam la Ovidiu la vilă, taică-său e în delegaţie la Sinaia peste weekend, cu secretară cu tot :-P, iar maică-sa e de gardă pînă duminică seara. Vezi că te sun pe la 7, tu, o să vorbesc cu maică-ta să te lase să dormi la mine, îi zic că ai mei sînt plecaţi şi mi-e frică să dorm singură, o aburesc eu cumva, numai să nu răspunzi tu, ok? ;-) Vorbim, pusi! xxx*

Îmi strecurase biletul în timpul orei de biologie, cînd profa – era o blondă tapată, tînără şi de treabă, săraca, dar o chema Electra şi noi rîdeam tot timpul de ea că şi-a băgat degetele în priză, din cauza părului, ştii? – profa ne povestea de zor de ADN şi ARN şi toate

[1] span. *Problema e că nu înţeleg ce se întîmplă, Beatriz, nu înţeleg ce se întîmplă cu dumneata!*

îmbîrligăturile astea. Bileţelul meu a avut şi el un traseu sinuos prin clasă, o văzusem pe Tatiana cum i-l strecoară mai întîi lui Cezar de vizavi de ea, dar nu-l striga nimeni Cezar, toţi îi ziceau Rechinul, că avea nişte dinţi mari şi ascuţiţi, cînd începea să rîdă te băga în răcori. De la Rechin biletul a ajuns la Furnicar, colega lui de bancă, pe care-o chema de fapt Mărioara, dar care avea un nas lung-lung de nu se mai termina. Ei, Furnicarul era îndrăgostită de Motan, care stătea în faţa ei, un rocker supărat, subţirel şi prea deştept pentru secolul ăsta, care salva toată ziua pui de mîţă de prin tomberoane şi nu s-a combinat niciodată cu vreo tipă, eram toţi convinşi că-i gay, dar îţi dai seama că nimeni n-avea tupeul să-l întrebe. În orice caz, pe Mărioara n-o suporta de nici o culoare, pentru că-l agasa toată ziua cu fel de fel de întrebări, aşa că atunci cînd l-a bătut pe umăr să-i paseze biletul a ignorat-o complet, iar cînd asta s-a aplecat să-i şoptească ceva, el s-a întors şi i-a strigat în mijlocul clasei: Da' mai du-te-n morţii mă-tii şi lasă-mă-n pace!, că săraca Electra n-a avut ce să-i facă şi l-a dat afară. Ei, şi nu-ţi vine să crezi că Furnicarul s-a ridicat în picioare şi s-a pus pe bocit că de fapt e vina ei, aşa că Electra a scos-o şi pe ea din clasă să se calmeze. Îţi dai seama ce s-o fi bucurat Motanul, cred c-a înjurat-o pe profă că i-a pus-o pe nebună pe cap… Ei, dar cînd a plecat Furnicarul, a lăsat biletul pe bancă, de unde l-a recuperat Rechinul, care a trebuit să găsească alt traseu ca să mi-l trimită. Şi la cine crezi că l-a dat mai departe?

La Caracatiţă, în pula mea! a strigat Dragonul, rîzînd cu lacrimi.

L-am privit o clipă confuză. Păi nu, i-am spus, Caracatiţă stătea în prima bancă, cum să-mi trimită mie biletul? Şi dacă mă gîndesc bine, cred că şi lipsea pe atunci, că se ducea la olimpiadă la filosofie şi-l lăsase diriga acasă.

Dragonul părea că mai are un pic şi se îneacă printre hohote.

Tu faci bîză de mine, nu? m-a întrebat.

Nu, frate, i-am răspuns, încă şi mai amuzată de ce tare se distrează, cu ce să fac bîză? Vrei să ştii de ce-i ziceam Caracatiţă?

Nuuu! a strigat Dragonul.

Pentru că avea întotdeauna patru-cinci portocale sau alte fructe potrivite la el şi-n toate pauzele se punea să jongleze cu ele printre bănci. Nu le scăpa niciodată, iar uneori prindea aşa o viteză că nu mai deosebeai nici portocalele între ele, nici mîinile lui, ziceai că are mult mai multe, exact ca o caracatiţă. Cel mai tare era că atunci cînd îl întreba cineva cum reuşeşte răspundea ceva de genul: N-ai văzut în *Matrix* cum a îndoit copilul ăla cu puteri paranormale lingura şi ce-a zis despre asta? *There is no spoon, Neo!* Aşa că *there are no oranges!*[1]

Şi-am mai rîs amîndoi o vreme.

[1] engl. *Lingura nu există, Neo! Portocalele nu există!*

Bine, am înţeles, mi-a spus apoi Dragonul, aveaţi un fel de zoo în clasă, zi-mi acuma cum ai plecat de-acasă şi ce s-a întîmplat la party.

M-am oprit o clipă şi l-am privit lung, nu înţelegeam de ce party vorbeşte. Apoi mi-am adus aminte. Bairamul cu joint-ul, frate, mi-am spus, Nicole, trebuie să te concentrezi. Cînd am ridicat ochii l-am văzut că iar se distrează de mine. Mi-am dat seama că vorbisem din nou cu voce tare şi asta m-a amuzat la culme, deşi m-am întrebat în acelaşi timp ce-am de mă simt aşa veselă de ceva vreme. Parcă eram iar cu Tatiana, în vremurile noastre bune. Mi-a trecut prin minte că trebuie să fie de la prăjiturile Dragonului şi m-am bucurat că am mîncat pînă la urmă din ele. Clar, trebuie să-i cer reţeta, m-am gîndit, dar mai întîi să-i termin de povestit.

Deci fii atent, i-am spus, nu mai rîde că de-acuma chiar mă concentrez şi-ţi povestesc. Cum stăteam eu aşa şi conturam literele din biletul Tatianei, numai ce-l aud pe Armando că-i zice lui Betty: *¡Yo estoy hablando de los dos, de nosotros dos, Beatriz! ¡Yo necesito que hablemos ya, ya mismo!*[1] – sau ceva de genul ăsta în orice caz – şi m-am gîndit că gata, asta o să-i spună că-i îndrăgostită de el şi el o să-şi dea seama că nu contează cît e de urîtă, tot pe ea o iubeşte, iar logodnica aia a lui – care *by the way*[2] lucra chiar în biroul de vizavi şi putea să intre peste ei oricînd să-i surprindă, chiar dacă de fapt nu făceau nimic – deci aia era o vacă proastă care nu merita nici măcar să se uite la ea, pe cînd Beatriz –

Atunci mi-am dat seama că Dragonul îşi apropiase faţa de a mea, rîzînd, şi-mi zicea ceva de cîteva secunde, dar nu-l auzisem, vorbisem peste el, iar acum mă bătea uşor cu arătătorul îndoit pe frunte şi striga: Alo, gara! *Anybody there? Echo!*[3] exact ca-n audibilul ăla de pe Mess, cu ecou cu tot, chiar m-am întrebat cum naiba îi iese efectul. După ce m-am oprit din vorbit s-a tras înapoi, iar mie mi-a părut rău că n-a mai rămas un pic lîngă mine, dar m-am hlizit oricum la el. La un moment dat Dragonul a reuşit să articuleze printre hohote: Mă, foarte fainã telenovela, da' zi-mi în pula mea cum aţi fumat!

M-am oprit şi eu din rîs şi-am respirat adînc înainte să reiau povestea. Deci, am spus, cum stăteam eu aşa, ascultînd pe jumătate la televizor, numai ce-am auzit că sună telefonul. Am rămas cu pixul în mijlocul secretarei lui tata lui Ovidiu, dar nu m-am clintit de pe scaun. Nicole, du-te şi răspunde, mi-a ordonat mama. Nu mă caută pe mine, i-am zis, sigur e pentru tine de la firmă. Ei, dar vezi tu că fix în secunda aia a intrat logodnica lui Armando la Betty în birou, dar nu, stai liniştit, nu-ţi mai zic de asta. Ideea e că maică-mea n-a vrut să plece de la televizor, aşa că telefonul a sunat o vreme, apoi s-a oprit. Îmi venea să plîng de ciudă, pentru că ştiam că la petrecere o să fie şi toţi băieţii din Big Cheese şi nu-l mai văzusem pe Ştef de

[1] span. *Eu vorbesc de amîndoi, de noi doi, Beatriz! Trebuie să stăm de vorbă acum, chiar acum!*

[2] engl. *apropo.*

[3] engl. *E cineva acolo? Alo!*

aproape o lună. Noroc că Tatiana a fost insistentă, a mai format o dată peste vreo zece minute şi-ntre timp s-a terminat episodul, iar mama a schimbat pe ştiri, care n-o interesau aşa mult.

Telefonul a sunat din nou în timp ce se dădea iar un reportaj despre gimnasta aia, Andreea Răducan, şi cum i-au luat medalia de la olimpiadă în anul dinainte, cînd au descoperit că-i dopată cu Nurofen. În fine, maică-mea a stat la telefon o grămadă, habar n-am ce i-a spus Tatiana, eu o auzeam numai pe mama din cînd în cînd că-i strigă din capătul holului: Nu se poate! sau: Eu te înţeleg şi-mi pare rău, dar nici nu poate fi vorba… după aia: Da, într-adevăr, mă pot pune în situaţia mamei tale… şi: Dar pot să am încredere în voi? Am stat cu urechile ciulite în tot timpul ăla şi-am încercat să ignor ştirile, la care, după Andreea Răducan, a apărut Bush cu unul din discursurile lui debile, abia era preşedinte de cîteva luni şi deja se-apucase parcă să-i bombardeze pe irakieni, iar dezastrul cu turnurile i-a picat fix la ţanc nici jumătate de an mai tîrziu, ştie el Michael Moore ce zice. Dar ok, mă întorc la maică-mea, nu te mai uita aşa, frate.

Ei, într-un sfîrşit o aud că strigă: Bine, dar mîine dimineaţă la nouă, nouă şi jumătate cel tîrziu, e acasă! Stai să ţi-o dau la telefon. Îţi dai seama ce bucuroasă am fost, după aia n-a mai contat că s-a ţinut de coada mea cît m-am pregătit, fumînd încontinuu şi bodogănind, că să am grijă ce fac, că ea poate să mă sune în orice moment – în orice moment, să bag bine la cap! – dar n-o să mă sune, că vrea să ne lase să dormim, dar dacă vreo clipă mă gîndesc să mă duc în altă parte decît la Tatiana acasă, ea o să ştie pentru că simte aproape fizic toate tîmpeniile care-mi trec prin cap – bine-ar fi, m-am gîndit eu, poate atunci ţi-ai căuta şi tu un bărbat – sau dacă nu mă întorc dis' de dimineaţă o să vină ea după mine şi-o să mă aducă înapoi de păr.

Cînd am ajuns la gura de metrou din Timpuri Noi unde trebuia să mă întîlnesc cu Tatiana, cu rucsacul în spate în care maică-mea îmi pusese pe lîngă tot calabalîcul, pijamale, periuţă de dinţi şi alte alea, şi culegerea de probleme din care zicea că poate apuc să mai rezolv, deci cînd am ajuns în intersecţia slab luminată şi-am văzut-o pe Tatiana acolo, cu părul ăla negru tot desfăcut, cu geaca de piele, plină de fermoare şi buzunăraşe, descheiată în faţă, ca să i se vadă decolteul, mi s-a părut că-i cea mai mişto creatură din lume, nu degeaba îi ziceau colegii Catwoman. Tu Nicole, mi-a strigat de la distanţă, maică-ta e nebună delegată, bine c-ai scăpat de-acasă! Şi am coborît împreună în metrou.

Stai aşa, m-a întrerupt Dragonul, să-mi mai aduc un pachet de ţigări, *no te vayas*[1]*, vale?* şi cînd s-a ridicat să iasă şi-a trecut mîna prin părul meu o secundă şi m-a ciufulit.

N-aş pleca acum nici dacă s-ar oferi cineva să mă ducă gratis cu avionul de aici din livingul tău pînă acasă la Bucureşti, m-am gîndit. Dar i-am zîmbit doar şi nu i-am zis nimic.

[1] span. *nu pleca.*

Velcome, I've been… expecting you[1], i-am spus cînd s-a întors, încercînd să imit cît mai bine vocea aia senzuală de nemţoaică din audibilul de pe Mess. Dragonul a schiţat un zîmbet, dar mi-a aruncat doar o privire în timp ce desfăcea pachetul de ţigări.

Ce figură poţi să fii, mi-a zis, eram convins c-ai să faci fain de tot de la prăji.

Dar ce mă, ce-am făcut? l-am întrebat.

A pufnit în rîs şi mi-a răspuns uitîndu-se fix la mine: A, nimic, te comporţi exact ca şi pînă acum!

De fapt, lipsise cîteva minute bune din living, că la un moment dat m-am decis să merg şi eu la baie. Mă simţeam cam ameţită, parcă băusem un pic prea mult, dar nu atît de mult încît să nu mai ştiu ce fac, doar suficient cît să mă simt superbine. Numai că nu eram chiar stabilă pe picioare, aveam impresia că holul se lungise foarte mult şi se clătina, de parcă pereţii erau vii şi pulsau, ca şi cum eram în interiorul unui şarpe uriaş care mă înghiţise, iar vîntul care vîjîia pe-afară îmi amplifica toate senzaţiile.

Cînd am ajuns la baie şi m-am uitat în oglinda crăpată în toate direcţiile nu mi s-a părut nimic schimbat la mine, decît poate faptul că aveam buzele extrem de roşii şi pline, mai mult ca de-obicei, iar ochii îmi sticleau şi reflexia mea multiplicată în fiecare ciob mă privea insistent, de parcă încercam să mă hipnotizez singură. M-am întrebat ce-o să-i povestesc în continuare Dragonului. Ştiam că dacă o să-i spun lucrurile aşa cum s-au întîmplat o să i se pară totul sec şi poate n-o să mă mai placă, indiferent cît de roşu îmi era părul. M-am spălat pe faţă cu apă rece şi-am avut impresia că-mi revin un pic.

Na hai, zi mai departe, Nicole, m-a îndemnat Dragonul după ce şi-a aprins prima ţigară din pachet şi a mai dat peste cap un pahar de cola. Şi-abia atunci mi-a trecut prin minte că e un pic ciudat că nu l-am văzut să bea altceva de cînd ne-am întîlnit.

Chiar, tu cum de nu te alcoolizezi deloc? l-am întrebat. Cu bere sau vin sau *whatever*[2]*?*

Păi… în primul rînd am tot timpul de condus undeva, mi-a răspuns repede.

Şi cînd nu trebuie să conduci?

A rîs pe sub mustaţă şi-a tras cîteva fumuri înainte să vorbească. Nu-i prea bine să amesteci alcoolul cu alte chestii, mi-a spus în cele din urmă. Dar zi tu de party-ul tău, nu-ţi bate capul cu mine.

Păi nici eu n-am prea băut atunci, i-am zis zîmbind, am luat doar cîteva guri din vişinata de casă a lui Ovidiu – care nu era chiar slabă de fapt – pentru că mă simţeam cumva

[1] engl. *Bine ai venit, te… aşteptam.*

[2] engl. *orice.*

ameţită aşa… natural, după felul în care plecasem de-acasă, cum mă întîlnisem cu Tatiana şi drumul din zonă de la noi cu metroul tocmai pînă-n Aviatorilor la capăt. Dar ea s-a lipit imediat de sticla de vişinată, îmi zicea nonstop că e totală. Apoi m-a lăsat, pentru că i-am găsit şi pe băieţii care ne interesau. Dacă mă gîndesc bine cred că în noaptea aia s-a combinat şi ea cu Mario, numai că nu i-a ţinut prea mult. Dar n-aş putea să fiu sigură, o parte din seară nu m-a interesat deloc ce face Tatiana, pentru că reuşisem în sfîrşit să leg o conversaţie cu Ştef. Poate era mai vorbăreţ şi pentru că era băut, dar aveam în continuare impresia că bate în retragere tot timpul. M-am gîndit că probabil nu-i place muzica, pentru că Ovi făcuse un *playlist* amestecat, nu era să le pună lor numai rock, trebuia să aibă ceva pe gustul tuturor specimenelor care veniseră să danseze.

Ca să-ţi faci o idee, vila lui Ovidiu era cu etaj şi mansardă, iar petrecerea se ţinea la parter, în livingul uriaş, în care intrai de pe-un hol mare şi pătrăţos, şi în bucătăria de pe partea cealaltă. Ne adunasem destul de mulţi, aşa că baia de jos era ocupată tot timpul. La un moment dat, trecuse deja de miezul nopţii cred, a apărut din nou Tatiana, cu sticla de vişinată după ea, m-a luat de mînă şi m-a tras după ea pe scări. Tu Nicole, în seara asta am ceva special, mi-a zis şi după ce-am intrat în baie mi-a arătat joint-ul gata făcut. Părea destul de ameţită, dar superîncîntată, îşi umezea mereu buzele şi se hlizea fără motiv.

După ce-am deschis geamul şi-a aprins joint-ul, era să murim de rîs de halul în care puţea. Te-ai prins că mie nu-mi trebuie aşa ceva, frate! i-am zis, dar ea nu m-a luat în seamă deloc. Trăsese deja cîteva fumuri şi mi-a spus: Tu Nicole, da' să ştii că nu simt nimic-nimic, încearcă şi tu să vezi cum e, serios! M-am gîndit să trag un singur fum să văd dacă se întîmplă ceva, chiar dacă-mi venea deja să tuşesc de la miros. M-am aşteptat ca cea mai tare senzaţie să fie usturimea de pe gît, de la care-mi dădeau de obicei lacrimile, dar tot gustul ăla înţepător mi s-a părut mai puternic. Spre surprinderea mea, am tuşit mai puţin, poate şi fiindcă de-acuma mă mai obişnuisem să trag din ţigări, aşa că pînă la urmă am luat vreo trei sau patru fumuri.

În primele secunde n-am simţit nici eu absolut nimic, mă uitam perfect dezamăgită la Tatiana, care era deja îndoită de rîs. Dar imediat după aia chiar parcă băusem cam jumătate din sticla de vişinată pe care-o rechiziţionase ea şi-n acelaşi timp simţeam că explodez de energie. Hai jos să dansăm, i-am zis Tatianei. Da, tu Nicole, ce deşteaptă eşti! mi-a răspuns imediat şi-am şi luat-o din loc.

Cînd am coborît în living l-am văzut pe Ştef blocat pe acelaşi scaun pe care-l lăsasem, încruntat, cu sticla de bere în mînă şi scrumiera plină ochi de chiştoace. Nici măcar nu s-a uitat la mine, dar nu mi-a păsat prea tare de asta, nu voiam decît să dansez cu Tatiana, pe care o luasem de mînă şi-o trăgeam după mine printre ceilalţi, pînă am ajuns în mijlocul livingului şi-am decis că acolo ne oprim. De aici nu mai ţin minte nimic precis, decît că noaptea aia mi

s-a părut că nu se mai termină. Orice piesă venea, dansam amîndouă pe ea ca apucatele şi totul părea extrem de simplu. Aveam senzaţia că-mi intră sunetele direct în creier şi de-acolo îmi picură în sînge, că mi-e foarte uşor să mă mişc oricum îmi vine, că mă coordonez perfect cu Tatiana, de parcă eram legate printr-un fel de perfuzie prin care curgea muzica, aşa că primeam amîndouă aceeaşi doză şi-o simţeam în acelaşi fel. Cel mai tare a fost cînd a început o piesă care abia apăruse, de la gagicile alea din Rusia, t.A.T.u. le cheamă, le ştii şi tu, nu?

Da, îţi dai seama că le ştiu, mi-a răspuns Dragonul încruntîndu-se un pic şi schiţînd un zîmbet intrigat, alea care la început au fost *mariposas*[1], iar după aia au zis că de fapt nu-s.

Da mă, exact, am continuat, toată lumea a dat pe spate cînd au apărut, aveau numai vreo cinşpe ani. Ei, şi la petrecere a fost piesa aia în care ele fură un T.I.R., Yulia se urcă la volan şi conduc de nebune pe-un drum plin de zăpadă. Aşa de bine s-a potrivit cu felul în care mă simţeam, că la un moment dat am avut impresia că sînt chiar eu la volanul camionului din clip, cu Tatiana dansînd lîngă mine şi-atît, de parcă tot livingul lui Ovidiu se strînsese la bucăţica pe care eram noi două, separate de ceilalţi ca-ntr-o cabină. Iar cabina asta se hurducăia în sus şi-n jos cu noi cu tot şi eu nu puteam s-o controlez indiferent cum învîrteam de volanul uriaş, pentru că nu ştiam să conduc ditamai matahala de T.I.R., iar asta era ok, orice avea să se întîmple era supercool.

Cînd a venit pasajul mai liniştit din piesă, am văzut imediat în minte clipul şi cum ies fetele din cabină şi se urcă pe camion, care zboară mai departe printre zăpezi, fără şofer. După ce-au început iar să cînte, m-am uitat la Tatiana şi-am văzut că-i flutură părul de la curent şi că suflăm amîndouă aburi pe gură de la frig, pe care nici nu-l simţeam din cauză că dansasem atîta timp acolo sus pe T.I.R. Luminile din jur erau exact ca reflexiile farurilor pe zăpadă, iar ochii Tatianei străluceau mai tare ca pînă atunci.

La un moment dat s-a apropiat şi mai mult de mine, mi-a pus un braţ în jurul gîtului – stai să-ţi arăt, uite, exact aşa – şi mi-a cîntat tare în faţă versul principal din refren, că era singurul pe care-l înţelegea oricine fiindcă-l văzusem scris în titlu, aşa mi-a cîntat: *Nas ne dogonyat, nas ne dogonyat!*[2] – stai să mă duc la loc – şi era aşa de aproape că am avut impresia că-i simt cuvintele alea în rusă cum îmi cad mie pe buze şi se topesc, ca nişte fulgi de zăpadă. Şi fără să-mi dau seama cum, am trecut de centimetrii care ne despărţeau şi m-am trezit c-o sărut pe gură.

Avea buzele moi, umede şi chiar mai fierbinţi decît ale mele. Cînd am atins-o a părut surprinsă, dar a stat doar o fracţiune de secundă nemişcată şi nu m-a dat la o parte sau ceva. Apoi am simţit cum se relaxează şi-ncepe să mă sărute şi ea pe mine. Cînd şi-a deschis buzele

[1] span. arg. *lesbiene.*

[2] rus. *N-or să ne prindă, n-or să ne prindă!*

şi mi-a alunecat limba la ea în gură am avut impresia că simt cum se-nvîrte pămîntul întreg cu noi cu tot. Avea gust de vişinată amestecat cu fum de ţigară şi mi se părea că-mi împrăştie aroma de alcool prin toată gura doar din vîrful limbii şi mă ameţeşte de tot.

Cred că ne-am sărutat cîteva minute în şir, cînd ne-am oprit să respirăm deja se auzea cu totul altă piesă. M-am uitat ameţită în jur şi în faţă mi-a clipit un blitz. *Smile, baby girl!*[1] mi-a strigat Ovidiu şi mi-a mai făcut o poză. Iar cînd mi-am aruncat privirea pe lîngă el a fost ca şi cum fix prin zona aia se crease un culoar printre ceilalţi care continuau să danseze, iar la capătul lui, tot aşezat pe scaun, tot cu o bere în mînă, dar cu gura căscată, stătea Ştef, care se holba la noi… se holba la noi… cum să zic… cam cum te uiţi tu acuma la mine, frate!

Dragonul a continuat să stea cu buzele întredeschise cîteva secunde, privindu-mă fix, fără să clipească, apoi a înghiţit în sec, a început să zîmbească şi să-şi facă vînt cu mîna.

Păi cum pula mea vrei să mă uit, a zis, ai şi tu un stil de-a povesti, parcă simt ce-mi zici pe pielea mea… Exact ca Tatiana cînd o aţîţam să-mi vorbească şi-ncepea să-mi spună tot felul de chestii de mi se părea că se-ntîmplă chiar acolo cu noi. Şi-acuma că mă gîndesc, tot timpul îmi zicea cum ar fi să mai fim cu o tipă, parcă era fantezia ei preferată, dar niciodată n-a vrut să facem asta pe bune, chiar dacă m-am rugat de ea de mai multe ori, zicea: Tu Dragonule, oricum n-o să meargă, păi tu te stresezi şi cu mine, şi doar de-acuma ne ştim destul de bine, d-apoi cu alta pe care nici n-o cunoşti. Dar în fine, asta-i o prostie, nici nu ştiu de ce ţi-am zis-o – mai bine povesteşte tu mai departe cum te pupai cu Tatiana, că-i mult mai fain. Cu buzele alea, cred şi eu c-ai ameţit-o de tot!

Dragonul a rînjit la mine răsuflînd încă greu. L-am ascultat cu atenţie, privindu-l fix, cu ochii mici. În acelaşi timp, cît mi-a vorbit m-am întrebat ce naiba aş putea să-i mai spun ca să facă odată ceva, dar cînd am auzit de intimidat mi-a venit în minte că poate nu-i aşa de simplu, poate n-am înţeles eu ce se întîmplă, cum adică se stresează, pentru că nici el nu fusese destul de explicit. Care-i treaba cu tine, frate? l-am întrebat în gînd. Să nu-mi spui că ai şi tu probleme cu erecţia, că fac cu nervii!

În secunda următoare m-am înroşit toată pentru că mi-am dat seama – şi după felul în care se uita Dragonul la mine – că spusesem chestia cu voce tare, parcă îmi mai răsuna încă în urechi cu ecou toată întrebarea şi exclamaţia de după.

Nu, n-am nici o problemă cu erecţia! a sărit Dragonul rîzînd pe înfundate. Nu-mi vine să cred că m-ai întrebat aşa direct, a continuat, dar chiar n-am nici o problemă să mi se scoale, din contră, cînd m-apucă nu-mi trece prea uşor, mă ţine ore-n şir. Dacă vrei pot să-ţi arăt!

Ok, am vrut să-i spun, arată-mi, arată-mi acum, dar parcă-mi amorţiseră buzele şi n-am reuşit să scot nici un cuvînt, n-am reuşit nici măcar să zîmbesc, am stat doar încremenită

[1] engl. *Zîmbeşte, fetiţo!*

ca o păpuşă stricată şi m-am uitat la Dragon de parcă era un specimen rar de animal preistoric cu solzi şi gheare, ieşit brusc la suprafaţă din cine ştie ce văgăună.

Am înghiţit greu şi-am tras aer adînc în piept, dar cînd să vorbesc, la geam s-a stîrnit o rafală mai tare ca toate de pînă atunci la un loc, de părea că uraganul e-n cameră cu noi, că mai are un pic şi ne ia pe sus cu totul. Au urmat buşituri multe şi superzgomotoase, iar becul a clipit scurt şi repede cîteva secunde în şir, ca într-un fel de film suprarealist de-al lui Lynch, apoi s-a stins, s-a oprit în acelaşi timp şi vocea care rap-uise în tot timpul ăla din boxe, şi-am rămas deodată pe întuneric şi s-a lăsat liniştea.

După cîteva secunde bune, am simţit că mi se face greaţă şi mă apucă o durere de cap de parcă mă lovise cineva în creştet. S-a luat şi curentul, futu-i, am auzit în sfîrşit vocea Dragonului, apoi a clicăit din ceva şi i-am văzut faţa la lumina slabă a flăcării de la brichetă. Ce bine, m-am gîndit, oricum nu mai aveam chef să-i povestesc ce s-a întîmplat după petrecere, cum m-am trezit a doua zi în garsonieră la Ştef cîndva pe la prînz şi toată lumea se învîrtea cu mine, deşi parcă nu aşa de rău ca acum. Dragonul s-a ridicat de pe canapea şi-a mers pînă în spatele comodei cu televizorul, unde era staţia audio. S-a întors cu cele două lumînări roşii, groase şi spiralate, pe care le-a pus pe măsuţă şi le-a aprins.

Camera s-a umplut de o lumină difuză, roşiatică, mai ciudată chiar decît efectul becului care clipea mai devreme, amplificîndu-mi parcă senzaţia de greaţă. În minte mi-a apărut deodată faţa schimonosită de furie a maică-mii cînd am ajuns acasă în ziua aia, apoi pozele de la bairam, pe care mi le-a găsit într-un jurnal vechi cît am fost plecată în tabără în vacanţa de Paşti. Mi-am amintit cum mi le-a aruncat în faţă în seara cînd m-am întors, strigînd că-s o curvă ordinară, bucăţică ruptă din taică-meu şi n-o să mai ies din casă cît oi trăi.

N-am mai păţit-o pînă acum, e foarte *raro*[1] vîntul ăsta, mi-a zis Dragonul, parcă-i de două ori mai rău decît e de obicei *gota fría*. Iar cînd i-a spus pe nume, vîntul a început din nou să vuiască şi să şuiere ca o viperă, nu doar afară, ci şi la mine în cap. După faza cu pozele, mi-am adus aminte, chiar că n-am mai ieşit din casă decît să merg la meditaţii, să dau bacul şi apoi probele de la admitere; între timp am stat vreo două luni şi-am rezolvat greşit toate problemele din culegere, apoi m-am apucat de alta, am terminat-o şi pe aia, şi-am citit manualul de economie de cel puţin cinşpe ori fără să înţeleg nimic, şi m-am îngrăşat cu vreo cinci kilograme.

Dragonul s-a aşezat pe canapea, foarte aproape de mine, a întins mîna şi şi-a trecut degetele prin părul meu, zîmbindu-mi galeş. Am vrut să mă trag de lîngă el, dar n-am reuşit să mă mişc. La admitere, mi-am amintit, am fost prea varză ca să pot gîndi, îmi venea doar să

[1] span. *ciudat.*

plîng încontinuu, la matematică am dat foaia goală, la economie am scris numai jumătate de pagină, doar la engleză am reuşit să fac tot. După toate astea, cînd s-au afişat rezultatele şi m-am dus să văd cu ce note am picat, am descoperit că n-am picat deloc, am luat chiar la fără taxă, printr-un miracol rezolvat de maică-mea personal, cum m-a informat chiar în ziua aia.

Dar oricum e mai fain doar cu lumînările, nu? m-a întrebat în şoaptă Dragonul şi eu m-am gîndit că nu, nu, e aiurea de tot, pentru că lumina densă şi roşiatică părea că-mi intră prin ochi direct în creier de unde-mi alunecă încet pe şira spinării şi mă ustură ca o flacără. Am vrut să-i spun: stai puţin, frate, dă filmul înapoi, nu mult, doar vreo cinci minute, să mă simt ca înainte să se ia curentul, să vreau să mă atingi şi să nu fie totul greşit ca acum.

N-am apucat să articulez însă nici un cuvînt, pentru că Dragonul s-a apropiat şi mai mult de mine şi-a-nceput să mă sărute, cu buze arse şi crăpate, cu limba rece umblîndu-mi prin toată gura, cu palma fierbinte apăsîndu-mă tare pe ceafă. Am încercat să respir, dar parcă-mi lua tot aerul. În minte mi-a apărut din nou Tatiana, dar nu rîzînd în hohote ca la bairam, ci serioasă şi încruntată, ca în tabăra aia de Paşti din Moldova, cînd mi-a povestit de avort şi cum a fost conştientă tot timpul, pentru că nu i-au făcut decît anestezie locală. Şi atunci am simţit că mă înec şi-am început să-l lovesc pe Dragon cu pumnii pînă s-a oprit.

¿Pero qué mierda te pasa, mujer, estás loca?[1] a strigat la mine, apucîndu-mă de încheieturi şi ţinîndu-mă pe loc. Am reuşit să trag aer în piept şi-am simţit cum îmi curg lacrimile pe obraji. În faţa ochilor o vedeam tot pe Tatiana, care-mi povestea în şoaptă de avort şi auzind-o am avut impresia că simt cum mă răzuieşte şi pe mine o chiuretă pe dinăuntru. Şi la gîndul ăsta am început iar să mă sufoc şi să mă înec.

Gata, Nicole, calmează-te, că nu-ţi fac nimic! am auzit atunci vocea Dragonului, care îmi luase faţa în palme şi striga la mine. M-am uitat la el, dar parcă nu reuşeam să-l disting clar, simţeam în continuare că nu pot să respir şi imaginea lui îmi tremura în faţa ochilor. Gata, încet, mi-a zis de vreo cîteva ori, şi ca să nu mă mai gîndesc la nimic m-am concentrat pe vocea lui egală pînă am reuşit să mă liniştesc puţin.

Dragonul s-a tras atunci de lîngă mine.

Să mor eu, mi-a zis, *es que acaso no te entiendo*[2]*!* Deci acuma eşti toată pe mine, iar în secunda doi sari la bătaie, ce pula mea ai?

Mi-am amintit de tabăra aia de rahat, i-am spus.

Ce tabără, mă fată? Ce tot baţi cîmpii?

Cînd am fost în Moldova, am zis, de Paşti într-a doişpea, cu autocarul pînă la Suceava.

Păi şi ce treabă are tabăra asta cu noi, Nicole? m-a întrebat.

---

[1] span. *Dar ce naiba ai, femeie, eşti nebună?*

[2] span. *nu te înţeleg deloc.*

Am tăcut, mi-am pus braţele în jurul genunchilor şi-am închis ochii. Mi-am adus aminte cum am trecut într-o zi prin nişte sate care fuseseră inundate cu vreo lună în urmă cînd se formaseră poduri de gheaţă pe Siret, care apoi s-au topit. Erau ca vai de lume, case părăsite, drumuri stricate, oameni în zdrenţe care mînau cîte-o vacă numai piele şi os. Mi se părea totul un pic suprarealist, parcă nu mă uitam pe geamul autocarului, ci la televizor, la reportaje din alea la care zici: Bieţii oameni, ce-o să se facă acum, după care iei telecomanda şi schimbi postul exact cînd să-ţi zică ce şi unde poţi să donezi.

Ne-am oprit într-un sat din ăsta să facem popas la un han pe care-l ştia şoferul, dar cînd am ajuns acolo am văzut că hanul era în paragină, o clădire scundă de lemn, fără sticlă la geamuri, cu uşile lipsă. Ne-am dat jos să ne uităm şi să fumeze Tatiana o ţigară după autocar, dar ne-a chemat diriga repede înapoi: Hai că n-aveţi ce să vedeţi! Tatiana a aruncat ţigara şi atunci de nicăieri parcă a apărut o ţigancă tînără, cam de vîrsta noastră, plină de jeg, desculţă, cu puradelul în braţe. Am luat-o pe Tatiana de mînă şi-am tras-o după mine, pentru că ţiganca începuse deja să se vaite că să-i dăm un ban să-şi ia de mîncare şi se apropia de noi mai-mai să ne atingă. Puţea de-mi întorcea stomacul pe dos, nu voiam decît să plec de lîngă ea, dar cînd să ne cărăm a strigat după noi: Să n-aveţi parte de bărbaţi şi de copii dacă nu m-ajutaţi!

Tatiana s-a oprit în loc şi-a încremenit cu ochii pe femeie. Am încercat s-o duc de acolo, dar şi-a tras mîna dintr-a mea. S-a scotocit prin buzunare, a găsit o bancnotă de zece mii de lei şi i-a întins-o, împreună cu punga de pufuleţi pe care mi-a smuls-o din mînă. M-am enervat şi-am vrut să-mi iau punga înapoi, dar am dat peste ea, am răsturnat-o şi toţi pufuleţii s-au vărsat în praf. Ţiganca a scuipat cu obidă şi s-a uitat urît la mine.

După aia în autocar, am întrebat-o pe Tatiana ce i-a venit să-i dea pufuleţii mei la nespălata aia, dar ea a ridicat din umeri şi n-a zis nimic, de fapt n-a mai scos nici o vorbă pînă n-am ajuns la o şosea cu mai puţine hîrtoape. Abia noaptea în cameră, cum stăteam faţă în faţă în paturi alăturate, mi-a povestit de avortul pe care-l făcuse cu doi ani în urmă, cînd era la celălalt liceu şi se combinase cu proful de sport. Ea a vrut să păstreze copilul, dar tipul i-a dat papucii cînd a auzit, nu i-a dat nici bani să se ducă la doctor, a trebuit să se descurce cum a putut. Dar a făcut ceva complicaţii, din cauza asta au aflat mai întîi părinţii ei, apoi toată şcoala şi ca să evite scandalul au transferat-o la noi la liceu. Numai că înainte să se întîmple tărăşenia, şi-a amintit Tatiana şi-a început să lăcrimeze, în septembrie, exact înainte să înceapă şcoala şi să-l cunoască pe proful de sport, a blestemat-o o ţigancă, i-a zis exact la fel ca cea din ziua aia, într-o după-amiază în Cişmigiu, cînd n-a vrut să-i dea o ţigară. Am încercat s-o consolez pe Tatiana, să-i spun că-i o prostie să crezi în blesteme, dar felul în care mi-a povestit ce-a păţit mi-a dat fiori reci şi-n noaptea aia, pînă dimineaţă, am visat numai

ţiganca noastră, multiplicată în zeci de nespălate identice cu ea, toate scuipîndu-mă şi blestemîndu-mă cu ecou.

Nicole, am auzit din nou vocea Dragonului, parcă de la mare distanţă, revino-ţi odată, ce mă-sa? Am deschis ochii şi-am văzut că de fapt era iar superaproape de mine, cu faţa la doar cîţiva centimetri de-a mea, încruntat, cu ochii imenşi şi pupilele dilatate. Am vrut să dau iar în el, dar n-am putut să-mi ridic braţele. Cînd m-am uitat în jos am văzut că mă ţinea din nou strîns de încheieturi, iar între degetele încleştate de la ambele mîini aveam fire de păr roşu, care străluceau aproape sîngeriu la lumina lumînărilor. Gîfîiam şi faţa îmi era udă de lacrimi. Am rămas amîndoi aşa o vreme, pînă am reuşit să respir mai liniştit, apoi mi-a dat drumul din strînsoare, dar nu s-a mai dus de lîngă mine. M-am holbat la el ca la cine ştie ce arătare, cu părul tot în mîinile care-mi tremurau acum că nu mi le mai ţinea pe loc.

¿Qué te pasa, chica?[1] m-a întrebat într-un sfîrşit Dragonul, dar n-am ştiut ce să-i răspund. M-ai băgat în răcori, să mor eu, a continuat, cum te-ai apucat aşa deodată să plîngi şi să-ţi smulgi părul din cap. Şi uită-te la tine cum tremuri toată acuma, parcă eşti un *jonky y tienes el mono*[2]*!* Nu poţi să faci aşa doar de la nişte iarbă, futu-i!

Atunci m-am gîndit că ştiu precis de ce mi-e rău, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte. M-am uitat lung la Dragon şi pentru o clipă imaginea lui mi s-a înceţoşat în faţa ochilor şi m-am gîndit c-o să leşin. Dar i-am simţit mîna rece pe frunte şi pe obraz şi parcă toată camera s-a limpezit imediat la loc. Atunci mi-au venit în minte pastilele şi prospectul ăla idiot.

Dar de la ce pot să fac aşa? l-am întrebat.

De unde să ştiu eu de la ce? a protestat el. Doar n-ai mai luat nimic astăzi, nu?

Nu, frate, i-am răspuns, nu azi, dar pînă vineri seara am tot luat, în fiecare zi, aproape trei luni la rînd. Şi de ieri dimineaţă nu-s chiar ok. Mi-e foame încontinuu, nu m-aş mai ridica din pat şi văd tot felul de chestii, nici nu vreau să-ţi povestesc. Prăjiturile tale ce mi-au prins un pic bine parcă, dar în rest…

Dragonul a făcut ochii mari şi n-a mai zis nimic cîteva secunde.

Ce-ai luat? m-a întrebat în cele din urmă.

M-am ridicat, l-am prins de mînă şi l-am tras după mine. L-am dus clătinîndu-mă pînă în cameră, iar acolo am căutat în valiză pînă am dat de cutia goală, cu prospectul în ea. I le-am întins şi le-a cercetat o vreme, iar eu m-am ghemuit pe pat şi am încercat să mă concentrez pe pistolul de la gîtul lui Tupac, ca să nu mă mai gîndesc la nimic.

Ai luat tu din astea? m-a întrebat în cele din urmă Dragonul, privindu-mă lung şi zîmbind parcă fără să-i vină să creadă. Am dat din cap că da. Dar ştii ce sînt, nu? a continuat.

---

[1] span. *Ce-i cu tine, fato?*

[2] span. *şi eşti în sevraj.*

Pastile de slăbit de la naturişti, i-am răspuns. Chiar sînt superbune, adică nu mi-a mai trebuit nici un regim după ce m-am apucat de ele.

Dragonul a început să rîdă şi s-a aşezat pe pat lîngă mine, trecîndu-şi mîna prin părul meu. Mă copilule, mi-a zis, o fi scriind tot felul de *sandeces*[1] la ingrediente, dar astea-s amfetamine – aşa, ca un fel de speed.

Ce, mă?! l-am întrerupt, dar mi-a făcut semn să tac, gesticulînd cu ambele mîini.

Speed, *mujer,* amfetamine, ce nu-nţelegi?! a insistat. Nu se poate să nu fi auzit, îs pe toate drumurile, acasă la tine la Bucale pun pariu că le iau toate prietenele tale. Cred şi eu că nu ţi-a mai trebuit nici un regim! Acum înţeleg de ce mi-ai vomitat bunătate de sarmale, să mor eu! Numai că, vezi tu, mai e un schepsis la pilulele de genul ăsta. Ştiu foarte bine, doar toată ziua mă caută gagicile pentru aşa ceva, numai că la un moment dat nu le mai iau ca să slăbească, le iau că nu mai pot fără ele. Pe bune îţi zic. De cît timp spuneai că te-ai apucat, de trei luni? Am dat iar din cap. Păi scrie şi pe prospect să nu le iei mai mult de două. A tăcut şi a citit iar încruntat de pe hîrtia îndoită.

Bine, frate, am protestat, dar vezi şi tu cum scrie acolo, că *pot* provoca o *uşoară* dependenţă. Chiar aşa de rău să-mi fie de la ele, după ce le-am luat numai o lună în plus?

Păi ce vrei să zică? mi-a tăiat-o. Normal că nu adevărul, doar interesul lor e să cumperi din ce în ce mai multe, ca să se îmbogăţească ei. Ce, n-ai văzut *Requiem for a Dream,* cu baba aia care a luat pilule din astea ca să ajungă la TV şi-apoi a început să i se pară că frigiderul e viu şi-o urmăreşte prin casă?

Am tresărit. Mi-am adus aminte imediat că şi eu am avut impresia, cu numai două nopţi în urmă, că frigiderul Dragonului e viu şi nu mă lasă să-l deschid. Dar nu e cel puţin ridicol, m-am întrebat, să mă autodiagnostichez după ce i s-a întîmplat cuiva într-un film? Pe deasupra l-am mai şi văzut acum o mie de ani, cînd eram prin liceu, aşa că nici nu mai ştiu despre ce era vorba. M-am uitat descumpănită la Dragon. Din *Requiem for a Dream* nu-mi veneau decît secvenţe disparate, în care un puşti brunet fura televizorul abia funcţional al maică-sii ca să-l vîndă pentru bani de droguri, şi-l plimba de colo-colo pe-o măsuţă cu rotile.

Dar totuşi cum pula mea ai reuşit să te-apuci de rahaturile astea? m-a întrebat Dragonul. Că nu pari deloc genul.

Păi… am vrut să slăbesc, i-am răspuns.

A pufnit în rîs. Deci voi femeile, a început, sînteţi obsedate rău, să mor eu. Ce să slăbeşti, *chiquita*[2]*?* Dacă mai dai cîteva kilograme jos te duci acasă direct pe *gota fría,* nu-ţi mai trebuie bilet de avion.

---

[1] span. *prostii.*

[2] span. *fetiţă.*

Bravo frate, m-am gîndit, pune-te şi tu să-mi povesteşti ce mişto arăt.

Bine, şi-acuma? l-am întrebat.

Acuma nu ştiu, a răspuns repede. A lăsat prospectul şi cutia din mînă şi s-a uitat lung la mine. Părea că vrea să-mi propună ceva, dar nu-i sigur că aş fi de acord. De vineri seara ai terminat pastilele? m-a întrebat şi cînd i-am spus că da a oftat adînc. Două zile întregi pe sec, săraca de tine, a continuat, cred şi eu că-ţi smulgi părul din cap. Dacă-mi ziceai un pic mai devreme, era simplu, dar acuma nu mai am nici o pastilă prin casă, le-am… vîndut pe toate.

Şi cît timp o să mă simt aşa?

Ştiu şi eu, vreo săptămînă… a spus şovăitor, şi se poate să-ţi fie şi mai rău la un moment dat.

Cînd l-am auzit am simţit că mă ia şi mai tare cu ameţeală.

Ce mă, mai rău de-atît?! l-am întrebat cu vocea gîtuită, iar el şi-a strîns buzele şi-a ridicat din umeri, fără să se uite la mine. Nu se poate să mă simt aşa sau chiar mai rău încă o săptămînă de-acum încolo, i-am spus, mîine trebuie să merg la consulat după acte, apoi să ajung acasă.

Păi la consulat ţi-am zis de la-nceput că te duc eu, nu-i problemă, mi-a răspuns Dragonul. Da' dacă te văd ăia că tremuri aşa o să spună că ai luat vreo gripă spaniolească, poate te bagă şi-n *cuarentena*[1], mai ştii?

Şi-a început să rîdă, ciufulindu-mi iar părul.

Not funny[2], i-am aruncat bosumflîndu-mă.

Ei, nu te stresa acuma, m-a liniştit, o rezolvăm noi cumva. Dacă vrei, mă duc să-ţi caut ceva tablete de speed, chiar am o sursă sigură pe-aproape.

Ce-i speed-ul ăsta de fapt? l-am întrebat.

Amfetamine, mi-a răspuns, nu ţi-am explicat o dată? Ca pastilele tale de slăbit, dar un pic mai altfel. Te fac să te simţi cool de tot, să ştii! a adăugat zîmbind şi mi-a făcut cu ochiul.

Şi nu dau dependenţă?

A, nu mai mult decît pilulele tale, mi-a spus. Şi oricum, cînd ajungi acasă poţi să te opreşti cînd vrei, boleşti o săptămînă, dar după aia-i ok. Nu-i mare lucru cu speed-ul ăsta, îs ca un fel de bomboane, din astea mai bag şi eu din cînd în cînd că-mi place cum mă simt pe ele. Da' las' că vezi tu, ce să-ţi mai zic acuma? Na, deci mă duc după ele, da?

Stai puţin, frate! am protestat. Nici nu ştiu dacă le vreau, şi de fapt nici bani n-am chiar aşa mulţi, sper să-mi ajungă de avion.

A zîmbit şi m-a mîngîiat pe obraz.

---

[1] span. *carantină.*

[2] engl. *Nu-i amuzant.*

Nu-mi trebuie banii tăi, mi-a zis, i-am promis Tatianei că o să am grijă de tine şi asta o să fac, *vale?* Pe bune, mă duc după speed. Şi-aşa nu mai am nimic în casă, dacă mai apare vreun client? Şi chiar vreau să ies un pic din văgăuna asta, fac cu nervii dacă mă mai plimb mult dintr-o cameră-n alta.

S-a sculat de pe pat cînd încă mai vorbea şi din doi paşi a fost la uşă. M-am ridicat şi eu imediat în capul oaselor. La gîndul că o să plece am simţit cum mi se scurge tot sîngele din obraji.

Nu poţi să mă laşi singură aici, l-am oprit, trebuie să mă iei cu tine!

S-a întors în prag şi-a deschis gura să protesteze, dar cînd mi-a văzut faţa n-a zis nimic o vreme, s-a uitat doar lung la mine, muşcîndu-şi buzele.

Na hai, schimbă-te să mergem, mi-a spus.

10

Los Recuerdos

Bazează-te pe-un român să te scoată din căcat, mi-a strigat Dragonul trîntind portiera, şi poţi să fii sigur c-o să te fută! Farurile maşinii s-au aprins din nou pe zidul parcării, luminînd din plin literele de graffiti pe care le văzusem şi mai devreme, în toate culorile, cam strîmbe, dar lizibile chiar printre picăturile din ce în ce mai dese de ploaie: *OCUPADO,* scria, *SIGNOR SEBASTIANO TUDÓR CON AUDI A SEIS, 1928 FPD*[1]. Era chiar locul de parcare al individului cu care trebuia să ne întîlnim, singurul disponibil de pe terenul betonat de lîngă discoteca românească din care abia ieşisem. Ca un cîine, frate, m-am gîndit, care şi-a marcat copacul preferat ca să ţină la distanţă celelalte javre din cartier.

Signorul nu apăruse însă cînd am ajuns. Dragonul şi-a dat seama de asta după faptul că Audi-ul menţionat pe zidul parcării nu era acolo, dar a decis să intre în local să întrebe totuşi de el. A vrut să mă lase să-l aştept în Peugeot, cum făcuse şi de celelalte două dăţi pînă acum, cînd intrase într-o clădire întunecată, stînd parcă gata-gata să cadă, apoi într-un club cu firma stinsă, deasupra căruia locuia o altă sursă posibilă de pastile. La asta părea să facă reclamă şi graffiti-ul uriaş de pe zidul barului, pe care l-au luminat scurt farurile, reprezentînd un bărbat solid, chel şi ridat, cu pielea albăstruie, în pantaloni scurţi din care îi ieşeau picioare de cal portocalii, cu palmele întinse din care i se revărsa un şuvoi de pilule pe jumătate albe, pe jumătate turcoaz. Sub desen scria cu litere ascuţite: *Pidan, y se les dará; busquen, y encontrarán; llamen, y se les abrirá la puerta. Lucas 11:09*[2]. O fi şi ăsta vreun semn? m-am întrebat şi-am meditat un pic ce-ar putea să-mi indice, dar nu-mi venea în minte nimic inteligent, decît că aveam impresia că pot să-i cer orice Dragonului, iar el are să-mi dea pur şi simplu, fără cea mai mică ezitare, fără să se gîndească la eforturile pe care trebuie să le facă pentru asta sau la locurile prin care trebuie să colinde.

De fapt, chiar că parcă plecase la colindat, fiindcă a lipsit mult, mai ales în al doilea loc în care am ajuns. În timpul ăsta, eu am stat ghemuită pe scaunul din faţă, tremurînd chiar dacă-mi lăsase căldura pornită şi oftînd încontinuu. Mi-au trecut o mie şi una de chestii prin cap: ce-ar fi fost dacă n-aş fi luat pastilele, sau dacă nu veneam la Barcelona, sau dacă nu-mi

[1] span. şi ital. *Ocupat, domnul Sebastiano Tudór cu Audi A Şase, 1928 FPD.*

[2] span. *Cere şi ţi se va da; caută şi vei găsi; bate şi ţi se va deschide. Luca 11:09.*

fura ăla poşeta şi acum eram deja acasă, nu *in the middle of nowhere*[1] în maşina unui traficant de droguri pe care-l ştiam de numai două zile, dar cu care am dormit deja în acelaşi pat, căruia i-am povestit tot felul de minuni despre mine după ce-am mîncat prăjiturile lui cu marijuana şi pe care era cît pe ce să sar. Iar acum plecasem cu el după nişte pastile de care nu mai auzisem decît prin filme, pe care dacă le luam cine ştie ce-l mai lăsam să-mi facă, doar pentru că-mi spunea poveşti mişto şi nu-i păsa că-s grasă. Şi-i plăcea părul meu. Şi buzele mele.

Dar oare ce-ar zice soţul meu dacă ar şti unde sînt acum? m-am întrebat apoi, cu ochii pe grămada de pilule din faţa omului albastru. M-am uitat la ceasul care clipea în player-ul de bord: 22:04, la noi o oră mai tîrziu. Probabil că Ştef ajunsese deja acasă, mort de oboseală şi flămînd de pe drum, pentru că aşa conducea de cînd şi-a luat Golful şi mergea pe distanţe lungi – întins, cu opriri foarte rare şi în nici un caz să mănînce. S-a gîndit că precis îl aştept cu cine ştie ce bunătăţi, poate-mi şi cumpărase ceva din Slovacia ca să fie sigur că nu mai sînt supărată pe el, după halul în care l-am găsit în noaptea dinainte să plec. Ce-avea să facă, m-am întrebat, după ce intra în apartamentul pustiu şi-şi dădea seama că nu m-am întors? Probabil că avea s-o sune pe maică-mea după ce vedea că nu-i răspund pe mobil, apoi urmau să se isterizeze împreună. Ar fi trebuit să-i anunţ cumva că n-am păţit nimic, mi-am spus, nu-i ok că i-am lăsat să se îngrijoreze aiurea.

Pe de altă parte, m-am gîndit imediat, poate că soţul meu n-avea să-şi facă de fapt nici o grijă, avea doar să ridice din umeri, să comande nişte mîncare chinezească, să se joace un pic cu maşinuţele pînă i se livrau orezul cantonez şi puiul cu susan, apoi să le îngurgiteze rapid şi să se culce, iar mîine dimineaţă să se ducă senin înapoi la serviciu. Cînd avea să-l sune mama într-un tîrziu să-l întrebe de ce n-am ajuns la birou, Ştef avea să-i spună că nu ştie, că din cîte şi-a dat el seama nu m-am întors încă din Spania şi poate nici n-am de gînd să mai vin. Şi-atunci mama avea să se bucure, să zică ceva de genul *good riddance*[2], şi-aşa a fost un copil nereuşit, numai probleme mi-a făcut. Apoi avea să-nchidă telefonul şi s-o pună pe Sabrina de la HR să dea un anunţ în ziar şi pe net pentru postul meu.

Mi-am trecut palma umedă pe frunte. Probabil că exagerez, mi-am spus, dar dacă le păsa într-adevăr de mine, poate m-ar fi sunat deja, frate, şi s-ar fi îngrijorat că nu răspund. La urma urmei ar fi putut să mi se întîmple orice dacă nu era Dragonul care să aibă grijă de mine, pentru că în fond, dacă mă lua cineva la întrebări, eram acum în ţara asta o amărîtă de *sin papeles,* exact cum a fost şi el la început. Bine că alor mei li se rupea pe unde sînt şi ce fac, pe cînd un *perfect stranger*[3] s-a luat în toiul nopţii, pe ploaie şi pe vînt, şi s-a dus să-mi caute

[1] engl. *în mijlocul pustietăţii.*

[2] engl. *bine c-am scăpat de ea.*

[3] engl. *persoană complet străină.*

ceva ca să-mi fie mai bine. Şi-atunci de ce să-mi fac procese de conştiinţă că mă trec fiorii cînd se uită galeş la mine sau cînd mă atinge?

Mi-am întors ochii către uşa pe care intrase Dragonul şi m-am gîndit să merg după el. Dar nu mă simţeam în stare să ies singură din Peugeot, nu doar pentru că tot eram ameţită, ci mai ales din cauza vîntului, care zguduia maşina din toate încheieturile şi care ne luase aproape pe sus cînd plecasem de-acasă, cît traversasem strada de la intrarea în bloc pînă la parcare. Aşa că am rămas cu privirea aţintită pe uşa din metal şi sticlă, cu răsuflarea întretăiată, aşteptînd mai mult ca orice să-l văd pe Dragon că se materializează din întuneric, în hanoracul roşu cu model alb şi cu şapca neagră pe cap, care avea în faţă simbolul dolarului încadrat exact la fel ca S-ul de pe costumul lui Superman.

Ploaia s-a pornit cînd Dragonul s-a întors în sfîrşit, după mai mult de jumătate de oră şi tot fără pastile, pentru că şi sursa sigură de rezervă îşi lichidase stocurile ca şi el. Cînd a apărut, ceasul din maşină arăta 22:34, iar eu m-am bucurat aşa de tare că-l văd că mi-a venit să-i sar de gît, să-l rog să mă ducă acasă, unde să ne băgăm în pat şi să mă ţină-n braţe toată noaptea, povestindu-mi în continuare bucăţi din viaţa lui pînă reuşeam să adormim.

Dar n-am apucat să schiţez vreun gest sau să-i spun că n-am nevoie de nici un fel de pastile şi să lase baltă căutatul, pentru că deja începuse să dea telefoane unul după altul şi-l vedeam cum se enervează progresiv că nu găseşte furnizori. N-a venit chiar cu mîinile goale, a adus o pungă de hîrtie maro, îndoită la gură ca să stea închisă bine.

Ce-ai acolo, frate? l-am întrebat, cînd l-am văzut că azvîrle punga pe bancheta din spate, fără să se uite, parcă-l ardea.

Nimic, mi-a răspuns repede, un fel de *turrón* de casă, m-a rugat amicul ăsta să i-l duc cuiva mîine la Castellón cînd a auzit că am drum.

A întors încet capul şi-a aruncat o privire pachetului, încruntat şi cu buzele strînse, apoi s-a pus pe dat telefoane să întrebe de pastile, dar fără nici un rezultat. Cît a vorbit, a fumat ţigară după ţigară, de aveam impresia că nu mai respir oxigen deloc, ci numai fum, şi s-a tot uitat în spate, de parcă ne urmărea cineva. La două cuvinte mai băga cîte-un *mierda,* iar la un moment dat, după ce a închis, am crezut că o să trîntească telefonul de bord şi să-l facă ţăndări. S-a mai calmat însă după ce şi-a amintit în cele din urmă de signorul cu Audi, care lucra ca *vigilante*[1] la penitenciarul de minori – deşi în versiunea oficială, inclusiv pentru familia din România, se dădea asistent social la un centru pentru copii cu probleme, unde stătea toată ziua la costum. În varianta reală, penitenciarul îi oferea lui Sebastiano Tudór o piaţă de desfacere foarte largă pentru drogurile pe care i le furniza uneori şi Dragonului.

[1] span. *paznic.*

Au vorbit la telefon în spaniolă, pentru că – mi-a spus apoi Dragonul – aici nici măcar conaţionalii noştri nu ştiau de el că-i român, deşi cu siguranţă îşi dădeau seama că e imigrant. Dar din cauza tenului şi-a părului deschise la culoare îl bănuiau probabil că ar fi mai degrabă din vreo naţie slavă. Întîlnirea cu musiu Sebastiano s-a stabilit la ora unsprezece la disco pub *Los Recuerdos*[1], care n-a fost foarte greu de găsit: era în aceeaşi parte a oraşului pe unde umblasem pînă atunci. Iniţial, cînd a auzit că-i discotecă românească, Dragonul a refuzat să meargă, dar în cele din urmă a cedat, aflînd că în localul respectiv e doar un chef privat, nu o seară obişnuită.

Deci frate, asta nu-i discoteca la care te duci tu să-ţi vinzi chestiile, nu? l-am întrebat şi-a început să rîdă.

Da' ce-am înnebunit, mi-a răspuns revoltat, să am de-a face cu panaramele care mişună prin locuri de genul ăsta?

Cînd să coboare l-am anunţat că nu mai pot să stau în maşină şi să-l aştept. Mi-a aruncat o privire scurtă şi-a deschis gura să mă certe.

Serios, fac cu nervii dacă mă mai laşi singură aici, am insistat.

Atunci Dragonul s-a uitat lung la mine, mi-a trecut mîna prin păr şi-a oftat. Dar nu-mi zici nimic şi în nici un caz în româneşte cît stăm înăuntru, *vale?* mi-a cerut şi l-am asigurat că n-o să-i vorbesc deloc decît dacă n-am încotro şi atunci cel mai probabil în engleză. Asta a părut că-l convinge să mă ia.

Ploaia se înteţise şi cît am traversat parcarea plină pînă la intrarea în local, cu braţul Dragonului după umeri, părul îmi era deja umed. Pe uşa pub-ului era un afiş colorat în roşu, galben şi albastru, cu numele discotecii în partea de sus, iar în rest cu o demoazelă pe jumătate dezbrăcată, dar cu cizme lungi în picioare, care-i acopereau genunchii. De la buricul ei în jos se întindea un text scris cu majuscule aldine, ca anunţurile pentru jăvruţe pierdute care umpleau stîlpii: *Aici este punctul de întîlnire cu ai tăi, în ritmul muzicii care îţi place ţie. Stai mai aproape de ţara de origine, uită de criză şi petrece cele mai frumoase nopţi împreună cu noi.* Dragonul a împins uşa în lături şi-am intrat.

Oare, oare de-unde vine şmecheria, s-a minunat o voce masculină lălăitoare din boxe, *Vine vine de la noi din România.* Încăperea luminată în toate culorile curcubeului de un glob de discotecă învîrtindu-se în tavan nu era chiar plină. La mesele din fundul sălii stăteau doar cîţiva oameni, pe cînd majoritatea – vreo douăzeci de toţi – erau înghesuiţi în jumătatea dinspre uşă, care servea ca ring de dans. *Şi de unde vin şmecheri şi mafioţi, Vin din Românica toţi,* a urlat odată cu manelistul din boxe un puşti subţirel şi plin de lanţuri, cu părul vopsit în şuviţe blonde şi geluit din belşug, care părea sufletul petrecerii.

[1] span. *Amintirile.*

Am rămas lîngă intrare, iar Dragonul a luat-o înainte spre bar, la capătul căruia un ins în cămaşă neagră cu nasturi lucitori, care semăna foarte bine cu blondul şuviţat, desfăcea un şir lung de beri. *Am în Spania pă coastă, Numai vorbă românească,* a strigat mai departe odată cu vocea din boxe o brunetă într-un corsaj mult prea strîmt, cu atîta foc încît pentru o clipă m-am gîndit că o să-i sară sînii imenşi şi tremurători afară. Zi-le, Luminiţa! a încurajat-o blondul, apoi a cîntat împreună cu ea: *Şi-n Italia-i durere, Vin românii la putere.*

Din cauza fumului gros de ţigară simţeam că nu mai pot respira şi mi se moaie genunchii. M-am uitat spre bar şi-am văzut că Dragonul fuma şi el la capătul pultului, prins într-o conversaţie cu tipul care desfăcea beri în continuare, întrerupîndu-se din cînd în cînd să-i facă Dragonului semn cu degetul că nu. Signor Audi A Seis nu era, am înţeles, dar nici n-avea să mai vină? m-am întrebat. Şi oare cît aveam să-l aşteptăm în zgomotul ăla infernal? Am traversat şi eu încăperea, vrînd să ajung la Dragon şi să-l rog să ieşim mai repede din magherniţa aia.

Tu ştii cît cîştig io, bă? i-a urlat un băieţandru în haină de piele amicului aşezat la bar lîngă el, bătîndu-l pe spate cu mîna încărcată de ghiuluri sclipitoare. 3600 dă euro pă lună, bă! Amicul a dat apreciativ din cap. Şi ştii ce fac, bă? a continuat primul. Nimica, bă, stau toată noaptea dăgeaba într-o gheretă la intrarea pă şantier şi mă dau pă net! Şi-acuma ar trebui să fiu la muncă, bă, da' cine mă caută pă vremea asta? Io stau aici bine mersi, fac pă DJ-u' în discotecă, adică dau *play* în Winamp, apoi beau dă sting, să-mi mai iasă un ban, iar acolo orele îmi merge, bă!

Am ajuns lîngă Dragon şi-am ridicat mîna să-l bat pe umăr, cînd am simţit o palmă fierbinte aşezîndu-mi-se pe fund şi-am sărit ca arsă.

Ce face păpuşa? m-a interpelat posesorul mîinii parcate pe fundul meu, un ins bărbos şi cărunt, duhnind a alcool, cu fruntea şiroind, cu o cămaşă albă fosforescentă descheiată peste pantaloni, cu pieptul şi burta umflată acoperite de păr gri, des şi cîrlionţat. *Singurătatea azi mă apasă,* s-a tînguit o voce masculină nouă, umplînd tot localul şi stîrnind un urlet aprobator de la grupul de dansatori, *Un dor cumplit mă ia de casă.* Haide, fetiţa, hai să dansezi cu mine, mi-a strigat burtosul inebriat, iar mîna lui mi-a alunecat în sus în jurul mijlocului. Am încercat să protestez, dar el a început să mă tragă spre ringul de dans.

¡Déjala en paz, cabrón![1] am auzit deodată vocea Dragonului, care s-a repezit pe lîngă mine şi l-a împins pe bărbos. Tipul s-a clătinat pe picioare, dar şi-a recăpătat rapid echilibrul şi-a început să bolborosească ceva ininteligibil. *Străinătatea e dureroasă* – s-a auzit iar vocea tînguitoare, urmată imediat de strigătul blondului şuviţat: Zi-le, Guţă! – *Munceşti din greu s-aduci acasă.* Lîngă noi s-a materializat brusc un individ înalt şi pătrăţos, care, după ce l-a

[1] span. *Las-o în pace, dobitocule!*

cercetat atent pe beţivul care încercase să mă agaţe şi-a văzut că e ok, s-a întors spre Dragon, s-a apropiat de el şi i-a strigat: *¿Hay problema? ¿Quién es tú y qué hacer aquí? ¡Fuera!*[1] L-a apucat cu amîndouă mîinile de hanoracul roşu şi-a vrut să-l scuture, dar Dragonul l-a prins la timp de braţe şi-a încercat să-l dea la o parte, urlîndu-i: *¡No me toques tú a mí!*[2]

Deodată pătrăţosul s-a oprit în loc şi s-a uitat mai bine la Dragon. Bă, mucea, i-a aruncat, dă unde te cunosc io pă tine? Dragonul a îngheţat o clipă, ca o imagine pixelizată dintr-un filmuleţ blocat de pe youtube, apoi a dat să sară iar pe individul care părea că-l recunoscuse. Dar pătrăţosul s-a apărat destul de bine şi-a continuat să-i strige în româneşte: Bă, nu eşti tu bănăţeanu' ăla drogat de-acu' vreo trei ani, cum pula mea îţi zice, Drago sau aşa ceva, nu?

Îl confundă, mi-a trecut repede prin cap, în permisul de conducere nu-l cheamă aşa.

Nu te-am dus io pă tine cu ambulanţa la *urgencias*[3] dîn Castellón, a continuat pătrăţosul, cînd m-au chemat după tine doi chinezi, că erai pă butuci, în pula mea? Ai venit să te droghezi în discotecă la mine, spurcatule, a mai spus, dar s-a întrerupt brusc, pentru că, într-o fracţiune de secundă parcă, Dragonul l-a izbit de bar, a dus rapid mîna la picior şi s-a şi ridicat, apoi l-a înghesuit pe tipul solid între pultul lung şi perete, punîndu-i la gît cuţitul cu mîner roşu în formă de dragon. Am simţit că-mi iau foc obrajii şi mi se strînge stomacul.

¡Cállate, hijo de puta! ¡Cállate, si no te corto el cuello![4] i-a urlat Dragonul, cu braţele încordate, cu nările palpitînd, iar individul a rămas încremenit cîteva clipe, apoi a ridicat mîinile şi-a mormăit ceva, ca un fel de scuză, am bănuit. Au mai stat puţin aşa, apoi Dragonul i-a dat drumul pătrăţosului, a pus cuţitul la loc în teaca de piele pe care abia acum am observat c-o avea prinsă de gleznă pe sub pantalonii largi şi s-a întors spre mine.

Îl urmăream paralizată, simţind cum mă trec căldurile, dar parcă fără să înţeleg prea bine ce se întîmplă, ca şi cum intrasem fără să-mi dau seama într-o scenă-cheie dintr-un film de acţiune, în care personajul pozitiv se confruntă cu cel negativ şi-abia atunci îţi dai seama cît e de cool de fapt. *Let's get outta here!*[5] mi-a strigat Dragonul, apoi m-a luat de gît şi m-a tras după el.

Încă mai avea respiraţia sacadată, ardea tot şi i-am simţit pe ceafă braţul încordat pînă aproape să tremure. Am mers după el mai mult din inerţie, trecînd ca prin vis pe lîngă grupul de dansatori, care nu păreau să fi observat că s-a întîmplat ceva. Se unduiau acum în cerc,

---

[1] span. *E problemă? Cine este tu şi ce face aici? Afară!*

[2] span. *Nu mă atingi tu pe mine!*

[3] span. *urgenţe.*

[4] span. *Taci, fiu de curvă! Taci, dacă nu îţi tai gîtul!*

[5] engl. *Hai să plecăm de-aici!*

legănîndu-şi mîinile în aer, unii cu brichete aprinse, alţii pocnind cînd şi cînd din degete şi urlînd după vocea din boxe: *Lumea vorbeşte că o duc bine, Dar niciodată n-o să ştie, Muncesc din zi şi pînă-n noapte, Să pot să pun un ban deoparte.*

Am trecut printre ei ca printr-un grup de sectanţi în plină adoraţie, cu braţul Dragonului încolăcit strîns în jurul gîtului, lăsîndu-se pe mine atît de greu că la un moment dat n-am mai fost sigură cine duce pe cine, şi ascultîndu-l cum murmură tăios printre dinţi, să-l aud numai eu: Băga-mi-aş pula-n ei de muiştii dracului, să sugă pula ei şi tot neamul lor de lăbari, care i-a adus aici să frece ridichea, să-i fut eu în gură pe toţi, neam de neamul lor şi pe cine i-a făcut – şi tot aşa pînă am ieşit din discotecă.

11

Şi-acum? l-am întrebat pe Dragon, după ce-am ajuns în maşină şi-a pornit ştergătoarele de parbriz şi farurile. Afară începuse să toarne de-a binelea. Cît am traversat parcarea de la bar la Peugeot mi s-au udat leoarcă şi părul şi blugii, chiar dacă Dragonul s-a străduit să mă ferească de ploaie cu tot corpul. Am stat lipită de el de cînd am ieşit pe uşă şi pînă la maşină, simţind prin haine cum îi duduie inima undeva în umărul drept, de parcă îi migrase din locul unde trebuia să fie. N-a mai zis nimic pînă am ajuns, n-a mai înjurat, a mers doar rapid, cu capul aplecat, cu cozorocul şepcii în jos, ca să nu-l bată stropii de ploaie.

După ce ne-am urcat în maşină, a părut mult mai calm decît în discotecă, deşi a mai produs cîteva invective la adresa lui signor Sebastiano. Şi-a scos şapca de pe care au curs şiroaie de apă şi a aruncat-o pe bancheta din spate, urmată de pachetul de *turrón,* pe care-l băgase în hanorac cînd am ieşit din maşină. N-a zis nimic cînd mi-a auzit întrebarea, a ridicat doar din umeri şi şi-a aprins o ţigară.

Acum aşteptăm, mi-a răspuns în cele din urmă, poate apare muistul ăla. Oricum o să vrea să parcheze aici dacă ajunge, aşa că n-avem cum să-l scăpăm, a continuat, apoi a mai tras cîteva fumuri. Maşina s-a umplut rapid ca de-o ceaţă groasă, prin care abia mai puteam respira. Am coborît geamul de pe partea mea, chiar dacă ştiam că ploaia o să dea imediat buzna înăuntru. Mi-a venit să deschid gura şi să beau stropii reci care m-au lovit pe obraji şi pe buze. M-am dat mai lîngă geam şi-am tras aer adînc în piept, iar ochii mi-au picat pe firma luminoasă de la colţ. Numele discotecii a pîlpîit în lila de cîteva ori, apoi s-a stins brusc, scoţînd o jerbă dramatică de scîntei, împreună cu restul felinarelor de pe stradă.

Na că s-a luat curentul şi-aici, a spus Dragonul, aşa le trebuie la labagii, să-i vezi cum o să iasă ca furnicile. Dar parcarea a rămas tăcută, iar după cîteva minute am văzut prin perdeaua de apă care curgea acum de sus că *Los Recuerdos* se aprinde din nou în lila, odată cu felinarele. Labagiii au noroc, frate, mi-am zis şi mi-a venit să rîd, cu ploaia şiroindu-mi pe faţă. Atunci am simţit degetele Dragonului plimbîndu-mi-se prin părul ud şi-am întors capul.

S-a aplecat peste mine şi-a aruncat ţigara afară, apoi a rămas aşa cîteva secunde bune, cu faţa atît de aproape că-i simţeam respiraţia caldă pe buze, cu ochii imenşi şi verzi lipiţi de-ai mei, de parcă era pitonul Kaa din *Cartea Junglei* cînd încearcă să-l hipnotizeze pe

Mowgli şi-i cîntă cu voce subţirică şi sîsîită: *Trust in meee, just in meee*[1], cu spirale în privire. Dincolo de mirosul de tutun, am reuşit să-i disting parfumul ca de coajă de mandarine şi-atunci mi s-a strîns iar stomacul şi-am început să transpir.

Te-ai speriat? m-a întrebat Dragonul, ştergîndu-mi apa de pe faţă cu dosul palmei. Am reuşit cu greu să dau din cap, dar nu cred că a înţeles dacă voiam să zic da sau nu. Nişte muişti cu toţii, a continuat, nici nu mă mir că s-au luat de tine, de-aia era mai bine să nu fi venit înăuntru. Da' bine că nu s-a întîmplat nimic.

Vîrfurile degetelor i-au alunecat înapoi în părul meu şi fără să-mi dau seama mi-am lăsat capul la el în palmă. A schiţat un zîmbet mirat, ochii i-au alunecat la buzele mele, iar eu am simţit brusc cum mi se accelerează pulsul.

În rest eşti mai bine? m-a întrebat. Sau tot îţi vine să mă iei la bătaie?

Am încercat să-i surîd şi eu, chinuindu-mă să-mi controlez respiraţia ca să pot vorbi. Mă simt mai ok, probabil pentru că am ieşit afară, i-am răspuns, dar tot sînt ameţită rău.

Lasă că fac eu cumva rost de nişte tablete de speed, a spus atunci Dragonul, trăgîndu-se înapoi pe locul lui, şi-o să vezi că pe ele o să-ţi revii ca lumea şi-o să te simţi fain de tot. O să-ţi meargă mintea ca un motor modificat la turaţie maximă, nu ca pe rahaturile de pilule de slăbit pe care le-ai luat pînă acum. Alea nu-s chiar ok, dau doar un fel de euforie, iar asta numai dacă le iei ocazional şi aşa… mai multe deodată. Dacă le iei puţin cîte puţin un timp mai lung te-apucă mai degrabă un fel de paranoia după o vreme.

Am mai stat cîteva clipe ascultîndu-mi pulsul bubuind în urechi. M-am gîndit să-i spun să nu-şi mai bată capul că mă descurc şi fără pastile, mai bine ne-am duce acasă, unde să ne băgăm în pat şi să-mi mai povestească ceva. Sau nu. În acelaşi timp, mi-am recunoscut imediat simptomele paranoice în ce mi-a spus despre pastilele de slăbit, aşa că am tăcut.

Dragonul a întins mîna şi-a schimbat CD-ul în player-ul de bord, pornind apoi muzica. Trebuie să aud o piesă normală, în pula mea, a spus dezgustat, îmi sună în cap numai *bullshit*-urile[2] din disco pub-ul muiştilor.

Din boxe a ţîşnit vocea de negru care-mi era deja mai familiară decît m-aş fi aşteptat vreodată, zicînd: *I got my knife in the house, Bad news, Whenever 50's around it's bad news*[3]. Mi-am dat seama cu surprindere că mi se pare mult mai relaxantă decît tînguirile pe care le-am auzit mai devreme în discotecă. M-am lăsat moale pe spătarul scaunului şi-am închis ochii. Linia melodică din fundal îmi suna supercunoscut. Dar a trebuit să ascult jumătate de piesă pînă să-mi dau seama de unde o ştiu.

---

[1] engl. *Ai încredere în mine, doar în mine.*

[2] engl. *rahat.*

[3] engl. *Mi-am adus cuţitul cu mine, Nasol, Oricînd apare 50 e nasol.*

Frate, piesa asta-i *sampled*[1] după *Feeling Good* al Ninei Simone, i-am spus Dragonului.

Cine?! s-a mirat el, după cîteva momente de tăcere.

Never mind[2], i-am replicat amuzată, continuînd să ascult cîntecul hiphopizat. Pentru o clipă m-am gîndit că e ca şi cum m-ar fi drogat şi cu muzică, nu doar cu poveşti, m-a pus să ascult de cînd ne-am întîlnit doar piese din astea, iar acum nu numai că-mi place hip hop-ul şi nu mi se mai pare ridicol, ci chiar duc lipsa vocilor groase de negri şi mi-e rău dacă nu le aud.

Ce să-ţi fac oare să te simţi mai bine pînă apare boul ăla cu pastilele? am auzit vocea Dragonului, în timp ce 50 Cent a cîntat din boxe: *I don't like you, you don't like me, It's not likely that we'll ever be friends, Why pretend?*[3], apoi volumul a scăzut brusc şi-am simţit iar degetele reci ale Dragonului plimbîndu-mi-se pe faţă. *Guess again, 50*[4], mi-am zis şi-am stat în continuare cu ochii închişi.

Mai povesteşte-mi ceva, frate, i-am răspuns încet, spune-mi ce-ai mai făcut la Madrid, cum te-ai apucat de vîndut iarbă.

Dragonul a început să rîdă. Îţi cam plac poveştile mele, nu? m-a întrebat. Am zîmbit şi eu, dar n-am deschis ochii. Vîrfurile îngheţate ale degetelor lui mi s-au retras de pe faţă şi l-am auzit cum oftează adînc. Parcă aş fi la şezătoare, să mor eu, a continuat, sau mai degrabă la psiholog, cum sîntem numai noi doi. Îţi pove tot ce mi s-a întîmplat vreodată, tu mă asculţi liniştită, mai pui cîte-o întrebare, dar nu comentezi prea mult, mă laşi să mă desfăşor, iar la sfîrşit o să-mi dau seama că ştii mai multe despre mine decît oricine altcineva, că mă cunoşti poate mai bine decît mă cunosc singur, de parcă am sta împreună de-o viaţă şi nu ne-am întîlnit doar de cîteva zile. Dar e fain, a adăugat repede, îmi place şi mie să-ţi povestesc… Na bine, să vezi atunci cum a fost la Madrid.

De fapt, a început Dragonul, după ce-a mai fumat o ţigară, totul s-a întîmplat foarte simplu şi-a venit cumva de la sine. Cocaina e scumpă ca dracu' şi Tatiana nu se ajungea întotdeauna cu banii. Aşa că a început să-mi ceară mie, nu mult, 10 euro, 20, de vreo două ori 50, şi cum era să nu-i dau? Am aşteptat eu o vreme să-i primesc înapoi, dar ea n-a zis nici pst, aşa că la un moment dat am înţeles că n-o să-i mai văd vreodată. Nu i-am spus nimic, dar nici bine nu mi-a picat… Păi cum să zic, pe-atunci da, m-a deranjat, pentru că eu nu eram un client care trebuia să plătească, aşa ne-a fost vorba de la-nceput. Dacă ar fi trebuit să plătesc pentru

[1] engl. lit. *sample = mostră,* secvenţă muzicală preluată dintr-o piesă şi folosită în alta în mod diferit.

[2] engl. *Nu contează.*

[3] engl. *Nu te plac, nu mă placi, Nu cred că se poate să fim prieteni vreodată, De ce să ne prefacem?*

[4] engl. *Mai gîndeşte-te, 50.*

toate nu mi-ar fi ajuns nici trei salarii de mecanic. Acum îmi dau seama c-am fost un bou fiindcă m-am supărat pe ea dintr-atîta şi nu m-am gîndit că împărţisem deja aşa multe, chiar dacă ne ştiam doar de cîteva luni. Ar fi trebuit să mi se pară normal să am grijă de ea. Dar na, ce să-i faci, pe-atunci eram mai fraier, nu-mi dădeam seama ce contează pe bune şi ce nu…

În fine, chestia a fost că într-o duminică după-amiază cînd am ajuns la ea am găsit-o varză, abia s-a dat jos din pat să vină să-mi deschidă, golise tot frigiderul, chiar şi cîteva borcane vechi de murături şi zacuscă, nu mai avea nici măcar un colţ de pîine în casă, şi ştii şi tu cît de puţin mănîncă în mod normal. Pe lîngă asta i se năzărea mereu cîte ceva, ba că bat unii la uşă şi-au venit să-i rupă picioarele, ba că se dărîmă blocul cu noi în el şi-o să fim îngropaţi sub grămezi de moloz, ba că i-a ieşit nu ştiu ce pe faţă şi i se întinde pe tot corpul şi o mîncă de numa', în fine, paranoia curată. M-am prins repede ce-i cu ea, dar cînd mi-a cerut bani n-am mai vrut să-i dau. S-a enervat, s-a pus pe bocit şi ne-am certat ca naiba. Am vrut să plec, dar s-a rugat de mine să n-o las singură, aşa că am mai stat cu ea.

Cum să-ţi zic, e foarte naşpa să ai grijă de cineva care e pe sec. Mă uitam la ea cum se chinuie şi-mi dădeam seama că pur şi simplu n-am ce să-i fac. Degeaba îi dădeam să mînce sau să bea cafele, degeaba o ţineam în braţe, ştiam foarte bine că nu de mine are nevoie, că nu-i trebuie decît praful ăla. Cel mai aiurea a fost nu numai s-o văd cum face, ci mai ales să-mi dau seama că nu-mi mai place deloc de ea tocmai fiindcă-i pe sec. Nu mai avea nici un farmec, cred că dacă aş fi cunoscut-o pe vremea cînd nu se droga nici nu m-aş fi uitat la ea. Se schimbase deodată într-o femeie obişnuită, cicălitoare, care se miorlăie tot timpul şi orice-ai face nu-i convine. Pe deasupra mai şi arăta ca un rahat, nespălată, cu părul soios şi plină de coşuri. Ce să mai vorbim de sex, nici n-am pus bine mîna pe ea şi a sărit în sus de doi metri, mai avea un pic şi mă muşca, să mor eu, parcă-i făcusem cine ştie ce.

Pe seară s-a chinuit să se dea jos din pat şi m-a trimis acasă, a zis că trebuie să iasă la lucru fiindcă are nevoie de bani. Atunci mi-a fost cel mai ciudă, adică deodată nu mai avea nici o problemă să şi-o tragă cu cine ştie ce mizerabil, pentru că putea după aia să-şi ia praful din banii ăluia, iar mie n-a vrut să-mi facă nici măcar… nici n-a vrut să mă atingă. Pe cînd dacă i-aş fi dat cît îmi ceruse… Am plecat trîntind uşa şi m-am gîndit că nici nu vreau să mai aud vreodată de ea.

Dar n-a fost aşa de simplu. M-a căutat ea weekendul următor, sîmbătă după-amiază, nu duminică, a zis că-i pare rău, că pula mea, să mă duc s-o văd, să stau la ea în noaptea aia… Asta nu se mai întîmplase pînă atunci. Cînd am ajuns la ea am văzut din prima că-i ok, îşi revenise bine de tot. N-a vrut să ieşim deloc, cum am intrat pe uşă a şi sărit pe mine, nu m-a lăsat nici să respir. După aia am încercat să stau de vorbă cu ea, dar nu mă asculta, mă tot lua peste picior, iar la un moment dat a început să se joace cu mine în fel şi chip. Iar asta a fost,

cum să zic, fain, pentru aşa trebuia să fie Tatiana mea, sălbatică şi şmecheră, să nu-i pese de nimic, doar cu asta m-a dat pe spate de la început.

Ţin minte că-n noaptea aia cînd mi-am băgat iar nasul în dulapul ei din baie am găsit mai multe cutii din alea de tampoane, numai că nu mai aveau tampoane înăuntru deloc, toate erau burduşite doar cu punguţele cu praf alb. Luasem una în mînă şi mă uitam la ea, frămîntîndu-mă ce să fac, cînd Tatiana a intrat deodată peste mine şi m-a luat în braţe pe la spate. Cum naiba ai pus mîna pe toată cocaina asta? am întrebat-o, dar ea a rîs şi nu mi-a răspuns. A început să mă pupe, apoi s-a oprit şi mi-a şoptit doar la ureche, cu buzele alea ale ei pline şi fierbinţi: Tu Dragonule, imaginează-ţi ce excursie tare o să avem în noaptea asta, doar noi doi şi-un munte de zăpadă, să ne tot dăm cu schiurile pe el. Şi-adevăru-i că de-aşa o noapte n-am mai avut parte nici cu Tatiana, nici cu altă femeie de-atunci. Parcă-mi citea gîndurile, să mor eu, ştia exact ce-mi trebuie şi cînd, fără să-i spun eu nimic şi fără să-i arăt…

Poftim? Nu, mă, eu n-am prizat, ţi-am spus doar că luasem deja o dată să văd cum e, după aia nu m-a mai interesat. M-am gîndit că-i un drog prea dur, te dă peste cap cu totul, şi-o mai vedeam şi pe Tatiana cum face cînd e pe sec, iar eu nu mai aveam nevoie de aşa ceva. E adevărat că trip mai fain ca atunci cînd am fost pe coca n-am mai trăit, dar şi cînd mă gîndeam că dacă mă las în voia ei pot să-mi pierd de tot controlul şi s-ajung altcineva cum ar veni, pot s-o iau razna complet sau chiar să mor, şi pentru ce? Pentru jumate de oră de fiecare doză în care ai impresia că lumea e minunată, în pula mea, şi că tu ai făcut-o de fapt să fie aşa. Nu, e-o tîmpenie… Dar chiar nu mai vreau să mă gîndesc la asta, *vale?* Hai să-ţi zic mai departe.

Din noaptea aia s-au schimbat cumva lucrurile între mine şi Tatiana, adică de fiecare dată cînd mi-a cerut bani după toată chestia, i-am dat. Azi aşa, mîine aşa, pînă m-am trezit că nu-mi mai ajunge salariul de la o lună la alta. M-am pus să fac calcule şi m-am prins că cel mai mult se duce pe cocaina Tatianei. Pentru că, vezi tu, nici ea nu mai lucra la fel de mult ca înainte, mă chema destul de des să dorm la ea, iar asta însemna că şi ei îi scăzuseră veniturile. Na fain, mi-am zis, acuma ori îmi mai găsesc un job, ori mă apuc iar de pariat în curse. Şi cum şi-aşa mă săturasem de muncă pînă peste cap…

Mă interesasem de cursele de stradă de prin zonă de ceva vreme, dar nu ştiam prea bine cum merge treaba, aşa că în primă fază pînă să mă prind care-s cei mai tari şoferi, m-am trezit că pierd bani în loc să cîştig. M-am şi aruncat să pariez ca înecatu', bine că n-am cîştigat din prost noroc sume din alea fabuloase, că-mi urcam toţi gangsterii din Madrid în cap. Nu le place să apari aşa din senin şi să le iei tot mălaiul. Într-o noapte am fost la o *carrera*[1] în care favoritul era unul urît şi tăiat tot pe faţă, din Azerbaidjan, care abia lega două vorbe în

[1] span. *cursă.*

spaniolă – nu ştia să zică decît *perdón, chupito*[1] şi *puta madre* – în schimb era rău de tot la volan. Ei, ăsta a făcut-o lată de tot, şi-a făcut praf nu doar maşina lui, un Ford de speriat, ci încă vreo cîteva pe lîngă, şi-a mai şi omorît unul din şoferi în accident, chiar ăla pe care am pariat eu, în pula mea, pentru c-am avut impresia că-i mai tare decît pocitania. Aşa că n-a mai cîştigat nimeni nimic, ne-am întors cu toţii în oraş cît am putut de repede. Muream de ciudă, mă gîndeam că dacă aş fi fost şi eu în cursă, pe-o maşină cu tuningul făcut cu mîna mea, aş fi scăpat cu viaţă şi-aş fi ieşit primul. Aşa, nu mai aveam nici un ban, iar Tatiana mă aştepta în seara aia să apar cu provizii, că nu mai avea coca în casă deloc… Păi da, uneori mă duceam eu şi-i luam direct dacă aveam drum, să nu se mai deplaseze aiurea.

În fine, cînd am ajuns la ea cu mîna goală s-a enervat foarte tare, a început să urle la mine că ce ne facem acuma, pula mea, idioţenii de-ale ei. Şi eu eram supărat, dar dacă ţipam la ea nu rezolvam nimic. Aşa că i-am spus cu tot calmul: Mă fată, eu de exemplu acuma îmi fac un *porro,* îl fumez, mi se limpezeşte creierul şi imediat o să-mi vină o idee cum să ieşim din asta. Cînd m-a auzit era să sară la bătaie la mine. Tu, bine că de iarbă cu care să-mi împuţi mie casa ai bani, mi-a zis la un moment dat, apoi a aruncat nişte haine pe ea şi-a plecat în oraş să caute clienţi, m-am prins de asta şi fără să-mi spună. Ei, cît am stat singur şi-am fumat joint-ul ăla, m-am gîndit că ce proastă-i, doar pe iarbă nu dădeam mai nimic, gabonezul ăla cu *mono*-ul lui drogat cu tot de la care-o cumpăram ori era idiot, ori îi plăcea de mine, că putea să mi-o vîndă mult mai scump. Cred că şi erau o groază care cumpărau de la negrul cu maimuţa, numai ca s-o dea mai departe la preţ dublu. Şi-atunci mi-am dat seama că şi eu puteam să fac acelaşi lucru, doar nu eram mai fraier. Îmi venea să-mi trag palme că nu m-am gîndit la asta pînă atunci.

Tu, eşti prea deştept pentru secolul ăsta, mi-a zis Tatiana cînd s-a întors cu cocaina şi i-am explicat ce idee mi-a venit. Apoi ne-am bătut amîndoi capul să găsim un loc potrivit unde să vînd iarba. Ei, şi era un birt în zonă la Tatiana unde mişunau tot felul de specimene, iar după colţ pe un zid era un graffiti imens care-l arăta pe unul gras, cu ochelari şi cu şapcă neagră pe cap, cu un rucsac burduşit în spate şi cu un spray în mînă, cu care desena o frunză din aia de marijuana. Faza cea mai tare e că fix lîngă desen cineva scrisese: *El que a mí viene nunca pasará hambre, y el que en mí cree nunca más volverá a tener sed. Juan 6:35*[2].

Acuma, eu mai văzusem graffiti-ul prin cîteva locuri prin oraş, unul era chiar aproape de *taller*-ul lui Miguel, dar ştii şi tu cum fac artiştii ăştia, au un desen preferat o vreme şi cu el umplu toţi pereţii care le ies în cale, zici că-l fac pe bandă. De unde era să-mi închipui că graffiti-ul ăla chiar nu e pus acolo degeaba? După aia m-am prins că Tatiana ştia la ce

[1] span. aprox. *duşcă, cinzeacă.*

[2] span. *Cel ce vine la mine nu va flămînzi şi cel ce crede în mine nu va înseta niciodată. Ioan 6:35.*

foloseşte, dar nu mi-a spus din prima, nu s-a gîndit că o să se întîmple ceva şi de fapt a avut dreptate în momentul ăla. În fine, ea m-a sfătuit să încerc după colţ la birtul din zonă şi să stau chiar lîngă graffiti, dar să-mi iau o şapcă şi-un rucsac cum avea ăla din desen. La început mi s-a părut o idee cam tîmpită, să mă costumez ca ăla din graffiti adică. Ochelari nu vrei să-mi pun? am întrebat-o. Dar s-a supărat, a zis că n-am habar nici de unele, aşa că pînă la urmă am făcut cum mi-a zis ea ca să nu mă mai bată la cap. Mi-aduc aminte cum a fost prima oară cînd m-am dus, cu buzunarele pline de punguţe cu iarbă, pe care-am porţionat-o cu Tatiana ore-n şir după ce-am cumpărat de la gabonez mai mult ca niciodată – fusese zi de salariu – că l-am convins să-mi facă şi reducere, după ce că mi-o dădea aşa de ieftin. Şi nici nu mi-am pus adaos prea mare, m-am hotărît s-o dau la preţul pieţii ca să fiu sigur că merge treaba.

Ţin minte cum m-am dus încet de la Tatiana de-acasă pînă la birt, aşa, cam după zece seara, şi-mi treceau tot felul de prostii prin cap, dacă mă prinde poliţia, pe de-o parte – fiindcă n-aveam pe nimeni care să stea de şase, mă luam şi eu după alarmele pentru *prostitutas* şi traficanţii de parfumuri şi poşete, că ăştia îşi postează mereu pe cineva care să-i anunţe cînd e cazul să se topească fiindcă apar gardienii… Nu, Tatiana nici n-a vrut să audă să mă ajute cu asta, a zis că nu se bagă la vîndut, că e prea periculos, primeşti ani buni de pîrnaie chiar şi pentru complicitate dacă te prinde. Na, pe de altă parte, mă-ntrebam ce-o să fac dacă nu vine nimeni să mă-ntrebe de iarbă, cum să fac să-mi agăţ primii clienţi, îţi dai seama, griji de copil tîmpit care n-a mai făcut niciodată o treabă din asta. Dar cînd am ajuns în dreptul graffiti-ului, parcă locul ăla avea aşa un *vibe*[1] fain de tot, că am uitat imediat de orice problemă. Pe lîngă asta, cum am apărut, au şi sărit doi puşti pe mine că unde umblu, că ei mă aşteaptă de vreo oră, că le arde buza după un *porro*.

Din momentul ăla lucrurile au fost simple. Am stat cîteva ceasuri rezemat de peretele cu graffiti şi-am vîndut iarbă, părea totul aşa de firesc, cum veneau oamenii la mine în toiul nopţii ca la un *estanco*[2] nonstop din staţia de autobuz, unde te abaţi cînd ieşi în oraş să-ţi iei ţigări sau prezervative sau pula mea. Aşa job mai da, îmi ziceam, şi eram atît de fericit că mere treaba că-mi venea să-mi fac şi eu un joint şi să-l aprind acolo cu clienţii, să mă bucur cu ei. Dar îmi spusese Tatiana să nu care cumva să fumez, că în toate filmele cu droguri pe care le văzusem amîndoi vreodată traficanţii sînt ăia care nu se droghează cînd vînd, ca să fie tari pe poziţie, cum s-au atins de ceva, cum o iau pe ulei şi pierd tot. Pe lîngă asta, parcă nici n-aveam nevoie să fumez de fapt, pentru că mă simţeam *colocado*[3] fără să fi luat nimic, cum ziceai şi tu de party-ul ăla la care nu ţi-a venit să bei, fiindcă erai deja ameţită de bucurie c-ai

[1] engl. lit. *vibraţie*, fig. *energie, atmosferă.*

[2] span. *chioşc.*

[3] span. *drogat, high.*

reuşit să pleci de-acasă. Ei, aşa am fost şi eu în noaptea aia cît am rezemat peretele cu graffiti şi-am împărţit iarbă, *chill* de tot de parcă făceam asta dintotdeauna, cu căştile de la telefon în urechi, în care ascultam o selecţie din hiturile lui Nas şi mă simţeam mult mai tare decît putea să ajungă vreodată Escobar – ştii, numele pe care şi-l ia Nas cînd se joacă de-a dealer-ul.

Parcă mă transformasem şi eu în altcineva, mă şi vedeam ca la televizor dacă mă gîndeam un pic, de undeva de sus, ca şi cum mă filmam singur din elicopter şi făceam din cînd în cînd stop-cadru pe mîna cu care dădeam iarba şi luam banii… da, da, exact ca-ntr-un film, îţi zic şi care, chiar în *Requiem for a Dream* e o fază din asta. Iar versurile lui Nas se potriveau perfect cu toată chestia. Cel mai tare mi-a plăcut o piesă care porneşte de la un fel de muzică clasică în care se amestecă voci de copii. Mi se părea că descrie exact felul cum mă simţeam în momentul ăla, parcă fusese scrisă special pentru mine şi aşteptase cuminte să ajung la ea abia atunci, după toţi anii de cînd rătăceam ca un nebun prin Spania, fără să ştiu exact ce caut. *I know I can,* cîntă Nas şi copiii repetă fiecare vers după el, *Be what I wanna be, If I work hard at it, I'll be where I wanna be*[1]. Şi parcă în desenul de pe perete nu mai era urîtul cu spray şi ochelari, ci chiar eu, *el traficante Dragón,* care tocmai am înţeles ce am de făcut pe lumea asta.

Stai puţin, frate, l-am întrerupt pe Dragon, de ce piesă vorbeşti tu, aia pe care a scos-o Nas acum mult timp, că eram încă la facultate, şi pe care toată lumea a apreciat-o, între altele fiindcă foloseşte ca *sample* o bucată de pian din Beethoven?

Da mă, mi-a răspuns Dragonul, aia trebuie să fie, ţi-am zis că are ceva muzică clasică de pian în fundal – cîntec cu şi pentru drogaţi, ce mai?

Ce vorbeşti, mă?! am continuat. Păi aia-i piesă militantă, folosită în campanii antidrog şi alte alea, că de-aia a şi pus vocile de copii.

Pe bune? s-a mirat Dragonul şi-a început să rîdă. Mă, eu nu m-am prins, credeam că zice ceva de genul hai cu mine în club să prizăm, dar dacă spui tu că-i de fapt pe dos… Ce fain, îţi dai seama, a adăugat după ce şi-a mai aprins o ţigară, cum vindeam eu iarbă pe muzică antidrog, viaţa bate hip hop-ul, să mor eu!

A mai rîs puţin, apoi a continuat să fumeze în linişte, privind absent şiroaiele de apă care se scurgeau pe parbriz. Vîntul mi-a adus din nou pe faţă picături reci de ploaie, care m-au făcut să mă zgribulesc pe scaun. M-am uitat la Dragon cu coada ochiului şi, pentru prima oară de cînd ne întîlnisem, m-am întrebat serios cît din ce-mi spune e adevărat. Chiar aşa schia Tatiana de una singură pe munţii de zăpadă, iar el doar stătea şi se uita la ea? Mi-am adus aminte şi de tipul de la bar la care sărise cu cuţitul. Poate chiar s-au mai întîlnit, m-am gîndit, exact în situaţia de care zicea ăla, dar Dragonul nu mai ţine minte sau nu vrea să recunoască,

[1] engl. *Ştiu că pot, Să fiu ce vreau să fiu, Dacă muncesc din greu, O să ajung unde vreau.*

altfel de ce s-ar fi enervat aşa? Iar faza cu Drago poate să fi fost pentru că manelistul nu i-a înţeles bine porecla. Cum puşcă atunci, m-am întrebat, toate minunile pe care mi le toarnă aşa de senin de vreun ceas încoace?

Prin faţa noastră a traversat strada o femeie înfofolită cu un copil de mînă. Băiatul îi ajungea însoţitoarei lui cam pînă la brîu şi era costumat în magician, cu pelerină neagră, lungă pînă la călcîie, şi cu joben pe cap. S-a oprit brusc în dreptul maşinii, ca şi cum ar fi pus o frînă de urgenţă, şi, la lumina unui felinar, l-am văzut cum îşi smulge mîna dintr-a mamei şi-şi scoate pălăria înaltă de pe cap. S-a uitat cîteva clipe în interiorul cilindrului de stofă tare, apoi a ridicat ochii din el şi, fixîndu-mă cu o privire uluită, şi-a pus palma la gură. Avea părul blond şi ondulat. În secunda următoare, femeia l-a prins de braţ şi l-a tras mai departe, iar puştiul a tropăit după ea, aproape împiedicîndu-se în pelerină, pendulînd încet jobenul în mîna stîngă, adus un pic de umăr înspre el, de parcă greutatea pălăriei îl trăgea în jos. Cei doi s-au topit imediat printre şiroaiele de ploaie şi pentru o clipă chiar m-am întrebat dacă au fost reali. Parcă ţîşniseră direct din *Twin Peaks: Fire Walk with Me,* filmul ăla şmecher al lui Lynch care ar trebui să lumineze publicul serialului, dezvăluindu-i toate secretele Laurei Palmer, dar care de fapt te confuzează şi mai rău.

Dragonul a terminat ţigara şi s-a aplecat peste mine s-o arunce pe geam. E plin de draci costumaţi în perioada asta, nu le mai ajunge, a mormăit şi s-a sprijinit uşor pe genunchiul meu. Cînd m-a atins am tresărit de parcă mă curentase. A întors capul spre mine şi m-a privit în ochi, schiţînd un zîmbet. Mirosea a fum de ţigară, amestecat cu parfumul lui, şi m-am gîndit că aşa trebuie să aibă de fapt şi gustul, un pic amărui, dar proaspăt şi aromat, ca o mandarină pe care n-ai curăţat-o bine de resturile albe de coajă înainte să muşti din ea şi să ţi se umple gura cu sucul ei aspru. Puşcă, nu puşcă, mi-a trecut prin cap, chiar nu-mi pasă, în momentul ăsta ar putea să-mi povestească orice şi tot l-aş crede.

Mă, da' ce încruntată te uiţi iar la mine, mi-a zis, ce-ţi trece ţie acuma prin cap?

Am înghiţit în sec. Am vrut să mă apropii de el şi mai mult, dar parcă încremenisem pe scaun, cu mîna lui care mă ardea pe genunchi. *More, por favor,* i-am şoptit din vîrful buzelor, ca mai devreme acasă, şi i-am zîmbit.

Dragonul m-a privit surprins. Mîna i-a alunecat pe piciorul meu în sus, iar cînd a ajuns pe şold s-a oprit şi-am simţit cum i se încordează degetele. Apoi s-a destins şi-am început amîndoi să rîdem. Las' că vezi tu *more por favor,* mi-a spus, luînd mîna de pe mine, după ce băgăm nişte speed şi te duc acasă. Pînă atunci să-ţi pove ce prostii am mai făcut la Madrid.

În noaptea aia cînd am vîndut prima oară iarbă, a reluat Dragonul, după ce am terminat de dat toate punguţele şi m-am întors încet la Tatiana cu buzunarele pline de bani, am avut

senzaţia că în sfîrşit încep să se aşeze lucrurile şi pentru mine. Am dat un ocol pe la un dealer de coca, să cumpăr cîteva doze, iar cînd am ajuns acasă Tatiana era să înnebunească de bucurie. Abia atunci mi-a explicat faza cu graffiti-ul: artistul, pe care-l ştia de pe stradă, era şi traficant şi chiar vindea iarbă în locurile în care se desenase, ca să ştie lumea unde să-l caute. Dar nu-şi alegea unde merge după vreun program sau ceva, ci pur şi simplu cum i se scula lui. Numai că noi am fost mai şmecheri. Cum ochelaristul nu putea să fie în mai multe locuri în acelaşi timp, Tatiana se interesa pe stradă de cu seară unde-o să meargă în noaptea aia, apoi mă suna şi-mi spunea precis ce loc o să fie liber, să pot să mă duc eu acolo şi să vînd liniştit.

Asta a durat vreo lună şi ceva. Nu vindeam în fiecare seară, eram pe stradă cel mult o dată pe săptămînă, în primul rînd ca să nu se prindă ochelaristul şi-n al doilea pentru că deocamdată ne ajungeau banii. Cînd mi-am dat seama că pot să cîştig într-o seară cît făceam la *taller* într-o lună, am vrut să mă las de reparat maşini, mai ales că şi Tatiana m-a bătut la cap să plec de-acolo. Dar tot pe-atunci a aflat şi Miguel că merg pe la cursele ilegale care se ţineau din cînd în cînd noaptea în afara oraşului şi m-a întrebat cum ar putea să se bage şi el. Unde era să mai plec cînd m-a pus să-i pregătesc cu mîna mea o maşină cu care să concureze?

Am ales o Toyota mai veche şi i-am făcut un tuning să te lingi pe degete. Miguel s-a rugat de mine s-o şi conduc cînd a fost gata, dar n-am vrut, m-am gîndit că n-o să mă urc la volan fără ceva la bord şi sigur o păţesc ca la Sevilla sau chiar mai rău. Aşa că a căutat în disperare alt şofer, dar n-a avut noroc să găsească pe cineva potrivit. Pînă s-a prins că iordanianul Salam, ăla de care ţi-am zis că lucra la *taller* cu mine şi care părea cuminţenia întruchipată, conducea de fapt ca un drac împielițat şi era înnebunit după viteză. Ne-am dat amîndoi seama de asta după ce Parizer al nostru i-a reparat BMW-ul unui client şi l-a dus o tură prin *barrio* cu acceleraţia la podea şi fără să pună aproape deloc frînă, de l-a băgat pe ăla în răcori. Ei, dar cum Săsescu nu mai condusese niciodată în curse, normal că la început numai a buşit maşina şi n-a ieşit deloc printre primii. Miguel şi cu mine muream de nervi, că pierdeam toţi banii pe care-i pariam pe el, dar ce era să-i facem, trebuia să avem răbdare să înveţe omul. Şi încetul cu încetul s-a prins de multe, fiindcă mă lăsa Miguel să-l duc noaptea cu maşina prin pustietăţi şi să-i mai arăt şmecherii. Aşa că la un moment dat a început şi Cristim s-o scoată la capăt mai cu spor.

Într-o sîmbătă seară m-am gîndit să vînd iarbă chiar înainte de-o cursă, să am ce paria, şi la marea grabă m-am dus chiar la graffiti-ul de lîngă *taller*. Aflasem de *carrera* respectivă prea din scurt şi n-am apucat s-o sun pe Tatiana să se intereseze unde avea de gînd să stea traficantul de drept, dar mi-am încercat oricum norocul. Ei, şi cum vindeam eu liniştit, numai ce văd că apare la colţul străzii ăla din graffiti, cu încă vreo trei după el, cu cel puţin două capete mai înalţi decît mine. Pe viu, traficantul era şi mai gras decît se desenase, iar între timp

îşi schimbase ochelarii cu unii cu ramă mai groasă şi verde, dar şapca şi rucsacul erau exact la fel, nu numai cu alea de pe perete, ci şi cu ale mele. Cînd ne-am văzut am stat şi ne-am uitat ca proştii unul la altul o vreme, iar puştii care veniseră să cumpere de la mine au rămas cu gura căscată. Apoi s-au tras din calea lui, iar ochelaristul s-a-ndreptat spre mine c-o falcă-n cer şi una-n pămînt, cu restul găştii în coadă. M-am prins că nu-i de bine şi-am luat-o la fugă. Şi-a trimis băieţii să mă urmărească, dar m-am băgat imediat în *taller* şi-am blocat uşa, iar ei n-au avut cum să ajungă la mine. Am ieşit apoi în trombă, pe partea cealaltă a clădirii, cu Salam la volanul Toyotei, aşa că n-au putut să mă prindă.

Fiindcă n-am apucat să vînd cine ştie ce, nici n-am mai pariat la cursă, cu banii pe care i-am scos am preferat să trec pe la un dealer după nişte doze de coca… Nu, mă, pentru Tatiana, ţi-am zis că mie nu-mi trebuia. Na, şi fix cînd n-am pariat s-a trezit şi iordanianul să iasă primul. În schimb, Miguel băgase din nou cîteva mii de euro şi s-a bucurat aşa de tare cînd a văzut că a cîştigat de cîteva ori mai mult, că ne-a chemat pe toţi să petrecem. Aşa că am ajuns la Tatiana abia a doua zi pe la prînz. Nu văzusem că aveam vreo treizeci de *llamadas perdidas*[1] de la ea. Mă aştepta înnebunită de cu seară, că nu mai avea nici bani, nici coca, iar cînd am apărut cu mîna goală era să mă ia la bătaie…

Ba, îi cumpărasem alea cîteva doze, dar le-am împărţit pe la amici la cheful din noaptea aia. În fine, Tatiana era albastră de nervi, iar eu nu vroiam decît să mînc ceva, să trag un *porro* şi să dorm, n-aveam nici un chef s-o aud. I-am povestit repede ce s-a întîmplat, dar nu s-a calmat deloc, aşa că mi-am băgat pula şi m-am dus la Chewing Gum acasă să mă culc. Dar cînd am ajuns, deschide uşa dacă poţi. Îmi lăsasem cheia în salopetă la *taller* cînd m-am schimbat în costumul de traficant, pe care-l aveam tot timpul cu mine în rucsac, iar chinezii plecaseră deja la lucru.

Futu-i, acuma trebuie să mă tîrăsc şi pînă la restaurant la ăştia, mi-am zis. Noroc că nu era departe. Dar şi-acolo am dat peste alt balamuc. A fost singura dată cînd am văzut-o pe Ma Ling ţipînd la bărbatu-său. În seara dinainte, Chewing Gum a uitat să pună nişte peşte proaspăt la frigider, îl lăsase pe masă în bucătărie, chiar lîngă aerul condiţionat care a mers aiurea toată noaptea, programat să ţină temperatura la 25 de grade, fiindcă afară încă mai era frig, nu venise primăvara cu toate că era martie. Şi-ţi dai seama că peştele s-a-mpuţit. N-ar fi fost aşa o problemă, puteau să cumpere altul din banii lor şi să-l înlocuiască, dar cum era duminică erau închise toate supermarketurile şi majoritatea magazinelor. Nu ştiau decît un *alimentación* sau două deschise în zonă la ei, tot chinezeşti, dar cam pîrlite. Iar astea nu ţineau peşte de care le trebuia lor, habar n-am avut niciodată cum se cheamă, mare de tot şi roşu, cu aripi şi coadă transparente şi ochii bulbucaţi.

[1] span. *apeluri pierdute.*

Cel mai nasol era că le trebuia chiar atunci, pe loc, că anunţase că vine să ia prînzul la restaurant şeful mafiei chinezeşti din oraş, unul destul de tînăr, dar tare al dracului, plin de muşchi şi c-o privire mai ceva ca a lui Bruce Lee. Pe ăsta îl plătea lunar pentru protecţie şi patronul restaurantului la care lucrau chinezii, aşa că poţi să-ţi închipui că toată lumea se dădea de ceasul morţii cînd zicea mafiotul că are de gînd să apară. Şi nu crezi că mîncarea lui preferată era peşte din ăla roşu în sos de soia. De-aia erau Chewing Gum şi Ma Ling terminaţi: spune-i patronului dacă poţi că nu mai e peşte pe stoc, cînd pe ăla din seara dinainte l-a adus chiar el cu mîna lui şi cînd Bruce Lee în rol de *killer gangster*[1] intră acuşi pe uşă şi aşteaptă să fie servit cu pistolul pe masă şi cu maţele ghiorăind.

În fine, ideea e că nu m-au băgat chinezii deloc în seamă, ce să le mai cer şi cheia. N-am avut de ales şi m-am întors la Tatiana. Asta era aşa de supărată că nici n-a vrut să-mi deschidă. Mi-a strigat prin uşă că ori vin cu dozele de coca şi cu banii ori ceau. Ce pula mea aveţi toţi cu mine azi, m-am întrebat. De-acuma mi-era rău de tot şi muream de somn.

M-am aşezat pe trepte în faţa uşii de la *estudio*-ul Tatianei şi mi-am făcut un joint chiar acolo, puţin mi-a păsat dacă mă găseşte cineva. După ce l-am fumat, mi-a fost parcă mai bine şi m-am gîndit că am o singură şansă să ajung într-un pat normal şi să nu mai ştiu de nimic: să împrumut din banii pe care i-a cîştigat Miguel la cursă şi pe care ştiam că i-a adus la *taller* în noaptea dinainte… Nu, mă, nu să-i fur, pe bune îţi zic că vroiam doar să împrumut cîteva sute, pentru că plănuiam să vînd nişte iarbă în seara aia şi să pun la loc exact cît am luat.

Numai că n-a fost aşa de simplu. Noroc că mai aveam ceva mărunţiş de-am putut să bag barem o cafă, altfel eram terminat de tot, şi că telefonul încă mai avea baterie, ca să ascult măcar nişte Snoop Dogg să-mi mai vin în fire. După toate astea, cînd să ajung la garaj, m-am trezit că sar pe mine băieţii lu' ăla cu graffiti. Cred că stăteau după colţ încă din noaptea trecută, cînd am decolat cu maşina, pîndind să vadă dacă nu apar. Iar ochelaristul, ca un mare artist ce se credea, nici nu s-a atins de mine, a stat deoparte şi numai s-a uitat, chiar dacă la un moment dat şi-a pus rucsacul jos şi din el i-au căzut imediat nişte spray-uri pe care le-a strîns abia la sfîrşit. Am încercat să mă apăr, dar ăia care mă băteau erau trei şi toţi mai mari decît mine, aşa că n-am reuşit să mişc nimic. La un moment dat cînd eram pe jos mi-au sărit în ochi spray-urile ochelaristului rostogolindu-se pe asfalt şi chiar atunci din căştile care-mi rămăseseră în urechi am auzit *Drop It Like It's Hot*. În minte mi-a venit începutul clipului, în care cineva scrie numele piesei şi-al lui Snoop cu litere negre şi strîmbe pe-un perete, şi-am ştiut exact ce-o să-i fac lu' aragaz cu patru ochiuri după ce scap. În fine, cabronii m-au bătut destul de nasol, iar cînd s-au oprit împuţitul mi-a zis că dacă mă mai prinde vînzînd iarbă la

[1] engl. *gangster ucigaş.*

graffiti-ul lui îmi ia gîtul. Cred că atunci m-am gîndit prima dată că-mi trebuie o armă ceva cu care să mă apăr, dacă e să-mi iau jobul de traficant în serios…

Nu, pe-atunci n-aveam cuţitul, abia de-aici din Valencia mi l-am cumpărat, mult mai tîrziu. Dar asta-i altă poveste. Să-ţi zic ce mi s-a mai întîmplat după ce m-au bătut ăia. Îţi imaginezi că muream de nervi, aşa că după ce mi-au dat drumul, primul lucru pe care l-am făcut a fost să intru într-un shop din ăla pentru artişti şi să iau un spray negru. Cu el i-am mînjit de tot graffiti-ul ochelaristului, i-am scris cu litere strîmbe pe deasupra mutrei lui pocite *cobarde* şi *El Dragón te jode en la boca*[1] şi i-am desenat picioare de pui. Plănuiam să trec pe la toate graffiti-urile lui din Madrid şi să i le stric, dar mai întîi am zis să iau banii din *taller,* care ar fi trebuit să fie pustiu, cum era duminică.

Nu crezi că în timp ce eram în birou şi scoteam teancurile de bancnote din sertarul unde ştiam că le pune Miguel, apare şi patronul, cu Salam în coadă, şi mă prind acolo. Futu-i, m-am gîndit, acuma v-a apucat şi pe voi să vă arătaţi mutrele. Cred că Miguel a venit chiar după bani, şi l-a luat pe iordanian cu el ca să-i dea partea pentru că în sfîrşit i-a cîştigat o cursă. În fine, patronul s-a făcut foc cînd şi-a dat seama că tocmai îi umblam la bani cînd a intrat, a zis că să plec imediat să nu mai ştie de mine, că altfel cheamă poliţia şi mă denunţă că l-am jefuit. Degeaba am încercat să-i explic ce-aveam de gînd de fapt şi că de acum ar fi trebuit să aibă încredere în mine. El nu şi nu, cheamă poliţia. S-o chemi pe mă-ta, m-am gîndit atunci. Am pus toţi banii în rucsac, am ieşit din birou şi-am sărit în Toyota, pe care m-am hotărît pe loc s-o iau, fiindcă era ca şi maşina mea, doar eu am făcut-o. Mortadella a fost prea şocat, iar Miguel era prea gras ca să se ia după mine şi să încerce să mă oprească. Dar ştiam că patronul a vorbit serios cînd a zis de poliţie şi că trebuie s-o şterg instant din mizeria aia de oraş. Numai că unde să mă duc?

Am sunat-o pe Tatiana, dar nu mi-a răspuns la telefon, aşa că pînă una-alta m-am repezit la Chewing Gum – că-mi luasem cheia de la *taller* – să-mi mai strîng din lucruri şi să mă gîndesc încotro s-o apuc. Cînd ajung acasă, ce să vezi? Chinezii făceau şi ei bagaje de zor.

Mi-au povestit rapid că la marea grabă nu le-a venit altă idee să înlocuiască peştele stricat decît să se ducă Chewing Gum la pescuit într-un lac de agrement din Parque El Retiro, care era chiar lîngă restaurant, singurul loc din oraş unde îşi aducea el aminte că văzuse nişte peşti mari şi roşii din ăia care-i plăceau gangsterului. Evident că nu era voie să pescuieşti acolo, dar ăştia s-or trezit probabil la ei în China, unde cine ştie, poate chiar n-au lacuri cu peşti doar de frumuseţe. Cînd a apărut *guardia*[2] parcului, Chewing Gum prinsese deja un peşte din ăla uriaş şi-a luat-o la fugă cu el în spinare. Nu i-a dat drumul decît după ce-a ajuns

[1] span. *laşule* şi *Dragonul te fute în gură.*

[2] span. *gardieni.*

la restaurant – îi lăsase demult în urmă pe gardieni – şi i-a zis lui Ma Ling ce s-a întîmplat. El era convins că patronul o să-i scape de poliţie, dar nevastă-sa şi-a dat seama dintr-o privire că au o problemă mult mai nasoală: peştele din Retiro nu era de fapt la fel cu ăla care le trebuia, era altă specie, în pula mea, care cică are cu totul alt gust decît aia din China. S-a apucat săraca femeie şi l-a gătit cum a putut mai bine, i-a băgat tot felul de mirodenii, dar degeaba: cînd a venit, Bruce Lee s-a prins că nu-i peştele pe care-l ceruse de la prima înghiţitură şi i-a trîntit cu totul farfuria în cap patronului, că l-a umplut cu sos de soia şi-n urechi. Chinezii pîndeau faza din bucătărie şi s-au gîndit că sigur o să-i omoare şeful lor – dacă scapă viu din mîinile mafiotului – cînd o să-şi dea seama cine-i de fapt vinovatul. Aşa că au plecat de-acolo val-vîrtej şi-acum n-aveau timp de pierdut: ca şi mine, trebuia s-o şteargă din Madrid cît mai repede.

Mi-am strîns şi eu una-alta, am mai sunat-o pe Tatiana, dar tot degeaba, apoi i-am îmbarcat pe chinezi în Toyota şi-am plecat împreună la Castellón, unde stătea acum moroşanul care l-a ajutat pe Chewing Gum cînd a ajuns prima oară în Spania şi care l-a primit şi de data asta. Mie nu prea mi-a convenit, dar nu puteam să comentez. Bine că n-am avut prea mult de-a face cu el, ne-am mutat rapid şi ne-am văzut de-ale noastre, iar chinezii m-au înţeles şi nu i-au spus cum mă cheamă de fapt şi de unde sînt. Oricum, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi cumpăr acte false cu o parte din banii de la Miguel, că sigur eram în evidenţa poliţiei de-acuma, şi cu ocazia asta am scăpat şi de naţionalitatea română din *D.N.I.*[1], m-am făcut direct spaniol, că oricum aşa totul e mai simplu. Şi-am luat-o din nou de la zero, în pula mea, dar măcar acum ştiam precis cine sînt şi ce vreau să fac, am lăsat totul în urmă fără să mă uit deloc înapoi. Nu mi-a părut rău decît de maşină, pe care am dezasamblat-o şi am vîndut-o bucată cu bucată, ca să fiu sigur că nu-mi dă Miguel de urmă…

Tatiana? Drept să-ţi spun, mă cam săturasem de toanele ei, aşa că mi-a fost mai bine fără ea. A făcut urît cînd şi-a dat seama că am dispărut, m-a sunat în neştire, dar cine a băgat-o în seamă? N-am vorbit cu ea decît după o vreme, după ce s-a mai calmat, şi ne-am împăcat într-un fel, adică am zis că rămînem prieteni şi dacă e ceva ne-ajutăm unul pe altul. Dar nu ne-am mai întîlnit. Eh, ştiu eu că tot cu gîndul la mine a rămas, dar n-am ce-i face. M-am bucurat cînd mi-a zis că se mută de tot la Santiago de Compostela, după ce-a stat o vreme la un centru de dezintoxicare înfiinţat de ceva biserică din zonă. Spunea că acolo e o chestie în aer şi-i e mai uşor să se abţină de la prizat…

Păi da, de aia s-a dus în primă fază, la dezintoxicare, dar nu mai ştiu exact cum de-a ajuns taman într-un loc unde merg pelerinii. Parcă mi-a povestit ea de-o tipă obsedată de Isus sau aşa ceva, care i-a citit în stele că numai dacă o să vrea cu adevărat o să-şi învingă demonii

[1] span. *Documento Nacional de Identidad, Document Naţional de Identitate.*

interiori, căcaturi de genul. Dar evident că Tatiana vrea cu adevărat o groază de lucruri în acelaşi timp, aşa că de cîteva ori pe an născoceşte un motiv să fugă de la centrul ăla religios, fiindcă prietena ei cea mai bună tot coca rămîne. Cred că s-a bucurat de numa' că te-ai dus cu ea la Barcelona de sărbători. Îţi dai seama cum face rost de bani pentru excursiile astea. Nici nu vreau să-mi imaginez cum arată acum că s-a întors la Santiago, cum se urcă pe pereţi fiindcă nu mai poate fără praful ăla de rahat…

Cum am ajuns eu de la Castellón la Valencia?… Ei, asta-i o poveste mai complicată. Pe scurt, la un moment dat m-am îmbolnăvit cam rău, că a trebuit să stau în spital vreo lună şi ceva. La Castellón mi s-au pus o groază de întrebări la care n-am vrut să răspund, dar am avut noroc cu un doctor de treabă, el m-a trimis la un centru care ţine de *Cruz Roja*[1] din Valencia, un fel de clinică unde nu trebuie să-ţi dai numele şi nu te costă spitalizarea nimic…

Ce-am avut?… Păi, cum să-ţi zic, un fel de gripă spaniolească, o *influenza* a dracului rău. Cred că am prins un virus de undeva, cu febră mare de tot, că pînă să vină ambulanţa să mă ducă la *urgencias,* m-a băgat Chewing Gum în vană la gheaţă şi tot degeaba…

Mda, probabil de-acolo m-a ţinut minte manelistul ăla împuţit din discotecă, eu nu mai ştiu nimic de nici o ambulanţă, eram *noqueado*[2] de tot, naiba ştie ce i-oi fi bîiguit despre mine. Dar nu vreau să-mi mai amintesc despre asta, *vale?* Cred c-a fost cea mai neagră perioadă din viaţa mea. Bine că mi-a trecut… În fine, în spital am cunoscut pe cineva, care m-a convins să rămîn la Valencia…

Sigur, întreabă-mă ce vrei, deja ştii aşa multe despre mine, că am impresia că pot să-ţi spun orice… Cum mă cheamă de fapt?

Dragonul a început să rîdă, a întins mîna şi m-a ciufulit cu vîrful degetelor. Şi-a apropiat faţa de a mea şi m-a privit în ochi.

Ştii deja cum mă cheamă, mi-a spus în şoaptă, atît de încet că mai mult i-am citit pe buze decît l-am auzit. Drago, a adăugat, dar tot foarte încet, că la fel de bine putea să-mi fi spus Dragon, Dragoş sau chiar dragă. Pentru o clipă, am avut senzaţia că vocea lui şoptită mi se strecoară printre buze şi-mi alunecă pe gît în jos. Apoi s-a întors la locul lui şi şi-a aprins o ţigară.

Nu mai vine boul ăla cu Audi-ul lui de rahat cu tot, a murmurat printre două fumuri, aruncîndu-şi ochii pe ceasul de pe bord. I-am urmărit privirea şi-am văzut că afişajul arăta 23:43. Aş putea să-l mai sun o dată, a adăugat Dragonul, numai că drept să-ţi spun nu cred că are rost şi nici nu mai am chef să-i aud vocea de muist. Dar ce pula mea să facem?

Mergem acasă? l-am întrebat repede.

---

[1] span. *Crucea Roşie.*

[2] span. *inconştient.*

Dragonul a întors capul, m-a privit lung şi încruntat, apoi şi-a luat ochii de la mine şi a continuat să fumeze tăcut o vreme.

De ce? m-a întrebat în cele din urmă, aplecîndu-se peste mine să arunce ţigara afară, de data asta fără să mă atingă. Ţi-e somn?

Nu chiar, i-am răspuns. Dar mi-e frig, frate, şi-aş vrea să ne băgăm în pat. Şi să-mi mai povesteşti chestii despre tine, am adăugat repede.

A strîns din buze şi n-a zis nimic, a întins doar mîna şi-a dat muzica mai tare. Numele lui 50 Cent încă se mai derula pe afişajul player-ului, dar acum *feat.* Nate Dogg, care s-a şi pus pe cîntat din boxe: *Girl… It's easy to love me now, Would you love me if I was down and out? Would you still have love for me?*[1] Dragonul a tăcut în continuare cu ochii aţintiţi la graffiti-ul signorului de pe zidul parcării.

Ce-i baiu? l-am întrebat atunci. Am zis ceva ce nu-i ok?

A tresărit cînd m-a auzit că-i vorbesc în graiul lui, mi-a aruncat în sfîrşit o privire scurtă şi-a schiţat un zîmbet. Păi nu, mi-a răspuns repede, numai că noi am plecat cu-o treabă şi-acuma vrei deodată să ne întoarcem acasă. Dacă ne ducem înapoi acum o să fie… cum să zic… adică ce-am rezolvat, futu-i? O să ne distrăm sigur de numa', cel puţin eu, pentru că ţie o să-ţi fie rău în continuare, aşa că o să trebuiască să stau toată noaptea şi să te lului complet aiurea, că tu oricum o să faci din ce în ce mai urît; apoi dimineaţă o să trebuiască să bag cofeină în amîndoi cu găleata ca să ne ţină pînă la Castellón şi înapoi. Şi cînd ajungem acasă tu o să pici lată de somn, iar cînd te trezeşti – *surprise, surprise* – o să-ţi fie chiar mai rău decît înainte. Să mori de rîs, nu alta…

Bine mă, am protestat, dar nici măcar nu-mi mai e aşa de rău!

E cu *ups and downs*[2], mi-a tăiat-o imediat, atîta lucru puteai să-ţi dai şi tu seama pînă acum. Dacă nu te dregi cu ceva destul de repede o să te apuce şi mai nasol, cînd nici nu te aştepţi. Pe cînd dacă iei o pastilă nu numai că o să te simţi ok, dar o să te comporţi şi tu ca oamenii normali, o să fii relaxată şi-o să te poţi bucura de lucruri, n-o să mai sari de doi metri cînd vezi o umbră. Pe bune îţi zic… Dar iar te uiţi la mine ca la extratereştri, să mor eu! Chiar ai impresia că vorbesc prostii?

Am tăcut încurcată. Mi-o fi plăcînd mie, m-am gîndit, să-i ascult poveştile şi să-l las să mi se joace prin păr. Dar de-aici şi pînă să iau de bun tot ce-mi zice… Ca şi pînă acum, pot eventual să aleg ce să cred, dar asta nu înseamnă că o să fac ce-mi propune. *If I fell off tomorrow would you still love me? If I didn't smell so good would you still hug me?*[3] a

[1] engl. *Fetiţo… E uşor să mă iubeşti acum, M-ai mai iubi dacă aş fi terminat? Ai mai simţi ceva pentru mine?*

[2] engl. *suişuri şi coborîşuri.*

[3] engl. *Dacă aş fi la pămînt mîine, m-ai mai iubi? Dacă n-aş mai mirosi aşa de bine m-ai mai lua în braţe?*

întrebat 50 Cent nostalgic, iar afară ploaia a părut că se înteţeşte. M-am tras mai mult pe locul meu, pînă m-am lipit de tot de portieră şi-am simţit cum îmi şiroieşte din nou apa pe obraz.

Na fain, a murmurat Dragonul, şi eu care credeam că eşti altfel. Adică mă gîndeam, a continuat şovăitor, că de-acuma o să ai un pic de încredere în ce-ţi spun, doar ai văzut că tot ce fac e ca să-ţi fie bine… Nu?

M-am uitat la el cu coada ochiului. *If I got locked up and sentenced to a quarter century, Could I count on you to be there to support me mentally?*[1] a mai întrebat 50, la fel de melancolic. Ce ciudat, parcă vorbeşte fix cu mine, mi-a trecut prin minte.

Dragonul m-a privit intens cîteva clipe, apoi a întors capul. A ridicat din umeri şi a rămas cu mîinile sprijinite în josul volanului, cu ochii aţintiţi pe parbrizul inundat. Părea aşa de descurajat, ca un copil care descoperă sub bradul de Crăciun acelaşi gen de pulover tricotat sau acelaşi model de maşinuţă cu telecomandă pe care l-a mai primit de cîteva ori pînă acum, şi nici pe departe costumul de supererou, lucios, roşu aprins, cu pelerină unduitoare, pe care şi l-a dorit. *If I was hit and I was hurt would you be by my side?*[2] a insistat vocea lui 50 Cent din boxe. Am întors capul şi m-am uitat la Dragon, dar el n-a părut să observe, doar a oftat adînc. Şi-atunci am vrut să-ntind mîna şi să-l mîngîi pe obraz.

Am întins mîna şi mi-am dat seama că-mi tremură la fel de tare ca degetele maică-mii cînd se trezeşte dimineaţa şi nu reuşeşte să aprindă bricheta din prima. L-am atins pe Dragon pe umăr, iar el a tresărit şi s-a întors spre mine. Avea ochii tulburi şi era tot încruntat.

Da, i-am răspuns în cele din urmă, ai dreptate, frate, îmi pare rău. Hai să mergem unde ştii tu.

Cînd m-a auzit, figura încordată i s-a destins aproape instantaneu. A schiţat un zîmbet şi s-a întins iar după pachetul de Marlboro şi bricheta de pe bord. A rotit cheia în contact, cu ţigara aprinsă în colţul gurii.

Oricum nu mai ştiu decît un singur loc unde putem să mergem, mi-a zis în timp ce ieşeam din parcare. E la mama dracului şi dacă mi-ar fi spus cineva acum cîteva ore că o să trebuiască să mă întorc acolo în noaptea asta, chiar şi pentru cinci minute, i-aş fi răspuns *no way Jose*[3]. Dar uite c-o fac şi pe asta.

---

[1] engl. *Dacă aş fi închis şi condamnat la 25 de ani, Aş putea să contez pe tine să-mi fii alături şi să mă susţii?*

[2] engl. *Dacă aş fi lovit şi rănit ai mai fi de partea mea?*

[3] engl. *în nici un caz.*

12

Casa encantada

Ţine puţin lanterna! mi-a strigat Dragonul cînd am ajuns la capătul zidului de cărămidă şi-am dat de un gard de tablă albastru, din acela cu care se înconjoară şantierele.

Lăsasem Peugeot-ul după colţ, pe o alee complet întunecată şi aşa de îngustă că maşina abia a încăput. Pînă acolo Dragonul a condus tăcut, fumînd aproape încontinuu. Am mers vreo jumătate de oră pe străzile mai mult pustii – din cauza furtunii, am bănuit – şi-am traversat parcă în zigzag tot oraşul, ca un labirint de coridoare mărginite de clădiri înalte şi indistincte, de la periferia în care locuia Dragonul, prin centru şi mai departe, coborînd în pasaje subterane slab luminate, învîrtindu-ne în sensuri giratorii şi trecînd în cele din urmă pe unul din poduri. Luminile felinarelor păreau că tremură dincolo de ploaia torenţială, parcul amenajat în albia rîului secat – plin de portocali cu fructe şi de flori colorate, cum îl văzusem cu două zile în urmă – era acum doar o groapă lungă şi întunecată, la capătul căreia stăteau aprinşi monştrii contorsionaţi din sticlă şi metal care compuneau *Ciudad de las Artes y las Ciencias,* un fel de muzeu-mall din mai multe părţi, după cum îmi povestise Dragonul vineri după-amiază, cu parc oceanografic, planetariu, dar şi cinema multiplex. Pe partea opusă a apărut la scurt timp Puerta de Serranos, cu cele două turnuri de piatră colţuroase şi înalte de-o parte şi de alta, luminate din plin de reflectoare, dar parcă paraşutate acolo din greşeală cu multe secole în urmă de ultimii descendenţi ai unei civilizaţii în prezent complet dispărute.

Unde mergem totuşi? l-am întrebat pe Dragon într-un sfîrşit. N-am primit nici un răspuns cît am coborît iar într-un pasaj scund, cu lămpi triunghiulare de-o parte şi de alta.

Nicole, *what's the first rule of Fight Club?* mi-a aruncat deodată.

I-am dat replica din film fără să clipesc: *You do not talk about Fight Club*[1]*,* frate! M-a aprobat extrem de serios. Bine mă, am continuat, dar ce legătură are filmul ăla tembel cu ce te-am întrebat? Mergem la nişte anarhişti care vor să arunce în aer tot oraşul şi ne întîlnim cu Brad Pitt în rol de personaj malefic?

Dragonul a schiţat un zîmbet. Mda, a spus încet, ai putea zice şi asta. Am ieşit într-un nou sens giratoriu, cu un mănunchi de palmieri lunguieţi în centru, şiroind de apă şi îndoindu-se de la vînt. Ei, glumesc, a adăugat Dragonul. E doar un loc un pic mai ciudat, în

[1] engl. *Care-i prima regulă a Fight Club?... N-ai voie să vorbeşti despre Fight Club.*

care am stat cam un an de zile cînd m-am mutat la Valencia. O să te iau cu mine înăuntru, dar să nu te sperii, arată mai *spooky*[1] decît e de fapt. O să-ncercăm să intrăm chiar pe unde-am ieşit eu cînd am plecat.

Cînd mi-a aruncat lanterna şi s-a apropiat de gardul albastru, tot n-aveam idee unde sîntem. Fasciculul de lumină, care mi se părea că-mi iese direct din palme, ciuruit de picăturile mari şi dese de ploaie, a poposit pe semnul repetat pe gard din cîţiva în cîţiva metri:

Prohibido el paso Prohibido el paso Prohibido el paso Prohibido el paso[2]

Dragonul s-a aplecat la marginea gardului şi cînd am îndreptat lumina spre el l-am văzut cum apucă de un colţ de jos al unui segment de tablă, îl ridică şi-l trage la o parte.

Hai repede să nu ne vadă careva! mi-a strigat şi-a dispărut prin spaţiul din gard.

M-am grăbit după el. La lumina lanternei mi-am dat seama c-am intrat într-un fel de curte, plină de bălării şi gunoaie. În spatele meu, Dragonul a pus gardul la loc, apoi mi-a smuls lanterna din mînă, m-a luat de după umeri şi-a încercat să mă tragă mai departe.

Stai puţin, frate, i-am spus. Ce naiba-i aici?

În faţa noastră, la cîteva zeci de metri distanţă, se ridica o matahală din cărămidă şi beton, cît vedeam cu ochii. Zidul la care mă uitam era plin de ferestruici dreptunghiulare şi la multe dintre ele licărea cîte-o lumină. Vîntul aducea dinspre clădire, la intervale de cîteva secunde, zgomote stranii, ca de tobe bătute în neştire. Fasciculul lanternei a alunecat undeva spre dreapta şi-a poposit pe o grămadă aproape perfect sferică de sîrmă ghimpată dublă, cu rîndurile încolăcindu-se unul în jurul celuilalt ca nişte secvenţe de ADN.

La cárcel Modelo, mi-a răspuns Dragonul. O închisoare dezafectată de ceva vreme.

Am făcut ochii mari. Ce mă?! Vrei să spui c-ai fost aici la închisoare, l-am întrebat, şi-ai evadat chiar prin gardul pe care-am intrat?

Da' ce-ai impresia că-s coborît direct din sezonul I din *Prison Break?* mi-a răspuns imediat Dragonul. Oi fi semănînd eu cu Scofield, dar nici chiar aşa!

Era să pufnesc în rîs, dar am reuşit să mă abţin. Am ridicat ochii spre el, dar n-am putut să-mi dau seama dacă pe faţa lui e vreo urmă de zîmbet. Ce-i drept, m-am gîndit, cum e ras în cap, pe întuneric poate să semene şi cu Morpheus din *Matrix,* chiar dacă ăla e negru, mai solid şi poartă aproape tot timpul ochelarii ăia de soare de tot rahatul.

Scofield e… arhitect, i-am spus în cele din urmă, cît de serioasă am putut.

---

[1] engl. *de speriat.*

[2] span. *Accesul interzis.*

Da mă, mi-a răspuns Dragonul, după ce că-i frumos de pică, mai e şi genial, cu tatuajul ăla cu planurile închisorii pe tot corpul. Dar hai să mergem odată că a-nceput să-mi intre apă-n adidaşi. Ai grijă pe unde calci.

Din fericire, mie n-avea cum să-mi intre apă în botinele de piele vişinii, cu toc dreptunghiular, dar îmi simţeam blugii groşi şi evazaţi ţepeni de tot şi la fiecare pas materialul aspru şi rece, îmbibat cu apă, mi se lipea de piele, făcîndu-mă să tremur din toate încheieturile. Am străbătut împreună curtea pe un fel de cărare subţire printre buruienile care lăsau să se întrezărească tot felul de obiecte în diverse stadii de degradare: un televizor portabil, cu ecranul spart şi găurit, cîteva scaune de metal cu picioarele sau spătarele îndoite, un cadru de bicicletă cu ghidonul intact, dar cu pedalele rupte, un manechin feminin gol, chel şi dezmembrat, cu faţa neagră de pămînt, dar cu ochii albaştri şi clari, care ne-a fixat pînă i-am dispărut din cîmpul vizual. Cînd am ajuns în dreptul clădirii, ne-am oprit puţin şi-am urmărit fasciculul de lumină pe care Dragonul l-a plimbat dintr-o parte în alta a faţadei. Zidurile scorojite erau acoperite de graffiti-uri imense, majoritatea reprezentînd feţe umane, colorate în verde, albastru sau lila, alternînd cu litere cu forme şi încrengături ciudate, mai ceva ca înfloriturile de pe manuscrisele medievale. La baza zidului am dat de o uşă scundă de metal, care a scîrţîit prelung cînd Dragonul a smucit de ea ca s-o deschidă.

Nu e chiar intrarea principală, mi-a spus, dar e mai bine pe-aici de data asta, nu-s sigur cît de tare o să se bucure lumea că mă vede. Apoi m-a tras înăuntru într-un coridor întunecat.

Am înghiţit în sec şi-am păşit după el. În faţă m-a izbit imediat un curent aşa de rece că am simţit că-mi îngheaţă pielea capului pe sub părul ud şi mi se strînge stomacul. Dragonul a închis uşa în urma noastră şi m-a luat din nou de după umeri.

Welcome to the real world[1], mi-a zis, iar eu am făcut ochii mari. Chiar a intrat în pielea lui Morpheus de i-a preluat replica din film, m-am întrebat, sau a spus ceva la întîmplare? M-am lipit de el şi-am mers înainte.

Pe măsură ce străbăteam coridorul strîmt şi obscur, plimbînd fasciculul lanternei de la un perete la altul, zgomotul la început difuz din depărtare, pe care-l auzisem şi afară, a început să devină din ce în ce mai clar: erau într-adevăr bătăi de tobe, însoţite – după cum aveam să-mi dau seama imediat – de chitare electrice şi voci care cîntau în spaniolă. Pentru o clipă m-am gîndit că Dragonul m-a adus la un concert de punk autohton, ţinut într-o locaţie neconvenţională, dar cînd am ajuns la capătul coridorului şi-am intrat în sala înaltă, luminată de cîteva reflectoare, cu un grup compact de oameni în centru, am înţeles că muzica era

[1] engl. *Bine ai venit în lumea reală.*

înregistrată şi venea din boxele dreptunghiulare uriaşe din colţurile încăperii, deasupra cărora era graffitizat texul: *Sin Dios*[1].

Seremos ingobernables[2], au repetat de cîteva ori vocile din difuzoare, şi din cauza fumului care plutea prin toată sala am simţit că abia mai pot respira şi începe să mi se facă greaţă. Era mai cald decît afară sau decît în coridorul din care ieşisem, dar şi aici sufla din toate părţile curentul.

Majoritatea oamenilor din centrul sălii păreau să aibă pînă în treizeci de ani, dar am văzut vreo doi şi cu părul sau barba cărunte. Erau îmbrăcaţi mai toţi în blugi, geci şi pulovere cam ponosite şi aveau o singură preocupare colectivă: să pregătească pancarte şi bannere, pe care scriau cu litere de tipar aceleaşi texte: *No al desalojo de la cárcel Modelo, Desalojo nunca más, En defensa de los espacios liberados*[3], dar mai ales sloganul care mi-a sărit în ochi imediat: *Okupa y resiste*, urmat de N-ul cu săgeată în vîrf încadrat într-un cerc. *Déjà vu again, another glitch in the Matrix*[4], mi-am zis, adaptînd altă replică din filmul care mi-a bîntuit ultimii ani de liceu.

Cînd am ridicat privirea am văzut că deasupra unui pasaj metalic, la care duceau două scări înguste, de-o parte şi de alta a sălii, scria cu litere groase şi negre printre mulţimea de graffiti-uri colorate: *Okupa el mundo*[5], încadrat la stînga de simbolul *squatter*-ilor, iar la dreapta de unul asemănător: . Mi-am adus aminte că mai văzusem al doilea semn cu vreo cîţiva ani în urmă la Praga – unde m-am nimerit cu Ştef în vacanţă – la un concert al unei trupe anarhopunk, după cum m-a informat el, Oi Polloi se numea. Soţul meu a părut că se distrează pe cinste, dar din păcate eu n-am înţeles mai nimic din concert, nu doar din muzica zgomotoasă, fără nici o noimă, dar nici din ce vorbea solistul între piese, din cauză că avea un accent scoţian exagerat, desprins parcă direct din *Trainspotting*. Probabil Ştef s-ar bucura să fie aici, mi-am spus şi-atunci am simţit că mă ia cu ameţeală şi m-am sprijinit de Dragon.

Văd că ăştia au rămas exact în acelaşi film în care i-am lăsat acum cîţiva ani, mi-a strigat el, ca să acopere vocea care urla din boxe despre *luchando en la calle* şi deşteptarea din *el sueño de la pasividad*[6].

Cum naiba ai rezistat aici un an de zile cu hip hop-ul tău, frate? l-am întrebat.

---

[1] span. *Fără Dumnezeu,* numele unei formaţii punk spaniole.

[2] span. *Nu ne vom lăsa conduşi de nimeni.*

[3] span. *Nu evacuării închisorii Modelo, Evacuare niciodată, În apărarea spaţiilor eliberate.*

[4] engl. *Iarăşi déjà vu, altă eroare în Matrix.*

[5] span. *Ocupă lumea.*

[6] span. *luptînd pe stradă* şi *visul pasivităţii.*

Cu căştile în urechi şi muzica la maxim tot timpul, evident, mi-a răspuns Dragonul rîzînd. De ani întregi, a continuat, îi ameninţă *Ayuntamiento*[1] c-o să-i scoată afară, ca să dărîme închisoarea şi să ridice clădiri de birouri în loc, dar nu se lasă ei prea uşor. Cred că se pregătesc să facă o manifestaţie mîine-poimîine, că-i un şir de *fiestas*[2], aşa ca o rugă de la noi din Banat, *Reyes Magos* se cheamă, şi se poartă ieşitul în stradă cu toată gaşca şi protestele pentru te miri ce idei ratate, cum ar fi salvaţi planeta sau pula mea, rahaturi de genul.

În secunda următoare o voce ascuţită a ţipat din spatele nostru: *¡Ay, madre mía, El Dragón mismo!*[3] Ne-am întors şi-am descoperit o creatură cu faţa ca de şoarece, cu părul scurt, cîrlionţat şi negru, cu o burtă respectabilă, îmbrăcată în tricou şi blugi rupţi de o culoare nedefinită, în picioare cu ghete pline de ţinte şi cu vîrf ascuţit. Eram aproape sigură că e bărbat, în special pentru că nu părea să aibă sîni, dar cînd s-a aruncat de gîtul Dragonului cu ochii în lacrimi şi-a continuat să-i vorbească emoţionat cu aceeaşi voce stridentă, am început să am îndoieli mari cu privire la sexul creaturii. Dragonul i-a zîmbit, a îmbrăţişat-o un pic, apoi a încercat s-o împingă la o parte. Dar şoricioaica nu se dădea bătută cu una cu două. A rămas cu mîinile spînzurate de gîtul lui şi pe interiorul braţelor i-am putut distinge clar urme de înţepături. Am simţit că mă trec iar frisoane şi-ncep în acelaşi timp să transpir.

O parte din restul celor care pregăteau pancarte s-au oprit din ce făceau şi au stat să se uite la noi. Nici unul nu părea să împărtăşească entuziasmul şoricioaicei care-i sărise Dragonului de gît şi-i povestea acum ceva, privindu-l galeş în ochi. Cîţiva din cei care se uitau la noi au schimbat cuvinte inaudibile din cauza muzicii, după aceea au ridicat din umeri şi nu s-au apropiat. Apoi creatura cu sexualitate ambiguă s-a retras la mîzgălit pancarte, după ce i-a arătat Dragonului uşile care se întindeau la etaj de-a lungul pasajului suspendat. Acolo trebuie să fi fost celulele condamnaţilor, m-am gîndit. Dragonul m-a luat iar de după umeri şi m-a tras înspre una din scările metalice.

Ăsta cu care-am vorbit e Coliflor[4], mi-a spus în timp ce urcam, s-a ţinut de coada mea tot timpul cît am stat aici, nu ştiam cum să mai scap de el. I se zice aşa pentru că într-o vreme a mîncat numai conopidă fiartă, spunea că e singura legumă care arată exact ca un creier şi de ce mîncă mai multă de ce o să fie mai deştept. Dar nu i-a ieşit schema. Dragonul a început să rîdă. Mama lui de *maricón*[5], a adăugat după aceea serios, a ridicat primul mîna cînd a fost vorba să mă dea afară, iar acum nu mai ştie cum să se bucure că mă vede.

---

[1] span. *primăria.*

[2] span. *sărbători.*

[3] span. *Vai, mamă, e chiar Dragonul!*

[4] span. *Conopidă.*

[5] span. arg. *homosexual.*

De ce să te dea afară, frate? l-am întrebat, dar mi-am dat seama că nu m-a auzit, pentru că vorbisem în şoaptă. Aveam gîtul uscat şi simţeam că-ncepe să-mi ardă faţa.

Am ajuns sus şi ne-am oprit în pragul primei celule. În mijlocul camerei, lîngă cadrele metalice goale ale paturilor supraetajate, stătea pe jos în poziţie de lotus un ins subţirel, cu barbă scurtă şi neagră, abia vizibilă printre *dread*-urile[1] care-i atîrnau pe faţă şi-n jos aproape pînă la brîu. Pe peretele din spatele lui scria cu litere întortocheate de graffiti: *Me buscaréis, pero no me encontraréis, porque adonde yo esté vosotros no podréis llegar. Juan 7:34*[2].

¡Oye, Rasta! a strigat Dragonul, dar individul nici n-a mişcat. M-am uitat atentă la el şi m-am gîndit că poate nici nu respiră. E dus rău în gaura lui, mi-a explicat Dragonul. A fost de cînd îl ştiu pe vitamina K, păcat că l-ai prins în faza asta. Cînd e în toane bune, zice un fel de poveste, ca aia de la început din Biblie, dar parcă pe dos, în loc de Dumnezeu e Rasta, care creează lumea, cultivă cînepă, fumează, îşi bagă în venă, mîncă ciuperci şi visează oamenii. E dus rău cum spuneam, dar şi el a votat împotriva mea, fără să se gîndească de două ori.

Unde am mai auzit eu povestea cu lumea creată de rastaman? m-am întrebat. M-am uitat lung la individul cu *dread*-uri, care rămăsese exact în aceeaşi poziţie. În minte mi-a apărut o pagină de carte plină de caractere italice şi-am ştiut că numele i se scrie de fapt RasTA, dar din ce motiv nu reuşeam să înţeleg sau nu mai ţineam minte. Am simţit cum ameţeala mi se transformă treptat în durere de cap şi din cauza asta mi se face şi mai greaţă. Dragonul m-a tras mai departe.

Uşa următoare era închisă, dar Dragonul a crăpat-o şi-a băgat capul prin ea. A închis-o la loc aproape imediat, dar am reuşit să prind gemetele pe mai multe voci care veneau din celula respectivă şi să zăresc ca prin vis mai multe perechi de braţe şi picioare încolăcite unele în jurul altora, ca într-un cuib de şerpi.

Pe ăştia nu-i o idee prea bună să-i deranjăm acum, mi-a spus Dragonul rîzînd, apoi s-a uitat lung la mine şi mi-a pus mîna pe frunte. Băga-mi-aş, ce arzi, a continuat, ţi-e rău, nu? Am dat din cap că da, iar el a strîns din buze. Hai că încerc s-o găsesc pe La Máscara[3] mai repede, a adăugat, ea trebuie să aibă nişte pastile şi e singura de pe-aici care mi-ar şi da ceva.

Am continuat şi-n celula următoare am găsit un individ slab şi blond, stînd pe vine cu spatele la noi, care tocmai termina de scris pe perete cu spray negru un fel de poezie.

Ăsta-i Bob Dylan, mi-a spus Dragonul, şi cu asta se ocupă de cînd a venit aici din Sicilia, unde a avut nişte aventuri cam nasoale cu nişte mafioţi. Cînd a votat să fiu dat afară s-a uitat fix în ochii mei şi-a rînjit. De la el chiar nu mă aşteptam.

---

[1] engl. stil de aranjare a părului tipic pentru cultura rasta.

[2] span. *Mă veţi căuta, dar nu mă veţi găsi, căci unde sînt eu, voi nu puteţi să veniţi. Ioan 7:34.*

[3] span. *Masca.*

Am stat o vreme şi l-am urmărit pe Bob Dylan din prag, cu capul sprijinit de umărul Dragonului, clipind des. Aş fi vrut să-l întreb din nou de ce l-au dat afară, dar în acelaşi timp ce mi-a spus despre individul din faţa noastră m-a lăsat mută. Pentru o clipă, m-am gîndit că parcă am intrat într-o carte, dar povestea prin care mă plimb e greşită, pentru că eu n-am ce căuta în ea şi tocmai din cauza asta mi se face din ce în ce mai rău.

M-am trezit că citesc fără să-mi dau seama poezia de pe perete. Se chema *Maneras de matar* şi-ncepea aşa: *Hay muchas maneras de matar, Pueden clavarte un cuchillo en el vientre*[1]. Asta-i prea de tot, m-am gîndit. După primele versuri, m-am lăsat şi mai moale pe Dragon, care m-a tîrît în celulă şi m-a aşezat pe patul de jos, acoperit cu o pătură soioasă.

Respiră Nicole, mi-a zis, stai să caut nişte apă. S-a uitat repede pe podea şi-a dat cu ochii de-o seringă cu ac, murdară de sînge, pe care a trimis-o sub pat cu vîrful adidasului. A găsit apoi mai multe sticle de plastic prăfuite, aliniate lîngă perete. Le-a deşurubat capacele şi le-a mirosit pe rînd, strîmbîndu-se la aproape toate. În cele din urmă, a părut că a identificat una corespunzătoare şi-a turnat din ea într-o cană de tablă cu toarta ruptă, pe care mi-a adus-o. Între timp, Bob Dylan nici n-a observat c-am intrat, atît era de absorbit să picteze pe perete ultimele versuri: *Solo pocas de estas cosas están / prohibidas en nuestra ciudad*[2].

Nu-i poezia lui, frate, Brecht a scris-o, i-am şoptit Dragonului după ce m-am făcut că-mi moi buzele în cană. Am văzut-o mîzgălită cu cretă şi pe-o tablă în Barcelona, lîngă un bar din Barri Gòtic. Oricum e în limba greşită, şi-acolo, şi-aici, fiindcă Brecht e neamţ.

Posibil, mi-a răspuns Dragonul, Bob Dylan mai şi traduce chestii. O dată a umplut vreo trei celule întregi cu *Luceafărul* în spaniolă, apoi l-a şters şi-n loc a pus nu ştiu ce poezie tembelă despre o chiuvetă îndrăgostită de-o perdea în prima celulă, traducerea de la *Blowin' in the Wind* în a doua şi *El verdadero Slim Shady*[3] în a treia.

E român, nu? l-am întrebat.

Nu chiar, moldovean, mi-a răspuns Dragonul şi cînd l-am auzit am simţit că-ncepe să mă doară capul şi mai tare. În momentul ăla chiar aş fi băut din lichidul tulbure, dar numai cît mă uitam în cană aveam senzaţia că mi se întoarce stomacul pe dos.

Auzi, eu am citit în nişte cărţi despre ăştia doi, i-am spus, Rasta şi Bob Dylan. Una-i de Bucurenci, unul de la noi, cealaltă de Vakulovski, care-i moldovean emigrat la Cluj.

Dragonul a început să rîdă. Sigur, Nicole, mi-a aruncat, apoi a întins mîna şi m-a mîngîiat pe părul jilav. Despre mine nu zicea nimic în cărţile alea? m-a întrebat, încă rînjind.

Să ştii că nu, i-am răspuns serioasă.

---

[1] span. *Există multe moduri de a ucide, Poţi să-i înfigi cuiva un cuţit în pîntece.*

[2] span. *Doar puţine din aceste lucruri sînt / interzise la noi în oraş.*

[3] span. *Adevăratul Slim Shady,* trad. a titlului piesei lui Eminem, *The Real Slim Shady.*

Atunci s-a ridicat şi Bob Dylan şi s-a întors spre noi. Cînd ne-a văzut a rămas cu gura căscată, abia după aceea şi-a scos căştile din urechi şi le-a lăsat să atîrne în jurul gîtului. De asta nu ne-a auzit, mi-am spus.

Şi faşi, băi Dragoani? Ti-ai întors? a strigat deodată, apoi a venit repede înspre Dragon şi s-au îmbrăţişat îndelung. După aceea Bob Dylan s-a dat un pas înapoi şi l-a măsurat din cap pînă-n picioare.

Da' şi-şi-şi… şi ti-ai gătit aşa? l-a întrebat. Ioti băi, Adidas orijinali, sî-m bag pula, da' nu ţ-o intrat apî-n ii pi ploaia asta? C-am avut şî io o perechi, i-am găsît în gunoi, da' s-o rupt di tăt dupî vro trii luni. A studiat cu atenţie eticheta hanoracului roşu, cu sprîncenele ridicate, apoi a luat în mînă pajura de argint de la gîtul Dragonului şi a întors-o pe toate părţile. Ieşti în *pasta*[1], ei? l-a chestionat mai departe. N-ai sî-m dai şî mii vro sutî-douî?

Dragonul a rîs la el, dar nu i-a răspuns la solicitare. Am venit s-o văd pe La Máscara, i-a zis în schimb.

Îi pi işi pi undiva, cre' cî deseneazî di zor, i-a explicat Bob Dylan. Ai nimerit ghini cî bărbac-su îi dus în tîrg sî-i mai racolezî pi unii pintru protiestu di mîni, sau macar aşa ni-o zîs nouî, da' io cred cî s-o vîrît într-o bortî şî futi vro stahii di şeie di-a lui, o s-ajungî sî futî şî morţî într-o zî! Orişîcum, ghini cî nu-i aişi, dacî ti-ar vide la fimei-sa ţ-ar lua gîtu' direct. Da' sî ştii cî-i *embarazada*[2] în ultimu' hal, băi! Unii zîc cî nişi nu-i plodu' lu' Robin.

Am auzit, i-a spus Dragonul oftînd, hai că mă duc după ea atunci, că vreau să ies mai repede de-aici.

Du-ti, băi! i-a aruncat Bob Dylan. Du-ti sănătos şî *nos viemos ien Cuba*[3], băi!

En Cuba, bă pizdeţ! i-a răspuns Dragonul rîzînd pe înfundate. S-a îndreptat spre mine şi mi-a întins mîna să mă ridic.

Mi s-a părut că se clatină cu mine toată celula, dar m-am sprijinit de el şi încetul cu încetul zidurile şi obiectele s-au aşezat la locul lor. Sînt ok, i-am zis, hai să mergem.

Am ieşit îmbrăţişaţi din celula lui Bob Dylan. El cum de ştie că eşti român? l-am întrebat, iar el mi-a spus repede: Păi na, pe ăsta chiar n-am putut să-l păcălesc.

Individul din încăperea următoare, slab de i se vedeau toate oasele prin tricoul şi blugii mulaţi, zăcea pe podea, cu braţele pline de înţepături şi întinse în lături, ca ale unui crucificat, cu privirea aţintită în tavan. Printre degetele groase şi prin palmele desfăcute îi umblau gîndaci negri imenşi, mai mari decît văzusem vreodată, mai lungi şi mai graşi chiar decît cei care îmi invadaseră în vara trecută scara de bloc după ce s-a făcut curăţenie la subsol. Cînd

[1] span. arg. *bani.*

[2] span. *gravidă.*

[3] span. *ne vedem în Cuba.*

le-am văzut antenele tremurătoare m-am gîndit că acum sigur o să vomit şi m-am străduit să înghit în sec şi să mă uit în altă parte. Privirea mi-a căzut pe peretele din dreapta, pe care scria cu litere colorate: *De cierto te digo, que hoy estarás conmigo en el paraíso. Lucas 23:43*[1].

Na, ăsta-i Trainspotting, mi-a zis Dragonul.

Din carte sau din film? l-am întrebat şi imaginea lui mi s-a tulburat în faţa ochilor.

Ce, este şi carte? s-a mirat, punîndu-mi mîna pe frunte şi strîngînd din buze. Bănuiesc că după film i-au pus numele, da' să ştii că n-are nici o legătură. Înainte să vină aici a stat în gară, şi cîteodată în trip-urile lui se întoarce acolo. Odată l-au şi găsit cu capul pe şine, a avut un noroc chior că nu l-a călcat vreun tren.

Aha, am murmurat. Pun pariu că-i scoţian şi-i place heroina, m-am gîndit, dar lui i-am spus altceva. Frate, dar cam religioşi *okupas* ăştia ai tăi!

Dragonul a început să rîdă. Asta nu-i nimic, mi-a răspuns. Să vezi cînd îi apucă, fac şi botezuri cu *sangría* sau inventează porunci.

De parcă am intrat direct într-un fel de *Numele trandafirului* pe dos, mi-a trecut prin minte. Am mers mai departe şi deodată ne-a sărit în cale un puşti în pantaloni trei sferturi şi bluză de trening încheiată în fermoar, cu părul ca o plăcintă legat într-o bandană multicoloră.

Uaga, uaga, mann, *you're totally back*[2]*!* i-a strigat Dragonului, care a început să rîdă. M-am uitat la puşti cu ochii mari, dar şi mai tare m-am mirat cînd în spatele lui a apărut un individ solid şi ras în cap, cu privirea rătăcită, care a bolborosit cîteva cuvinte de neînţeles, după care a urlat la noi în româneşte: Interzis fără permis, creşteţi şi vă înmulţiţi, să nu ucizi şi să nu freci ridichi!… Şi nici să nu ciopleşti în ridichi! – a adăugat după o clipă de gîndire intensă, apoi şi el şi puştiul au trecut mai departe pe lîngă noi.

Alţi români, mi-a şoptit Dragonul întorcînd capul după ei, şi ăştia m-au votat vinovat fără să clipească. Lumea le zice El Profeta şi El Discípulo, dar ei îşi spun Bilă şi Zambilă. Ăştia combină toate pilulele şi prafurile pe care le găsesc în cale, după aia umblă în sus şi-n jos prin toată închisoarea şi vorbesc numai tîmpenii, te spargi de rîs dacă stai să-i asculţi, păcat că nu-i înţelege mai nimeni. Sînt amîndoi vegetarieni convinşi, mîine cred c-o pun şi ei de-o manifestaţie separată pentru interzicerea hainelor de blană.

Cînd l-am auzit un val de căldură mi-a venit în obraji. Nu mai zi de blană, mi-am amintit, dar n-am reuşit să vorbesc. Am închis ochii şi-am alunecat în jos, pînă m-am lovit cu genunchii de podea. Apoi mi-a pătruns în nări parfumul de coajă de mandarine al Dragonului şi i-am simţit braţele încordate în jurul meu. Am deschis ochii şi l-am văzut în faţa mea, cu buzele întredeschise, privindu-mă încruntat. Mi-a strigat ceva, dar nu l-am înţeles.

---

[1] span. *Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu mine în rai. Luca 23:43.*

[2] engl. *ce tare că te-ai întors.*

Pe ăştia doi, Bilă şi Zambilă, îi ştiu dintr-o piesă de teatru, i-am spus senină, pe care-a scris-o Victor Drăgan, prietenul unei amice de-a mele din Sibiu.

Dragonul a izbucnit în hohote. Nicole, mi-a zis la un moment dat, dacă n-ai fi aşa varză ai fi totală. Dar lasă că te reparăm imediat.

M-a ridicat în picioare şi m-a tras mai departe. Mai erau două celule pînă să se termine pasajul. *Una casa okupada es una casa encantada*[1], a urlat vocea dintr-o boxă de la parter, acum imediat sub noi, şi chitarele au început din nou să-mi scrijelească auzul. Asta e, mi-am spus, sigur mi-a făcut cineva vrăji.

Am întors capul şi în prima celulă am văzut două puştoaice scheletice, pline de piercing-uri, cu bluze scurte, deasupra buricului. Una era blondă cu părul lung, cealaltă brunetă, tunsă băieţeşte, dar cu creastă punk de la frunte la ceafă, colorată în mov şi verde brotac. Dragonul s-a oprit în prag şi-am rămas şi eu acolo, cu capul pe umărul lui, fără să-mi pot lua ochii de la fetele care se sărutau de zor într-un pat.

Lena şi Yulia, frate, i-am şoptit, de la t.A.T.u.

Nu nu, Lina şi Galina, mi-a răspuns imediat, bulgăroaice. Mă mir că mai sînt pe-aici, ziceau că după ce intră şi Bulgaria în U.E. o şterg înapoi acasă. Le-o fi frică să nu le linşeze oamenii pe-acolo dacă le văd de mînă pe stradă, că nu cred că s-a schimbat mare lucru, nici la ei, nici la noi. În fine, am crezut întotdeauna că-s foarte faine, dar şi ele au fost hotărîte să mă dea afară. Mă rog… Să ştii că şi eu m-am gîndit imediat la ele azi mai devreme, cînd îmi povesteai de tine şi Tatiana la party-ul ăla. Să tot stai să te uiţi cum se pupă, nu? a adăugat rînjind şi mi-a făcut cu ochiul.

Am dat din cap şi-am continuat să merg după el spre ultima uşă, deschisă în lături. Eram pregătită să găsesc acolo orice personaj, din orice carte, film sau clip pe care l-am văzut vreodată. Poate era Jim Carey pictat pe faţă în verde ca în *The Mask,* dar transformat în femeie, poate era Oracolul din *Matrix,* acum gravidă cu Agentul Smith, sau chiar Tatiana, neagră din cap pînă-n picioare şi cu părul în două codiţe, caligrafiind cu literele ei rotunde pe un perete numele lui Snoop Dogg, exact ca în clipul de la *Drop It Like It's Hot.*

Şi într-adevăr, pe măsură ce ne apropiam de celulă, am început să aud o piesă care-mi era foarte familiară, cu notele lugubre de pian picurînd odată cu vocea feminină gravă, care aluneca la cîteva secunde într-un ţipăt sfîşietor.

Să nu te sperii, mi-a zis Dragonul, nu-i nimeni omorît în celula aia, urlete din astea ascultă La Máscara de obicei, aşa e ea, mai *loquita*[2].

Ce urlete, mă?! l-am întrebat oripilată. Asta-i artă! E Diamanda Galás!

---

[1] span. *O casă ocupată e o casă fermecată.*

[2] span. *nebunatică.*

Dragonul a făcut ochii mari.

Să nu-mi zici că şi ţie îţi place muzică din asta de morţi! a exclamat.

Am deschis gura să-i răspund, dar tocmai atunci am ajuns în pragul celulei şi mi s-au topit cuvintele pe buze.

Am ştiut din prima că am găsit ce căutam cînd am zărit, în fundul încăperii, o femeie cu burta imensă, cu părul lung şi negru, prins la spate în multe beţişoare subţiri şi colorate ca cele din jocul de marocco. Era urcată în picioare pe un taburet, cu mîna stîngă se sprijinea de perete, iar cu dreapta colora de zor cu un spray roşu o inimă deformată, conturată cu negru, sus de tot pe zid. Purta un fel de rochie vişinie lungă, de gravidă, cu mîneci largi şi vaporoase, iar în picioare avea pantofi în dungi albe şi bej, lejeri, ca nişte espadrile, dar cu baretă. Cînd a auzit vocea Dragonului a tresărit şi s-a întors pe jumătate spre noi. Gura şi nasul îi erau acoperite de o mască mică, prinsă în elastic în spatele capului, dar i-am observat imediat ochii negri şi migdalaţi, pometii proeminenţi şi tenul gălbui.

Chinezoaică? l-am întrebat pe Dragon.

Thailandeză, mi-a aruncat.

M-a lăsat în prag şi s-a îndreptat rînjind spre femeia care rămăsese mută pe scaun, cu spray-ul picurînd în mînă şi cu ochii la el. Dragonul a ajutat-o să coboare, a aşteptat să-şi pună spray-ul într-un fel de tolbă improvizată pe care-o purta în jurul gîtului şi i-a scos masca de pe faţă. S-au privit îndelung în ochi, apoi La Máscara s-a ridicat pe vîrfuri şi l-a sărutat pe Dragon pe buze. S-au îmbrăţişat şi-au schimbat cîteva cuvinte nedesluşite, iar Dragonul i-a arătat la un moment dat cu capul spre mine, fără să se întoarcă.

Mă uitam la ei din prag cu ochii în lacrimi, simţind că abia mai pot să respir. M-am rezemat de tocul uşii, şi atunci femeia l-a lăsat pe Dragon şi a venit la mine. Mi-a pus mîna călduţă şi umedă pe frunte şi mi-a vorbit cu o voce mai melodioasă decît auzisem vreodată, articulînd cuvintele foarte rar, ca şi cum le pronunţa prin somn. *¡Ay pobrecita, malditas pastillas! ¡Vamos a cuidarte!*[1] mi-a spus şi m-a dus încet la un scaun. Apoi ea şi Dragonul s-au aşezat pe pat şi-au continuat să vorbească, dar n-am reuşit să-i urmăresc. Am văzut doar imediat cum alunecă mînecile largi de pe braţele cu pielea gălbuie, cvasi-transparentă a femeii şi urmele vineţii de înţepături pe care am fost aproape surprinsă să le descopăr.

Ochii mi-au alunecat pe peretele plin de graffiti, cu inima neterminată înspre tavan. Imediat dedesubt am descoperit desenat un porc imens şi verde, cu copitele în sus, cu ochii bulbucaţi, cu corpul perfect sferic, pe care erau pictate continentele ca nişte pete galbene, dar răsturnate: Antarctica sus de tot, urmată de Australia, America de Sud şi partea mai subţire a

[1] span. *Vai, sărăcuţa de tine, naiba să le ia de pastile! O să avem grijă de tine!*

Africii; Europa, Asia şi America de Nord erau şi ele răsturnate în partea de jos a spinării porcului. Din dreptul animalului se desprindea o bulă ca cele din *comic books*, în care scria cu litere de tipar: *¡No me comáis, yo también siento!*[1] Iar porcul imens şi răsturnat era cărat în spate de o siluetă neagră şi diformă, îndoită sub greutatea pe care trebuia s-o susţină. Cînd m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că are faţă de sugar, ochii roşii şi înclinaţi, iar pe capul supradimensionat are desenată o cască neagră de soldat. În interiorul corpului am regăsit inima deformată din partea de sus a peretelui, proporţional mai mică, dar pusă nu în cutia toracică, ci mai jos, în stomac poate, dacă nu chiar în pelvis. Cum stăteam cu ochii la desen, mi s-a părut că celula începe să se rotească în jurul meu, iar dacă mă mai uit mult la copilul care cară porcul-lume şi i-a alunecat inima din locul unde-ar fi trebuit să fie, dacă mă mai uit mult la el n-o să mai văd nimic altceva în jur, o să rămîn pentru totdeauna paralizată pe scaunul ăla şi n-o să mă intereseze să mai plec. Am simţit cum mi se strînge iar stomacul.

M-am forţat să-mi întorc privirea şi-am descoperit că Dragonul şi thailandeza tăceau acum, iar femeia se uita zîmbind la mine. Mi-a vorbit rar, cu vocea ei legănată, arătînd cu degetul spre graffiti: *Es algo que sueño algunas noches*[2]. A întins mîna spre o lădiţă joasă de lîngă pat, pe care erau, între altele, o punguţă răsucită cu mai multe pietricele mărunte şi transparente, ca nişte cristale de sare, şi un fel de tub de sticlă cu ceva ca un dop rozaliu la capăt. *Pero ahora no me pincho más*, i-a zis femeia Dragonului, vorbind la fel de rar ca pînă atunci, *solo fumo un poquito de crack de vez en cuando*[3]. A luat de pe lădiţă punguţa de cristale, o lingură şi-o brichetă. *Caza el dragón conmigo*[4], i-a mai spus Dragonului rînjind cu toată gura şi făcîndu-i cu ochiul, apoi i-a întins obiectele pe care le luase de pe lădiţă. Dar el s-a încruntat, a prins-o de încheietura mîinii în care ţinea bricheta, a împins-o uşor înapoi şi a clătinat din cap. I-a răspuns ceva, dar prea repede ca să-l înţeleg, şi-atunci femeia a strîns din umeri, a pus obiectele la loc pe lădiţă şi s-a ridicat de pe pat. S-a dus încet într-un colţ al celulei, unde am descoperit un geamantan maro jerpelit. La Máscara s-a aplecat icnind şi l-a descuiat cu o cheiţă mică de pe un lanţ pe care-l purta în jurul gîtului.

Am simţit deodată mîna rece a Dragonului pe frunte. Am ridicat privirea spre el, dar l-am văzut cîteva clipe ca prin ceaţă. Abia după cîteva secunde imaginea i s-a clarificat. M-am întrebat cînd venise lîngă mine. Plecăm acuşi, mi-a spus încet. Avem noroc, n-are speed obişnuit, dar are yaba, care-s tot un fel de amfetamine, dar aduse de la ea din Thailanda. O să-mi dea mai multe, vreo sută, şi după ce că-s ieftine de felul lor, îmi face şi reducere că ne

---

[1] span. *Nu mă mîncaţi, şi eu simt!*

[2] span. *E ceva ce visez în unele nopţi.*

[3] span. *Dar acum nu mă mai înţep, mai fumez doar cîte-un pic de crack* [formă de cocaină] *din cînd în cînd.*

[4] span. lit. *Vînează dragonul cu mine;* arg . *a fuma.*

ştim demult. Mai încolo o să le vînd ca ecstasy care-i mult mai scump. Fraierii de discotecă nu-şi dau seama de diferenţă, cum văd o pilulă colorată cum o înghit şi-s convinşi c-au luat ecstasy, a adăugat, schiţînd un zîmbet.

La Máscara s-a întors lîngă noi, cu o mînă pe şale, cu cealaltă întinsă spre Dragon. I-a dat o pungă înnodată la gură, pe jumătate plină cu o mulţime de pastiluţe roşii, pentru care a primit în schimb cîteva bancnote îndoite, din care prima era sigur de 50 de euro. Dragonul a pus punga în buzunarul de la pantaloni, iar cînd i-am urmărit mîna am prins cu colţul ochiului o mişcare scurtă, aproape imperceptibilă, pe podea în partea stîngă, unde stătea femeia. Cînd m-am uitat mai atent am văzut pe vîrful espadrilei drepte o picătură roşie, perfect rotundă, peste care a căzut imediat încă una, apoi alta, apoi alta, îngroşînd rapid pata de pe materialul deschis la culoare. Am simţit cum mă trec transpiraţii reci şi pentru o clipă m-am gîndit că parcă am păşit direct în filmul ăla cu Salma Hayek în rolul Fridei Kahlo, în care personaja gravidă se pictează pe patul de spital plin de sînge, iar avortonul pluteşte deasupra, după care pictoriţa chiar pierde sarcina în realitate.

Am deschis gura să-i spun thailandezei ce se întîmplă, pentru că nu părea să-şi dea seama, dar cînd am ridicat privirea am descoperit că şi ea şi Dragonul se uită fix spre uşă. În prag stătea un bărbat înalt, la maxim 25 de ani, cu părul ondulat, pînă la umeri, aproape cenuşiu de blond, cu ochii bulbucaţi, conturaţi în negru, în pantaloni şi geacă neagră de piele, plin de lanţuri şi ţinte de sus pînă jos. Pe obrazul drept noul-venit avea o cicatrice groasă, care i se întindea de la lobul urechii pînă aproape de colţul gurii, iar în jurul ei avea o aglomeraţie de pistrui mai mare decît cea de pe nas.

Tipul a păşit încet în celulă. Era roşu la faţă şi încruntat şi respira şuierător.

What the fuck are you doing here, you bloody cunt?[1] a întrebat, cu un accent britanic atît de curat, de parcă tocmai coborîse de pe platourile BBC. Dragonul n-a apucat să-i răspundă, pentru că englezul s-a repezit la el, dar în calea lui s-a pus repede La Máscara, pe care s-a ferit s-o atingă. *Es por la chica, Robin,* a pledat ea, *tiene el mono de anfetas*[2].

Şi-atunci a început să şiroiască sîngele din ea, formîndu-i rapid o baltă între picioare, care s-a întins înspre noi. Ce realist arată, m-am gîndit, exact ca-ntr-un episod din *Grey's Anatomy,* cînd aduc la urgenţă vreun accidentat cu răni deschise, dar în acelaşi timp am simţit că mi se umple gura cu salivă şi-am înghiţit cu greu, întrebîndu-mă cum să fac să nu vomit.

¡Maldita sea![3] a exclamat La Máscara, păşind deoparte. Cînd a ridicat mîna a dat peste tolba de la gît, care a zvîcnit în sus şi-n jos, scuipînd afară spray-ul roşu cu care femeia colora

[1] engl. *Ce naiba cauţi aici, nemernicule?*

[2] span. *E din cauza fetei, Robin, e în sevraj de la amfetamine.*

[3] span. *Fir-ar să fie!*

mai devreme inima de pe perete. Tubul strălucitor a zăngănit pe ciment şi s-a rostogolit rapid într-un colţ, bolborosind şiroaie de vopsea sîngerie, scurgîndu-se în toate direcţiile.

Just get the fuck out NOW![1] i-a strigat Robin Dragonului, arătîndu-i uşa cu braţul întins, cu mîna încărcată de inele de argint, cu unghiile lăcuite în negru. A rămas aşa secunde bune, pînă cînd Dragonul s-a urnit din loc, încruntat, cu ochii strălucind, cu buzele tremurătoare, şi i-a spus englezului încet şi apăsat: *Por ella no te corté el cuello entonces, por ella me voy ahora*[2].

Nu mai ştiu cum m-a ridicat Dragonul de pe scaun şi m-a scos din celulă. Ţin minte că eram superpreocupată să nu calc în balta de vopsea, pentru că-mi imaginam că după aia o să las un şir lung de urme, ca un animal rănit, iar Robin o să ştie unde ne găseşte şi-o să vină după noi, mai fioros ca Tom Cruise în rolul vampirului Lestat. Am străbătut pasajul metalic ca prin vis, fără să mă uit în stînga şi-n dreapta şi m-am trezit dintr-odată jos, după ce ne-am lovit pe scară de o mulţime de oameni care voiau să urce la etaj. În sala înaltă şi acum goală, pancartele zăceau părăsite în centru, dar din boxe vocea tot mai urla, abia acoperind chitarele. *La sangre es dinero, la sangre es dinero*[3] a repetat la nesfîrşit, urmărindu-ne din ce în ce mai stins, ca un ecou, pe coridorul strîmt şi întunecat ce părea că nu se mai termină, oprindu-se doar cînd am ajuns în sfîrşit la uşa metalică pe care intrasem. Ce-o mai fi însemnînd şi asta? m-am întrebat, convinsă că versurile melodiei mi se adresează direct.

Dragonul a lovit uşa cu palma răsfirată, trîntind-o de perete, şi-am ţîşnit îmbrăţişaţi înapoi în ploaia torenţială.

[1] engl. *Ieşi dracului afară ACUM!*

[2] span. *Din cauza ei nu ţi-am tăiat gîtul atunci, din cauza ei plec acum.*

[3] span. *Sîngele înseamnă bani, sîngele înseamnă bani.*

13

Gangster till I Die

Toma[1]*,* mi-a spus Dragonul şi mi-a întins palma dreaptă, în care ţinea două pastile mici, rotunde şi roşii, ca nişte dropsuri, numai că nu lucioase. M-am uitat buimacă la ele, cu aceeaşi privire cu care-l urmărisem cu cîteva secunde mai devreme cum scoate tot vreo două pastile din punga achiziţionată de la thailandeză şi le înghite fără nici o ezitare, luînd cîteva gîturi din sticla de cola pe care-o ţinea între scaune. Cum stătea cu palma întinsă şi-şi suflecase mînecile, ochii mi-au alunecat imediat de la încheietură în sus, în lungul braţului, pe pielea palidă şi perfect netedă, cu venele albăstrii conturate clar, dar fără nici un fel de urmă.

Ajunsesem în maşină de cîteva minute, uzi leoarcă şi tremurînd de frig, dar Dragonul n-a dat drumul la căldură. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi aprindă o ţigară şi s-o fumeze tăcut, cu ochii în gol. Aveam să-i pun o mie de întrebări despre oamenii cu care tocmai ne întîlnisem, dar mă simţeam aşa de ameţită încît parcă mă dematerializasem întrucîtva şi din cauza asta mi-am pierdut şi vocea. Am reuşit doar să întind mîna şi să pornesc muzica. Îmi doream mai mult ca orice să-l aud pe Dragon cum îmi povesteşte de aventurile lui printre *okupas,* cu desenatoarea thailandeză şi englezul gotic, dar dacă el nu avea de gînd să vorbească, măcar vocea lui 50 Cent putea să mă aducă din nou, cît de cît, mai aproape de realitate. Şi nu m-a dezamăgit.

I make millions quick and I don't wanna talk about it[2]*,* a început imediat, şi-abia atunci Dragonul a ridicat privirea şi s-a uitat la mine ca la o fiinţă în carne şi oase, nu ca şi cum eram transparentă. A schiţat un zîmbet, a coborît geamul de pe partea lui şi-a aruncat ţigara afară. *I shoot a nigga kid*[3] *and I don't wanna talk about it,* a continuat 50, iar Dragonul a scos din buzunarul hanoracului pachetul de *turrón,* pe care nici de data asta nu-l lăsase în maşină. S-a uitat lung la el, încruntat, cu degetele încleştate pe hîrtia boţită şi pentru o clipă am crezut c-o să-l desfacă şi-o să muşte cu poftă din alviţa maronie. Dar el a oftat, apoi a aruncat pachetul pe bancheta din spate, de unde-l luase înainte să intrăm. *I fuck the baddest bitches*[4]*, I don't wanna talk about it,* a mărturisit 50 Cent şi Dragonul a produs punga de

[1] span. *Poftim, ia.*

[2] engl. *Fac milioane rapid şi nu vreau să vorbesc despre asta.*

[3] engl. *Am împuşcat un puşti.*

[4] engl. *Mă culc cu cele mai tari tipe.*

dropsuri pe care-o primise de la artista din închisoarea ocupată. Şi-a înghiţit senin porţia cît 50 a cîntat îndîrjit: *I'm still flippin' chickens*[1]*, I don't wanna talk about it,* apoi mi-a întins şi mie două pastile, la care mă uitam acum clipind des.

În minte mi-a venit imediat scena-cheie din *Matrix* în care Morpheus îi oferă lui Neo cele două pilule: una albastră, pe care dacă ar lua-o ar reveni la viaţa lui normală de pînă atunci, şi una roşie, care l-ar duce mai departe în Wonderland. Numai că în palma Dragonului erau două pastile perfect identice, amîndouă roşii. Am ridicat ochii la el şi aproape că m-am aşteptat să-mi spună cu vocea gravă a lui Morpheus: *This is your last chance. All I'm offering is the truth, nothing more*[2]. Dar el a tăcut şi m-a privit fix, cu mîna întinsă. Am înghiţit în sec şi pentru o clipă imaginea lui mi s-a dublat în faţa ochilor, ca şi cum lîngă mine stăteau de fapt doi Dragoni, nu unul singur, şi fiecare îmi întindea cîte-o pastilă. Poate chiar vrea să-mi dea un singur drops din ăla, frate, mi-am spus, dar eu sînt aşa de ameţită că văd două. În fond, nu m-am mai simţit niciodată în halul ăsta. Şi mi-am dat seama că de fapt n-am de ales.

Am întins mîna şi i-am luat pastilele din palmă. De ce două? l-am întrebat după ce le-am înghiţit cu cîteva guri de cola din sticla pe care mi-a întins-o. Exact ca în *Matrix,* în depărtare s-a auzit un tunet, dar n-a fulgerat.

Pentru că una nu ţi-ar ajunge, mi-a răspuns Dragonul încet, apoi a înnodat punga la loc şi-a pus-o în buzunar. A învîrtit cheia în contact şi-a vorbit apăsat, mai degrabă cu volanul decît cu mine: Tre' să plec dracului de-aici. A urmărit o vreme ştergătoarele de parbriz, apoi şi-a aprins o ţigară. Din oraş adică, a adăugat apăsînd uşor pe acceleraţie pînă am pornit de pe loc, numai că nu ştiu unde pula mea să mă mai duc. Şi oricum mai întîi trebuie să fac nişte bani ca lumea, că nu se mai poate.

Am vrut să-l întreb de ce trebuie să plece, dar faţa îmi ardea în continuare şi aveam gîtul superuscat. Am mai băut din sticla de cola şi am ascultat vocea lui 50 Cent, care a repetat de multe ori pînă să se stingă: *Nah, I don't wanna talk about it.*

Cînd am ajuns în sensul giratoriu cu palmierii pricăjiţi în centru, n-am mai coborît în pasajul prin care venisem, ci am luat-o drept înainte, pe lîngă parcul întunecat din albia rîului fără apă. Am întors privirea spre Dragon, iar el mi-a zis repede: N-am chef să mergem chiar acum acasă, te duc pînă la plajă mai întîi să vedem cum arată pe furtuna asta, *vale?*

Nu i-am răspuns, am întors doar capul după clădirile ca nişte matahale cu braţe contorsionate din sticlă şi metal ale complexului de muzee, care au rămas mult în dreapta. În curînd am intrat pe străduţe întunecate şi înguste, pline de case scunde şi dărăpănate, ale căror ziduri se arătau scurt la lumina farurilor, acoperite fie de desene sau afişe colorate, fie de tone

[1] engl. *Încă mai fumez joint-uri cu gaşca.*

[2] engl. *E ultima ta şansă. Nu-ţi ofer decît adevărul, nimic mai mult.*

de plante cățărătoare, care se revărsau ca nişte cascade de pe acoperiş pînă pe trotuar. Am ieşit repede dintre ele, într-o stradă mult mai largă şi mergînd tot înainte mi-am dat seama la un moment dat că în dreapta noastră trebuie să fie marea. Dar n-am văzut plaja inundată pînă n-am ajuns pe faleza propriu-zisă, luminată de un şir lung de felinare.

Băga-mi-aş, ce valuri! mi-a zis Dragonul oprind maşina pe marginea străzii. A coborît înapoi în ploaie cît eu încă mă mai uitam pe geam la masele albe de apă care se prăvăleau din depărtare spre ţărm, apoi a venit să-mi deschidă şi mie portiera şi m-a tras afară.

O rafală de vînt m-a lovit în faţă şi mi-a lipit hainele ude de piele. Dragonul m-a luat de gît şi m-a dus prin bălţi pînă la bordurile înalte care mărgineau faleza, pe care ne-am şi urcat. Apa se arunca în valuri mici pînă la doar cîţiva metri de noi, iar la mică distanţă am zărit nişte bărci de lemn şi-un tomberon albastru, purtat de colo-colo pe suprafaţa mişcătoare. Pe vreme bună aici e cel mai fain loc din oraş, mi-a strigat Dragonul, apropiindu-şi buzele fierbinţi de urechea mea, dar abia acoperind zgomotul valurilor. L-am aprobat convinsă din cap, strîngînd însă din umeri, smîrcîindu-mă şi tremurînd parcă şi mai tare.

Dragonul s-a desprins de mine şi, aruncîndu-mi o privire încruntată, şi-a trecut palma peste părul meu, care între timp se făcuse leoarcă de la ploaie. Cam *frío*[1] totuşi, acum că-i iarnă, nu? m-a întrebat şi, fără să aştepte vreun răspuns, a început să se studieze atent din cap pînă-n picioare, cu mîinile în şolduri. După cîteva clipe a dat neputincios din umeri, şi-a dus degetele la cozoroc şi l-a mai ridicat un pic pe frunte. Pe faţă i-a apărut o expresie de om brusc edificat. Îţi dau şapca mea? mi-a urlat apropiindu-se din nou de mine, iar vîntul i-a risipit vocea înspre oraş.

Am făcut ochii mari la el, dar l-am refuzat, scuturînd hotărîtă din cap. M-am lipit în schimb de el, şi-atunci Dragonul m-a strîns imediat cu braţul. Am stat aşa minute în şir, cu ploaia curgînd pe noi, cu aerul rece pătrunzîndu-ne prin haine, fără să vorbim. Parcă sîntem în *La răscruce de vînturi,* varianta postmodernă – în Spania pe coastă, mi-a trecut prin minte după o vreme şi aş fi rîs în hohote, dar nu puteam din cauza vîntului.

Cînd ne-am întors în maşină tremuram amîndoi din toate încheieturile. Dragonul mi-a zîmbit şi-a pornit căldura. *Nigga I'm so fly,* a cîntat o voce nouă din boxe, *An I've got money so that's good enough reason to buy the things I buy*[2]*.* Linia melodică din fundal se auzea dintr-odată superclar, de parcă fiecare notă îmi picura din boxe direct în creier, legănîndu-se după versuri. Apoi am auzit bricheta aprinzîndu-se, *I'm so high,* a spus amicul lui 50, iar sunetul scurt al rotiţei învîrtite de degetul Dragonului, *An I'm on point,* mi-a răsunat în urechi secunde în şir, *and I can tell that you jealous,* punctînd ritmic piesa care curgea din boxe şi

[1] span. *frig.*

[2] engl. *Omule, sînt aşa de tare, Am bani şi de-aia cumpăr ce cumpăr.*

vocea care cînta, *by the look in your eye,* de parcă Dragonul intrase într-o buclă temporală, *When I ride by*[1] şi-şi aprindea ţigara la nesfîrşit.

Acum îmi povesteşti, frate? l-am întrebat după ce a întors maşina pe strada care se întindea de-a lungul plajei, convinsă că ştie precis la ce mă refer.

Da, imediat, mi-a răspuns, să fumez ţigara asta şi să mă gîndesc de unde să încep.

Cînd l-am văzut prima oară pe Robin la spital, mi-a spus Dragonul cu vocea lui egală, după ce a dat muzica mai încet, tocmai mă trezisem dintr-unul din visele ciudate de care nu mai scăpam odată – din cauza febrei, ştii, ţi-am povestit c-am fost bolnav şi-am stat o lună şi ceva într-o clinică de-aici din Valencia. De asta cînd l-am văzut pe Robin aplecat peste mine – cercetîndu-mă grijuliu cu ochii ăia albaştri de strigoi, conturaţi cu negru, şi ştergîndu-mă pe frunte cu o cîrpă umedă, cu degetele lui parcă străvezii de albe, poate şi din cauza unghiilor date cu ojă neagră – am avut impresia că nu m-am trezit deloc, că mă caută iar moartea prin vis, numai că de data asta are faţă cunoscută de englez.

Pentru că, vezi tu, noi doi ne ştiam din vedere dinainte să mă îmbolnăvesc, de la cursele care se ţineau pe toată coasta, de la Tarragona la Alicante. Puştiul ăsta îmbrăcat numai în piele şi lanţuri şi machiat ca o gagică dementă îi înnebunise pe toţi cu felul în care conducea – lumea zicea că-i puţin dus – fără să-i pese că poate să păţească ceva, ce să mai vorbim că face praf maşină după maşină. Dar tocmai din cauza asta nu cîştiga niciodată, ba se băga să-i taie calea cuiva şi se oprea într-un zid, ba lua curbele cu viteză prea mare, n-apuca să vireze ca lumea şi se răsturna printre măslini sau portocali. Avea nevoie de cineva care să-l potolească un pic, dar copiloţii lui erau întotdeauna nişte fraieri care coborau din maşină albi ca varul cînd ieşea Robin din cursă şi nu vroiau să mai aibă de-a face cu el.

Pe vremea aia, stăteam la Castellón cu Chewing Gum şi nevastă-sa, care se zbăteau să deschidă restaurantul, iar eu tot mai căutam surse de iarbă şi pastile de la care să cumpăr angro. Evident, pentru asta aveam nevoie să rulez mulţi bani tot timpul şi trebuia să fac rost de ei uşor şi repede. De obicei, mergeam la curse ca să pariez, doar de cîteva ori am şi condus, dar numai cînd am ştiut precis că n-are cum să mă bată nimeni dintre favoriţi. Lui Robin i-am şi luat faţa la una din cursele astea, singura dată cînd a reuşit şi el să ajungă la finiş cu toate cele întregi, la nici o secundă după mine. Am coborît amîndoi din maşini şi cînd i-am văzut mutra m-a pufnit rîsul. Se înroşise tot, arăta ca un drac împieliţat, şi strîngea din pumni de-am zis că sigur se repede să mă ia la bătaie. I-am strigat de la distanţă: *Nice drivin', kiddo!*[2], că

[1] engl. *Sînt aşa de high, Sînt pe fază şi-mi dau seama că ţi-e ciudă după cum te uiţi după mine, Cînd trec cu maşina.*

[2] engl. *Ce fain ai condus, puştiule!*

ăsta era adevărul, ne-ntrecusem fain de tot, dar el nu mi-a răspuns nimic şi-am rămas cu impresia că nu poate să mă sufere, aşa că m-am străduit să nu-i ies prea mult în cale după aia.

Ei, cînd m-am trezit cu el la spital în uniformă neagră de *enfermero*[1], luîndu-mi temperatura şi rugîndu-se de mine să stau liniştit să-mi pună perfuzie, îţi dai seama că am crezut că am halucinaţii de la febră. Da' de unde. Robin era asistent pe bune, lucra pentru *Cruz Roja* chiar la clinica unde m-a trimis doctorul din Castellón. La început n-am dat nici unul semne că ne-am cunoaşte, dar am observat vrînd-nevrînd că mă bagă în seamă mai mult decît pe alţi pacienţi. Şi cînd era el în zonă nu ştiu cum, dar parcă mi-era mai bine, chiar dacă îmi sărea inima din loc de fiecare dată cînd mă trezeam cu unghiile alea negre pe mine.

Încetul cu încetul am intrat în vorbă şi nu crezi că ne-am şi împrietenit. Am stat nopţi întregi la taclale în salon, cînd era de gardă şi n-avea somn sau nu ne întrerupea vreun pacient care făcea crize şi trebuia să-l liniştească. Nu ştiu dacă şi-a dat seama cît a contat că m-a păzit şi m-a ţinut de vorbă, nu m-a lăsat singur cu toate coşmarurile mele din care mă trezeam sufocîndu-mă sau cu idei cretine să fur un tub de somnifere de la farmacia spitalului şi să le înghit pe toate, să nu mai ştiu de mine… În fine, n-are rost să-ţi povestesc din astea. Ideea e că de multe ori m-am gîndit că nu m-aş mai fi făcut bine dacă nu era Robin. Cu toate astea, nu i-am spus prea multe despre mine, chiar dacă aş fi vrut. Cum n-am avut prieteni apropiaţi în afară de Chewing Gum şi Ma Ling – care erau mai degrabă un fel de mama şi tata la un moment dat – muream să vorbesc şi eu cu cineva. Dar l-am lăsat pe el să povestească, pe de o parte pentru că ascultîndu-l uitam de-ale mele, pe de alta pentru că şi el părea să aibă o groază de lucruri pe suflet.

Nici acum nu-mi vine să cred ce viaţă tîmpită a avut şi ăsta. Părea un puşti de liceu, dar de fapt era cam de-o vîrstă cu mine. A stat în Anglia pînă pe la 15 ani cînd a murit mamă-sa de cancer, iar bunicii lui au hotărît să plece din ţară, au vîndut tot ce-au avut şi s-au mutat cu tot cu Robin în Spania, la Málaga, unde şi-au cumpărat o vilă la preţ de nimic, cel puţin pentru ei… Taică-său? Aici e o chestie complicată de tot, pentru că pînă pe la 12 ani au stat, Robin şi cu mamă-sa, cu unul care era inginer auto chiar la Aston Martin, aşa că erau plini de bani. Numai că părinţii lui erau hippioţi înrăiţi, fuseseră şi la Woodstock, şi de fapt locuiau în aceeaşi casă cu o gaşcă întreagă de amici, care-şi creşteau copiii la comun şi împărţeau tot-tot, din cîte şi-a dat seama Robin – de la joint-uri sau timbre de LSD la maşina de spălat. În fine, de la tată-său – care poate nu era tată-său – a prins el drag de maşini.

Numai că la un moment dat mamă-sa s-a îmbolnăvit şi s-a hotărît dintr-odată să plece din casa aia de nebuni. Lui Robin i-a părut rău, că doar toţi ăia erau familia lui, dar în acelaşi timp n-a vrut s-o lase să bolească singură prin spitale. Cred că pe tată-său ăla l-a durut la

[1] span. *asistent medical.*

salată, şi de femeie şi de copil, nu ştiu exact fiindcă Robin n-a prea avut chef să vorbească despre el. În fine, o vreme au stat numai ei doi şi a trebuit să aibă grijă de ea, aşa s-a învăţat să-i dea de mîncare cu lingura şi s-o ajute să-şi ia pastilele, s-o spele, s-o schimbe şi să-i facă pînă la urmă şi injecţii cu morfină. Într-un tîrziu, au aflat părinţii ei – cu care nu mai vorbise de mii de ani – că-i bolnavă, au apărut de nicăieri şi-au dus-o la spital, iar după ce-a murit l-au adoptat pe Robin şi l-au adus în Spania, cum spuneam.

Dar vezi tu că lui nu i-a convenit deloc să stea cu bunicii – ăştia visau să-l facă doctor şi l-au trimis la o groază de meditaţii. Aşa că după ce a terminat liceul aici s-a luat şi-a fugit. A stat prin toată ţara la *okupas* o vreme şi şi-a dat seama că asta-i place cel mai mult, îi amintea de copilărie şi ce fain era să împartă tot cu ceilalţi. Cînd a ajuns la Valencia avea vreo 20 de ani şi la Modelo oamenii se adunau doar din cînd în cînd. Dar locul i-a picat cu tronc, aşa că s-a hotărît să se stabilească acolo şi încetul cu încetul i-a strîns şi pe ceilalţi. Şi-a tras rapid o şcoală de asistent şi-a început apoi să racoleze *sin techos*[1] de prin spital. Atunci m-am prins că asta vrea de fapt şi cu mine. Şi m-am hotărît pe loc, chiar înainte să mă întrebe, că o să merg cu el.

Abia după ce am ieşit din clinică mi-am dat seama că de fapt Robin mă vroia în închisoarea lui nu de drag ce-i eram, ci fiindcă mă pricepeam la maşini. De obicei *okupas* sînt aşa, mai ecologişti de felul lor, de aia Robin şi-a ţinut secretă pasiunea pentru condus şi curse. În seara cînd mi-au dat drumul, am ieşit împreună din curtea clinicii şi el m-a dus repede pe partea cealaltă a străzii, unde era parcată o Mazda neagră de-ţi stătea mintea-n loc. Robin mi-a aruncat cheia, mi-a zis rînjind: *You drive, mate!*[2] şi mi-a făcut cu ochiul. Cum pula mea a pus mîna pe animalul ăsta? m-am întrebat, mai ales după ce-am văzut cum arăta închisoarea în care stătea. Maşina o ţinea ascunsă într-o parcare subterană din apropiere, nu ştia nici măcar nevastă-sa de ea.

Ţin minte cum m-am simţit prima oară cînd m-a dus în Modelo şi i-am văzut pe toţi nebunii ăia, cred că am avut aceeaşi impresie ca tine, că nu-s reali, parcă intrasem într-un film cu drogaţi mai ceva ca *Trainspotting* şi *Requiem for a Dream* la un loc. Aveam căştile în urechi şi ascultam primul album al lui The Game, ieşise de ceva vreme, dar tot făcea valuri, ăla pe care i l-a scris de fapt 50 Cent. Cînd am intrat în Modelo tocmai ajunsesem la *Westside Story* şi cum mă uitam în jur îi vedeam pe toţi exact cum zicea The Game: *Niggas, Asians, Dominicans, Puerto Ricans, white boys, Jamaicans, Latin kings, Disciples, vicelords, Haitians*[3] şi mi se părea că nu se mai termină circul de ciudaţi care-şi bagă în venă. După ce

[1] span. oameni fără locuinţă.

[2] span. *Tu conduci, amice!*

[3] engl. *Negri, asiatici, dominicani, portoricani, albi, jamaicani, latino-americani, credincioşi, peşti, haitieni.*

am urcat la etaj am stat şi i-am admirat de sus cum stăteau adunaţi – că tocmai ţineau un chef – şi mi s-a părut că se potriveşte perfect continuarea de la piesă: *All these motherfuckers been patiently waiting*[1] să apară Robin să-i strîngă la un loc, să le dea un rost pe lume. Numai că nu eram prea sigur că eu m-aş potrivi printre ei, şi asta nu doar fiindcă nu mai vroiam să iau droguri tari. Vezi tu, majoritatea sînt artişti şi trăiesc din asta, apoi ascultă muzica aia de rahat şi se-mbracă numai în zdrenţe. Adică, pe-atunci nici eu nu prea aveam bani, dar mă străduiam să-mi cumpăr ţoale faine, chiar dacă nu neapărat de firmă, şi-ţi dai seama că toată menajeria englezului s-a uitat cam cruciş la mine, dar n-a zis nimeni nimic pentru că m-a adus el.

În fine, cum stăteam acolo sus Robin m-a luat de după umeri, că era să sar de doi metri cînd a pus mîna deodată pe mine – pe bune, rîzi tu rîzi, dar mi-a luat ceva vreme să nu mă mai sperii de cum arată. Mi-a întins *porro*-ul din care trăsese pînă atunci şi m-a întrebat cu accentul ăla al lui parcă de pe altă planetă: *So what do you say, mate? Are you going to like it here?*[2] şi a fost ca şi cum îmi arăta ce-a construit el acolo şi-mi cerea părerea. Din cauza asta nu m-a mai interesat că poate ceilalţi *okupas* nu mă înghiţeau, important era că el mă ia aşa cum sînt, ba mai mult eram convins că m-ar înţelege dacă i-aş spune ce-i cu mine, cum cînta şi 50 în piesa lui The Game: *If you take a look in my eyes, You see I'll be a gangster till I die*[3], şi n-o să mă schimb doar pentru că fac parte dintr-o gaşcă sau alta.

Ei, dar cînd m-a dus să mi-o prezinte pe nevastă-sa nu m-a mai interesat nici muzică, nici gaşcă, nici nimic. Evident, era căţărată pe-o scară de lemn şi colora de zor pe-un perete, la început nu mi-am dat seama ce. Abia după ce-a coborît am văzut şi-am rămas cu gura căscată: era un dragon roşu, aproape la fel cu tatuajul meu, numai că mai mare şi aşezat în altă poziţie, încolăcit ca un şarpe, dar tot cu ghearele răşchirate şi rînjind, arătîndu-şi colţii.

Am stat în prag şi m-am uitat cînd la desen, cînd la ea, fără să înţeleg care-i faza, abia reuşind să îngăim cîteva cuvinte. M-am gîndit că i-a povestit Robin de mine şi de tatuaj şi i-a spus că are de gînd să mă aducă la Modelo, dar apoi mi-am dat seama că La Máscara habar n-are cine sînt. A rîs de mine cînd a văzut că mi-am înghiţit limba şi mă uit în neştire la graffiti-ul de pe perete, apoi mi-a povestit că la ei în ţară au un fel de cult al dragonului, ca şi chinezii, că pentru ei nu-i un monstru ca balaurul de la noi, de cele mai multe ori are grijă de oameni şi de recoltele lor. Şi că numai ce-a visat un dragon roşu cu vreo două nopţi în urmă.

M-am uitat la faţa lui Robin cînd îmi povestea nevastă-sa toate astea şi chiar c-am rămas fără grai. El îmi văzuse tatuajul la spital şi-acuma ne arunca nişte priviri – cînd mie, cînd ei – de-ţi îngheţau neuronii în creier, şi m-am gîndit că poate-i pare rău că m-a adus. În

[1] engl. *Toţi nenorociţii ăştia au aşteptat răbdători.*

[2] engl. *Deci ce zici, amice? O să-ţi placă aici?*

[3] engl. *Dacă te uiţi în ochii mei, O să vezi c-o să rămîn gangster pînă la moarte.*

primă fază, cum mă tot aburea el cu *sharing everything*[1] mi-a trecut rapid prin cap că probabil nu-l deranjează să-şi împartă şi nevasta. Dar în momentele alea cînd La Máscara îmi povestea cu vocea ei de-ai impresia că-ţi cîntă cum a visat dragonul şi cînd s-a trezit a ştiut că trebuie să-l deseneze, văzînd cum se uită Robin la amîndoi m-am prins că în nici un caz nu vrea să-şi împartă femeia cu nimeni şi-ar fi mai bine să-mi văd de-ale mele. Futu-i, mi-am zis, aşa noroc ce pot să am iar! Fiindcă toate tipele faine pe care le-am cunoscut vreodată şi cu care mi-ar fi plăcut să rămîn, da' chiar toate, să mor eu, au avut măcar pe cineva, dacă nu erau măritate de-a binelea… Tatiana?! Hai să fim serioşi, cine şi-ar dori vreodată să rămînă cu-o… cu ea?

În fine, abia după aia i-am spus femeii cum mi se zice şi-a şi început să rîdă, a crezut că-mi bat joc de ea. Am asigurat-o că nu, dar nu i-am spus nimic de tatuaj, nici eu, nici Robin. Evident, n-a durat mult pînă să-l vadă. Chiar în seara aia mi-a făcut o vizită în celula pe care mi-au dat-o să mă întrebe cum m-am aranjat, dacă-mi mai trebuie ceva şi m-a prins exact cînd mă schimbam. A rămas în prag o vreme şi-a făcut ochii mari, s-a uitat lung cînd la tatuaj, cînd la mine, dar n-a scos o vorbă. Apoi a venit să-l vadă mai de-aproape şi cînd mi-a pus mîna pe piept, pe capul dragonului, am simţit că mă ia cu ameţeală. Nici nu ştiu cum m-am ţinut să nu sar pe ea chiar atunci, am încercat să mă gîndesc la Robin şi că nu pot să-i fac asta.

Ei, cu timpul am aflat de la ceilalţi *okupas* că La Máscara nu-i chiar uşă de biserică şi că uneori abia aşteaptă să fie bărbatu-său de gardă. Lui nu-i spunea nimeni ce se întîmplă, pentru că le era frică de el, făcea urît de tot cum vedea că se apropie cineva de femeia lui. Aşa că m-am hotărît şi eu s-o las în pace, cel puţin pînă m-a căutat ea să fumăm împreună, după ceva vreme. Dar pînă acolo s-au mai întîmplat multe.

Între timp, Robin mi-a explicat ce vrea de la mine: să-i fac maşina pentru curse. N-a fost chiar simplu, am avut nevoie de o groază de piese şi scule, care nu erau ieftine, dar cum îi ziceam ce-mi trebuie şi cît costă, imediat scotea banii. Dacă aşa bine cîştigă un asistent, mi-am spus, ar fi cazul să-mi reactivez şi eu talentul la făcut injecţii. Dar ştiam că mai e ceva la mijloc şi-am început să-l urmăresc pe Robin, să văd cu ce se ocupă pe lîngă spital şi maşină, că oricum aveam impresia că lipseşte cam mult de-acasă, una-două era de gardă. Asta era scuza preferată şi cînd mergea la curse, de care La Máscara nici nu bănuia.

În fine, i-ai văzut şi tu pe măscăricii din locul ăla, unul mai *jonky* decît altul. Cum împart ei tot, evident că şi drogurile sînt la comun. Cît am fost eu acolo fiecare contribuia cu ce putea, iar drogurile de la toţi se adunau într-o celulă separată, pe căprării, şi fiecare îşi lua cît şi cînd avea nevoie. Robin făcea rost de tot felul de pastile şi seruri din spital, mai mult metadonă ce-i drept, iar La Máscara avea sursa ei specială de yaba din Thailanda, un fost amic de-al ei, îmblînzitor de şerpi la circ, care ajungea rar taman în partea astălaltă de lume,

[1] engl. *împărţit totul.*

dar şi cînd venea îi aducea multe. La Máscara şi Robin puneau la fondul comun chestiile de care făceau rost şi luau de obicei coca, în toate formele. După o vreme m-am prins că de fapt nu împărţeau toate pastilele cu gaşca, doar cît era decent ca să nu intre ceilalţi la bănuieli.

Pe ea am văzut-o de multe ori cum se droghează, dar pe Robin niciodată. În plus, de acum ştiam destule despre cum se comportă un *jonky*, iar el nu corespundea deloc. Urmărindu-l, m-am prins ce face de fapt cu cocaina: o taie cu ceva, o porţionează şi-o vinde pe stradă. Pe lîngă asta, lua de fapt din celula cu droguri mult mai mult decît ar fi avut nevoie şi el şi nevastă-sa la un loc, şi înlocuia marfa pură pe care se zbăteau s-o aducă bolivienii, columbienii şi ecuadorienii cu prafuri tăiate la greu. Dar asta se întîmpla dimineaţa devreme, pe la ore imposibile cînd dormea toată lumea, numai eu nu, pentru că stăteam să-l pîndesc… Nu, de ce să nu-mi mai placă de el? Faza asta mi s-a părut totală, m-am gîndit că are *cojones*[1] nu glumă, să tragă aşa o ţeapă la turma de drogaţi.

De fapt, aşa mi-a venit şi mie ideea să iau din iarba şi pastilele de la comun şi să le vînd ca să mai scot un ban, pe lîngă ce-mi dădea Robin că-i munceam la maşină, ce-mi ieşea din diferenţa de preţ de la piese – normal, îi ziceam că-s mai scumpe decît le cumpăram, nu cu mult ca să nu se prindă, dar orişicît – şi ce cîştigam din pariatul în curse. Încet-încet am început să stau mai bine cu banii. Nu mi-am dat seama că Robin ştie exact ce fac, cred că s-a prins din prima şi de faza cu piesele, şi de vîndutul drogurilor, numai eu l-am luat de fraier… Stai să vezi, imediat îţi zic şi cum am înţeles asta. Ideea a fost că multă vreme m-a lăsat să-mi fac de cap cum am avut chef, pentru că între timp a fost gata şi maşina, iar Robin m-a pus să-i fiu copilot la curse. Evident că n-am putut să-i zic nu, de fapt abia aşteptam. Aş fi preferat să conduc eu, dar la urma urmei era maşina lui şi el hotăra cine se urcă la volan.

La primele curse în care ne-am băgat împreună era să ne omoare pe amîndoi. N-am văzut în viaţa mea şofer mai nervos sau mai imprudent. Deci bă, vezi că vine ăla din spate ca vîntul şi ca gîndul, cu un monstru de maşină blindată ca un tanc, în pula mea, că nu mai ştii din ce-a făcut-o, iar tu nici nu te gîndeşti că dacă intră în noi putem să zburăm prin parbriz cu centuri cu tot, ce să mai zic că se face praf frumuseţe de Mazda şi-am muncit degeaba la ea atîta vreme. Nu, cînd s-a apropiat monstrul de noi Robin i-a tăiat imediat calea, apăsînd încontinuu pe acceleraţie, dar n-a putut să prindă destulă viteză ca să-l întreacă, iar ăla n-a apucat să frîneze. Noroc c-am fost eu pe fază să trag de volan. Am ieşit cu totul şi de pe drum şi din cursă, dar măcar am scăpat întregi. Atunci am urlat prima oară la Robin şi după ce-a mai făcut vreo cîteva faze de genul ăsta era să-l iau la bătaie. Şi s-a gîndit că-i cazul să se calmeze şi să mai înveţe cîte ceva de la mine.

[1] span. arg. *testicule*, fig. *curaj*.

Ei, pe de altă parte, în vara aia a început La Máscara să viseze tot felul de minuni cu dragonul meu, cel puţin aşa-mi spunea mie, şi o vreme numai dragoni a desenat pe pereţii celulelor goale – în aia în care stătea cu Robin n-avea tupeu, ca să nu intre el la idei. Făcea nebuna aia dragoni ieşind din apă, sau dormind încolăciţi în jurul unor coloane, sau plutind pe cîte-un nor. Am încercat să n-o bag în seamă şi să nu mă gîndesc la ea, dar tot timpul mă împiedicam de desenele ei şi nu-nţelegeam ce-are cu mine, nu vede că nu-s curios şi-ar fi mai bine să mă lase-n pace?… Ba, cum să nu-mi placă de ea, doar ai văzut-o, numai cît dădeam cu ochii de ea simţeam că mi se… că-mi vin tot felul de idei… Na bine, nu mai rîde şi tu acuma, cum ai fi vrut să-ţi zic? Îmi plăcea de ea, dar n-aveam chef să mi-l urc pe bărbatu-său în cap din cauza asta, la urma urmei era doar o femeie ca oricare alta şi mă gîndeam că nu se merită.

În fine, într-o noapte, cînd Robin era de gardă, am găsit-o la mine-n celulă, colora cu un spray deasupra patului un graffiti imens, în care era chiar ea călare pe dragon, în mînă cu un cuţit cu mînerul roşu, cu lama ca o flacără, cu care ameninţa pe cineva, dar nu mai desenase în continuare. A zis că aşa a visat, cum ne luptam amîndoi cu cineva, dar nu mai ţine minte cu cine, aşa că a venit la mine s-o luminez. Clar, asta vrea să ne-o tragem, mi-am spus. Pînă să mă gîndesc ce şi cum, La Máscara s-a pus să facă un joint, dar nu cu iarbă normală, cu ceva buruiană de la ea din ţară, şi l-am fumat împreună. Iar după aia ne-am pus în pat şi-am ţinut-o în braţe toată noaptea, nu i-am făcut nimic…

A, ba da, eu am vrut, dar nu m-a lăsat ea, abia a stat s-o pup, chiar n-am înţeles de ce, doar era clar că-i leşinată după mine. Oricum, la un moment dat a început să-mi spună povestea ei şi crede-mă că e mai ceva decît tot ce-ai auzit pînă acum la un loc. De fapt, o parte din lucruri le ştiam deja, de la ceilalţi *okupas,* ştiam că La Máscara a fost artistă la un circ thailandez şi a umblat prin toată lumea pînă pe la 16 ani, cînd a ajuns cu circul în Spania şi-a fugit. Că înainte să-şi zică aşa avea numele de scenă Sky Swan, fiindcă era acrobată, sărea de sus de tot din cupolă şi se dădea peste cap prin aer; dar nu-i plăcea deloc asta, a vrut dintotdeauna să deseneze. În Spania a prins imediat gustul graffiti-urilor şi de la masca pe care-o purta nonstop cînd desena şi-a luat şi noul nume.

Cam asta ştiam eu, dar în noaptea în care-am fumat am aflat de la ea mult mai multe detalii. Cum a ajuns la circ fiindcă au vîndut-o ai ei cînd avea cam un an jumate, fiindcă era prima născută şi fată. În mod normal trebuia s-o lase să moară de foame prin boscheţi, dar le-a fost milă şi-au preferat s-o vîndă la circ. Apoi mi-a zis cum au antrenat-o circarii de mică, au învăţat-o să facă tot felul de salturi prin aer şi ca să reziste la antrenamentele dure au pus-o să fumeze yaba – aşa e efectul mult mai tare decît dacă o înghiţi.

Cînd a ajuns în Spania era în ultimul hal, făcea cu nervii dacă mai rămînea la circ. A fugit cînd era la Sevilla şi l-a cunoscut pe Robin pe stradă. El a cules-o de pe sub poduri şi-a

avut grijă de ea, săraca nu şi-a imaginat că fără yaba o să fie şi mai varză ca pînă atunci. Numai că idiotul a învăţat-o la cocaină, nu s-a gîndit că n-o să poată să se mai lase. În fine, au stat o vară întreagă împreună pe marginea Guadalquivirului, s-au aciuat într-o clădire dărăpănată de pe un teren viran de lîngă rîu, înconjurat cu un gard de sîrmă, unde trebuia să se construiască ceva, dar pînă în toamnă nu i-a deranjat nimeni.

După ce şi-a mai revenit, La Máscara şi-a făcut rost de spray-uri şi-a început să deseneze graffiti-uri imense pe poduri şi pe zidurile de pe malurile rîului. Nu mi-a venit să cred cînd mi-a povestit cum a pictat ea femeia cu ochelari de soare pe cap care sărută un homar, melcul uriaş care se tîrăşte în jos pe-o cracă de copac, elefantul roz cărînd o căsuţă în miniatură sau copilul cu puşcă încadrat de un zid dărîmat. Pentru că eu ştiam desenele astea, le-am văzut de-o mie de ori cît am stat la Sevilla şi-am ajuns cu tot felul de treburi pe sub poduri sau pe malurile Guadalquivirului. Ţin minte că odată, chiar înainte să plec din oraş, am pus şi eu mîna pe-un spray şi-am vrut să fac un graffiti – eram *colocado* bine, îţi dai seama –, dar cum nu-s în stare să desenez am scris doar pe-un fel de bancă de piatră: *Paraziţii, Cheloo, Ombladon, B.U.G. Mafia* şi *2003*. Nu se compara cu ce-a pictat La Máscara – drept să-ţi zic, literele mele erau şi cam strîmbe –, dar m-am simţit cel puţin ciudat că trecusem prin aceleaşi locuri, la ceva ani distanţă, ca şi cum ne-am fi intersectat peste timp… Da, mă, ne-am intersectat spray-urile, faci şi tu mişto de mine fix acuma, cînd mă străduiam să fiu poetic…

Dar să-ţi spun ce s-a mai întîmplat. Na, deci aşa în seara aia cînd am fumat împreună, La Máscara mi-a povestit toate astea pînă am adormit amîndoi la mine-n pat. A doua zi pe la prînz cine crezi că ne trezeşte urlînd ca apucatul şi arătînd ca moartea-n vacanţă, de-am zis că gata, mi-a sunat ceasul? Evident, Robin. Venise de la gardă şi ne-a găsit dormind împreună. La cît de urît a făcut, chiar am crezut că ne omoară pe-amîndoi, mai ales cînd a văzut şi desenul de deasupra patului. Dar La Máscara l-a convins încet-încet că nu s-a întîmplat nimic, doar am fumat împreună şi-am dormit. A trimis-o în celula lor şi înainte să plece şi el mi-a aruncat printre dinţi: *Just stay away from her, mate, or I swear I'll kill you!*[1]

Poate că în mod normal s-ar fi străduit să mă dea afară, dar ştia că n-o să fie ceilalţi *okupas* de acord prea uşor. Între timp, am reuşit să mă împrietenesc cu ei, că i-am ajutat să-şi tragă curent în toate celulele, le-am făcut rost şi de reflectoarele alea din hală pe care le-ai văzut, aşa că au prins drag de mine, sau cel puţin aşa credeam eu, pentru că se purtau cu mine ca şi cum aş fi de-al lor, indiferent cum mă îmbrăcam sau ce muzică ascultam. Pe lîngă asta, Robin mai avea nevoie de mine, pentru că ştia că mai am multe să-i arăt despre cum trebuie să conduci ca să şi cîştigi o cursă, nu doar să te buşeşti ca-ntr-un ring din ăla cu maşinuţe pentru copii mici din parcurile de distracţii.

[1] engl. *Las-o în pace, amice, altfel jur că te omor!*

A durat o vară întreagă, dar l-am învăţat pe Robin încetul cu încetul tot ce-am putut despre condus. M-am convins că are instincte bune şi vînă de pilot, dar parcă nu judeca deloc, apăsa pe acceleraţie ca înecatu' şi ceau. Ei, după cîteva luni s-a schimbat treaba, conducea meseriaş de tot, nu se mai risca de-a-mpulea şi-am început să cîştigăm. Din cauza asta şi după toate prin cîte trecusem împreună, cred că a lăsat la o parte faza cu nevastă-sa şi-am ajuns şi mai buni prieteni, am umblat o groază prin oraş amîndoi şi într-o noapte cînd era cam luat mi-a povestit şi că vinde droguri, dar după aia a uitat. În orice caz, tot din cauza maşinii cu care goneam ca nebunii ne-nţelegeam cel mai bine.

Ţin minte o cursă tare de tot, care s-a ţinut pe la sfîrşitul lui august pe un traseu care se-ntindea de-a lungul plajelor strîmte din apropiere de Benidorm, o staţiune plină de *rascacielos*[1] în care vin turişti de toate naţiile, mai la sud de Valencia. Era o seară din aia spaniolă perfectă, cu cerul senin şi cu briză uşoară care mai domolea zăpuşeala de peste zi. În jurul nostru era plin de cabroni care se credeau tari, dar pe care n-aş fi dat o ceapă degerată. Pariasem pe noi o sumă frumuşică şi ştiam precis în ce-o să bag banii pe care-o să-i cîştig: vroiam să-i fac cadou lui Chewing Gum şi Ma Ling, să-şi deschidă odată restaurantul.

Robin s-a urcat la volan mai *chill* decît l-am văzut vreodată, a pornit motorul, a rînjit la mine şi mi-a zis: *Let's smoke the motherfuckers like it ain't no thang, mate!*[2] tot cu accentul lui de englezoi, chiar dacă s-a străduit să vorbească aşa ca un negru de *hood* – că tocmai dădusem drumul la player-ul din maşină, încă-l mai ascultam pe The Game cu 50 Cent. Cum a spus-o el, chestia respectivă a sunat ca pula, am crezut că mă sparg de rîs, dar m-am bucurat că încearcă să fie cît de cît mai cum îmi place mie, nu ca fantoma lu' bunica de-acu' o mie de ani. Înainte să se dea startul, ascultîndu-l pe Robin cum turează motorul şi pe 50 cum zice: *I wanna live good so shit I sell dope, For a four-finger ring, One of them gold ropes*[3], m-am gîndit că n-am mai avut niciodată atîtea în comun cu cineva – chiar dacă el îşi asculta în continuare muzica de stafii – de la bani, maşini şi femei la vîndut droguri. Şi-atunci Robin a dat drumul la ambreiaj, Mazda a ţîşnit de pe loc şi i-am lăsat pe toţi labagiii în urmă din prima. Zburam împreună de-a lungul şoselei, cu toate geamurile lăsate jos şi simţeam că împreună sîntem cei mai tari. *Hate it or love it the underdog's on top,* cînta 50 Cent, *And I'm gonna shine homie until my heart stop*[4]. Şi-atunci am crezut că nimic n-ar putea să ne despartă, zicea şi The Game în continuare: *I ain't goin' nowhere, So you can get to know me*[5]*,*

---

[1] span. *zgîrie-nori.*

[2] engl. *Hai să-i ardem pe nenorociţi ca nimica, amice!*

[3] engl. *Vreau să trăiesc bine aşa că vînd droguri, Ca să-mi cumpăr inele hip hop, Din alea mari de aur.*

[4] engl. *Îţi place sau nu, fraierul a ajuns tare, Şi-o să rămîn aşa, frate, pînă mor.*

[5] engl. *Nu plec nicăieri, aşa că poţi să te-obişnuieşti cu mine.*

din partea mea putea să nu se mai termine cursa niciodată, să accelerăm încontinuu pe drumul ăla ca-n palmă pînă ne desprindem cu totul de pe asfalt şi ne pierdem deasupra mării, lăsînd în urmă doar o jerbă de scîntei… Da mă, iar sînt poetic, ce să zic – *disculpe!*

Mă rog, apoi am ajuns primii la finiş şi asta a fost mai fain ca orice. Am pus mîna pe bani şi mă simţeam în al nouălea cer, ştiam că în sfîrşit pot să fac şi eu ceva bun pe lumea asta. De fapt, nu i-am dat lui Chewing Gum doar banii ăia, am stat să-i mai înmulţesc un pic din drogurile de la Modelo, dar tot în restaurant au ajuns pînă la urmă. În orice caz, n-o să uit niciodată cursa aia. A fost singura ocazie cînd l-am văzut şi pe Robin că prizează coca, dinainte să se urce la volan de fapt, şi ascunzîndu-se de mine, dar eu m-am prins imediat că nu-i meta de exemplu – ştii, tot un fel de speed, dar mai tare decît pastilele –, m-am prins după faţa pe care-o avea… De ce s-a ascuns? Păi na, ca să nu mă tenteze probabil, s-a gîndit că mi-ar plăcea şi mie să mai încerc o dată, şi-ncă o dată şi tot aşa, că între timp îi mai povestisem una-alta. Dar nu asta contează…

Nu, mă, pe bune îţi zic, deja pe vremea aia nu mai luam nici un fel de droguri, fumam doar iarbă şi mai băgam din cînd în cînd bomboane din astea de yaba de la femeia lui Robin, cînd le avea; cînd nu, ce amfetamine erau prin Modelo. Dar şi astea destul de rar. Chiar am reuşit să stau departe de coca, nici nu mă gîndeam să iau din ea s-o vînd, cum făcea Robin, cel puţin nu atunci. Am luat doar cînd a fost multă de tot, că deja se umpluse oraşul de ea la vremea aia, curgea din port mai ceva ca toate mărfurile la un loc. Cred că pe orice vapor din America de Sud te-ai fi urcat, găseai cărămizile de coca dosite prin cutiile de banane sau alea de piese auto. Dar tot atunci, singura dată cînd am luat coca din depozitul comun, s-a stricat şi treaba între mine şi Robin… Păi da, din cauza ei. Stai să fumez o ţigară şi-ţi spun.

Te deranjează c-am ars gazul aiurea prin tot oraşul în loc să ne ducem direct acasă? m-a întrebat Dragonul cînd a terminat de fumat, iar eu l-am asigurat că nu. Na hai că de-acum chiar merem *back to the Batcave*[1], a continuat, pînă ajungem numai bine gat şi de povestit. Văd că te-ai mai înviorat după bomboanele mele, aşa-i?

Da, frate, i-am răspuns repede, sînt mult mai ok, ce bine că m-ai întrebat, abia aşteptam să-ţi spun, dar n-am vrut să te întrerup cu prostii, că-i prea mişto ce povesteşti. De fapt nici nu ştiu cum să-ţi explic, parcă totul e superclar dintr-odată, lucrurile din jur adică, pachetul de ţigări de pe bord cu bricheta verzuie şi transparentă pe el, şi leul ridicat în două labe care străluceşte în centrul volanului, şi inelul tău de pe deget cînd schimbi vitezele, şi piesa aia care abia se aude din boxe dar se înţelege perfect, fiindcă merge exact după vocea ta,

[1] engl. *înapoi în Batcave* [= peştera lui Batman].

iar clădirile… clădirile sînt puse în oraş fix unde trebuie! Mamă, ce poetică sînt şi eu, trebuie să mă opresc! În rest, nu simt nimic-nimic.

Dragonul a început să rîdă şi şi-a trecut repede mîna prin părul meu încă ud. Stai să vezi cînd cobori din maşină şi ţi se pune sîngele-n mişcare, mi-a spus încet, apoi şi-a muşcat buzele şi-a condus concentrat mai departe.

În noaptea cînd am cîştigat cursa de care ţi-am povestit, a reluat Dragonul, am stat cu Robin în oraş pînă a doua zi, am umblat aiurea, prin… tot felul de locuri, ce să zic, ne-am distrat un pic. Nu ne-am întors la Modelo decît pe la 10 dimineaţa, iar după ce-am băgat maşina în parcarea subterană din apropiere am luat-o încet pe jos spre casă. Era un soare din ăla spaniol dement, cred că se făcuseră deja peste 30 de grade, aşa că simţeam că mă topesc, dar chiar după toată noaptea aia parcă nu eram obosit deloc, dacă mă punea cineva puteam să mai intru o dată în cursă şi să conduc chiar eu.

Mergeam cu Robin de gît, amîndoi împleticindu-ne şi ţinîndu-ne unul de altul. Nu mă uitam prea mult în jur, dar el m-a oprit în faţa vitrinei unui magazin pe care eu nici nu-l observasem să-mi arate ceva. Ţin minte că n-am vrut să mă opresc la început. Eram cu căştile în urechi şi ascultam o piesă de-a lui 50 Cent, cu un clip fain de tot, în care el şi-un amic de-al lui merg prin Monaco şi cumpără tot ce le cade în mînă, de la hamburgeri de 400 de dolari la un iaht de 16 milioane. Zice în cîntec: *Nigga you's a window shopper, Mad at me, I think I know why*[1], aşa rîde 50 de toţi pîrliţii care n-au nici de unele şi-au ciudă pe el, *Nigga you's a window shopper, Mad as fuck when you see me ride by*[2]. Iar eu trecusem de nu ştiu cîte ori în viaţa mea de pînă atunci prin faţa magazinelor de firmă, uitîndu-mă doar în vitrine la o pereche de adidaşi, la curele cu catarame faine de tot sau la ceasuri cu preţuri de-mi stătea mintea-n loc. Mă cam săturasem să fac asta şi speram că de la un moment dat o să şi intru în ele şi n-o să plec cu mîna goală, dar tot nu prea aveam cine ştie ce bani, aşa că în primă fază n-am vrut să mă uit la ce-mi arată Robin.

Dar el a strigat la mine: *Oh come on, mate, this bloody thing is custom-made for you!*[3] şi m-a ţinut pe loc. Mi-am aruncat şi eu ochii în vitrină şi mi-am dat seama că era de fapt doar un magazin plin cu tot felul de chinezării ciudate: castronele de porţelan pictate cu păsări care-şi luau zborul, beţişoare din alea subţiri de mîncat orez, pe care n-am reuşit niciodată să învăţ să le folosesc, statuete în toate culorile, de chinezi graşi, cu coc în vîrful capului, stînd turceşte cu mîinile pe genunchi, măşti roşii, galbene şi negre, de monştri rînjitori, cu colţi ca

[1] engl. *Fraiere, doar te uiţi prin vitrine, Ai ciudă pe mine, cred că ştiu de ce.*

[2] engl. *Fraiere, doar te uiţi prin vitrine, Mori de ciudă cînd mă vezi trecînd cu maşina.*

[3] engl. *Hai mă, chestia asta e făcută special pentru tine!*

de lup, gata parcă să te muşte, sau cu coamă de leu înfoiată de jur împrejur. Dintre toate rahaturile astea, mi-a sărit imediat în ochi, ca şi lui Robin, un singur obiect, mic şi pitit între un ceainic pictat cu albastru şi-un clopot de culoarea bronzului, cu litere chinezeşti pe el: cuţitul meu cu mînerul roşu în formă de dragon, care suflă lama de parc-ar fi o flacără, pe care-l visase La Máscara şi-l desenase pe perete la mine-n celulă. Robin cred c-a uitat de el între timp, altfel poate nu mi l-ar fi arătat. Am stat împreună în faţa vitrinei minute în şir, cu ochii pe cuţit. Mi se părea că-i viu, că şuieră la mine de după geam, ca şi cum m-ar chema. M-am gîndit c-a ştiut dinainte c-o să trec pe-acolo în dimineaţa aia, aşa că peste noapte s-a strecurat de pe raft printre celelalte lucruri special ca să-l văd de-afară. M-am hotărît repede să intru-n magazin. Cum am pus mîna pe cuţit am simţit la fel ca-n secunda cînd l-am văzut, că dragonul era al meu dinainte să ne întîlnim, pentru că mi se potrivea perfect în palmă. Aşa că l-am şi cumpărat, iar vînzătorul, un chinez bătrîn, chel şi cu urechile mari, că semăna perfect cu Yoda din *Star Wars,* m-a ajutat să-i aleg şi o teacă potrivită.

Cînd am ajuns înapoi la Modelo am vrut să mă duc direct la thailandeză să i-l arăt, dar după aia m-am gîndit că poate-i mai bine să nu afle de el, cum e ea isterică, cine ştie la ce idei mai intră. Şi-am avut dreptate. Dar cel puţin din ziua aia am purtat cuţitul tot timpul – ai văzut că-l am la mine şi-acum – şi-am fost convins c-o să-mi poarte noroc şi că viaţa mea n-o să mai fie la fel. Chiar aşa s-a întîmplat, de-atunci lucrurile s-au schimbat rapid, numai că nu în bine, pentru că la scurt timp a trebuit să plec din închisoare.

Dacă stau să mă gîndesc, totul a explodat din cauza lui Felipe, un peruan gras, cu cioc şi rasta, îmbrăcat tot timpul în tricouri cu mutra lui Che Guevara sau a lui Bob Marley. Cu el mă înţelegeam mai bine decît cu ceilalţi *okupas* – chiar mi-a părut rău că nu ne-am întîlnit în seara asta, poate s-a cărat şi el, mai ştii? – pentru că asculta pe lîngă reggae şi ceva hip hop underground, care-mi suna şi mie mai a muzică normală. Mi-a pus o dată o piesă fainâ de tot despre traficanţii de cocainâ, scrisă de unul născut la el în ţară, apoi emigrat în State, Immortal Technique îi zice. Ăsta era fain, dar parcă prea se lua în serios cu politica din America, poliţiştii corupţi, exploatarea muncitorilor de pe plantaţiile de coca, pula mea, rahaturi din astea cu care n-are nici un rost să-ţi baţi capul.

În fine, Felipe a adus într-o seară la Modelo o ladă plină de cocainâ. Cînd a început să scoată pachetele şi să le întindă unul după altul pe masă toată lumea a intrat în fibrilaţii, Coliflor chiar a început să lăcrimeze şi să spună că e cea mai fainâ treabă care i s-a întîmplat vreodată. Peruanul ne-a explicat, scărpinîndu-şi de zor coama cum făcea tot timpul, că a avut un noroc chior la lucru. Vezi tu, el muncea în port pe un vas care aproviziona restaurantele de pe coastă, de cele mai multe ori curăţa cartofi de dimineaţă pînă seara. Dar cîteodată mai trebuia să şi recepţioneze marfa şi-şi mai rechiziţiona cîte-o ladă pentru uz personal, îţi dai

seama că aşa făceau toţi. La transportul din seara aia toate lăzile de cartofi erau de fapt pline cu coca, cineva le-a încurcat probabil, le-a trimis aiurea şi le-a pierdut urma, la cîtă era de multă prin tot portul. Un idiot s-a pus şi-a chemat poliţia, dar pînă să apară ăştia să confişte toată marfa, Felipe a dosit rapid una din lăzi, doar n-a stat nimeni să le numere, apoi a adus-o la Modelo. Atunci s-a ţinut un chef monstru la închisoare, fiindcă aveau de-acum drogaţii la cocaină, să le-ajungă pînă la Crăciun.

Robin era şi el mulţumit de numa', mă uitam cum rînjeşte şi mă gîndeam că-n loc de cărămizi de coca vede teancuri de sute de euro. Dar chiar în noaptea aia era de gardă la clinică şi-a trebuit să plece în mijlocul chefului. Nu mă puteam abţine să nu calculez cîţi bani aş face dintr-un singur kilogram. Nici măcar nu trebuia s-o tai şi s-o porţionez ca Robin, chiar dacă aşa puteam să cîştig de vreo trei ori mai mult. Dar parcă n-aveam nici un chef să-mi bag degetele direct în praful ăla. În fine, cunoşteam destulă lume ca să găsesc unde s-o plasez întreagă, destul de rapid şi pe-o sumă corectă. Cine era să-şi dea seama că lipseşte un pachet din atîtea? Doar Robin, el era singurul cu mintea limpede din zonă, dar şi el avea de gînd să pună mîna pe ea cît de curînd şi s-o vîndă pe stradă.

M-am dus în celulă la mine să mă gîndesc cum să fac. Ştiam că trebuie să stau treaz toată noaptea, pînă termină drogaţii cheful şi merg în păr să se culce, aşa că m-am dus s-o caut pe La Máscara în celula ei s-o rog de nişte yaba. A, am uitat să-ţi spun că n-o să mai dormim prea curînd de la pastilele astea. Dar să nu-ţi faci griji, n-o să te simţi obosită deloc, ba din contră, o să ai o groază de energie, trebuie să ne gîndim ce facem cu ea, nu?…

Fix graffiti-uri pe sub poduri! Las' că mai vedem noi ce ne intersectăm, da' spray-urile sigur nu! Pînă atunci să-ţi spun ce s-a-ntîmplat. Am văzut că La Máscara nu stătuse la chef, a luat doar nişte coca şi-a plecat. Am găsit-o tremurînd ca varga în pat la ea, plînsă toată, cu lingura şi bricheta în mînă, ascultîndu-şi urletele de morţi pe care le-ai auzit şi-acum. La început n-a vrut să-mi spună ce-are, numai după ce-a fumat s-a mai calmat şi mi-a povestit. Visase de data asta fără dragon, dar cu mine. Futu-i, mi-am zis, iar mă stîrneşte de-a-mpulea de-o să mi se scurgă ochii după ea trei săptămîni de-acum înainte. Dar ea chiar a avut un vis urît, în care a venit la mine-n celulă şi mi-a dat cuţitul din graffiti-ul rămas încă pe peretele de deasupra patului meu, tot am vrut să-l acopăr cu un poster cu 50 Cent să nu-l mai vadă nici ea, nici Robin, dar mi-era milă de afiş, că se prăfuieşte. Ei, în visul femeii, am luat cuţitul de la ea, l-am pîndit pe bărbatu-său cînd a intrat în închisoare şi i-am tăiat gîtul. De-aia era La Máscara aşa disperată, chiar a început să se roage de mine să nu i-l omor pe Robin, fiindcă nu poate să stea fără el, i-l trebe şi pace.

Am încercat eu să-i explic thailandezei că unu, n-am cuţit, doi, chiar dacă aş avea în nici un caz nu l-aş omorî pe Robin, care-mi e ca un frate, mai bine mi-aş tăia o mînă, în pula

mea. În acelaşi timp, femeia mi-a povestit toată chestia într-un fel că m-a luat cu răcori. La urma urmei, aveam de fapt cuţitul pe care l-a visat, îl purtam la gleznă chiar în clipa aia. Ca să nu mă mai gîndesc la ce mi-a spus şi la ce-aş fi în stare să fac sau nu, i-am cerut nişte yaba, iar ea mi-a arătat de curiozitate cum se fumează, a fost tare de tot. Ţin minte ca prin vis că după ce-am fumat am început să ne pupăm, mi-a scos tricoul şi m-am gîndit ce fain, în sfîrşit o să i-o pun după ce m-am gîndit la ea nopţi în şir. Cînd m-a văzut dezbrăcat La Máscara a făcut ochii mari la tatuaj şi mi-a zis că dragonul e viu, se mişcă pe mine şi se uită fix la ea, parcă vrea s-o înghită. Uite ce se-ntîmplă dacă amesteci drogurile aiurea, mi-am spus, şi m-am întins după ea. Dar chiar atunci am început să văd şi eu chestii şi pînă la urmă habar n-am ce s-a întîmplat de fapt şi ce nu… Stai să-ţi spun, a fost beton.

M-am văzut cu La Máscara de mînă zburînd deasupra oraşului, planam pur şi simplu în aer, fără aripi sau ceva, şi veneam dinspre mare spre centru. Rîdeam amîndoi şi ne arătam chestii cu degetul, uite parcul, uite turnurile, uite catedrala, uite *plaza de toros*[1] de lîngă gară, uite, în cele din urmă, şi *la cárcel*. Deasupra închisorii ne-am învîrtit cel mai mult, era ca o căsuţă de păpuşi fără acoperiş, aşa că ne-am uitat la ce mai face unul şi altul. I-am văzut pe rînd pe toţi nebunii de *okupas* cum se droghează, şi nu crezi că în celula thailandezei ne-am dat seama că sîntem chiar noi doi în pat.

Apoi ne-am lăsat încet jos în faţa unui zid, dar n-am pus picioarele pe pămînt, am rămas să planăm în aer. La Máscara mi-a scos cuţitul de la gleznă şi mi l-a dat să-l ţin, apoi mi-a ghidat degetele cu mîna ei şi-am început să desenăm împreună cu vîrful lamei pe zidul închisorii. Încet-încet, mi-am dat seama că trasăm conturul unei femei, micuţă aşa, cu părul lung şi foarte creţ, desfăcut pe spate, eu m-am gîndit că-i chiar La Máscara după ce şi-a făcut permanent, că-i desenasem nişte buze pline exact ca ale ei; dar cînd am ajuns să-i trasăm conturul ochilor mi-am dat seama că nu poate fi thailandeza, pentru că ăia nu erau ochi de asiatică; şi mai era îmbrăcată şi-ntr-un soi de uniformă de care avea prinsă o insignă cu o pasăre în zbor. *A ella estás buscando*[2], mi-a şoptit La Máscara, dar n-am mai apucat să terminăm de desenat faţa femeii, pentru că mi s-a rupt filmul, am alunecat într-un fel de somn care nu era chiar somn, că parcă eram în acelaşi timp conştient de tot ce-i în jur. Aveam impresia că aud cum foiesc gongile prin cotloane şi cum îşi ţese un păianjen pînza în colţul de deasupra patului, iar la un moment dat mi s-a părut că mai e cineva cu noi în cameră, dar nu pentru mult timp, după care chiar nu mai ştiu nimic.

Cînd m-am trezit se luminase de ziuă şi era linişte în toată închisoarea. Eram destul de ameţit şi vedeam dublu, dar ştiam că-i musai să mă scol. M-am dat jos din pat, cu grijă să n-o

[1] span. arenă pentru coride.

[2] span. *Pe ea o cauţi.*

trezesc pe La Máscara, m-am îmbrăcat repede şi m-am strecurat în celula cu droguri. M-am dus direct la lada de cocaină şi-am luat un pachet. Înainte de asta, m-am uitat cam cruciş la grămada de coca, parcă era mult mai mică decît în seara dinainte, aşa mult să fi băgat în ei nebunii de *okupas?* Am ridicat din umeri, poate nu mai văd eu bine, m-am gîndit, şi-aşa mă mişcam în reluare, ca un robot de jucărie cu bateriile pe terminate, care abia mai răspunde cînd apeşi butoanele de pe telecomandă. M-am furişat la mine-n celulă şi-am vrut să ascund cocaina sub saltea, era cel mai bun loc pînă găseam unde s-o mărit. Dar cînd am ridicat salteaua am rămas mască. Sub ea erau cel puţin încă vreo zece pachete de coca. M-am uitat buimac la ele. Cum pula mea au ajuns toate astea aici? Am pus şi pachetul pe care tocmai îl luasem lîngă ele fără să-mi dau prea bine seama ce fac.

Apoi m-am ridicat şi cînd m-am întors am dat cu ochii de Robin, care stătea sprijinit în tocul uşii, mînjit tot de negru pe la ochi, şi trăgea dintr-o ţigară cu degetele alea cu unghii vinete. Era alb ca varul, nu l-am mai văzut niciodată în halul ăla, cred că dacă nu-l cunoşteam aşa de bine făceam cu nervii, ziceam că-i duhu' închisorii, în pula mea, şi-a venit hotărît să-mi ia gîtul. *In my own bed, mate*[1]*,* mi-a aruncat printre dinţi şi-n clipa aia m-am prins că era mult mai tîrziu decît mi-am închipuit, că Robin a ajuns de ceva vreme de la spital şi-a avut timp să mă vadă în pat cu nevastă-sa. Dar de ce mi-a pus toată cocaina asta sub saltea? m-am întrebat ca prostul. Poate a vrut s-o ascundă în patul lui, m-am gîndit după aia, dar n-a avut cum, pentru că acolo dormeam eu cu La Máscara. N-am ştiut ce să-i spun, mi-am dat seama că pot să-i explic trei zile şi trei nopţi că nu s-a întîmplat nimic şi tot n-o să mă creadă. În fond, nici eu nu eram prea sigur ce-am făcut şi ce nu. Apoi nici el n-a mai comentat altceva, chiar m-am mirat de chestia asta, dar m-am gîndit că în fond sînt prietenul lui cel mai bun, poate şi-a dat şi el seama că e cazul să-mpartă chiar tot cu mine.

Imediat după aia a început să se trezească lumea. Robin mi-a zis să mă odihnesc, fiindcă avem o cursă pe seară lîngă Oliva, un golf la vreo oră de Valencia, care nu-i prea populat de turişti vara, că nu se poate construi în zonă din cauza nisipului, dar care arată mai ceva ca-n *Blue Lagoon.* Am încercat să mă culc după ce-a plecat Robin, dar n-am putut să dorm, şi asta nu doar fiindcă aveam atîtea kile de coca sub mine. L-am auzit deodată pe Coliflor ţipînd mai tare ca dementa aia cu pianul pe care-o ascultă La Máscara şi care-ţi place şi ţie – nu te supăra acum, da' pula mea, eu chiar nu pot să-nţeleg ce vă place la urletele alea. Ei, apoi s-au pus să se certe toţi, era o gălăgie de nu se mai auzea nici muzica lor de chitare electrice şi tobe, ce mai, ca la balamuc. S-au potolit greu şi încet-încet am reuşit să adorm.

M-am trezit cînd se însera şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau pachetul meu de coca de sub saltea şi să-l duc în altă parte, în celula de-alături, în care nu stătea nimeni.

[1] engl. *Chiar în pat la mine, amice.*

M-am gîndit că la un moment dat Robin o să vină să-şi ia marfa lui din pat de la mine şi nu vroiam să rămîn cu mîinile goale. Am ieşit din celulă şi în primă fază n-am înţeles prea bine ce se întîmplă. Toţi s-au oprit din ce făceau cînd am apărut şi s-au uitat lung la mine, parcă dăduse cineva filmul pe pauză, apoi s-au întors repede la treburile lor. Robin stătea jos la o masă cu ţigara aprinsă în mînă, iar deasupra lui plutea parcă un nor mare de fum, ca şi cum numai aia făcuse de dimineaţă. Bob Dylan a trecut pe lîngă el, s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche, iar Robin a ridicat capul şi mi-a aruncat o privire scurtă.

După aia am plecat la cursă, dar nici n-am ieşit bine din închisoare că mi-am dat seama că n-am cuţitul la mine. Îl lăsasem în celulă la thailandeză din noaptea trecută. I-am zis lui Robin c-am uitat ceva şi-i musai să mă-ntorc. A-ncercat să mă oprească, dar nu l-am băgat în seamă.

Cînd am ajuns înapoi în Modelo, jos se golise, nu mai era nici dracu'. Pe La Máscara am găsit-o stînd turceşte pe pat, cu cuţitul în mînă. Am întrebat-o unde-i lumea, dar nu mi-a răspuns. Mi-a întins cuţitul şi teaca tremurînd, eu le-am luat şi m-am aplecat s-o pup, dar ea s-a ferit. Pula mea, m-am gîndit, am zis eu că-i isterică, ce bou sînt c-am lăsat-o să vadă cuţitul. Am dat să ies şi-atunci a strigat femeia după mine să stau să-mi explice care-i treaba. M-am întors iar din drum înjurînd, de-acuma chiar îmi pierdeam răbdarea şi cu ea şi cu restul lumii. Dar cînd am aflat ce se-ntîmplă am tăcut instant. Dis' de dimineaţă Robin le-a spus la ceilalţi *okupas* că cele vreo zece kile de cocaină care lipsesc le-am furat eu şi le-am ascuns sub saltea, aşa că acum toţi erau la mine-n celulă, fiindcă le-a promis el că mă scoate din închisoare ca să poată să caute ăştia pe la mine prin pat să vadă că nu i-a minţit.

Cînd am auzit-o m-a luat cu ameţeală, dar totul a început să aibă sens. Am ieşit încet din Modelo şi m-am dus spre parcarea din care Robin scosese deja maşina. Nu i-am zis nimic, încă nu-mi venea să cred că poate să-mi facă aşa ceva. M-am uitat la el şi arăta chiar mai fioros decît dimineaţă, îşi trăsese un machiaj complicat, cu dungi negre şi groase de la ochi în jos pe obraji şi ruj vineţiu, parcă era hidosul ăla de cîntă un fel de rock lugubru, cum pula mea îi zice?… Aşa, Marilyn Manson, numai că îndulcit puţin, că Robin e de fapt frumuşel cum ai văzut. Auzi, te pomeneşti că-ţi place şi muzica vîrcolacului ăluia urît?… Na, măcar atît…

În fine, am plecat din oraş şi-am ajuns în golf, amîndoi cam ameţiţi, sau cel puţin eu, fiindcă nu înţelegeam prea bine ce se întîmplă şi ce-ar trebui să fac. Cu Robin n-am vorbit nimic tot drumul, n-am pus deloc muzică, am condus întins ca muţii şi nici nervi n-am avut să mai pariez. Iar cînd s-a dat startul la cursă a început alt circ. Robin s-a comportat ca şi cum a uitat tot ce l-am învăţat, a condus din nou ca un idiot, cu acceleraţia la pămînt tot timpul, iar de frînă parcă nici n-auzise. De cîteva ori am crezut că o să zburăm de pe drum peste stînci şi direct în mare, praf o să ne facem, şi noi, şi maşina. Şi-n tot timpul ăla m-am gîndit că puştiul

ăsta tembel e de fapt un tîmpit, nu înţelege nimic din viaţa asta, dacă aş avea eu banii lui, maşina lui, femeia lui şi-aş fi şef peste *okupas* cu totul altfel s-ar întîmpla lucrurile.

La un moment dat am văzut că se apropie o curbă strînsă de tot, cum au făcut ăştia şoseaua ca să ocolească un perete de stîncă prin care le-a fost greu să taie. Iar Robin a accelerat şi mai tare. *Slow down, motherfucker!*[1] i-am urlat, dar el nimic. Şi-atunci m-am prins că vrea să-şi dea talente, se crede-n stare să scoată un drift la aproape 200 la oră într-o curbă atît de strînsă, cînd nici eu nu ştiu dacă m-aş fi băgat la aşa ceva. Mi-a trecut prin cap că vrea să ne omoare pe-amîndoi, nu-i mai pasă de nimic, iar eu n-am cum să-l opresc, pot doar să încerc să fiu pe fază. Cînd am intrat în curbă şi-a tras de volan la stînga am crezut că intrăm direct în perete, dar Mazda o luase deja din spate pe diagonală şi-a trecut razant pe lîngă stînci. Apoi Robin a învîrtit brusc volanul la dreapta şi chiar în clipa aia mi-am dat seama că e prea devreme, mult prea devreme, trebuia să mai stea măcar o secundă, fiindcă acum o să ieşim din curbă, dar o să zburăm cu totul de pe drum. Şi chiar aşa s-a şi întîmplat.

Maşina s-a desprins de pe asfalt şi-a sărit un pic prin aer ca un delfin pînă să atingă pămîntul, cu botul în jos. Noroc că era o porţiune mai dreaptă după curbă şi-am avut unde să ne răsturnăm, ne-am dat peste cap bine de tot de cîteva ori. Dar era o bucată plină de bolovani ascuţiţi, care-au sărit în jurul nostru ca popcorn-ul în ceaun, şi o piatră din asta cred că a lovit tare undeva în rezervor sau în vreo ţeavă, am ştiut pentru că, după ce ne-am oprit din dat peste cap, am văzut că din capotă iese un fum gros care se întinde rapid de jur împrejur.

M-am prins că nu mai durează mult şi facem bum. Mi-am desfăcut centura şi-am dat să ies, dar abia atunci am văzut că Robin nu mişcă deloc. În primă fază m-am gîndit să-l las dracului acolo şi să mă duc, dar n-am putut, i-am ars nişte palme pînă l-am trezit. A încercat şi el să-şi desfacă centura, a tras de ea de cîteva ori, dar nu ieşea din încuietoare, care – am văzut cînd am încercat să i-o deschid eu – se strîmbase cumva de la impact. Atunci am scos cuţitul.

Cînd m-am trezit cu el în mînă mi-am amintit imediat ce visase La Máscara. Am stat un pic şi ne-am uitat unul la altul, Robin a făcut ochii mari-mari şi cred că şi-a închipuit că o să-i tai gîtul. Drept să-ţi spun, nici eu nu eram departe de gîndul ăsta. Apoi mi-am adus aminte cum tremura La Máscara cînd mi-a zis că nu poate să stea fără el. I-am pus lui Robin cuţitul pe faţă, am vrut să-i zic să se uite bine şi să ţină minte ce-s pe cale să fac pentru el, dar n-am apucat să deschid gura. Dobitocul şi-a tras deodată faţa spre geam şi lama cuţitului a alunecat parcă singură în obrazul lui, că eu am vrut s-o iau, dar m-am blocat cumva… Da, de-acolo i-o fi rămas cicatricea, că înainte n-o avea. E-aşa de bou că s-a tăiat singur. Eu nu i-am tăiat decît centura după toată faza, apoi m-am dat jos din maşină. L-am auzit că vine după mine, dar n-am stat să-l aştept, am băgat viteză să ajung cît mai departe de Mazda.

[1] engl. *Încetineşte, nenorocitule!*

Robin m-a prins din urmă chiar cînd a explodat maşina. Suflul ne-a trîntit pe amîndoi pe jos şi-am rămas aşa o vreme, apoi el s-a ridicat, a venit la mine, mi-a întins mîna şi m-a tras sus. Nu mi-a zis nimic, dar în clipa aia am crezut că toate o să se rezolve cumva, şi cu nevastă-sa, şi cu drogurile, important e că şi-a dat seama că trebuie să ne ajutăm unul pe altul.

Am ajuns tîrziu de tot acasă în noaptea aia – am prins cu greu o ocazie pînă-n oraş – rupţi de oboseală şi negri de fum, Robin plin de sînge pe faţă. Toţi *okupas* stăteau adunaţi în jurul mesei din hala de jos, cu feţe de înmormîntare, cu cele zece pachete de coca înşirate ca la expoziţie. La Máscara era şi ea acolo şi cînd ne-a văzut a răsuflat uşurată, chiar dacă s-a speriat de cum arătăm. Dar cred că toată lumea şi-a imaginat că ne-om fi luat la bătaie. Felipe i-a zis lui Robin că într-adevăr au găsit toată cocaina aia la mine sub saltea, deci era clar că le-am furat-o. Le-am zis cu jumătate de gură că nu-i adevărat, mi-a înscenat cineva toată chestia şi m-am aşteptat ca Robin să-mi sară în ajutor. Dar el mi-a strigat la un moment dat: *Spare us, mate, I saw you take it!*[1] şi-am muţit cînd l-am auzit.

Fiindcă era *his word against mine*[2] şi nu era clar care din noi minte, au aplicat drogaţii sistemul pe care-l inventase chiar Robin: s-au pus să voteze dacă mă cred sau nu şi-n funcţie de asta urma să se hotărască şi ce se-ntîmplă mai departe cu mine. I-am întrebat ce vor să spună cu asta şi ei mi-au explicat scurt. Dacă majoritatea voturilor erau împotriva mea trebuia să mă car, asta urma să-mi fie pedeapsa că i-am minţit. Ce se întîmpla cu Robin dacă se hotărau că nu i-am minţit cred că nici nu şi-au pus problema, deja erau chitiţi ce să facă.

Am rămas încremenit în faţa lor, fără să-mi vină să cred ce mi se zice, parcă eram dintr-odată într-o seară de sîmbătă din reality show-ul ăla dement, *Gran Hermano*[3], cînd se adună toţi concurenţii şi votează pe cine dau afară din casă. M-am uitat la ei ca la televizor cum ridică pe rînd mîna că nu mă cred, toţi pînă la unul, începînd cu *maricón*-ul de Coliflor şi terminînd chiar cu Robin. Singura care n-a votat deloc, nici da, nici ba, a fost La Máscara. Cînd au terminat mi-au zis că trebuie să plec din Modelo într-o oră.

Mi-am adunat lucrurile ca-ntr-o transă, am recuperat pachetul de cocaină din celula neocupată şi dus am fost, fără să-nţeleg prea bine ce se întîmplă. N-o să uit niciodată noaptea aia, am umblat ca tîmpitul prin oraş ore-n şir, cu *mochila*[4] în spate, am trecut pe lîngă toate locurile prin care colindasem cu Robin şi nu-mi venea să cred că acum sînt singur. Cel puţin am avut noroc că am reuşit să plasez cocaina repede, după cîteva ceasuri, am dat-o pe mult mai puţin decît făcea de fapt, numai ca să scap de ea, să nu mai ştiu c-o am după mine.

---

[1] engl. *Scuteşte-ne, amice, te-am văzut cînd ai luat-o!*

[2] engl. *ce zicea el împotriva a ce ziceam eu.*

[3] span. *Fratele cel Mare.*

[4] span. *rucsac.*

Ce să zic, pînă la urmă a fost ok, doar din banii ăia mi-am luat porcăria asta de Peugeot. Nu mi-o place deloc, dar am luat-o pe de-o parte aşa, în scîrbă, pe de alta ca să nu ies în evidenţă, că doar e maşină de om cuminte, care nu-şi bate capul cu prostii gen vîndut droguri sau curse ilegale. De fapt nici nu m-am mai băgat în *carreras* aproape deloc de atunci, nici să conduc, nici să pariez, fiindcă nu vreau să mai dau ochii cu Robin. Mai merg doar cînd aflu sigur că el nu vine… Păi da, îţi dai seama că şi-a luat altă maşină, cred că a schimbat chiar mai multe între timp, la cît de bine se pricepe să facă praf ceva, fără să clipească.

Cum spuneam, de-atunci am fost foarte cuminte, mi-am făcut o reţea micuţă de clienţi în altă parte a oraşului faţă de aia în care stau, unde nu ştie lumea mai nimic despre mine. Bine, mai e şi chiria foarte mică la *piso*[1] – doar ai văzut şi tu că mai un pic şi cad pereţii cu totul –, dar asta nu mă ajută prea mult, fiindcă-i departe de orice altceva şi arunc banii a-mpulea pe benzină. Mă rog, măcar a fost pînă acum un loc bun unde să mă ascund. Chiar sînt foarte ofticat că acum două seri au aflat drogaţii unde stau şi m-am trezit cu ei la uşă. Atunci m-am gîndit instant că trebuie măcar să mă mut, dacă nu să plec de tot din oraş.

De fapt am acum o idee cum să scot rapid ceva bani şi s-o şterg din Valencia *mañana mismo*[2], sper să şi funcţioneze. Aici nu mă mai ţine-n fond nimeni şi nimic, nici nu ştiu de ce am rămas atîta timp. Parc-am tot aşteptat să mi se-ntîmple ceva, în pula mea, s-apară o chestie care să schimbe tot, şi pe mine şi viaţa mea de rahat de-acum, iar între timp ca să nu-mi mai fac gînduri negre am mai fumat un *porro,* am mai luat o pastilă, şi uite-aşa a trecut vremea…

Dar să-mi bag pula, uite că s-a făcut ceasul aproape două. Cred că te-am înnebunit de cap şi te-i fi săturat şi tu să mă asculţi. Na hai să ne mişcăm, altfel o să înţepenim de tot aici.

Dragonul a tăcut şi a stins ţigara în scrumieră. Ajunsesem de ceva vreme în faţa blocului lui, dar am rămas în maşină ca să termine de povestit, cu motorul mergînd şi ploaia şiroind din ce în ce mai încet pe parbriz, pînă s-a oprit de tot. S-a întors în spate să-şi ia şapca şi pachetul de *turrón,* iar eu mi-am desfăcut centura şi-am dat să deschid portiera.

Trebuie să trecem pe la magazinul moldovencei, mi-a spus Dragonul, să cumpăr nişte chestii. Tu ce-ai vrea?

M-am întors spre el şi l-am privit lung, cu zîmbetul pe buze. Am întins mîna şi l-am mîngîiat pe faţă, iar el a început să rîdă.

[1] span. *apartament.*

[2] span. *chiar mîine.*

Partea a II-a

14

Watch the Signs!

Set din lemn cu cele patru maimuţe înţelepte *see no evil, hear no evil, speak no evil, do no evil*[1], cutie de bijuterii în formă de biserică pe care scrie *Jesus inside!*[2], glob de cristal în care ninge cu fulgi negri peste Tom Kidman şi Nicole Cruise – invers!, prespapier cu faţă de cucoană preistorică şi inscripţia *La Dama d'Elx*

Baby you could have whatever you like[3], a cîntat o voce lălăitoare din aparatul de radio de la casă, răspîndindu-se în tot magazinul ca un gaz lacrimogen, chiar pînă la rafturile din spate, la care m-am repezit de cînd am intrat, în ideea că trebuie să cercetez sistematic întregul spaţiu de atac şi să-i arunc Dragonului în coş toate obiectele de interes strategic.

taur de coridă supersonic pe baterii, Moş Crăciun pe baterii, Greta Garbo pe baterii, suport de scobitori în formă de păpuşă voodoo, labirint de carton de pus în cuşcă la hamster

Ăăă… ţie chiar îţi trebuie aşa ceva? m-a întrebat Dragonul, cu labirintul în mînă. Adică… toate chestiile astea?

Sigur că mi le trebuie, frate, i-am răspuns repede, fără să mă întorc, doar nu le iau aiurea. L-am auzit cum pufneşte în spatele meu.

set de mustăţi a la Hitler, Charlie Chaplin, Freddie Mercury, Einstein, mască de cauciuc cu faţa lui Ghandi, a lui Mickey Mouse, a lui Elvis, puzzle 3D cu

[1] engl. *să nu vezi nimic rău, să nu auzi nimic rău, să nu spui nimic rău, să nu faci nimic rău.*

[2] engl. *Isus e înăuntru!*

[3] engl. *Iubito, poţi să-ţi iei tot ce vrei.*

You want it, I got it, go get it, I buy it[1], a lălăit în continuare vocea de la radio.

abajur de veioză cu Spiderman, cu Jean-Claude Van Damme, cu Betty Boop, brăduţ de Crăciun artificial, coş cu portocale, lămîi şi kiwi de plastic, ceas deşteptător cu Pablo Picasso pe cadran, cu bombă atomică explodînd, cu Freud, cu dinozauri, cu globul pămîntesc

Acele de la ultimul se roteau invers. L-am scuturat în sus şi-n jos, dar nimic. Am întors o rotiţă de pe spate şi ceasul a început să sune, iar eu am tresărit şi l-am scăpat pe jos, unde a muţit imediat. Dragonul s-a aplecat să-l ridice. Ne-am uitat încurcaţi la cadranul crăpat în toate direcţiile, pe care continentele gălbui abia se mai distingeau deformate printre cioburi.

Las' că nu-i bai, mi-a spus ridicînd din umeri. Nu-i un capăt de lume, şi-aşa era defect. Îl punem la loc şi nu zicem nimic, ne facem că nu ştim.

scrumieră şi pipă cu faţa lui Shakespeare, telefon roşu în formă de pantof de flamenco, sfeşnic ca un soldăţel de plumb, păpuşă rusească cu faţa lui Saddam, păpuşă Barbie gravidă

Yeah late night sex so wet it's so tight[2], a insistat lălăitorul de la radio.

colier indian cu 卐卐卐卐 de jad, castaniete cu piramidele din Mexic, cu ☭☭, evantai cu Nelson Mandela, Statuia Libertăţii, Donald Duck cu sombrero, ochelari de soare roz cu rama în formă de ♥♥

Cum îmi stă? l-am întrebat pe Dragon întorcînd capul, iar el mi-a răspuns rînjind: Beton!

insignă roşie cu ☪ şi inscripţia: *Don't panic, I'm Islamic!*[3], insignă neagră cu ☠ alb care explică în litere roz bombon: *I experimented with hard drugs, but I'm fine now*[4]

As long as you got me you won't need nobody[5]. Ce piese totale dau spaniolii la radio, mi-am spus.

chiloţi cu 🇺🇸, cu Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici, cu John Lennon şi Yoko Ono, cu 🐌🐌🐌🐌 lila şi 🍄🍄🍄🍄 roşii pe fond verde, cu

[1] engl. *Ce vrei, îţi cumpăr, du-te şi ia, eu plătesc.*

[2] engl. *Sex noaptea tîrziu, eşti udă rău şi strîmtă.*

[3] engl. *Nu te panica, sînt islamist!*

[4] engl. *Am încercat droguri tari, dar acum sînt bine.*

[5] engl. *Cît mă ai pe mine, nu mai ai nevoie de nimeni.*

gri sclipicioşi pe fond ciclam, cu mov cu buline albe, cu neagră sub care scrie *I do bad things!*[1]

Ăăă… şi eu de unde ştiu dacă ăştia chiar ţi-i trebuie? m-a întrebat Dragonul.

Îmi trebuie toţi, frate, i-am răspuns repede.

Mda, a murmurat, ce-i drept ăştia cu pisicuţa arată şod de tot. Şi mi-a făcut cu ochiul.

vedere de la mare cu rechinul exact lîngă omul care înoată şi mesajul *Mă distrez de mor!*, scotch galben fosforescent cu inscripţia *Fragil, Pericol de explozie, Pericol biologic,* coş de hîrtii cu M-ul de la McPoison, gumă de şters în formă de , de , cu ♀ şi ♂, cu $$$$$$$$, pix cu Madona cu pruncul plutind în lichid verzui

I said you could have whatever you like[2]. Cine naiba poate să scrie aşa piese mişto? m-am întrebat.

răţuşcă de baie roşie cu coarne de diavol, set cu două pernuţe de călătorie cu , portofel de cauciuc cu Madonna, Maradona, Mona Lisa, odorizant antimolii de agăţat în şifonier cu scheleţi, cu roşie, cu crucea roşie, odorizant de maşină *Obama sucks*[3] cu aromă de banană

Ce fain îi ăsta! am auzit vocea Dragonului din spate. Să ştii că-l iau!

saci de gunoi cu *Always Coca Cola* pe-o parte şi *Pepsi now!*[4] pe cealaltă, cană cu porumbei negri cu ramuri de palmier în cioc, lingură chinezească de supă cu faţa lui Cervantes, ramă de fotografii cu îngeri obezi cîntînd la mandolină

¡La radio de los éxitos: todos tus cantantes preferidos![5] Sper să dea tot muzică super în continuare, mi-am spus.

pistol cu apă recomandat între 7 şi 9 ani, poster cu Michael Jackson înconjurat de copii, volumul 4 din *Crepúsculo* de Stephenie Meyer

Băga-mi-aş, ce grea-i! a strigat Dragonul. Era s-o scap pe jos, futu-i! Ce pula mea-i asta, mă, Biblia?

---

[1] engl. *Fac lucruri rele!*

[2] engl. *Am spus că poţi să-ţi iei tot ce vrei.*

[3] engl. *Obama pute/e naşpa/suge.*

[4] engl. *Întotdeauna Coca Cola* şi *Pepsi acum!*

[5] span. *Postul de radio cu hituri: toţi cîntăreţii tăi preferaţi!*

Nu, *Twilight* în spaniolă, i-am răspuns, ceva roman de dragoste cu vampiri.

eşarfă cu ☮, cu Chip şi Dale, cu €€€€€€€€

¡Kate Perry!

tricou cu doi bărbaţi îmbrăţişaţi şi inscripţia *We're here, we're queer and we're proud*[1]

I kissed a girl and I liked it[2]

săpun cu ulei de măsline *Spală-ţi păcatele,* pastă de dinţi cu 25% gratis, şampon şi balsam 2 în 1 pentru că merit, dopuri de urechi

Alo, dom'şoara Duracell, ia stai puţin! m-a strigat Dragonul. Dacă tot te-ai gîndit să cumperi tot magazinul, tampoane nu-ţi mai trebuie?

Nu, frate, că mi-a trecut! i-am strigat înapoi.

¡Duran Duran!

pîine integrală fără sare cu numai şapte E-uri

Just a perfect day, You made me forget myself[3]

gogoşi cu glazură de ciocolată, madlene cu mac, fursecuri cu marţipan, ♥♥♥♥ şi

★★★★ de turtă dulce

Auzi, ia şi nişte bicarbonat din ăla, mi-a spus Dragonul.

La pliculeţ? l-am întrebat.

Ei, la pliculeţ! a protestat. La sfert!

Facem multe-multe prăjituri, nu? m-am bucurat, iar el a rîs şi nu mi-a răspuns.

ciuperci umplute cu măsline, măsline umplute cu gogoşari, gogoşari umpluţi cu conopidă

¡Robbie Williams!

ştrudel cu mere, biscuiţi Eugenia, mentosane

I sit and talk to God, And he just laughs at my plans[4]

rahat cu nuci, iepuraşi şi ouă de ciocolată

¡REM!

kinder cu surpriză, monede şi bancnote ciocoeuro în staniol

That's me in the corner, That's me in the spotlight, Losing my religion[5]

---

[1] engl. *Sîntem aici, sîntem gay şi mîndri de asta.*

[2] engl. *Am sărutat o fată şi mi-a plăcut.*

[3] engl. *O zi perfectă, M-ai făcut să uit de mine.*

[4] engl. *Stau de vorbă cu Dumnezeu, Iar el rîde de planurile mele.*

[5] engl. *Eu sînt cel din colţ, În lumina reflectoarelor, Şi-mi pierd credinţa.*

batoane Fibrobar pentru cură de slăbit – vreo şapte

¡Oasis!

calciu efervescent, multivitamine cu aromă de mandarine

And maybe, You're gonna be the one that saves me[1]

îngheţată de fructe exotice Nirvana

¡U Dos!

plasturi cu negre, în formă de , cu

And I still haven't found what I'm looking for[2]

brichetă pe care scrie *Burn in hell*[3]*, Light my fire*[4]*,* cu Isus pe cruce, gumă de mestecat mighty mint, sugarfree, splash, fruity fresh, senses, cu aromă de pepene verde, căpşuni, tuttifruti, extrasafe, sensations, pleasuremax, cu striaţii, explosion

Ce mă, gumă cu striaţii?! m-am mirat. Trebuie să încercăm să vedem cum e, i-am zis Dragonului şi i-am întins cutia.

Nu mi-a răspuns imediat, a rămas o secundă cu ea în mînă, apoi a izbucnit în rîs. Încercăm tot ce vrei tu, mi-a spus printre hohote.

¡The Rolling Estones!

şi pungi de cadouri cu , cu , cu nebunul de la şah.

You can't always get what you want…[5]

Păi… unde-s toate chestiile, frate? am strigat la Dragon cînd m-am întors cu pungile spre coş şi mi-am dat seama că e aproape gol.

Le-am pus la loc imediat după ce le-ai luat, mi-a răspuns senin, aşezînd în coş trei sticle de cola la doi litri jumate şi un cartuş de Marlboro.

Dar voiam să le dau cadou la oameni cînd ajungeam acasă! am protestat, bătînd din picior. Acum cine-o mai ia de la capăt??

Lasă că nu le trebuie cadouri, a spus Dragonul semiserios, doar ştiu şi ei că-i criză.

Vai, nici maimuţele nu mai sînt şi alea chiar le-am vrut pentru mine! am strigat şi m-am repezit înapoi la rafturile din spate. Cînd m-am întors la casă, cu maimuţele în braţe, Dragonul punea pe tejghea punga de bicarbonat, iar moldoveanca, al cărei permanent se cam

---

[1] engl. *Şi poate, Tu mă vei salva.*

[2] engl. *Şi tot n-am găsit ce căutam.*

[3] engl. *Să arzi în iad.*

[4] engl. *Aprinde-mă.*

[5] engl. *Nu întotdeauna primeşti ce vrei…*

tuflise, bătea preţul cutiei de gumă. Cînd m-a văzut, a întors capul spre mine şi-a făcut ochii mari. *¿Otra vez con la misma?* l-a întrebat pe Dragon cu acelaşi accent rusesc de acum două zile, iar el a zîmbit şi-a ridicat din umeri. *¡En hora buena!*[1] a adăugat femeia amuzată şi i-a întins gumele. Am pus maimuţele pe tejghea, iar Dragonul mi-a luat ochelarii roz de pe nas.

Cînd am ieşit din magazin, el cu plasele în mînă, eu cu maimuţele în braţe, Dragonul mi-a aruncat ironic: Zici că eşti din Mafia italiană cu bazaconiile alea, *non vedo, non sento, non parlo*[2], numai că tu mai ai un maimuţoi care se ţine de puţă. Face o labă sau?

Am plescăit din buze şi-am început imediat să-i explic: Lasă-mă cu Mafia, frate, ăştia au corupt simbolul. Maimuţele sînt de fapt japoneze şi de obicei se găsesc doar în seturi de trei, e foarte rară a patra. Ai şi tu dreptate parţial cu sloganul mafiot, dar, vezi, prima maimuţă îşi acoperă ochii să nu vadă nimic *rău,* a doua urechile să nu audă nimic *rău,* a treia gura să nu zică nimic *rău.* Iar a patra maimuţă, aia care nu se găseşte aşa uşor, nu se masturbează, îşi acoperă sexul ca să nu *facă* nimic rău. Ilustrează o maximă budistă, adică stai departe de *evil* şi n-o să păţeşti sau n-o să ajungi să faci nimic rău. Poartă noroc, pe bune!

Dragonul a dat din cap hotărît, dar nu mi-a răspuns nimic.

Auzi, l-am întrebat, *were you listening to me or were you looking at the sexy woman in the red dress?*[3]

Ce femeie, mă? s-a mirat, întorcînd capul în stînga şi-n dreapta.

Aia după care-şi suceşte Neo gîtul în *Matrix!* i-am răspuns şi-am scos limba la el.

Dragonul s-a oprit rîzînd la intrarea în bloc şi s-a uitat lung la mine înainte să descuie uşa. Apoi a scotocit puţin printr-o plasă şi a scos ochelarii cu ramă roz în formă de inimi, pe care mi i-a pus la ochi. L-am privit cu gravitate prin ei.

Ce mă fac cu tine în noaptea asta? s-a întrebat rînjind, apoi m-a luat de după gît şi-a împins uşa cu umărul.

I believe in unicorns, gryphons, dragons, good men and other fantasy creatures[4], scria pe tricoul pe care mi l-a dat Dragonul să-l port în noaptea aia. Asta pentru că nu mai aveam haine curate şi oricum le pusesem pe toate în bagaj, în afară de cele pe care le purtasem în seara aia, care şi ele erau ude şi trebuia să le atîrn pe undeva la uscat. Ieşisem din duş şi-mi trăgeam pe mine tricoul negru, care-mi venea pînă aproape de genunchi, cînd Dragonul a bătut tare la uşa băii.

---

[1] span. *Din nou cu aceeaşi? … Să fie într-un ceas bun!*

[2] ital. *nu văd, nu aud, nu vorbesc.*

[3] engl. *Ai auzit ce-am zis sau te uitai la femeia sexy în rochie roşie?*

[4] engl. *Cred în inorogi, grifoni, dragoni, bărbaţi buni şi alte creaturi imaginare.*

Nicole, unde pula mea e posterul ăla cu Tupac?

La mine-n valiză! i-am strigat.

M-am oprit în faţa oglinzii sparte şi aburite. Am şters cu dosul palmei o bucată din sticla crăpată în toate direcţiile şi m-am chinuit să mă văd întreagă în ea. Şapte ani de ghinion, mi-am spus din nou, reflectată printre cioburi. Pentru o clipă mi-am amintit de toate semnele din magazin şi m-am întrebat ce-o fi cu ele, dacă ar trebui să le iau în seamă sau nu. Aşa bine păreau că se leagă între ele, că mi-era greu să le ignor. Dar în acelaşi timp parcă erau prea multe, şi prea complicate, n-aveam nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să-mi indice. Şi, de fapt, dacă nu erau toate pentru mine? Dragonul a comentat ceva de dincolo de uşă, dar n-am înţeles ce. Apoi s-a întors probabil la propriul bagaj.

Ai grijă să-ţi iei tot, îmi aruncase mai devreme, că nu ne mai întoarcem aici. Să nu-ţi uiţi maimuţele mafiote sau cine ştie ce altceva, că şi-a mai lăsat una odată rujurile la mine-n maşină şi apoi m-a bombardat cu SMS-uri.

Dar eu nici măcar n-am numărul tău de telefon, am protestat. Şi tu unde pleci de tot?

Încă nu ştiu, mi-a răspuns, mai văd eu. Mîine de dimineaţă te duc în orice caz la consulat la Castellón – apropo, cînd deschide, la 9?… Mda, după aia te las să stai la Chewing Gum pînă rezolvi cu actele şi găseşti ceva cu care să ajungi acasă.

Cînd am ieşit din baie şi m-am îndreptat spre living am recunoscut de la distanţă vocea lui Tupac cîntînd în neştire *All eyez on me*[1]. M-am oprit în prag. Dragonul tocmai desfăcea supergrijuliu pachetul de *turrón*. S-a pus să-i verse conţinutul pe măsuţa goală şi-atunci am făcut ochii mari.

Ce drăguţ, i-am zis păşind înăuntru, albă ca zăpada şi alta nu! Dar să ştii că eu aveam cu totul altă impresie despre cum arată *turrón*-ul ăsta spaniolesc.

A ridicat privirea la mine şi-a schiţat un zîmbet.

Ăsta e un fel de… *turrón* instant, mi-a răspuns. Ştii, ca praful de budincă la pliculeţ. Numai că-i de casă.

M-am hlizit la el.

Da frate, i-am spus, şi marmota împacheta *turrón*-ul în staniol, cum zicea închipuitul ăla în reclama la ciocolată!

Dragonul a început şi el să rîdă şi-a scos limba la mine. *Live my life as a thug nigga, until the day I die*[2], a strigat Tupac, apoi vocea i s-a stins încetul cu încetul.

Auzi mă, l-am întrebat pe Dragon, dar persoana aia la care trebuia să-i duci *turrón*-ul n-o să se supere dacă nu-l mai primeşte?

---

[1] engl. *Toţi ochii pe mine.*

[2] engl. *O să duc o viaţă de gangster pînă mor.*

Să se supere, mi-a răspuns amuzat, dacă are pe cine. Ţi-am zis că vreau să dispar. Din partea mea, a continuat, aş trece şi pe la el să-i duc nişte făină în loc şi să-mi ridic comisionul, da' mi-e că gustă din ea şi-mi ia gîtul direct. Aşa că… *hasta la vista, baby*[1] şi n-am cuvinte!

Dragonul s-a aşezat pe canapea în faţa grămezii de praf alb, a aruncat punga de hîrtie pe jos şi s-a căutat de ţigări. Tu ce faci? m-a întrebat, suflînd fumul afară. Gata bagajul?

Am dat hotărîtă din cap că da.

Ţi-ai luat tot?

Am aprobat din nou.

Şi maimuţele? a continuat.

Şi! i-am răspuns răspicat.

Şi chiloţii ăia noi cu pisicuţa cea rea? a spus încet, rînjind la mine.

Mi-am ridicat tricoul şi i-am arătat. A rămas o clipă cu ochii pe ei, apoi a înghiţit în sec şi mi-a făcut semn să merg lîngă el.

Cînd m-am aşezat am descoperit pe canapea o riglă micuţă, punga de bicarbonat, o linguriţă, o grămadă de punguţe de plastic, ca de şuruburi, şi-un minicîntar electronic argintiu, pe care Dragonul l-a pus pe masă ca să-mi facă loc lîngă el. Şi-a trecut braţul în jurul meu şi m-a tras mai aproape, iar eu am început să apăs butoanele micuţe ale cîntarului. Afişajul s-a aprins şi-a arătat 0, ca un calculator de buzunar. Ce cool! am strigat şi-am început să bat din palme. *Shorty's gonna be a thug!*[2] a cîntat Tupac din boxe, iar Dragonul a pufnit în rîs. Am început să pun pe cîntar ţigările, bricheta, cîteva punguţe de plastic, linguriţa, separat sau împreună în diverse combinaţii.

Na gata joaca, la treabă, mi-a spus Dragonul stingînd ţigara şi luîndu-mi rigla din mînă. Am aşezat pe cîntar scrumiera plină de chiştoace, dar n-am apucat să văd ce greutate are, pentru că Dragonul a ridicat-o şi-a pus-o pe jos, să nu mai pot ajunge la ea, apoi a început să mărunţească praful de pe masă cu rigla. M-am întins prin spatele lui după pachetul de ţigări. Dragonul a ajuns la el primul şi l-a mutat de pe canapea pe jos, lîngă scrumieră. După aceea s-a întors la mine rîzînd pe înfundate.

Dacă n-am pleca de tot de-aici peste cîteva ore, mi-a zis, te-aş pune să faci curat. *I'll make myself a profit out of living in this sin*[3], a declarat Tupac solemn, şi pentru o clipă am avut impresia că de fapt a zis şi el acelaşi lucru pe care i l-a spus Jay lui Silent Bob în *Dogma, I'll make myself a prophet*[4] în loc de *profit.*

---

[1] span. şi engl. *adio, dragă.*

[2] engl. *Puştiul o să fie gangster!*

[3] engl. *O să fac profit trăind în păcatul ăsta.*

[4] engl. *O să mă fac profet.*

Nu-mi place să fac curat, frate! am protestat. *Shorty's gonna be a thug!* a reluat Tupac.

Ceva trebuie să-ţi dau de lucru pînă termin aici, a continuat Dragonul. A lăsat rigla din mînă şi s-a căutat în buzunarul de la pantaloni.

Am luat imediat un pumn de punguţe de plastic şi le-am dat drumul pe cîntar. *Shorty's gonna be a thug!* s-a auzit iar din boxe.

Fii atentă, mi-a spus Dragonul, punînd cutia de gumă cu striaţii pe masă. *You only get three mistakes, then that's life*[1], a comentat Tupac cu vocea lui gravă. Dragonul a dus din nou mîna la buzunar. Iei mp3 player-ul, a zis mai departe, porneşti *ordenador*-ul[2], copiezi muzica şi-o scrii pe-un CD, vezi că găseşti cablu de date şi ce-ţi mai trebuie pe birou, *vale?*

Da da da, ce mişto! m-am bucurat.

Dragonul mi-a întins ceva, dar n-am observat ce, fiindcă am sărit în picioare şi-am ieşit în fugă din living. *Watch the signs!*[3] a strigat Tupac în urma mea, iar Dragonul m-a întrebat ridicînd vocea: Păi… acuma unde te duci?

Să-mi scot mp3-ul din bagaj, i-am răspuns, dar nu cred că m-a auzit pentru că deja ajunsesem la uşa camerei.

Cînd m-am întors în living, Dragonul desfăcuse punga de bicarbonat şi-o vărsa peste praful de pe masă. Nici nu s-a uitat la mine, aşa că m-am aşezat direct la computer. Cît s-a copiat muzica şi s-a scris CD-ul l-am urmărit din diverse părţi ale camerei, prin care m-am plimbat cu viteză în scaunul de birou, ascultînd uruitul rotilelor pe gresie.

De cînd m-am dat jos din maşină şi-am mers la magazin, mă simţeam ca un fel de muscă. Parcă aveam nu mai mulţi ochi, ci tot doi, dar multifaţetaţi, aşa că vedeam lumea din toate unghiurile posibile, reflectată la infinit în noii mei globi oculari bulbucaţi, orientaţi în mii de direcţii. Şi fiecare imagine fragmentată din fiecare faţetă a ochilor dădea buzna peste celelalte, iar roiul de lumi se unea într-una singură, completă. Şi-n acelaşi timp îmi dădeam seama că s-ar putea să mă simt aşa de la speed-ul Dragonului, iar cînd am gîndit asta pe retină mi s-au proiectat, tot faţetate ca ochii de muscă, cele două pastile roşii pe care le-am înghiţit mai devreme.

După ce a terminat de amestecat prafurile, Dragonul a început să ia din mormanul de pe masă cîte puţin cu vîrful linguriţei, să pună cantitatea în cîte-o punguţă, iar punguţa pe cîntar şi s-o potrivească pînă ajungea la 1 gram. Între timp eu am reuşit să-l închid pe Tupac, apăsînd pe rînd toate butoanele staţiei audio, am pornit şi-am oprit televizorul, am cules de pe jos pachetul de ţigări şi bricheta şi-am aprins una din lumînările groase şi roşii de pe comodă.

---

[1] engl. *Ai voie să faci numai trei greşeli, apoi asta-i viaţa.*

[2] span. *computer.*

[3] engl. *Urmăreşte semnele!*

Dragonul a continuat să împartă praful de pe masă în punguţe. M-am învîrtit cu scaunul în jurul lui, iar el a ridicat de cîteva ori capul şi m-a privit o clipă absent, rîzînd apoi la mine.

Unde mi-s ţigările? a întrebat la un moment dat, cercetînd în jur pe canapea şi pe gresia de lîngă, cu linguriţa în mînă. M-am învîrtit în scaun, mi-am luat avînt şi m-am împins rapid cu el pînă la televizor, de unde am luat pachetul de Marlboro şi lumînarea, apoi am zburat înapoi la marginea canapelei unde stătea Dragonul, punînd frînă cu vîrful papucului roşu şi plin de animăluţe exotice. Am scos o ţigară din pachet, i-am aşezat-o între buze şi m-am aplecat spre el cu lumînarea aprinsă. Cînd a tras primul fum am auzit extrem de clar cum arde tutunul la capătul ţigării şi-am urmărit fascinată flacăra carbonizînd instant cîţiva milimetri din hîrtiuţa albă. Am rămas aplecată peste măsuţă, cu ochii pe vîrful strălucitor. Dragonul a suflat fumul într-o parte şi m-a privit zîmbind, apoi s-a întors la porţionat.

S-a oprit cînd pe măsuţă n-a mai rămas decît o linie subţire de praf alb, pe care a tot adunat-o şi-a aşezat-o cu vîrful linguriţei. La un moment dat a întors capul spre mine şi m-a studiat tăcut cît am scos CD-ul şi l-am pus într-un plic.

Gata, frate? l-am întrebat ridicîndu-mă de pe scaun, dar Dragonul n-a răspuns.

Cînd am ajuns în dreptul lui, a întins mîna şi şi-a trecut uşor vîrful degetelor în sus pe glezna mea dreaptă pînă în spatele genunchiului. Am simţit că mi se urcă tot sîngele în obraji şi-am dat să mă apropii şi mai mult de el.

Te duci la mine-n cameră? m-a întrebat, luînd mîna de pe piciorul meu şi apucînd în schimb lumînarea de pe masă, pe care mi-a dat-o. Vin şi eu imediat, a adăugat, numai să strîng pe-aici şi să fac un duş scurt, *vale?*

M-am oprit în prag înainte să ies, cu lumînarea în mînă. Mă urmărea cu coada ochiului, aplecat uşor spre măsuţa plină de punguţe cu praf alb, cu coatele pe genunchi, încordat ca un animal de pradă la pîndă, fără să se clintească, aproape fără să respire. Am înghiţit în sec şi-am plecat.

Cînd a venit după mine în cameră m-a găsit aşteptîndu-l aşezată turceşte, cu cuţitul cu mîner în formă de dragon în mînă. Tocmai îl descoperisem cu tot cu teacă în pat, la scurt timp după ce-am intrat în încăperea întunecată, de pe uşa căreia 50 Cent îşi luase tălpăşiţa, cu tot cu mînuţele de pe tricou. Înăuntru am văzut că dispăruseră şi steagul Violei, şi posterul cu Batman de deasupra patului, deşi *România cu labii* mai era la locul ei. Lîngă uşă stăteau cuminţi o geantă de voiaj neagră imprimată cu Nike, pe care era aruncat un rucsac mic şi dezumflat, şi *estufa* aprinsă. Am rămas cîteva clipe lîngă ea, lăsînd căldura emanată de cărămizile refractare să-mi dezgheţe degetele de la picioare şi genunchii. Apoi am băgat CD-ul în buzunarul exterior al rucsacului şi m-am întors spre masa pe care lăsasem lumînarea.

Acolo nu mai era decît un singur alt obiect: ceasul electronic, pe care l-am privit mirată o vreme. La început am observat doar imaginea din stînga afişajului, asemănătoare cu simbolul pentru farmacii sau cel de pe scutul Apostolului Ioan: . Abia după aceea mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu ceasul. Prima dată cînd m-am uitat la oră era 3:12, iar cifrele roşii, făcute din liniuţe, tremurau uşor, dar au rămas fixe. Mi-am întors privirea de la afişaj, dar în ultimul moment am zărit cu coada ochiului cum numerele încep să se schimbe rapid. M-am uitat din nou şi era 3:16, deşi nu putea să fi trecut decît maxim jumătate de minut. M-am urcat în pat şi cînd mi-am aruncat din nou ochii la ceas era 3:20. Şi ăsta e defect, mi-am zis, şi-atunci am dat de cuţit.

L-am luat în mînă şi mi s-a ghemuit imediat în palmă. L-am scos din teacă şi-am urmărit cîteva clipe cum se reflectă flacăra lumînării în lamă, cum se plimbă de la mîner la vîrf şi înapoi. Aerul din cameră părea că s-a rarefiat brusc. Ştiam că Dragonul trebuie să apară dintr-o secundă în alta, bănuiam şi ce-aveam să facem, iar gîndul ăsta îmi îngreuna respiraţia. Nu mai puteam de nerăbdare, aveam impresia că-l aştept dintotdeauna aşa, cu cuţitul în mînă, dar nu doar ca să ne-o punem în sfîrşit, după ce l-am dorit din ce în ce mai mult în ultimele zile – cu dragonul lui viu cu tot, cu cuţitul, şi cu drogurile, şi cu femeile –, pe măsură ce mi-a spus poveştile lui supernebune, pe care le-am vrut parcă mai tare decît orice pînă acum, şi alea cu tot ce omitea din ele; pentru că sigur erau lucruri pe care prefera să le treacă sub tăcere, poate fiindcă-şi dădea seama mai bine decît mine că nu sînt pregătită să le aud. Dar acum aşteptam mai mult decît poveştile – bănuiam că mi le-a zis pe toate –, şi mai mult decît sexul. Îmi dădeam foarte bine seama că a doua zi probabil avea s-o ia fiecare pe drumul lui şi n-o să ne mai întîlnim niciodată, nu-mi făceam nici un fel de iluzie în privinţa asta. Nu, mai degrabă aşteptam parcă să-mi arate ceva esenţial în timpul scurt pe care-l mai aveam împreună, însă nu ceva despre el ca pînă acum, ci mai degrabă despre mine şi despre lume, despre locul meu în ea şi ce-ar trebui să fac mai departe cu viaţa mea. Pentru că el părea să ştie mult mai multe decît mine, indiferent cît de simplu le judeca pe toate şi indiferent cît de rele erau lucrurile pe care le făcea, sau poate tocmai de aia. Şi cînd mi-a trecut asta prin cap, mi-am amintit imediat de ghicitoarea în tarot, de ce mi-a spus despre Magicianul care avea să mă ajute să-mi descopăr adevăratul eu de Nebun, şi-am simţit cum mă trece un fior.

3:27 arăta ceasul cînd am ridicat privirea şi l-am descoperit pe Dragon în uşă, uitîndu-se la mine cu zîmbetul lui abia schiţat pe buze. A intrat încet în cameră şi şi-a scos tricoul. Ochii mi-au alunecat pe corpul lui în jos, de la tatuajul strălucind pe alocuri în lumina roşiatică a lumînării pînă la banda neagră de deasupra pantalonilor, pe care scria cu litere portocalii de tipar Hugo Boss, apoi şi mai jos la catarama imensă şi argintie.

Aşa ceva, pînă şi la curea ţi-ai pus dragon, frate! i-am aruncat.

Ăsta nu-i chiar dragon, mi-a răspuns urcîndu-se în pat, e crocodilul meu de firmă.

Cînd a ajuns în faţa mea, lumina de la lumînare i-a căzut direct pe tatuaj şi-am văzut cum clipeşte încet dragonul roşu din ochii verzi şi goi, fără pupile, apoi cum începe să sufle uşor fum pe nări.

Chiar că e viu, am şoptit zîmbind, iar Dragonul a rîs.

M-am apropiat de tatuajul care degaja mai multă căldură decît *estufa* aprinsă din colţ. Am întins mîna stîngă şi l-am mîngîiat cu vîrful degetelor, şi-atunci Dragonul s-a încordat din toţi muşchii, iar dragonul s-a unduit încet pe pielea lui, urmîndu-i respiraţia adîncă, şi-a suflat aburi fierbinţi, arzîndu-mi degetele. Mîna mi-a alunecat repede pînă la catarama argintie şi mai jos, oprindu-se fix pe erecţia lui. Am făcut ochii mari.

Wow, did I do that?[1] l-am întrebat pe Dragon.

Ţi-am zis că n-am probleme de genul ăsta, mi-a răspuns repede.

Dar abia te-am atins, i-am spus.

Păi na, mi-a şoptit, cred că-i cam place de tine.

Atunci dragonul şi-a întins limba bifurcată în direcţia mea, dar n-a reuşit să mă ajungă. Vrea să sară pe mine, dar nu poate, mi-am zis, pentru că e blocat în pielea Dragonului. Ar trebui să-l ajut să se desprindă. Am întins mîna şi-am pus vîrful cuţitului în mijlocul ochiului stîng al dragonului, exact sub sfîrcul stîng al Dragonului. Am apăsat uşor şi-atunci Dragonul m-a prins de încheietură, mi-a luat cuţitul din mînă şi l-a aruncat pe pat lîngă noi. Şi-a trecut degetele prin părul meu ud şi mi-a ridicat faţa spre el.

Ce vrei tu cu cuţitul meu? m-a întrebat.

Vreau şi eu dragon din ăsta, i-am răspuns, iar el şi-a apropiat faţa de a mea zîmbind.

Dacă eşti fetiţă cuminte şi ascultătoare, mi-a zis încet, poate ţi-l dau pe-al meu.

Ok, daddy[2]*,* i-am şoptit cu gravitate, şi-am rîs amîndoi.

Dragonul s-a întins şi m-a sărutat uşor din vîrful buzelor, abia atingîndu-mă. Am deschis gura, iar limba lui mi-a alunecat repede printre buze, ameţindu-mi papilele gustative cu aroma de ţigară. M-a apucat de marginea tricoului, l-a tras în sus şi ne-am desprins o clipă să mă dezbrace, apoi am continuat să ne sărutăm, pe cînd palmele lui mi s-au plimbat de la şolduri în sus, poposindu-mi pe sîni.

Cînd l-am împins cu tot corpul a ştiut imediat că vreau să se lase pe spate. M-am urcat peste el şi-am început să-mi trec uşor unghiile peste dragonul tatuat, care s-a unduit rapid în sus şi-n jos de multe ori şi-a scos un jet de aburi groşi pe nări. M-am lăsat pînă la dragon şi

[1] engl. *Uau, eu am făcut asta?*

[2] engl. *Bine, tăticule.*

i-am desenat cu vîrful limbii pupile din ce în ce mai mari în ochii goi. Mîinile mi-au coborît la crocodilul care era tot un fel dragon de pe catarama curelei şi-am început să trag de el, fără nici un rezultat. M-am ridicat şi m-am uitat atentă la animalul argintiu, l-am pipăit pe toate părţile, dar nu mi-am dat seama cum se deschide.

E cu cifru, i-am spus Dragonului, iar el a dat să se ridice, dar nu l-am lăsat. M-am întins în schimb după cuţitul de lîngă noi.

Ce faci? m-a întrebat Dragonul prinzîndu-mă de încheietura mîinii.

Vreau s-o tai, i-am răspuns senină, altfel o să-mi rup unghiile în ea.

Poftim?! s-a mirat şi-a pufnit în rîs.

Cureaua, frate, l-am lămurit, nu pot s-o desfac, aşa că vreau s-o tai.

Ce, ai înnebunit? a protestat Dragonul şi m-a împins deoparte. Ştii cîţi bani am dat pe ea? a adăugat, apăsînd catarama pe margini – de fapt, se deschidea foarte simplu.

S-a dezbrăcat de tot, m-a întins pe pat şi s-a lungit peste mine, apăsîndu-mă cu penisul erect pe şold şi trecîndu-şi buzele în sus pe gîtul meu, pînă la lobul urechii. Mi-am îngropat faţa în pielea lui şi-am avut senzaţia c-am păşit într-o livadă de mandarini înfloriţi, că parfumul tare şi amărui îmi pătrunde prin nări direct în plămîni şi mi se împrăştie apoi în sînge. Mi-am trecut palma peste umărul lui, apoi l-am muşcat încet de pielea fină, iar el s-a încordat şi mi-a şoptit la ureche: *¡Ay, gatita pilla!*[1], iar vîrfurile reci ale degetelor i-au alunecat în sus pe interiorul coapsei mele şi pe sub marginea chiloţilor cu pisicuţa cea rea. Uau, *diluvio*, mi-a şoptit rîzînd, *pobre gatita*[2], trebuie s-o salvăm să nu se înece. Şi s-a ridicat să mă dezbrace.

După aceea mi-a desfăcut picioarele, s-a aplecat uşor peste mine, a luat cuţitul de lîngă noi şi mi l-a pus la gît. Am tresărit cînd m-a atins, iar lama a părut că se înfierbîntă instantaneu de la pielea mea, apoi că se răceşte la loc.

Stai *tranquila*[3], mi-a spus Dragonul, că nu vreau să te tai din greşeală, *vale?* Am încuviinţat din cap, iar el mi-a zîmbit. Încet, da? m-a întrebat, şi i-am şoptit că da.

Cînd a început să plimbe vîrful cuţitului pe mine abia mai puteam respira. Am stat nemişcată o vreme cu ochii pe dragonul tatuat, care i s-a desprins încet-încet de pe piele şi i s-a ridicat pe umăr ca un şarpe indian fermecat, suflînd fum pe nări. Camera s-a umplut treptat de parfumul aspru de mandarine, care mă ameţea şi mai mult de fiecare dată cînd inspiram adînc. Mă tot încordam sub vîrful ascuţit al cuţitului, care-mi urca şi cobora pe corp ritmic, urmîndu-mi parcă respiraţia, atingîndu-mă mai uşor decît o pană.

---

[1] span. *Ce pisicuţă obraznică!*

[2] span. *potop, inundaţie* şi *biata pisicuţă.*

[3] span. *liniştită.*

La început nu mi-am dat seama ce face Dragonul cu lama rece, dar după o vreme, urmărindu-i traseul sinuos pe pielea mea, am reuşit să înţeleg: îmi desena de pe umăr în jos, de la baza gîtului, pe sîni şi pe burtă, pînă la buric, chiar conturul dragonului. Mai întîi liniile exterioare ale capului şi corpului, apoi interiorul, solz după solz, pe labele cu gheare răşchirate, pe gîtul lung şi mlădios şi pe creasta ascuţită pînă în creştet, după aceea ochii mari şi rotunzi, în cercuri concentrice, colţii ascuţiţi, limba bifurcată şi nările umflate. Aşa desena Dragonul pe mine, concentrat, strîngînd cuţitul în mîna dreaptă şi ţinîndu-mă pe loc cu stînga, tot mai umedă şi mai grea, arzîndu-mă pe piept deasupra sînilor, încît la un moment dat am avut impresia că-i simt conturul şi liniile palmei cum mi se imprimă pe piept. De cîteva ori a luat cuţitul de pe mine şi s-a aplecat să mă sărute, pe gură, pe obraji sau pe gît, şi l-am muşcat uşor de buzele fierbinţi sau de umărul umed şi sărat, iar el mi-a picurat la ureche şoapte în spaniolă, *chiquita loca* şi *me estás matando*[1] şi altele pe care n-am fost sigură că le înţeleg.

Cînd a început să-mi deseneze conturul flăcărilor sub sînul drept, dragonul roşu de pe umărul lui a căscat gura, a tras aer adînc în el şi a început să sufle pe nări, dar nu foc aşa cum mă aşteptam. A scos în schimb, unul cîte unul, toate semnele pe care le-am văzut în ziua aia, de la inima frîntă de pe tricoul pe care-l purta Dragonul cînd ne trezisem şi semnul pentru accesul interzis de pe gardul de la Modelo, pînă la simbolul pentru yin şi yang, semiluna cu stea de pe insigna despre islamişti şi maşinuţele negre de pe plasturii din magazin, terminînd cu şarpele încolăcit care-şi picura veninul în cupă lîngă afişajul ceasului defect de pe masă. Dragonul roşu a continuat să sufle pînă cînd încăperea s-a umplut de semne, dansînd în aer peste tot în jurul nostru, multe din ele dîndu-se peste cap de cîteva ori pînă rămîneau răsturnate, ca şi cum îşi inversaseră sensul. Mă uitam la ele siderată şi nu-mi venea să cred cum plutesc deasupra noastră, încercam să le urmăresc pe toate, dar mereu prindeam cîte unul cu coada ochiului care reuşea cumva să-mi scape. Şi-n tot timpul ăla Dragonul a desenat mai departe pe mine dragonul, cu toţi muşchii încordaţi, cu răsuflarea întretăiată, şoptindu-mi din cînd în cînd să stau *tranquilita*[2] să nu mă taie sau desfăcîndu-mi degetele unul cîte unul de pe mîna în care ţinea cuţitul cînd nu-l ascultam.

Întoarce-te cu faţa-n jos, mi-a spus la un moment dat desprinzîndu-se de mine, şi după ce am făcut cum a zis a continuat să-mi plimbe vîrful cuţitului de la umăr în jos, dar pe spate, desenînd încet şi meticulos restul dragonului, cealaltă pereche de labe cu gheare ascuţite, şi corpul lunguieţ şi unduitor, încheiat în coada ca o săgeată pe care mi-a trasat-o pe şale. Semnele au început să ningă din aer peste noi în pat şi-n fiecare secundă îmi cădea altul în faţa ochilor: perechea de zaruri, fundiţa roşie, o svastică, o ciupercuţă, maşina de curse,

[1] span. *fetiţă nebună* şi *mă omori.*

[2] span. diminutiv de la *tranquila, liniştită.*

steluţele sau inimioarele de turtă dulce, secera şi ciocanul, un avion cu elice, şi frunzele de marijuana, verzi şi înfoiate ca şi cum abia ar fi fost rupte de pe plantă. Dacă aş şti ce înseamnă fiecare, mi-a trecut prin cap, şi de ce desenează pe mine dragonul, mi-aş da seama ce-o să mi se-ntîmple mai departe şi ce-ar trebui să fac. Dar nu mă puteam concentra pe deplin nici la semne, nici la cuţitul plimbîndu-se rapid şi sigur pe pielea mea, pentru că simţeam cum creşte în mine un val de căldură, din ce în ce mai mare cu fiecare mişcare a Dragonului. De acum, după el parcă se deplasa cu totul şi patul, şi camera, iar eu mai aveam puţin şi rupeam cearşafurile, făcute boţ în pumni.

Cînd a încheiat dragonul, Dragonul a lăsat cuţitul deoparte, şi-a strecurat braţul pe sub mine şi m-a ridicat în genunchi. În faţa ochilor mi-a căzut semnul păcii, care s-a destrămat imediat ce-a atins patul, ca şi cum s-ar fi spart în mii de bucăţi. Dragonul mi-a adunat tot părul în palmă şi mi-a tras încet capul spre el, apoi mi-a şoptit la ureche în neştire cu buze umede şi fierbinţi: Nicole, Nicole. Din aer s-a prăbuşit cu viteză capul de mort, urmat imediat de semnele pentru bărbat şi femeie care s-au suprapus pe cearşaf şi s-au topit în el.

Şi-atunci am simţit pe gît cum mă atinge rece şi alunecos dragonul, cum sare deodată de pe umărul Dragonului pe umărul meu, cum îşi potriveşte corpul în conturul tocmai trasat cu vîrful cuţitului şi-mi intră pe sub piele, solz cu solz, pătrunzîndu-mi treptat prin epidermă, dermă şi hipodermă, măturînd în trecere toate terminaţiile nervoase care-i ies în cale şi mergînd mai departe, pînă la muşchi, tendoane, vene şi artere, spărgîndu-se apoi în miile lui de solzi, care s-au fragmentat la rîndul lor în bucăţi din ce în ce mai mici, la început milimetrice, după aceea minuscule de tot, pînă au ajuns microscopice şi s-au împrăştiat încetul cu încetul în structura mea celulară.

Nicole, mi-a şoptit iar Dragonul, suflîndu-mi fierbinte în ceafă, *chiquitita,* mi-a spus, şi *mi sueño*[1], apoi vocea i s-a pierdut, mi-a dat drumul la păr şi m-a cuprins cu braţul. M-am sprijinit de el şi-am rămas nemişcaţi o vreme, respirînd în acelaşi ritm, ca şi cum faptul că am împărţit dragonul ne reglase procesele fizice şi metabolismele unul după celălalt. Ne-am întins în pat în cele din urmă, faţă în faţă, iar Dragonul m-a privit în ochi, cu umbra unui zîmbet pe buze şi m-a mîngîiat pe obraz cu vîrful degetelor.

Abia atunci mi-am dat seama cît de tare mă dor muşchii de la picioare şi spatele şi că am gura uscată ca şi cum aş fi mestecat hîrtie. M-am întins din toate încheieturile şi-am gemut, apoi mi s-a făcut frig de la cearşafurile ude şi m-am ghemuit lîngă Dragon, care m-a luat imediat în braţe. Lumînarea se stinsese şi era arsă pe jumătate, dar camera nu era întunecată, ci plină de un semiobscur tulbure, de parcă din pielea noastră curgea o lumină

[1] span. *fetiţă* şi *visul meu.*

palidă care se întindea în jur şi lucea slab, nu doar pînă la pereţi, ci şi în afara geamului, de unde a început să fluiere pe multe tonuri o pasăre.

Da' ştiu c-am zburat un pic cu tine, mi-a şoptit Dragonul.

Cînd l-am auzit, pentru o clipă am avut senzaţia clară că ştiu exact ce s-a întîmplat între noi. Da, frate, am zburat, i-am spus repede, cu tot cu cameră, ne-am ridicat încet-încet de la pămînt, deasupra oraşului pînă la nori şi mai departe, tot mai sus, pînă s-a terminat aerul şi am respirat vid, pînă unde se vede soarele cum arde pe cerul negru. Acolo ne-am oprit şi toate stelele au dat buzna peste noi în cameră, au început să cadă din tavan în jurul nostru, iar tu te-ai pus să le-aduni de prin pat cu vîrful cuţitului şi să le aşezi pe mine în formă de dragon.

Cît am vorbit, Dragonul m-a privit aproape serios, cu ochii mari, apoi a izbucnit în hohote şi m-a sărutat lung pe buze. *Craaazy!* mi-a spus cînd s-a oprit. *Loca!*[1] De dus la ospiciu! Ţi-am zis eu că-i fain pe pastile!

Nu face nici un sens ce i-am zis, mi-am dat şi eu seama, aşa că n-am protestat deloc.

Dragonul s-a ridicat şi-a-nceput să culeagă de pe jos pătura, pernele, tricoul meu şi pantalonii lui, pînă a dat de o sticlă de cola. Cînd am auzit fîsîitul dopului m-am sculat imediat şi eu, ducîndu-mi mîna la spate să opresc cumva durerea care m-a fulgerat de la omoplaţi în jos. După ce a băut, Dragonul mi-a întins sticla rîzînd.

Ei, cum îi cu *more, por favor?* m-a întrebat aşezîndu-se la loc lîngă mine.

Am băut sucul cu înghiţituri mari şi i-am dat înapoi sticla goală. Sigur, i-am răspuns, *anytime*[2], da' se poate un pic mai încolo?

Am rîs amîndoi şi m-am ghemuit înapoi în pat. Am închis ochii şi-am simţit cum se leagănă uşor camera cu noi, ca şi cum ar aluneca încet-încet înapoi spre pămînt, apoi am auzit cum se aprinde bricheta.

Fumez ţigara asta şi ne ridicăm să nu se facă tîrziu, *vale?* mi-a spus Dragonul dîndu-mi părul de pe faţă cu degete reci.

M-am chinuit să ridic pleoapele şi să mă uit la ceasul de pe masă. 7:33. Nu se poate, mi-am spus, e defect, frate; a trecut maxim o oră de cînd am venit în cameră. Sub ochii mei ultima cifră şi-a schimbat brusc forma şi s-a făcut 7:34, ca într-un slideshow cu versetele din Biblie. Am închis pleoapele la loc şi-am auzit superclar cum trage Dragonul din ţigară şi cum sfîrîie hîrtia şi tutunul carbonizat. Apoi camera s-a oprit din legănat, s-a aşezat cuminte la loc pe pămînt şi s-a făcut linişte.

[1] engl. şi span. *Nebună!*

[2] engl. *oricînd.*

15

Chiquitita, Tell Me the Truth

¡Paquitooo! a urlat îndelung femeia blondă platinată, la vreo 65 de ani, de la masa de alături, dîndu-şi jos ochelarii cu lentile groase şi rame roz, care au căzut lîngă celelalte două perechi atîrnate în jurul gîtului, direct pe decolteul adînc şi zbîrcit, plin de pete maronii. Neprimind nici un răspuns, a clătinat din cap, tremurîndu-şi guşa groasă şi cîrlionţii scurţi, de permanent, apoi şi-a pus ochelarii înapoi pe nas şi s-a întors la registrul de pe masă, pe care începuse să-l completeze în ritm de melc cu cifre rotunde, abia încăpînd în căsuţele tabelului, probabil cu mult înainte să ajung eu acolo.

Chiquitita, tell me what's wrong[1], a cîntat deodată din boxa de lîngă mine vocea tipei de la ABBA, acoperind pentru o clipă vacarmul din cafeneaua semiobscură unde servea Paquito – un bătrînel pistruiat, scund şi deşirat, în cămaşă albă cu un nasture lipsă în dreptul buricului, purtînd pe braţ un prosop roz şi soios –, care nu mai prididea să aducă ceşti şi pahare de cafea, farfurii cu *tapas*[2], carafe aburinde cu lapte şi pliculeţe de zahăr la mesele ocupate de clienţi. Majoritatea acestora erau probabil foşti colegi de şcoală de-ai lui Paquito, cu feţe zbîrcite şi mustăţi înspicate, îmbrăcaţi în costume gri cu vestă cadrilată şi ceas cu lanţ, molfăind alune, măsline sau bucăţele de brînză şi vociferînd mai ceva ca un cîrd de vrăbii la şase dimineaţa într-o zi de vară, cînd ai dormit cu geamul larg deschis.

¡Paquitooo! a urlat din nou femeia de lîngă mine cînd l-a văzut pe patronul localului că apare de după bar, cu cinci farfurii cu felii de pîine prăjită pe-un braţ şi trei halbe de bere în mîna cealaltă. *¡Ayúdame, hombre, dime cuanto fue el azúcar!*[3] a continuat Paquita şi atunci Paquito a venit lîngă ea, s-a aplecat peste registru şi i-a arătat ceva în el cu mîna plină de halbe, explicîndu-i cu voce joasă unde greşeşte. Femeia şi-a scos ochelarii cu ramă roz şi i-a pus în loc pe cei cu lentile subţiri şi rame aurii, urmărindu-şi soţul superatentă pe deasupra lor.

Pe partea cealaltă a mesei la care mă aşezasem cu vreo două ceasuri înainte, o mămică în jachetă cu model de leopard, trăgînd hotărîtă dintr-o ţigară cu buzele rujate din belşug în mov şi povestindu-i amicei de vizavi cum a petrecut ea weekendul pe *gota fría*, legăna în acelaşi timp cu vîrful ascuţit al cizmei lungi pînă la genunchi, pline de catarame şi cu toc

---

[1] span. şi engl. *Fetiţo, spune-mi care-i problema.*

[2] span. aperitive tradiţionale.

[3] span. *Ajută-mă, omule, spune-mi cît a fost zahărul!*

subţire şi înalt, un cărucior din care un bebeluş brunet şi creţ, cu ochii ca două biluţe, mă fixa de minim 25 de minute, scîncind la intervale regulate, ca şi cum ar fi fost setat pe alarmă la ore fixe. Suzeta verzuie îi alunecase din gură pe viespea cu ochelari de soare de pe pieptul costumului bleu, dar maică-sa nu părea să fi observat, atît era de adîncită în conversaţie.

¡Pero no fue la gota fría, chica, a protestat prietena mămicii, muşcînd cu poftă dintr-o felie de pîine prăjită cu usturoi şi continuînd cu gura plină, *fue el viento de Levante!*[1]

Hombre, el viento de Levante es in Gibraltar, mujer[2]*,* a venit răspunsul hotărît.

Chiquitita you and I know[3]*…* s-au apucat să explice sfîşietor vocile din boxe, cîntînd în tandem. Le-a întrerupt un zgomot de porţelan spart venind de lîngă barul lung şi subţire, la care clienţii stăteau aliniaţi şi înghesuiţi unul în altul pe taburetele înalte şi argintii, iar deasupra lor, tot aliniate şi aproape la fel de înghesuite, atîrnau pulpele imense de porc, părînd că se leagănă uşor în fumul gros de ţigară, printre care icoanele cu Isus şi Fecioara Maria din fundal, păzite de candele stinse, abia se mai întrezăreau. Paquito a îngenuncheat imediat, înjurînd indistinct, să strîngă cioburile de la mormanul de ceşti şi farfurioare pe care le scăpase. Le-a pus una cîte una pe pultul subţire, într-un spaţiu pe care clienţii i l-au creat imediat, înghesuindu-se şi mai mult unul în altul, lîngă antică şi oxidată aşezată la stînga casei de marcat, arătînd exact ca semnul zodiacal sau simbolul justiţiei.

¡Paquitooo! a strigat atunci nevastă-sa, scoţîndu-şi ochelarii cu rame aurii şi punîndu-i în loc pe cei cu lentile maronii şi rame transparente. *¿Qué haces, hombre, quieres que vayamos a la bancarrota?*[4] Dar Paquito nu i-a răspuns, i-a aruncat doar o privire scurtă, roşu la faţă ca un fund de maimuţă, tot aplecîndu-se după cioburi şi ridicîndu-se să le pună pe bar, ca şi cînd era la ora de genuflexiuni.

So the walls came tumbling down[5]*,* a continuat tipa de la ABBA. În momentul acela dinspre jocurile video de lîngă uşă a ţîşnit un urlet ca de porc înjunghiat, iar una din maşinării a început să behăie încontinuu, scoţînd de multe ori acelaşi sunet prelung şi distorsionat, ca un disc stricat pe care acul deviază şi se întoarce la nesfîrşit, însoţit de clinchetul monedelor care curgeau dedesubt. Mi-am aruncat privirea la ecranul jocului şi l-am văzut acoperit de litere majuscule, clipind în toate culorile: *¡Has sacado el gordo!*[6] Apoi imaginea s-a schimbat cu

---

[1] span. *Dar n-a fost gota fría, fată, a fost vîntul din Levant!*

[2] span. *Omule, vîntul din Levant e în Gibraltar, femeie.*

[3] span. şi engl. *Fetiţo, tu şi cu mine ştim.*

[4] span. *Ce faci, omule, vrei să dăm faliment?*

[5] engl. *Aşadar pereţii s-au prăbuşit.*

[6] span. *Ai cîştigat premiul cel mare!*

cea a unor pere, prune şi mere desenate, maşinăria a tăcut, iar tipele de la ABBA au insistat din boxa de lîngă mine: *Chiquitita you and I cry*[1]…

Ay, Dios mío, bancarrota, maldita crisis[2], a oftat femeia de la masa de-alături, punîndu-şi ochelarii cu rame roz peste cei cu rame transparente şi întorcîndu-se încruntată la completatul registrului.

În minte mi-a venit imediat faţa maică-mii, explicîndu-mi cu patos în prima mea zi la birou faptul că nu poţi înţelege situaţia în care se găseşte o firmă pînă nu-i descompui activitatea pe conturi şi nu desenezi T-ul fiecărui cont – graficul ăla ca o balanţă, Nicole, nu se poate să nu ştii, doar l-ai învăţat la facultate, a insistat, văzînd că o privesc cu ochi mari, de parcă-mi vorbea în chineză. T-ul, Nicole, mi-a explicat în continuare, împărţit în soldul debitor şi creditor, în care aduni sau scazi, după semn – dacă-i cu plus sau cu minus adică –, fiecare înregistrare din registrul-jurnal de încasări şi plăţi. Bineînţeles, asta înseamnă că nu poţi face T-ul pînă nu ai registrul completat. Nu face nici un sens, m-am gîndit, cred că-mi amintesc ce mi-a explicat mama fix pe dos. Dar atunci Paquita de ce completează registrul ăla de încasări şi plăţi? m-am întrebat. Poate cu asta ar trebui să încep şi eu.

Am scos un pix şi copia după *denuncia* furtului de săptămîna trecută din cartea în care ţineam actele, le-am pus pe masă lîngă a cincea ceaşcă de *café con leche* pe care o golisem de cînd eram aici şi m-am pus să desenez strîmb tabelul, pe care l-am completat încetul cu încetul. De fapt, n-am completat efectiv decît ultima coloană, în cele din mijloc doar am mîzgălit cîte ceva, dar în orice caz rezultatul final ar fi trebuit să arate cam aşa:

[1] span. şi engl. *Fetiţo, tu şi cu mine plîngem.*

[2] span. *Vai, Doamne, faliment, criză nenorocită.*

Nr. crt.	Momentul înregistrării	Felul operaţiunii (explicaţii)	Semn
1	Cînd am deschis ochii am văzut imediat că ceasul arăta 7:46, ceea ce însemna că am dormit cam un sfert de oră, ceea ce nu era posibil, fiindcă eram perfect odihnită, deci cu siguranţă ceasul era defect. Am clipit şi cînd m-am uitat din nou se făcuse 7:47.	În camera Dragonului era semiîntuneric, iar eu stăteam ghemuită între cearşafurile încă umede, în aceeaşi poziţie în care adormisem, dar acoperită cu pătura. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat seama că sînt singură, şi în pat, şi în cameră. Prin semiobscurul tulbure am zărit *estufa* masivă şi stinsă, dar de lîngă ea dispăruseră geanta de voiaj şi rucsacul. Pentru o clipă am simţit că mi se scurge tot sîngele din obraji în stomac, apoi uşa s-a deschis şi s-a aprins lumina. *Coffee, tea, pill… me?*[1] m-a întrebat Dragonul rînjind şi apropiindu-se de pat, ţinînd de toartă o cană acoperită cu un model cu lujeri subţiri, ca nişte liane. S-a aşezat lîngă mine, întinzîndu-mi cana şi dropsul roşu. Am sorbit din cafeaua fierbinte şi aromată şi-am înghiţit cu ea pastila. De ce una singură acum? l-am întrebat pe Dragon. Păi îţi dau doar doza de întreţinere, mi-a răspuns zeflemitor, altfel, cine ştie, poate te-apuci să faci curăţenie prin consulat! A schiţat un zîmbet şi şi-a trecut uşor palma peste umărul meu stîng, făcîndu-mă să tresar. Cînd m-am uitat am descoperit zgîrieturile superficiale coborîndu-mi spre spate şi pe piept. Aici a sărit dragonul, m-am gîndit, şi i-au alunecat ghearele pe mine. Te ustură? m-a întrebat Dragonul. Un pic, i-am răspuns, iar el s-a aplecat să mă sărute pe umăr, apoi buzele şi limba i-au alunecat pe mine în jos. Mai bine te ridici şi te îmbraci, mi-a şoptit la un moment dat, că altfel nu mai plecăm.	

[1] engl. *Cafea, ceai, pastilă… eu?*

2	Ieşisem nu demult din oraş, se terminaseră depozitele şi fabricile de la periferie şi începuseră livezile.	Cerul era atît de albastru că mă dureau ochii de la lumina din ce în ce mai puternică. În dreapta a apărut şirul de plaje pustii, mărginite de stînci, cu valurile lingînd nisipul închis la culoare, cu soarele ridicîndu-se încet din apă, picurînd din raze. Iar în stînga se întindea marea de portocali şi mandarini pitici, încărcaţi de fructele rotunde, aplecîndu-se sub greutate. Simţeam că centura mă ustură tot mai tare deasupra pieptului şi între sîni şi la un moment dat am desfăcut-o. Să vezi la primăvară cînd sînt înfloriţi ce nebunie e pe aici, mi-a zis Dragonul surîzător, cînd a văzut ce admir. Am ridicat ochii la el şi i-am întors zîmbetul. A înghiţit în sec. Nu te mai uita aşa la mine cu buzele alea, mi-a spus, că imediat trag pe dreapta. Privirea mi-a alunecat pe odorizantul auto cumpărat în noaptea trecută şi agăţat de un buton de pe bord. Desfăcut, împrăştia în toată maşina un miros puternic şi proaspăt.	
3	Cînd a sunat telefonul treceam prin dreptul unei intersecţii. Din difuzor o voce feminină a cîntat languros odată cu acordurile de pian, în ritm de hip hop: *Happy New Year!… Make a wish!*[1]	Cine pula mea mă sună de pe număr de România? s-a întrebat Dragonul înainte să răspundă, uitîndu-se încruntat la afişaj. Să fi ieşit Adiţu mai devreme de la…?… Mda, a spus apoi. Mda, a repetat, eu sînt… Cine?!… Vrei să mai zici o dată că n-am înţeles… Aha… Aha… Mda, e aici cu mine, stai aşa că ţi-o dau imediat. Mi-a întins telefonul încruntat, fără să mă privească. Pentru tine, mi-a spus sec. Soţul. M-am uitat buimacă la telefon. Cine, mă?! l-am întrebat. Ia şi vorbeşte, în pula mea, mi-a răspuns ridicînd vocea, nu mă ţine cu mîna întinsă că trebuie să schimb viteza.	

[1] engl. *La Mulţi Ani!… Pune-ţi o dorinţă!*

4	Cînd am luat telefonul, în dreapta mea s-a ivit un şir de pancarte cu aceeaşi reclamă la o conexiune ultrarapidă de internet, cu un căţel care fugea după multe adrese de mail.	Alo, am murmurat. Nicole? mi-a strigat Ştef din difuzor. Ce dracu' faci, mă, cum pula calului ai fost în stare să-ţi pierzi actele? Şi de ce dracu' nu m-ai sunat, pe mine sau pe maică-ta, stăm de azi noapte ca tîmpiţii şi ne dăm cu capu' de pereţi că ce-ai păţit, tu nu te gîndeşti? N-am avut numărul, frate, că mi s-a furat şi mobilul, i-am răspuns încet. Şi dacă n-ai avut numărul, n-ai putut să-mi scrii un mail, în pula mea? a continuat Ştef, urlînd de-a binelea. Am luat telefonul de la ureche şi l-am ţinut pe genunchi. Doar ştiai c-o să intru pe net! l-am auzit strigînd mai departe. Cum ai putut să fii aşa de vacă, în morţii mă-tii? Adică a trebuit să-ţi cotrobăi eu prin arhiva de la Mess, să-mi bag pula-n tine de idioată, să caut numărul lu' cretina aia de Tatiana ca să dau de tine! A continuat să urle şi l-am ascultat doar pe jumătate, cu privirea pe geam. Dragonul s-a uitat la telefon, apoi la mine cu coada ochiului. S-a întins după pachetul de Marlboro de pe bord şi şi-a aprins o ţigară. Exact ca înainte să adorm, am auzit clar cum trage primul fum, cum sfîrîie hîrtia şi tutunul carbonizat.	@ @ @ @
5	Apoi am trecut pe lîngă o benzinărie.	Alo, Nicole, mă mai auzi? a urlat Ştef din difuzorul minuscul. Am cercetat cu atenţie telefonul subţire şi argintiu, plin de butoane fără nici o indicaţie. Mi-am apropiat buzele de microfonul din partea de jos. Cum naiba se închide chestia asta? am strigat, cu ochii la Dragon. A întors capul spre mine şi m-a privit lung. Ce dracu', acuma vrei să-mi închizi? s-a auzit vocea ridicată a lui Ştef. Dragonul a întins mîna şi a apăsat unul din butoane. Pe afişaj a apărut brusc o femeie aşezată pe jos, cu picioarele desfăcute, în costum sumar de piele neagră, cu joben pe cap şi-o acadea în gură.	

6	Cînd a început să se audă sirena mai aveam vreo 15 kilometri pînă la Castellón.	Dragonul a condus mai departe supertăcut, serios şi fumînd ţigară după ţigară, apăsînd mereu pe acceleraţie, că la un moment dat mandarinele s-au amestecat cu reclamele şi n-am mai distins nimic pe marginea drumului, decît nişte semne de circulaţie pe care mi s-a fixat privirea cîte o fracţiune de secundă. Ăştia ce pula mea vor? a strigat Dragonul, încruntîndu-se în oglinda retrovizoare după maşina de poliţie. Cred că mergem cam repede, frate, i-am zis. S-a uitat la indicatorul de pe bord care zicea 140 km/h, a strîns din buze şi mi-a aruncat o privire scurtă. Da, futu-i, mi-a răspuns, şi tu n-ai centură! Iar pe bancheta din spate am rucsacul plin cu… *Turrón,* i-am spus senină. Da, mă, m-a aprobat, *turrón* traficat din America de Sud. Dar ce să caute ei în rucsac? l-am întrebat şi-atunci a găsit un loc unde să tragă pe dreapta.	
7	Cînd s-a urcat la loc în maşină, ceasul de bord arăta 8:50.	Pune-ţi centura, mi-a zis Dragonul, că altă şpagă nu mai dau pentru tine. Am prins catarama de deasupra umărului drept şi-am tras-o peste mine. În faţa noastră a oprit o furgonetă maro, care avea pe uşa din spate un sticker cu Superman în flăcări. Dragonul şi-a aprins o ţigară şi a tras adînc din ea înainte să vorbească în continuare. Auzi, m-a întrebat, da' tu de ce nu porţi verighetă ca tot omul? Am dermatită de contact, i-am răspuns repede, încercînd să lărgesc un pic centura, fără rezultat. Adică fac alergie dacă port bijuterii. Aha, a murmurat şi a rotit cheia să pornească motorul.	

8	Cînd am ajuns în faţa consulatului era un singur loc de parcare liber, dar nici acolo nu era voie să-ţi laşi maşina decît dacă erai diplomat. Lîngă noi a tras un BMW negru, iar şoferul cu chipiu ne-a făcut semn să-i cedăm locul.	Na, cînd termini cu actele ne vedem la *cafetería* de după colţ, *Paquita* se cheamă, *vale?* mi-a zis Dragonul. Dar nu ştiu cînd termin, i-am răspuns. Nu contează, eu oricum mă învîrt prin oraş şi mă opresc pe acolo să văd dacă n-ai apărut, mi-a spus, fără să mă privească. Ne întîlnim noi. Am dat să deschid portiera. Stai puţin, m-a oprit Dragonul, întinzînd mîna, trecîndu-şi degetele prin părul meu şi trăgîndu-mă uşor. Aşa de curiozitate, a continuat, mie de ce nu mi-ai spus că eşti măritată? Şi-a muşcat buzele, iar eu am înghiţit în sec. Ce contează, frate? l-am întrebat. Oricum tu pleci azi cine ştie unde, iar eu o să mă duc acasă cum rezolv – Auzi, ştii ce? mi-a tăiat-o, întorcîndu-se spre şoferul BMW-ului. Du-te-n în pula mea! Ieşi mai repede din maşină că n-am voie să parchez aici! *Story of my life*[1], băga-mi-aş!	

Am ridicat privirea din tabel şi în afara geamului lîngă care stăteam am descoperit un bărbat trecut de 50 de ani, care semăna foarte bine la trăsături cu Paquita, îmbrăcat în trening alb şi spălînd de zor sticla soioasă cu un teu ca cele pentru parbriz. Prin faţa ochilor mi-au trecut şiroaie de spumă, urmate imediat de apă curată.

¡Paquitooo! a urlat din nou femeia cu cele două perechi de ochelari pe nas. *¡Paquito, ayúdame, por favor, porque no entiendo nada de esta basura!*[2] Dar soţul ei era în partea cealaltă a cafenelei, servind unui cuplu *tortilla de patatas*[3] şi bere la halbă. Paquita a tras cu pixul un X mare pe pagina de registru plină de cifre, apoi a rupt-o şi-a mototolit-o.

M-am uitat şi eu la tabelul pe care-l completasem din ce în ce mai înghesuit pe spate la *denuncia* şi-am oftat adînc. Ok, *so far so good*[4], mi-am spus, acum trebuie să fac T-ul. Cum nu mai aveam loc pe foaie, m-am pus să-l desenez cu vîrful unei scobitori, într-o porţiune a mesei acoperită cu un strat subţire de zahăr. Arăta cam aşa:

[1] engl. *Povestea vieţii mele.*

[2] span. *Paquito, ajută-mă, te rog, că nu înţeleg nimic din mizeria asta!*

[3] span. preparat tradiţional, un fel de omletă cu cartofi.

[4] engl. *pînă aici e bine.*

DEBIT CONTUL „DRAGONUL” CREDIT

Abia cînd am vrut să-l completez cu semnele din registru mi-am dat seama de dificultatea reală în care mă aflu. De unde să ştiu eu unde vine sfîrşitul tuturor restricţiilor, de exemplu, sau semnul pentru cedează trecerea, sau ăla cu jobenul, sau ăla cu Superman? Sau ce să mai zic de ultimul, frate? Adică – la debit sau la credit? Şi chiar are rost să-mi bat capul? m-am întrebat. Nu-i clar că nu mai vine, că şi-a băgat… organul şi a plecat nu doar fără să mă avertizeze, ci şi cu lucrurile mele, aşa că *I'm on my own*[1]*?* Oricum nu contează, mi-am spus, bine că mai am 300 şi ceva de euro din banii pe care mi i-a împrumutat Tatiana. Cu ăştia ajung cumva acasă, iar de lucrurile care mi-au rămas la el chiar n-am nevoie, păcat doar de maimuţele alea patru. În orice caz, ce dacă n-am înţeles nimic din ce mi-a făcut în noaptea trecută? Poate nu e nimic de înţeles, aşa că n-are nici o importanţă că n-o să ne mai întîlnim.

Şi-atunci mi-am dorit să-mi mai fi lăsat măcar o pastilă.

Ca să nu mă gîndesc la asta, m-am întors la tabel. Mi-a luat o veşnicie să mă hotărăsc unde vine fiecare semn, iar pe multe le-am pus în ambele părţi. Dar măcar mă puteam apuca de adunat şi scăzut.

¿Algo más, chiquitita?[2] m-a întrebat deodată Paquito, ştergînd rapid de pe masă cu prosopul roz şi murdar nu doar stratul de zahăr, ci şi T-ul meu. Am rămas cu scobitoarea în aer şi cu gura căscată. *Gimme gimme gimme a man after midnight,* a cîntat tipa de la ABBA din boxe, *To take me through the darkness to the break of the day*[3]. Ochii mi-au căzut pe ceasul rotund, cu curea maro roasă în mai multe locuri, de la mîna bătrînelului: 13:27. Nu mai vine, m-am gîndit.

La cuenta, por favor[4]*,* i-am spus lui Paquito.

Atunci l-am văzut pe Dragon intrînd în *cafetería,* cu rucsacul pe umăr. În prima clipă am crezut că mi-l imaginez eu, dar apoi mi-am dat seama că e într-adevăr acolo – pentru că în prag s-a lovit de un bătrînel mustăcios, care şi-a cerut rapid scuze. Mi-am muşcat buzele ca

[1] engl. *Sînt pe cont propriu.*

[2] span. *Mai vrei ceva, fetiţo?*

[3] engl. *Dă-mi, dă-mi, dă-mi un bărbat după miezul nopţii, Care să mă ajute să suport întunericul pînă în zori.*

[4] span. *Nota de plată, vă rog.*

să-mi opresc rînjetul larg care mi se forma singur pe faţă. Am fost sigură că m-a zărit imediat, în ciuda ochelarilor de soare negri ca smoala pe care-i purta, cu o expresie pe figură de parcă se aştepta să i se întindă covorul roşu în faţă.

De cum a intrat, a cercetat cafeneaua din uşă pe deasupra ramelor şi m-a şi identificat – aşa că nu i-am făcut nici un semn. S-a îndreptat încet spre masa la care stăteam, uitîndu-se în toate părţile, numai la mine nu. Am strîns din buze şi m-am gîndit că sigur o să se împiedice, abia vede pe unde merge. Dar a parcurs cu succes întreaga suprafaţă a dalelor de gresie noroite şi pline de obstacole – mucuri de ţigară, şerveţele şi ambalaje de chips-uri mototolite, cioburi de sticlă şi dinozaurul albastru de pluş, scăpat de bebeluşul creţ de vizavi. Numai cînd a ajuns lîngă masa mea vîrful adidasului i s-a prins într-o margine a roţii de la căruciorul copilului. Era să cadă în nas pe masă, dar s-a sprijinit de margine cu ambele mîini şi a înjurat pe înfundate. Ochii mi s-au fixat pe sigla Gucci de pe rama neagră a ochelarilor lui, cu o secundă înainte să şi-i dea jos şi să se aşeze lîngă mine.

Mămica în jacheta cu model de leopard l-a privit distantă şi a plescăit din buze, apoi s-a întors la conversaţia ei. *Fue la gota fría, hombre,* i-a aruncat amicei lîngă care stătea şi care acum molfăia dintr-un fel de gogoaşă. *¡De cierto te digo, mujer!*[1] a adăugat, după care şi-a mai aprins o ţigară şi a continuat să legene căruciorul cu vîrful cizmei.

Todavía, i-a răspuns cealaltă, lingîndu-se pe degetele cu unghii lungi şi ascuţite, date cu ojă sidefată, verde ca voma, *yo creo que fue el viento de Levante*[2]. Ocupantul căruciorului legănat s-a pus iar să scîncească şi a strîns din pumnii minusculi.

Era cît pe-aci să nu mai ajung, să mor eu, mi-a spus Dragonul, trăgîndu-şi nasul şi uitîndu-se încruntat la copil, fără să-şi întoarcă deloc privirea spre mine. *If you change your mind, I'm the first in line*[3], au cîntat din boxa de lîngă noi tipele de la ABBA. Am vîndut maşina, a adăugat Dragonul, iar eu am făcut ochii mari.

M-am uitat pe geam şi-am văzut printre dîrele lăsate de teu Peugeot-ul roşu parcat peste drum.

Şi aia ce-i, frate? l-am întrebat, arătîndu-i cu degetul afară.

O mai ţin pînă diseară, mi-a explicat, aprinzîndu-şi o ţigară, după aia împrumut de la *taller*-ul unde-o las alta, mult mai tare, şi mă duc la o cursă la Benicasim, o staţiune faină pe aici pe-aproape. Pînă acuma am meşterit la Honda asta cu care intru în cursă, pe bune îţi zic, a continuat şi mi-a arătat mîinile cu degetele înnegrite. Juanito credea că o are la dungă, dar era vai de capul ei. Noroc că lui Zurab, pilotul lui obişnuit, i-a murit mamă-sa la naiba-n praznic

[1] span. *A fost gota fría, omule. Îţi spun sigur, femeie!*

[2] span. *Eu totuşi cred că a fost vîntul din Levant.*

[3] engl. *Dacă te răzgîndeşti, sînt prima la rînd.*

în Georgia, şi-a plecat ăsta acasă, l-a lăsat pe Juanito cu buzele umflate. Deci îţi dai seama că eu am picat la ţanc. Dacă pariez şi banii de pe Peugeot, şi ăia pe care-i scot de pe…

Turrón, l-am ajutat.

Mda, m-a aprobat, schiţînd un zîmbet, primul de cînd intrase în cafenea. Mi-a aruncat o privire scurtă. Deci dacă pariez toţi banii ăştia şi cîştig, a continuat, cred c-o să-mi iasă o sumă drăguţă.

Şi dacă nu cîştigi? l-am întrebat.

A început să rîdă. Cu maşina asta cîştig orice, mi-a spus, întorcîndu-se spre mine. A întins mîna spre părul meu, dar s-a uitat la degetele înnegrite şi s-a răzgîndit. Să ştii că m-a tot sunat… băiatul de dimineaţă, a adăugat. *Honey I'm still free, take a chance on me*[1], au cîntat vocile din boxă. Ştiam precis că urmele de ulei de motor nu se iau, ştiam de mică, doar şi taică-meu a avut Dacie şi tot timpul meşterea la ea, apoi mă lua la plimbare în afara oraşului.

Şi? l-am întrebat pe Dragon. Aveam întotdeauna cu noi casetofonul portabil Sony original – primit cadou de la un amic inginer electronist, care fusese în delegaţie în Japonia, cu vreo trei ani înainte să mă nasc eu –, pe care tata îl conecta la mufa pentru brichetă, apoi conducea prin toate hîrtoapele doar într-a patra, cu volumul dat la maxim.

Păi o vreme i-am tot respins, mi-a spus Dragonul, dar acu' vreo jumate de oră m-a sunat şi ăla la care trebuia să-i duc *turrón*-ul să-ntrebe dacă nu mai ajung odată. L-am aburit că n-am apucat să plec din Valencia şi ajung mai tîrziu, dar m-a cam enervat toată faza. Imediat după asta m-a sunat iar şi… băiatul. Şi i-am răspuns. I-am zis… vreo două şi… cred că nu prea i-a convenit. Sper că s-a liniştit şi nu mai sună de-acuma.

Aha, am murmurat.

Tu ce faci? m-a întrebat Dragonul. Ţi-au dat ăştia acte?

Mda, i-am răspuns, mi-au dat repede, că nu era nici naiba la consulat în afară de funcţionari. După ce am completat formularele am mai aşteptat vreo oră după ştampilă şi gata.

Atunci a venit şi Paquito cu bonul fiscal încolăcit pe-o farfurioară. Am dus mîna la buzunar, dar Dragonul m-a oprit.

Nu fi… mi-a aruncat, pentru o cafă? A luat bonul de pe masă şi l-a cercetat superatent, apoi a strîns din buze şi-a scos din buzunar un teanc de bancnote amestecate, dar majoritatea de 50 de euro, printre care a căutat mult după una de 10. M-aştepţi de mult, aşa-i? m-a întrebat, punînd banii pe farfurioară. Am ridicat din umeri. *If you need me let me know, gonna be around,* au cîntat tipele de la ABBA, *If you've got no place to go, if you're feeling down*[2]. Şi ce-ai făcut în tot timpul ăsta? a continuat Dragonul, aruncîndu-şi privirea pe masă. Ai

[1] engl. *Iubitule, sînt tot liberă, riscă-te cu mine.*

[2] engl. *Dacă ai nevoie de mine, spune-mi, o să fiu pe-aici, Dacă n-ai unde să te duci, dacă eşti trist.*

învăţat pentru permisul de conducere, în pula mea? a spus, dînd cu ochii de foaia cu *denuncia* şi de cartea cu întrebări şi teste.

Cam aşa ceva, i-am răspuns, şi-am ascultat aceleaşi piese de la ABBA de vreo şase ori pe puţin. Şi-am încercat să adun trei liane cu-o banană.

Şi ce ţi-a dat? m-a întrebat rînjind. A, uite, patru cozi de maimuţă! Am zis eu că nu eşti normală! S-a uitat la mine rîzînd. A întins mîna, dar imediat a dat s-o tragă înapoi. Atunci l-am prins de încheietură şi l-am ţinut. A stat o clipă încordat, apoi şi-a pus degetele în părul meu şi-a început să mă mîngîie după ureche şi în jos pe gît.

De ce-ai mai venit, frate? l-am întrebat şi zîmbetul i-a pierit de pe buze. A oftat adînc şi n-a răspuns nimic, doar a luat mîna de pe mine şi şi-a aprins o ţigară. A fumat-o fără să vorbească, fără să se uite la mine, iar eu am stat cu ochii pe el, ascultîndu-le a mia oară în ultimele ore pe tipele din grupul preferat al lui taică-meu cum strigă hotărîte din boxe: *Take a chance on me, That's all I ask of you honey*[1].

Mi-am dat seama că ţi-ai lăsat ăştia la mine, mi-a spus în cele din urmă Dragonul, stingînd ţigara şi căutîndu-se în buzunarul interior de la geacă. Pentru o clipă m-am gîndit că mi-a adus înapoi chiloţii cu pisicuţa, pe care nici nu i-am mai găsit dimineaţă în haosul din camera lui. Dar de fapt Dragonul a scos ochelarii cu ramă roz în formă de inimi, s-a întors spre mine cu ei în mînă şi mi i-a aşezat pe nas. L-am privit gravă prin lentilele colorate, iar el a pufnit în rîs şi s-a aplecat în sfîrşit să mă sărute.

Şi de fapt, n-am apucat să încercăm nici astea, a adăugat cînd ne-am oprit, scoţînd din geacă cutia de gumă cu striaţii. Am zîmbit şi-am vrut s-o desfac, dar am rămas cu ea în mînă. Mi-am dat jos ochelarii roz şi-am mai citit o dată ce scria pe ambalajul perfect asemănător cu cel al gumelor de mestecat: *Condónes – con estrías estratégicamente colocadas*[2]. Am îngheţat cu pachetul strîns între degete. Îmi venea să-mi dau palme.

Ce te-ai stresat aşa? m-a întrebat Dragonul. Lasă acuma, că nu-i bai, a adăugat senin. Am uitat amîndoi, se mai întîmplă. Da' rămîne pe data viitoare, nu? a continuat rînjind şi pînă să apuc să-i răspund a început să mă sărute iar. Mirosea a benzină şi avea buzele uscate, aşa că la început l-am lins uşor cu vîrful limbii pe porţiunile crăpate, dar apoi l-am muşcat pînă i-am simţit gustul sărat şi cum îşi încleştează degetele în părul meu. *¡Paquitooo!* am auzit ca prin vis vocea femeii cu registrul. *¡Paquito, vamos a cerrar por la siesta, mi amor!*[3]

Futu-i, siesta! a strigat Dragonul, desprinzîndu-se de mine. Ştii cum fac ăştia de pe aici, nu? Am clătinat din cap şi m-am încruntat. La Barcelona nu-i aşa, a continuat Dragonul,

[1] engl. *Riscă-te cu mine, asta-i tot ce te rog, iubitule.*

[2] span. *Prezervative – cu striaţii amplasate strategic.*

[3] span. *Paquito, hai să închidem că-i ora siestei, iubitule!*

că-s prea mulţi turişti, dar aici între două şi cinci nu-i deschis nimic, trag toţi ruloul şi somn de voie, sau mă rog… fiecare ce-are chef. Trebuie să mergem repede la o *agencia de viajes*[1] să-ţi cumpăr bilet de avion, pînă nu închide, să nu mai umblăm de-a-mpulea după-amiază.

Cînd am auzit de bilet am simţit cum îmi scade brusc glicemia. Şi-aşa l-am ascultat povestind de siestă din ce în ce mai nedumerită. Despre ce dată viitoare să mai fie vorba dacă prima lui grijă era să mă expedieze acasă? Şi, la urma urmei, de ce să nu prefer să mă duc imediat, să n-o mai lungim aiurea? Doar era clar că n-am nimic de învăţat de la el, iar ideile care mi-au venit noaptea trecută în legătură cu asta erau superstupide. Şi chiar în clipa cînd mi-am spus asta mi-am dat seama că de fapt încerc să mă conving singură că orice s-ar fi întîmplat între noi n-are nici o importanţă – numai că nu reuşesc deloc şi nu-mi vine în minte decît o singură soluţie ca să nu mă mai frămînt.

Dragonul s-a ridicat de la masă, luîndu-şi de pe *denuncia* mea ochelarii de soare, cutia de… gume cu striaţii şi pachetul de ţigări.

Stai puţin, frate, i-am spus, ridicîndu-mă şi eu de pe banca de lemn şi spînzurîndu-mi o mînă după gîtul lui, pînă s-a aplecat la mine şi-am putut să-i şoptesc cu buze umede: Nu-mi mai dai o bomboană din aia de-a ta? Mi-am trecut vîrful limbii pe un centimetru din pielea fină de după ureche, unde încă se mai simţea vag parfumul de coajă de mandarine dincolo de mirosul puternic de tutun şi benzină, iar braţul Dragonului s-a încordat în jurul meu.

Ay, chiquitita, să mor eu, mi-a spus rînjind şi palma fierbinte i-a alunecat în jos pe şoldul meu, în momentul ăsta îţi dau şi cheile de la maşină, şi alea de la casă, şi numărul de cont din bancă, şi tot ce-ţi trebuie, numai să-mi zici ce vrei. Na hai să merem, a adăugat după ce a scos limba la mine, şi m-a tras spre ieşire.

Chiquitita tell me the truth[2]… a luat-o de la capăt tipa de la ABBA şi-atunci am ştiut exact ce vreau.

[1] span. *agenţie de voiaj*.

[2] span. şi engl. *Fetiţo, spune-mi adevărul.*

16

Parlem en català

Timişoara, nu Bucureşti, l-am corectat pe Dragon, care tocmai îi explicase tipei din agenţie că-mi trebuie bilet de avion pentru România cît mai curînd posibil. L-am lăsat pe el să discute chestiunea cu femeia cu părul lung şi drept, vopsit în negru albăstrui, care purta ochelari rotunzi, cu rame groase, avea în piept o insignă pe care scria *Mercedes* şi vorbea un fel de spaniolă stricată amestecată cu portugheză. Cel puţin aşa mi s-a părut la început, cînd n-am înţeles mai nimic din ce-a spus în afară de *Bona tarda*[1], care mi-a sunat oricum greşit. Ce tot zice asta, frate? l-am întrebat pe Dragon, după ce Mercedes i-a explicat o mulţime de chestii, din care n-am prins decît vreo cîteva cuvinte disparate: *vacances, tiquets, dilluns*[2].

Mai nimic, a venit imediat răspunsul, n-ai observat că aşa fac ăştia pe-aici, îţi povestesc de trei ori acelaşi lucru cu alte cuvinte? Asta fiindcă toţi spaniolii îs retardaţi şi-şi închipuie că şi celelalte naţii sîntem la fel, trebuie să ne explice de zece ori pe-un loc pînă să ne prindem de-o chestie, să mor eu. Mă rog, dacă-s proşti nu-i neapărat un lucru rău, aşa-s mai uşor de fraierit… Gagica asta tot îi dă cu aglomeraţia de sărbători, că nu se găsesc bilete aşa din scurt, şi mai e şi început de săptămînă pe deasupra. Vorbeşte-n valenciană sau catalană, e aceeaşi chestie. Ei zic că-i limbă separată, dar pentru mine e tot un fel de spaniolă, doar mai altfel. Catalana e limbă oficială în partea asta de ţară, n-ai văzut că-s plăcuţe bilingve pe toate drumurile? Într-un fel e ca la noi la Cluj cu maghiara, numai că aici limbile astea două sună cam tot pe-acolo. Mie mi se pare că-s o groază de cuvinte în valenciană care seamănă perfect şi cu româna, dacă stai să asculţi atent. Tu chiar nu-nţelegi deloc?

Am ridicat din umeri. Nu prea, am mărturisit. Dar tu cum de-i răspunzi în spaniolă?

A, păi eu nu-s în stare să vorbesc în valenciană, mi-a spus Dragonul, chiar dacă o pricep. Pe cînd tipa ştie castiliană, numai n-are chef de ea. Se-ntîmplă peste tot în zona asta.

Ne lovisem de agenţia respectivă imediat după ce-am ieşit de pe strada cu *Paquito,* în Peugeot-ul ale cărui chei puteam să le cer liniştită oricînd, chiar dacă tehnic vorbind maşina nu mai era a Dragonului – ca şi casa închiriată din care dezertase de dimineaţă; cît despre cont în bancă, mă îndoiam că a avut vreodată. Înainte să plecăm am mai luat cîte-o pastilă, apoi ne-am sărutat minute în şir, pînă n-am mai rezistat şi-am vrut să mă urc peste el pe scaun.

---

[1] catal. *Bună ziua.*

[2] catal. *sărbători, bilete, luni.*

Stai mă uşor, că speriem copiii, mi-a spus Dragonul rînjind şi m-a ţinut pe loc, cu mîna stîngă îngropată încă între picioarele mele. M-am uitat ameţită în jur şi-am descoperit că pe stradă treceau în continuare, ca şi pînă atunci, mămici, tătici, bunicuţe şi alte tipuri de rubedenii, care împingeau de zor la cărucioare cu prunci de diverse dimensiuni. De multe ori mamele erau gravide şi/sau cărucioarele erau duble, adăpostind nu neapărat gemeni, poate doar frăţiori foarte apropiaţi ca vîrstă, dar în orice caz toţi adulţii duceau de mînă şi cîte-o *hija pequeña*[1], numai cîrlionţi şi volănaşe roz. Una din fetiţele care-au trecut atunci pe stradă împingea şi ea hotărîtă la un cărucior, în care am descoperit cu stupoare o păpuşă roşcată, aproape la fel de mare ca posesoarea, şi foarte gravidă sub rochiţa albă transparentă.

Frate, oamenii aici fac atîţia copii din cauza siestei? l-am întrebat pe Dragon, încheindu-mi nasturele şi fermoarul de la blugi. Sau pur şi simplu şi-o trag aşa… compulsiv, că-i soare, şi mare, şi mandarini?

Dragonul a plescăit din buze şi şi-a aprins o ţigară. Da, sigur, mi-a răspuns apoi, rotind cheia în contact, şi mai ales alocaţii mari de la statul spaniol. Cei mai mulţi care plodesc în halul ăsta îs imigranţi, îţi dai seama.

Am avansat încet pînă la semaforul care tocmai se făcuse roşu şi-atunci am văzut după colţ avionul în miniatură lipit de firma agenţiei de voiaj. Încă mai era deschis cînd am parcat în faţă, deşi era aproape ora două. Dragonul a aruncat ţigara pe geam şi l-a închis, apoi s-a întins să mă sărute. I-am simţit inelul de la mîna dreaptă cum îmi alunecă rece pe ceafă şi cum se încălzeşte de la pielea mea.

Dar poate că e o chestie şi cu siesta asta spaniolească, mai ştii? mi-a spus, desprinzîndu-se cu greu de mine. Adică, a continuat, aruncîndu-şi privirea în jos, noroc cu tricoul ăsta lung şi larg care-mi stă peste pantaloni, altfel cum pula mea m-aş da acuma jos din maşină? Ca să zic aşa… Am pufnit amîndoi în rîs, apoi Dragonul a întins mîna şi şi-a trecut degetul mare peste buzele mele, făcîndu-mă să tresar cînd m-a atins în locul unde tocmai mă muşcase. L-am lins uşor cu vîrful limbii. Na hai de-aici, că acuşi nu-ţi mai iau nici un bilet, mi-a zis încet, cu ochii pe mine şi pentru-o clipă m-am gîndit să nu-l las să iasă din maşină.

Şi pe trotuarul pe care am coborît, şi pe cel de vizavi, erau cozi lungi, formate din oameni de toate vîrstele, care conversau pe multe voci, făcînd vacarmul de pe stradă şi mai asurzitor. Coada de pe partea stîngă era la *Oficina de empleo*[2], aşezat fix lîngă o *Peluquería canina*[3], de unde intrau şi ieşeau clienţii ca furnicile, cu toate rasele de javre şi jăvruţe ciufulite, duse în braţe sau de lesă. Pe partea dreaptă, unde ne găseam şi noi, era o coadă şi

[1] span. *fetiţă mică.*

[2] span. *Oficiul de şomaj.*

[3] span. *Frizerie pentru cîini.*

mai mare la *ONCE* – loteria spaniolă, după cum m-a informat Dragonul – plasată lîngă un supermarket uriaş şi portocaliu, care se chema Consúm, exact ca e-spiralele din dulapul Dragonului. Şi aici furnicarul era pe măsură. Oamenii ieşeau din supermarket împingînd – de multe ori, pe lîngă un cărucior cu un copil-doi înăuntru – şi cărucioare de cumpărături din pînză groasă, înalte şi dreptunghiulare, încărcate pînă la refuz, cu baghete de pîine, banane, detergenţi sau baxuri de bere. Apoi se aşezau cuminţi la capătul cozii de la loterie, ca şi cum acolo era doar un alt magazin.

Cînd să intrăm în agenţia de voiaj am observat şi vitrina imediat alăturată. Era plină de manechine fără capete, cu cioturi în loc de braţe şi picioare, dar în lenjerie intimă, numai danteluţe şi fundiţe. Iar între un manechin în compleu roşu de la Calvin Klein – cu sutien cu jumătate de cupă şi push-up şi chiloţii cu numele firmei imprimat în litere de-o şchioapă pe banda de sus – şi un alt manechin în neglijeu negru de satin de la Chantelle şi portjartier atîrnînd, erau aşezate două statuete aurii, una a Fecioarei cu pruncul în braţe, cealaltă a lui Iosif, fixîndu-şi progenitura care nu era de fapt a lui cu un zîmbet tîmp. *Vigilado con cámara*[1], scria pe vitrină, sub semnul aferent: .

Ce-ai văzut? m-a întrebat Dragonul, luîndu-mă de după umeri. Nu i-am răspuns nimic, am stat doar cîteva secunde şi ne-am uitat împreună la familia divină, înconjurată de chiloţi şi bustiere şi supravegheată atent de *Gran Hermano*. Eee, pisicuţe de firmă, asta-i deja altă discuţie! mi-a spus Dragonul şi mîna i-a alunecat în jos pe spatele meu.

Timişoara? m-a întrebat mirat.

Mda, i-am răspuns, se poate, nu?

Mercedes, tipa cu ochelari, se aşezase în faţa calculatorului şi auzind numele oraşului a sărit imediat: *És clar, de València també*[2]. Dragonul a dat din cap şi s-a uitat lung la mine.

N-am chef să mă duc acasă chiar acum, i-am spus. O să stau o vreme la taică-meu, adică nu la el, că nu mă suportă nevastă-sa. Dar are o casă rămasă de la părinţi foarte aproape de oraş, într-un sat care-ncepe tot cu G, dar nu ăla de care ziceai tu la un moment dat, altul care-i superaproape. Cum naiba se cheamă…? N-am mai fost demult pe-acolo…

Giroc, mi-a spus Dragonul încruntat.

Nu, frate, l-am contrazis, în partea cealaltă, spre aeroport cumva.

Ghiroda, a zis încet.

Exact, asta e! i-am răspuns şi i-am zîmbit.

---

[1] span. *Cu supraveghere video.*

[2] catal. *Sigur, tot din Valencia.*

Păi şi ce naiba o să faci tu singură la Ghiroda? m-a întrebat. Măcar ai gaz acolo sau o să-ţi găteşti la butelie? Mi-am întors privirea pe calendarul de pe biroul lui Mercedes şi nu i-am spus nimic, am ridicat doar din umeri.

Am cercetat îndelung poza de deasupra lunii ianuarie, cu un avion care ţîşnea parcă direct din globul pămîntesc de pe fundal, pe care continentele erau pictate în verde şi deformate rău. Dar pînă la urmă te prindeai că pata din stînga e America – după Statuia Libertăţii de pe ea, mai mare decît tot continentul, rînjind şi strîngînd torţa în mînă ca pe un castravete murat blegit; că boţul de jos e Africa, din cauză că avea pe undeva – prin Maroc, ce-i drept, sau în orice caz spre marginea Atlanticului, după cîte mi-am dat eu seama – o piramidă plăpîndă, cu laturile unduind ca ale unui cort; şi că ultima pată, cea din dreapta, e Europa, cu Turnul Eiffel schiţat ca un stîlp de curent bătut de vînturi. Asia nu s-a inventat, mi-am spus. Ce să mai zici de Australia sau America de Sud? Tot uitîndu-mă atent, sub ochii mei poza de pe calendar s-a transformat într-un fel de test Rorschach, ca cele pe care mi le arăta Doru psihologu' la unele şedinţe cînd eram în liceu şi mă punea să-i zic ce văd în petele de culoare aruncate pe hîrtie parcă la întîmplare şi mai mult în joacă. În testul de acum, mi s-a părut deodată că cele trei continente au de fapt formă de capete de şerpi, cu guri larg deschise şi colţi lungi şi ascuţiţi, de pe care picură veninul. Vipera mijlocie din dreapta se pregătea să înghită şarpele mic de jos, iar pitonul din stînga stătea cu fălcile căscate peste viperă.

Am tresărit şi-am ridicat privirea de pe calendar cînd am auzit sunînd telefonul Dragonului, urîndu-ne iar la mulţi ani în ritm de hip hop. Am închis o clipă ochii şi mi-am dorit să nu fie număr de România.

Dragonul a scos mobilul din buzunar şi s-a uitat lung la el, apoi s-a întors spre mine. E tot numărul de dimineaţă, mi-a zis încet. Am înghiţit în sec şi-am clătinat din cap că nu. Atunci a apăsat pe un buton şi telefonul a tăcut.

A ţipat în schimb Mercedes, a bătut din palme şi mi-a arătat semnul universal pentru succes, cu pumnul strîns şi degetul mare ridicat, vorbind la debit maxim. M-am concentrat fără să-mi dau seama pe vocea ei. Repeta în neştire ceva de *molta sort, demà dimarts* şi *més car, però…*[1] Am urmărit-o superatentă, dar n-am reuşit să înţeleg mare lucru, chiar dacă la un moment dat mi s-a părut că mă prind care-i ideea. Cu o ureche la ea, mi-am aruncat privirea pe calendar şi-am început să citesc numele zilelor din săptămînă: *dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres, dissabte, diumenge*[2]. Ce poate fi mai clar? m-am întrebat.

Am vrut să-i spun Dragonului că are dreptate şi dacă mă concentrez înţeleg şi eu valenciană, măcar cît de cît, dar cînd să deschid gura a sunat din nou telefonul. Dragonul l-a

[1] catal. *mare noroc, mîine – marţi* şi *mai scump, dar...*

[2] catal. *luni, marţi, miercuri,* etc.

scos din buzunar, s-a uitat la mine cu coada ochiului, dar nu mi-a mai spus nimic, doar a respins şi apelul ăsta şi s-a întors spre Mercedes, pe care a întrebat-o scurt: *¿Cuánto?*[1] Ea i-a răspuns repede ceva gen: *Tres cents cinquanta*[2], şi-atunci Dragonul a ridicat din sprîncene şi-a oftat. Dar n-a apucat să zică nimic pentru că i-a sunat iar mobilul. De data asta nu l-a oprit din prima, nici nu l-a scos imediat din buzunar. În schimb, s-a încruntat la mine, iar eu mi-am ferit privirea. Din spatele biroului, Mercedes ne urmărea pe deasupra ochelarilor, uitîndu-se cînd la el, cînd la mine, ca la un meci de ping-pong. *Doncs?*[3] ne-a întrebat la un moment dat.

Es muy pronto, i-a răspuns Dragonul, scoţînd în cele din urmă telefonul şi respingînd iar apelul, *¿otra vez?*[4]

Şi-atunci am început să aud deodată toate sunetele din agenţie, şi filtrul de cafea care bolborosea într-un colţ, şi sunetul tastei enter de fiecare dată cînd Mercedes îşi buşea degetul mijlociu în el, şi radioul care murmura de la biroul de lîngă noi ceva de primul ministru Zapatero şi politicile lui eşuate de susţinere a imigranţilor, şi bîzîitul aerului condiţionat care sufla încet din tavan, clipind din ledurile verzui.

Mercedes tot cerceta ecranul încruntată, strîngînd din buze şi clătinînd din cap, iar la un moment dat i-a zis Dragonului: *Res per Romània finis setmana vinent*[5]*,* iar el s-a uitat lung la mine şi şi-a muşcat buzele.

A vrut să-mi spună ceva, dar telefonul i-a bipăit din nou, de data asta ascuţit şi de multe ori. S-a încruntat iar la mine, l-a scos şi l-a butonat un pic, apoi mi l-a întins.

Ţi-a scris un SMS, mi-a spus sec. Adică… bănuiesc că nu-i pentru mine, a adăugat, chiar dacă într-un fel mă pomeneşte, ca să zic aşa.

Espereu, si us plau[6]*,* ne-a aruncat Mercedes ridicîndu-se de la birou. La geam, marginile de jos ale jaluzelelor verticale se tot loveau unele de altele de la curent.

M-am uitat cîteva secunde la aparatul mic şi argintiu dintre degetele Dragonului, apoi am clătinat iar din cap.

Şterge-l, i-am spus, dar el s-a întins peste scaun şi mi-a pus telefonul în mînă.

Citeşte, în pula mea, mi-a zis încet, doar omul s-a chinuit să ţi-l tasteze şi-a muncit un pic, nu glumă. Parcă citează din Paraziţii, să mor eu.

Aşa că n-am avut de ales.

---

[1] span. *Cît?*

[2] catal. *Trei sute cincizeci.*

[3] catal. *Deci?*

[4] span. *E prea curînd, altă dată?*

[5] catal. *Nimic pentru România pînă săptămîna viitoare.*

[6] catal. *Aşteptaţi, vă rog.*

dobitoak draq, începea mesajul, *te fut in gura pe tine&tot neamu tau de curve care m-a pus sa ma-nsor q tine.dak nu ma suni instnat de pe tel pestelui q care ti-ai gasit sa te-ntinzi prin spania n-ai decit sa nu mai vii acas deloc.am vb q tatiana&mi-a zis ce hram poarta ala.dak nu ma suni n-ai decit sa i-o sugi lui mult&bine poate el e mai fraier&te tine.macar da un semn pt maica-ta k moare de grija*

L-am citit de vreo cîteva ori, tot derulînd textul din săgeţi în sus şi-n jos. Mda, am murmurat după o vreme, cred că a depăşit limita de caractere pentru un SMS. O să se zgîrie un pic pe ochi, frate, cînd o să vină factura şi-o să vadă cît costă cîteva apeluri internaţionale şi cele două mesaje.

Ăăă… dacă vrei să ştii, a depăşit şi limita pentru două SMS-uri, mi-a spus Dragonul rînjind. Am ridicat privirea la el şi atunci i-a pierit zîmbetul de pe buze. Adică… s-a bîlbîit, mi-am dat seama fiindcă a ţiuit telefonul de mai multe ori.

Am dat din cap încet şi-am intrat în meniu ca să şterg mesajul. Ce ţi-a spus Mercedes? l-am întrebat, continuînd să butonez înainte şi înapoi prin setările în spaniolă. Am reuşit să ies din mesaje şi am ajuns cumva la jocuri, unde am descoperit că-şi descărcase şi el *Space Monkey,* cu meniul în engleză. Am apăsat imediat pe *Play New.*

Ăăă… a zis că ghinion, mi-a răspuns Dragonul cu voce nesigură. Undeva în spatele agenţiei, cineva închidea şi deschidea în neştire un pix cu mină, iar la radio cînta un fel de piesă reggae, în care solistul repeta de multe ori: *Parlem en català, Sempre en català*[1].

Nu… nu mai sînt bilete, a continuat Dragonul, nu mai sînt pînă săptămîna viitoare, să mor eu. L-am privit cu coada ochiului şi-am simţit că-mi iau foc obrajii, dar n-am comentat nimic, am continuat să apăs pe butoane la întîmplare. Maimuţa spaţială, a cărei misiune era să curăţe întregul cosmos de deşeuri, a înghiţit un fel de bombă şi a început să tuşească.

Nicole, mi-a spus Dragonul, aplecîndu-se spre mine să vadă ce fac la telefon. Am ferit afişajul cu palma stîngă, iar cu degetul mare de la mîna dreaptă am pus maimuţa spaţială – căreia îi trecuse tusea – să mai tragă o rachetă într-un depozit radioactiv cam mare şi colţuros, care nu se lăsa distrus aşa uşor.

Nicole, a insistat Dragonul, sper că nu te pui să-l suni sau să-i răspunzi la mesaj acum, în pula mea. Adică… nu merită. Mai bine… S-a oprit şi-a oftat adînc înainte să continue. Am ţinut apăsat butonul de la care se lansau rachete în cosmos ca să distrugă grămezile de deşeuri, aşa că maimuţa spaţială a tras în neştire în toate direcţiile, pînă şi-a golit magazia.

Mai bine vii o vreme cu mine, să mor eu, a murmurat Dragonul în cele din urmă, apoi a întins mîna şi şi-a trecut degetele prin părul meu. Am început să mă fac din ce în ce mai mică, de parcă intram la apă văzînd cu ochii, pînă cînd m-am trezit că sînt maimuţa minusculă

[1] catal. *Să vorbim în catalană, Întotdeauna în catalană.*

de pe ecranul telefonului. Din cosmos au început să cadă pe lîngă mine bucăţi de roci în flăcări – resturile depozitelor de deşeuri pe care tocmai reuşisem să le distrug.

Cîteva zile, o săptămînă, a continuat Dragonul, mai vedem noi, şi-ţi luăm bilet de unde-om fi cînd te hotărăşti să pleci. Tot spaţiul cosmic a început să tremure de lumină, vidul era acum limpede şi putea fi respirat, ca aerul de munte. Rocile în flăcări au început să cadă şi pe mine, dar nu mă ardeau, mi se topeau pe piele ca nişte fulgi de zăpadă.

Adică, a mai spus Dragonul, poate are şi dobitocul ăla dreptate cu ceva, adică poate sînt eu aşa mai fraier, dar de-acuma chiar ştii c-o să am grijă de tine. Iar după rocile în flăcări, din cer au început să curgă ciorchinii de banane. Pentru că distrusesem fără să-mi dau seama toate grămezile de deşeuri care ameninţau să bombardeze planeta, eram cea mai tare maimuţă spaţială, salvasem Pămîntul şi acum aveam să primesc la banane cîte nu puteam duce.

Zi ceva, în pula mea, a murmurat Dragonul, măcar zi-mi să mă duc dracului şi să-mi văd de-ale mele că nu te interesează. Am ridicat ochii din telefon şi l-am privit lung, dar nu i-am răspuns nimic. Se uita la mine fix, cu verdele intens al ochilor aproape acoperit de pupilele uriaşe, cu respiraţia întretăiată, cu buzele tremurînd. Hai zi ceva, a repetat, nu mă lăsa aşa, *chiquitita.*

Ok, i-am şoptit şi cred că mai mult mi-a citit pe buze decît m-a auzit. A schiţat un zîmbet şi atunci în cosmosul purificat a răsărit din întuneric Pămîntul, albastru murdar de la norii toxici care nu se eliminaseră încă, înclinat pe-o parte ca şi cînd ducea în spate încă o lume şi abia reuşind să se mai rotească, dar viu. Dragonul a întins mîna şi a cules maimuţa spaţială de coadă din telefon. Cînd a dat ochii cu ea l-a pufnit rîsul.

Tu ce pula mea făceai aici, te jucai de-a maimuţa? m-a întrebat butonînd şi-am început şi eu să rîd. Futu-i, a continuat, mi-ai bătut recordul, eu n-am reuşit niciodată să distrug toate deşeurile alea de rahat. A mai rîs o vreme cu ochii în telefon, după aceea s-a încruntat din nou. Na fain, deci te jucai de-a maimuţa, a murmurat. Dau *borrar*[1] la *mierda* aia de mesaj, *vale?* m-a întrebat şi i-am răspuns repede că da.

Ne-am ridicat să plecăm şi-atunci a reapărut şi Mercedes, fluturînd un pliant. *Espereu,* a strigat şi cînd a ajuns lîngă noi ne-a povestit ceva de un *descompte*[2] şi de *demà dimarts,* apoi mi-a întins pliantul companiei. Pe el am descoperit orarul avioanelor şi m-am convins că au zboruri din Valencia spre Timişoara în fiecare marţi, dis' de dimineaţă. Între timp Dragonul a urmărit-o cu atenţie pe Mercedes, trăgînd la mine cu coada ochiului. *¿Cuánto?* a întrebat-o din nou scurt după o vreme, iar tipa i-a răspuns repede: *Només tres cents*[3]. Dragonul a plescăit

[1] span. *a şterge.*

[2] catal. *reducere.*

[3] catal. *Numai trei sute.*

nemulţumit din buze. *Dos cientos máximo*[1], i-a aruncat femeii. Mercedes a clătinat din cap neputincioasă.

Pentru o clipă, am vizualizat în detaliu arcadele renascentiste imprimate deasupra Europei unite în portocaliu închis de pe cele şase bancnote de 50 de euro pe care le aveam în buzunar. Dar mi-am alungat rapid imaginea din minte. La ce mi-ar fi folosit să mă întorc tocmai acum, cînd poate chiar mă voia cu el? Decît acasă tot mai bine era să merg după Dragon, indiferent cît şi pe unde ar fi vrut să colindăm. Cît despre dragonul lui care părea viu, despre semnele alea de cacao şi ce-mi indicau ele, n-aveau decît să se ducă dracului cu toate!

Parcă eşti la piaţă, frate, i-am zis atunci Dragonului şi m-am dus în spatele lui să-i pun pliantul în buzunarul exterior al rucsacului, lîngă plicul cu CD-ul scris în noaptea trecută. Lasă, nu-ţi mai bate capul, am continuat după aceea, hai să mergem, că n-aş zbura mîine nici gratis. E marţi, trei ceasuri rele, alea-alea… Ce, vrei să mă prăbuşesc?

Dragonul s-a uitat lung la mine. Mă, da' repede te mai prinzi de chestii, mi-a zis, trebuie să am grijă cu tine. A schiţat un zîmbet, m-a luat de după umeri şi m-a tras spre ieşire. După ce că ţi-o pui bine, mai eşti şi deşteaptă, mi-a spus încet, aşa femeie n-am avut niciodată. Clar, e cazul să te prezint la mama şi la tata, mergem la ei la masă. Ştiu că nu ţi-e foame deloc, dar trebuie să mîncăm ceva *sooner or later*[2].

Lasă că mîncarea chinezească e superbună, i-am zis, au tot felul de minuni cu tăieţei de orez şi bambus şi tofu, care la noi nu se fac. Şi bănuiesc că oricum pentru tine e gratis.

Dragonul s-a oprit rîzînd cînd am ajuns la maşină. Pe toate le ştii, să-mi bag pula, mi-a spus, deschizîndu-mi portiera.

Auzi, l-am întrebat cînd am plecat din faţa agenţiei, dar totuşi unde-o să ne ducem?

Şi-a aprins o ţigară şi-a tras cîteva fumuri înainte să-mi răspundă. Păi m-am gîndit aşa, a început, întorcîndu-se spre mine. După cursă vin şi te iau de la Chewing Gum, ne ducem repede la *estación de autobuses*[3] şi ne urcăm în primul autocar pe care-l prindem, nu contează unde merge. Ce zici? *Craaazy enough for you, chiquitita?*[4]

Mda, e o chestie cam dementă, i-am spus amuzată. Dar sună mişto. *Pasajeros sin destino,* nu? Ca-n faza de care mi-ai povestit la-nceput de tot, despre ce zicea aia din difuzoare în autogară la Barcelona cînd ai venit tu în Spania.

Da, mă, fix aşa! s-a bucurat Dragonul cînd şi-a adus aminte. Ce mai, viaţa bate autogara, să mor eu!

---

[1] span. *Maxim două sute.*

[2] engl. *mai devreme sau mai tîrziu.*

[3] span. *autogară.*

[4] engl. şi span. *E destul de dement pentru tine, fetiţo?*

17

El Dragón Roto

I. Aperitivele

¿Pero donde está Sofia Montserrat?[1] a întrebat Chewing Gum dezamăgit, cu voce piţigăiată, după ce mi-a strîns mîna, înclinîndu-se de nenumărate ori şi arătîndu-mi cele două şiruri de dinţi, fiecare îndreptat în altă direcţie.

¿Quién?[2] s-a încruntat Dragonul.

Roxana, chelneriţa româncă, blondă şi cam scheletică, a început să-mi traducă pe rînd din meniul în spaniolă, iar eu i-am indicat ce să reţină.

Aquella con…[3] a explicat Chewing Gum, făcîndu-şi palmele căuş în faţa pieptului.

Rulouri primăvara, 2 bucăţi……3 EUR

Dragonul s-a uitat la mine cu coada ochiului, evident încurcat. *Se fue a su país*[4], i-a răspuns încet chinezului.

Mexic sau? l-am întrebat şi a dat repede din cap, privindu-mă surprins.

Chelneriţa a notat rulourile în carneţel, rînjindu-mi din toată gura.

¿Y Catarina Noela? a continuat Chewing Gum, aranjîndu-şi poalele cămăşii de in şi dîndu-şi şuviţele rebele din ochi.

Homar relleno… adică umplut, 100 g……4,5 EUR

Embarazada con su marido[5], a spus Dragonul şi-a înghiţit în sec.

¿Y María Ángeles? a mai întrebat chinezul, superconcentrat.

---

[1] span. *Dar unde e Sofia Montserrat?*

[2] span. *Cine?*

[3] span. *Aia cu…*

[4] span. *S-a întors în ţară la ea.*

[5] span. *Gravidă cu bărbatul ei.*

Pentru o clipă, mi l-am imaginat cu un blocnotes în mînă, bifînd căsuţe într-un tabel imens, plin cu nume de femei.

¡Con todos los ángeles, hombre![1] a răspuns Dragonul amărît, arătînd spre tavan.

Wuaaah! s-a minunat Chewing Gum, clătinînd din cap, şi l-a bătut pe Dragon pe umăr consolator. *¿Y Ludmila?* a continuat, imperturbabil.

Salată chinezească, 150 g……3,5 EUR

Asta cu ce-i? am întrebat-o pe Roxana, iar ea mi-a recitat repede: Cu *tomates, pepinos,* muguri de soia şi *col*[2] chinezesc.

Se metió a monja[3], a răspuns Dragonul dezgustat.

Aha, am murmurat. Ce mă, în Spania?! m-am mirat, ridicînd privirea din meniu. Sînt şi aici mănăstiri ortodoxe? Sau *se fue* şi asta *a su país?*

Pe naiba, mi-a spus încet Dragonul. A visat nu ştiu ce cu actorul ăla din *Pasărea spin,* cum pula mea îi zice…?

Richard Chamberlain, l-am ajutat.

Aşa, a continuat Dragonul, şi s-a convertit la catolicism.

Gambas prăjiți cu calabacin şi berenjenas[4]*, 100 g……4 EUR*

¿Y Esmeralda Dolores? a enumerat Chewing Gum mai departe.

Ce-s *berenjenas?* am întrebat-o pe chelneriţă, apoi ochii mi-au alunecat pe traducerea în engleză.

Se dio cuenta que le gustan los mujeres[5], a răspuns Dragonul oftînd adînc.

Sînt din astea… zi, mi-a răspuns femeia repede, pocnind din degete, ca un fel de roşii, numai că mov închis. La noi se face salată din ele.

¿Y qué? s-a mirat Chewing Gum.

Vinete, frate, am ajutat-o şi m-a aprobat fericită.

¡Y los hombres no![6] a exclamat Dragonul revoltat, iar eu am început să rîd.

---

[1] span. *Cu toţi îngerii, omule!*

[2] span. *roşii, castraveţi, varză.*

[3] span. *S-a călugărit.*

[4] span. *creveţi, dovlecel, vinete.*

[5] span. *Şi-a dat seama că-i plac femeile.*

[6] span. *Şi bărbaţii nu!*

Alas de pui prăjite cu garbanzos şi espinaca[1], 400 g……5 EUR

Chiar că n-ai noroc, i-am spus Dragonului, după ce i-am arătat chelneriţei aripioarele din meniu şi-am întrebat-o de control ce-s *garbanzos.*

Nici nu-ţi imaginezi! mi-a răspuns Dragonul, schiţînd un zîmbet.

Ăăă… ăăă… mazăre! a strigat deodată Roxana, făcîndu-ne pe amîndoi să tresărim.

Dar poate se mai schimbă lucrurile, ce zici? a continuat Dragonul rînjind la mine.

Ştiu şi eu? m-am întrebat, ridicînd ochii spre chelneriţă. După engleză eu aş zice că-i mai degrabă năut.

M-a privit încurcată. Năut?! s-a mirat, apoi s-a uitat la Dragon care m-a aprobat dînd din cap şi muşcîndu-şi buzele. Dar să ştiţi că eu nu-mi uit limba! a protestat imediat femeia. Numai că n-am *con quien hablarla, nada más*[2].

Salată de alge de mare, 200 g……10 EUR

¿Y Oksana, Nthanda, Hanifa, Bedisa, Sang Ji? a recitat Chewing Gum aproape fără să respire, de parcă citea şi el dintr-un meniu. Cum naiba a reuşit să le ţină minte pe toate? m-am întrebat.

În maşină Dragonul îmi spusese cîte ceva despre restaurant şi despre Roxana, fostă profesoară de chimie din Braşov, care era în Spania de cel puţin zece ani şi făcuse de toate. Adică ce? l-am întrebat.

¡Ay hombre, no me preguntes más![3] a protestat Dragonul, scoţînd ţigările din buzunar.

Curăţenie prin case pe la oameni şi în vreo două *colegios*[4], dormit cu bătrîni bogaţi în spitale, ce vrei şi ce nu vrei, venise răspunsul. Orice-ar fi făcut, tot cîştiga mai bine decît dacă ar fi rămas să predea în şcoală acasă. Iar la un moment dat a avut mare noroc să dea peste chinezii iubitori de români la ananghie.

Chewing Gum a început şi el să rîdă şi mi-a făcut cu ochiul.

Ce-a fost asta, frate, lista neagră a Dragonului, cu toate tipele pe care le-ai sechestrat în bîrlogul tău, ca Barbă Albastră, să poţi să le vrăjeşti mai cu spor? l-am întrebat pe Dragon, strîngînd din ochi, dar cu un zîmbet ironic pe buze.

---

[1] span. *aripi, năut, spanac.*

[2] span. *cu cine s-o vorbesc, asta-i tot.*

[3] span. *Vai, omule, nu mă mai întreba!*

[4] span. *şcoli.*

Da da, sigur, mi-a spus repede, sper că nu l-ai luat în seamă. E una din glumele lui răsuflate, pomelnicul ăsta, îţi dai seama că a inventat cele mai multe nume. Iar eu am inventat răspunsurile cît am avut răbdare…

II. Supele

Auzi mă, i-am spus Dragonului, dar eu tot nu înţeleg cum se poate chema locul ăsta *El Dragón Roto.* Adică, nu înseamnă *Dragonul defect, spart, stricat, rupt, uzat, varză, kaput?*

Supă acră şi picantă, 200 g……3 EUR

Parcă ai dicţionar în cap, să mor eu, mi-a aruncat Dragonul rîzînd. Mda, m-am gîndit, a avut dreptate cînd mi-a spus ce-o să-mi mai meargă mintea de la pastile, fiindcă de azi noapte parcă am în cap nu doar dicţionare, ci întregi enciclopedii, ca şi cum îmi amintesc tot ce-am citit sau am văzut vreodată şi pot să fac cele mai neaşteptate conexiuni.

Supă de ouă cu tofu, 200 g……3 EUR

Ai dreptate, asta înseamnă, mi-a răspuns Dragonul şi-a mai tras un fum din ţigară. De fapt trebuia să se cheme *rojo,* adică roşu, îţi dai seama că i-au pus numele după mine. Numai că au comandat literele pentru firmă prin telefon şi din cauza accentului chinez al lui Chewing Gum ăia care făceau reclame au înţeles T în loc de J. Ca să nu mai dea banii pe încă o literă din aia volumetrică – nu-ţi imaginezi ce scumpe-s – au zis că lasă firma aşa o vreme, apoi s-au prins că o groază de clienţi vin tocmai din cauza asta, că li se pare şod numele. Şi nu l-au mai schimbat deloc pînă la urmă. Ei, dar uite-o şi pe Ma Ling!

III. Felurile principale

Am ridicat privirea din meniu şi-am întors capul. De după barul încărcat de sticle de ceramică pictate cu figuri alungite, a la Picasso, cîntînd la mandoline şi dansînd, de seturi de pahare şi farfurioare din lemn lăcuit, presărate cu litere chinezeşti, şi de figurine multicolore, purtînd coifuri tradiţionale, a apărut o femeie subţirică, îmbrăcată în bluză roşie cu floricele albe ca nişte rochiţa rîndunicii, cu decolteu adînc, şi fustă neagră şi strîmtă deasupra

genunchilor, cu părul mătăsos pînă la umeri. S-a îndreptat spre noi printre cele două şiruri de mese goale, acoperite cu feţe albe, pe care trandafirii roşii de plastic au început parcă să se desfacă şi lămpile să pîlpîie cînd trecea prin dreptul lor, făcînd chinezoaicele mlădioase pictate pe sticla de pe tavanul fals să strălucească şi mai tare şi să-şi îndrepte evantaiele dantelate spre ea, caracatiţele aurii de pe pereţi să freamăte din tentacule, şi dragonii roşii încolăciţi în jurul coloanelor să sîsîie din limbile bifurcate şi să sufle aburi pe nări.

Arroz sau *fideos*[1] şi de care? m-a întrebat chelneriţa.

Am tresărit şi-abia atunci am închis gura.

Arroz, frate, i-am spus repede, cîte o porţie din fiecare fel.

Sînt *once*[2] feluri, m-a informat scurt.

Muy bien[3], i-am răspuns şi-am continuat să mă holbez la Ma Ling, care venea hotărîtă spre noi, punctîndu-şi fiecare pas cu sunetul ascuţit al tocurilor cui. Mi-am sprijinit capul în palmă, rînjind mai ceva ca Dragonul şi Chewing Gum la un loc şi măsurînd chinezoaica de jos în sus, de la gleznele subţiri şi picioarele de fotomodel, la decolteul din care se întrezăreau sînii mici şi rotunzi ca două mandarine, pînă la buzele pline, ca nişte căpşuni mustind de zeamă, pomeţii proeminenţi şi ochii migdalaţi.

Acum înţeleg perfect de ce nu puteai să dormi noaptea cu ea în casă, i-am spus Dragonului.

Mi-a întors privirea şi cînd a dat ochii cu mine a pufnit în rîs. Apoi a tresărit şi-a scăpat din mînă ţigara, care-i arsese pînă la degete. A înjurat pe înfundate şi s-a aplecat după chiştocul de sub masă.

Numai să nu faci şi tu ca Esmeralda Dolores, să mor eu, mi-a spus ridicîndu-se. Na, ai terminat de comandat? a continuat, aruncîndu-şi privirea peste ce-şi notase chelneriţa.

Depinde, i-am răspuns repede.

Depinde de ce? m-a întrebat imediat, după care a făcut ochii mari. Păi… n-ai cum să mănînci toate astea, în pula mea, ia uite aici, unşpe porţii de orez, ce-ai înnebunit?

Ce să zic, i-am răspuns, aşa am eu tot felul de pofte. La urma urmei, nu mănînc tot orezul singură. Depinde cît te ţine şi pe tine, am adăugat, scoţînd limba la el.

Roxana ne-a privit încurcată.

Taie tot, i-a spus Dragonul rînjind, şi adu-ne un meniu din ăla special pentru două persoane, cu cîte puţin din toate. Şi s-a aplecat să mă sărute, muşcîndu-mă uşor de buze şi cu degetele încleştate în părul meu.

---

[1] span. *orez, tăieţei.*

[2] span. *unsprezece.*

[3] span. *Foarte bine.*

Cînd m-a lăsat am văzut că Ma Ling ajunsese la masă şi se aşezase lîngă mine. Ne-am dat mîna şi ne-am spus numele, iar chinezoaica s-a uitat lung, uşor încruntată, cînd la mine, cînd la Dragon.

¿Otra pelirroja?[1] l-a întrebat, vizibil amuzată.

IV. Desertul

Mobilul Dragonului a sunat după ce am primit şi desertul. Cînd a început să vină mîncarea, Chewing Gum şi Ma Ling ne-au lăsat singuri, dar din păcate abia am reuşit să ne atingem de legumele pane şi creveţii în sos picant, de supele gelatinoase, în care erau amestecate bucăţele de bambus şi tofu minuscule, de orezul *con tres delicias* şi tăieţeii cu ciuperci şi ananas, ce să mai vorbim de platoul încins cu fructe de mare. M-am uitat cu jale la farfuriile pline care acopereau masa, cu beţişoarele strînse între degete, oftînd din tot sufletul.

Şi tu vroiai unşpe feluri de orez, futu-i, a comentat Dragonul, lăsînd furculiţa la o parte şi aprinzîndu-şi o ţigară.

Încă mai vreau, frate, i-am spus amărîtă. Nu putem să le luăm la pachet?

Dragonul s-a distrat şi-a întins mîna să mă ciufulească. Să ştii că e-o idee, mi-a răspuns, altfel iar o să se supere Ma Ling că n-am mîncat nici de data asta şi fac risipă. Înainte nu le păsa, dar de cînd cu criza şi cu lipsa de clienţi…

Roxana chelneriţa a apărut timidă de după bar. Dragonul i-a explicat că vrem mîncarea la pachet, iar ea s-a apucat imediat să strîngă farfuriile. Mai doriţi şi *postre?* ne-a întrebat. Dragonul i-a făcut semn să se aplece şi i-a şoptit ceva la ureche.

Ce mă, ce ce ce? l-am întrebat curioasă.

Ei… lasă că vezi tu, mi-a spus rînjind. Desertul surpriză!

Banana split, m-am gîndit imediat şi-am pufnit în rîs, dar lui i-am spus altceva, zîmbindu-i galeş: Nişte bomboane nu primesc? Din cîte ştiu ajută la digestie…

Dragonul n-a apucat să-mi răspundă, pentru că Roxana s-a aplecat spre el cu farfuriile. *No tienes algo*[2] şi pentru mine? l-a întrebat încet, iar el a dat repede din cap că da şi s-a şi ridicat de pe scaun. A scotocit prin rucsacul sprijinit de piciorul mesei, de unde a scos, palmate, două dropsuri roşii, pe care mi le-a strecurat în mînă, apoi a continuat să caute.

Vin imediat, mi-a spus ridicîndu-se şi închizînd rucsacul, mă duc să le zic şi chinezilor că plecăm de tot, să-mi iau rămas bun cum ar veni, că cine ştie cînd îi mai văd. Cer şi cheia de

[1] span. *Altă roşcată?*

[2] span. *N-ai ceva.*

la Chewing Gum, că băiatul ăla al lor e destul de tîmpit să nu ne deschidă, cum e băgat în jocurile lui nonstop. Mă gîndeam după asta să mergem la ei, să lăsăm bagajele şi să ne descansăm[1] un pic pînă diseară cînd mă duc la cursă, *vale?*

A schiţat un zîmbet şi mi-a făcut cu ochiul înainte să se îndepărteze împreună cu Roxana, cu braţul după umerii ei. Am luat imediat pastilele cu un pahar întreg de apă.

Mai devreme, după ce a adus felurile principale, chelneriţa m-a întrebat cum merge treaba în România pe timp de criză, dacă e de lucru au ba şi dacă într-adevăr au mai crescut salariile în fostul ei domeniu de activitate. I-am spus ce ştiam – că s-au mărit cu 50%, legea e aprobată, dar nu se dau fiindcă nu sînt fonduri pentru învăţămînt, aşa că mai un pic şi profesorii o să iasă în stradă, ameninţînd ca de fiecare dată că-ngheaţă anul şcolar. Singura soluţie să-şi primească banii, au concluzionat cei de la conducere, e să se ia de la sănătate, dar asta ar însemna să-şi urce doctorii în cap. Chelneriţa m-a ascultat cu atenţie şi a părut cam nemulţumită. Doar nu vrei să te duci înapoi ca să fii doamna profesoară pentru un pumn de fise, cum zic Paraziţii! i-a aruncat Dragonul, iar Roxana a strîns din buze şi-a ridicat din umeri. Nu fi fraieră, a continuat Dragonul, vrei să faci cu nervii în mizeria aia? Stai aici că stai bine. Doar ştii că nu te dă Chewing Gum afară. La care femeia a oftat adînc şi s-a retras.

Desertul a venit la masă înainte să se întoarcă Dragonul, l-a adus pe un platou Ma Ling cu mîna ei. Erau un fel de prăjiturele triunghiulare cu răvaş – după cum s-a străduit să-mi explice – cum numai prin filme mai văzusem. Chiar că o să aflu ce mă aşteaptă şi ce-ar trebui să fac, mi-a trecut prin minte, dar mi-am alungat imediat ideea asta. N-avea nici un sens să-mi bat capul cu tîmpenii.

Am întins mîna spre prăjituri, neştiind pe care s-o iau. Chinezoaica s-a aşezat lîngă mine, privindu-mă superamuzată. Încă mai plimbam mîna deasupra platoului, indecisă, cînd Ma Ling m-a prins de încheietură şi m-a privit în ochi serioasă.

¿Te vas con el, de verdad?[2] m-a întrebat cu voce scăzută, iar eu i-am confirmat că aşa este. Femeia a înghiţit în sec şi s-a încruntat uşor. *Hay que cuidarlo*[3], mi-a spus apoi, clipind des. N-a apucat să continue, pentru că din spate a apărut şi Dragonul, cu zîmbetul pe buze şi ştergîndu-se la nas cu un şerveţel, aşa că Ma Ling mi-a dat drumul, s-a ridicat de la masă şi ne-a lăsat iar singuri.

Ce curent e şi-n locul ăsta de la aerul condiţionat, să mor eu, niciodată n-am putut să-l suport, s-a plîns Dragonul aşezîndu-se, apoi a luat exact prăjitura la care mă hotărîsem şi eu.

Ne-am certat un pic pe ea, dar în cele din urmă i-am cedat-o.

---

[1] *descansar* = span. *a se odihni.*

[2] span. *E adevărat că pleci cu el?*

[3] span. *Trebuie să ai grijă de el.*

Ce drăguţ e scris, mă! am strigat bătînd din palme după ce a desfăcut-o şi mi-a arătat mesajul caligrafiat în spaniolă şi engleză. Al doilea rînd zicea aşa:

Massive amounts of water have flooded the Dragon's temple.[1]

Mda, le scrie Ma Ling cu mîna ei, m-a lămurit Dragonul. A fost maestră caligrafă la ea în China, picta cîrlioambe din alea de-ale lor de-ţi stătea mintea-n loc, a cîştigat şi concursuri. Numai s-o-ntrebi şi imediat începe să-ţi povestească. Acum se joacă scriind bileţelele astea.

Dar n-o chemăm să ne spună ce înseamnă, frate? l-am întrebat, smulgîndu-i biletul din mînă. Chiar dacă mi se părea o prostie, parcă era formulat prea ezoteric ca să nu însemne nimic. De fapt, am continuat, de unde iau ei mesajele?

Ei de unde, de pe net, îţi dai seama, mi-a răspuns. Cît despre ce-nseamnă… ea poate să-ţi explice, dar pînă la urmă înseamnă fix ce vrei tu. De exemplu, mie mi-a mai picat o dată demult răvaşul ăsta şi Ma Ling mi-a povestit ce-ar vrea să zică, dar nu s-a potrivit de nici o culoare, să mor eu. E ceva cu dragonul chinezesc care e animal de apă, aşa că dacă i se inundă templul e ca şi cum îi fute meciul chiar elementul în care se simte cel mai bine. Înseamnă ceva de genul: ai grijă că o să ajungi să te controleze o chestie pe care ai impresia că o ţii tu sub control. O prostie, ce mai, a adăugat Dragonul, încruntîndu-se.

Am înghiţit în sec şi i-am zîmbit. Dacă-i după cum vreau eu, poate acum înseamnă altceva, i-am spus, iar el a ridicat sprîncenele mirat. L-am tras peste masă şi l-am sărutat din vîrful buzelor. *Diluvio,* i-am şoptit şi-am început amîndoi să rîdem. Am întins mîna să-mi aleg şi eu răvaşul, dar din nou m-am lovit de degetele Dragonului. Păi… ce faci? l-am întrebat. Ţi-a trecut rîndul!

Nu nu! a protestat. Celălalt bilet nu se ţine, fiindcă l-am mai avut o dată. Restul îţi rămîn ţie, n-ai decît să le citeşti pe toate. Aşa că i-am cedat şi a doua prăjitură, pe care a şi desfăcut-o. Mesajul în engleză zicea:

Recognize that the other person is you.[2]

Ne-am privit încurcaţi, dar n-am apucat să ne dăm cu părerea ce-ar putea să însemne răvaşul, pentru că a sunat mobilul. Am tresărit şi-am ascultat cîteva secunde vocea feminină, urîndu-ne iar un an nou fericit şi îndemnîndu-ne languros să ne punem o dorinţă, apoi Dragonul a scos telefonul din buzunar. Tatiana, mi-a aruncat înainte să răspundă.

M-am încruntat uşor şi-am întins mîna după o prăjitură cu răvaş. Mda, a spus Dragonul în telefon. Mesajul era:

Never tickle a sleeping dragon.[1]

---

[1] engl. *Templul Dragonului a fost inundat de cantităţi imense de apă.*

[2] engl. *Recunoaşte-te în celălalt.*

Ăsta nu apărea şi prin *Harry Potter?* m-am întrebat, dar n-am apucat să spun nimic, pentru că din difuzor s-a auzit indistinct vocea ascuţită a Tatianei, care a început să ţipe neîntrerupt imediat ce i s-a răspuns. Dragonul s-a strîmbat şi a îndepărtat un pic mobilul de la ureche, apoi l-a pus la loc. M-am uitat la bucăţile de prăjitură, care miroseau puternic a vanilie, şi mi-a lăsat gura apă. Am încercat să ronţăi un colţ, dar – exact cum păţisem şi cu mîncarea – n-am reuşit să înghit decît nişte firmituri, de parcă aveam un baraj pe gît.

Auzi nebuno, a strigat Dragonul, cînd a prins un moment de linişte, taci şi tu o secundă că mai ai un pic şi-nghiţi telefonul! Uite care-i treaba. Ce nu pot să înţeleg e: ce te fute pe tine grija cu cine mi-o pun eu sau Nicole? Ţi-e ciudă sau?… Şi pe mine ce mă fute grija că a înnebunit pulă bleagă ăla? I-am zis şi lui… între altele, dacă i-o trebe de ce-a lăsat-o să plece singură la Barcelona? A lăsat-o, ceau, acuma-i cu mine, n-are decît să sugă pula! Dragonul a acoperit microfonul cu palma şi mi-a aruncat o privire încurcată. *Disculpe,* Nicole, mi-a spus, e doar un fel de-a zice. Am dat din cap cu gravitate şi-am mai luat o prăjitură de pe platou. Am rupt aluatul crocant, am scos bileţelul şi l-am citit.

Dragonul a făcut ochii mari cînd a auzit ce-i urlă Tatiana la telefon. Ce să facă?? a strigat. Păi de ce să sune la poliţie, futu-i, ce, i-am făcut ceva? O ţin cu mine cu forţa, în pula mea?… Auzi, dar tu ce pizda mă-tii te-ai trezit să-i spui despre mine?

I-am desfăşurat în faţa ochilor răvaşul pe care Ma Ling caligrafiase cu toată grija:

To be calm is the highest achievement of the self.[2]

Dragonul s-a încruntat citindu-l şi-a tăcut, ascultînd mai departe ţipetele Tatianei. Nu, mă, nu i-am dat nimic, ce-ai înnebunit? a strigat. Dacă tu eşti drogată, vezi numai droguri peste tot, să mor eu… Da mă, e-aici cu mine şi e bine mersi, tocmai mîncă nişte prăji… Ce iarbă, Tatiana, iar eşti *colocada* şi-mi torni numai aiureli de-ale tale?… Nu mă, nu-s prăjituri făcute de mine, sîntem în oraş!… *Venga,* uite vorbeşte cu ea să te convingi.

Mi-a întins mobilul şi m-a privit concentrat, muşcîndu-şi buzele. I-am zîmbit şi l-am mîngîiat pe faţă înainte să-i iau telefonul din mînă şi să-l duc la ureche.

Tu Nicole, eşti ok, mă fată? a ţipat Tatiana imediat, fără să mă lase să zic nici alo.

Da tu, i-am răspuns, sînt bine mersi, uite, tocmai mînc nişte prăji… Dragonul a schiţat un zîmbet şi s-a rezemat de spătarul scaunului. Cum cu ce? am continuat repede. Cu răvaş! Au nişte mesaje tari de tot, se potrivesc perfect cu situaţia, e de-a dreptul metafizic, să mor eu.

Tu! Să nu-ţi baţi joc de mine! a ţipat mai departe Tatiana şi-am asigurat-o că sînt cît se poate de serioasă. Dar nici nu te mai recunosc, tu! a protestat atunci. Din ce-am auzit c-ai

---

[1] engl. *Nu gîdila niciodată un dragon care doarme.*

[2] engl. *Să fii calm e cea mai mare realizare a sinelui.*

făcut şi după cum vorbeşti parcă eşti altcineva, serios! Zi sincer, ţi-a dat Dragonul ceva, nu-i aşa? Să nu mă minţi, tu!

Ăăă… am început, da, mi-a dat, frate, cum să nu, mi-a dat de mîncare, şi-un tricou de-al lui că nu mai aveam în ce să mă-mbrac. A, şi mi-a cumpărat nişte ochelari de soare totali şi un set de maimuţe din lemn. Dragonul a pufnit în rîs şi s-a întins după ţigări.

Tatiana a suflat un pic în receptor, fără să comenteze. Auzi tu, a continuat, zi-mi şi mie, cum naiba ai reuşit să te combini cu tîmpitul ăsta într-un weekend?! Dacă ştiam nici nu te trimiteam la el, tu, dar cum era să-mi închipui că o să se dea la tine, doar a văzut că nu eşti de nasul lui! Şi doar i-am zis nici să nu se gîndească, să te ajute cu actele şi gata! Şi bine, el ca el, dar cine era să viseze că o să pui tu botul la prostiile lui?! Zi şi tu, mă Nicole, te credeam mai deşteaptă de-atîta!

Bine, i-am răspuns, dar nu văd care-i problema.

Cum care-i problema, tu? a reluat Tatiana. Păi tu n-ai bărbat?… Nu mai zici nimic, nu? Şi hai că asta nici nu-i cea mai mare problemă, ai vrut şi tu să te distrezi un pic ca omu'! Dar tocmai cu Dragonul ţi-ai găsit, tu? Şi de ce-a trebuit să-l ţii pe săracu' Ştef în suspans şi s-o faci pe maică-ta să-şi smulgă părul din cap că te trafichează un peşte prin Spania? Nu ştii cît e de isterică, tu, acuma vrea să sune la poliţie, să le spună c-ai fost sechestrată şi vîndută!

Am înghiţit în sec şi-am ridicat ochii la Dragon, care mă privea fix, trăgînd din ţigară.

N-ai putut să-i suni din timp, tu, a continuat Tatiana, şi să le explici ceva, orice, că e complicat cu actele sau ce ştiu eu… găseai tu ce să inventezi?

Bine bine, am întrerupt-o, dar cum au ajuns ei la concluzia asta, că mă trafichează?

Păi na… a murmurat Tatiana, coborînd brusc vocea. Ce să-ţi zic, tu, cînd m-a sunat Ştef a doua oară să-mi spună cum i-ai închis în nas şi ce de cacao l-a făcut Dragonul după aia, cînd m-a sunat iar eram un pic… obosită şi cred că i-am povestit nişte chestii pe care era mai bine să nu le ştie. Iar el de nervi nu şi-a dat seama şi i-a spus şi la maică-ta. Dar poate într-un fel e mai bine că ştiu amîndoi, tu! s-a entuziasmat din nou Tatiana. Pentru că tipul ăsta… tipul ăsta e în stare de orice, tu! În primul rînd are probleme foarte mari cu… cu drogurile, tu!

Mi-am trecut palma transpirată pe frunte şi mi-am dat seama că ard. Am tras aer adînc în piept. Ce mă, mai mari decît tine? am întrebat-o pe Tatiana.

A tăcut secunde bune, că la un moment dat am crezut că s-a supărat şi a închis. Dar în cele din urmă mi-a răspuns. Eu n-am nici o problemă cu drogurile, tu Nicole, a strigat din nou, te-a prostit el de cap!

Dragonul a stins ţigara, s-a întins peste masă şi m-a mîngîiat pe obraz, cu zîmbetul lui abia schiţat pe faţă. Apoi şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Ce zice? m-a întrebat în şoaptă.

Dar dacă tot am ajuns la capitolul ăsta, a continuat Tatiana, ia să auzi şi tu ce i-am povestit lui Ştef, poate aşa o să înţelegi de ce-i în stare Dragonul! Nu s-a întîmplat decît o dată sau de două ori, ce-i drept – cine mai ţine minte exact? – dar tot n-o să-ţi vină să crezi ce mi-a făcut, a mai spus, cu voce scăzută.

Am lăsat telefonul pe masă şi i-am zîmbit Dragonului. Zice că într-adevăr eşti un fel de Barbă Albastră hip hop şi alta nu, i-am răspuns încet. Şi-am pufnit amîndoi în rîs. Tatiana a povestit ceva mai departe din difuzorul mobilului abandonat între noi, iar Dragonul s-a întins să mă sărute. Cureaua ceasului oprit de la încheietura lui mi-a alunecat încet pe obraz în jos şi m-a răcorit, în timp ce tot încercam să-i prind vîrful limbii cu buzele.

Tu Nicole, mă mai auzi?? a strigat Tatiana din telefon la un moment dat, parcă de pe altă planetă. Ne-am desprins şi am luat telefonul de pe masă.

Mda, te aud, Tatiana, am spus, cu răsuflarea întretăiată. Am ţinut mobilul între ureche şi umăr şi m-am întins după altă prăjitură cu răvaş.

Ai muţit cînd ai auzit, nu? Dar nu scapi aşa uşor, tu, ia să vedem ce-ai de zis, a insistat prietena mea.

Păi ce să zic, frate? i-am răspuns încet, rupînd aluatul şi scoţînd biletul. Chestiile astea nu mă privesc, am adăugat. Tatiana a dat să ţipe din nou, dar am întrerupt-o. Auzi, calmează-te, i-am spus, că nu mai am nervi să ascult tîmpenii! Dacă mai vorbeşti cu Ştef zi-i să-i transmită maică-mii că-s ok, nu mă trafichează nimeni şi-o s-o caut eu cînd ştiu precis că vin acasă, *vale?* Iar lui n-am să-i comunic nimic. A, ba da: să nu mă mai sune că n-am chef de el! Pa-pa, *un beso*[1], ai grijă să nu mînci prea mult *turrón!*

Dragonul a izbucnit în hohote zgomotoase, iar eu am închis telefonul, din care Tatiana începuse din nou să ţipe. Am desfăcut răvaşul şi l-am citit. Mesajul era:

Fly with the dragon and you will become a dragon yourself.[2]

I-am întins biletul Dragonului, privindu-l cu toată seriozitatea de care am fost în stare în momentul acela. L-a citit şi el, ne-am uitat o clipă încruntaţi unul la altul, apoi am început iar să rîdem.

Chiar parcă le potriveşte cineva, să mor eu, a strigat, cu tine şi răvaşele din prăji sînt pe bune, *chiquitita!* Şi s-a întins să mă sărute.

Auzi, i-am spus, cînd s-a dezlipit de mine. M-am gîndit la o chestie.

Aproape că mi-e frică să te întreb la ce, a venit imediat replica.

Ce-ar fi să mă iei cu tine la cursă? l-am întrebat, zîmbindu-i triumfătoare.

---

[1] span. *te pup.*

[2] engl. *Dacă zbori cu dragonul vei deveni şi tu dragon.*

Dragonul s-a rezemat de spătarul scaunului şi-a ridicat din umeri. N-are nici un rost, mi-a spus sec. Ce să faci acolo *solita*[1] cît eu conduc? Să respiri gaze de eşapament şi să se ia toţi cabronii de tine?

Nu, frate, am protestat. Cu tine în maşină!

Cînd a auzit, Dragonul a căscat ochii mari. Păi tu nici permis n-ai, ce să faci cu mine în maşină? Crezi că te ţine?

Da' ce, se cere permisul la curse? l-am întrebat şi a-nceput să se hlizească la mine. Şi evident că mă ţine, am continuat, doar sînt un fel de… maimuţă spaţială!

Dragonul şi-a aprins o ţigară şi mi-a zîmbit galeş. Mda, mi-a aruncat printre două fumuri, de la o vreme încoace am aşa o impresie că te ţine cam orice. M-a privit lung, muşcîndu-şi buzele, cu ţigara fumegînd între degete. Eu te-aş lua, mi-a spus, dar faza e că Don Simón, mafiotul care organizează cursa, nu dă voie cu tipe în maşină, de nici o culoare. Ca să zic aşa…

De ce, mă? m-am mirat. N-a auzit de feminism? Femeia e egală cu bărbatul şi e-n stare să facă orice poate el?

Ăăă… o fi, mi-a răspuns şovăitor, dar cînd vine vorba de condus… hai să fim serioşi, îţi trebuie *cojones!*

Mda, sînteţi misogini, am înţeles, i-am spus strîmbîndu-mă.

Dragonul m-a privit amuzat, a suflat fumul pe nas şi s-a întins după penultima prăjitură cu răvaş. Pe bune că nu pot să te iau în maşină, mi-a spus rupînd aluatul, poţi să te şi superi dar asta e, mafiotul ăla care organizează cursa e obsedat rău, să mor eu… Doar dacă te îmbrăcăm în *chico*[2] şi zicem că eşti copilotul meu. S-a oprit brusc, cu bucăţile de prăjitură în mînă. A ridicat ochii la mine şi ne-am privit fix o secundă. Pe faţă îmi creştea un rînjet din ce în ce mai mare. NU! a strigat Dragonul. Am început să bat din palme şi abia mai puteam să stau la masă. Nu te îmbrac în băiat ca să te iau cu mine în maşină, a continuat Dragonul, ne omoară oamenii lui Don Simón dacă ne prind!

Avem grijă să nu afle, i-am spus repede, încordîndu-mă pe scaun, şi oricum îmi trebuie nişte haine că nu mai am ce purta. Ce mă, nu te ţine? l-am întrebat şi m-am întins peste masă. Cînd m-a sărutat l-am muşcat uşor de buza de jos. Am simţit cum începe să respire din ce în ce mai greu şi-am avut impresia că aud şi cum i se accelerează pulsul.

Ştiu exact cum te îmbrac, mi-a şoptit apoi. Ştiu exact şi de unde, mergem chiar acum, bine că e deschis şi-n siestă, cred că e singurul loc de altfel.

Unde unde? l-am întrebat.

---

[1] span. *singurică.*

[2] span. *băiat.*

La Corte Inglés! mi-a răspuns, întorcîndu-se la răvaşul lui. Un fel de mall, îl ştii şi tu de la Barcelona, nu?… E cam scump, a comentat în timp ce scotea biletul, dar cred că au început deja *rebajas* de după *fiestas*[1]. A desfăcut încet hîrtiuţa rulată, a citit mesajul, a clătinat din cap surîzător şi mi l-a arătat. Pe răvaş scria cu aceleaşi litere elegante:

Your greatness is measured by your gifts, not your possessions.[2]

Am rîs amîndoi o vreme, apoi Dragonul şi-a trecut mîna pe frunte şi-a închis ochii sub care abia atunci i-am observat cearcănele. L-am mîngîiat pe obrajii aspri de la barba care începuse să-i crească şi mi-am dat seama că arde mai tare decît mine.

Cred că-mi trebuie şi mie nişte bomboane, mi-a spus, să-mi priască răvaşele astea şi să fiu pe fază cînd te duc la cumpărături, altfel cine ştie ce prostii te pui să mai iei!

Cît s-a scotocit prin rucsac după pastile şi le-a înghiţit, eu am desfăcut ultima prăjitură de pe platou. Dragonul şi-a aprins o ţigară, iar eu am citit biletul care zicea:

Don't turn a blind eye to the dragon lurking underneath.[3]

Asta ce-o mai fi însemnînd, frate? l-am întrebat, arătîndu-i răvaşul.

L-a citit şi el încruntat, a stat cîteva secunde să se gîndească, după care s-a destins şi-a zîmbit şmecher. A lăsat ţigara în scrumieră, mi-a luat faţa în palme şi m-a sărutat lung şi apăsat, pînă am simţit că nu mai pot să respir. Cînd mi-a dat drumul l-am privit ameţită.

Deci răvaşul ăla, mi-a şoptit, trăgîndu-mi mîna pe sub masă, înseamnă să nu-mi ignori… Am făcut ochii mari şi-am înghiţit în sec. Prin tot corpul a început să-mi circule deodată un şuvoi proaspăt de energie. Bomboanele, mi-am dat seama după cîteva clipe. Şi m-am întrebat dacă la Corte Inglés cabinele de probă sînt destul de încăpătoare pentru doi.

[1] span. *reduceri, sărbători.*

[2] engl. *Măsoară-ţi măreţia prin ce dăruieşti, nu prin ce ai.*

[3] engl. *Nu te preface că nu vezi dragonul care stă la pîndă în adîncuri.*

18

Hola, soy rumano

Alo, *hola,* ra-radio *Dor de ca-casă?* Aş-aş vrea să fac-fac şi eu o de-dedicaţie! a strigat în receptor puştiul de după casa de marcat, scărpinîndu-şi cu o furculiţă pentru peşte, cu trei dinţi, perciunii şateni şi cîrlionţaţi, care-i coborau pînă-n vîrful bărbiei. Aşa-şa deci, a continuat, lăsînd furculiţa să-i alunece pînă la inscripţia imensă de pe tricou: *My girlfriend is out of town*[1]. Pentru Lili-Liliana, a strigat, de la supermarketul Merca-Mercadona, colţ cu El Corte Ing-Inglés… Mesajul? Fiţi ate-tentă, *porfa por favor,* şi notaţi egz-exact că-i impo-portant! Deci aşa: chipu-pul tău… da da, chipul tă-tău, şi drago-dragostea din te-tei… aşaaa, îmi mănîncă zile-zilelei! … Da da, exact! A, nu-nu daţi *Dragostea din tei?* Da' ziceaţi că urmea-urmează ozo-O-Zone… Aha, *muy-muy-muy-muy bien,* lăsaţi că me-merge şi aia, oricum tot la fel su-sună!… De la ci-cine? Păi, ziceţi aşa de la-ncepu-put: *Soy yo-yo,* pipi-caca – Picasso *de Castellón*[2]*!* Me-mersi, *gracias, has-hasta luego*[3]*!*

După ce a închis telefonul, puştiul a aruncat un ochi la monitorul care-i arăta alternativ imagini de la camerele de supraveghere din magazinul destul de mare, dar cam gol – din cauza siestei, mi-a spus Dragonul. Vînzătorul a mai luat cîteva furculiţe de colivă din cutia rotundă de plastic, în care fusese cel mai probabil îngheţată, stricînd crucea de cacao presărată cu bomboane multicolore lucioase, ca nişte ştrasuri, apoi a dat mai tare volumul la radio şi şi-a ascultat rînjind dedicaţia.

Dragonul a rămas în uşa magazinului, uitîndu-se la Pipicacasso ca la un tablou ratat, cu mîinile în şolduri. Cînd pula mea l-au mai angajat şi pe ăsta? a murmurat. A aruncat încă o privire la anunţul scris cu pixul pe o foaie A4 şi lipit pe geam cu scotch maroniu, şi-a oftat din tot sufletul. *¡Rebajas desde martes, 6 de enero!*[4] comunicau literele strîmbe.

Nu-i logic deloc, futu-i, a comentat Dragonul. Zi şi tu, Nicole, n-ar trebui să fie reduceri de azi, că-i luni şi început de săptămînă? m-a întrebat din nou, exact cum făcuse cu un minut în urmă. Am ridicat din umeri şi-am propus să mergem în altă parte, dar Dragonul nici n-a vrut să audă. Nu, mă, a protestat, aici au cele mai tari chestii, stai numa' să vezi!

---

[1] engl. *Prietena mea e plecată din oraş.*

[2] span. *de la Castellón.*

[3] span. *la revedere.*

[4] span. *Reduceri începînd de marţi, 6 ianuarie!*

Sub anunţul despre reducerile din viitorul frustrant de apropiat mai era un abţibild promiţător pentru vînătorii de chilipiruri, pe care Dragonul ori nu l-a observat, ori l-a ignorat cu bună ştiinţă. Era colorat în roşu, galben şi albastru, şi pe el era imprimat cu litere negre:

VORBEŞTE ROMÂNEŞTE
pe 5 ianuarie
şi ai 25% reducere!

Promoţia făcea parte din campania *Hola, soy rumano*[1], iniţiată de guvernul României să promoveze imaginea imigranţilor români în Spania, după cum aflasem de pe fluturaşul primit la intrarea în Corte Inglés. Mi l-a pus în mînă o adolescentă blondă şuviţată, năclăită de ruj roz sclipicios pe buzele cu care se strîmba de zor, cel mai probabil din cauză că o strîngeau pantofii tricolori, cu fundiţă roşie pe vîrf, în care-şi tot frămînta picioarele. Din pliant am mai aflat că cea mai mare concentraţie de români din Spania e chiar în provincia Castellón, unde sînt înregistrate oficial peste 50.000 de persoane – cam jumătate din numărul total de imigranţi legali din zonă, întrecîndu-i pe departe pînă şi pe marocani. De aia zicea Dragonul că aici te loveşti de români la tot pasul, m-am gîndit, se pare că nu vorbea aiurea.

Am vrut să-i spun şi lui de promoţie – eram convinsă că o să fie superinteresat şi că pentru 25% reducere ar fi vorbit şi mandarină –, dar n-am apucat, pentru că m-a tras repede la scările rulante. Le-am urcat împreună în fugă, lăsînd în urmă parterul cu standurile de parfumuri, poşete, bijuterii şi alte accesorii, ca să ajungem mai repede la etajul I, unde se găsea magazinul lui preferat, a cărui atmosferă au stricat-o din păcate absenţa reducerilor şi prezenţa vînzătorului român. În cele din urmă, Dragonul s-a decis cu greu să intrăm.

Ştii de ce plîng chitarele? a făcut Picasso playback în furculiţă, după vocea tînguitoare de la radio. *Le-au rănit amintirile!* a continuat zelos. Abia cînd ne-am apropiat de el am observat ce scria pe insigna agăţată în piept de buzunarul tricoului portocaliu, scurt şi strîmt:

Hola, soy
ION ION DE CASTELLÓN!

Cîntă păsărelele, Despre durerea mea, a mărturisit mai alert radioul, iar puştiul s-a întors cu spatele la noi, prinzînd dintr-o mişcare cutia de colivă şi dînd ritmic din fund. Crezi că şi-a dictat numele bîlbîit cînd i-au făcut insigna şi-aşa i-a rămas? l-am întrebat pe Dragon,

[1] span. *Salut, sînt român.*

care a schiţat un zîmbet, apoi mi-a făcut semn să tac şi m-a tras printre rafturile cu haine, ocolind casa. *Ea cheamă, cheamă pe-altcineva, Plînge chitara mea!* a explodat solistul de la O-Zone din boxe, iar Ion Ion a încremenit cînd a dat cu ochii de noi, lăcrimînd din chitara virtuală pe care o mima scuturîndu-şi de zor furculiţa în dreptul şliţului şi viermuind din degetele de la mîna stîngă, întinsă lateral. Cînd mi-a surprins privirea amuzată mi-a aruncat un rînjet din toată gura, care a rămas să plutească parcă în aer prin magazin – ca zîmbetul dinţat al pisicii de Cheshire din *Alice in Wonderland* – şi după ce m-am pierdut cu Dragonul de mînă printre haine.

Tricoul larg, în dungi albe şi roşii, pe care scria: *Serious* *case*[1], l-am ales destul de repede – chiar dacă ne-am certat un pic de la mărime: eu am vrut XL, dar Dragonul a insistat că mi-e mult prea larg şi-mi trebuie M. A urmat vesta neagră căptuşită, cu fermoar şi imprimeu cu fulger şi pe stînga şi pe dreapta, menită nu doar să-mi ţină cald pe viitor, ci şi să-mi camufleze sînii la cursă. Am parlamentat cîteva minute cînd am ajuns la hanorace, pentru că eu am vrut unul simplu, bleumarin, cu fermoar, dar Dragonul a insistat că e prea subţire pentru ianuarie, mai ales că nu ştim unde mergem, şi mi-a ales unul cu model de pătrate şi dungi alb-negru verticale, cu glugă, blăniţă pe interior şi buzunare adînci.

La standul cu blugi am stat cel mai mult. Dragonul a măsurat pe mine pe rînd mai multe perechi de pantaloni, care mai rupţi, care cu zeci de buzunare, care cu lanţuri. La început am crezut c-o să-mi fie buni ca mărime, dar după ce am probat vreo două perechi am constatat – pe lîngă faptul că aveau un croi oribil – că amîndouă îmi sînt prea largi şi evident prea lungi. Am încercat să-i explic Dragonului de ce nu mi se potrivesc şi să mă lase să-mi aleg singură, dar nici n-a vrut s-audă. Nu-s prea largi, a protestat, ţi-s doar cu vreo două numere mai mari, dar asta-i şi ideea. Îi laşi mai jos pe şolduri, îţi luăm şi-o curea şi-s perfecţi, să mor eu. Deci ăştia care au lanţ cu frunzuliţe de marijuana mi i-aş lua mie, *entiendes*, numai că mi-s prea scurţi.

Dacă tot a venit vorba de lungime, l-am întrerupt, să ştii că am o problemă gravă în legătură cu asta.

Dragonul s-a întors la mine intrigat. *Chiquitita, me ofendas*[2], mi-a strigat, n-am mai primit reproşuri din astea pînă acum!

Am clătinat din cap rîzînd. Lungimea pantalonilor, frate! l-am contrazis. O să mă împiedic în ei! Dragonul a oftat exasperat, apoi şi-a urcat demonstrativ adidasul pe marginea unui cub plin de catarame pentru curea cu leduri multicolore şi mi-a arătat cum se suflecă

[1] engl. *Nebun(ă) de legat.*

[2] span. *mă jigneşti.*

blugii respectivi în interior ca să nu mi se agaţe în încălţări. Îl priveam amuzată şi fără replică, în braţe cu încă trei perechi de pantaloni pe care le selectase să le probez, cînd l-am auzit pe Ion Ion lîngă noi.

¿Os-os puedo ayuda-dar?[1] ne-a întrebat, bîţîind încă din şold pe ritmul şi mai săltăreţ al noii piese româneşti de la postul de radio *Dor de ca-casă.* M-a măsurat din cap pînă-n picioare, cu o sprînceană ridicată, apoi ochii i-au poposit pe buzele mele şi pe faţă i s-a format din nou rînjetul de mai devreme, de parcă l-ar fi cules din aer, de deasupra perechilor de blugi. Dragonul a lăsat piciorul jos şi s-a încruntat la el.

Nu, mersi, ne mai uităm un pic, i-am aruncat vînzătorului, care s-a luminat tot la faţă.

Ei, vo-vorbiţi rom-româneşte! Vă fac-fac red-red– Dar n-a reuşit să termine de articulat cuvîntul, pentru că Dragonul s-a înroşit progresiv, a scos un fel de mîrîit, m-a prins de-o mînecă şi m-a tras mai departe la rafturile următoare. Ion Ion a ridicat din umeri în urma noastră şi s-a întors la casă, unduindu-se după muzică mai ceva ca o cadînă.

Ce pula mea te-apuci să vorbeşti cu ăla în româneşte? m-a certat Dragonul printre dinţi, dînd la o parte pe rînd curelele groase, cu catarame imense, pline de pietricele roşii, albe şi bleumarin aşezate în cruce, la fel de lucioase ca bomboanele de pe forma de cacao ornînd coliva lui Picasso de Castellón. Ai impresia că vreau să mă trag de şireturi cu toţi muiştii? a continuat Dragonul, pînă să apuc să-i răspund. A ales o curea de piele în toate culorile, cu o catarămă pe care scria cu litere metalice: *CRAZY*. Poftim, mi-a aruncat, numai bună pentru tine, cu *IDIOT* văd că n-au. Mergi să te probezi că n-am chef să mai stau mult în cocina asta!

Auzi mă, n-ai decît să te duci învîrtindu-te, i-am răspuns bosumflată, cu stresurile tale de rahat cu tot! Eu chiar voiam să te ajut, i-am strigat din dreptul cabinei de probă. Rămăsese lîngă mănunchiurile de curele, uitîndu-se după mine încruntat, cu mîinile în şolduri.

Cînd m-am văzut în oglinda îngustă din cabină era să izbucnesc în hohote. Îmi pusesem blugii cu lanţ din frunzuliţe de marijuana – dacă tot erau cei mai faini – şi arătam ca unul din puştii de pe care curgeau hainele şi care se dădeau pe skateboard-uri pe scările din faţa muzeului de artă contemporană din Barcelona. Mi-am amintit că atunci am vrut să stau să-i urmăresc, dar m-a tras Tatiana mai departe şi-a trebuit să merg. De la radioul din magazin s-au auzit acorduri dureroase de chitară, care semănau superbine cu muzica celor de la Gypsy Kings. Mi-am lăsat pantalonii mai jos pe şolduri, unde alunecau oricum, i-am strîns în curea şi m-am străduit să-i suflec cum îmi arătase Dragonul, dar n-am reuşit, tot se desfăceau, aşa că am renunţat să mă mai chinui, i-am adunat cum am putut şi-am ieşit. Cînd am tras perdeaua la o parte mi-am dat seama că versurile noii piese sînt de fapt tot în româneşte, apoi am recunoscut şi vocea solistului şi m-a umflat rîsul.

[1] span. *Vă pot ajuta?*

Am fost plecat, dar totuşi am aflat că nu mă mai iubeşti, a început Pepe. M-am uitat spre suportul de care erau agăţate curelele, dar Dragonul nu mai era acolo. *Nu mă mai iubeeeşti,* a răsunat iar vocea tînguitoare, ca un ecou. Am mers pînă la capătul culoarului şi mi-am aruncat privirea de-a lungul peretelui. Pe partea cealaltă n-am descoperit decît o negresă blondă voluminoasă, în bluză strîmtă, cu decolteu adînc, pe care-i atîrna un lanţ gros de aur, cu verigi suprapuse. *Te-am căutat şi-am înţeles: ţi-e teamă să-mi vorbeşti,* a continuat Pepe de la radio, iar eu am înaintat spre femeia care se oprise în dreptul hainelor de piele şi studia atentă căptuşeala de la o scurtă cu guler îmblănit, plină de fermoare şi pe exterior, şi pe interior. M-am uitat în lungul magazinului, dar nimic, doar un el şi-o ea, îmbrăcaţi în treninguri identice, albe strălucitoare, amîndoi cu codiţe împletite şi mîinile încărcate de inele.

Atunci mi-am adus aminte cum a dispărut Dragonul la restaurant cu Roxana chelneriţa, sub pretext că-şi ia rămas bun de la chinezi. *Ce trist era cînd te visam,* a cîntat Pepe mai departe, *şi-nţelegeam că n-are rost.* Chestii de genul ăsta făcea şi Tatiana la Barcelona, mi-am mai amintit, deşi scuza ei preferată era că merge la baie, în special cînd se enerva din orice nimic. Dar poate nu e cazul acum, mi-am spus, poate totuşi e prin zonă. Am luat la rînd sistematic standurile cu haine. *N-are rooost!* a repetat sfîşietor cîntăreţul de la radio. Între maieuri şi tricouri, doar un tătic de proporţii, de mînă cu replica lui fidelă în miniatură, un *hijo pequeño* cu şepcuţă cu cozorocul la spate. Între tricouri şi veste, o asiatică în cizme lungi pînă deasupra genunchilor, cu fustă mini şi pulover în dungi alb-negru orizontale, cărînd vreo şase pungi de cumpărături colorate în mîna stîngă, iar cu dreapta pendulînd o poşetă vişinie lucioasă, aproape cît o valiză. Între veste şi treninguri, din nou cuplul cu haine şi codiţe identice, pe lîngă care au trecut trei adolescenţi unisex, cu glugi pe cap şi bocanci cu ţinte în picioare. *Încep să cred că nu vom retrăi nimic din tot ce-a fost!* s-a jeluit Pepe cînd am revenit la blugi şi m-am convins că Dragonul nu pare să fie nicăieri în partea aceea de magazin.

Poate n-a apucat să iasă, mi-am spus. Am înghiţit în sec şi m-am repezit spre intrare. *Nu mai vreau să te-ntîlnesc!* a strigat Pepe fix cînd m-am izbit de un arab îmbrăcat într-un fel de cămaşă de noapte albă, sub braţ cu o minge verde de cauciuc, cu adidaşi în picioare şi căşti în urechi, care i-au sărit în jurul gîtului de la impact. *Disculpe,* i-am murmurat, iar el m-a privit revoltat, de parcă-l înjurasem. L-am dat la o parte şi m-am străduit să alerg spre casă.

Nu te mai doresc, nu te mai doresc! a urlat Ion Ion, fără să scoată un sunet, în furculiţa de peşte pe care-şi încleştase degetele de la mîna dreaptă, cu pleoapele strînse şi cu arătătorul de la stînga indicînd în direcţia mea. A deschis ochii şi-a încremenit aşa cîteva secunde, apoi a lăsat furculiţa jos şi a ridicat din nou din sprînceană, cu rînjetul crescîndu-i progresiv pe faţă pe măsură ce mă apropiam de el. Am aterizat cu coatele pe pult şi-am observat că furculiţa cu

trei dinţi chiar avea un peşte cam şugubăţ pe mîner: . O fi de la Fishbone, frate, mi-a trecut prin cap, deşi sigla ălora parcă e cu os cu tot.

Nu cumva l-ai văzut pe…? am început, cu răsuflarea tăiată.

¿Tu no-novio?[1] m-a completat Picasso senin. Cu-cum să nu-nu, a ie-ieşit acum vreo cîteva minu-minute, dar n-am n-am văzut încotro s-a du-dus. V-aţi cer-certat? Pentru o clipă, m-am vizualizat apucînd furculiţa de lîngă coliva devorată pe jumătate şi scoţîndu-i ochii lui Ion Ion. Am stat o fracţiune de secundă pe gînduri, apoi am alergat spre ieşirea din magazin. Alo, *chiqui-chiquitita,* m-a strigat vînzătorul, nu poţi să ple-pleci aşa, în ha-ha-hainele alea!

Eram la doi paşi de uşă cînd mi s-a desfăcut cracul stîng de la pantaloni şi mi-a alunecat pînă la podea, agăţîndu-se în tocul botinei. Mi-am pierdut echilibrul şi-a fost cît pe ce să cad în nas, foarte probabil cu doar cîţiva centimetri înainte să se declanşeze alarma de siguranţă de la etichetele de pe mine. Dar m-a prins cineva exact înainte să cad şi cînd am ridicat ochii am văzut că era chiar Dragonul, care a şi început să rîdă.

Ce faci, mă, ai vrut să fugi cu hainele? Unde te duceai aşa hotărîtă? m-a întrebat după ce m-a stabilizat pe picioare.

Am stat cîteva clipe să-mi trag sufletul înainte să-i răspund, iar în timpul ăsta Dragonul a dat o tură în jurul meu, măsurîndu-mă cu privirea şi încruntîndu-se, dar cu zîmbetul schiţat pe buze. S-a oprit în faţa mea, cu mîinile în şolduri, şi-a fluierat încet de două ori. Am vrut să-l întreb direct unde-a dispărut, dar în clipa aceea aş fi putut să pariez că ştiu răspunsul, aşa că m-am răzgîndit.

Mda, am prins drag de ha-ha-hainele astea, i-am spus în cele din urmă, cum sînt largi aşa şi comode mă simt în ele exact ca-n pijamale. Şi dacă tot nu mai avea cine să mi le cumpere, m-am decis să le fur. Pe măsură ce vorbeam m-am gîndit că mai bine aş fi tăcut. Ce mă privea pe mine unde-a fost şi mai ales ce-a făcut acolo?

Dragonul mi-a pus două degete sub bărbie şi mi-a ridicat ochii la el. Adică ai crezut c-am plecat? m-a întrebat încet, cu faţa foarte aproape de a mea, fără să zîmbească.

Am pufnit în rîs. Cum să pleci? i-am replicat fără să clipesc. Am crezut că n-o să vrei să-mi iei hainele fiindcă-s prea scumpe şi nu te interesează red–

N-am apucat să termin de zis, pentru că a început să mă sărute apăsat, tăindu-mi din nou răsuflarea, şi m-am lipit imediat de el. Cum să nu ţi le iau? m-a întrebat cînd mi-a dat drumul. Dă-i în pula mea de bani, tu n-ai văzut cum arăţi în ele? Şi la urma urmei, cît pot să coste trei chestii? S-a aplecat să-mi suflece pantalonii. Şi papuci trebuie să-ţi luăm, a continuat convins, numai ce-am văzut nişte adidaşi faini în vitrina de vizavi, cu şireturi

[1] span. *Iubitul tău?*

colorate diferit. Arată şod de tot, sigur o să-ţi pice cu tronc cînd dai cu ochii de ei, îs aşa… ca de maimuţă spaţială! Ăştia chiar nu-s scumpi, să mor eu, la magazinul ăla au reduceri de azi. Şi apropo, n-am fost decît la budă, pe bune îţi zic.

Q.E.D., m-am gîndit, dar nu i-am spus nimic. Dragonul s-a ridicat zîmbindu-mi galeş, apoi m-a luat de după umeri şi m-a tras spre casă, unde Ion Ion se făcea că nu se uită la noi, îngurgitînd ultimele furculiţe de colivă din cutie. Pînă să ajungem la el, Dragonul s-a oprit la standul cu şepci, de pe care mi-a ales una roşie, cu *STREET DREAM*[1] imprimat deasupra cozoroculuі, sub imaginea unui pistol perfect asemănător cu cel de la gîtul lui Tupac în posterul rechiziţionat de mine noaptea trecută: . Dragonul mi-a adunat părul la spate şi mi-a potrivit şapca într-o parte, apoi s-a dat un pas înapoi să se uite la mine şi-a ridicat din sprîncene. Pentru privirea asta, m-am gîndit, m-aş îmbrăca şi-n gheişă. *Ay chiquitita,* mi-a spus Dragonul, aşa copilot…

Auzi, l-am întrerupt zîmbindu-i complice, trebuie să mă schimb la loc în hainele vechi pe care le-am lăsat în cabină, nu vii să mă ajuţi? Dragonul a început să rînjească.

Tare, Îmi place tare, Dă-o mai tare, Cît poţi de tare, tare! au urlat boxele din magazin, iar eu am rămas cu mîna în pantalonii Dragonului, în cabina de probă. Am pufnit amîndoi în rîs, apoi a continuat să mă sărute pe gît şi să tragă de catarama pe care scria *CRAZY* pînă a desfăcut-o. Mi-a deschis şi blugii, care au alunecat instant pe podea, iar după ce am păşit din ei m-a ridicat în braţe, sprijinindu-mă cu spatele de colţul cam şubred al cabinei. Mi-am încolăcit imediat picioarele în jurul lui, iar el m-a muşcat uşor de lobul urechii şi mi-a şoptit ceva în spaniolă. Dar n-am apucat să-mi dau seama ce, pentru că în aceeaşi fracţiune de secundă am observat şi obiectivul camerei de supraveghere clipind dintr-un led roşu, camuflat aproape de tavan, în colţul diametral opus al cabinei, şi îndreptat fix spre noi. *Bate bate inima, Dar ea n-aude, nu o vrea,* a cîntat vocea groasă din boxe.

Stai, frate, opreşte-te imediat, i-am spus Dragonului, care m-a ignorat la început, apoi a mîrîit ca un căţel deranjat din rosul unui os imens şi greu obţinut şi m-a lăsat jos.

Hai mă Nicole, ce pula mea? m-a întrebat gîfîind şi încruntîndu-se la mine, dar a muţit cînd a văzut şi el camera. Nu se poate, şi-n cabinele de probă, futu-i? s-a revoltat şi-a plescăit din buze. *Cînd eşti prea singur şi camera e goală,* a reluat tipa de la Hi-Q din boxe, *Şi-n jurul tău e-o linişte ce doare.*

Îţi dai seama ce face Ion Ion acum, i-am răspuns amuzată şi mi-am tras blugii vechi pe mine. Dragonul a clătinat din cap scîrbit, în timp ce-şi încheia pantalonii. Înainte să ieşim a

[1] engl. *Visul străzii.*

avut grijă să arate degetul mijlociu la cameră şi să mimeze din buze: Muie, bă! – şi pentru o clipă mi-am imaginat faţa de peşte imbecil a vînzătorului cînd i-a descifrat mesajul.

De cînd e legal să montaţi camere şi-n cabine? i-am aruncat lui Picasso trîntindu-i hainele pe pult. *Dă muzica mai tare!* s-a rugat cîntăreaţa de la radio.

Ion Ion s-a înroşit instantaneu pînă în vîrful urechilor, s-a oprit din bîţîitul pe ritmul piesei şi a dat volumul mai încet. Păi nu-nu, mi-a răspuns cu vocea gîtuită, e-eu le-am pu-pus cînd m-am anga-gajat, dar nu-numai aşa… de pre-precauţie, de la *na-Navidad* încoace, din ca-cauză c-am avut tot felul de pro-probleme cu *rum-rumanos* şi alte naţii de *git-gitanos*[1], ca-care esco-escoteau etichetele de sigur-siguranţă şi pleca-cau cu ha-ha-hainele pe ei! Cînd aţi intra-tat voi – adică tu-tu – nu m-am ui-mui-tat deloc!

Ne-am privit amuzaţi şi l-am urmărit pe Picasso cum e-scoate etichetele de siguranţă şi citeşte codurile de bare ale noilor mele ha-ha-haine. Cînd a terminat, a mai apăsat de cîteva ori butoanele casei de marcat, apoi a dat enter şi pe afişajul negru au clipit cifrele verzui ale preţului final, ca un număr cîştigător la loterie: 332. L-am studiat cu coada ochiului pe Dragon, care a pălit treptat şi-a înghiţit în sec. Ce tare, frate, aproape cît biletul de avion de mîine, fără reducere, l-am tachinat. S-a întors spre mine şi-a schiţat un zîmbet chinuit.

De-de fapt, e cu-cu red-reducere, a intervenit Ion Ion, v-am escă-escăzut cei *veinti-veinticinco por-por ciento*[2] că vorbi-biţi rom-româneşte.

Ce *veinticinco por ciento,* în pula mea? m-a întrebat Dragonul intrigat şi-abia atunci am reuşit să-i explic pînă la capăt ce-i cu promoţia de la *Hola, soy rumano.* Aha, a murmurat încurcat. Mda, fain că te-ai prins, am zis eu că eşti deşteaptă, a recunoscut în cele din urmă, ciufulindu-mă, şi-a scos banii din buzunar să plătească.

Fra-fraţilor, a început Ion Ion după ce ne-a întins restul, vă zic o che-chestie, da' nu vă supă-supăraţi. Nu e bi-bine ce fac-faceţi, e un mare păca-cat! Dragonul s-a încruntat la el şi a fost cît pe ce să-l ia la rost, dar l-am strîns de mînă şi a tăcut. Am văzu-zut eu că nu purta-taţi veri-verighete, a continuat Ion Ion şi s-a pus să caute ceva sub pult.

Păi ea are dermatită de contact, de exemplu, i-a explicat Dragonul, privindu-mă ironic.

Am scos limba la el şi m-am întors spre vînzător care ne întindea un nou fluturaş.

Lu-luaţi de-aici un *fo-folleto,* ne-a spus, e de la ta-taică-meu, p-preot la o bis-biserică din Ca-Castellón, el vă re-rezolvă imediat! I-am smuls hîrtia din mînă, iar Dragonul a luat plasele cu haine de pe pult şi ne-am îndreptat spre ieşire, abia ţinîndu-ne să nu rîdem. S-auzim de bi-bine, fraţilor! a strigat Picasso pe urma noastră. D-doamne-ajută cu cununia şi la t-toamnă la bo-botez!

---

[1] span. *ţigani.*

[2] span. *douăzeci şi cinci la sută.*

Numai după ce-am trecut de uşă am izbucnit amîndoi în hohote. Fii atent, i-am spus Dragonului şi-am început să-i citesc de pe fluturaş:

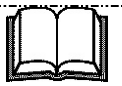

PĂRINTELE ION DE CASTELLÓN

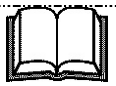

Cununii, botezuri, înmormîntări, pomeni

¡¡¡Y MUCHOS MÁS!!![1]

Pe timp de *crisis,* întoarce-te cu faţa la *Dios! ¿Hay problemas?* Vino la Părintele Ion de Castellón, *el único* care te poate escoate la liman!

Totul la *precios anticrisis!* Accept transferuri bancare şi plăţi cu *tarjeta[2]!*

SERVICII COMPLETE NONSTOP!

Esfinţesc:

case, apartamente, vile de vacanţă (*piscinas incluidas),* rulote, corturi, cuşti canine

maşini: autobuze, camioane, *ambulancias, coches de familia*, *de bomberos, de carreras[3]*

elicoptere, iahturi, motociclete, biciclete, cărucioare de copii şi *monopatínes[4]!*

Fac eslujbe pentru *suerte del negocio[5], fertilidad* şi cîştiguri săptămînale la *ONCE!*

Citesc în *Sagradas Escrituras* – Deschiderea Cărţii *cada domingo[6]!*

¡¡¡NUEVO!!! SUPEROFERTĂ!!!

Exorcisme *ahora* şi prin telefon: 2 la preţ de 1!

Iertarea păcatelor online şi *confesiónes* pe Messenger!

Di la verdad y la verdad te hará libre. ~ Juan 8:32[7]

Adaugă-mă *ahora!* ID: P.IondeCastellon

Pentru donaţii, cont: ES25 SPST CSTL 5225 1109 1140

Banco Santa Pastoría de Castellón

Tel. 635 629 666 Nu ezita! *¡Llama ahora – Dios nunca duerme![8]*

E pe e-speed, în pula mea! a concluzionat Dragonul, rîzînd cu lacrimi, şi m-a tras în magazinul cu adidaşi de firmă de toate culorile, cu preţul redus la jumătate.

---

[1] span. *şi multe altele.*

[2] span. *card.*

[3] span. *maşini de familie, de pompieri, de curse.*

[4] span. *skateboard-uri.*

[5] span. *norocul afacerii.*

[6] span. *în fiecare duminică.*

[7] span. *Spune adevărul şi adevărul te va elibera. ~ Ioan 8:32.*

[8] span. *Sună acum – Dumnezeu nu doarme niciodată!*

19

Ⓟ Volvemos en un trix ⓓ

¿Pero qué hostia más quieres, hijo de puta? ¡Te lo dije que me chupes la pija, tú y tu puta madre![1] a urlat Dragonul la telefon, cu mîna stîngă pe puma roşie, încordată în plin salt, de pe chiloţii mei, în timp ce eu îi făceam semne disperate. *¡Ay!* s-a întrerupt brusc cînd şi-a dat seama în sfîrşit ce încercam să-i spun, din păcate nu de la mine şi cam tîrziu. *¡Ay disculpe!* a continuat. Adică vă rog să mă iertaţi, futu-i… mii de scuze din nou!… Ba da, doamnă, eu sînt… Dragonul m-a privit pierdut şi-a înghiţit în sec. Am ridicat din umeri şi-am întins mîna spre mobil, dar mi-a făcut semn să stau puţin. Ba sigur că da, *soy rumano, de Timişoara!* a strigat cu toată seriozitatea şi cînd l-am auzit n-am reuşit să mă abţin şi-am pufnit în rîs. Mi-a întors o privire tăioasă. Vorbeam în spaniolă fiindcă am crezut că e… altcineva, a continuat. Nu, doamnă, nu sînt traficant, n-am traficat nimic în viaţa mea, decît nişte… merdenele, dar asta demult de tot. Nu sînt zevzec, doamnă, sînt doar un imigrant ile… cinstit, muncesc şi eu pe-aici ca toţi românii din Spania…

Ne-am uitat unul la altul şi a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu încep să chicotesc. Nu, doamnă, a spus mai departe Dragonul, nu i-am făcut nimic, n-am atins-o nici cu… un deget. Şi-a lăsat mîna să alunece pe sub marginea chiloţilor mei şi pe faţă i s-a întins un rînjet mai ceva ca al lui Ion Ion de Castellón.

Am încercat să mă trag înapoi, dar n-am putut, pentru că se urcase peste mine şi m-a ţinut strîns pe loc cu picioarele. Cînd m-a atins cu degetul mare m-am încordat din toţi muşchii. Da, doamnă, a continuat Dragonul, mişcîndu-şi degetul circular, e aici cu mine şi se simte… ce mai, se simte foarte bine! Uitaţi, vorbiţi cu ea!

Mi-a întins telefonul şi pînă să-l duc la ureche i-am şoptit: Opreşte-te, *please*[2]*!* Dar el mi-a întors un rînjet şi mai mare, apoi s-a aplecat peste mine şi-a coborît rapid cu limba de la baza gîtului pînă pe sînul meu drept. M-am străduit să respir normal, dar n-am reuşit.

Da, mama, am îngăimat la telefon. De la televizorul pornit, al cărui ecran mi s-a înceţoşat în faţa ochilor, o voce feminină languroasă a început să explice avantajele unui abonament lunar la salonul Royal Beauty. Da, mama, am continuat, ce să fac, uite… foarte bine… tocmai, tocmai mă… relaxam, mă… uitam la televizor! Tu ce mai faci?

---

[1] span. *Dar ce naiba mai vrei, fiu de curvă? Ţi-am spus să mi-o sugi, tu şi curva de mă-ta!*

[2] engl. *te rog.*

Mesajul de la Ştef venise cu cinci minute mai devreme, cînd Dragonul era plecat să se bărbierească, iar eu mă jucam de zor *Space Monkey* pe mobilul lui, tolănită în patul din dormitorul de oaspeţi al chinezilor. Aveam pe mine doar chiloţii cu puma, pe care Dragonul mi i-a aruncat în braţe imediat după ce-am ajuns şi ne-am instalat, fix înainte să plec la duş. *For you*[1]*,* mi-a zis şi-a schiţat un zîmbet misterios.

Cînd am scos din pungă chiloţii tanga negri, cu felina de firmă imprimată şi pe faţă, şi pe spate, am făcut ochii cît roşiile modificate genetic şi pline de nitraţi, mai ales cînd am observat eticheta cu preţul, atîrnînd încă de bucăţica de cîrpă. Cu banii ăştia, am fost tentată să-i spun Dragonului, îmi cumpărai vreo patruzeci de pisicuţe normale. Apoi m-am gîndit că probabil tocmai de aia lăsase eticheta la locul ei. Dar mai important era că de asta dispăruse de fapt la mall. Parcă ziceai c-ai fost la budă, frate, i-am aruncat zîmbind, cu chiloţii în mînă.

Am fost şi la budă, mi-a răspuns repede, dar cît puteam să stau acolo?

În drum spre baie, am trecut din nou pe lîngă camera băiatului chinezilor, care nu ieşise nici măcar să ne salute. Poate într-adevăr nu ne auzise intrînd, pentru că dincolo de uşă se auzeau numai zgomote de împuşcături virtuale şi urlete intermitente şi ascuţite.

Cînd m-am întors de la duş, înfăşurată în prosop, lipăind pe gresie şi lăsînd un şir de ude de la baie pînă în cameră, Dragonul se uita la televizor, cu sonorul dat tare, la ce se mai întîmplă în raliul Dakar. Cînd m-a văzut a scăpat telecomanda din mînă. Mi-a desfăcut imediat prosopul şi-a vrut să sară pe mine, dar l-am trimis să se radă ca să nu mă mai zgîrie.

M-am uitat şi eu cîteva minute la raliu, doar ca să văd Volkswagen-ul lui Sainz cu roţile în sus într-un fel de prăpastie lunguiaţă, survolată de elicopterul din care se filma. Am schimbat postul şi-am dat peste un alt reportaj despre organizaţia teroristă *La Mano Negra* şi primul lor atentat eşuat la Madrid, apoi peste un documentar despre transsexualii *prostitutos* din Valencia, majoritatea imigranţi – din Columbia, România, Maroc – care o fac pentru bani de droguri, iar unii cer doar 5 euro pe-o felaţie şi 20 pe servicii complete. Am apăsat din nou pe butonul ▲ şi pe noul canal am găsit o reclamă la campania *Hola, soy rumano,* în care şeful spaniol al lui Stoenică din Bilbao a povestit convins ce harnic şi de încredere e directorul român al lanţului său de hoteluri. Pe postul următor era o emisiune despre – ce altceva? – efectele devastatoare ale crizei în Spania, de data asta asupra turismului, în toată ţara, dar mai ales pe coasta de est, unde numărul de vizitatori a fost alarmant de mic de sărbători. Apoi a sunat mobilul Dragonului pe noptiera de lîngă pat. N-am răspuns, am văzut doar că apelantul e Leopold. Cînd s-a oprit din cîntat, am început imediat să mă joc, cu o ureche la televizor

[1] engl. *Pentru tine.*

unde erau acum reclame. Nu le înţelegeam textele decît pe jumătate, dar mă prindeam în mare cam ce vor să zică şi le completam în minte ca pe-un rebus.

Telefonul mi-a ţiuit în mînă tocmai cînd maimuţa spaţială trăgea o rafală neîntreruptă de rachete în depozitele de deşeuri şi se învîrtea în jurul cozii ca un titirez, iar la televizor a apărut un peşte roşu cu ochii bulbucaţi, care a început să-şi laude calităţile gustative, valorificate la maxim în nemaipomenitul sandviş McPez, şi să strige din buzele răsfrînte: *¡Cómeme, cómeme!*[1] Noul mesaj de la Ştef a fost mult mai împăciuitor.

sint q maica-ta, zicea, *te sun in 5,pls raspunde&zi k esti ok,altfel pe bune k anunta politia.q mine am inteles k nu vb,pp k discutam cind vii acas.sper k ai o explicatie f.buna pt tot shitul asta.raspunde pls,e maica-ta,nu eu!*

Am intrat imediat în meniu şi-am dat *borrar* la mesaj, dar ştiam că de data asta o să trebuiască să vorbesc. Am oftat şi m-am întors la maimuţa mea. Din păcate, n-am apucat să mai salvez o dată Pămîntul de deşeurile radioactive care-l ameninţau, pentru că în cameră a intrat Dragonul. Te-a sunat Leopold, i-am spus încet, nu i-am răspuns, apoi –

Să mi-o sugă, mi-a tăiat-o repede, scoţîndu-şi tricoul şi urcîndu-se în pat.

Am rămas cu telefonul în mînă şi cu ochii pe dragonul roşu tatuat, care a început să sufle fum pe nări de cum m-a văzut. Părea că pălise un pic la culoare – din cauza luminii slabe, mi-am spus, care abia pătrundea prin spaţiul dintre draperii – dar se zbătea sălbatic pe pielea Dragonului, încolăcindu-se şi desfăcîndu-se încontinuu, ca un şarpe prins într-un borcan prea strîmt. Cînd l-am atins ardea la fel de tare ca-n noaptea trecută. Oricît am încercat, nu mi-am putut lua ochii de la el. Şi-a înfăşurat limba despicată la vîrf în jurul încheieturii mele şi mi-a tras mîna în jos, iar Dragonul s-a aplecat peste mine, cu palma grea pe şoldul meu şi mi-a şoptit: *Por fin, chiquitita, te voy a follar como*[2] –, dar n-a apucat să termine de zis pentru că a sunat telefonul pe care-l scăpasem lîngă noi pe pat. Dragonul a ajuns primul la el şi cînd a văzut numărul a răspuns fără să stea pe gînduri şi-a început să urle.

Da mama, încă repetam zece minute mai tîrziu, pentru a mia oară de cînd dusesem mobilul la ureche, fără să fiu sigură dacă ce-am spus se potriveşte cu ce m-a întrebat maică-mea. Aş fi putut să-i povestesc în detaliu cum îmi petrec vacanţa de iarnă, dar săraca ar fi zis că „Bag din Top" mai ceva decît Luca, puştiul din romanul lui T.O. Bobe, care muncea de zor la Compunerea lui trăsnită. În plus, Dragonul îmi sufla fierbinte între sîni şi continua să-şi plimbe buzele şi limba pe mine, iar mama a început să plîngă. Atunci am vrut să-i închid, dar am auzit-o ca prin vis murmurînd că ar trebui totuşi să anunţe poliţia, pentru că sigur mi-a făcut cineva ceva, altfel nu m-aş purta aşa, nici cu ea, nici cu Ştef.

---

[1] span. *Mănîncă-mă, mănîncă-mă!*

[2] span. *În sfîrşit, fetiţo, o să te fut ca…*

Ce poliţie, mama, ai înnebunit? am reuşit cu greu să protestez. Mă comport supernormal, am continuat, înfigîndu-mi unghiile în umărul Dragonului şi înghiţind în sec. Dar maică-mea a insistat că am luat-o razna cu totul şi ce-o să mă fac cînd vin acasă şi mă trezesc cu divorţul pe cap. M-am întrebat dacă Ştef o aude şi ce părere are acum despre veşnica obsesie a mamei – care încă dinainte de nuntă a tot încercat să se pună în calea destrămării minunatei noastre căsnicii, chiar şi cînd lucrurile păreau că merg bine.

Mi-am desfăcut picioarele cu încă un centimetru şi-am simţit cum se încordează mîna Dragonului, întinzînd şi mai mult materialul pe care era imprimată puma, şi cum mă muşcă de sfîrcul stîng mai tare ca pînă atunci. Preia controlul propriului viitor, a proclamat televizorul în spaniolă cu voce maternă, vaccinîndu-te împotriva virusului papiloma uman, o cauză majoră a cancerului de col uterin.

Păi nu-i nici o tragedie, i-am explicat maică-mii cu respiraţia întretăiată, mai divorţează lumea. Şi-atunci Dragonul s-a ridicat de pe mine, privindu-mă serios şi încruntat, iar mama a început să plîngă cu sughiţuri.

M-am străduit s-o liniştesc, i-am spus că n-are rost să mai stăm aiurea la telefon, pentru că vorbim cînd ajung acasă – peste cîteva zile, o săptămînă, cum primesc actele de la consulat –, că acum sînt superok şi am absolut tot ce-mi trebuie. În cele din urmă s-a calmat cît de cît, deşi m-a ameninţat c-o să mă sune în fiecare seară să se convingă că sînt bine şi n-am fost totuşi traficată.

Dragonul încă mă mai privea lung cînd am închis telefonul şi i-am şoptit cu zîmbetul pe buze: Ce te-ai oprit şi tu cînd era mai palpitant, frate? *Carry on, carry on!*[1]

Rînjetul i-a revenit pe faţă. Mă gîndeam ce-ar zice maică-ta dacă ar şti ce-o să te mai trafichez peste cîteva ceasuri, mi-a spus, şi-am început amîndoi să rîdem. Dar mai întîi trebuie să te fac praf, a adăugat şi s-a aplecat la loc peste sînii mei, învăluindu-mă într-un nor de parfum de mandarine.

A început să coboare cu buzele mai jos, din ce în ce mai jos, iar degetele i-au alunecat înapoi pe sub felina de firmă imprimată pe bumbacul negru. Cînd a dat puma deoparte şi m-a atins cu vîrful limbii, abia mai respiram. Chiar sub ochii mei, dragonul roşu i s-a desprins încet de pe piele, a sărit pe corpul meu şi a început să se tîrască în sus pe mine, cu labele reci şi umede, dar cu ghearele strînse ca să nu mă înţepe.

O fi de la pastile, mi-a trecut prin minte, de-aia mi se-arată aşa, dar posibilitatea asta nu mă ajuta cu nimic, nu mă făcea să vreau mai puţin să fie viu. Am clipit să nu-l mai văd şi ecranul luminat al televizorului mi-a tremurat în faţă, pînă cînd imaginea s-a tulburat de tot, dar vocea robotică de pe canalul trei mi-a răsunat clar în urechi exact cînd Dragonul mi-a

[1] engl. *Continuă, continuă!*

petrece *momentos magicos* pe Costa del Azahar, o vacanță inolvidabilă[2] în care localnicii îți vor oferi nopți fierbinți pe malul mării, amintirile și pasiunea lor pentru aventură în cadrul campaniei *Comunidad Valenciana, Te doy todo*[3]

și și-a strecurat palma umedă sub mine, ridicîndu-mi bazinul ca să poată

călătorește cu noile autocare supersonice care traversează Europa în lung și-n lat, bucură-te de siguranță și confort, lasă-te pe mîna șoferilor experimentați care te duc la destinație ca vîntul și ca gîndul

cînd am vrut să mă ridic m-a ţinut pe loc încordîndu-şi degetele pe şoldurile mele, prinzîndu-mă cu buzele şi

savurează cubulețe de feta clasică plutind în saramură, într-un ambalaj revoluționar care păstrează prospețimea mai mult, mult mai mult, produs fabricat de *Chrysantos e hijos* din Danemarca

m-am agăţat cu amîndouă mîinile de suportul metalic de la capătul patului, care a zăngănit de perete, strivindu-mi degetele, iar Dragonul

încearcă noul joc video *Grand Theft Auto IV* în varianta spaniolă, pentru *machos* pe bune, cu supereroul răufăcător imigrant care scapă întotdeauna de urmăritori în mașini furate și declară solemn în final: *I am the one who survives*[4] subtitrat în spaniolă

tu sabor me vuelve loco[5] mi-a şoptit cu ochii mari şi obrajii aprinşi, apoi s-a aplecat la loc, iar dragonul roşu ghemuit pe mine s-a întins şi şi-a scos ghearele ca să

vizitează noul tattoo shop *Don Diablo,* la noi îți poți tatua draci, sirene, pterodactili și alte animale exotice, beneficiezi de promoția *dos tatuajes por el precio de uno** -

[1] span. *Publicitate! Revenim imediat!*

[2] *inolvidable* = span. *de neuitat.*

[3] span. *Comunitatea Valencia, Îți dau totul.*

[4] engl. *Sînt cel care supraviețuiește.*

[5] span. *gustul tău mă înnebunește.*

**applican restricciones para gente muy morena*[1]

fără obstacole, fără pauză, ca şi cum în pielea mea găsea şi aer şi apă şi lumină, mă respira mai adînc tot mai adînc pînă cînd

dăruieşte-ţi albumul *Thriller* pe DVD de luxe la 25 de ani de la lansare, cu Michael încă negru şi extrem de creţ, cu dinţi ascuţiţi de vampir, pe care şi-i înfige iar şi iar şi iar în pielea victimei care ţipă ţipă ţipă ţipă

O să zică vecinii c-a înnebunit Ma Ling de tot, mi-a spus Dragonul gîfîind şi tîrîndu-se în sus pe mine. Am rămas cîteva clipe nemişcată, cu ochii închişi, să-mi ascult pulsul bubuind în urechi. Na, cum îi? m-a întrebat surîzînd cînd am ridicat pleoapele. Am rîs şi eu, iar el a continuat: *¿Algo más?*

I-am şoptit ce vreau şi m-am întins să-l muşc de umăr. M-a prins de păr şi mi-a tras capul înapoi pe pat, s-a aplecat să mă sărute şi să-mi murmure în spaniolă exact ce-are de gînd să-mi mai facă. S-a ridicat cu degetele încleştate încă în părul meu şi m-a tras în sus cîţiva centimetri spre el, apoi s-a întins să aprindă veioza de pe noptieră şi mi-a dat drumul. În cădere, m-am sprijinit cu încheietura mîinii în telecomanda de pe cearşaf, apăsînd cine ştie ce buton, şi pentru o clipă ochii mi s-au fixat pe ecran, apoi am alunecat înapoi în perne tocmai cînd Dragonul şi-a scos

¡PUBLICIDAD! ¡VOLVEMOS EN CUATRO![2]

cel mai tare magazin online de arme albe: topoare, cuţite rituale, pumnale, macete, bisturie, baionete, bricege, lănci, harpoane, spade medievale şi săbii de samurai, o colecţie impresionantă – încearc-o acum şi nu te va dezamăgi!

Hai mai jos, mi-a spus Dragonul, lăsînd o clipă cuţitul şi trăgîndu-mi pernele de sub cap. M-am ridicat repede după el şi-am tresărit cînd o picătură sărată de transpiraţie mi-a alunecat sub sînul drept, exact pe centimetrul unde ghearele dragonului

NicoCut: o soluţie revoluţionară ca să te laşi de fumat – injectează doar cîteva picături în filtrul fiecărei ţigări înainte s-o aprinzi ca să reduci absorbţia nicotinei* - *se

[1] span. *două tatuaje la preţ de unul* - *cu excepţia persoanelor cu tenul foarte închis la culoare.*

[2] span. *Revenim în patru minute!*

eliberează fără prescripție medicală, dacă apar manifestări neplăcute, ignorați-le

Am apucat strîns mînerul roşu şi palma mi s-a mulat imediat după forma dragonului. *Chiquita pilla,* mi-a şoptit Dragonul din vîrful buzelor, rîzînd, şi-a dat să mă prindă de încheietură. M-am ferit la timp, am dus cuţitul la spate şi l-am oprit pe Dragon punîndu-i cealaltă palmă pe piept. Cînd mi-a văzut privirea i s-a

vino la cel mai tare dance party din Europa, cu DJ-ii tăi preferați care-ți vor mixa fără încetare de la miezul nopții pînă-n zori – o explozie neîntreruptă de senzații tari

Acum te fac eu praf, i-am spus, şi-apoi vedem cine trafichează pe cine, frate! Mi-am trecut vîrful unghiilor de la mîna stîngă în jos pe tatuajul lucind palid în lumina slabă a veiozei. Dragonul a tresărit şi a încercat din nou să-mi ia cuţitul. Ce mă, l-am întrebat, ferindu-mă în continuare, nu te ţine?

S-a oprit, m-a privit lung şi-a înghiţit în sec. *Vale,* mi-a şoptit, *vamos.* L-am împins pînă s-a lăsat pe spate pe pat, sprijinindu-se o secundă în telecomandă, apoi dînd-o la o parte exact cînd m-am aşezat călare peste el şi cu mîna stîngă i-am prins

¡PUBLICIDAD! ¡VOLVEMOS EN DOCE![1]

regăsește-ți originile, studiază-ți limba maternă ca să te poți întoarce în țara ta, un program guvernamental pentru imigranți care oferă cursuri gratuite de: română, arabă, bulgară, chineză, portugheză, poloneză, georgiană, rusă, turcă și multe altele

Eşti dementă, mi-a şoptit Dragonul, eşti dusă rău, o să mă-nnebuneşti şi pe mine de tot. Mă, ai grijă cu lama aia, vezi să nu

descoperă dacă nu ai rămas cu *daño permanente*[2] după un accident rutier grav; *síntomas típicos:* membre rigide, contracții, dureri în zona lombară, tumefiere, furnicături, leziuni aparent minore, usturime localizată, dificultăți de respirație și puls accelerat

Vezi că n-ai păţit nimic? i-am spus rîzînd şi-am dus vîrful cuţitului înapoi în sus de la

[1] span. *doisprezece.*

[2] span. *leziuni permanente.*

Cassandra, ţiganca oarbă din Elche, îţi ghiceşte norocul online în cărţi de tarot: trecutul, prezentul şi viitorul, dacă o să-ţi termini de plătit ipoteca la apartament, cît te mai ţine maşina, de cînd şi cu cine eşti gravidă şi cum să-ţi îndeplineşti cele mai ascunse dorinţe

lăsat cuţitul şi m-am aplecat să-l sărut, iar Dragonul a închis ochii şi palmele i-au alunecat în sus pe şoldurile mele, unde s-au oprit şi m-au apăsat pînă cînd

uită-te la televizor pe mobil: în adîncurile LCD-ului te vei descoperi chiar pe tine, uitîndu-te la televizor pe mobil – cu noua tehnologie *¡El mundo es móvil!*[1]

Lumi în lumi telescopate, Mircea a avut dreptate, m-am trezit că-i picur la ureche, ameţind parcă instantaneu de la parfumul amărui.

Te-ai pus să-mi faci rime? m-a întrebat Dragonul rîzînd, cu răsuflarea întretăiată. Şi cine pula mea e Mircea?

Lasă, nu-ţi bate tu capul, i-am spus ridicîndu-mă, cu mîna pe mînerul dragon, mai bine

explorează adîncurile Barcelonei cu metroul – cea mai întinsă şi sigură reţea de tuneluri, cel mai fascinant mijloc de transport în comun, care te duce într-o clipită de la periferie în inima metropolei

şi i-am simţit pulsul din vîrful lamei, pe care i l-am plimbat în jos pe gîtul plin de solzi al dragonului, şi i-am spus că o să-i fac

doar permis de muncă şi nu mai eşti *clandestino,* aplică la *Oficina de Extranjeros*[2] din comunitatea în care locuieşti, cu formular tipizat şi toate actele care-ţi atestă identitatea, studiile şi experienţa, traduse şi legalizate, şi declaraţie pe propria răspundere de la angajator* - *obţinerea unui răspuns durează între 3 şi 6 luni

Mai repede? l-am întrebat şi-a dat din cap că nu.

Exact aşa, mi-a şoptit, şi m-a împins în spate, apăsîndu-şi mîna cu inelul fierbinte între

te-a renegat familia? revino în graţiile mamei parcîndu-i în faţa casei un automobil de

[1] span. *Lumea e mobilă!*

[2] span. *Oficiul pentru străini.*

lux: Cadillac, Mercedes, BMW – cumpără-l acum şi nu vei regreta!* - **¡créditos NO!*

nu m-am oprit, mi-am încordat pulpele pe şoldurile lui şi-atunci Dragonul s-a ridicat spre mine şi şi-a desfăcut

încearcă noua băutură energizantă care te face să simți că zbori, o singură înghițitură și vei simți că prinzi aripi

como un sueño, mi-a şoptit, nu te opri, şi nu m-am oprit, l-am împins înapoi şi m-am aplecat peste el să-i simt mai bine

¿Has venido aquí con grandes ilusiónes? El sueño americano continua con[1] –

¡Coño botónes![2] a strigat Dragonul tresărind şi s-a tras de pe telecomanda pe care se aşezase cu umărul.

Am apucat-o imediat de lîngă el, am închis televizorul şi-am azvîrlit-o cît colo pe gresia cărămizie. Telecomanda a aterizat cu zgomot şi-n aceeaşi clipă s-a şi dezmembrat, i-au sărit butoanele rotunde de pe faţă şi cele două baterii din locaşul lor, s-au rostogolit pe lîngă perete şi pe sub pat, împrăştiindu-se în toate direcţiile. M-am întors la Dragon, care mă privea cu ochii mari, cu buzele întredeschise.

Unde-am rămas? l-am întrebat rînjind.

[1] span. *Ai venit aici cu idealuri măreţe? Visul american continuă cu.*

[2] span. *Naiba să le ia de butoane!*

20

Me dicen el clandestino

Parcă am fi mai degrabă în *Batman,* să mor eu, mi-a spus Dragonul rîzînd, apropiindu-şi buzele fierbinţi de urechea mea şi cuprinzîndu-mă cu un braţ pe la spate. Acuşi îmi desfac pelerina, a continuat, te iau pe sus şi te duc în zbor peste Gotham City, să-ţi arăt toate specimenele din Babilonul meu. Chiar era o scenă cu o clopotniţă în primul *Batman,* nu? Aia în care Bruce se bate cu Jokerul pentru Kim Basinger?

Am ridicat din umeri, mi-am scos şapca de pe cap fiindcă nu vedeam bine de cozoroc şi m-am rezemat de Dragon, care şi-a desprins o clipă braţul din jurul meu să-şi aprindă ţigara. În vîrful clopotniţei sufla un vînt tăios care mi-a adus tot părul în ochi, aşa că mă uitam la Gotham City printre dungi roşiatice, ca şi cum din soarele care apunea se prelingeau dîre de vopsea sîngerie. Ajunsesem sus de vreo două minute şi stăteam să ne tragem sufletul după urcuşul pe treptele înguste şi întortocheate, care păreau că nu se mai termină. Fusese ideea mea să ne suim în turnul care trona peste Castellón, aşezat pe diagonală faţă de catedrala gotică din centru, cînd Dragonul şi-a exprimat tot soiul de nelinişti că nu putem observa cum trebuie zona în care urma să-l ajut să-şi tranzacţioneze *turrón*-ul.

Îngrijorările lui se datorau în principal aglomeraţiei de pe străzi, mai mari ca de obicei în seara aceea. Ca să ajungem în *barrio*-ul unde ştia el un loc „cu vad bun", am traversat oraşul cu maşina în ritm de melc, aşteptînd minute în şir în intersecţii. Să-l fut eu pe ăla de-a inventat *Reyes Magos!* a strigat de cîteva ori Dragonul, dar apoi a recunoscut că aglomeraţia care ne tot încetinea e cu două tăişuri – ca şi cuţitul lui cu mînerul în formă de dragon pe care îl purta în jurul gleznei, după ce-l recuperase cu greu de la mine acasă la chinezi. Pe de o parte, mi-a spus, din cauza fiestei foarte probabil crescuse nu numai numărul de traficanţi concurenţi, ci şi al poliţiştilor care făceau de rond în zone rău famate. Pe de altă parte, aglomeraţia avea să-l ajute să-şi vîndă marfa repede şi la un preţ mai bun decît ar fi sperat, din cauza numărului ridicat de doritori de… deserturi tradiţionale instant.

Rollin' down the street, smokin' indo, sippin' on gin and juice[1], au cîntat mai multe voci subţirele din boxe cînd ne-am oprit în prima intersecţie blocată, completate imediat de

[1] engl. *Fac joint-uri pe stradă, fumez indo* [amestec de marijuana ş.a.], *sorbind din gin cu suc.*

Snoop Dogg, care s-a declarat perfect *Laid back*[1], exact cînd Dragonul a început din nou să înjure. Era un CD mai vechi, m-a informat cînd ne-am urcat în Peugeot şi a pornit muzica, dar cu piese superpotrivite pentru ce aveam de gînd să facem. Ne pusesem costumele de traficanţi – eu noile ha-ha-haine cumpărate de la Corte Inglés, atît de asemănătoare cu ale Dragonului încît am fi putut fi confundaţi dacă n-ar fi fost diferenţa de înălţime şi părul meu roşu, vizibil din cauza cîtorva şuviţe care-mi tot alunecau de sub şapca de vis cu pistol şi-mi curgeau pe lîngă obraz. Măcar tricoul meu are un mesaj mişto, m-am consolat, nu vreo inscripţie de genul: *OH MY GOLD!*[2] ca cea care trona mare pe pieptul Dragonului.

Ne-am prins de ce era blocată *glorieta*[3] dincolo de care se întindea faleza exact cînd Snoop Dogg şi-a mărturisit propriile preocupări, foarte similare cu ale fanului său împătimit: *With my mind on my money and my money on my mind*[4]. Drept în faţa noastră, la începutul plajei, era un mini-parc tematic pentru copii, cu un amfiteatru din placaj în secţiune, cu gladiatori bidimensionali, însoţiţi de leii, taurii şi tigrii aferenţi, urmăriţi atent de filozofi şi cezari în togi şifonate, cu lauri ieşindu-le vertical din chelii, ca şi cum le-ar fi crescut direct din creier. *Caput Mundi*[5] părea să fie numele parcului, dar cînd ochii mi-au alunecat dincolo de scena tipică pentru lumea romană n-am mai fost convinsă că e vorba despre strămoşii noştri comuni cu spaniolii. Privirea mi s-a oprit pe un wigwam în mărime naturală, pictat cu bizoni, mustangi şi indieni cu pene în păr şi arcuri cu săgeţi sau tomahawk-uri în mîini, înconjurat de o piscină circulară şi îngustă, pe care se legănau cîteva pirogi precare.

Snoop Dogg şi-a reiterat neliniştile pecuniare cînd amfiteatrul şi wigwam-ul au fost obliterate de primii participanţi la manifestaţia care ne oprise: o armată de vreo 20 de mămici şi tătici împingînd fiecare minim un cărucior cu *niño incluido* şi strigînd pe multe voci: *No a la guerra, no a la violencia*[6], ca într-un concert de canto *impromptu* susţinut de trupa de amatori a provinciei. Părinţii erau urmaţi de (probabil) ceilalţi membri ai familiei, unchi, mătuşi şi bunici, care se tîrîiau prin intersecţie strigînd şi ei sloganuri pacifiste nedesluşite şi fluturînd fiecare cîte-o pancartă cu un nume de ţară sau regiune, ca într-o listă în dezordine alfabetică dintr-un atlas geografic selectiv: Afganistan, Pakistan, Kashmir, India, Bengal, Sri Lanka, Laos, Columbia, Senegal, Ciad, Cecenia, Sudan, Palestina, Israel, Iran, Irak, Turcia, Burma, Nigeria, Congo, Uganda, Algeria, Somalia, Mexic, Filipine, Thailanda şi încă vreo

[1] engl. *Relaxat.*

[2] engl. *Oh, aurul meu!* [joc de cuvinte, *god* engl. = dumnezeu].

[3] span. *sens giratoriu.*

[4] engl. *Cu mintea la bani şi banii în minte.*

[5] lat. *Capătul lumii.*

[6] span. *Nu războiului, nu violenţei.*

două de care nici nu auzisem. Manifestaţia era încheiată de un rastaman brunet, dar cu pielea albă ca laptele, arătînd în toate părţile un semn imens, pe care nu-l mai văzusem în locuri publice decît la noi la Finanţe şi la ştirile despre americani isterici: . Băga-mi-aş pula în manifestaţiile voastre de rahat! a strigat Dragonul, suflînd fum pe nări.

La a doua intersecţie a fost aproape şi mai enervat, cel puţin o vreme. L-a sunat din nou posesorul de drept al *turrón*-ului să-l întrebe de sănătate, iar Dragonul l-a amînat pe mai tîrziu în seara aceea, spunîndu-i cu toată seninătatea că acum nu poate ajunge fiindcă e blocat în trafic – ceea ce, la urma urmei, era perfect adevărat. Cît a vorbit la telefon, prin faţa ochilor ni s-a perindat cu încetinitorul o procesiune religioasă, cu statuia lui Jesús în alb şi roşu ca un mărţişor, în picioare pe un scaun purtat pe umeri de cîteva figuri mascate în albastru, cu glugi ascuţite, perfect asemănătoare cu cele de la Ku Klux Klan. Figurile erau urmate de maşini cu remorci în care stăteau oameni costumaţi de toate vîrstele, înghesuiţi unii în alţii ca porcii duşi la tăiere. Dragonul a închis telefonul şi-a început iar să înjure, iar eu am oftat şi mi-am aruncat privirea pe geamul de lîngă mine.

Mi-a sărit în ochi din prima o clădire care lucea de parcă fusese unsă cu ruj lichid cu sclipici şi pe care scria mare: *Clínica de reproducción asistida* – aha, mi-am spus, aşa se explică afluenţa de prunci pînă la urmă. Apoi am observat şi farmacia din stînga clinicii. Cînd am văzut cum se cheamă am pufnit în rîs şi i-am făcut semn Dragonului să se uite şi el. *Happy Pills*[1] era numele caligrafiat în litere roz deasupra intrării, iar în geam era pusă o pancartă plină de pilule de toate formele şi culorile, cu mesajul: *¡Las mejores recetas contra la crisis!*[2]

Da mă, a comentat Dragonul, ar trebui să-mi deschid şi eu o farmacie. O angajez şi pe Roxana cînd o dă Chewing Gum afară, tot e chimistă, şi să vezi ce de-a bani fac de pe urma crizaţilor! *The kinda candy I sell,* a explicat Snoop Dogg din boxe, *They don't sell it at the liquor store*[3]. În clipa aceea dintr-o remorcă au sărit mulţi adolescenţi costumaţi – cu bărbi de vată şi fesuri colorate, de sub care le ţîşneau urechi ascuţite ca de spiriduş – şi ne-au aruncat pe parbriz pumni de bomboane învelite în staniol. *Candy,* l-a completat pe Snoop o voce feminină languroasă, *You want 'em, I got 'em, Drippin' like water*[4], iar eu şi Dragonul ne-am privit amuzaţi.

Lîngă maşină, pe partea mea, mi-a apărut deodată în faţa ochilor o adolescentă brunetă, purtînd pe cap o şapcă roşie, exact ca a mea, dar fără pistol şi inscripţie. Mi-a ţinut

[1] engl. *Pastile fericite.*

[2] span. *Cele mai bune reţete contra crizei!*

[3] engl. *Bomboanele pe care le vînd eu, Nu se găsesc la magazinul de băuturi alcoolice.*

[4] engl. *Bomboane, Le vrei, le am, Curg ca apa.*

lipit de geam cu toată palma un fel de fluturaş alb şi lucios, pe care erau imprimate multe prezervative colorate, ca bomboanele de pe coliva lui Ion Ion. Deasupra lor scria cu litere negre: *Condonéate: Placer sin riesgo – Campaña de prevención del VIH/SIDA*[1]. În secunda aceea mi-am dat seama că mai devreme uitasem iar de gumele cu striaţii şi-am simţit cum mă trec fiori reci.

M-am întors spre Dragon să-i spun, dar n-am apucat nici să deschid gura. Du-te-n morţii mă-tii de vacă! a strigat el, gesticulînd violent spre fata care s-a speriat, a scăpat fluturaşul pe jos şi-a luat-o la fugă. Data viitoare, m-am gîndit, iar pe parbriz ne-a aterizat o nouă avalanşă de bomboane, de data asta ca cele de pom.

Auzi frate, l-am întrebat pe Dragon, dar tu vrei să vinzi doar *turrón*-ul, nu şi dropsurile de la închisoare, nu?

A întins mîna să-mi aşeze la loc o şuviţă de păr care-mi alunecase de sub şapcă. Nici prin cap nu-mi trece să le dau şi pe alea, *chiquitita,* mi-a răspuns rînjind. Le păstrăm special pentru noi doi, a adăugat făcîndu-mi cu ochiul şi lingîndu-se pe buze.

Procesiunea se apropia acum de final – în coadă cu maşini de salvare, poliţie şi pompieri, cu şoferii rînjind şi ei din toţi dinţii de parcă ronţăiseră toată ziua numai bomboane fericite –, iar Dragonul m-a tras spre el şi-a început să mă sărute îndelung. Cînd s-a oprit a continuat să mă mîngîie pe faţă cu vîrful degetelor şi-am avut senzaţia că-ncep şi eu să picur şi să mă preling de pe scaun pe podeaua maşinii, ca bomboanele din piesa lui Snoop sau cele de pe parbriz.

Mă ajuţi cu-o treabă? m-a întrebat Dragonul, privindu-mă fix, cu zîmbetul abia schiţat pe buze, iar eu am dat din cap repede că da şi-am aşteptat să-mi spună ce vrea de la mine. Atunci s-a eliberat şi intersecţia, Dragonul a rotit cheia în contact şi-am plecat de pe loc.

Singur nu pot să le fac pe toate, s-a pus să-mi explice după o vreme, iar la cîtă poliţie mişună pe străzi chiar e periculos să nu-mi iau nici un fel de asigurare, mai ales că nu mai e vorba doar de iarbă sau pastile. Şi cum tot eşti un fel de Speedy Gonzales acuma ca şi mine, după încă o porţie de bomboane…

Ce trebuie să fac? l-am întrebat.

Nu mare lucru, mi-a răspuns, frînînd iar şi cu ochii după un loc liber prin parcarea înţesată în care intrasem. Eu o să cam stau pe loc, a continuat, să ştie oamenii de unde să mă ia, dar tu ar trebui să patrulezi repejor prin zonă şi să mă anunţi instant dacă apare poliţia. Numai că în aglomeraţia asta, futu-i, n-o să înţelegi nimic dacă te duc pe jos pe străduţele astea întortocheate, toate la fel. Ce simplu ar fi dacă am putea să ne urcăm într-un elicopter şi să survolăm zona, s-o vedem de sus ca pe Google Maps la *satellite view,* a adăugat, trăgînd în

[1] span. *Foloseşte prezervativul: Plăcere fără riscuri – Campania de prevenire a HIV/SIDA.*

sfîrşit pe dreapta – într-un loc de parcare pe care l-a găsit aproape miraculos, ignorînd semnul din dreptul lui: şi inscripţia de dedesubt: *Reservado minusválidos*[1].

Atunci mi-au picat ochii pe turnul clopotniţei înconjurat de schele, evident inaccesibil pentru vizitatori, după cum indica şi semnul de la bază: . Dar intrarea spre scările de piatră în spirală nu părea nici închisă, nici păzită de nimeni. *No E-Spiderman*[2]*,* i-am spus Dragonului, arătîndu-i semnul cu degetul. S-a oprit o clipă din transferatul punguţelor cu praf alb din rucsac în buzunarele adînci ale hanoracului lung şi negru, cu fermoar, şi după ce-a văzut şi el semnul am început amîndoi să rîdem.

Spaniolii îl citesc de fapt *E-spi-der-man,* fix cum se scrie! mi-a aruncat printre hohote.

Bine frate, l-am întrerupt, şi turnul? Dragonul a ridicat din sprîncene. Cum nu-i voie, i-am explicat, şi tot ziceai c-ar fi bine să ne uităm de sus… *Are you thinking what I'm thinking?*[3] S-a uitat lung, cînd la mine, cînd la clopotniţă, apoi a început să dea din cap rînjind.

Pentru mine ţara asta – a început Dragonul, după ce-a tras cîteva fumuri din ţigară şi m-a cuprins iar cu braţul, rotindu-mă de jur împrejur în vîrful turnului, să văd tot oraşul şi mai departe, plaja cu valuri încă imense de la vijelia de peste weekend, livezile interminabile de portocali încărcaţi de fructe, şi munţii tremurînd albaştri la orizont, după care se înroşea din ce în ce mai tare soarele – ţara asta e aşa, ca noi doi, Nicole: ca un futai pe speed, *langsam* dar *totally crazy,* că ajungi să faci nişte chestii mai tari ca-n cele mai tembele filme… Ei, de care filme? mi-a răspuns plescăind din buze. De… Oscar, ce mai? Am rîs, iar Dragonul mi-a dat părul la o parte de pe ceafă cu buzele şi-am avut senzaţia că-i simt respiraţia caldă cum alunecă în jos şi mă arde pe coloană, aprinzîndu-mi vertebră după vertebră. Toate astea sînt pentru tine, mi-a şoptit, dacă iese bine treaba în seara asta. Mă ajuţi, da?

Am dat din cap că da, iar Dragonul a tras adînc din ţigară înainte să continue. Fii atentă, mi-a zis. Dincolo de biserică e un parc unde se prostesc nişte copii, da? M-am uitat înspre locul cu pricina şi-am făcut ochii mari. Copiii de care a zis că se prosteau erau de fapt nişte adolescenţi superasemănători cu cei din faţa muzeului din Barcelona de care-mi amintisem la Corte Inglés. M-am uitat ca hipnotizată la ei cîteva clipe. Ca şi skater-ii de la

[1] span. *Rezervat pentru persoane cu dizabilităţi.*

[2] *Interzis lui Spiderman.*

[3] engl. *Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu?*

muzeu, şi ăştia se tot urcau şi coborau de pe borduri şi trepte sau săreau şi se răsuceau prin aer, cu mişcări de balerini, uneori şi cîte doi sincron. Numai că ei le făceau pe toate pe skateboard-uri invizibile. M-am frecat la ochi şi m-am uitat iar, dar nici o schimbare, nu le apăruseră sub tălpi plăcile colorate cu rotile.

Ori am halucinaţii de la bomboane, i-am spus Dragonului, ori pruncii ăia zboară aşa… singuri, şi parcă dansează prin aer, fără board-uri.

Nu mă, mi-a răspuns Dragonul, ce fac ei se cheamă parkour, e un fel de sport care nu-i chiar sport, trebuie să parcurgi un traseu şi să ocoleşti obstacolele folosindu-te de ele, sau pula mea… ceva de genul ăsta. Ca şi pe skateboard, totul e fain cînd eşti traseur, pînă cazi şi-ţi rupi gîtul. Dar nu te mai uita de-a-mpulea după prostii, concentrează-te pe ce-ţi zic, că-i treabă importantă, nu ne mai jucăm acum, *vale?* Dragonul şi-a trecut degetele prin părul meu şi m-a tras scurt. Am încuviinţat cu gravitate.

Fii atentă, a continuat, după parc sînt nişte străduţe înguste, pe care fojgăie lumea, dar pe lîngă ziduri se văd nişte negri care stau pe loc, au în faţă cearşafuri întinse pe jos. Ăia vînd poşete, parfumuri, ochelari de soare şi tot felul de suveniruri pentru turişti… Nu mă, coloraţii din intersecţii îs altceva, vezi şi tu că vînd bere la doză şi alte alcooluri la şoferi. Printre negrii ăia ambulanţi pe care ţi i-am arătat şi pe străzile din jur sînt fetele care sprijină şi ele pereţii şi încearcă să agaţe clienţi. În mod normal n-ar fi ieşit la lucru aşa devreme, dar cum e fiesta toată lumea e *colocada* sau măcar criţă, aşa că au şi ele mai mult spor.

Mai departe! Vezi la colţul ăla de stradă o firmă verde aprinsă, cu nişte frunze de marijuana în jurul literelor?… E de la o florărie, se cheamă *María de la Asuncíon*[1] în caz că nu ţi-ai dat seama ce scrie; varianta oficială e că i-au pus tembelii de patroni numele după catedrala din centru, dar de fapt… Mda, acum e închisă, ceea ce-i foarte bine pentru mine, fiindcă pe lîngă florăria asta o să mă învîrt să dau *turrón*-ul, că ştiu oamenii unde să vină, doar de prin zonă mai cumpăram şi eu chestii cînd stăteam aici în oraş la chinezi… Ei, ce chestii, iarbă, din astea… Exact, seminţe şi răsaduri, să mor eu. Da' hai, nu mă mai întrerupe aiurea, Nicole, ascultă ce-ţi spun, doar ţi-am explicat că nu-i de joacă, futu-i…

Aşa… după florărie sînt iar multe străduţe înguste şi la un moment dat se face un fel de piaţă cu o biserică micuţă pe-o latură. Tu nu trebuie decît să patrulezi între parcul dinspre catedrală din partea asta şi biserica din partea cealaltă şi să fii atentă dacă nu apar poliţiştii. Poţi să te prinzi că vin şi fără să-i vezi, pentru că şi pe traficanţi îi anunţă cineva şi dispar instant, cu marfă cu tot, iar după ei se iau şi *prostitutas.* Dar tu n-ai de strîns şi de cărat nimic, aşa că poţi să bagi viteză, să ajungi cît mai repede la mine şi să mă anunţi. E greu?… Mda, aşa m-am gîndit şi eu, că te descurci, doar eşti cea mai tare maimuţă spaţială! Pot să am

[1] span. *Înălţarea Maicii Domnului.*

încredere că eşti pe fază, da?… Ia uite ce noroc, tocmai apare şi *poli*[1], înseamnă că o vreme o să pot vinde liniştit şi numai bine vezi şi tu cum se-ntîmplă treburile.

Într-adevăr, cînd cei doi poliţişti s-au ivit la capătul unei străduţe, prin toată zona a trecut un fel de freamăt, ca la un meci de fotbal în care membrii galeriei se ridică în tribune în valuri. Numai că aici vînzătorii ambulanţi erau deja în picioare, dar s-au aplecat şi-ntr-o clipă au fost iar sus, cu cearşafurile strînse în boccele pe care le-au aruncat pe umăr şi-au luat-o la sănătoasa, împrăştiindu-se pe străzile înguste ca nişte alei. Pe urma lor dispăreau prin cotloane şi vînzătorii de bere din intersecţii, şi fetele cu fuste scurte şi mulate şi decolteuri generoase, şi băieţii în hanorace masive, cu glugile pe ochi – care pînă atunci umblau ca şi cum ar fi ieşit *de paseo*[2] prin *barrio,* cu mîinile adînc înfipte în buzunare, şi se opreau doar scurt la maxim douăzeci de secunde, aparent ca să schimbe cîteva cuvinte şi să dea noroc cu unii trecători.

Nici n-au apărut bine poliţiştii că, în mai puţin de un minut parcă, în zona pe care mi-o alocase de patrulat Dragonul au rămas doar oamenii obişnuiţi şi turiştii, printre care cei doi uniformizaţi păşeau ţanţoşi ca nişte păuni obezi, aruncînd priviri în toate părţile, dar fără nici un rezultat. Cum au dat colţul însă, străduţa pe care tocmai o terminaseră de parcurs a început încetul cu încetul să-şi refacă structura de traficanţi şi prostituate, ca apa unduitoare, cu valuri mărunte, a unui lac, pe care a tulburat-o în treacăt o ambarcaţiune cu motor. Pînă cînd cei doi *poli* au ieşit din zona noastră şi-au intrat în următoarea, *barrio*-ul s-a umplut la loc, de la un capăt la celălalt, de personajele pe care le observasem superatentă, năpădind aleile ca o inundaţie cu spumă de detergent, izvorînd rapid din toate firidele.

M-am întors spre Dragon, mi-am adunat părul cu o mînă şi mi l-am înghesuit sub şapcă. Coborîm la *street view* sau? l-am întrebat. Dacă mai stăm mult aici gată ăştia de renovat clopotniţa, ne-apucă primăvara, iar ţie ţi se topeşte bunătate de zăpadă prin buzunare!

Ne-am despărţit în faţă la *Floristería María de la Asunción,* care avea frunzuliţe de marijuana aplicate şi pe pultul din interior, şi pe vitrine, şi pe uşa de sticlă. Ultimele erau de-a dreptul umanizate, cu ochi în spirale şi zîmbete tîmpe întinse pe faţa în minim cinci colţuri. Dragonul m-a întrebat dacă *todo está claro,* dacă am înţeles dispunerea în spaţiu şi ce am de făcut, apoi m-a trimis înspre parcul din partea catedralei. După doi paşi îi mai auzeam încă vocea joasă, interpelînd selectiv trecătorii: *¿Oye, quieres coca?* şi *Te la doy muy barato* sau *Es la mejor que hay*[3]. M-am întrebat după ce criterii îşi alege potenţialii clienţi şi m-am gîndit o clipă să stau după colţ să-l urmăresc. Dar dacă venea poliţia?

---

[1] span. colocv. *poliţia.*

[2] span. *la plimbare.*

[3] span. *Auzi, nu vrei cocaină? Ţi-o dau foarte ieftin. E cea mai bună.*

Aşa că m-am îndreptat rapid spre parcul de unde trebuia să-ncep patrularea, strecurîndu-mă printre oamenii care umpleau străduţele, cu ochii în toate direcţiile şi în special pe negrii păzindu-şi cearşafurile pe care era întinsă marfa ca la expoziţie. Majoritatea vindeau haine şi accesorii contrafăcute, unele cu numele firmelor pocite. Printre poşetele de muşama de la Vulton, curelele Hermani, parfumurile Chanal şi ochelarii de soare Parada, Dolce e Cabbana sau Ray Bun, am descoperit amuzată şi o replică după pisicuţa sălbatică pe care mi-o cumpărase Dragonul, numai că pe asta o chema Spuma şi era, desigur, considerabil mai ieftină.

Parcul în care se prosteau traseur-ii viermuia şi el de lume, dar aici lipseau traficanţii. Era în schimb o mare densitate de mămici pe centimetru pătrat, toate cu progeniturile aferente, care urlau de zor, cădeau şi se ridicau sau se învîrteau în jurul propriei axe ca nişte titireze. Doar colţul cel mai îndepărtat al parcului – faţă de centrul zonei stabilit de Dragon la florărie – era ceva mai puţin aglomerat şi-am reuşit să disting doi copii îmbrăcaţi identic, dar în culori complementare, ea în portocaliu, el în albastru, de vîrste foarte apropiate – cel mai probabil frate şi soră. Se jucau de-a gătitul în oale şi tigăi de plastic în miniatură, umplute cu pietricele sau nisip în loc de mîncare şi aşezate pe o bordură înaltă care ţinea loc de aragaz. Erau vegheaţi cu jumătate de ochi de o mamă brunetă foarte şi plină de riduri, care trăgea cu sete din ţigară pe o bancă şi asculta clipind des ce-i povestea amica de lîngă ea.

Am terminat turul zonei verzi lîngă adolescenţii care făceau parkour exact lîngă şirul de semne: – pe care, de altfel, nici nu le încălcau – şi-am decis că pot să stau un pic să-i urmăresc. Starurile din acel moment erau doi băieţi de maxim 13 ani, unul în trening gri şi fes negru pe cap, unul în blugi şi tricou, cu părul creţ prins la spate. Şi-au luat avînt împreună şi au păşit dintr-un salt peste spătarul unei bănci, apoi au plonjat pe rînd peste un coş de gunoi, de care s-au sprijinit cîte o fracţiune de secundă cu vîrfurile degetelor şi ale adidaşilor, ca să aterizeze intacţi pe partea cealaltă şi s-o ia de la capăt. M-am îndepărtat, dar în urechi a continuat să-mi sune piesa instrumentală care urla din boxele aşezate la picioarele grupului de traseur-i şi pe care o ştiam foarte bine: *Clubbed to Death,* de pe coloana sonoră de la *Matrix,* care se aude în film cînd Neo şi Trinity intră cu forţa în clădirea în care e ţinut Morpheus prizonier, alergînd de-a lungul pereţilor şi făcînd salturi mortale printre gloanţe.

La următorul colţ de stradă m-a atras mirosul de castane coapte. Printre mulţimea de trecători am reuşit să identific un cuplu cu şorţuri şi chipie murdare, el învîrtind castanele pe jar cu o paletă, ea umplînd conuri de hîrtie de 3 şi 5 euro bucata cu bilele maronii, fumegînde şi crăpate, numărîndu-le în timp ce le lăsa să-i curgă printre degetele înnegrite de cenuşă. Lîngă ei se aşezase şi unul din indivizii cu ten măsliniu, pometi proeminenţi şi părul lins,

negru cărbune, prins în coadă la spate, care repezea înspre trecători *sangría* la sticle de plastic cu etichete roşii şi forme unduitoare sau doze de bere care-i spînzurau de încheieturi ca nişte yo-yo-uri. Am continuat să merg spre florăria din centrul zonei de patrulat, cu ochii după poliţiştii care nu apăruseră încă.

L-am văzut pe Dragon de la distanţă, luînd banii pe care-i întindea un bărbat foarte blond, în sacou bleumarin strîns pe corp, ca de conductor de tren sau mai degrabă de pilot de avion. Eram în dreptul unei bănci comerciale închise, pe care a descuiat-o cu cardul un individ cu ochelari mari cît toată faţa, cu lentile groase. Cînd a păşit înăuntru s-a împiedicat de *homeless*-ul în haine cenuşii şi destrămate la poale, care dormea chircit pe gresia din faţa bancomatului. Locatarul băncii a sărit brusc în capul oaselor cînd a fost atins, aruncîndu-i priviri sălbatice intrusului, care a ridicat mîinile şi a ieşit repede din clădirea ca un borcan, cu toate geamurile tapetate cu afişe detaliind condiţiile pentru obţinerea unui credit. Abia atunci am observat şi anunţul tras la xerox şi lipit de zid chiar lîngă uşa băncii. *Dinero al instante,* scria pe hîrtia dreptunghiulară, *Compra y venta de oro – pagamos más que nadie*[1].

Am mers mai departe şi-am trecut pe lîngă Dragon fără să mă opresc, uitîndu-mă la el doar cu coada ochiului, dar destul cît să-l surprind cum schiţează o umbră de zîmbet în direcţia mea.

Chiar atunci personajul cu sexualitate ambiguă, înalt, scheletic şi cu părul periuţă, cu care tocmai schimbase cîteva cuvinte, i-a strigat cu voce piţigăiată: *¡Pero no tengo tan mucho, tío, y la necesito ya, ya mismo!*[2] S-a mai bîţîit puţin pe picioarele ca nişte catalige noduroase într-un fel de egări negri şi deşiraţi, iar Dragonul a ridicat din umeri.

Şi ce le-ai zis acasă? am auzit deodată lîngă mine. Cînd m-am întors să văd cine a vorbit am descoperit două fete de vreo douăzeci de ani, una în rochie neagră, scurtă pînă sub fund, cu părul blond prins în clame roşii şi mov, cealaltă în blugi, maiou alb mulat şi scurtă de piele, ţinînd între degetele noduroase, cu unghii lungi şi încovoiate ca nişte gheare, o ţigară aprinsă. Că-s *camarera* într-o *cervecería,* a răspuns blonda, şi scot toţi banii din *propinas,* altfel s-ar fi minunat maică-mea că-i trimit atîtea *regalos*[3] fiică-mii.

În clipa aceea m-am izbit de un ins slab şi negricios, în geacă de blugi şi cu şapcă albă pe cap, care alerga strîngînd la piept o roată subţire, parcă mai mare decît el. Am luat colţul şi imediat am descoperit de unde provenea obiectul: o bicicletă care avea cadru vişiniu presărat cu litere argintii, legată de un stîlp şi închisă cu lacăt, dar şchioapă de roata din faţă. Pe peretele de vizavi era un graffiti cu un bărbat obez şi chel, din pieptul căruia ţîşneau viermi

[1] span. *Bani imediat, Cumpărăm şi vindem aur – plătim mai mult ca oricine.*

[2] span. *Dar nu am atît de mult, frate, şi am nevoie acum, chiar acum!*

[3] span. *chelneriţă, bar, ciubucuri* şi *cadouri.*

negri ca nişte rîme, dar păroase. M-am uitat mai atent şi-am văzut că bărbatul strînge în braţe un cimpanzeu, pe care ajunseseră deja cîţiva din viermii rotunjiţi la ambele capete.

Mai jos pe stradă, lîngă un container pentru reziduuri din construcţii umplut pînă la refuz, de care era sprijinită o saltea de pat, cu găuri prin care i se scurgeau maţele scămoşate, şi un fel de fotoliu balansoar, cu căptuşeală gri şi flori verzi imense, am trecut pe sub o copertină ale cărei margini dreptunghiulare fluturau uşor în curent. Sub ea, în faţa unei uşi de lemn cu geam, date în lături pe un culoar îngust cu lumină doar la capăt, era o măsuţă joasă, plină de foi volante imprimate cu litere negre de tipar: *Profesor Hosman,* era titlul fluturaşilor care continuau cu: *Ilustre vidente magico africano, maestro chaman y gran medium espiritual*[1]

M-am oprit doar o clipă să citesc de pe hîrtia pătată de tuş, dar cînd am ridicat privirea l-am şi văzut pe Hosman – doar el putea fi – venind rapid spre mine de-a lungul culoarului, masiv şi întunecat, proiectat ca un munte pe fundalul luminos. Mi-a strigat ceva nedesluşit şi în clipa aceea s-a stîrnit o pală de vînt care a luat pe sus fluturaşii de pe măsuţă, exact cînd am decis că-i cazul s-o iau şi eu din loc. Prin faţa ochilor mi-au zburat pînă la capătul străzii talentele şamanice ale lui Hosman, *en todos los campos de alta magia,* în special de vindecare a oricăror boli, de la *enfermedades crónicas* şi *crisis nerviosas* la *todas las disfunciónes eréctiles*[2] şi alte probleme matrimoniale sau de amor.

Şi piaţeta de la capătul zonei pe care trebuia s-o patrulez era plină de traficanţi de obiecte contrafăcute, de fete pe jumătate dezbrăcate şi de turişti. Cea mai mare viermuială era vizavi de biserica de pe-o latură, în jurul turmei de mese aşezate direct în stradă, din faţa restaurantului *El País de la Carne.* Emblema firmei, pictată în toate culorile curcubeului, mai ceva ca steagul gay, avea în centru un cap de porc cu urechi imense, ca de liliac, şi fălci umflate, rînjind din nişte colţi lungi şi ascuţiţi. Pe geamurile deschise larg, printre valurile de fum care curgeau afară, se întrezăreau şi pulpele uriaşe, agăţate de tavan în faţa icoanelor.

În spaţiul verde din centrul piaţetei era răsturnat printre portocalii decorativi, încărcaţi de fructe, un semn micuţ, înconjurat de fecale canine albicioase: , sub care scria cu litere roşii: *Recoge los excrementos de tu mascota*[3]. La cîţiva metri mai departe un pudel creţ-creţ şi atît de alb că părea roz bombon, cu fundiţă roşie la gît, stătea pe vine şi pompa de zor din ciotul de coadă, cu o expresie chinuită pe faţă, tot întinzînd lesa cu care era legat, al cărei capăt era purtat în jurul încheieturii de un bătrînel stafidit.

---

[1] span. *Ilustru clarvăzător magic african, maestru şaman şi mare mediu spiritual.*

[2] span. *în toate domeniile înaltei magii, boli cronice, depresii* şi *toate disfuncţiile erectile.*

[3] span. *Strînge excrementele animalului tău de companie.*

Am decis să mă întorc pe alt traseu, pe de o parte ca să fiu sigură că acopăr cît mai mult din aria de supravegheat, pe de alta ca să nu mai dau nas în nas cu profesorul Hosman şi fluturaşii lui. Pe străduţa paralelă cu cea pe care locuia şamanul, superscurtă, cu doar cîteva case, nu aşa de circulată şi cu zidurile acoperite de graffiti-uri imense, răsuna cu ecou vocea lui Manu Chao, cîntînd de zor: *Me llaman el desaparecido, Fantasma que nunca está*[1].

Chiar atunci pe lîngă mine a ţîşnit o figură în hanorac cu dungi roşii, albe şi verzi, intersectîndu-se ca cele de pe steagul Marii Britanii, cu glugă pe cap şi un fel de plăcuţă găurită în mînă. Insul n-a mai alergat mult, s-a oprit imediat ce-a identificat un loc gol pe un zid. *Cuando me buscan nunca estoy, Cuando me encuentran yo no soy*[2], a cîntat Manu Chao, iar individul a lipit plăcuţa pe perete şi a început să o dea rapid cu spray negru. M-am apropiat din spatele lui şi-am văzut că găurile erau de fapt literele dintr-o matriţă, dar nu mi-am dat seama din prima ce-o să scrie. *Yo llevo en el cuerpo un dolor, Que no me deja respirar*[3], a mărturisit cîntăreţul din ce în ce mai tare. Am înaintat pînă am ajuns lîngă băiatul cu spray-ul, dar în momentul acela m-a simţit şi el şi-a tresărit, s-a întors spre mine, iar plăcuţa i-a alunecat în josul peretelui. Abia atunci i-am văzut faţa şi mi-am dat seama că de fapt e fată, după pielea smeadă, trăsăturile fine, şi părul lung şi negru ca smoala, ale cărui vîrfuri i s-au unduit de sub glugă. *Volando vengo, volando voy,* a continuat hotărît Manu Chao, iar fata mi-a strigat ceva într-o limbă pe care n-am recunoscut-o şi-a luat-o la fugă, *Deprisa deprisa a rumbo perdido*[4], lăsîndu-mă în faţa stencilului care lăcrima negru din toate literele: *Gora Euskadi Askatuta*[5], urmat de A-ul în cerc pe care-l văzusem şi-n închisoarea Dragonului. Dedesubt era scris dinainte cu litere strîmbe, de alte două mîini, evident diferite: *Thor* şi *INRI.*

M-am îndreptat spre sursa muzicii şi-am descoperit imediat de unde venea vocea lui Manu Chao, care a cîntat în continuare: *Yo llevo en el cuerpo un motor, Que nunca deja de rolar*[6]. Era o uşă de tablă înaltă, din două secţiuni orizontale, şi mi-am dat seama că din spatele ei răsună nu doar piesa cîntăreţului de origine bască, ci şi un fel de păcănit, ca şi cum cineva bătea telegrame în Morse. *Llevo en el alma un camino, Destinado a nunca llegar*[7] a cîntat vocea din ce în ce mai tare. Partea de sus a uşii era deschisă în lături. Aproape de tavanul încăperii înalte am văzut un ceas electronic cu cifre roşii, care indica 21:25 în loc de ora reală. Sub ochii mei, cele două puncte s-au oprit din pulsat, încremenind între numere.

---

[1] span. *Mi se spune cel care a dispărut, Fantoma care nu e niciodată aici.*

[2] span. *Cînd mă cauţi nu mă găseşti, Cînd dai de mine nu sînt.*

[3] span. *Am în corp o durere, Care nu mă lasă să respir.*

[4] span. *Vin în zbor şi plec în zbor, Repede repede, fără destinaţie.*

[5] bască *Trăiască Ţara Bascilor liberă!*

[6] span. *Am în corp un motor, Care nu se opreşte niciodată.*

[7] span. *Am în suflet un drum, Care nu se termină niciodată.*

Cuando llegaré, cuando llegaré[1]… s-a stins piesa încet-încet şi sub ceas am descoperit un afiş îngălbenit. În partea de sus am descifrat cu greu literele întortocheate, ca de graffiti: *Misteri d'Elx*, sub care era o imagine ca o icoană, în centru cu o figură care părea a fi Fecioara Maria, în rochie roşie şi pelerină albastră, înconjurată de îngeri. Atunci am zărit şi triunghiul îngust din secţiunea de jos a uşii, ca o deschizătură dintr-o cutie poştală, şi uitîndu-mă atent prin el am înţeles că păcănitul venea de la tastatura unui laptop plin de praf, la care bătea foarte repede o pereche de mîini subţiri şi palide, cu unghii pătrăţoase. Laptopul era aşezat pe o masă luminată ca de un reflector şi pe ea mişunau în toate direcţiile furnici roşiatice. Mîinile au rămas o clipă în aer şi m-am gîndit că posesorul lor m-a văzut dincolo de uşă. Am decis să plec mai departe în josul străduţei, pe lîngă zidurile acoperite de graffiti – şi-aşa pierdusem cîteva minute bune acolo, în loc să-mi îndeplinesc conştiincioasă misiunea de patrulare.

Am ajuns în spatele Dragonului cînd femeia cu care vorbea – un fel de gospodină pînă în patruzeci de ani, într-o rochiţă albastră ca un capot, încheiată în nasturi mici şi pătraţi – i-a aruncat oftînd: *¡Tan barato, hombre! ¿Es por la crisis, no? Ay, me voy a dejar mañana por la mañana…*[2] Dragonul a început să rîdă, iar femeia s-a aplecat peste căruciorul de copii de care se sprijinea. Cînd am mai făcut un pas am răsuflat uşurată să descopăr că în el nu avea vreo *hija pequeña*, ci doar cumpărături: multe conserve de supă de roşii, cutii de carton cu suc de portocale şi grămezi de batoane de ciocolată. Dintre ele femeia a scos portofelul, a scotocit prin el şi i-a întins Dragonului vreo două bancnote îndoite, una sigur de 50 de euro, cealaltă poate mai mică, în schimbul cărora el i-a strecurat în palmă două punguţe de *turrón* instant.

M-am întrebat dacă nu cumva cumpărăturile femeii au costat mai puţin decît praful, dar mi-a sărit ideea din minte cînd i-am văzut pe cei doi puşti traseur-i din parcul dinspre catedrală oprindu-se în faţa Dragonului. *¿Tienes coca, verdad?*[3] l-a întrebat cel cu fes negru pe cap şi după ce i s-a răspuns s-a scotocit de bani împreună cu amicul lui şi şi-au luat punguţele palmat de la Dragon. Frate, dar pruncii ăştia nu pot să aibă mai mult de treişpe ani, i-am spus după ce-au plecat cei doi.

Dragonul mi-a aruncat o privire scurtă şi-a clătinat uşor din cap. Şi tu acuma, mi-a răspuns printre dinţi. Ai impresia că la mine e vreo limită de vîrstă, ca la tutun şi alcool în supermarket? Dar hai, valea, nu sta aiurea de curul meu, du-te să vezi ce se-ntîmplă!

Am luat-o din nou înspre parcul din capăt, schimbînd şi de data asta traseul, strecurîndu-mă printre numărul parcă din ce în ce mai mare nu doar de trecători, ci şi de traficanţi de bunuri contrafăcute. Cerul se întunecase de-a binelea, dar străduţele erau

[1] span. *Cînd voi ajunge, cînd voi ajunge.*

[2] span. *Aşa de ieftin, omule! E din cauza crizei, nu? Vai, o să mă las mîine dis' de dimineaţă.*

[3] span. *Ai cocaină, aşa-i?*

luminate din belşug de felinare, aşa că atunci cînd am ajuns în faţa unui teren viran micuţ, îngrădit cu pătrate de sîrmă, am distins din prima salteaua distrusă dintre dărîmături, hainele colorate şi sticlele de plastic aruncate de jur împrejur. Pe zidul din spate era scris cu spray verde: *Las zorras tienen madrigueras y las aves tienen nidos, pero el Hijo del hombre no tiene dónde recostar la cabeza. Lucas 9:58*[1]. M-am întrebat dacă inscripţia era opera locatarului din spaţiul respectiv sau doar o coincidenţă. Pe lîngă mine au trecut în fugă două figuri subţirele şi întunecate, în bluze de trening şi pantaloni largi, cu turul lăsat. Pentru o clipă, mi-am amintit de puştiul care mi-a furat poşeta la Barcelona şi m-am amuzat, apoi ochii mi-au căzut iar pe zidul spaţiului îngrădit.

Deasupra literelor, peretele era acoperit cu faianţă crăpată, cu model de floricele grena, iar sus de tot, în baia de la etaj cum ar veni, încă mai erau montate două robinete. Pe zidul lateral de la parter am descoperit un graffiti imens, cu pisoiul negru Figaro din *Pinocchio,* desenul meu animat preferat după *Cartea Junglei.* În graffiti, mîţul cel simpatic rîdea în hohote din toată gura, ţinîndu-se cu degetele răşchirate de burta transparentă, în interiorul căreia, cu lacrimi agăţate în genele întoarse, parcă date cu rimel, era desenat învîrtindu-se ca în acvariu peştişorul Cleo, fluturînd din coada şi aripioarele vaporoase.

Înainte să ajung în parc am trecut pe lîngă un gang întunecat, din care am auzit iarăşi româneşte. Hai să facem monetaru', bă, să vedem dacă ne-ajunge de două doze! a spus o voce de copil şi cînd mi-am aruncat privirea în gang i-am descoperit pe puştii care trecuseră în fugă pe lîngă mine mai devreme, cînd mă uitam la spaţiul îngrădit. Acum stăteau faţă în faţă pendulînd cîteva borsete în mîini. M-a pufnit rîsul, dar am plecat repede mai departe, să nu mă observe, şi chiar atunci pe lîngă mine a trecut ca vîntul o motocicletă. Am apucat să disting călare pe ea doar conturul unui individ în tricou larg şi negru, în schimb am prins clar sunetele de disc zgîriat şi vocile groase care urlau şi ele în româneşte: *Vrei bani? Banii n-o să cadă degeaba din cer.* Care pula mea ascultă Paraziţii pe-aici? am auzit slab vocea unuia din puştii adăpostiţi în gangul dintre clădiri.

Cînd am ajuns în capătul parcului, am regăsit mămica brunetă a celor doi fraţi bucătari, mototolind un pachet de *cigarillos* Fortuna în pumn şi aprinzîndu-şi o ultimă ţigară, în timp ce amica ei vorbea şi gesticula în continuare. Cele două femei nu păreau să observe ce se întîmplă în bucătăria improvizată de copiii îmbrăcaţi în culori complementare. Băiatul a luat în mînă o tigaie ca de cartofi prăjiţi, plină cu pietricele, şi a aruncat-o mîrîind către fetiţa în trening portocaliu, care tocmai se pregătea să ridice de pe bordura-aragaz o oală cu nisip. Cînd au ajuns-o pietricelele rotunde a scos un ţipăt mai ascuţit ca-ntr-un film de groază, a lovit oala şi nisipul a dat în foc.

[1] span. *Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul. Luca 9:58.*

Am traversat parcul şi în capătul celălalt i-am văzut iar pe cei doi traseur-i pentru care nu era limită de vîrstă, sărind alternativ de pe-o bordură pe cea din partea opusă a aleii, aflată la distanţă considerabilă de prima. Acum făceau parkour pe muzică hip hop. La început am crezut că e o piesă în spaniolă, dar cînd am ajuns lîngă ei am reuşit să disting vocea masculină care debita încontinuu în franceză despre *la rage, la rage*[1]. Cei doi băieţi s-au urcat dintr-un salt pe o masă de piatră, au sărit iar şi s-au rotit sincron în aer, aterizînd impecabil, aşezaţi pe banca fără spătar de lîngă masă. Au început să rîdă şi-au dat un fel de noroc cu cîte-un pumn strîns, ca-n filmele americane, în timp ce amicii lor care-i urmăriseră superconcentraţi au început să strige şi să-i aplaude.

După ce am ieşit din parc, am luat-o mai repede pe străduţele aglomerate şi-am trecut iar pe lîngă banca plină de afişe despre credite, din care locatarul vagabond dispăruse. Mere treaba? l-am întrebat pe Dragon cînd l-am ajuns din urmă, iar el m-a privit surprins o clipă. Apoi a schiţat un zîmbet şi mi-a răspuns repede: Mai un pic, întorcîndu-se spre noii clienţi, un cuplu în pardesie lungi şi negre, ea pe tocuri, el în pantofi lucioşi parcă abia daţi cu cremă.

M-am întîlnit din nou cu *bummer*-ul din bancă la gunoiul din faţa casei profesorului şaman cu fluturaşi. Vagabondul în salopetă cenuşie din care curgeau aţele inspecta atent salteaua sprijinită de container – fotoliul cu flori verzi dispăruse. N-am stat prea mult să-l observ pentru că în faţă mi-a apărut ca de nicăieri chiar masivul maestru Hosman. Avea o figură complet descurajată, cu o mînă îşi scărpina cîrlionţii minusculi, ca nişte sărmăluţe de permanent în miniatură, de pe capul aproape dreptunghiular, iar cu cealaltă strîngea la piept un maldăr de fluturaşi boţiţi.

L-am depăşit repede şi m-am grăbit să ajung în piaţeta cu biserică şi restaurant cu porc rînjitor şi colţat. Nu mai era nici un cîine care să nu respecte semnul răsturnat în spaţiul verde, în schimb sub portocalii pitici am zărit doi băieţi plini de cercei, lanţuri şi inele. Unul din ei tocmai muşcase cu sete dintr-o portocală cu tot cu coajă, pe care-l văzusem cum o culege de pe jos, şi-acum se strîmba de zor şi scuipa în jur. Băga-mi-aş pula-n ele, că acre mai sînt, frate! l-am auzit că strigă atunci cînd am ajuns mai aproape de ei. Ţi-am zis că nu-s bune de mîncat, bă, da' tu a trebuit să fii ţăran! i-a replicat imediat amicul lui, apoi a flegmat din adîncul sufletului, cu un hîrîit prelung, şi a scuipat la rîndu-i cu obidă, ca şi cum muşcase şi el dintr-o portocală decorativă necomestibilă.

M-am întors spre strada cu Manu Chao şi m-am uitat mai atentă la graffiti-urile de pe ziduri, pe măsură ce înaintam spre uşa de tablă din spatele căreia venea muzica şi zgomotul tastelor. *Soy una raya en el mar, Fantasma en la ciudad*[2], a mărturisit cîntăreţul cînd m-am

[1] franc. *furia, furia.*

[2] span. *Sînt o undă din mare, O fantomă în oraş.*

oprit în dreptul animalului biped pictat pe zid stînd pe vine, umanoid ca aspect general, dar îmblănit, cu o coadă lungă şi încovrigată, cu urechi rotunde pe care şi le acoperea parţial cu palmele, ţinîndu-şi ochii închişi, buzele strînse şi genunchii lipiţi. Lîngă el era desenată o inimă mov, evident tumefiată, cu arterele secţionate ca nişte tuburi. *Perdido en el corazón, De la grande Babylon*[1], a cîntat Manu Chao, iar ochii mi-au urcat deasupra inimii unde scria cu litere de tipar: *BUM BUM. Me dicen el clandestino,* a continuat piesa, *Por no llevar papel*[2].

Am mers mai departe, iar cînd am trecut pe lîngă uşa de tablă tastatul s-a oprit şi-n urechi mi-a răsunat o voce de femeie urlînd: Aleeex! M-auzi? Dă muzica aia mai încet şi hai să-ţi citesc pînă s-apară *poli!* Dar volumul piesei n-a scăzut deloc, iar tastatul s-a reluat. Pe partea cealaltă a clădirii am mai descoperit un graffiti, dar fără culori, ca un fel de sepia. În fundal era un nor în formă de ciupercă, iar proiectat pe el părea că mi se dărîmă în faţa ochilor un şir de zgîrie-nori. *Correr es mi destino,* a strigat Manu Chao odată cu păcănitul tastaturii, parcă din ce în ce mai apăsat şi mai rapid, *Para burlar la ley*[3]. Printre cablurile desenate între blocuri, întinse sau plesnind, am distins o maşină cu roţile în sus, parţial acoperită de pietre. Sub desen o mînă atentă caligrafiase cu litere elegante: *Graffiti es nuestro destino*[4].

Mi-am lipit palma stîngă de peretele călduţ şi pentru o clipă mi s-a părut că pulsează neregulat. În secunda următoare am simţit sub tălpi un fel de freamăt, ca un cutremur minuscul, abia înregistrat de instrumente. Am ridicat privirea şi m-am uitat înapoi spre piaţetă, iar aerul din jurul meu a devenit deodată mult mai dens şi mai dificil de respirat, ca şi cum îşi schimbase compoziţia.

M-am întors repede la capătul străduţei. Chiar cînd am ajuns la colţ m-am oprit, văzînd cum vine în fugă în direcţia mea unul din vînzătorii de alcooluri, strîngînd de gît o sticlă de vin roşu. S-a repezit cu ea direct spre mine, încruntat, cu toată faţa schimonosită ca o mască incaşă malefică, şi pentru o clipă am crezut că o să ridice sticla şi-o să-mi dea cu ea în cap. Dar el s-a lăsat doar pe vine şi m-a lovit uşor pe gleznă, strigîndu-mi: *¡Aparta, aparta!*[5] Am descoperit că poposisem cu vîrful adidasului colorat pe un fel de capac de canal, pe care era gravat cu litere de tipar: *Generalitat Valenciana*[6]. Am luat piciorul şi-atunci vînzătorul ambulant a prins capacul de-o margine şi l-a dat deoparte. În spaţiul îngust din interior a pus rapid sticla de vin, apoi a scos din geaca încheiată în fermoar şase doze de bere în plastic şi

[1] span. *Pierdut în inima, Marelui Babilon.*

[2] span. *Mi se zice clandestin, Pentru că n-am acte.*

[3] span. *Destinul meu e să alerg, ca să scap de lege.*

[4] span. *Graffiti-ul e destinul nostru.*

[5] span. *Dă-te la o parte!*

[6] catal. *Guvernul regional al Comunităţii Valencia.*

cîteva sticle micuţe de *sangría,* pe care le-a aşezat cu grijă lîngă vin, după care a fixat capacul la loc. A făcut toate astea parcă într-o fracţiune de secundă, iar cînd a terminat mi-a aruncat o privire scurtă şi mi-a strigat în timp ce se îndepărta: *¡Deprisa! ¡Poli!*

În clipa aceea piaţeta din faţă s-a animat şi mai tare, traficanţii şi-au strîns cearşafurile cu poşete, parfumuri, lanţuri, ceasuri, tricouri şi curele, fetele şi-au aruncat ţigările şi s-au topit, iar turiştii au încremenit cu ochii pe localnicii în alertă. Am stat şi eu pe loc secunde bune, cu vocea lui Manu Chao răsunîndu-mi în auz din josul străduţei, avînd impresia că-i văd pe toţi exact ca-n piesa lui: *¡Peruano – clandestino, Africano – clandestino, Argelino – clandestino, Nigeriano – clandestino, Boliviano – clandestino, Mano Negra – ilegal!*

Muzica a tăcut brusc şi-abia atunci mi-am revenit din stupoare. Am luat-o la fugă prin piaţetă, printre negrii cu boccelele deja în spate, doldora de obiecte zornăitoare, izbindu-mă de trecători şi dîndu-i la o parte, călcînd un teckel pe coadă şi auzindu-l cum schelălăie din ce în ce mai stins, aproape răsturnînd un cărucior de copii – din fericire gol –, continuînd să alerg, pînă am ajuns la o intersecţie pe care n-am recunoscut-o deloc. M-am oprit o clipă să mă uit în jur, cu răsuflarea tăiată, cu pulsul spărgîndu-mi timpanele, cu obrajii arzînd. După cîteva secunde tot n-aveam nici cea mai vagă idee încotro s-o iau ca să ajung înapoi la florărie.

Era cît pe ce să-mi dea lacrimile, dar mi le-am înghiţit. Am închis ochii, am făcut *zoom out* şi m-am imaginat cu Dragonul în vîrful clopotniţei. Am încercat să mă concentrez şi într-o clipă am simţit iar vîntul tăios pe faţă, apoi braţul Dragonului strîns în jurul meu şi respiraţia lui fierbinte la ureche. I-am urmărit mîna întinsă, cu ţigara fumegînd între degete, cu care-mi arăta ca pe-o hartă cum sînt aşezate străduţele din Gotham City. Şi-atunci am ştiut exact unde sînt şi ce trebuie să fac, am deschis ochii, m-am întors la stînga şi-am luat-o iar la fugă. Am zburat pe lîngă casa şamanului şi dincolo de containerul plin de dărîmături, am alergat într-un suflet pînă la capătul aleii, şi de după colţ mi-a sărit în ochi imediat *María de la Asunción,* cu frunzele de marijuana fremătînd de jur împrejur, pe strada încă neatinsă de tremurul care cuprinsese restul cartierului.

Dragonul m-a văzut de la distanţă cum vin, i-a smuls bancnotele unui individ subţiratic, îmbrăcat tot în dungi şi carouri exact ca mine, şi i-a aruncat în palmă o punguţă. *Poli, poli,* a început să freamăte strada de şoapte în jurul meu, ca o undă de şoc care se propagă din ce în ce mai repede.

Cînd am ajuns în dreptul lui, Dragonul mă aştepta pregătit, m-a prins imediat de mînă şi-am luat-o amîndoi la fugă, înaintea ambulanţilor care nu mai pridideau să-şi strîngă marfa, depăşind romîncele pe care le auzisem mai devreme şi care au şi dispărut într-o *cervecería,* şi mai departe pe lîngă spaţiul înconjurat de gardul cu pătrate de sîrmă şi vegheat de Figaro cel malefic, cu peştişorul în burtă. Cum zburam amîndoi de mînă pe lîngă gard, am zărit într-o

clipă cu coada ochiului cum de lîngă zid ţîşneşte în picioare o umbră şi-atunci mi-a trecut fugitiv prin minte că locatarul fusese acolo tot timpul, şi mai devreme cînd m-am oprit să mă uit la graffiti, dar nu l-am văzut eu. Pe lîngă noi au alunecat rapid alte umbre, apoi am ajuns la gangul acum pustiu, în care Dragonul m-a tras repede şi m-a oprit, gîfîind şi punîndu-mi mîinile pe umeri.

Gata, e ok, mi-a spus, ai fost super. A stat un pic să-şi tragă răsuflarea, după aceea s-a căutat prin buzunarul drept al hanoracului, tot dînd la iveală teancuri de bancnote pe care le băga mototolite înapoi. Trebuie să fac şi monetarul, mi-a aruncat, dar nu aici, să nu mă vadă careva şi să-i vină vreo idee deşteaptă. A scos în cele din urmă dintre bani vreo trei-patru punguţe cu praf alb, încleştate între degete.

Ce-i cu astea, frate? l-am întrebat, iar el a strîns din buze.

Ultimele, mi-a răspuns scurt. Am tăcut o clipă şi ne-am privit, apoi Dragonul a oftat adînc. Nu le mai dau acum, a continuat, pentru o sută şi ceva de euro îmi bag pula, nu mai aştept să se liniştească apele ca să mă-ntorc. Mai bine merem să las Peugeot-ul şi să luăm maşina pentru cursă, să nu se facă tîrziu. A dat drumul punguţelor înapoi în buzunarul de la hanorac, şi şi-a scos pachetul de ţigări şi bricheta din blugi. Ce să zic, a adăugat încruntat, după ce a tras adînc din ţigară, aşa a fost să fie.

Mi-am dat jos şapca de pe cap şi-am simţit cum îmi curg şuviţele roşii pe lîngă obraji, ca şi cum cineva îmi turna în creştet apă aburindă dintr-un ulcior. Dragonul a ridicat privirea la mine şi cînd mi-a văzut faţa s-a luminat imediat. Tu ce faci? m-a întrebat, trecîndu-şi mîna prin părul meu. Te-ai speriat?

M-am lipit de el şi i-am simţit prin haine pulsul încă accelerat. Am clătinat încet din cap şi i-am spus surîzătoare: Da' de unde, m-am distrat de numa', să mor eu, aşa mişto m-ai traficat! *We should do this again sometime soon!*[1] A început şi el să rîdă, apoi s-a aplecat imediat spre mine cînd m-am întins să-l sărut lung şi apăsat, cu buze umede, să-i simt gustul de ţigară şi sare şi respiraţia fierbinte pe obraz.

[1] engl. *Trebuie să mai facem chestia asta cît de curînd!*

21

I Got the Poison, I Got the Remedy

Eşti cel mai prost concurent, eşti un incompetent şi-un tîmpit! am urlat mai departe în noapte pe geamul coborît de tot, după Suzuki-ul galben deca-capotabil al lui Ion Ion de Castellón, deşi nu prea avea cum să mă mai audă, fiindcă rămăsese mult în urmă. Eşti otrava grupului, eşti veriga slabă din lanţul slăbiciunilor! am continuat.

La revedere, drum bun! m-a completat imediat Dragonul. Şi n-ai decît să mi-o sugi, a adăugat amuzat, luînd piciorul de pe acceleraţie. Mai este tembelul care prezenta concursul ăla unde-i făcea de cacao pe jucători, de-i ziceau unii fascistu', alţii securistu', că a fost prof de rusă? m-a întrebat apoi, după ce încetinisem binişor, dar Pipicacasso tot dispărut a rămas. Cum pula mea îl cheamă, Virgil Gheorghe, nu?

Ei, Virgil, l-am contrazis, ăla era la *Vrei să fii miliardar.* Andrei Gheorghe, frate! Cînd a auzit numele, Dragonul a dat aprobator din cap. Mai e, am continuat, dar nu mai face *Lanţul slăbiciunilor,* a fost la radio o vreme, pînă l-au prins paparazzi fumînd iarbă de era să intre la puşcărie. S-a apucat iar de televiziune, dar anul trecut s-a îmbătat criţă, s-a urcat la volan şi cînd l-a oprit poliţia rutieră Gheorghe a ieşit din maşină şi i-a scuipat în faţă, *literally,* l-au şi filmat unii. Aşa că l-a dat şeful lui afară prin SMS. Acum stă pe tuşă, deci poate să bea şi să fumeze liniştit pînă-şi găseşte alt job în care să epateze burghezii în timp ce se comportă exact ca ei.

Poate se face şi el la loc dom' profesor, ca Roxana lui Chewing Gum, pentru un pumn de… copeici, mai ştii? mi-a spus Dragonul rîzînd, după ce şi-a aprins o ţigară. Numai că la ora asta nu mai învaţă nici dracu' rusă, a adăugat. Toţi concurenţii sînteţi la fel de proşti, a spus în continuare cu vocea schimbată, puteţi să daţi afară pe oricine, aşa, la întîmplare!

Mă întreb de ce mai consumăm curentul pe nişte descreieraţi ca voi! am strigat şi eu, încercînd să imit tonul lui Andrei Gheorghe. Ar trebui să ţinem concursul la lumînare!

Mai aveam un pic şi ieşeam din oraş, îndreptîndu-ne spre Benicasim, staţiunea lîngă care urma să se ţină cursa, în maşina cea nouă, evident roşie ca focul. Spre deosebire de Peugeot însă, Honda avea cîte-o cobră neagră pictată pe ambele portiere şi una mare de tot pe capotă şi – m-a asigurat Dragonul cînd a parcat-o în faţa mea – era mult mai mult decît o simplă maşină. Ca să nu mă vadă proprietarul ei de-aproape şi să-şi dea seama că sînt femeie,

Dragonul m-a lăsat să-l aştept după colţ. Juanito avea să ajungă şi el la cursă, dar cu altă maşină, aşa că erau toate şansele să nu se prindă de ce sex e copilotul necunoscut din Honda lui *preciosa*[1], cum m-a informat Dragonul c-o alintă proprietarul pătimaş.

Cît timp a fost plecat după minunea de curse, eu am mai patrulat un pic în josul noii străzi, mai puţin aglomerată decît cele dinainte, ascultînd încontinuu *Dunărea albastră.* O cînta cu jale la un acordeon zbîrcit un ins măsliniu, cu mustaţă groasă, îmbrăcat într-un costum jerpelit şi încălţat cu pantofi bej-muştar împletiţi, aşezat pe un scaun pliant între un *Locutorio arabé,* plin numai de bărbaţi în cămăşi de noapte, şi-o *Peluqería china,* în care viermuiau ca-ntr-o făbricuţă piticii gălbui cu foarfecele în mîini. Acordeonistul îşi pusese în faţă o pălărie de paie pe fundul căreia zăceau cîteva monede, dar cît am stat eu acolo nu s-a oprit nimeni să-i mai dea altele. Lîngă el, rezemată de perete, îşi ţinea bicicleta plină de praf şi arătînd cam şubredă, iar fix deasupra vehiculului precar scria cu litere negre de graffiti: *¡ESTOP LA INMIGRACIÓN ILEGAL Y MASIVA: NI UNO MÁS!*[2]

Am ştiut din prima că maşina roşie care a apărut de după colţ e cea pe care-o aştept, în special după cum întorcea lumea capul după ea, dar şi după liniile zvelte şi felul în care părea că alunecă în josul străzii. Parcă era coborîtă direct din jocul preferat al piloţilor virtuali, *Race Driver: Grid,* turneul de curse ilegale *Drifting in Japan.* Dragonul a oprit-o lin exact în faţa mea şi s-a dat jos, cu ochelarii de soare Gucci la ochi – deşi se lăsase bine întunericul – şi pe faţă cu un rînjet cît toate zilele.

Deci asta-i maşina, i-am spus cînd a ajuns lîngă mine şi m-a luat de după umeri, tîrîndu-mă de jur împrejurul ei să mi-o arate în toată splendoarea.

This is not a car, baby, this is a chopper![3] a exclamat convins, exact cum îi zice Bruce Willis franţuzoaicei lui în *Pulp Fiction,* cînd se urcă pe motocicleta pe care a furat-o de la Zed, poliţistul homosexual şi violator ucis chiar de victima lui. Pe bune, a adăugat Dragonul, la momentul oportun o să am şi combustibil de rachetă pentru ea cîteva minute. Şi mi-a arătat în spatele scaunelor un fel de butelii subţiri, cu albastru şi argintiu, pe care am descoperit cu stupoare N-ul cu săgeată în vîrf al *squatter*-ilor. Dar cînd m-am uitat mai bine mi-am dat seama că e altfel de N şi nu mai e încadrat în cerc.

Frate, Honda ta e… ca un fel de Dacie pe gaz, nu? l-am tachinat pe Dragon, iar el a plescăit nemulţumit din buze.

Nu mai face mişto de mine, mi-a spus, habar n-ai ce poate să scoată animalul ăsta. Las' că vezi tu la Benicasim, după aia n-o să mai vrei cu mine la curse în veci. Tu n-ai văzut

[1] span. *frumoasă, scumpă.*

[2] span. *Stop imigraţiei ilegale şi masive: nici unul în plus!*

[3] engl. *Asta nu-i maşină, iubito, e elicopter!*

ce şi-a făcut la maşină blondul ăla care juca rol de poliţist *undercover* în *Fast & Furious?* Am ridicat din umeri confuză. Exact gaz din ăla o să-i bag şi eu, a continuat Dragonul, şi să vezi ce viteză prindem! E ca şi cum aş droga şi maşina, a adăugat, fiindcă gaz din ăsta folosesc şi dentiştii la anestezii, în altă formă evident. Şi fraierilor de discotecă le place să-l inhaleze, din tuburi din alea de făcut frişcă – n-am înţeles niciodată de ce, după ce tragi o dată, te-neacă rîsul vreo cinci minute şi-ţi ţiuie urechile ca naiba. Dar gazul pentru Cobra e altă treabă.

Chiar aşa, i-am zis, ce-i cu lighioanele alea pictate pe ea? Aşa-s de urîte, să mor eu, şi au nişte colţi total neverosimili.

Nicole, ştii ce? s-a enervat Dragonul, dar l-am liniştit repede spunîndu-i că de fapt şerpii respectivi sînt supermişto, mai ceva ca întreaga maşină şi pilotul ei curent la un loc, doar făceam un pic pe deşteapta. Atunci m-a lămurit de ce-i pictată aşa. E singura maşină pe care-o ştiu să aibă şi nume, mi-a spus mîndru. Juanito a botezat-o Cobra, fiindcă are venin sub capotă şi loveşte rapid şi mortal cînd nici nu te-aştepţi.

Aha, am murmurat cu gravitate. Ne-am urcat în maşină, unde Dragonul şi-a scos ochelarii de soare – ca să nu facem vreun accident, am bănuit, la bezna care era afară.

Ca să fiu sigur că ţine motorul la puterea pe care-o s-o scoată cînd o să-i bag gaz, a trebuit să-l fac mai solid, mi-a explicat Dragonul cu ţigara aprinsă în colţul gurii. Am lăsat geamul jos şi l-am ascultat într-o doară cum explică mai departe ceva despre pistoane şi cilindri, cercetînd cu atenţie bordul strălucitor, plin de butoane – majoritatea nu-mi era prea clar la ce foloseau –, pe care viteza era deocamdată 0, iar ceasul arăta cu cifre verzui: 8:32 PM. Din cauza asta s-a făcut mai grea, a zis Dragonul la un moment dat, iar asta poate s-o încetinească. Azi la prînz i-am lăsat pe băieţii lui Juanito s-o termine de aranjat, să-i scoată cît mai multe briz-brizuri care-o trag în jos, sper că s-au descurcat.

Au pus ceasul greşit, i-am spus, arătîndu-i cifrele, apoi crucea verde fosforescentă şi cupa cu şarpe încolăcit în jur deasupra unei farmacii din josul străzii. Pe afişajul de dedesubt apăreau intermitent data, ziua din săptămînă şi ora, care părea să fie de fapt 21:30.

Acolo e şefă o ucraineancă, mi-a tăiat-o Dragonul, ceasul lor e greşit, nu al Cobrei, fiindcă nebuna a rămas pe fusul orar de-acasă, chiar dacă e aici de ani buni. Stai numa' să vezi ce-o să te cruceşti cînd apare şi temperatura, că iarna ţine senzorul în congelator. În clipa aceea pe afişajul farmaciei s-a derulat rapid o reclamă în spaniolă: *¡Monodrine, las mejores pastillas para adelgazar! ¡Olvidarás de que es la hora de comer!*[1] Or fi şi astea un fel de speed, frate, mi-am spus, apoi imediat am aflat şi temperatura din Ucraina, sau mai degrabă din congelator: –17°C. Nu cred că afară erau mai puţin de +10.

[1] span. *Monodrine, cele mai bune pastile de slăbit! Vei uita că e ora mesei!*

Dragonul a rotit cheia în contact, maşina a început să mîrîie ca un dulău înfuriat, iar clapeta de la torpedo a ţîşnit în jos. Fix ca la o Dacie, m-am gîndit, dar nu i-am mai spus Dragonului şi asta. Din compartimentul îngust mi-a alunecat la picioare o foaie de hîrtie îndoită în patru şi-un creion, pe care le-am ridicat după ce-am trîntit uşiţa cît am putut de tare şi-am mai ţinut un pic mîna în dreptul ei, să fiu sigură că nu mai cade.

Cînd am desfăcut hîrtia am constatat că pe ea era desenată harta Spaniei, minimalist însă, din linii trase parcă de mînă, dar ferme, şi numai cu oraşele mai mari scrise cu mină neagră pe toată suprafaţa. O fi copiat-o cineva după un atlas, mi-am zis, observînd că hîrtia e destul de transparentă. Unde-s Castellón şi Benicasim? l-am întrebat pe Dragon, iar el a schimbat viteza şi mi-a arătat vag deasupra Valenciei.

Staţiunea unde se ţine cursa e imediat mai la nord de aici, mi-a explicat. E un traseu dement acolo, chiar dacă-i scurt, ţine toată treaba doar vreo 20 de minute. Numai că e un pic de munte, nu foarte înalt, dar orişicît, şi la un moment dat se fac ceva serpentine drăguţe, aşa că o să ne învîrtim puţin. *La carretera de la muerte*[1] îi zice, pentru că nu-i cursă să n-o păţească cineva rău de tot, a adăugat rînjind.

Am ridicat privirea şi l-am cercetat uşor încruntată. Pentru prima oară de cînd îmi venise ideea să merg cu el la cursă am simţit că mă trec fiori reci pe şira spinării. Mi-am adus aminte imediat de ghicitoarea în tarot, şi de Moarte, cartea care trona la stînga crucii celtice. Apoi prin cap mi s-au derulat rapid scene întregi din *Moments of Impact* – documentarul cam lugubru de pe Discovery, cu dezastre de toate tipurile – şi pe retină mi s-au proiectat portiere şi boturi de maşini făcute armonică în contact cu parapete de beton şi corpuri umane plonjînd prin parbriz sau zdrobindu-se sub roţi masive şi de neoprit.

Ei, lasă, nu-ţi face griji, mi-a aruncat Dragonul cînd mi-a văzut faţa. Cu mine în maşină n-ai să păţeşti niciodată nimic.

Am înghiţit în sec şi m-am străduit să-mi alung imaginile din minte. Doar nu era să dau înapoi. Şi doar m-am decis de atîtea ori în ultimele ore că nu mai iau în seamă nici un fel de semn, am încercat să mă liniştesc.

M-am întors la hartă şi studiind-o atent, am descoperit şi Sevilla, de care-mi povestise prima oară Dragonul. De la oraşul andaluz ochii mi-au urcat pînă la Barcelona. A mers un pic nu glumă, cînd a fugit prima oară de traficantul de arme, m-am gîndit, şi-am unit cele două oraşe cu o linie. Am mai tras o săgeată în sus spre Madrid, şi încă una spre Valencia, apoi am ridicat creionul să-mi admir opera. Desenul meu arăta ca un fel de fundiţă asimetrică neîncheiată. Latura goală era distanţa dintre Barcelona şi capitala comunităţii în care ne aflam, unde petrecusem weekendul cu Dragonul. Ce chestie, frate, m-am gîndit, trăgînd o săgeată

[1] span. *şoseaua morţii.*

dublă între metropola spaniolă în care aterizasem prima oară – şi eu, şi el, deşi la vreo opt ani diferenţă – şi Valencia. E ca şi cum am fi avut amîndoi aceeaşi destinaţie, numai că el a parcurs încrucişat jumătate de ţară ca să ajungă, iar eu am tăiat-o direct pe coasta Mediteranei şi i-am încheiat fundiţa. Oare unde am putea să mai mergem? m-am întrebat, îngroşînd liniile pe care le desenasem pe hartă. Rezultatul final arăta cam aşa:

Auzi, i-am spus, îţi dai seama că noi doi ne ştim de trei zile jumate? Vineri după-amiază m-ai luat de la consulat şi-acum e luni seara.

Da, mă, să-mi bag pula, mi-a răspuns Dragonul şi-a schiţat un zîmbet, apoi a întins mîna şi mi-a întors cozorocul şepcii într-o parte. Parcă au trecut mai degrabă vreo trei luni jumate, a continuat. Ce face speed-ul ăsta din om, chiar te pune pe *fast forward,* să mor eu.

Atunci am oprit la semafor şi pe banda din dreapta noastră a tras Suzuki-ul galben ca un boboc de raţă, exact ca cel pe care făcusem şcoala de şoferi la Bucureşti, numai că decapotabil. Din el se auzeau acorduri plîngăcioase de chitară şi-o voce semimasculină mi-a strigat dureros: *Mulţi spun că sînt perfect, Dar am nevoie de tine căci altfel sînt defect.*

Asta-i piesă numai bună de radio *Dor de ca-casă,* i-am spus Dragonului, iar în secunda următoare am şi dat cu ochii de faţa lui Ion Ion de la Corte Inglés.

Ne-am holbat o clipă unul la altul, cîntăreţul de la radio a mărturisit: *Mulţi spun că sînt frumos, Dar fără dragostea ta pot spune că-s hidos,* apoi Picasso a început să rînjească şi mi-a strigat prin geamul coborît: Ce fa-faci, *chiqui-chiquitita,* te-a scos *tu no-novio* la plimba-bare prin *barrio?*

Am pufnit în rîs, Dragonul l-a înjurat printre dinţi, dar nu i-a aruncat nici o privire. Se crede ta-tare fiindcă ţi-a picta-tat un *se-serpiente*[1] hi-hi-hidos pe po-portieră? a continuat Ion Ion. Cu ho-ho-Honda aia n-aju-jungi nici pînă la co-colţ, fra-frate!

Dragonul a început să se înroşească, abia perceptibil, şi a înclinat puţin capul să se uite la semafor. Nu zici nimic? l-am întrebat zîmbind. *Mulţi spun că sînt genial,* a cîntat radioul din maşina galbenă, *Dar fără tine sînt doar un – un tip banal.*

Dă-l în pula mea de muist, mi-a răspuns Dragonul cu voce ridicată, să-l audă şi Picasso, crezi că-mi bat capul cu-o mutră de raton pîrlit, care conduce… Trabantul ăla de toată jena şi se trezeşte să se ia de mine? Am rîs iar şi m-am întrebat unde mai auzisem vreodată că cineva e făcut mutră de raton pîrlit.

Ce-ce-ai zis? i-a strigat Picasso.

Că eşti o mutră de raton pîrlit, frate, i-am urlat înapoi pe geam, şi conduci un Trabant de toată jena!

Dragonul a început să rîdă, iar Ion Ion a muţit cîteva clipe. Între cele două maşini a sunat din nou doar vocea cîntăreţului smiorcăit: *Pe bune i-aş înjura, Dar gura mea e prea ocupată cu gura ta.*

Chiar că ai o gu-gură, *chiqui-chiquitita,* mi-a strigat vînzătorul de la Mall, că şi pe mine mă pre-preocupă ceva, dar nu gu-gura mea, de cînd te-am văzu-zut la maga-gazin! Nu vii mai bi-bine să-ţi arăt ce poate Traba-bantul meu deca-capotabil? Şi mi-a aruncat o bezea.

Am rămas cîteva secunde fără replică, iar ochii mi s-au fixat pe icoana cu Isus şi Maica Domnului care se bălăngănea de oglinda retrovizoare din Suzuki, alături de o cruce imensă şi bătută cu pietre, ca un bling bling, şi de odorizantul verde de formă clasică: . M-am întors spre Dragon, care-l privea încruntat pe Picasso şi se înroşise de-a binelea la faţă.

Smoke him![2] i-am spus înciudată. Dragonul a ţinut ambreiajul jos, a apăsat de multe ori pe acceleraţie şi Honda a început să mîrîie mai tare ca pînă atunci. Ion Ion şi-a turat şi el timid Trabantul, apoi s-a dat verde şi-am ţîşnit de pe loc, lăsînd în urmă nu doar fierul de călcat galben ca bobocii de raţă, ci şi semaforul, şi *panadería*[3] de pe colţ, şi supermarketul de

[1] span. *şarpe.*

[2] engl. *Afumă-l!*

[3] span. *brutărie.*

vizavi, toată strada, ba parcă tot cartierul, învăluit în norul de fum ieşind din ţeava de eşapament a Hondei. Şi-atunci mi-am adus aminte că ratonul pîrlit e din *Lanţul slăbiciunilor*.

Eşti în plus, împuşcă-te, intră-ntr-un zid! am început să urlu pe geam după Ion Ion şi Trabantul lui.

Chestiile astea parcă-s din *Yo' momma* de pe MTV, mi-a zis Dragonul zece minute mai tîrziu. Ştii, show-ul ăla în care fiecare spune ceva cît mai naşpa despre mama celuilalt.

Mda, i-am răspuns, şi Gheorghe aproape că-i înjura de mamă pe concurenţi. Cere-te singur afară, catapultează-te din platou, eject! am luat-o de la capăt îngroşîndu-mi vocea.

Eşti penal, eşti cel mai prost, eşti o pulă jenibilă, a adăugat Dragonul.

Eşti un handicapat, un incapabil, îi tragi pe toţi în jos, am continuat.

La cîţi bani ai reuşit să strîngi, nu-ţi ajung nici de hîrtie igienică, n-ai decît să te ştergi la cur cu degetele! a strigat el.

M-am decis rapid să schimb linia, poate aşa nu mai aducea cîte un *touch*[1] personal inconfundabil la orice tip de insultă.

Eşti o corcitură de colibri cu chihuahua, am început.

De coropişniţă cu urangutan, a spus Dragonul.

Faţă de menghină ce eşti, l-am întrerupt.

Copil făcut la beţie cînd s-a rupt prezervativul, în pula mea! m-a completat el.

Eşti mai terminat ca o baterie goală, i-am replicat imediat.

Eşti o lighioană dementă, ne-ai nenorocit pe toţi!

Eşti defect, uzat, varză, kaput!

Eşti cea mai tare pizdă pe care-am futut-o vreodată!

Am tăcut amîndoi cîteva clipe, ascultînd doar mîrîitul acum regulat al motorului. Pe sub noi a continuat să zboare autostrada întunecată, ca o bandă rulantă scăpată de sub control.

Ăăă… asta ce-a fost, frate? l-am întrebat. Un fel de *Spune pe bune,* ca-n reclama aia la suc în care tipa află că prietenul ei cel mai bun se masturbează imaginîndu-şi-o dezbrăcată?

Eu nu m-am… mă rog, mi-a răspuns Dragonul încurcat. Eu nu ştiu reclama. Nu mă mai uit la posturi româneşti de ani de zile. Şi-a aprins o ţigară şi-a tras cîteva fumuri în tăcere. Nu, Nicole, mi-a zis rînjind, a fost aşa… ca-n emisiunea aia de rahat la care se uita mamă-mea înainte să plec, aia cu prezentatorul la costum de ginerică, la care băgau o melodie greţoasă de la Beatles…

All You Need Is Love, l-am ajutat, cu jumătate de gură.

[1] engl. *atingere*, aici *contribuţie.*

Aşa, *chiquitita, Din dragoste!* a continuat Dragonul şi mi-a pus mîna dreaptă pe picior. Deci mă termina mamă-mea cu emisiunea aia de rahat, una-două auzeai prin casă numai *Love, love, love,* pam-parararam…

Mda, şi maică-mea la fel, i-am răspuns încet.

Dragonul s-a încruntat la mine. Nicole, a început, iar palma i-a alunecat încet pe interiorul coapsei mele. Doar nu te-ai supărat, nu?… Hai că n-am vrut să iasă aşa, da' ce pot să mai zic acum… *disculpe!*

L-am ţinut în suspans secunde bune, fără să-l privesc, bosumflîndu-mă din ce în ce mai tare. Apoi n-am mai rezistat. Adică *Iartă-mă,* cum ar veni, i-am spus zîmbind şi-am început amîndoi să rîdem. Dar chiar aşa, am continuat, de unde ştii tu de *Lanţul slăbiciunilor?* Din cîte ţin minte terminasem deja liceul cînd a început.

Mda, mi-a spus, eram plecat, dar din iarna cînd am ajuns la Sevilla am început să mă uit pe PROTV Internaţional, că posturile spanioleşti mi se păreau de tot rahatul. Era un frig crunt, nu neapărat afară, cît în casă, şi din cauza gresiei cu care-şi plachează dobitocii ăştia toate podelele, şi fiindcă n-au încălzire centrală ca la noi. Iar în Timi, unde stăteam cu ai mei, n-am avut niciodată probleme, ardeau caloriferele nonstop din noiembrie pînă-n aprilie. Mi-a luat cîteva ierni bune să mă obişnuiesc în Spania. Mai stăteam cîteodată cu radiatorul, dar nu prea mult că plăteam la curent de mă uscam. Unii au aer condiţionat, numai că ăla chiar îţi mîncă toţi banii. Pînă m-am prins că există şi estufe pe butelie ca aia pe care-am avut-o la Valencia. Cred că-i singurul lucru de care-mi pare rău că l-am lăsat în urmă, chiar n-aveam cum s-o car după mine. Unii le schimbă în fiecare iarnă, cum dă căldura, cum le vezi la container, lîngă mobilă şi saltele, spaniolii ăştia îs nebuni, să mor eu. Da' nu-i bai, că le strîng imigranţii… O estufă din aia costă destul de mult la început cînd o iei, dar apoi e maxim 14 euro pe lună umplutul buteliei, şi-aici ţi-o aduce la uşă…

Mda, e-adevărat că iarna e scurtă în Spania, mai ales în sud, maxim două luni, şi după aia cam sari direct în vară – cel puţin la Sevilla –, iar cînd sînt peste 40 de grade afară, de la gresie e mult mai răcoare în casă. Dar ce te faci la 8 grade afară şi 6 înăuntru? Tremuri ca prostul sub pături, aia faci. Şi uite-aşa am tremurat eu o iarnă întreagă la Sevilla, cu ochii la TV. Apoi m-am lăsat de programe româneşti, de la o vreme nu ştiu cum, dar parcă s-au stricat toate. Una-două ce naşpa-s imigranţii, numai fură, se prostituează, se droghează şi alte alea, uitau să spună că de fapt ţiganii fac toate astea, nu românii normali care muncesc ca tîmpiţii…

Pe bune? Mda, o fi ceva şi de campania pulii mele, da' nu-i chiar realist. *Hola, soy rumano.* Intră în vorbă cu un spaniol spunîndu-i asta din prima şi te scuipă-n ochi direct… Ei, de ce? De faini ce sîntem, de-aia. *Chiquitita,* dar tu cum de te-ai uitat la *Lanţul slăbiciunilor?* Chiar îţi plăcea de fascistul ăla securist sau?

Am pufnit în rîs. Păi în iarna de care zici, i-am răspuns, eram în sesiune, frate, şi aveam de ales între el şi cursurile din semestrul I, anul I de A.S.E., din care oricum nu-nţelegeam nimic. Iar în camera de-alături…

Era maică-ta uitîndu-se la *Iartă-mă,* am făcut-o *Din dragoste!* m-a completat Dragonul rîzînd cu poftă.

Am rîs şi eu, dar nu l-am contrazis, chiar dacă nu era întotdeauna adevărat. De multe ori alături era Ştef, care-şi schimbase garsoniera pe-un apartament cu două camere şi descoperise nu ştiu ce versiune mortală din *Counter-Strike,* jocul ăla de computer în care tot timpul te chinui să-mpuşti pe cineva, cum îmi spusese Dragonul într-una din poveştile lui. Pe atunci îl cunoscuse şi maică-mea pe Ştef şi s-a entuziasmat pe loc, dacă ar fi putut i-ar fi pus în frunte ştampilă cu

. Aşa că o noapte pe săptămînă (la alegere) aveam voie să dorm la el, mai ales că stătea pe Magheru şi de la el ajungeam repede la şcoală. În sesiune îl rugam să mă lase să învăţ liniştită un pic, vreun ceas-două, după care să stăm împreună şi să-mi citească măcar vreo zece pagini dintr-un roman sau altul, înainte să facem sex şi să adormim. Se mai întîmpla şi aşa, dar de cele mai multe ori, Ştef se ducea imediat în sufragerie să se joace pînă la ore mici, după care nu mai rămînea loc de poveşti. Cîtă vreme se juca, eu mă aşezam turceşte în pat, cu foile de la Bazele contabilităţii sau Matematică aplicată în economie împrăştiate pe toată plapuma, citind de trei ori cîte-o propoziţie fără să mă prind ce înseamnă şi rozînd capătul creionului pînă-l rupeam. În tot timpul ăla, de-alături veneau rafalele de împuşcături şi strigătele de voci virtuale: *Die, bitch!* sau *Stefan is on a killing spree!*[1] După o vreme nu mai rezistam şi ca să nu mă duc la frigider, deschideam televizorul. *Vrei să fii miliardar* sau *Lanţul slăbiciunilor,* era bun oricare, deşi la ultimul parcă aveau întrebări mai deştepte. Iar „fascistul", dat la maxim, putea să fie şi haios cîteodată.

Cine este flagelul care ne mănîncă zilele? l-am întrebat pe Dragon cu gravitate.

Cine ne otrăveşte sîngele şi ne spală creierele? m-a completat rînjind. Cine ne scoală… Auzi Nicole, s-a întrerupt brusc, altă emisiune la care să ne fi uitat amîndoi oare nu mai ştim? Că de la Vrei să fii în lanţul pulii mele ajung să spun tot felul de tîmpenii…

Am zîmbit şi m-am uitat lung la el, dar nu mi-a venit nimic plauzibil în minte. Beton, frate, mi-am zis, am lămurit misterul, se pare că veriga lipsă dintre mine şi Dragon e chiar Andrei Ianţu. Gheorghe. Virgil. *Whatever!* Am căscat şi mi-am rezemat capul în palmă, cu cotul pe marginea portierei.

Ce te-ai pleoştit aşa? m-a întrebat Dragonul. Hai, mai cu viaţă, mergi cu mine la cursă, mai un pic şi-am ajuns!

[1] engl. *Mori dracului!* şi *Stefan e pus pe omorît!*

Cred că mi se face somn, i-am răspuns sec, mai mult ca să nu mă gîndesc că într-adevăr mai avem puţin pînă la serpentinele morţii de care-mi povestise.

Somn?! s-a mirat. So-omn?! Parcă eşti Rachel din *Batman Begins,* să mor eu, care-a inhalat nu-ş ce gaz făcut de Joker şi-a picat lată, apoi –

Da, da, gaz de care ai şi tu în spate, de butelie pentru Dacia, l-am întrerupt, poate şi scapă torpilele alea.

Scapă o pulă, mi-a tăiat-o Dragonul, dacă scăpau cred că eram de mult franjuri, cu tot cu maşină. Şi las' că vezi tu Dacia acuşi, a adăugat rînjind. Dar fii atentă, ca să ne întoarcem la filmul nostru, pe Rachel o salvează evident Bruce şi fug împreună în Batmobile-ul lui nou ca un tanc. Asta se trezeşte, deschide moale ochii şi-l întreabă pe Batman unde e. Ghici ce-i răspunde el, cu vocea aia sobră, mai ceva ca a lui Gheorghe în *Lanţul slăbiciunilor?*

Eşti în Dacia mea, *we will self-destruct in five*[1] că stă să explodeze GPL-ul din spate, i-am aruncat cu zîmbetul pe buze, deşi aerul din maşină parcă s-a făcut şi mai greu de respirat cînd am auzit ce-mi spune despre cît de repede am putea să ne facem franjuri amîndoi.

Am crezut că o să se supere la replica mea, dar a început şi el să rîdă, apoi şi-a aprins o ţigară. Nu mă, mi-a răspuns, după ce a tras adînc primul fum, i-a zis exact aşa: *Stay calm, you've been poisoned!*[2] Şi-a scos imediat şi antidotul.

Cu ţigara în colţul gurii, Dragonul s-a căutat într-un buzunar interior al hanoracului, de unde a scos punga de pastile roşii.

Vrei şi tu, da? l-am întrebat, prinzînd cu vîrful degetelor două dropsuri.

Nu, mi-a răspuns repede, eu sînt ok, nu le mai amestec, la cursă chiar trebuie să fiu pe fază, iar pastilele oricum nu-s destul de tari. Numai de-am ajunge odată că-ncep să-mi rod unghiile, futu-i. Dar asta e, stau pe sec, trebuie s-aştept pînă aproape să-nceapă cursa, fiindcă nu ţine prea mult efectul de la –

Chiar atunci s-a ivit pe dreapta semnul de ieşire de pe autostradă: , iar Dragonul şi-a înghiţit cuvintele. A ridicat în sus o manetă mică din dreptul volanului şi semnalizatoarele de direcţie au început să păcăne ca un metronom. Am luat pastila cu degete tremurătoare şi-am aşteptat să schimbe viteza ca să-i dau punga înapoi. A pus-o la loc în buzunar încruntat, uitîndu-se la mine doar cu coada ochiului. Aşa că am înghiţit în sec şi m-am asigurat în gînd că totul o să fie ok cînd o să-şi facă bomboana efectul.

Am întins mîna şi l-am mîngîiat pe faţă, iar el a întors scurt capul spre mine, dar cînd i-am zîmbit m-a privit serios. Mi-a venit să-l întreb – poate aşa se mai relaxa – dacă problema

[1] engl. *ne vom autodistruge în cinci minute.*

[2] engl. *Fii calmă, ai fost otrăvită!*

lui e că nu vrea să amestece pastilele cu gazul din spate, pe care-o să-l inhaleze împreună cu *preciosa* Cobra. Dar pînă la urmă nu i-am mai zis nimic. Cine ştie ce se mai trezea să-mi spună?

Yo' momma was such a whore, i-am strigat lui Robin cu voce din ce în ce mai ridicată – să fiu sigură că m-aude şi Dragonul, care se îndrepta spre noi ca tancul lui Batman, cu rucsacul acum gol de tot în spate – *that she never knew if your dad was the postman, the milkman, the dentist, the taxi driver, the cook, the priest, the plumber or the engineer!*[1]

Pentru o clipă, Robin s-a holbat la mine cu ochii lui albaştri, parcă şi mai imenşi decît i-i făceau dungile groase ale machiajului, cu gura întredeschisă şi cu degetul mare de la mîna dreaptă, cu unghia lăcuită în negru, în colţul buzelor mele. *Invaders must die*[2]*,* a proclamat vocea gravă din piesa de la Prodigy, din boxele imense, aflate la ceva distanţă de Honda, dar care se auzeau perfect de unde eram. M-am întrebat cine erau invadatorii acum, foştii colonialişti sau imigranţii care le cam năpădiseră ţările. Atunci a ajuns şi Dragonul mai aproape de noi, urlîndu-i lui Robin din mers: *¡Quita tus manos de ella, hijo de puta!*[3]

Englezul gotic a scos un *Whooops!,* mi-a făcut cu ochiul şi s-a îndepărtat repede. *I'll remember that, sugar!*[4] a strigat, arătînd înspre mine cu mîna mai albă ca brînza de vaci, mergînd cu spatele spre maşina lui neagră şi joasă, cu faruri mari care păreau că-i încep mult de sub capotă, ca să ţîşnească imense şi ovale în faţă, exact ca ochii posesorului.

Lasă-neee, lasă-neee! am urlat după el, dar chiar dacă m-a auzit sigur nu m-a înţeles. Asta-i din *Cronica cîrcotaşilor,* nu ştii tu, i-am spus Dragonului cînd a ajuns lîngă mine.

Ba ştiu, mi-a răspuns gîfîind şi trăgîndu-şi nasul, că tembelii ăia doi de la TV, care fac mişto de oricine, s-au plimbat prin toată Europa la un moment dat. Ce mă enervează gazele astea de eşapament, să mor eu, a adăugat, fornăind şi mai tare, niciodată n-am putut să le suport! I-ai cam zis-o lui Robin cu *yo' momma,* nu cred că i-a picat prea bine. Dacă s-a pus cu maimuţa spaţială… Dar ce pula mea caută şi boul ăsta aici? a continuat şi a strîns din buze nemulţumit cînd i-am spus c-o fi venit şi el la cursă. Şi ce-a vrut cu tine? m-a întrebat mai departe. I-am explicat în două vorbe. De-aseară?… Mda, păi bagă-ţi şi tu părul ăla ca lumea sub şapcă, m-a certat Dragonul. De fapt, de ce n-ai stat în maşină, futu-i, nu ţi-am zis să nu te dai jos? Acuma am pus-o, e-n stare să-i spună lui El Comodín de tine şi ăia sîntem!

---

[1] engl. *Maică-ta a fost aşa o curvă, că n-a ştiut niciodată dacă taică-tău e poştaşul, lăptarul, dentistul, taximetristul, bucătarul, preotul, instalatorul sau inginerul!*

[2] engl. *Invadatorii trebuie să moară.*

[3] span. *Ia mîna de pe ea, fiu de curvă!*

[4] engl. *O să ţin minte asta, dulceaţă!*

Nu cred că-i spune, i-am răspuns, cred că vrea să vă întreceţi cu maşinuţele să vedeţi care-i mai tare.

Na fain, mi-a aruncat Dragonul, ocolind Honda şi deschizînd portiera, fix Robin îmi lipsea în coadă, străduindu-se să ne facă praf pe-amîndoi! Poate picăm în curse diferite, că pe traseul ăsta nu se întrec decît patru maşini odată şi-s o groază de piloţi. I-am zis coloratului că mă grăbesc şi să mă bage la-nceput. Nici nu-ţi imaginezi cît pot să cîştig de fapt, cum n-a ştiut nimeni că vin pînă-n ultimul moment şi cum n-am mai condus de mult într-o cursă, mi-au dat şanse de 1:4, indiferent cu cine-o să concurez. Deci pot să scot cam…

Dragonul s-a uitat repede în toate părţile, de parcă l-ar fi putut auzi cineva. Apoi s-a aplecat la urechea mea şi mi-a spus suma.

Am făcut ochii mari. Cam cît un apartament, frate, i-am răspuns, dînd aprobator din cap. Pentru o sumă de genul ăsta, m-am gîndit, chiar că merită să te dai 20 de minute pe serpentine la viteză mare.

Ei, nici chiar aşa, mi-a retezat-o Dragonul. Sau, mai ştii, cum e criză şi nu-şi mai ia nimeni casă, aşa că pe toţi îi usucă ipotecile…

Nu mă, cît un apartament la noi! i-am explicat.

A fost rîndul lui să se minuneze. Atîta costă casele în România acum?! Băga-mi-aş…

Ajunsesem de vreo zece minute la locul de unde urma să se dea startul. Muzica celor de la Prodigy a început să se audă imediat cum am trecut de indivizii în haine largi şi negre, care vorbeau în neştire la walkie-talkie-uri şi blocau şoseaua principală, exact la ieşirea din staţiune. Erau acolo într-un fel ca să taie bilete, am dedus, sau mai degrabă să-ţi confirme rezervarea – dacă nu ştiau că trebuie să vii, nu te lăsau să treci.

El Comodín – Jokerul în spaniolă, cum am aflat de la Dragon – era un fel de moderator al cursei. Îmbrăcat în pantaloni trei sferturi, bocanci cu ţinte şi tricou cu steagul Americii, cu părul scurt vopsit jumătate verde, jumătate roşu, şi faţa la fel, dar pe jumătăţi opuse, El Comodín făcea pariurile lîngă nişte mese de lemn cu picioare metalice, de pe care urlau boxele: *I got the poison, I got the remedy, I got the pulsating rhythmical remedy!*[1] În sfîrşit cineva care ascultă muzică electronică, orişicît, mi-am spus, măsurîndu-l pe Joker din cap pînă-n picioare.

Nu-i aşa că-i exact ca-n *Fast & Furious* toată atmosfera? m-a întrebat Dragonul, arătîndu-mi mulţimea de specimene adunate pentru cursă. Am ridicat din umeri. Dar cred că avea dreptate, mă simţeam de parcă tocmai păşisem pe-un platou de filmare hollywoodian, unde se turna un viitor succes de *box office* cu buget de milioane de dolari. Volumul muzicii era dat atît de tare încît reuşea să acopere aproape de tot vacarmul din jur, de la vocile

[1] engl. *Am otrava, am şi antidotul, Am antidotul care pulsează ritmic!*

bărbaţilor multicolori care viermuiau printre maşini, zgomotul motoarelor turate şi trîntitul portierelor şi capotelor. Printre toate pluteau nori de fum amestecaţi cu praf, făcînd aerul – parcă mai încins decît în oraş – abia respirabil. Dragonul a aruncat priviri neliniştite la concurenţii care se parcaseră deja aproape de start.

Mda, mi-a spus, nu-i nici o problemă serioasă, majoritatea îs nişte rahaţi cu ochi, habar n-au să conducă. Singurul care m-ar putea ţine în loc e negrul ăsta de care ne apropiem acum, cu Nissan-ul lui în dungi. E din Camerun dracul, stai să vezi numa' ce-i fac!

A oprit maşina exact lîngă individul mai tuciuriu ca un fund de ceaun, gătit ca de înmormîntare, în costum negru cu sacou, cravată simplă şi manşete albe impecabile. Nu ne-a simţit, aşa că Dragonul a lăsat geamul jos pe partea lui şi i-a strigat: *Oye, Cita, ¿qué haces aquí, tienes cita?*[1] Camerunezul s-a întors încruntat, dar cînd a dat ochii cu Dragonul s-a relaxat imediat. Au început să rîdă, şi-au strîns mîna pe geam şi-au schimbat cîteva vorbe, apoi am plecat mai departe să ne căutăm loc aproape de linia de start.

Cita a terminat Dreptul la el în ţară, mi-a explicat Dragonul, de-aia umblă numai la costum – se dă avocat. A venit aici după nevastă-sa, dar îţi dai seama că nu i s-au echivalat diplomele şi nu şi-a găsit de lucru. A umblat de nebun o vreme să depună CV-uri, poate-poate îl vrea cineva, dar cele mai multe firme nici nu se uitau la el, îl luau în primire direct portarii: *¿Tienes cita?* Evident că n-avea niciodată, cînd suna îl programau peste cîteva luni. Pînă la urmă s-a apucat de pus gresie şi faianţă prin casele oamenilor, apoi s-a împrietenit cu unul care l-a băgat în curse cînd a descoperit ce meseriaş e la volan. Dar a rămas cu sechele, cum te vede, cum îţi povesteşte de cîte ori l-au dat afară portarii întrebîndu-l dacă *tiene cita* sau nu. Şi-aşa i-a rămas numele! Da' cine pula mea e floricică ăla cu haină roz şi maşină mov cu *arco iris*[2] pe capotă? Nu l-am mai văzut pînă acum, din ce comunitate o fi răsărit?

LGBT, i-am răspuns pufnind în rîs, cu ochii pe tipul machiat şi rujat, care-i surîdea unui ins masiv, tuns periuţă şi c-o privire tîmpă, aşezîndu-i reverele hainei cu gesturi de felină. Dragonul s-a încruntat la mine. Gay, frate! l-am lămurit.

Hai să mor eu! s-a mirat. De cînd primeşte Don Simón şi mariconi la curse? Acum vreo doi ani nici negrii n-aveau voie, săracu' Cita abia-abia s-a băgat. Să ştii că mai un pic şi o să dea voie şi cu femei!

Cînd a plecat să-şi parieze banii, Dragonul mi-a spus să nu ies din maşină şi să nu vorbesc cu nimeni, ca să nu se prindă careva că-s fată. L-am asigurat că aşa o să fac, apoi l-am urmărit prin parbriz cum se îndepărtează.

---

[1] span. *Auzi, Cita, ce faci aici, ai programare?*

[2] span. *curcubeu.*

So he's finally going to race me, eh?[1] am auzit deodată vocea cu accent de BBC.

Cînd am întors capul şi-am dat cu ochii de Robin mi-a sărit inima din loc. *Interview with the Vampire* şi alta nu, mi-am spus privindu-l cum stă rezemat în coate de rama geamului meu, cu ochii bulbucaţi, cu cicatricea cu pistrui în jur parcă mai mare decît în seara dinainte şi cu un rînjet pe faţă care-ţi îngheţa sîngele-n vine. Dacă tot se-ntîmplă chestiile exact ca-n filme, nişte automate de popcorn n-or fi prin zonă? m-am întrebat amuzată, deşi tot cu inima strînsă. M-am uitat spre mesele unde se făceau pariurile şi l-am văzut pe Dragon întinzîndu-i moderatorului Comodín teancuri de bancnote legate cu elastic roşu murdar, ca cel pentru borcane de zacuscă de casă. Nu vedea ce se întîmplă la maşină, iar goticul-nevrotic nu părea că are de gînd s-o şteargă. Aşa că m-am hotărît să mă dau jos şi să-l chem pe Dragon.

Am descuiat portiera şi am deschis-o, împingîndu-l cu ea la o parte pe englez. *And who might you be, mate? His prodigy or something?*[2] m-a întrebat Robin păşind în lături. *Prodigy* e mă-ta! am vrut să-i spun, şi era cît pe ce să pufnesc în rîs la gîndul ăsta. Dacă m-ar auzi Dragonul strigîndu-i aşa lui Robin ar fi supermîndru de mine, mi-am zis. Dar m-am abţinut să-i răspund englezului, ca să nu-mi audă vocea şi să se prindă cine sînt. Din păcate, în clipa cînd am trîntit portiera am simţit cum îmi alunecă o şuviţă consistentă de păr de sub şapcă şi cînd am ridicat privirea l-am văzut pe Robin căscînd ochii şi mai mult, mai un pic şi-i săreau din orbite, ţinîndu-se doar în arcuri.

You're the lassie from last night![3] mi-a spus întinzînd mîna spre părul care-mi atîrna pe lîngă obraz. *Bingo, motherfucker,* m-am gîndit, dar tot nu i-am zis nimic, m-am ferit doar de mîna lui. În acelaşi timp, am simţit cum mi se scurge tot sîngele din obraji la gîndul că organizatorii cursei o să afle mai mult ca sigur de intenţia noastră de a le încălca regulile misogine. Dragonul a plecat de la mesele cu pariuri, dar n-a venit înspre noi, a dispărut după două furgonete lăsate pe marginea drumului.

Englezul s-a apropiat şi mai tare de mine şi-a început să rîdă. *You know you're not allowed in the car with him, don't you?*[4] m-a întrebat. Am vrut să mă mai dau un pas înapoi, dar nu mai aveam unde. M-am lipit cu spatele de cobra neagră de pe portieră şi cînd am atins tabla rece cu palmele m-a trecut un fior prin tot corpul, de parcă mă curentase. M-am gîndit că şarpele negru e de fapt viu şi-a sărit să mă muşte şi pentru o clipă am avut impresia că simt cum mi se răspîndeşte veninul în sînge, de la încheietura cu care mă sprijineam de portieră pînă la umăr şi mai sus, ajungînd să-mi picure pînă şi-n creier. Apoi mi-am dat seama că

[1] engl. *Deci o să se-ntreacă în sfîrşit cu mine, aşa-i?*

[2] engl. *Şi tu cine mai eşti, amice? Ucenicul lui minune?*

[3] engl. *Eşti fătuca de-aseară!*

[4] engl. *Ştii că n-ai voie cu el în maşină, nu?*

trebuie să fie doar efectul pastilei de mai devreme. Am ridicat privirea şi l-am fixat pe englez, iar pe faţă mi s-a întins un rînjet cît toate zilele.

Robin a întins iar mîna dreaptă, mi-a luat obrazul în palmă şi şi-a trecut degetul mare peste buzele mele. Sper că s-a spălat înainte, m-am gîndit, amintindu-mi ce mizerie era în închisoarea lui. Atunci a apărut în sfîrşit Dragonul de după furgonete. Ochii i-au picat direct pe noi şi a luat-o la fugă înspre Honda. *Oh, I can totally see why he fancies you!* mi-a spus Robin încet. *Bimbos were always his favourite poison, sugar*[1].

Bimbo e mă-ta! i-am aruncat înapoi, iar el s-a încruntat şi m-a privit confuz. Dragonul se apropia din ce în ce mai mult şi-am ştiut c-o să mă audă dacă mă pun pe urlat. Aşa că am început: *Yo' momma was such a whore,* iar englezului i-a pierit şi zîmbetul şi piuitul.

I'm the trouble starter, fuckin' instigator[2]*,* a declarat un Prodigy din boxele lui El Comodín, care se plimba ţanţoş în sus şi-n jos prin faţa celor patru maşini aliniate la start, oprindu-se pînă la urmă între cele două din centru: a camerunezului veşnic fără programare şi a Dragonului, care încă mai înjura de mama focului. Asta şi din cauză că în dreapta lui trăsese rînjind chiar Robin, care – mi-a spus Dragonul – probabil îl mituise pe Joker cu ceva metadonă să-i pună în aceeaşi cursă. Al patrulea concurent era Floricică, dar nu cred că-şi făcea cineva probleme din cauza lui, doar n-avea *cojones* de-adevăratelea.

Chiar după ce moderatorul colorat a anunţat cine intră-n prima cursă, la faţa locului s-a înfăţişat şi Don Simón, într-un Cadillac gri metalizat, din care a coborît direct în scaunul cu rotile pe o rampă micuţă, urmat de trei demoazele pe tocuri subţiri, în hăinuţe de blană pînă la brîu, dar cu fuste cu volănaşe superscurte, de-au început imediat să tremure ca nişte perdele în vînt. Organizatorul cursei părea să aibă cam 126 de ani. Arăta ca un bătrînel din filmele lui Coppola, un Naş în ultimul stadiu de degradare, cu faţa căzută, cu proteza trăgîndu-i tot capul în jos, cu degetele subţiri şi zbîrcite apăsînd în neştire butoanele din care comanda scaunul. Deci din cauza lui tataie ăsta sînt eu îmbrăcată ca-n desene animate, m-am gîndit. Dragonul m-a informat în două vorbe că Don Simón nici măcar nu e spaniol, ci bolivian, dar a traversat oceanul cu vreo mie de ani în urmă şi-a făcut avere din fabrici de îmbuteliat *sangría.* Ce drăguţ, mi-am spus, imigrantul discriminează mai abitir decît gazdele lui.

Îl ascultam cu jumătate de ureche pe Dragon cum îl înjură pe Robin şi încercam să nu mă uit la englez, dar parcă îl simţeam tot timpul arzîndu-ne cu privirea. *I'm the firestarter, twisted firestarter*[3]*,* a continuat piesa de la Prodigy şi chiar atunci El Comodín a dat startul,

[1] engl. *Înţeleg perfect de ce te place! Paraşutele au fost întotdeauna otrava lui preferată, dulceaţă.*

[2] engl. *Sînt cel pus pe belele, un provocator dat naibii.*

[3] engl. *Sînt incendiatorul, incendiatorul nebun.*

aruncînd pe jos un pachet de cărţi de joc, care s-au desfăcut ca un evantai. În fracţiunea de secundă înainte să ţîşnim de pe loc am observat că toate cărţile din pachet – care mi-au zburat prin faţa ochilor – erau doar cu joker; dar posesorului nu cred că i s-a părut o glumă prea bună cînd l-a înecat norul de fum ieşit din coada maşinilor, care l-a înghiţit cu totul într-o clipă.

Primele zece minute din cursă au fost total plictisitoare, exact ca-ntr-un joc pe computer în care te urmăreşti cu ceilalţi concurenţi pînă adormi. Drumul a fost drept ca-n palmă, luminat doar de farurile maşinilor, iar cei patru şoferi s-au străduit foarte tare să se depăşească pe rînd unul pe celălalt. Pe bord cifrele verzui au urcat rapid peste 100 şi de fiecare dată cînd Dragonul apăsa pe acceleraţie aveam impresia că mă fac una cu scaunul. Dar în afară de asta parcă nu simţeam viteza deloc şi chiar l-am întrebat la un moment dat de ce nu mergem mai repede. Mi-a aruncat o privire mirată şi n-a spus nimic. Atunci reprezentantul comunităţii LGBT a reuşit să treacă în faţa noastră – făcîndu-l pe Dragon să-njure toţi mariconii în termeni demni de cei mai înfocaţi membri ai organizaţiei homofobe Noua Dreaptă la manifestaţia de protest contra Gay Parade din Bucureşti, pe care-o urmărisem la TV anul trecut. Blestemele lui au părut să aibă efect instant, fiindcă din maşina lui Floricică au început să curgă piese pe dedesubt. Dragonul s-a pus să chiuie de bucurie, ocolindu-le cu grijă şi trecînd imediat de curcubeul toleranţei care a rămas mult în urmă. Jocul de-a depăşitul pe rînd a mai continuat o vreme în trei, dar nu s-a mai întîmplat nimic spectaculos. Am căscat şi m-am uitat să văd de unde se aprinde plafoniera, dar n-am reuşit să-mi dau seama.

Mai durează mult, frate? l-am întrebat pe Dragon, iar el mi-a aruncat o privire tăioasă.

Păi… abia am început, mi-a răspuns repede. *¡Chinga tu puta madre!* a urlat apoi după maşina neagră a lui Robin care tocmai i-a trecut în faţă.

Dacă ştiam că-i aşa sec îmi aduceam cartea lui Foer după mine, i-am zis, oricum mai am cîteva capitole şi-o gat. E-un roman beton armat, cu un prunc care-a găsit o cheie rămasă de la taică-său, mort în 9/11, numai că nu ştie ce-ar trebui să deschidă cu ea şi –

Auzi Nicole, mi-a tăiat-o Dragonul, nu-mi povesti acuma de 9/11 că trebuie să mă concentrez. A tras tare de volan, a accelerat şi imediat am zburat pe lîngă Robin. Muie, boule! i-a strigat Dragonul englezului în timp ce-l depăşeam.

Chiar atunci am descoperit pe bord un buton desprins parcă direct din cartea lui Foer şi-am făcut ochii mari: . Sub el se bălăngănea altul, cu simbolul: , care sărise din locaş şi se ţinea în două cabluri subţiri, unul albastru, unul portocaliu. Am încercat să-l montez la loc, dar n-a vrut să stea şi-am renunţat.

Las’ că devine mai interesant imediat, mi-a spus atunci Dragonul, deja urcăm şi se îngustează drumul. Avea dreptate, Honda a început să tragă aproape imperceptibil mai greu la

deal, iar pe marginea şoselei am dat cu ochii de semnul: . În coada noastră s-a ivit Cita cu Nissan-ul lui în dungi, ca un tigru, iar Dragonul s-a încruntat la el în oglinda retrovizoare.

Privirea mi-a alunecat la loc pe bordul plin de butoane.

Ăsta pentru ce-i? am întrebat, mişcînd de la stînga la dreapta şi înapoi un culisor micuţ: .

Cred că de reglat temperatura, mi-a răspuns repede Dragonul, dar nu mai are Cobra aer condiţionat, la ce-i trebuie? S-a băgat imediat în faţa Nissan-ului, ca să nu-l lase să treacă pe lîngă noi.

Şi ăsta? am continuat, învîrtind în ambele sensuri un buton rotativ mare, cu nişte crestături adînci de jur împrejur şi cu faţa pictată cu simbolul: .

Tu nu vezi că scrie *Volume* lîngă el? mi-a tăiat-o Dragonul. Nu ştiu dacă mai e CD player-ul în bord, poate au rămas doar butoanele de formă. Atunci am luat prima curbă mai tare la stînga, am ajuns în vîrf şi-n oglinda retrovizoare am văzut cum Nissan-ul – care tot încerca să ne depăşească – începe să patineze pe diagonală pînă se întoarce cu botul spre marginea drumului. De-acolo a plonjat de pe şosea printre buruienile pitice luminate de faruri, stîrnind un nor de praf în urmă-i.

De ăsta chiar am scăpat! s-a bucurat Dragonul. Mai englezul pulii mele, cine m-a pus să mă duc în spitalul lui de căcat, a continuat înverşunat, cu ochii în oglindă. Uite-l cum vine, futu-i, e-n stare să intre-n noi de ciudă. În loc să mă distrez şi eu la volan pe serpentine trebuie să mă feresc de el!

De ce nu ne gazăm de pe-acum să-l lăsăm în urmă şi pa? l-am întrebat.

Şi dacă ne gazăm acum cine pula mea mai e-n stare să vireze ca lumea la viteza aia? mi-a retezat-o Dragonul. Gazul e pentru finiş, unde e linie dreaptă, ca să fiu sigur că-i iau faţa.

Am oftat adînc. Ăsta pentru ce-i? l-am întrebat din nou, apăsînd alt buton rotund cu iconiţă pentru idee spontană şi sclipitoare: . Imediat au început să ţăcăne semnalizatoarele de direcţie, deşi nu-mi dădeam seama de pe care parte. Am luat val-vîrtej o curbă strînsă la dreapta, cu englezul în coadă. Poate au fost cele de pe stînga, mi-am spus, l-am păcălit şi-acum o să intre în peretele de stîncă. Dar maşina neagră a continuat imperturbabilă pe urmele noastră şi ne-a orbit cu faza lungă în oglinda retrovizoare.

¿Qué coño haces, cabrón? a strigat Dragonul mutînd un pic oglinda. Apoi a apăsat iar butonul cu bec şi ţăcănitul s-a oprit. Alea-s avariile, mi-a aruncat, dar linişteşte-te odată,

mujer, că şi-aşa nu mai pot de nervi. Ai vrut cu mine, acum stai în pula mea cuminte pe scaunul tău!

M-am bosumflat şi-am întins din nou mîna spre bord, trecîndu-mi degetele peste butoane. Am început să coborîm. La ceva distanţă mai jos şoseaua se îndoia la stînga ca un şarpe, iar mîinile Dragonului s-au încleştat pe volan. A dat să ia piciorul de pe acceleraţie, dar s-a răzgîndit imediat cînd botul maşinii lui Robin s-a ivit în colţul Hondei. Cifrele de pe bord au urcat rapid peste 150, făcîndu-mă să mă lipesc din nou de scaun. Dragonul a înjurat printre dinţi, iar eu am încercat să mă decid care-i cel mai mişto buton. L-am identificat rapid: şi l-am şi apăsat, chiar cînd Dragonul a urlat la mine: Ăla nu! Ăla-i –

N-a apucat să continue însă pentru că din coada Hondei s-a zărit un fel de flamă ca un fulger şi-n acelaşi timp s-a auzit o bubuitură puternică la distanţă mare în spate. În clipa aceea am simţit în tot corpul cum maşina ţîşneşte pe drum ca un jet de lumină şi mă duce înainte cu ea, ca şi cum şarpele negru îşi înfipsese colţii în mine undeva între cutia toracică şi stomac şi de-acolo mă trăgea în josul dealului. Şirul de trei cifre de pe bord a început să se schimbe rapid, pînă cînd 1 din faţă s-a transformat în 2, dar nici atunci nu s-a oprit. Mi-am aruncat privirea mai întîi în oglindă – Robin dispăruse în urma noastră într-un fel de ceaţă deasă –, apoi pe geam, după care peisajul întunecat era ca un roi nesfîrşit de umbre curgînd în spate. Doar în vîrful dealului ardea un foc înalt – rezultatul exploziei care s-a auzit cu o clipă înainte, mi-am dat brusc seama, cînd am apăsat pe butonul cu bombă.

L-am aruncat în aer, l-am torpilat! am urlat. Am chiuit de două ori şi-am izbucnit în rîs, zburînd mai departe prin beznă, cu stîncile îndreptîndu-se vertiginos direct spre noi.

Dacă scăpăm *te voy a matar*[1]*!* l-am auzit ca prin vis pe Dragon şi l-am văzut cu ochii ţintă la serpentina care se apropia ameţitor, cu respiraţia sacadată, ca un şarpe încordat din toţi muşchii de pe corpul lung şi lucitor, gata să sară pe pradă. Cînd am intrat în bucla făcută de şosea, a tras de volan la dreapta şi-am început să ne învîrtim pe diagonală în curbă, plonjînd înainte la aceeaşi viteză, ca o sanie în derivă pe derdeluş, înclinată uşor pe-o parte. O clipă mai tîrziu, cînd drumul începea să se îndrepte, Dragonul a învîrtit dintr-o mişcare volanul în sens opus, Honda s-a redresat şi-a continuat să zboare printre stîncile de pe-o parte şi rîpa de pe cealaltă. Băga-mi-aş pula, ce tare-s! a urlat Dragonul şi-a fost rîndul lui să izbucnească într-un rîs nervos, gîfîind ca o locomotivă.

Vezi c-am scăpat, i-am spus bătînd din palme, acum n-ai decît să mă omori. Dragonul nici nu s-a uitat la mine, a apăsat din nou butonul cu bombă şi pînă la curba următoare am încetinit simţitor.

[1] span. *te omor*.

Estás loca, mi-a spus răsuflînd uşurat, nici n-am nervi să te cert. A pufnit din nou în rîs, luînd pentru-o clipă mîna de pe volan, ştergîndu-se cu dosul palmei pe frunte şi punîndu-şi-o pe piept, ca şi cum aşa ar fi putut să-şi calmeze respiraţia. A virat din nou şi s-a uitat în sfîrşit la mine cu ochi mari. Îţi dai seama ce-am făcut? m-a întrebat. Nici mie nu-mi vine să cred, să mor eu…

A fost supercool! i-am strigat şi-am bătut iar din palme. Tot n-am înţeles cum se întîmplă chestia chiar dacă am văzut-o pe viu, am continuat. Vreau să spun că… pe mine mă depăşeşte, cum adică tragi de volan într-o parte şi te duci în cealaltă? Nu mai încercăm o dată poate mă prind? am adăugat, întinzînd din nou mîna spre butonul cu bombă.

Să vezi ce te-ncerc eu pe tine acuşi! mi-a răspuns Dragonul rîzînd şi prinzîndu-mă de încheietură. A luat ultima curbă, iar în zare a apărut luminată ca un oraş linia de finiş, cu steagul Americii de pe tricoul lui El Comodín vizibil clar de la distanţă.

Ce mă, gata? l-am întrebat, total dezamăgită.

Păi ce pula mea mai vrei, să sărim de pe-o stîncă? m-a întrebat Dragonul. Mie încă nu-mi vine să cred c-am scăpat întregi, ba mai şi cîştig, şi ţie tot nu-ţi ajunge…

Da, frate, chiar aşa, mi-am amintit, banii de apartament!

Dă-l în pula mea de apartament! a strigat Dragonul. Nu-nţelegi că puteam să ne facem praf… *literally,* dar am scăpat fiindcă sînt cel mai tare şofer care-a existat vreodată! Entuziasmul i-a scăzut apoi brusc. Dar nu-i chiar gata pînă nu mă văd ieşit de-aici, şi cu banii, şi cu tine, a adăugat, pînă n-apare tîmpitul ăla de englez. Dragonul a întors privirea la stînga, m-am uitat şi eu în oglinda retrovizoare odată cu el, dar nici urmă de Robin.

Păi… nu l-am aruncat în aer? l-am întrebat contrariată. Butonul ăla cu bombă n-are funcţie dublă: să elimine concurenţa şi să te ducă direct la finiş?

Dragonul a izbucnit din nou într-un rîs zgomotos. Ba sigur că da, mi-a răspuns printre hohote, numai că nu era Robin, ai lansat o torpilă cu acţiune mai lungă. Cred că Cita avea programare la *Dios* în seara asta! a continuat amuzat. Ne-am apropiat şi mai mult de capătul cursei, iar Dragonul a accelerat un pic ca să treacă de finiş în trombă.

Fii atentă, mi-a zis, boul ăla sigur o să vrea să se răzbune cînd ajunge. Trebuie să ne mişcăm *deprisa.* Vii cu mine să strîngem cît mai repede banii şi-am tăiat-o, *vale?*

Am fost de acord şi-am început să-mi îndes părul sub şapcă. Atunci am trecut de Joker şi lumea din jur a început să urle şi să fluture haine sau tricouri înspre noi. Exact ca-ntr-un joc de maşinuţe, mi-am spus.

Primul care ne-a întîmpinat la finiş a fost chiar Juanito, posesorul *preciosei,* un ins brunet şi bine făcut, la vreo 35 de ani, îmbrăcat în haină roşie – bineînţeles, imprimată pe

spate cu şarpele negru încolăcit, cu ochi încondeiaţi şi colţi rînjitori, pe care-l pictase şi pe maşină. L-a îmbrăţişat îndelung pe Dragon şi l-a bătut pe spate, apoi mi-a strîns şi mie mîna călduros. Ieşisem din Honda cu cozorocul şepcii pe ochi, zicîndu-mi încontinuu: Sînt băiat, sînt băiat, şi i-am aruncat lui Juanito un zîmbet superior, de *macho* pe bune – sau cel puţin aşa mi-am imaginat eu. Nu ne-am vorbit, fiindcă Dragonul i-a explicat proprietarului Cobrei că vin de la mama naibii din Europa de Est şi nu ştiu boabă de spaniolă. Apoi l-a expediat şi ne-am reunit cu El Comodín să ne luăm banii de apartament. Erau număraţi deja în teancuri de cîte 5000 de euro, aşa că treaba a mers mai repede decît m-aş fi aşteptat.

De unde ştii că nu lipseşte cîte-o sută-două din fiecare teanc? l-am întrebat pe Dragon cînd ne-am apucat să-i strîngem.

A pufnit dispreţuitor. La faze din astea n-are nimeni tupeul să te-nşele, mi-a spus. Ce dacă nu m-aş prinde pe loc că lipsesc din ei, parcă nu pot să-i număr acasă, apoi să-i iau urma labagiului şi să-i tai gîtul, şi lui şi la nevastă şi copii?

Pe măsură ce puneam împreună banii în rucsac, Dragonul se făcea din ce în ce mai alb-albastru, iar la un moment dat degetele au început să-i tremure.

Ce-ai, frate? i-am şoptit senină. Nu-s decît nişte teancuri de bancnote. Ce-i drept, n-am mai văzut aşa multe la un loc, dar la urma urmei...

Nicole, mi-a răspuns cu ochii mari, iar pe obraz i s-a prelins o picătură de transpiraţie, pe care-a şters-o rapid cu dosul palmei. Nicole, n-am mai avut atîţia bani în viaţa mea, a continuat pierdut, aruncînd un nou teanc de hîrtii în rucsac.

Vezi, i-am replicat, ar trebui să-mi mulţumeşti, dacă nu eram eu să lansez torpila… şi acum te chinuiai să scapi de Robin pe serpentine!

Dragonul a ridicat privirea la mine şi-a schiţat un zîmbet.

E fix cum mi-am dorit de Anul Nou, să mor eu, a spus mai departe, cînd am primit un MMS cu soneria aia cretină de la telefon. Aşa mi-am dorit: un sac plin cu bani şi-o gagică nebună care să mă ajute să-i fut. Ce-i drept, a continuat rîzînd, nu mi-am închipuit c-ar putea fi în halul ăsta de dusă…

Am rămas o clipă cu ochii la el, cu un teanc de bancnote în mînă, simţind cum mi se accelerează pulsul. Mi-am amintit că şi eu mi-am pus o dorinţă de revelion, şi în ritmul în care se întîmplau lucrurile, părea că mi s-a cam îndeplinit, chiar eram liberă să aleg ce vreau să fac. Şi tot ce voiam acum era să fiu cu Dragonul, să luăm lumea pe sus împreună.

Un fel de *Bonnie & Clyde* cum ar veni, i-am aruncat, gîndindu-mă că pînă la urmă poate chiar ar trebui să iau în seamă dragonul viu şi semnele, fiindcă toate îmi arătau cum o să mi se schimbe de fapt viaţa şi cum o să-mi găsesc adevăratul eu aventuros, pe care l-am intuit de cînd mă ştiam din felul cum mă identificam cu toţi eroii poveştilor mele preferate. Iar acum

intrasem cu totul în povestea Dragonului, în care nu mi se putea întîmpla nimic rău, doar tocmai îi scăpasem Morţii printre degete amîndoi. O să facem lumea praf împreună, i-am mai spus Dragonului serioasă, nu crezi?

Dar el n-a apucat să-mi răspundă, fiindcă în secunda următoare privirea i-a alunecat în spatele meu. I-a pierit zîmbetul, s-a încruntat şi s-a făcut şi mai alb la faţă. Futu-i, Leopold, a şoptit, trăgîndu-şi şi el cozorocul şepcii pe ochi, ăsta de cînd mă-sa vine la curse?

Cine mă?! m-am mirat, întorcîndu-mă în spate.

Neamţul din Castellón la care trebuia să-i duc *turron*-ul, mi-a răspuns repede, ăla cu cioc şi gaură-n cap. Am ridicat din sprîncene şi m-am uitat mai bine. Am zărit într-adevăr un individ şaten cu cioc, în tricou galben fosforescent pe care scria cu litere negre *Borussia Dortmund* şi cu adidaşi galbeni, exact de aceeaşi nuanţă cu tricoul. Gaura de care-mi spusese Dragonul era de fapt o porţiune de piele roz unde nu avea păr, perfect rotundă, ca o medalie, pe partea stîngă a capului, la cîţiva centimetri deasupra urechii. Deocamdată nu părea să-l fi observat pe Dragon. Ne-am grăbit să terminăm de strîns banii.

Cînd să plecăm cu ei spre Honda pe care trebuia s-o lăsăm la *taller*-ul lui Juanito, a apărut val-vîrtej şi maşina neagră cu faruri bulbucate a lui Robin, fumegînd din toate încheieturile şi cu o roată aproape pe jantă. Norocul nostru că-l încetinise pana, altfel ar fi ajuns mult mai repede. Ne-a zărit cînd încă mai era la volan şi-a scîrţîit din frîne de-a atras atenţia tuturor. Nici nu s-a dat bine jos şi-a început să urle ca un ţap înjunghiat, cu părul blond înfoiat ca penele unei pupeze, cu arătătorul cu unghia neagră îndreptat drept spre mine, pocind spaniola cu accentul lui britanic: *¡Fuey una muujer, una muujer en suu cochey!*[1]

La auzul cuvîntului *muujer,* toate privirile s-au fixat pe mine, inclusiv a lui Don Simón – care şi-a rotit scaunul spre noi şi s-a încruntat de-am crezut că-i pică faţa cu totul. Tot atunci l-a identificat pe Dragon şi neamţul iubitor de *turrón* de casă. Leopold a rămas o clipă cu buzele întredeschise, apoi a luat-o hotărît în direcţia noastră, strigînd cu voce piţigăiată: *Hurensohn, ich will dich töten!*[2]

Am înghiţit în sec şi-am ridicat ochii la Dragon. Privirile ni s-au întîlnit şi-am ştiut că-n clipa următoare trebuie s-o tăiem. *Change my pitch up, Smack my bitch up!*[3] s-a auzit pentru a suta oară din boxele lui El Comodín. Să-i fut eu pe toţi! a strigat Dragonul strîngînd rucsacul doldora de bani, aruncîndu-l pe umăr şi apucîndu-mă în acelaşi timp de mînă. Bagă viteză, Nicole, acum! Am început să alergăm spre maşină şi-n urma noastră am auzit cum creşte vertiginos rumoarea.

---

[1] span. *A fost o femeie, o femeie la el în maşină!*

[2] germ. *Fiu de curvă, o să te omor!*

[3] engl. *Mă pun pe urlat, Îi ard una curvei!*

Cea mai simpatică surpriză ne-a rezervat-o chiar Cobra. Am ajuns la ea în mai puţin de un minut, dar cînd Dragonul a rotit cheia în contact s-a auzit o bufnitură în faţă, maşina s-a zdruncinat din toate încheieturile, iar de sub capotă a început să iasă alene un fel de fum gălbui. Deci aşa loveşte ea rapid şi mortal cînd nici nu te-aştepţi, m-am gîndit, nu era mai bună o Dacie pînă la urmă? Dar n-am zis nimic.

Dragonul a încremenit o clipă, apoi mi-a aruncat: Jos. Am trîntit portiera şi-am luat-o iar la fugă, prinzîndu-ne de mînă în faţa Cobrei otrăvite. În urma noastră se auzeau tropote şi înjurături în toate limbile pămîntului, de parcă ne pusesem în cap lumea întreagă. Am alergat minute în şir, am trecut într-un suflet pe lîngă tăietorii de bilete care s-au uitat la noi ca la televizor, ascultînd cum creşte din clipă-n clipă zgomotul de paşi în urma noastră. Am luat-o la stînga în intersecţie şi-am fugit mai departe pe lîngă clădiri întunecate, acoperite de graffiti uriaşe, luminate slab de felinarele de pe marginea străzii, aşa că din desene mi-au sărit în ochi doar un tomberon lîngă o strungăreaţă pe faţa unei siluete întunecate şi diforme, pictată cu dungi verzi fosforescente. Apoi am auzit mîrîit de motoare şi ne-am oprit gîfîind într-un intrînd cu grilajul ridicat. Pe stradă au trecut cu viteză vreo trei maşini, dintre care mi s-a părut c-o recunosc pe-a lui Robin, trăgînd mai greu pe partea cu roata schiloadă.

Băga-mi-aş pula-n băieţii lui Juanito, a spus Dragonul, cu respiraţia întretăiată, că numai din cauza lor puteau să se buşească pistoanele. Ne trebuie o maşină, ne trebuie o maşină acum!

În secunda următoare din josul străzii s-a auzit iar zgomot de motor şi ceva muzică dată tare care părea a fi o manea. Puţin mai în faţa noastră a oprit imediat o matahală neagră şi lucitoare. Privirea mi-a căzut direct pe cele patru cercuri intercalate din sigla Audi şi pe număr: 1928 FPD.

Signor Sebastiano Tudór! i-am spus Dragonului, arătînd spre maşină. S-a întors să se uite la ea şi-a făcut ochii mari.

Să ştii c-a venit şi ăsta să parieze la curse, mi-a explicat, dar ca de-obicei nu merge cu jaful pînă acolo să nu şi-l prăfuiască. Maneaua a tăcut şi s-a deschis portiera de pe partea şoferului, iar după cîteva secunde s-a trîntit la loc. *Are you thinking what I'm thinking?*[1] m-a întrebat Dragonul rînjind, iar eu l-am privit întrebătoare cum sare afară din gang, fără să aştepte să-i răspund. Pe strada slab luminată, dar acum mai liniştită, cheile de la maşină au zornăit superclar între degetele lui musiu Audi A Seis, ca alarma unui ceas deşteptător setat înaintea zorilor, cînd nu s-au trezit nici vrăbiile.

[1] engl. *Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu?*

22

Hit the Road, Jack!

Să mor eu, ce noroc am avut că l-am nimerit şi pe ăsta, mi-a spus Dragonul rînjind cinci minute mai tîrziu, călcînd iar acceleraţia cînd mai aveam un pic şi intram înapoi pe autostrada spre Castellón. Aşa mi se leagă treburile de cînd sînt cu tine, *chiquitita,* ceva de speriat! Să ştii că nu te mai las să pleci acasă, mi-a aruncat senin şi-a tras cu sete din ţigară.

Nu eu sînt de vină, frate, i-am răspuns repede, uitîndu-mă la el cu coada ochiului şi muşcîndu-mi buzele ca să nu-i întorc rînjetul tîmp din toţi dinţii, exact ca cel al emoticonului de pe Mess. E din cauza celor patru maimuţe pe care mi le-ai cumpărat ieri noapte din magazinul moldovencei, l-am lămurit. Ţi-am zis că poartă noroc!

Dragonul nu mi-a răspuns imediat. Cu ţigara în colţul gurii, şi-a scos şapca şi s-a şters pe frunte cu mîneca, şi-a pus-o la loc, a strîns din ochi de multe ori şi-a respirat adînc. A tras ultimul fum, s-a uitat înciudat la filtrul boţit dintre degete, apoi a coborît geamul şi l-a aruncat, după care s-a scotocit în hanorac şi-a scos punga de dropsuri roşii. L-am ajutat s-o desfacă şi am vrut să-i dau o pastilă, dar m-a oprit scurt: Două. Le-a luat pe rînd, cu înghiţituri mari din sticla de apă pe care am găsit-o între scaune şi pe care mi-a întins-o văzînd că mai vreau şi eu o bomboană.

Cînd ajungem undeva şi ne liniştim după nebunia asta, mi-a spus, lăsăm vreo două zile şi speed-ul şi… orice altceva, numai dormim şi mîncăm. Deocamdată mai e cum mai e, dar la un moment dat o să ne cam ajungă oboseala… După aia o luăm de la capăt! a adăugat zîmbitor, accelerînd cînd am intrat pe autostradă. Dacă-mi merge tot aşa din cauza ta…

A maimuţelor, frate! am protestat iar şi-am rîs amîndoi. Cît a vorbit mi-am dat seama că eu nu sînt obosită deloc, mă simt ca şi cum aş putea s-o duc mult şi bine aşa, fără să mănînc şi să dorm, umblînd aiurea şi făcînd toate prostiile care-mi trec prin cap. Dar nu i-am zis asta – m-am gîndit că oricum ştie mai bine decît mine –, l-am lăsat să conducă mai departe concentrat, cu mîna dreaptă pe care-i lucea palid inelul poposind din nou pe coapsa mea. Din contact se bălăngănea uşor în jos brelocul metalic în formă de , agăţat de-un lanţ închis în jurul inelului argintiu pe care era pusă şi cheia de la Audi.

Ne urcasem în matahala neagră fără să-i fi cerut voie proprietarului. După ce signorul s-a dat jos din ea şi Dragonul a ieşit din gang să-l întîmpine, am decis instinctiv să nu merg

după el, ci să rămîn în intrîndul întunecat, pîndindu-l cum se apropie de Sebastiano Tudór cu paşi hotărîţi, cu rucsacul atîrnînd greu pe-un umăr. S-au oprit faţă în faţă la nici un metru unul de celălalt, iar fasciculul felinarului chior a căzut exact între ei, ca un reflector antic într-o piesă de teatru cu decor minimalist.

¡El Dragón, mi fratello![1] a strigat manelistul cînd l-a recunoscut, lăsînd cheia maşinii să-i cadă clinchetind în buzunarul din dreapta al hainei de piele neagră cu guler îmblănit, care îi făcea corpul mătăhălos să pară şi mai mare. *Mi dispiace que no vine anoche,* a continuat signorul, după ce Dragonul i-a întors salutul şi i-a strîns mîna călduros. *Es que mi ragazza fue cogida por la polizia,* a explicat mai departe paznicul de la penitenciarul de minori, *por no llevar…* cum mă-sa îi zice, astea… *documenti*[2].

Papeles, l-a ajutat Dragonul, trăgîndu-se mai aproape de Sebastiano Tudór şi bătîndu-l cu palma stîngă pe spate. Nu… *no pasa niente*[3]*,* i-a spus apoi, de parcă amestecul de limbi era contagios, şi a continuat să-l ţină de după umeri, întrebîndu-l dacă a rezolvat problema. Signorul i-a povestit în acelaşi stil babilonian ceva de un *grande soborno*[4]*,* iar Dragonul l-a compătimit din tot sufletul şi l-a îmbrăţişat drăgăstos. Ca şi mine, Audi A Seis a părut cam surprins de această efuziune sentimentală, dar n-a protestat. Au mai schimbat cîteva vorbe legate de cursele de la care tocmai fugisem, după care s-au despărţit, luînd-o în direcţii opuse.

Am rămas nemişcată în gangul întunecat, întrebîndu-mă ce să fac, urmărindu-l pe Dragon cum se îndepărtează agale în josul străzii cu paşi măsuraţi, ca şi cînd ieşise doar la plimbare. Sebastiano Tudór a trecut chiar pe lîngă mine, fără să mă vadă, şuierînd printre dinţi linia melodică a manelei pe care o asculta înainte să ajungă. Abia atunci i-am distins trăsăturile, mustaţa înspicată care-i acoperea buza de sus de sub care se iţea un şir de dinţi laţi ca nişte lopeţi, tunsoarea tip castron şi lanţul de la gît, gros ca unul de wc, sclipind auriu la lumina felinarelor, tras în jos de o cruce imensă. Cînd manelistul a luat colţul în intersecţie, Dragonul a făcut imediat stînga-mprejur, chiar dacă nu l-a văzut cum dispare, de parcă avea GPS încorporat în creier şi detecta toate mişcările signorului. Am ieşit timidă din gang şi l-am zărit pe Dragon cum măreşte pasul, apoi cum aleargă pînă la Audi-ul negru.

Urcă repede, mi-a aruncat cînd am ajuns şi eu acolo, deblocînd imediat uşile din butonul de pe cheia maşinii. M-am oprit şi pentru o clipă chiar m-am întrebat cînd şi mai ales de ce să-i fi încredinţat musiu Sebastiano cheia de la vehiculul lui preţios. Apoi mi-am amintit cum l-a îmbrăţişat Dragonul şi-am pufnit în rîs.

---

[1] span. şi ital. *Dragonul, fratele meu!*

[2] ital. şi span. *Îmi pare rău că n-am venit aseară… A luat-o poliţia pe iubita mea… fiindcă n-are… acte.*

[3] span. şi ital. *nu-i nimic.*

[4] ital. şi span. *şpagă mare.*

Tu eşti cea mai tare maimuţă! mi-a strigat mai tîrziu pe autostradă. Nu poate să fie din cauza bazaconiilor ălora mafiote de la magazinul moldovencei, doar nu le-avem cu noi acum. Şi chiar o să le lăsăm dracului acasă la Chewing Gum, că nu ne mai întoarcem după bagaje.

De ce, mă? m-am bosumflat.

Păi n-ai văzut că mi-am urcat toţi gangsterii în cap? mi-a tăiat-o Dragonul. Trebuie să dispărem *cuanto antes*[1]. Acum avem şi maşina asta după noi… O să mai dureze cîteva ore pînă se întoarce muistul şi se prinde că i-a luat-o cineva, iar la cît e de fraier şi la aglomeraţia de la curse, nu cred să mă bănuiască fix pe mine. Dar pînă dimineaţă sigur o să fie dată în urmărire. Mai bine scăpăm de ea cît mai repede, mergem direct la autogara din Castellón şi-o lăsăm într-o parcare, iar noi ne urcăm în primul autocar pe care-l prindem, cum am şi zis. Sper să-mi porţi noroc în continuare şi la faza asta, să mergem departe de tot, într-un loc fain, dar bun ca ascunzătoare, în care să nu dea de noi mafioţii din comunitate. Nu-ţi bate tu capul cu maimuţele, vorbim cu chinezii de unde-om fi cînd se liniştesc apele, să ne trimită tot ce-am mai lăsat pe la ei. Ai actele de la consulat la tine, nu?… Ei vezi, ce-ţi mai trebuie? În rest, orice ne lipseşte cumpărăm, că de-acuma chiar avem cu ce, să mor eu!

A rînjit din nou, apoi s-a foit un pic pe scaun, îndreptîndu-şi umerii, şi-abia atunci am observat de ce stătea cam chircit deasupra volanului: încă mai avea rucsacul pe umăr, presat de spătar. Am dat să-l prind şi să i-l scot din spate, dar Dragonul a sărit ca ars.

Ce faci?! m-a întrebat, trăgîndu-se de lîngă mine, luînd mîna dreaptă de pe schimbătorul de viteze şi apucînd strîns de chinga rucsacului. Nu! a protestat, ridicînd şi mai mult vocea, după ce i-am explicat de ce voiam să i-l iau din spate şi că i-ar fi mult mai comod dacă mi l-ar da mie să-l ţin. Nu nu, lasă-l că stă foarte bine aşa, nu mă deranjează deloc! a susţinut îndîrjit, aruncîndu-mi o privire tăioasă cînd am început să rîd.

Crezi că vreau să ţi-l fur şi să sar cu el din maşină? l-am tachinat. Tocmai eu, frate, care-ţi port noroc? Pe faţă i-a trecut umbra unui zîmbet.

Ai fi în stare, la cît eşti de *loquita,* mi-a răspuns încet. M-am uitat lung la el şi pentru o clipă m-am întrebat dacă într-adevăr glumeşte. Cît despre noroc, a continuat cu rînjetul crescîndu-i progresiv, la cum se potrivesc lucrurile de cînd ne-am întîlnit, abia aştept să ajungem la autogară să vedem unde merem!

Nu! a strigat Dragonul cînd a dat cu ochii de tabela de *salidas*[2], aşezîndu-şi mai bine rucsacul pe umăr. Acolo nu, a continuat hotărît, n-are nici un sens, mai bine mă-mpuşc, să-mi

[1] span. *cît mai repede.*

[2] span. *plecări.*

bag pula! *They tried to make me go to rehab, I said no, no, no*[1], a părut să-l susţină şi Amy Winehouse din difuzoarele fixate aproape de tavan în sala viermuind de lume, în care cuvintele româneşti – în special variantele argotice ale organelor sexuale – păreau că înoată ca peştii de cultură într-un iaz privat. Numai că noi nu chiar la *rehab* trebuia să ne ducem, dacă era să ne urcăm în autocarul din capul listei, programat să plece în nici 20 de minute.

Bine, am protestat, dar aşa ai spus: primul autocar pe care-l prindem, indiferent unde merge. Nu ziceai că ţi se leagă treburile din cauza mea cum nici nu te-aştepţi? Pînă la urmă e chestie de *blind luck*[2], nu? Pe lîngă noi a scîrţîit un scaun cu rotile, al cărui ocupant m-a fixat prin ochelarii cu lentile groase ca nişte lupe, plescăind din gura aproape invizibilă de pe faţa şifonată ca un tricou făcut boţ pe fundul geamantanului. În ciuda ridurilor adînci, nu părea să aibă mai mult de 16 ani. Femeia care-l împingea – cel mai probabil maică-sa, după ochelarii perfect identici cu ai minusvalidului – s-a oprit să-i aşeze peste picioarele contorsionate pătura albastră şi plină de cercuri din steluţe aurii, exact ca cele de pe steagul U.E. Peste pătură băiatul a sprijinit la loc o sabie cu neon – aşa-zisă cu laser – ca a lui Luke din *Star Wars,* deşi putea la fel de bine să fie ca a maleficului său tată, Darth Vader, nefiind aprinsă. În orice caz, mi-am zis, George Lucas ar fi mîndru că filmul lui tot mai are priză la puşti.

Dragonul s-a întors spre mine, schimbînd rucsacul de pe-un umăr pe celălalt şi pipăindu-l grijuliu în tranzit. Da mă, aşa am zis, da' chiar România? m-a întrebat cu voce ridicată. *I ain't got the time,* ne-a asigurat Amy Winehouse, *and if my daddy thinks I'm fine*[3]... Pe şirul de scăunele albastre de plastic de lîngă noi, o femeie înconjurată de un cerc de pungi pe care scria *Rebajas,* urmat de numele magazinelor, număra de zor în palmă o mulţime de monede europene mărunţele.

Ne-am întors iar spre tabelă. Cu cît mă uitam mai mult la numele ţării de unde proveneam amîndoi, cu atît mi se părea mai logic. Eram sigură că Dragonul o să cedeze pînă la urmă dacă insistam destul şi la gîndul că o să ne întoarcem împreună am simţit că-mi năvăleşte tot sîngele-n obraji.

Nu-ţi dai seama că-i fix cum trebuie? i-am spus surîzătoare. Tu vrei un loc ferit unde să te-ascunzi de coloraţii pe care-i ai pe urme. În Spania ţi-ai cam încheiat socotelile – sau mai degrabă ţi le-am încheiat eu! Nu-i evident că-i cazul să te întorci acasă, măcar o vreme, pînă te gîndeşti ce şi cum? Între timp trece şi criza… apoi n-ai decît să te duci unde te taie capul, frate! Acum putem să mergem chiar la sat la taică-meu, pentru tine ar fi perfect acolo, cum e şi-n Banat… Cine-ţi imaginezi c-o să te caute tocmai la Ghiroda? am continuat convinsă.

---

[1] engl. *Au încercat să mă trimită la dezintoxicare, Dar am zis nu, nu, nu.*

[2] engl. *noroc chior.*

[3] engl. *N-am timp de asta şi dacă tata crede că-s bine...*

Dragonul nu şi-a luat ochii de la tabelă, dar a oftat adînc, mîngîind încet cu palma stîngă fundul rucsacului plin cu bani de pe umăr. Ai şi tu o logică, să mor eu, mi-a aruncat, mă doare capul cînd te-aud. O logică de nota…

Zece! a strigat femeia cu monedele, făcîndu-ne pe amîndoi să tresărim. Zece-n cap, exact cît trebuie! a adăugat, rîzînd de una singură.

Clar, te iau acasă, i-am spus Dragonului, şi-aşa cînd eram mică muream de drag să am grijă de animăluţele pe care le ţinea taică-meu sub observaţie peste noapte.

Am început şi eu să rîd şi m-am lipit de Dragon, care şi-a trecut imediat braţul în jurul meu şi-a schiţat un zîmbet. Tu şi ideile tale tembele, să mor eu, mi-a răspuns. Ce-s eu să mă iei acasă, vreo *mascota* culeasă de pe străzi? *He's tried to make me go to rehab, I won't go, go, go*[1], a repetat Amy din difuzoare, dar eu am aprobat din cap şi-am scos limba la Dragon.

În autogară au intrat patru femei îmbrăcate identic, în roşu aprins, una din ele purtînd în mînă un fel de carafă de plastic uriaşă şi transparentă, dar acoperită, cu o fantă pe capac, ca o urnă de votare mobilă. Cînd au trecut prin faţa noastră am văzut că pe tricouri scria cu litere negre de tipar: *¡Cuida tu corazón!*[2], iar sub inscripţie era semnul: . S-au instalat lîngă chioşcul informativ rotund din centrul sălii şi-au desfăcut un afiş prin care solicitau din partea Crucii Roşii donaţii pentru dotarea locurilor publice din oraş cu defibrilatoare automate.

Mi-am scos şapca şi m-am dus în spatele Dragonului s-o pun în rucsac, cu grijă să nu-l deschid prea mult să nu se vadă teancurile de bancnote. Dragonul m-a urmărit încordat cu coada ochiului pe toată durata operaţiunii, apoi a luat rucsacul de pe umăr şi a verificat dacă l-am închis bine. M-am întors lîngă el şi-am văzut cum privirea îi urcă iar la *salidas*, alunecîndu-i însă spre a doua tabelă din dreapta, pe care pînă atunci n-o observase. Chiar am sperat că n-o să-i sară în ochi, pentru că primul pe listă era un autocar programat să plece tot la 23:35, exact ca cel de România care-mi căzuse cu tronc. Ce proşti sîntem, mă! a strigat Dragonul. Uite un autocar de Elche fix la aceeaşi oră, evident că acolo trebuie să mergem!

Peste glezne m-a lovit cu bastonul alb un cerşetor orb, care traversa sala cu mîna dreaptă întinsă, în care avea cîteva monede de 1 euro. De gît îi spînzura un fel de bocceluţă de pînză, evident plină şi cam grea, şi m-am întrebat imediat ce ţine înăuntru. Orbul a întors repede capul spre mine, mormăind un *Disculpe,* şi pentru o clipă m-am zărit lîngă Dragon, dublaţi amîndoi în lentilele cu oglindă, perfect rotunde, ale ochelarilor de soare ai cerşetorului. Nu-i corect, frate, am protestat, autocarul de România l-am văzut primul. Unde naiba-i Elche ăsta *anyway,* şi ce-i acolo?

---

[1] engl. *A încercat să mă trimită la dezintoxicare, Nu mă duc, nu, nu.*

[2] span. *Ai grijă de inima ta!*

Lîngă femeia înconjurată de pungi de cumpărături s-au aşezat doi bătrîni mirosind de la distanţă parcă a telemea şi/sau varză acră, în costume de stofă ponosite, cu pălării pe cap, sacouri prea scurte la mîneci şi roase în coate, şi cămăşi gălbui, în mod evident de la purtat, fiecare cărînd cîte-o paporniţă cu fermoar şi carouri albastre şi roşii. Au lăsat un loc liber între ei, în care primul a aşezat cu grijă o tablă de şah zornăitoare pe care-o ţinuse pînă atunci sub braţ. A deschis-o şi înăuntru am zărit imediat piesele albe şi negre şi zarurile.

Dragonul a strîmbat din buze şi-a ridicat din umeri.

Elche-i la vreo 300 de kilometri de-aici, mi-a răspuns, înclinînd uşor capul spre mine, aproape de Alicante. Adevăru-i că nu-i mai nimic acolo, nici măcar nu-i la mare. Sînt doar o groază de palmieri şi-o mulţime de fabrici de pantofi, aşa că-ţi dai seama că-i plin şi de români. Da' tot nu-s la fel de mulţi ca-n România! a continuat hotărît. *I'd rather be at home with Ray,* a mărturisit Amy cu vocea ei gravă, *I ain't got seventeen days*[1]. Am oftat descurajată.

Jucătorul de table care stătea cu faţa spre noi a aruncat zarurile şi le-a urmărit încruntat cum se învîrt printre piesele albe şi negre pînă s-au liniştit. Doi-unu! a strigat răguşit şi-a plescăit din buzele livide, descoperindu-şi apoi gingiile aproape complet golite de dinţi.

Nu prea cred că-s mai puţini români ca acasă, i-am răspuns Dragonului. Şi la urma urmei cum rămîne cu norocul? am încercat să plusez. Adică… sînt exact la aceeaşi oră amîndouă, nu-i corect să-l alegi pe cel de Elche doar fiindcă ai impresia că-ţi convine mai mult. Dar cum să procedăm să decidem în mod obiectiv şi corect? m-am întrebat cu voce tare.

Ce-i drept, a recunoscut Dragonul, nu prea-mi convine deloc nici Elche, o fi mai ascuns aşa orăşelul ăla de rahat unde n-ai ce să faci, dar parcă tot nu-i destul de departe de mafioţii din zonă, e tot în *Comunidad Valenciana,* iar aici toată lumea ştie pe toată lumea. Adică, ăştia nu se joacă, o să mă caute de zor şi nu se lasă pînă nu-mi dau de urmă, cel puţin vreun an de zile. Or să scotocească toată ţara după mine, aşa că nu-i o idee prea strălucită să ne oprim atît de-aproape. Da' chiar în România să ne ducem, mă, la mama dracului, în curul pămîntului, unde-s cei mai mari muişti din lume? a început iar să protesteze. Nici măcar n-am paşaport, să mor eu, iar Elche barem e tot în Spania!

Nu-ţi trebuie paşaport ca să mergi acasă, frate, i-am răspuns imediat, sîntem în U.E. şi treci graniţa cu buletinul, cum ar veni. Dragonul m-a privit din nou lung, apoi ochii i-au fugit la postul de poliţie din faţa noastră, minuscul şi transparent, ca un borcan de compot de 800, înghesuit între Eurolines şi Atlassib, ambele tapetate cu anunţuri de curse spre şi dinspre România. În borcan zăcea pe un scaun ergonomic fără rotile un ins în cămaşă bleu, cu arma erectă la şold, cu arătătorul de la mîna dreaptă bătînd ritmic în pachetul de ţigări Fortuna de

[1] engl. *Mai bine stau acasă cu Ray, N-am şaptesprezece zile.*

lîngă tastatura înnegrită, cu picioarele pe birou, cufundat în lectura unui ziar. În capul paginii din cotidianul *La Verdad* – pe care-l ţinea vertical – se distingea clar de la distanţă titlul: *Exposición de la ONCE que conmemora el bicentenario del nacimiento de Louis Braille*[1].

Trebuie să ne hotărîm odată, i-am spus Dragonului, arătîndu-i ceasul electronic al autogării, pulsînd tremurat din cele două puncte centrale: 23:21. În ritmul ăsta, am continuat, nu mai prindem nici autocarul de România, nici pe ăla de Elche. Dar chiar aşa, am adăugat, cu ochii înapoi la tabela de *salidas,* de ce nu-l luăm pe următorul care-i la miezul nopţii să mergem… să mergem înapoi la Benicasim?! m-am mirat cînd am văzut ce scrie mai departe pe listă. Iar după maşina care avea ca *destino*[2] staţiunea racerilor misogini, nu mai erau alte plecări pînă la 5 dimineaţa fix, cînd pe tabelă figurau pe puţin vreo 10 curse în toate direcţiile, inclusiv trei spre România, de la companii diferite. Am ridicat neputincioasă din umeri.

Fix la Benicasim, futu-i, să ne ia gangsterii gîtul, a comentat şi Dragonul nemulţumit, pipăind de sus pînă jos cureaua rucsacului. Decît să mă-ntîlnesc iar cu ei, chiar că mai bine ne ducem în România, să mor eu, a adăugat.

De-afară a intrat alergînd în sală o negresă cu părul lins, lung pînă la umeri, cu cizme lungi peste blugii mulaţi, cu tocuri subţiri şi înalte, cărînd în braţe un copil cu pielea de ciocolată, de vreo patru ani, care rînjea parcă în extaz şi-şi încolăcise toate membrele în jurul mamei lui, ca un pui de cimpanzeu. La dreapta noastră, femeia s-a izbit de orbul cu ochelarii oglindă, care traversa autogara în sens invers, dar tot cu palma întinsă. Bărbatul s-a dezechilibrat şi-a scăpat monedele din mînă, dînd cu ea peste bocceaua de la gît şi desfăcînd-o ca pe-un burduf de brînză. Din pînza groasă a ţîşnit cu presiune un adevărat şuvoi metalic de bani, umplînd de clinchete toată autogara, de parcă venise înapoi Crăciunul şi peste Amy Winehouse cînta şi *Gingle Bells.* În secunda următoare cerşetorul era în genunchi pe jos, adunînd monedele rapid şi cu precizie, ochindu-le vultureşte pe deasupra ochelarilor şi strigînd: Borîtura dreacu', maimuţă încălţată ce eşti! Între timp, l-au înconjurat rapid mai mulţi doritori de bani europeni şi-au îngenuncheat şi ei să culeagă roadele muncii cerşetorului. Am pufnit în rîs şi-atunci aşa-zisul orb a ridicat ochii în direcţia mea şi mi-a aruncat o privire tăioasă. În ochelari i s-au încadrat perfect reflexiile a două monede de 1 euro de pe mozaicul cenuşiu, în lentila dreaptă marca, în cealaltă banul.

Ştiu! i-am strigat Dragonului, care a tresărit şi-a întors o clipă capul spre mine. Atunci am observat că-şi scosese rucsacul de pe umăr şi-l ţinea strîns în braţe, alb de tot la faţă. I-am urmărit privirea şi mi-am dat seama că fixa culegătorii de monede parcă din ce în ce mai mulţi şi mai îndîrjiţi, încă în patru labe pe mozaicul autogării, ca nişte sectanţi în plină adoraţie. Ştiu

[1] span. *Expoziţia Loteriei Naţionale, care comemorează bicentenarul naşterii lui Louis Braille.*

[2] span. *destinaţie.*

exact cum ne hotărîm, am continuat, fluturîndu-i mîna prin faţa ochilor. Dăm cu banul, frate! Dragonul a plescăit din buze şi-a clătinat din cap, strecurîndu-se mai departe de porţiunea acoperită de euro şi diviziunile lui. Am păşit după el peste bastonul de orb, abandonat pe jos de cerşetorul ocupat să-şi recupereze măcar o parte din cîştigurile adunate cu trudă. M-am dus în faţa Dragonului şi l-am oprit, cu palma pe rucsacul pe care-l îmbrăţişa parcă şi mai strîns. Ce mă, e *too craaazy for you*[1]*?* l-am întrebat, rînjind şi privindu-l în ochi.

Dragonul a pufnit în rîs dispreţuitor. Mă laşi cu prostiile astea? mi-a retezat-o, cu zîmbetul pe buze. Cine te crezi să te hotărăşti dînd cu banul, Two-Face în *Batman Forever?*

Asta nu-i prostie, i-am spus, oricare din cele două autocare ar ieşi, putem să-l luăm liniştiţi. Fiindcă nu trebuie să rămînem acolo cine ştie cît, stăm doar o vreme, pînă ne vine o idee mai bună. *It's not just my pride,* a cîntat Amy Winehouse, *It's just till these tears have dried*[2]. M-am aplecat şi-am cules un ban de pe jos, lîngă care poposisem cu vîrful adidasului. Chiar 50 Cent, i-am arătat Dragonului amuzată.

Am aruncat moneda în aer şi-am urmărit-o amîndoi cum se roteşte în jurul propriei axe. Marca e România, iar banul Elche, da? am stabilit rapid de capul meu, prinzînd rotundul auriu şi rece în palma stîngă şi acoperindu-l cu dreapta.

Nu, invers! a ripostat Dragonul. Da' de fapt, ce-mi bat eu capul cu toate tîmpeniile, n-ai decît să te joci cît vrei, oricum nu te bag în seamă! Şi-a întors demonstrativ privirea într-o parte cînd am descoperit moneda, trăgînd însă la mine cu coada ochiului.

România, i-am spus triumfătoare, vîrîndu-i sub nas mutra lui Cervantes.

Dragonul s-a încruntat şi mi-a zîmbit superior. Nu se ţine, trebuie să dai de trei ori, mi-a zis peste umăr, păşind mai departe de strîngătorii zeloşi de euro.

Cu rucsacul în braţe, uitîndu-se mai întîi în toate părţile, s-a aşezat la capătul îndepărtat al şirului de scaune, de pe care plecaseră şi femeia preocupată de reduceri, şi jucătorii de table. M-am postat în faţa lui.

Vezi să nu înghiţi rucsacul ăla, i-am spus, scoţînd limba, şi-am mai aruncat o dată moneda. România, i-am arătat rezultatul, iar el a oftat şi-a clătinat din cap neîncrezător.

Trei din cinci, mi-a tăiat-o scurt, fără să zîmbească.

Păi… aşa dăm cu banul pînă mîine dimineaţă! am protestat, dar am încercat şi-a treia oară. România, domnule, ce nu-nţelegi? am strigat la el, cu palma deschisă de pe care ne privea distant autorul lui *Don Quijote.*

Banul ăla-i măsluit, să mor eu! s-a enervat Dragonul, smulgîndu-mi moneda şi întorcînd-o de mai multe ori de pe-o parte pe cealaltă. A rămas cu ea în mînă, cu privirea pe

[1] engl. *e o chestie prea dementă pentru tine.*

[2] engl. *Nu e doar mîndria mea, E doar pînă se usucă lacrimile astea.*

50-ul mare de pe faţa care nu ieşise deloc, şi-a cîntărit-o gînditor, fără să-şi desfacă degetele de la cealaltă mînă de pe rucsac.

Vezi că acolo trebuie să mergem, frate? i-am zis, lăsîndu-mă pe vine în faţa lui. Hai mai repede, am insistat, altfel o să plece fără noi!

Dragonul a pus cei 50 de cenţi în buzunar, apoi a ridicat privirea la mine şi şi-a trecut degetele prin părul meu. Termină, Nicole, mi-a spus încet, cred că-ţi dai şi tu seama că nu pot să mă-ntorc acolo.

Păi de ce? am protestat, dar Dragonul a strîns din buze şi nu mi-a răspuns nimic. Din ghereta de lîngă noi, în geamul căreia erau lipite afişe în roşu, galben şi albastru, a izbucnit o melodie care-mi era foarte familiară din după-amiezile tîrzii de la birou, cînd secretara maică-mii încremenea în faţa monitorului minim 45 de minute: *¡Y soy rebelde!*[1] De multe ori în acest răstimp, Loredana se apuca să bocească, iar dacă suna telefonul îl ignora, aşa că pînă se termina episodul din telenovela ei preferată rămînea să răspund eu, încercînd să mă înţeleg cu persoana de la capătul celălalt fără să strecor în conversaţie expresii din replicile în spaniolă pe care le prindeam vrînd-nevrînd din boxele date tare.

Dragonul a întins mîna liberă şi m-a apucat strîns de vîrful degetelor. *Chiquitita,* nu mă mai bate la cap aiurea, ce mă-sa! mi-a spus, iar eu am oftat adînc.

Ei sînt rebelii tăi preferaţi! Iar joia şi vinerea te bucuri dublu de întîmplările lor! a proclamat vocea de la televizorul pe care l-am observat imediat ce m-am ridicat în picioare şi m-am uitat în gheretă. În faţa lui stătea cu pumnii strînşi la gură, cu faţa foarte aproape de ecran, o fătucă de vreo 17 ani, în trening roz lucitor imprimat cu sigla Adidas, cu părul blond împletit în multe codiţe subţiri, ca de negresă. La birou vizavi de Loredana, mi-am amintit, cele mai dureroase erau într-adevăr după-amiezile de joi şi vineri, cînd se dădeau două episoade la rînd. *Acaaasăăă!* au cîntat numele postului românesc vocile feminine subţirele din televizor. Vezi, mă? am început zîmbind şi întorcînd scurt capul spre Dragon, care se uita încruntat la adolescenta pasionată de telenovele. Ai toate motivele să te întorci, am continuat, avem în România pînă şi *Rebelde.* Zi şi tu, pe spanioli se dă?

Lasă-mă cu rahatul ăla! a protestat Dragonul. Evident că se dă, prin decembrie am stat într-o seară două ore în şir să mă uit la tîmpenia aia cu una din Bulgaria, Ludmila o chema. Pînă nu s-a terminat nu m-a băgat deloc în seamă, să mor eu! *I'm sorry momma,* am auzit deodată vocea lui Eminem, tot din ghereta cu telenovele, *I didn't mean to hurt you, I didn't mean to make you cry, But tonight I'm cleaning out my closet!*[2]

---

[1] span. *Şi sînt rebel!*

[2] engl. *Îmi pare rău, mamă, n-am vrut să te rănesc, N-am vrut să te fac să plîngi, Dar în seara asta îmi spăl rufele murdare!*

M-am uitat confuză la ecranul strălucitor al TV-ului care rămăsese pe acelaşi post, unde nu s-ar fi dat niciodată hip hop. Ludmila… aia care-a visat cu *Pasărea spin,* mi-am adus aminte de la restaurantul chinezesc. Care s-a călugărit!

Dar imediat am înţeles că piesa era de fapt soneria de la telefonul blondei cu codiţe. Da, mama! a strigat fata după ce l-a amuţit pe Eminem, cu mobilul la ureche.

S-a călugărit pe pulă, mi-a retezat-o Dragonul. N-am mai avut chef de ea după vreo două zile şi i-am dat papucii, parcă avea rahat în loc de creier!

Aha, am murmurat.

Şi oricum, a continuat Dragonul, apropo de *estación,* tocmai o cunoscusem pe María José, care era şoferiţă pe autocar şi-a venit la mine chiar după speed, că au trecut-o la cursele de noapte şi vroia să fie pe fază. Era micuţă, blondă, un dop, ce mai? Dar fainã de tot! Am avut nişte trip-uri şi cu aia, păcat numai că era măritată! a adăugat şi pe faţă i s-a întins un rînjet. A ridicat privirea şi cînd a dat ochii cu mine a devenit brusc serios. Adică… trip-uri adevărate, excursii, *entiendes?* mi-a spus repede. M-a plimbat cu autocarul, pe bune îţi zic! De la Valencia la Cádiz de-a lungul coastei şi înapoi, 24 de ore încontinuu, să mor eu! Cînd trecea María José printre scaune şi se-ncrunta la tine să-ţi pui centura, aşa *pequeñita*[1] cum era, te executai imediat. Cred că aia ţi-ar fi plăcut şi ţie… ca şoferiţă, vreau să zic. În rest, n-am avut nici o treabă cu ea, am… păstrat o relaţie strict profesională, în pula mea!

Bine, frate, te şi cred, i-am aruncat rîzînd, dar în acelaşi timp am simţit cum mi se pune un nod în gît. Din difuzoarele autogării s-au auzit acordurile de pian ale altei piese clasice, de data asta de jazz, cîntată de cel mai celebru orb după Oedip, urmate imediat de cele trei voci feminine, ca o variantă modernă a corului din tragediile greceşti: *Hit the road, Jack, and don't you come back no more, no more, no more, no more*[2]. Dragonul s-a ridicat în picioare, şi-a pus rucsacul pe umăr şi s-a aplecat să mă sărute. M-am lipit de el şi i-am simţit pulsul ridicat şi braţul încordat lîngă cureaua rucsacului, tensionată de degetele lui. *Hit the road, Jack,* am auzit din nou ca prin vis, *and don't you come back no more.*

Nu vrei să mă iei acasă, îţi spun sigur! mi-a declarat Dragonul cînd mi-a dat drumul, schiţînd un zîmbet, şi pentru o clipă am simţit că îngheţ. *I guess if you say so,* a cîntat Ray Charles dezamăgit, *I'll have to pack my things and go*[3]. Ţi-am spus că acolo nu merg, a continuat Dragonul, mai bine te iau eu cu mine cît ne-or ţine banii ăştia, apoi mai vedem, *vale?* Am înghiţit în sec şi mi-am trecut mîna pe fruntea umedă. *Hit the road Jack,* a reluat corul orbului, *and don't you come back no more.* Cum eşti tu deşteaptă, mi-a spus mai departe

[1] span. *micuţă.*

[2] engl. *Şterge-o de-aici, Jack, şi nu te mai întoarce deloc, deloc, deloc, deloc.*

[3] engl. *Păi dacă zici aşa, Cred că trebuie să-mi fac bagajul şi să plec.*

Dragonul, poate-ţi vine vreo idee cum să-i înmulţim, ce zici? Dar mai întîi trebuie să ne hotărîm unde ne ducem acum, futu-i, că aşa… M-am uitat la ceasul electronic şi-am văzut că se făcuse aproape şi jumătate. *And don't you come back no more,* au repetat negresele din corul lui Ray Charles. Chiar n-ai nici o idee mai de doamne-ajută? m-a întrebat Dragonul.

Am vrut să-i răspund că mie mi-a rămas gîndul tot la autocarul care pleca peste vreo cinci minute şi la cei 50 de cenţi nemăsluiţi. Dar n-am apucat să-i spun asta, pentru că am auzit lîngă mine o voce feminină groasă care ne-a făcut pe amîndoi să tresărim, fiindcă am recunoscut pe loc din ce etnie provine.

Déjame adivinarte la suerte, guapa[1]*,* a început femeia măslinie şi ridată ca o bucată de crep, cu fustanelă grena, înfoiată şi înflorată, lungă pînă la călcîie, cu batic galben cu trandafiri albaştri de sub care-i ieşea una din cozile împletite, neagră ca smoala, străbătută pe toată lungimea de panglica roşie. La orice mişcare, oricît de măruntă, împrăştia miasme ca de canal, de parcă tocmai înotase cu greu afară dintr-o toaletă de gară românească, şi-am simţit că mă ia cu ameţeală cînd am văzut că se apropie şi mai mult de noi. *Te voy a decir el prezente, el pasado y el futuro*[2]*,* a continuat, dar în clipa următoare i-a pierit graiul.

Du-te-n morţii mă-tii de borîtură! i-a strigat Dragonul. Marş în pula mea de-aici şi lasă-ne-n pace, ţiganca dracu'! Ghicitoarea s-a dat doi paşi înapoi. *Now baby, listen baby, don't treat me this way*[3]*,* a protestat Ray Charles.

Eee, români! ne-a spus femeia apăsat, cu vocea ei groasă, scuipînd pe jos cu obidă.

Valea, cioară spurcată, n-auzi? a ripostat Dragonul, înroşindu-se din ce în ce mai tare. *I'll be back on my feet someday*[4]*,* a declarat solemn cîntăreţul orb, dar ţinta injuriilor Dragonului nu s-a clintit de pe loc, ne-a adresat doar un rînjet ştirb. Ieşi să nu te mai văd, a continuat el înciudat, băga-mi-aş pula-n tot neamul tău împuţit şi-n cine te-a făcut!

Ţiganca s-a urnit din loc încet, rîzînd acum de-a binelea, cu ochii pe el. Auzi frumoaso? mi-a strigat din mers, fără să se uite la mine. Dacă tot mergeţi acasă: să n-aveţi parte nici de linişte, nici de bani acolo, cît oţi trăi, nici voi, nici neamul *vostru* împuţit!

Taci în pula mea! a urlat după ea Dragonul, cu obrajii aprinşi. Taci că vin după tine şi-ţi iau gîtul! *Don't care if you do, cause it's understood,* a cîntat hotărîtă solista corului, *You ain't got no money, you just ain't no good*[5]. Femeia a tăcut, dar a rîs mai departe şi a clătinat din cap în timp ce se îndepărta. Am rămas amîndoi uitîndu-ne după ea cîteva secunde. Îmi era

---

[1] span. *Hai să-ţi ghicesc norocul, frumoaso.*

[2] span. *O să-ţi zic prezentul, trecutul şi viitorul.*

[3] engl. *Iubito, ascultă-mă, nu te purta aşa cu mine.*

[4] engl. *O să mă pun la loc pe picioare într-o bună zi.*

[5] engl. *Nu-mi pasă ce faci, fiindcă se-nţelege, Dacă n-ai bani, nu eşti bun de nimic.*

în continuare greu să respir, de parcă miasmele ghicitoarei tot mai pluteau în jurul nostru, cît pe ce să mă înece, iar în urechi încă îmi răsuna cu ecou blestemul ei. Nu, e-o prostie, m-am gîndit, de ce să mă treacă frisoanele tocmai acum şi tocmai din cauza unei nespălate? Fix pe dos de cum zice ea o să se întîmple, mi-am spus convinsă, amintindu-mi din nou de Magicianul din cărţile de tarot şi de posibilele lui indicaţii contradictorii.

Deci în ziua de azi, a comentat Dragonul, ajungi să nu mai poţi respira de toţi împuţiţii veniţi din ţara aia de rahat… A întors privirea la mine şi cînd mi-a văzut faţa a făcut ochii mari. Ce-i baiu? m-a întrebat răguşit. Te pomeneşti că ţi-a venit mintea la cap şi nu mai vrei acasă din cauza ei? a continuat schiţînd un zîmbet.

Am înghiţit în sec. Am vrut să clatin din cap, dar n-am reuşit.

Ba, vreau în România! i-am spus repede şi pentru o clipă am rămas şi eu uimită auzindu-mă. În acelaşi timp, aerul din jur a părut că se limpezeşte. Am inspirat adînc şi-am simţit că mi se deblochează dintr-odată căile respiratorii. Dragonul m-a privit intens, dar nu mi-a răspuns nimic. *Hit the road, Jack, and don't you come back no more, no more, no more, no more,* a reluat corul de negrese. Vreau în România, am continuat, din ce în ce mai hotărîtă şi parcă simplul fapt că pronunţam cuvintele aprindea un fel de lumină palidă în jurul meu. Am schiţat un zîmbet şi l-am văzut pe Dragon cum se-nroşeşte la loc şi cum îi tremură buza de jos. *And don't you come back no more,* au insistat cele trei femei. Vreau în România, vreau în România, vreau în România! am strigat de-a binelea, bătînd din picior şi izbucnind în rîs.

În aceeaşi secundă s-a terminat şi piesa şi pentru-o clipă în sală nu s-a mai auzit nimic. M-am uitat în jur şi-am avut impresia că toţi oamenii din autogară au încremenit în poziţiile în care erau, ca locuitorii antici din Pompeii surprinşi *in mid-motion*[1] de erupţia vulcanică inopinată, şi toţi se holbau la mine increduli, cu gurile schimonosite, cu sprîncenele strînse. Orbul prefăcut, cu bocceaua înnodată înapoi în jurul gîtului, s-a întors şi el spre noi şi-a fluierat scurt, ridicînd mîna în dreptul tîmplei şi clătinînd-o de cîteva ori, în semnul universal pentru săriţii de pe fix. Apoi, ca şi cum cineva apăsase iar butonul de *play,* rumoarea şi viermuiala s-au reluat. M-am trezit rîzînd în faţa Dragonului, mîngîindu-l pe obrazul fierbinte. Hai frate cu mine acasă, ce dumnezeu? i-am spus. Nu vezi că aşa trebuie să se-ntîmple?

Dragonul s-a ferit de mîna mea şi s-a dat un pas înapoi. Acasă vrei? m-a întrebat tăios. Acasă?! a repetat scîrbit, apoi m-a apucat de-un cot şi-a început să mă ducă rapid spre ieşirea la peroane. Hai să-ţi arăt ce-i acasă, mi-a spus pe drum, cu vocea întretăiată, să vezi şi tu cu cine te-ai duce acolo. Şi dacă-ţi mai trebe n-ai decît să pleci singură! Am încercat să protestez, dar nu m-a lăsat. Am ajuns afară şi aerul rece m-a lovit dintr-odată pe faţă. Uită-te bine în jur, mi-a zis Dragonul, şi-ai să te prinzi instant care-i autocarul de România!

[1] engl. *în plină mişcare.*

Într-adevăr, la cîteva peroane distanţă, am remarcat pe loc o maşină înaltă şi verde, cu panoul ridicat într-o parte, dezvăluind o gaură neagră şi adîncă, în jurul căreia se foiau oameni cu bagaje. Dar nu din cauză că era gata să plece mi-am dat seama ce *destino* are – la urma urmei putea să fie cel de Elche –, mai degrabă am simţit că se duce acasă, după feţele călătorilor care-şi urcau genţile, valizele şi plasele în el. Nu, e-o tîmpenie, mi-am spus, cineva care nu-i din România i-ar vedea ca pe nişte oameni obişnuiţi, îmbrăcaţi în treninguri şi haine lejere ca orice călători, cu fesuri sau şepci pe cap şi fulare în jurul gîtului, doar n-au nimic special faţă de alte naţii de imigranţi. Deasupra întregii zone însă plutea parcă un nor, care-i făcea pe pasageri să se privească pe furiş unii pe alţii, să tresară cînd se atingeau din greşeală, să-şi ceară scuze rînjindu-şi reciproc şi asigurîndu-se că nu s-a întîmplat nimic, dar nereuşind să-şi mascheze complet expresiile de animale hăituite de pe figuri.

Dragonul m-a tras mai aproape şi-am primit imediat şi confirmarea că am ghicit bine. Pe parbrizul autocarului era lipită cu scotch o hîrtie imprimată color cu litere de tipar: *Spania – Romania,* cu steagurile aferente de fiecare parte, iar dedesubt, mai mic: *Malaga – Bucuresti.* În faţa ei l-am descoperit şi pe şoferul brunet şi burtos, în cămaşă verde, exact ca maşina pe care-o conducea, cu guşă moale atîrnînd sub bărbia rotundă, cu buzele abia vizibile pe faţa măslinie, printre care scuipa de zor coji de seminţe pline de salivă şi de bucăţele de miez neculese de limba cu care le-mpingea afară. Cînd a dat cu ochii de mine a rămas o clipă cu gura întredeschisă, cu jumătate de sămînţă încleiată pe buza de jos. M-a măsurat din cap pînă-n picioare şi mi-a rînjit, apoi l-a zărit şi pe Dragon şi a redevenit serios. A scuipat coaja şi şi-a redirectat atenţia către maşină. Auzi, gabore! a strigat în lungul autocarului. Sper că n-ai aur sau lovele în boccelele alea, că dacă dispar pă drum pă urmă dai vina pă mine!

Am întors privirea spre compartimentul de bagaje, acum aproape plin, şi-am descoperit lîngă el cuplul de ţigani. Bărbatul mustăcios, cu pieptul acoperit de păr negru, pe care trona un lanţ de aur ca o zgardă, cu cămaşa descheiată pînă la brîu pe sub haina de piele, şi-a ridicat borul lat al pălăriei şi l-a asigurat pe şofer că n-are nici aur, nici euroi în boccelele pe care i le înmîna pirandei. Aplecată cum stătea peste bagaje, din ea am zărit numai fundul imens, clătinîndu-se odată cu fusta plisată şi plină de flori multicolore, şi picioarele în saboţi de vară, încălţate în şosete înnegrite pe care scria cu roşu Nike. Ţiganul s-a băgat şi el în burta autocarului, păşind înăuntru cu pantoful drept, negru şi sclipitor de parcă-l lustruise minute-n şir cu salivă. Atunci femeia s-a ridicat şi s-a-ntors spre noi. La gît, de sub puloverul miţos de mohair şi deasupra salbei de galbeni strălucitori scînteiau paietele multicolore ale bluzei. Ne-a privit încruntată şi-a scuipat pe jos cu patimă, cu mîinile în şolduri.

Exact cu nişte din ăştia am mers şi eu în autocar cînd am venit, mi-a spus Dragonul încet. Stăteau chiar lîngă mine, m-au terminat cu putoarea trei zile la rînd. Iar în spate aveam

o ţărancă fix ca aia cu batic pe cap şi egări deşiraţi pe sub fusta pînă sub genunchi, aia care dă să urce acuma. Dobitoaca îl bătea la cap pe şofer din oră în oră să oprim, iar în prima noapte, pe la patru, cînd s-a enervat omul şi-a trimis-o în pizda mă-sii să se culce, nu-ţi vine să crezi că ţăranca a făcut pe ea, fiindcă buda din autocar era plină de bagaje. Să nu-ţi închipui că s-a pus după aia să curăţe, nu, am mers aşa pînă la Barcelona. Cînd am coborît la sfîrşit sperînd să respir nişte aer proaspăt şi m-am dus să-mi iau rucsacul de jos, era să borăsc pe loc. Nici n-a deschis bine şoferul la bagaje că dinăuntru a şi venit o putoare ca de mortăciune, fiindcă toţi şi-au luat carne în paporniţe şi cum a fost cald pe drum îţi dai seama că s-a stricat. Au mai fost şi alte rahaturi de la care mi s-a-ntors stomacul pe dos, dar ce să-ţi mai pove, doar vezi şi tu cum sînt şi drept să-ţi spun n-am nici un chef să-mi mai aduc aminte. În orice caz, decît să fac drumul ăsta înapoi şi după aia să mă lovesc numai de muişti, oricît de puţin aş sta acolo, mai bine, mai bine… nu ştiu. Pe bune, Nicole, termină cu tîmpeniile şi hai cu mine în altă parte. Nu poţi să vrei să te duci în România, uită-te şi tu la mutrele lor! Cum eşti tu mai… finuţă, în pula mea, n-ai rezista trei zile cu ei nici dacă-ţi bag heroină în venă, ai face cu nervii pînă dimineaţă, pe bune îţi zic! Aş face eu, d-apoi tu!

Am înghiţit în sec şi m-am uitat mai departe la femeia care apăruse din spatele nostru şi alerga spre autocar pe tocuri subţiri, ducînd de lesă un cîine uriaş, alb şi flocos, un fel de ciobănesc mioritic corcit, din cîte mi-am dat seama, care mergea după ea la trap, cu limba scoasă şi părul în ochi. I-a urmat imediat un bărbat cărunt la costum, care tîrîia o cuşcă de voiaj pe măsura animalului. Femeia blondă platinată, machiată strident, în haină albă strălucitoare, a schimbat cîteva cuvinte cu şoferul, frămîntînd între degetele cu unghii lungi, ca nişte gheare, lesa cîinelui care se aşezase cuminte lîngă ea. Între timp, bărbatul a urcat cuşca în compartimentul de bagaje şi i-a deschis uşa. Nu se poate, mi-am spus, doar nu-s nebuni să transporte bietul animal pînă-n România aşa, printre genţi şi valize, o să se sufoce. Dar blonda a dus cîinele de lesă pînă la cuşcă, iar el s-a urcat imediat înăuntru, întinzîndu-se cît era de lung, cu botul pe labe. Bărbatul a închis uşa şi-a blocat-o, apoi şoferul a trîntit şi tabla peste compartimentul doldora de bagaje. Parc-am păşit în romanul ăla aşa-zis poliţist al lui Mark Haddon, m-am gîndit, despre straniul incident al căţelului pe care puştiul autist îl descoperă înjunghiat cu furca în toiul nopţii. Ca să nu mă gîndesc la cum se simţea animalul, am întors capul într-o parte şi m-am lipit de Dragon, care m-a luat imediat de după umeri şi m-a strîns. Privirea mi-a căzut pe-un autocar întunecat şi pustiu, parcat la cîteva locuri distanţă. Pe parbrizul lui scria mare: *Castellón – Valencia Aeropuerto,* iar imediat lîngă era imprimat un semn negru buclucaş, demn de cartea lui Haddon: . În clipa aceea parcă mi s-a aprins un bec în minte, mai clar conturat decît cel de pe butonul din Cobra cu

pistoanele buşite. M-am întors spre Dragon, iar el mi-a schiţat o umbră de zîmbet şi şi-a trecut degetele prin părul meu. A vrut să-mi spună ceva, dar nu l-am lăsat.

Ok, am început, am înţeles, nu-ţi place ideea să mergi cu autocarul, n-ai chef de asta trei zile nonstop. Dar în rest exagerezi, nu-s numai nespălaţi în România, ai tu o idee fixă. S-a întîmplat că ai venit cu din ăştia. De fapt peste tot sînt doar oameni ca mine şi ca tine. Taci, lasă-mă să-ţi zic, am protestat cînd a vrut să mă întrerupă. Şoferul maşinii care mergea acasă s-a urcat la volan şi uşa s-a închis după ce-a pornit motorul. Dacă ai o problemă de confort, am continuat, nu trebuie să mergem aşa. Putem să zburăm… *literally!* i-am spus surîzătoare, arătîndu-i autocarul înaripat şi destinaţia temporară pe care ne-o indica. E avion chiar mîine dimineaţă la 6:45 din Valencia, *remember*[1]*?* Azi după-amiază ne-a zis aia de la agenţie că mai e un loc, poate că sînt şi două! Bilete putem să luăm de dimineaţă direct de la aeroport!

Dragonul m-a ascultat înroşindu-se din ce în ce mai tare, iar la un moment dat a luat mîna de pe mine şi s-a căutat de ţigări. Cînd am tăcut a ieşit şi autocarul de România din staţie, urmat imediat de altul, probabil cel care mergea la Elche, şi am rămas faţă în faţă lîngă peroanele aproape pustii. Deci, ce zici? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns o vreme. În schimb, s-a îndepărtat încet de mine, trăgînd din ţigară, şi-a stat la distanţă pînă aproape s-o termine.

Hai de-aici, mi-a spus sec după ce-a aruncat chiştocul pe jos şi s-a întors în faţa mea. M-a luat de umeri şi m-a tras spre sala din care ieşisem. Hai că-n autogara asta toate ne merg pe dos, să mor eu, a continuat să-mi zică apăsat, de cînd am intrat în ea parcă te-ai tîmpit cu totul! Luăm iar Audi-ul muistului, că sigur nu-l caută poliţia încă, şi mergem după bagaje la chinezi în primă fază. Între timp ne mai gîndim, poate maimuţele tale te-ajută să-ţi bagi minţile-n cap. Da' să nu te mai aud cu România sau cu alte mizerii de genul că fac urît, pe bune îţi zic! Am şi eu o limită, futu-i, nu pot să înghit chiar toate rahaturile!

A tăcut cînd am intrat şi cît am traversat împreună sala înaltă, acum aproape goală şi mută de tot. Îi simţeam braţul încordat în jurul meu, îi auzeam clar respiraţia sacadată şi pulsul bubuind în umărul stîng. Am oftat adînc, dar nu i-am zis nimic, la urma urmei nu puteam să-l oblig şi oricum banii erau destui *to buy me some time*[2]. M-am întrebat doar ce să fac pe moment să nu-l mai văd aşa, să-l fac să rîdă iar, să mă privească şi să-mi zîmbească la fel ca-n restul zilei, pînă să intrăm în autogara care-a vrut să ne trimită acasă. M-am lipit mai tare de Dragon, mi-am strecurat braţul în jurul lui pe sub rucsac, iar cînd să ajungem la uşă mîna dreaptă mi-a alunecat în buzunarul drept al hanoracului lui. Am dat mai întîi peste cele trei punguţe cu *turrón* rămase nevîndute, din care două păreau considerabil mai umflate. Le-am dat drumul şi-am pipăit ceva rece, ca o bucată mare de metal, iar după aceea am găsit

[1] engl. *ţi-aduci aminte.*

[2] engl. *să cîştig ceva timp.*

cheia Audi-ului, pe care degetele mi s-au încleştat instantaneu. Într-o clipă mi s-a aprins în minte un bec de zece ori mai strălucitor decît cel cu avionul, chiar cînd am simţit un nou puseu de energie împrăştiindu-mi-se în tot corpul. Am ridicat ochii spre Dragon şi i-am rînjit din toată gura, iar el s-a luminat dintr-odată cînd mi-a văzut faţa şi m-a privit surprins.

Mi-e şi frică să te întreb ce-ţi trece prin cap, mi-a spus, iar eu m-am desprins de el, palmînd cheia şi brelocul în formă de lacăt încuiat, ca să nu zornăie. Am deschis în lături uşa autogării, ţîşnind în noapte cu Dragonul pe urmele mele.

Nu mă puteam opri din rîs.

Strîngeam cu amîndouă mîinile volanul perfect rotund, cu doar patru spiţe, şi alea în jumătatea de jos, mai mare parcă decît îl văzusem de pe locul din dreapta. Ţineam ochii aţintiţi pe parbriz, fixînd nu botul maşinii, ci un punct imaginar din zare, cum învăţasem că-i bine să fac la şcoala de şoferi. Trebuia să stau foarte dreaptă pe scaun ca să ajung cît de cît la pedale, fiindcă n-am avut timp să mi-l trag mai în faţă cînd m-am urcat în maşină, am apăsat ambreiajul, am scos schimbătorul din viteză, am băgat cheia-n contact şi-am şi rotit-o. Am bătut din palme şi-am izbucnit în hohote auzind duduitul motorului, apoi l-am lovit peste mînă cît de tare am putut.

O clipă mai tîrziu am apucat iar volanul şi-am trecut schimbătorul într-a-ntîia. M-am tras mai pe marginea scaunului ca să ajung mai bine la acceleraţie, iar cînd am apăsat un pic pe ea, dînd drumul la ambreiaj, Audi-ul a plecat de pe loc instant, abia am avut timp să trag de volan la dreapta ca să ocolesc o furgonetă galbenă şi să mă încadrez pe şosea.

Nicole, opreşte-te, mi-a spus Dragonul tăios, ai condus o sută de metri, ţi-ai făcut damblaua, gata de-acum, ce pula mea?

Din păcate, nu părea să se distreze deloc, de cînd şi-a dat seama că i-am furat cheia din buzunar nu mi-a aruncat nici măcar un zîmbet. Ce pula mea vrei să faci? a strigat la mine serios după ce uşile Audi-ului au bipăit cînd s-au deblocat. Termină cu tîmpeniile de *mujer colocada e idiota* că n-am nervi de-aşa ceva acum! a continuat şi mai apăsat.

Neprimind nici un răspuns, s-a urcat repede pe locul din dreapta, cu rucsacul în braţe, aruncîndu-mi priviri ucigătoare şi tresărind odată cu motorul. A întins mîna spre lacătul care atîrna din contact.

Să-mi furi tu mie cheia şi să te urci la volan! a strigat, scuturîndu-şi degetele. Nu poţi să conduci, sigur nu eşti în stare, a insistat, chiar nu-ţi dai seama că nu-i de joacă? Dacă intri într-un stîlp sau ne prinde poliţia, futu-i? S-a lipit deodată cu spatele de scaun cînd maşina a ţîşnit de pe marginea drumului.

Vezi că intri-n ăla din faţă, cretino! a ţipat, apoi a înghiţit în sec. De data asta chiar *te voy*

[1] engl. *minte proprie.*

Am chiuit şi-am continuat să rîd în hohote, fără să reuşesc să articulez nici un cuvînt. Am schimbat mecanic într-a doua, apoi imediat într-a treia, şi-abia cînd pe bord acul vitezometrului a sărit de 50 km/h mi-am dat seama că drumul pare să dispară pe sub noi bălăngănindu-se neregulat dintr-o parte în cealaltă.

Parcă-i mai colocat decît noi doi la un loc, să mor eu! am strigat, parîndu-i mîna cu o mişcare scurtă din cot şi încercînd să ţin singură volanul drept. Dar cercurile din sigla Audi au continuat să se clatine cu totul în sus şi-n jos, de parcă aveau *a mind of their own*[1].

Am schimbat într-a patra şi-am apăsat şi mai mult pe acceleraţie cînd pe partea dreaptă a apărut semnul: , iar direct în faţa noastră: . Indicatorul de bord a trecut într-o fracţiune de secundă de 80.

Şi roşu-i culoare, frate! i-am răspuns rîzînd şi chiar în clipa aceea am zburat peste *a matar,* pe bune îţi zic! a continuat şi s-a auzit clar cum i se accelerează respiraţia.

S-a aplecat în faţă peste rucsac, cu privirea la drum, trăgînd cu coada ochiului cînd la schimbătorul de viteze, cînd la indicatorul de bord. Măcar ţine-o dreaptă, în pula mea, mi-a spus, nu mai merge în zigzag, să-şi dea seama oricine ne vede că habar n-ai să conduci şi sigur ai şi ceva la bord! A întins mîna şi-a dat să apuce de volan, apoi a pufnit ca un motan iritat. A rămas mai departe încordat pe marginea scaunului, răsuflînd din ce în ce mai şuierător, gata parcă în orice clipă să sară pe mine şi să-mi smulgă volanul.

Gata, Nicole, opreşte-te, a strigat din nou, te-ai distrat destul şi chiar nu-i *funny* deloc! Şi-a aruncat privirea cînd pe marginea drumului, cînd în faţă, muşcîndu-şi buzele, cu ochii din ce în ce mai mari. Stai mai încet, nebuno! a ţipat de-a dreptul cînd a-nţeles că imediat intrăm şi-n intersecţie. Nu vezi că-i roşu, futu-i? a urlat şi-n clipa următoare a apucat frîna de mînă şi

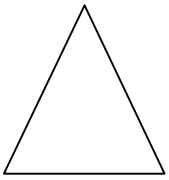

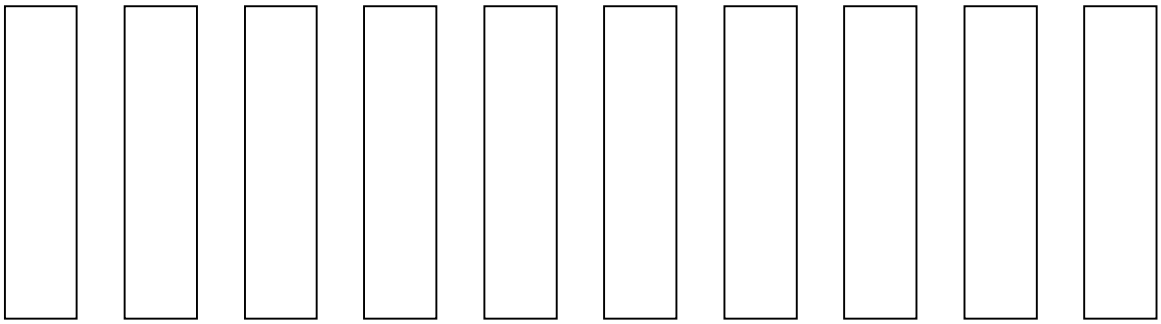

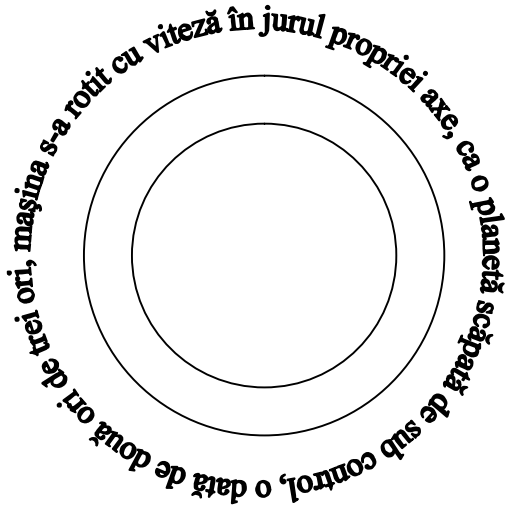

şi s-a oprit brusc în cele din urmă, scîrţîind din cauciucuri ca un porc înjunghiat. Am început să rîd şi mai tare cînd mi-am aruncat privirea în jur şi-am descoperit cum îmi tremură în faţa ochilor şi fîntîna arteziană din centrul intersecţiei, în mijlocul căreia era un fel de sculptură metalică din cîrlige de rufe, şi clădirile întunecate care înconjurau sensul giratoriu, şi cele trei containere de gunoi de pe trotuarul lîngă care aterizasem, unul gri, unul galben, unul verde.

Vi-dre[1]*!* am silabisit pe ultimul, rîzînd cu lacrimi. Aici îţi arunci *mascota* acvatică atunci cînd nu mai ai chef de ea! am strigat la Dragon, care în astea cîteva clipe a rămas încremenit, gîfîind şi cu degetele încleştate încă pe frîna de mînă. Ce-am făcut acum a fost tot un fel de drift, nu? am continuat, abia mai respirînd printre hohote, şi numai cînd a auzit de manevra lui preferată a tresărit şi-a întors ochii la mine, cu faţa tot schimonosită.

Dă-te jos! mi-a urlat, smulgînd cheia din contact. Dă-te jos imediat, dobitoaca dracu'! A ţîşnit din Audi, iar eu am rămas o clipă fără replică. Am ridicat mîinile de pe volan şi-am deschis portiera.

După ce-am păşit afară şi-am trîntit-o la loc, intersecţia rotundă a început să se-nvîrtă iar, cu mine cu tot. Din cauza asta cred că imaginea Dragonului mi s-a dublat în faţa ochilor în cele zece secunde cît l-am urmărit cum ocoleşte maşina şi se apropie de mine cu paşi mari, aruncîndu-mi aceeaşi privire scînteietoare. Hai frate, ce te-ai stresat aşa? i-am strigat cînd să ajungă pe partea şoferului. Am condus beton, să mor eu! am continuat. Faci tu pe nebunul fiindcă nu-ţi convine că a trebuit să laşi o femeie la volan, ştiu eu! Aşa eşti de… român!

Chiar în clipa aceea Dragonul s-a oprit în faţa mea şi cînd mi-a auzit ultima replică am avut senzaţia că şi-a dublat deodată şi dimensiunile, că e mult mai mare ca pînă atunci, şi mult mai fioros, ca un dulău de curte care spumegă dezgolindu-şi colţii strîmbi şi ascuţiţi, cu tot părul ridicat pe spate.

[1] catal. *sticlă.*

Am înghiţit în sec şi-am căscat ochii la el, mi-a fulgerat prin minte că nu trebuia să-i zic asta, orice numai asta nu, dar era prea tîrziu, apucasem s-o articulez şi-acum nu-mi mai rămînea decît să-i văd braţul drept ridicîndu-se deodată în aer, cu palma desfăcută, gata să mi-o prăvălească peste faţă. Exact ca-n romanul ăla al lui Julian Barnes cu vorbă multă sărăcia omului, m-am gîndit, cînd Oliver i-a tras una neveste-sii fiindcă nu mai tăcea odată. Am vrut să-nchid ochii, dar n-am putut să-mi urnesc pleoapele, am rămas încremenită să mă uit la el şi la palma lui cîteva secunde întregi, aşteptînd s-o simt cum mă arde pe faţă.

Spre deosebire de Oliver însă, Dragonul a lăsat braţul jos, gîfîind, cu obrajii aprinşi. M-a împins cu toată mîna – era să-mi pierd echilibrul, dar am reuşit să mă stabilizez cînd am păşit în spate –, a deschis portiera şi s-a urcat în Audi. Două secunde mai tîrziu s-a auzit din nou bîrîitul motorului şi maşina a ţîşnit de pe loc, a zburat în jurul fîntînii arteziene şi s-a îndepărtat rapid pe una din străzile care se desprindeau ca nişte raze din intersecţia rotundă.

Am rămas în stradă, lîngă bordura trotuarului, pe care nici nu mi-am dat seama cum am reuşit să mă aşez. Am auzit un fel de uruit în depărtare şi-am tresărit, dar nu s-a întîmplat nimic: intersecţia a rămas pustie, prin ea n-a trecut nici măcar o bicicletă. Ochii mi-au picat pe containerul gri de lîngă mine şi l-am parcurs de la stînga la dreapta. Mai întîi am văzut anunţul cu autocar în roşu, galben şi albastru, lipit proaspăt acolo probabil de vreun geniu mioritic al PR-ului şi imprimat cu litere negre. *Plecari zilnice spre ROMANIA*, scria în partea de sus, iar imediat dedesubt am descoperit pe coloane şi *DESTINE <u>in ordine alfabetica</u>:*

ADJUD	CARACAL	IASI	ROSIORI
AGNITA	CARANSEBES	LUDUS	SATU MARE
AIUD	CERNAVODA	LUGOJ	SEBES
ALBA IULIA	CHISINEU CRIS	MAGURELE	SEVERIN
ALEXANDRIA	CIMPIA TURZII	MEDGIDIA	SIBIU
ARAD	CIMPINA	OLTENITA	SINAIA
BACAU	CLUJ NAPOCA	ONESTI	SLATINA
BAIA MARE	CONSTANTA	ORADEA	SLOBOZIA
BALS	CORABIA	ORASTIE	SUCEAVA
BIRLAD	CRAIOVA	ORSOVA	TIMISOARA
BISTRITA	DEVA	PIATRA NEAMT	TIRGOVISTE
BOTOSANI	FAGARAS	PITESTI	TIRGU FRUMOS
BRAILA	FALTICENI	PLOIESTI	TIRGU-MURES
BRASOV	FETESTI	RADAUTI	TIRGU-NEAMT
BUCURESTI	FILIASI	REGHIN	TURDA
BUZAU	FOCSANI	RIMNICU SARAT	VICTORIA
CALARASI	GALATI	ROMAN	ZALAU

La dreapta anunţului era o hîrtie dreptunghiulară lipită cu scotch, pe care scria: *Cuido mascotas de cualquier especie, no importa si son muy pillas o peligrosas*[1], *Doina* şi numărul de telefon, apoi o rămăşiţă dintr-un afiş acum rupt, surprinzător cu o sintagmă în engleză: *Why not?*[2] Mai departe cineva desenase cu spray galben fosforescent simbolul budist pentru Dharma: . Aha, mi-am spus, uite unde se găseşte de fapt adevărul absolut. Şi privirea mi-a alunecat pe ultimul afiş, prin care containerul lîngă care mă aflam îşi autodefinea funcţia în litere şi semne de-o şchioapă: *¡BASURA ORDINARIA SÍ!*[3]

În depărtare s-a auzit iarăşi uruitul de mai devreme şi-n sensul giratoriu a pătruns tîrîş maşina de gunoi. *Estupendo*[4], m-am gîndit, cît profesionalism, au şi venit să mă ia. Am vrut să mă ridic de pe bordură, dar n-am reuşit. Camionul verde s-a oprit în dreptul containerelor, suflîndu-şi gazele de eşapament chiar în faţa mea.

Am întors capul într-o parte şi-am văzut coborînd din el o siluetă într-un fel de costum verde cu dungi fosforescente. A dat o tură containerului pentru plastic, adunînd rapid, cu mănuşi de cauciuc lungi pînă la cot, pungile, PET-urile şi alte ambalaje aruncate în jurul recipientului. A descoperit la un moment dat un porumbel alb pe care abia atunci l-am văzut şi eu, chircit pe jos lîngă bordură, cu ciocul sîngerînd sprijinit pe asfalt.

Gunoierul s-a lăsat pe vine lîngă el, mîngîindu-l cu un deget înmănuşat. *Muerto,* a spus cu voce tare şi-a oftat adînc, apoi s-a ridicat şi s-a întors la treabă. A deschis capacul containerului şi după ce-a azvîrlit în el resturile adunate de pe jos a rămas o clipă cu privirea aţintită înăuntru. *¡Maldita gente!* a strigat deodată, trîntind capacul şi făcîndu-mă să tresar. *¿Papel, porqué papel en plastic?*[5]

Bărbatul a oftat iarăşi adînc şi s-a întors la maşină, unde a schimbat cîteva vorbe cu şoferul care rămăsese la volan. A ridicat neputincios din umeri, s-a uitat înapoi înspre containere şi m-a observat în cele din urmă.

În prima clipă am crezut c-o să mă ignore. Dar gunoierul m-a privit lung şi încruntat cîteva secunde, apoi s-a apropiat cu paşi mărunţi şi s-a lăsat pe vine în faţa mea, exact cum făcuse un minut mai devreme şi cu pasărea moartă.

---

[1] span. *Am grijă de animale de companie de orice specie, nu contează dacă sînt foarte obraznice sau periculoase.*

[2] engl. *De ce nu?*

[3] span. *Gunoi obişnuit da!*

[4] span. *minunat.*

[5] span. *Oameni nenorociţi! ... Hîrtie, de ce hîrtie la plastic?*

¡Oye, Iuri! Hay una chica aquí![1] a strigat, ridicînd şi mai mult vocea ca să acopere duduitul motorului. S-a trîntit şi cealaltă portieră, iar eu am stat şi l-am fixat pe bărbatul în dungi fosforescente, înghiţind în sec. Era cărunt şi avea mustaţă subţirică şi sprîncenele îmbinate. *¿Qué haces aquí, chiquitita?* m-a întrebat, arătîndu-mi o strungăreaţă cît toate zilele. *¿Te ha pasado algo?*[2] Clipea des din ochii căprui şi apoşi şi dinspre el venea acelaşi miros proaspăt de detergent cu parfum floral pe care-l emanau şi containerele, după cum remarcasem nu o dată de cînd am ajuns în Spania.

Lîngă noi a apărut şi Iuri, îmbrăcat în acelaşi tip de uniformă. S-a oprit în spatele colegului său, cu mîinile în şolduri, aruncîndu-mi priviri scîrbite. *Es solo una otra jonky, Luca,* a spus şi-a plescăit din buze înciudat.

¡No, hombre! a protestat primul gunoier. *Parece una chica ordinaria*[3].

Iuri a pufnit în rîs şi s-a urnit din loc, iar cînd a ajuns în spatele maşinii de gunoi i-a strigat colegului său: *¡Es una jonky, hombre, mira su cara! ¡Déjala en la basura!*[4]

Însă Luca a rămas ghemuit pe vine în faţa mea cîteva minute bune, cercetîndu-mă cu privirea şi frămîntîndu-şi degetele înmănuşate. M-a tot întrebat ce-am păţit şi chiar am vrut să-i spun, dar n-am reuşit să-i răspund în nici o limbă, de parcă uitasem nu doar toată spaniola pe care-o prinsesem din zbor, ci şi engleza învăţată încă din clasa a doua, ba chiar şi româna, de parcă nu mai ştiam deloc cum se articulează cuvintele. L-am fixat doar pe gunoier cu ochi mari şi prin minte mi s-a derulat rapid, ca-ntr-un scurtmetraj, tot ce mi s-a întîmplat în ultimele 24 de ore, începînd cu aerul limpede de după ploaie pe care l-am respirat cînd am mers încet, cu braţul Dragonului în jurul umerilor, către magazinul moldovencei din Valencia, povestindu-i în neştire cît de cool e *barrio*-ul dărăpănat în care locuieşte şi ridicînd din cînd în cînd faţa spre el să-i zîmbesc înapoi. Mi-am adus aminte noaptea care-a urmat şi ziua de după, toate locurile prin care am fost şi toate lucrurile pe care mi le-a spus sau mi le-a făcut, pînă la palma pe care în momentul acela aş fi preferat să mi-o fi tras pînă la capăt.

Pentru o clipă, mi-am dorit să i-o pot întoarce cumva, dar mi-am dat seama că probabil n-aş fi în stare, nici dacă printr-o minune mi s-ar oferi ocazia. Şi oricum asta nu mai conta, pentru că de fapt acum nu-mi mai doream nimic, nu mai voiam nici cele patru maimuţe care ar fi trebuit să-mi poarte noroc, şi nici măcar să mă întorc acasă. Puteam foarte bine să rămîn la *basura ordinaria,* alături de întreaga ţară din care veneam, unde s-a decis şi Dragonul că mi-e locul.

---

[1] span. *Auzi Iuri! E o fată aici!*

[2] span. *Ce faci aici, fetiţo? ... Ai păţit ceva?*

[3] span. *E doar o altă drogată, Luca. ... Nu, omule! ... Pare o fată obişnuită.*

[4] span. *E o drogată, omule, uite ce faţă are! Las-o la gunoi!*

După o vreme, cînd şi-a dat seama că n-o să obţină nici un răspuns de la mine, Luca s-a ridicat în picioare şi m-a privit neputincios, ca pe cartoanele aruncate greşit în containerul pentru plastic, cu buzele strînse şi cu fruntea încreţită ca a unui căţel confuz. A vrut să-mi mai spună ceva, dar chiar atunci de după maşina de gunoi a apărut o siluetă întunecată, pe care chiar nu mă aşteptam s-o mai văd. Am urmărit-o împreună cu gunoierul cum se apropie cu paşi hotărîţi, simţind că mintea mi se videază treptat de orice gînd maliţios. Chiar aşa, mi-am zis văzîndu-i uşurarea din privire cînd a ajuns în faţa mea, mi-a întins mîna cu inelul de aur alb şi m-a ajutat să mă ridic, trebuie să fii ori complet idiot, ori nebun delegat ca să-ţi arunci norocul la gunoi.

23

Fuck You, România!

Poţ' s-ai lumea la pişioare, Bani cu furca să-i întorşi, a-nceput o lălăială din boxe imediat ce-am apăsat pe buton, făcîndu-ne pe amîndoi să tresărim şi să ne-ncruntăm. *Dar cît ce traje pămîntul, Tot acasă ce întorşi,* a continuat vocea tînguitoare cu accent bănăţean dintr-un fel de manea de petrecere, a cărei linie melodică am recunoscut-o instantaneu pentru că o auzisem mai devreme şuierată printre dinţi de signor Sebastiano Tudór. Am apăsat repede pe stop, iar cînd discul a ţîşnit din player-ul de bord, l-am apucat cu vîrful degetelor, coborînd în acelaşi timp geamul, şi l-am azvîrlit dintr-o mişcare afară. N-am ştiut că asta e pe CD, serios, i-am spus cu jumătate de gură şi-am înghiţit în sec, trăgînd la el cu coada ochiului.

Dragonul a izbucnit într-un rîs zgomotos. Las' că ştiu eu că l-ai pus intenţionat, mi-a răspuns, suflînd fumul pe nări. Nu te linişteşti, nu? m-a întrebat apoi, la fel de amuzat. Cu ţigara în colţul gurii, a întins mîna să mă ciufulească. Am închis ochii şi-am răsuflat uşurată.

Erau primele cuvinte pe care le schimbam de cînd ne urcasem în Audi, de data asta cu el la volan. Dragonul parcase după maşina de gunoi şi din cauza asta nu-l observasem, dar el probabil m-a zărit lîngă container imediat ce-a ajuns în dreptul meu. N-ai plecat? m-a întrebat încet după ce m-a ridicat de pe bordură, luîndu-mă de după umeri şi ducîndu-mă de lîngă Luca. Omul în dungi fosforescente a rămas să se uite după noi încruntat, cu mîinile în şolduri.

Nu, frate, am reuşit să articulez, m-am întreţinut cu gunoierul ăsta cît te-am aşteptat. E şod de tot tipul, cum ai zice tu, după ce că e aşa colorat, mai şi miroase mortal. Trebuie să-mi iau şi eu detergent din ăsta, bate şi Purul şi Fairy cu parfumul ăla superfresh. Tu ce faci, te-ai calmat? l-am chestionat, cercetîndu-l cu privirea.

Dragonul nu mi-a răspuns nimic, n-a schiţat nici măcar un zîmbet, s-a smîrcîit doar scurt de vreo două ori. Am mers tăcuţi mai departe, iar cînd am ajuns în maşină a lăsat în sfîrşit rucsacul plin de bani pe bancheta din spate, şi-a aprins o ţigară şi-am luat-o din loc. Vreo cinci minute nici nu s-a uitat la mine, a condus concentrat şi foarte cuminte înspre centrul oraşului, semnalizînd şi încadrîndu-se corect în intersecţii, de parcă voia să-mi arate cum se procedează. Am decis să pornesc muzica, măcar să aud şi altceva decît zumzăitul motorului şi ţăcănitul semnalizatoarelor, şi-atunci lălăiala cu accent bănăţean a umplut maşina, speriindu-ne pe amîndoi în primă fază.

Auzi, Nicole, m-a întrebat Dragonul după ce-am aruncat CD-ul pe geam, tu pe ce pula mea ai făcut şcoala de şoferi? Pe Trabant din ăla ca al muistului de la Corte Inglés?

Mda, i-am răspuns serioasă, numai că maşina din Bucureşti nu era deca-capotabilă. Dragonul a pufnit şi-a mai tras un fum din ţigară. Pe bune, mă! am adăugat, dar el a continuat să rîdă şi bănuiesc că tot nu m-a crezut.

Nu trebuia să te urci la volan aşa aiurea, mi-a spus apoi serios. Adică… înţeleg că-ţi vine să faci toate tîmpeniile care-ţi trec prin cap, ştiu şi eu cum e la-nceput cînd n-ai mai luat un drog şi ţi se pare că eşti stăpînul universului, în pula mea. Dar puteai să te gîndeşti un pic – doar nu eşti idioată, ca majoritatea femeilor – că maşina e furată, tu n-ai nici măcar permis, iar eu am vreo trei tipuri de droguri prin buzunare şi rucsacul plin cu bani pentru care n-am tăiat nici un fel de chitanţă, ca să zic aşa. Puteam s-o păţim rău de tot dacă ne prindea poliţia, *entiendes?*

N-am zis nimic, doar am oftat adînc, iar Dragonul a strîns din buze şi-a vrut să mă certe în continuare. Însă n-a apucat să deschidă din nou gura fiindcă am ajuns la un semafor pe roşu şi lîngă noi a tras o maşină decapotabilă, plină de oameni, din care o piesă hip hop a început să urle aşa de tare că-n prima clipă nici nu mi-am dat seama că versurile sînt în româneşte. Dar imediat am început să le disting, odată cu Dragonul care-a rămas cu ochii pe noii veniţi. *Nu sîntem ciori, nu stăm în corturi,* a rap-uit o voce groasă care-mi era superfamiliară, dar pe care n-am reuşit s-o plasez pînă n-am primit un pic de ajutor. Paraziţii, în pula mea? a murmurat Dragonul, fără să-şi ia privirea de la ocupanţii maşinii roşii.

Nu cîntăm pe străzi în Viena la acordeon, Noi nu cerşim cu handicapu' la vedere, Să facem avere, a articulat mai departe hotărît membrul trupei identificate de Dragon. Sigur că da, mi-am spus, ia uite unde s-au găsit şi patrioţii, şi-am început şi eu să-i studiez mai atentă pe fanii Paraziţilor. *Noi nu purtăm fuste-nflorate,* a continuat piesa, *Şi nu furăm din buzunare, Nu emigrăm în Suedia cu şapte copii să ne daţi ajutoare.* Şoferul era un individ gras, cu fes negru şi barbă scurtă şatenă, cu mîinile păroase şi pline de inele strălucitoare pe volan, dînd din cap foarte convins pe ritmul piesei şi strigînd brusc împreună cu vocea unuia dintre Paraziţi: *Mînca-mi-aţi pula, n-o să găsiţi un român în rulote la Roma!*

Lîngă el stătea alt bărbos, parcă tras la xerox după şofer, la fel de gras, dar cu batic alb pe cap, legat strîns la ceafă, cu pieptul acoperit de-un lanţ de argint mai gros decît al Dragonului, la capătul căruia atîrna o formă uriaşă, dar indistinctă pentru mine. Pe burta rotundă şi umflată sprijinea o doză de bere, din care a gîlgîit prelung, apoi a urlat împreună cu amicul de la volan şi vocea din boxe: *Mă piş pe gay,* cu un şiroi de spumă prelingîndu-i-se din colţul gurii pe barbă şi pe haină. S-a şters înciudat, a făcut cutia de bere boţ în pumn şi a lăsat-o să cadă pe jos pe lîngă portieră, aruncîndu-ne o privire tăioasă şi dînd în continuare din

cap pe ritmul piesei, ale cărei versuri au continuat cu: *E la modă să fim toleranţi, da' nu re-nviem Sodoma, Vă putem trimite bulangiii în pachet la Barcelona.* M-am uitat o clipă în ochii perfect goi ai individului şi-am simţit că-ngheţ. Mi-am dorit să se facă odată verde şi să plecăm de-acolo. Chiar în clipa următoare s-a schimbat culoarea la semafor, iar maşina roşie a demarat cu scrîşnet de cauciucuri, lăsînd în urmă o dîră de fum înecăcios.

Asta-i o piesă foarte faină, mi-a spus Dragonul extrem de serios, *Mesaj pentru Europa* se cheamă. Le zic tembelii ăia de Paraziţi pe bune la toate, a continuat şi-a accelerat pînă a ajuns din urmă decapotabila din care vocile groase urlau mai departe: *N-o să fim vreodată gunoieri la Amsterdam.* M-am uitat cu coada ochiului la Dragon şi era să mă umfle rîsul cînd am văzut că-ncepe şi el să dea aproape imperceptibil din cap. *Trăim cu vise nepermise,* a declarat unul din Paraziţi, *Şi muncim legal un an pentru un pumn de fise.* Aha, mi-am amintit, deci de-aici vine replica aia a lui pe care i-a aruncat-o chelneriţei la restaurantul chinezilor.

Ce mă, tu chiar asculţi hip hop românesc? Credeam că eşti occidentalizat complet la faza asta, l-am tachinat.

Dragonul s-a încruntat în direcţia mea. Mă mai satur şi eu de 50 Cent şi de-aburelile lui, mi-a spus sec şi-a accelerat din nou, să se ţină după decapotabila plină de Paraziţi, trăgînd lîngă ea la semaforul următor, din intersecţia pe care de data asta am şi recunoscut-o. Pe locurile din spate ale maşinii vecine am observat din mers trei demoazele subţirele, cu părul blond şi desfăcut, cea din mijloc în fustă scurtă din cîte mi-am dat seama – după coapsele lungi, strînse în ciorapi lucioşi, care se întrezăreau dintre blugii mulaţi ai celorlalte. Tipa dinspre noi a întors capul şi ne-a aruncat o privire îngreţoşată, apoi a plescăit din buzele unse din belşug cu ruj roşu, mai intens ca sfecla, chiar cînd Parazitul a strigat din boxe: *Javrele şi curvele-n Madrid vă-ngroaşă şatrele, Noi românii stăm la rînd să umplem teatrele.*

S-a dat din nou verde şi-am plecat de pe loc, fanii Paraziţilor primii, iar noi în coada lor. Am constatat cu stupoare că n-o luăm la dreapta – cum ar fi trebuit ca să ajungem acasă la chinezi, pînă unde mai aveam doar vreo cinci minute –, ci tot înainte după decapotabila parazitată. L-am privit întrebătoare pe Dragon, care mi-a spus repede: Numai un pic merem după ăştia din faţă, îs curios ce-i cu ei şi ce piesă pun mai departe, că imediat e gata asta. Nu vezi ce faini îs, în pula mea, în maşina aia totală, cu muzica la maxim şi cu gagicile după ei? Mai tari ca 50 Cent şi Snoop Dogg la un loc, să mor eu!

M-am încruntat şi l-am privit lung. Adică… ei nu mai sînt români sau? l-am întrebat, dar Dragonul n-a catadicsit să-mi răspundă.

Într-adevăr, mesajul pentru Europa s-a încheiat în cîteva clipe, cu scrijelituri de disc asurzitoare, şi-a început altă chestie, foarte similară ca sonoritate. Pentru că rămăsesem un pic în urmă, n-am înţeles de la început versurile. Abia cînd am ajuns la semaforul următor am

reuşit să le prind. *Vreţi să faceţi ceva pentru mine? Faceţi infarct!* zicea aceeaşi voce groasă de mai devreme. M-am întrebat dacă tot la imigranţi se referă şi-n piesa asta. Răspunsul a venit relativ repede: *La Parlament iei masa cu 60.000 porţii duble, Aveţi reduceri şi cînd mergeţi la curve?* Am tras din nou lîngă maşina roşie, iar Dragonul a întors imediat capul spre ocupanţii ei, de parcă avea o plăcuţă de metal în creier, iar pe volanul decapotabilei era un magnet imens. *O să o luăm la m.u.i.e. în U.E. repede,* a proclamat convinsă vocea parazitică, iar grasul cu batic de lîngă şoferul xeroxat după el – sau invers – şi-a mai desfăcut o doză de bere şi ne-a aruncat din nou o privire goală. *N-am dat jos după steag stema, Să fim conduşi de minţi luminate cu lanterna,* s-a auzit din boxe, iar în ochii parazitatului a părut că scînteiază în sfîrşit un licăr de inteligenţă după ce ne-a fixat cîteva secunde bune.

Bă, ăsta se ţine după noi! i-a strigat şoferului, care a întors şi el capul să ne privească. Dragonul a înghiţit cu zgomot şi mîna i s-a încordat pe volan.

O fi poponar, i-a răspuns bărbosul cu fes şi l-am văzut pe Dragon că-ncepe să se înroşească.

Dar xeroxatul de pe locul mortului a clătinat din cap. Nu cred, a strigat mai departe cu voce ridicată să acopere muzica, are şi curva după el! *Vreau să dau bani falşi de pomană,* au reluat Paraziţii refrenul, *Să fac trafic legal cînd staţi geană,* iar Dragonul s-a pus să tureze motorul, cu ochii pe românii care-şi dăduseră senini cu opinia atît în privinţa dezorientării lui sexuale, cît şi a statutului meu, şi-n viaţa lui, şi-n societatea consumeristă post-postmodernă.

Şoferul s-a uitat iar la noi cu privire de bovină şi-a ridicat din umeri. Dă-l în pula mea dă spaniol! a urlat, probabil ca să fie sigur că-l auzim, deşi după logica lui impecabilă nu aveam cum să-l înţelegem.

Ai auzit, bă? i-a ţinut isonul amicul lui de gabarit identic. Muie, împuţitule! Să mi-o sugi şi tu şi curva ta spaniolă! a adăugat, ridicînd imediat spre noi degetul mijlociu de la mîna dreaptă în semnul universal de invitaţie la felaţie.

Curvă spaniolă-i mă-ta, i-a urlat înapoi Dragonul, făcîndu-mă să tresar, noi sîntem români, de la Timişoara, bă miticilor! A demarat imediat în trombă, deşi semaforul tot pe roşu era. *Vreau să fac politică, mă cheamă datoria,* şi-a declarat Parazitul intenţiile ferme pe urma noastră, *Sloganul meu electoral e: Fuck you, România!*

Abia mi-am înghiţit un hohot de rîs cînd l-am auzit pe Dragon recunoscîndu-şi originile mioritice pentru a doua oară într-o singură zi – de data asta chiar pe limba lui, după ce-i spusese la telefon maică-mii cu toată convingerea că e *rumano de Timişoara* mai devreme în după-amiaza aceea. Bine că acum nu mai e nici un pericol să ne prindă poliţia, frate, mi-am zis cînd a trecut pe roşu, ca şi mine mai înainte. Dar m-am abţinut de la orice fel de reacţie şi-am preferat să mă fac mică în scaun cît timp a condus cu viteză pe străzile

oraşului, fără o ţintă precisă, mai degrabă învîrtindu-se în cerc. După vreo cinci minute şi-a aprins o ţigară, iar cînd a terminat-o a revenit la traseul iniţial, parcîndu-se în cele din urmă în faţa blocului în care stăteau aşa-zişii lui părinţii adoptivi din China.

S-a întors spre locul meu încruntat, cu buzele strînse. Na, acuma n-ai decît să faci mişto de mine, mi-a spus înciudat şi-a oftat adînc.

Am întins mîna să-l mîngîi pe obraz, iar el a tresărit cînd l-am atins, dar tot nu s-a uitat la mine. Lasă, drăguţule, i-am spus surîzătoare, că nu-i bai. Te mai scapi şi tu cîteodată.

Dragonul a făcut ochii mari, a clătinat din cap şi mi-a aruncat o umbră de zîmbet. Şi-a trecut degetele prin părul meu şi mi l-a adunat în palmă la spate, apoi şi-a apropiat faţa de-a mea şi mi-a şoptit: Na hai să te ţuc atuncea. Am pufnit amîndoi în rîs, iar el a-nceput să mă sărute apăsat, tăindu-mi răsuflarea, şi-am simţit deodată cureaua de la ceasul oprit pe care-l purta în jurul încheieturii stîngi cum îmi alunecă repede pe interiorul coapsei.

Ce tîmpiţi îs şi Paraziţii ăştia, să mor eu, mi-a spus Dragonul cînd ne-am oprit, cu degetele încordate încă între picioarele mele. A început să rîdă şi-a repetat cu vocea îngroşată ultimul vers din refrenul piesei de mai înainte: *Sloganul meu electoral e: Fuck you, România!*

Păi… stai puţin, i-am şoptit, şi prezervativul?

Dragonul s-a ridicat parţial de pe mine, sprijinindu-se în ambele mîini. Cine?! m-a întrebat încruntat, făcîndu-mă să zîmbesc.

Gumele cu striaţii, frate, l-am lămurit. Trebuie să le încercăm la un moment dat, nu?

A întors capul spre geanta lui de voiaj, închisă din toate fermoarele şi cam burduşită, şi-a oftat adînc. Păi… cine pula mea mai ştie unde le-am pus? Chiar vrei să mă iau şi să le caut, fix acuma?

Am înghiţit în sec şi-am dat să mă ridic, dar Dragonul m-a ţinut pe loc, lăsîndu-şi palma grea pe pieptul meu, deasupra sînilor. *No te vayas,* a şoptit din vîrful buzelor, iar de pe cot i-a alunecat o bancnotă şifonată de 100 de euro. S-a aplecat şi-a prins-o cu buzele dintre sînii mei, plimbîndu-mi-o încet în sus, pînă la baza gîtului şi la urechea stîngă, unde mi-a foşnit odată cu ea: De mîine-ncolo, *vale?* Ce mai contează acum faţă de azi după-amiază?

Nu i-am răspuns nimic, mi-am desfăcut doar picioarele ca să-i fac loc, cînd i-am simţit inelul apăsîndu-mă pe şold. Răsuflarea fierbinte a dragonului m-a ars pe faţă, aşa că am închis ochii şi-am respirat adînc. Mi-am ridicat bazinul spre el – *Eso es*[1], mi-a şoptit Dragonul, fii cuminte – şi mi-am trecut unghiile în jos pe spatele lui, pe toată lungimea coloanei vertebrale, simţindu-l cum îşi încordează întreg corpul. Pe şale i-am găsit lipită altă bancnotă, pe care am prins-o cu vîrfurile degetelor şi-am aruncat-o deoparte.

[1] span. *Asta e.*

Dragonul s-a sprijinit cu braţul stîng lîngă obrazul meu. Cînd am întors capul şi i-am atins cu buze umede încheietura cu piele străvezie, pe care încă se mai cunoştea urma de la cureaua ceasului, ochii mi-au picat pe cuţitul lui cu mînerul în formă de dragon, pe marginea patului, unde-l lăsase mai devreme, cînd şi l-a scos din jurul gleznei. Am întins mîna spre el, dar Dragonul a fost mai rapid, l-a luat cu tot cu teacă şi l-a aruncat pe jos. A aterizat silenţios printre teancurile de bancnote legate cu elastic, care s-au dat parcă la o parte să-i facă loc şi l-au înghiţit. *Sin juguetes,* mi-a şoptit Dragonul, *tú y yo*[1] şi ceau, *vale?*

Am dat încet din cap. Ok, cum îţi place ţie, i-am răspuns.

Dragonul mi-a întors zîmbetul şi şi-a trecut degetul mare peste gura mea, iar eu l-am prins imediat cu buze alunecoase. Şi-a băgat mîna stîngă pe sub mine să mă mai ridice un pic, dar imediat a scos-o strîngînd în pumn două bancnote boţite, pe care le-a lăsat să cadă în mormanul de lîngă pat. Na c-am ajuns să ţi-o trag şi pe bani, ca să zic aşa, mi-a şoptit rînjind, fără să se oprească. Am oftat, i-am acoperit gura cu toată palma, apoi mi-am spînzurat braţul după gîtul lui şi l-am tras spre mine.

Era aproape unu cînd am terminat de făcut bagajele, şi tot nu vorbisem despre unde o să mergem. Nu l-am întrebat nimic despre asta, pentru că oricum n-avea nici o importanţă la urma urmei. L-am lăsat doar să-şi strîngă lucrurile esenţiale în linişte, în mare parte ha-ha-haine de firmă – numai bune de folosit drept costum de traficant, în diverse combinaţii –, dar şi CD-uri, ape de toaletă, spray-uri şi bling bling-uri imense şi sclipicioase pe care nu apucasem să-l văd purtîndu-le. Am descoperit din nou afişul cu 50 Cent şi steagul Violei, pe care l-a împăturit cu grijă şi l-a aşezat între un trening lucitor de la Puma şi-o pereche de pantaloni vernil închis – originali de la G-Unit, i-am comandat direct de pe site-ul lor cu plata ramburs, îţi dai seama? mi-a explicat mîndru, desfăcîndu-i să mi-i arate în toată splendoarea.

Am dat din cap cu gravitate şi m-am întors la valiza mea, căreia nu prea aveam ce să-i mai fac, fiindcă oricum nu scosesem mare lucru din ea după-amiază. Am aşezat mai bine maimuţele înţelepte şi cartea lui Foer, apoi am închis-o de jur împrejur cu zgomot: . M-am ridicat şi-am simţit cum mă cuprinde Dragonul pe la spate şi respiraţia lui fierbinte pe ceafă. M-am lipit de el şi-am rămas aşa o clipă, ascultîndu-mi pulsul cum creşte vertiginos.

Posterul meu cu Tupac e la tine, nu? mi-a şoptit, prinzîndu-mi apoi lobul urechii cu buzele. Am dat din cap că da, şi-am întins mîna dreaptă în spate. Mi-l dai? a continuat Dragonul, iar palma mi-a alunecat din greşeală în buzunarul adînc al hanoracului lui, exact ca mai devreme la autogară. Am zîmbit, întrebîndu-mă ce-aş putea să-i mai fur de data asta, numai că fără să-l enervez.

[1] span. *Fără jucării ... tu şi eu.*

Da' ce mă, nu stă bine la mine? i-am răspuns şi mi-am lăsat mîna să se prelingă pînă în fundul buzunarului de la hanorac.

Ba, mi-a şoptit Dragonul, răsfirîndu-şi palma pe bazinul meu şi apăsîndu-mă spre el. Numai că mie-mi place să-mi ţin lucrurile la un loc, asta-i tot, a adăugat. Am înghiţit în sec cînd mi s-a lipit strîns de spate şi mîna mi-a înaintat involuntar în interiorul buzunarului, direct spre erecţia lui.

E pe fundul valizei, frate, i-am spus, nici să nu-ţi închipui că-l mai caut acum. Ţi-l dau mîine, ok? Dragonul a oftat adînc şi nu mi-a răspuns, a vrut doar să se desprindă de mine şi atunci degetele mi s-au oprit pe obiectul pe care-l căutam, lung, gros şi tare cum mă aşteptam, dar din păcate mult prea rece ca să fie de provenienţă organică – lucru de care m-a convins şi faptul că era amplasat direct în buzunarul unde-mi strecurasem mîna. L-am apucat şi abia l-am tras afară, fiindcă era foarte greu, apoi m-am holbat cîteva clipe la el, pînă cînd Dragonul mi l-a smuls din mînă. Arma lui Cehov, mi-a trecut imediat prin cap, dacă apare într-un act dintr-o piesă, pînă la final trebuie să fie folosită. Dar mi-am alungat repede ideea asta, spunîndu-mi că poate nu eram în genul ăla de piesă.

Ţi-ai greşit cariera, să ştii, mi-a declarat Dragonul încruntat, întorcîndu-se într-o fracţiune de secundă cu spatele la mine şi cu faţa la bagaj, în care am bănuit c-a strecurat pistolul. Hoaţă de buzunare trebuia să te faci – *carterista,* a continuat, închizînd geanta şi ridicîndu-se la loc, cu mîinile goale. Dacă te-ai antrena un pic prin metrou la Bucale ai fi chiar meseriaşă, să mor eu, plus că nu te-ar bănui nimeni cu faţa aia de femeie cinstită. S-a apropiat de mine şi m-a luat în braţe. Sper că nu te stresezi acum, *vale?* m-a întrebat, mîngîindu-mă uşor pe faţă cu vîrful degetelor. Nu-l port tot timpul după mine şi n-am de gînd să-l folosesc decît în cazuri de urgenţă, dacă trebuie să mă apăr adică. Nu dorm cu el sau ceva.

Mda, păi ar trebui, l-am sfătuit cu jumătate de gură. A citit maică-mea într-o revistă de-a ei că-i recomandat să ţii ceva metalic sub pernă, cică te-ajută să dormi mai bine dacă ai probleme din astea. Mama susţine că funcţionează, ea a dormit cu răzătoarea vreo trei săptămîni şi pînă nu era să-şi facă o ureche franjuri nu s-a lăsat.

Dragonul a început să rîdă, cu ochii pe mine. Am zis eu că eşti nebună, mi-a şoptit, altă femeie ar fi –

Auzi mă, dar de ce-mi sugerezi să mă antrenez în metroul din Bucureşti? l-am întrerupt. Sînt ceva condiţii mai prielnice acolo?

Habar n-am, mi-a răspuns scurt, am zis şi eu cum mi-a venit la gură. S-a aplecat să mă sărute şi i-am prins buzele între ale mele, lipindu-mă de el. Mîinile i-au alunecat rapid pe sub ha-ha-hanoracul cumpărat din magazinul unde vindea românul bîlbîit şi mi-au poposit pe fund. Am simţit iar obiectul tare pe şold şi m-am gîndit că şi-a pus pistolul înapoi în buzunar,

nu în geanta de voiaj. N-am reuşit să mă abţin şi-am întins mîna să-l mai pipăi o dată, dar cînd am ajuns la locul cu pricina am încremenit cu limba între buzele Dragonului. Obiectul pe care l-am atins nu părea deloc să fie cel de mai devreme, şi – cît am putut să-mi dau seama pe sub haine – era cu siguranţă şi din fericire sută la sută organic, de dimensiunile şi consistenţa corespunzătoare. 2009, mi-am zis şi i-am muşcat buzele. Vezi, asta căutam mai înainte, i-am şoptit Dragonului, ce mă interesează pistolul tău? Am rîs amîndoi, iar el s-a desprins de mine şi mi-a dat mîna deoparte. M-a privit zîmbind de la marginea patului.

Stai un pic, mi-a spus, că vreau să fac o treabă. S-a întins după rucsacul sprijinit de geanta de voiaj şi l-a desfăcut. Nici n-am apucat să-mi dau bine seama cîţi îs de fapt, a continuat, aruncîndu-mi şapca roşie cu pistol imprimat şi întorcînd rucsacul cu fundul în sus deasupra patului. Teancurile de bancnote au început să curgă pe cearşaf şi s-au liniştit cu greu într-un morman, din care au mai alunecat după cîteva clipe nişte 50 de euro lipiţi, care nu aterizaseră bine. Dragonul s-a uitat la ei cu mîinile-n şolduri, cu rînjetul întinzîndu-i-se din ce în ce mai mare pe faţă. Şi-a trecut palmele peste ei, stricînd grămada formată şi refăcînd-o de mai multe ori, cu figura unui copil care-a primit în sfîrşit jucăria pentru care-l bătea la cap pe Moş Crăciun de ani de zile. Na, acuma vreau să-i număr, mi-a spus răguşit, aşezîndu-se pe pat, fără să mă privească.

Am oftat adînc. Păi ce să zic, spor! i-am urat într-o doară. Eu chiar nu-s curioasă de calcule, la cîte adunări şi scăderi am greşit de-a lungul vremii. Mai bine mă duc să fac un duş, am adăugat, strecurînd şapca în bagaj, şi-am început să mă dezbrac, urmărindu-l pe Dragon şi comoara lui din colţul ochiului. La aşa monetar, m-am gîndit, chiar că putem să mergem oriunde ne taie capul şi să trăim liniştiţi o vreme. Rămîne doar să alegem cu cap destinaţia.

Dragonul nu începuse să numere banii – stătea ca şi pînă atunci cu ochii pe ei şi cu rînjetul ăla tîmp pe buze – cînd m-am dus lîngă el, goală puşcă, i-am pus mîna pe gît şi m-am aplecat să-l sărut. Abia atunci şi-a amintit de mine şi mîinile i-au urcat rapid din spatele genunchilor mei în sus. M-am urcat peste el, sărutîndu-l în continuare, şi-am început să-l dezbrac, iar cînd i-am scos tricoul m-am lipit imediat de tatuajul care-i ardea pe pielea palidă. Dragonul a măturat majoritatea banilor cu latul palmei de pe pat, m-a trîntit pe cearşaf între o bancnotă de 20 de euro şi una de-o sută şi s-a ridicat să-şi descheie pantalonii.

Ce-i baiu? l-am întrebat după vreo două ore, reuşind cu greu să-mi egalizez din nou respiraţia, cînd Dragonul s-a ridicat de pe mine şi s-a rezemat în perne, aprinzîndu-şi o ţigară şi trăgînd cu sete din ea, dar cu pistolul organic de aceeaşi consistenţă dură ca pînă atunci.

Mă dureau toate, în special muşchii picioarelor şi spatelui, şi depăşisem demult limita maximă a transpiraţiei. Prin tot corpul continuau să mă treacă fiori, camera întreagă parcă se legăna mai departe cu noi ca o apă, şi nu reuşeam nicicum să-mi şterg zîmbetul de pe faţă. La cîţi bani văzusem şi strînsesem amîndoi de pe corpul meu, de la un moment dat încolo mi s-a părut că pe braţe, pe sîni, pe burtă, pe coapse – pe fiecare porţiune de piele pe care-mi picau ochii – aveam întipărite ca un tatuaj multicolor tot felul de detalii de pe bancnotele euro: cifre, în special zerouri, şi elemente de arhitectură din toate epocile – de la coloane dorice, ionice şi corintice şi apeducte romane, trecînd prin arcade gotice, renascentiste, baroce şi rococo, pînă la portaluri Art Nouveau şi poduri moderniste. Printre ele mi se părea că se iţesc Europele de diverse dimensiuni şi culori şi-am avut chiar impresia că-mi descopăr între sîni o succesiune de forme reprezentînd continentul nostru multiplicat de cinci ori, într-o cromatică foarte familiară: roşu, galben şi albastru, dar nu ca pe steagul României, pentru că tricolorul era urmat imediat de gri fosforescent – atît de strălucitor că putea fi considerat alb – şi portocaliu. Clar, sînt perfect iluminată, mi-am spus, trecîndu-mi palma peste această reprezentare neconvenţională a steagului budist din mintea mea.

Cît m-am admirat, Dragonul a fumat mai departe tăcut, dar nu mi-a răspuns. Abia după ce-a stins ţigara s-a întors spre mine şi m-a luat în braţe oftînd adînc, iar eu mi-am formulat din nou neliniştile în registrul bănăţean pe care-i cam plăcea să-l audă.

Nu-i nimic, mi-a şoptit, nu-ţi bate capul. Păţesc aşa tot timpul, chiar dacă-mi place de mor şi-am impresia c-o să explodez în fiecare secundă. Am băgat prea multe rahaturi în mine toată ziua şi de aia.

Bine, frate… am reluat descumpănită, dar ieri noapte? Şi azi după-amiază?

Dragonul a rînjit şi s-a întins să mă sărute îndelung.

Păi na, a început, de vineri cînd te-am luat de la consulat mă gîndeam la tine, normal că mi-a plăcut pînă la capăt cînd ţi-am pus-o în sfîrşit. Acum îs doar un pic obosit, şi-am înghiţit cam multe bomboane de ieri noapte.

Ascultîndu-l, am simţit în mod absurd că-ncep să mă-nroşesc. Ce mă, de vineri?! l-am întrebat cu voce scăzută. A dat din cap că da şi mi-am adus deodată aminte cum îl găsisem cînd am ieşit din duş în seara aceea. Era cît pe ce să pufnesc în rîs, dar m-am abţinut.

Las’ că şi tu îmi aruncai nişte priviri în maşină pînă s-ajungem la mine… a continuat Dragonul. Dacă nu arătai aşa, a… femeie obişnuită, şi dacă nu mi-ar fi ţinut Tatiana o-ntreagă teorie la telefon că nici prin cap să nu-mi treacă să mă dau la tine, nu ştiu ce-aş fi făcut.

Aha, am murmurat şi m-am lipit şi mai tare de el, muşcîndu-mi buzele. Şi-acum? l-am întrebat încet. Nu-i ok, pe bune, mă simt prost să te las aşa, i-am spus în continuare, iar el a început să rîdă.

Las' că nu-i bai, mi-a răspuns, a fost foarte fain, dar restul rămîne pe-altă dată. Mă duc să fac un duş rece şi mă liniştesc, aşa numai bine îţi ajunge ţie apa caldă, a adăugat, ridicîndu-se în capul oaselor. Mi-am trecut vîrfurile degetelor de sus în jos pe pielea palidă dintre omoplaţii lui, străbătută de dungile tatuajului, iar dragonul şi-a unduit coada roşie, încheiată în vîrf de săgeată, şi şi-a încordat ghearele labelor din spate. Dragonul a strîns din umeri şi-a răsuflat adînc. M-am uitat la el şi la designul bancnotelor europene pe care încă-l mai vedeam imprimat peste tot pe mine, m-am gîndit la ce se întîmplase în seara de vineri şi am simţit cum în minte mi se aprinde cel mai strălucitor bec de pînă atunci. M-am ridicat lîngă Dragon şi mi-am pus braţul în jurul umerilor lui.

Cum să faci un duş rece? l-am întrebat. Vrei să răceşti? Mai bine facem împreună unul fierbinte! Dragonul s-a încruntat întrebător la mine, cu zîmbetul abia schiţat pe buze, dar nu ştiu dacă şi-a dat seama la ce mă gîndeam, chiar dacă l-am văzut clar cum înghite în sec.

S-a lăsat dus de mînă cuminte pînă la baia ca un acvariu uriaş, mergînd tiptil după mine pe holul lung şi rîzînd pe înfundate cînd din dormitorul gazdelor noastre au început să se audă din ce în ce mai tare gemetele chinezoaicei. Cu coada ochiului, am surprins uşa de la camera băiatului crăpîndu-se cîţiva centimetri, apoi închizîndu-se repede la loc.

Ajunşi în baia placată cu gresie şi faianţă albastră, am aprins lumina şi dalele de nuanţe diferite au părut că ne văluresc în faţa ochilor. De jur împrejurul încăperii erau lipite tot felul de creaturi marine: , şi . Pînă şi hîrtia igienică era împodobită pe fiecare secţiune cu cîte un , dar trasat cam neregulat, că în primul moment am avut impresia că e un sul-mostră imprimat cu conturul României, cum văzusem în vara trecută la o galerie de artă contemporană de-acasă. Pe peretele de lîngă cada lunguiaţă trona o roşie uriaşă şi pentru o clipă chiar mi s-a părut că-i vie şi ne fixează curios, exact cînd Ma Ling a scos un suspin adînc, care ne-a făcut să schimbăm priviri amuzate. Şi celelalte obiecte din baie erau cu tematică marină, săpunierele în formă de , gelul de duş ca un , atîrnînd cu capul în jos de marginea poliţei, şi arătînd mai degrabă ca un semn de întrebare cam chircit: , buretele gălbui în formă de şi suportul de periuţe de dinţi ca un glob pămîntesc albastru intens – cu continentele bleumarin fragmentate de găurele verticale, ca nişte cratere rămase în urma unei ploi de meteoriţi –, cărat în spate de o .

Ne-am urcat în cadă, am tras perdeaua albă cu dungi groase din albastre şi chiar dacă am dat drumul la apă am continuat să auzim gemetele femeii de dincolo de peretele ocupat de caracatiţă. Tatuajul cu dragon, cam şters la lumina difuză din baie, a părut că se înviorează brusc cînd l-a atins apa fierbinte, că prinde culoare şi-ncepe să se zvîrcolească pe pielea albă a Dragonului, mai roşu ca oricînd. L-am privit cum tremură printre aburi, între semnele ancore parcă din ce în ce mai bine conturate şi caracatiţa umanizată, şi mi-am dat seama brusc cum să decidem unde mergem. Dar n-am zis nimic atunci, pentru că Dragonul a început să mă ude meticulos, a închis robinetul, a luat săpunul în formă de şi – mi-am imaginat eu – s-a pus să scoată de pe mine cerneala colorată a bancnotelor. Am închis ochii, cu răsuflarea tăiată, şi-am stat nemişcată să-i simt mîinile cum îi alunecă de sus în jos şi înapoi pe corpul meu.

După ce m-a clătit i-am furat săpunul. M-am ridicat pe vîrfuri să-l sărut, cu palmele alunecoase desenînd cercuri concentrice deasupra tatuajului fierbinte, care-ncepuse să pulseze, apoi mai jos, tot mai jos pînă am ajuns între picioarele lui şi-am simţit cum Dragonul se încordează şi se lipeşte de mine, iar de-alături s-a auzit clar vocea lui Ma Ling, strigînd ceva în chineză. Na hai, întoarce-te, mi-a şoptit Dragonul, abia respirînd, cu palma răsfirată pe fundul meu, după ce l-am limpezit de spuma de săpun. Am clătinat din cap zîmbitoare, iar el m-a privit mirat.

Ancorele perdelei mi s-au unduit în sus în laterală, iar caracatiţa de pe perete a început să freamăte din tentacule cînd m-am lăsat încet-încet în genunchi, atingîndu-l pe Dragon din loc în loc cu buze fierbinţi şi cu vîrful limbii.

Nicole, mi-a spus cu voce scăzută, ce faci? Nu-i nevoie, pe bune, stai liniştită, a continuat, dar am simţit cum îşi încleştează degetele în părul meu şi mă apasă uşor în jos. Oricum n-aveam de gînd să mă opresc. *Chiquitita,* mi-a mai spus, cu răsuflarea întretăiată, opreşte-te, *no te preocupe, me vas a*[1] – dar vorbele i s-au topit de tot cînd l-am cuprins cu buzele.

Nu mi-a mai spus mare lucru o bună bucată de vreme, a stat extrem de cuminte, cu o mînă pe caracatiţa de pe perete, cu cealaltă adunîndu-mi părul din ochi sau mîngîindu-mă pe faţă. De-alături, gemetele şi suspinele chinezoaicei au urcat progresiv în volum, iar Dragonul a tot pornit şi-a oprit apa fierbinte cînd şi-a dat seama că mi se face pielea de găină, trecîndu-mi para duşului de la ceafă în jos şi învăluindu-mă în aburi, iar eu de fiecare dată m-am gîndit că dragonul roşu răsuflă direct pe mine şi mă încălzeşte.

[1] span. *nu-ţi bate capul, ai să mă.*

La un moment dat jetul aproape clocotit mi-a urcat deasupra capului şi şuvoaiele aburinde mi-au curs prin păr, şiroindu-mi cu presiune pe faţă, ca o baie de sînge proaspăt ţîşnind dintr-o rană profundă. Am tresărit, Dragonul a scăpat duşul, m-a prins de păr şi m-a tras de pe el. Cu obrajii arzînd de la aburi, am ridicat ochii şi l-am privit mirată cum gîfîie cu buzele întredeschise şi se sprijină uşor aplecat de peretele unde caracatiţa îşi încolăcea şi descolăcea tentaculele. De ce m-ai oprit? l-am întrebat. Ma Ling a gemut adînc alături, iar Dragonul mi-a aruncat un zîmbet şi nu mi-a răspuns imediat. Stai mai uşor, mi-a spus apoi, nu vreau să fiu gata încă, e prea fain. A tras aer adînc în piept de multe ori, după aceea şi-a trecut iar palma prin părul meu şi mi-a şoptit din vîrful buzelor: *More, por favor!*

Am rîs amîndoi, am ridicat duşul de pe jos şi i l-am dat, apoi am luat-o de la capăt, temperîndu-mi ritmul. Gemetele de-alături au crescut treptat în ţipete, iar respiraţia Dragonului a devenit din ce în ce mai şuierătoare. După o vreme au început să mă doară buzele şi mi-au amorţit genunchii, dar nu m-am oprit, nici cînd apa fierbinte s-a făcut deodată rece şi m-a ars pe spate în jos ca un bloc de gheaţă înainte să închid robinetul pe pipăite, pentru că degetele Dragonului s-au încordat în părul meu şi-am auzit cum se agaţă cu cealaltă mînă de perdeaua cu ancorele.

S-a lovit apoi cu umărul de poliţa fixată pe perete în dreptul caracatiţei, zdruncinînd-o din şuruburi. De pe ea au căzut pe lîngă noi căluţul de mare cu capul în jos şi buretele auriu în formă de stea, blocîndu-se la aterizare între coapsa mea stîngă şi peretele căzii. Din dormitorul de lîngă noi a izvorît un şir de ţipete sfîşietoare şi-n acelaşi timp inelele în care era prinsă perdeaua au început să plesnească, unul cîte unul, nu le-am văzut pentru că am stat cu ochii strîns închişi, dar le-am auzit clar în timp ce mă străduiam să înghit fără să mă înec. Dragonul a rămas agăţat de materialul aspru, ale cărui inele au continuat să plesnească, pînă cînd, în cele din urmă, ancorele s-au prăvălit cu tot cu perdea peste mine, înfăşurîndu-se în jurul meu, aproape sufocîndu-mă – grele ca şi cînd erau într-adevăr din metal şi trăgeau după ele lanţuri adevărate – şi mi-a trecut prin minte că dacă nu eram deja în genunchi m-ar fi dărîmat cu totul.

Am rămas îngropată sub ele ca o comoară scăpată din greşeală pe fundul oceanului, tremurînd din toate încheieturile, cu inelul Dragonului arzîndu-mă în spatele urechii şi cu vocea lui şoptindu-mi în neştire cuvinte de neînţeles. Nici nu mi-am dat seama dacă sînt în româneşte sau în spaniolă. Pentru o clipă m-am gîndit că mă alintă în cu totul altă limbă, care n-a mai existat pînă acum, pe care-a inventat-o pe loc doar pentru noi doi şi pe care trebuie – trebuie s-o învăţ de la Dragon cît mai repede, ca să vorbesc şi eu ca el.

Na, o fo' bine? l-am întrebat într-un tîrziu, cînd ne întorsesem în pat şi-am rămas mult timp încolăciţi pe întuneric unul în jurul celuilalt – cu restul bancnotelor de pe cearşaf lipindu-se iarăşi de noi –, tremurînd după duşul fierbinte care se transformase pînă la sfîrşit într-unul rece ca gheaţa. Lăsasem în urmă baia demolată din care n-am mai strîns nimic, nici perdeaua, gelul de duş sau buretele din cadă, nici balta pe care-o făcusem învîrtind duşul în toate direcţiile şi după ce-au căzut ancorele, şi care am constatat că se întinsese pe gresie dincolo de uşa încăperii cu decor acvatic, pînă pe holul lung.

Stăteam cu mîna stîngă pe pieptul Dragonului, simţindu-i pulsul încă accelerat în podul palmei, şi ascultam toate zgomotele din camera întunecată, parcă din ce în ce mai amplificate de la o secundă la alta: pîrîiaşul de curent care se strecura pe sub uşă a început la un moment dat să vuiască mai ceva ca un fluviu, iar firicelele minuscule de var care-mi imaginam că picură de pe pereţi s-au pus să uruie ca nişte cascade; sub pat puteam să jur că una din bateriile de la telecomanda pe care-o spărsesem mai devreme în ziua aceea încă se mai clătina încet după impact, iar zgomotul pe care-l făcea în contact cu gresia a ajuns să-mi scrijelească timpanele. N-am mai rezistat şi-am decis să vorbesc cu Dragonul, să-i zic ceva, orice, măcar să-mi aud propria voce, nu cum fojgăie toată camera în jurul nostru. Şi ce altceva puteam să-l întreb după ce i-am făcut în baie?

Dragonul a rîs un pic, apoi a oftat din toţi rărunchii.

Ce bine, mă? mi-a răspuns repede. Nici nu mi-am revenit încă, să mor eu, parcă am rămas într-un fel de transă… Tu ce faci? a continuat, după ce m-a gîdilat cu vîrful buzelor pe faţă. N-ai adormit?

Nu, frate, i-am şoptit, parcă n-am stare deloc, se mişcă toate în jurul meu şi mă înnebunesc.

Mda, m-a completat Dragonul, şi eu mă simt cam de-a-mpulea acum, drept să-ţi zic. De la rahatul ăsta de speed, futu-i, aşa-i cînd i se cam duce efectul şi-ncepe *el mono*[1]. Nu ţi-am mai dat şi n-am mai luat nici eu fiindcă mă gîndeam că poate dormim vreo oră-două înainte să plecăm, s-avem mintea limpede. Dar nu prea-mi iese schema, nu? Eu aş fuma nişte iarbă, să mă mai calmez, dar ţie ce să-ţi fac?

Cînd am auzit de iarbă mi-am amintit cum ne petrecusem weekendul, cum m-am simţit aproape două zile la rînd cînd n-am putut decît să dorm şi să mănînc, după ce am tînjit în tot timpul acela şi cum mi-a fost mult mai bine cînd mi-a dat ce-mi doream.

Mă gîndeam… am început şovăitoare, dacă ai chef, bineînţeles…

Orice, mi-a şoptit, iar eu am zîmbit pe întuneric.

Să-mi mai spui o poveste din aia nebună de-a ta, am continuat.

[1] span. *sevrajul.*

Dragonul şi-a trecut palma stîngă pe spatele meu şi nu mi-a răspuns nimic o vreme. Păi… cred că ţi le-am spus cam pe toate, a murmurat în cele din urmă. Doar dacă nu vrei s-o iau de la capăt, a adăugat rîzînd.

Atunci mi-am dat seama exact ce vreau să aud. Da mă, super! m-am bucurat şi mi-am încolăcit piciorul mai strîns în jurul lui. Zi-mi cum îţi imaginai că zbori cînd erai mic, cum mi-ai spus vineri în maşină după ce ne-am întîlnit, aia a fost oricum povestea cea mai haioasă!

Pe bune? s-a mirat el. Aia ţi-a plăcut ţie cel mai tare din toate? Păi atunci eram plin de speed şi nu mai dormisem de două nopţi, dinainte de Anul Nou! Cînd am început să-ţi debitez cum zburam şi tot restul, m-am cam mirat şi eu de unde le scot. Deci de fapt tu te distrai de numa', din cauza asta mă luai peste picior cu tot felul de-ntrebări tembele şi te uitai la mine aşa… că simţeam că mă-nroşesc ca un puşti, să mor eu.

Am rîs şi eu, dar nu l-am contrazis. Nu voiam să-mi amintesc ce-am crezut despre el la început de tot, şi cu siguranţă nu voiam să-i spun. Oricum a fost o impresie greşită, m-am gîndit, bine c-am fost maimuţă înţeleaptă şi-am avut creier să mi-o schimb încetul cu încetul.

Na bine, hai că mă gîndesc ce poveste să-ţi mai spun cu zburatul meu, a început Dragonul, aprinzînd veioza şi ridicîndu-se în capul oaselor. Dar între timp îmi fac *porro*-ul ăla, *vale?* a întrebat mai mult în aer, pentru că n-a aşteptat să-i răspund, ci s-a apucat imediat să se scotocească prin buzunarele hanoracului abandonat lîngă geanta de voiaj, să-şi scoată uneltele şi planta magică. De pe spate i-au alunecat înapoi pe cearşaf cîteva bancnote de 20, pe care le-am cules şi le-am azvîrlit cît colo înspre grămada de lîngă pat. Hîrtiile albăstrui au planat un pic în aer, ca nişte fluturi din romanul lui Márquez, dar coloraţi greşit, aterizînd apoi alene lîngă suratele lor. Le-am întors spatele şi l-am urmărit pe Dragon cum presară iarba pe hîrtia subţire de ţigară, cum rulează joint-ul şi-l lipeşte cu vîrful limbii. L-a aprins şi încăperea s-a umplut rapid de fumul înţepător, pe care m-am străduit să-l inhalez fără să tuşesc, în speranţa că fumatul ăsta pasiv o să mă liniştească un pic şi pe mine.

Dragonul s-a aşezat înapoi în pat, cu joint-ul fumegînd între degetele de la mîna stîngă, cu dreapta plimbîndu-se uşor pe coapsa mea. I-am atins inelul de aur alb cu arătătorul, mîngîind simbolul chinezesc din montură. Pînă atunci nici nu observasem că sînt de fapt două caractere, înguste, gravate foarte aproape unul de celălalt pe ovalul maro: .

Cică înseamnă caracatiţă în chineză, cîrlioambele astea, mi-a spus Dragonul. Mi l-au dat Chewing Gum şi Ma Ling într-un an de ziua mea, cînd stăteam la ei la Madrid, la începutul verii în care am cunoscut-o pe Tatiana. E nebună chinezoaica, mi-a spus bărbatu-său că a comandat inelul special pentru mine de la un bijutier de-al lor. Are ea o chestie cu lighioanele alea, ai văzut doar că şi-a umplut restaurantul de ele şi şi-a pus una şi-n baie. Mi-a

explicat atunci că la ei caracatiţa e un animal de apă de treabă, ca şi dragonul, care te ajută să te înţelegi, să-ţi dai seama ce vrei de fapt şi ce meriţi să primeşti, şi în general să-ţi găseşti calea – pula mea, abureli de genul ăsta. Dar mi s-a părut o chestie fainã rău, aşa că de-atunci îl port tot timpul, a adăugat Dragonul, suflînd fumul direct pe inelul cu simbolurile chinezeşti.

Atunci mi-am amintit şi eu ideea care-mi venise în baie.

Să ştii că într-adevăr o să-ţi găseşti calea din cauza caracatiţei, frate! i-am spus, iar el m-a privit mirat. Să vezi la ce m-am gîndit ca să ne hotărîm unde mergem, am continuat, ridicîndu-mă în capul oaselor şi aşezîndu-mă turceşte lîngă el. Ne ducem după semne!

Dragonul s-a încruntat şi-a schiţat un zîmbet. Ce semne, în pula mea? Ai impresia că sîntem în filmul ăla ciudat cu omul-molie, în care lui Richard Gere i se arată tot felul de minuni despre ce dezastre o să se-ntîmple?

Am pufnit în rîs. Ar fi şi asta o idee, i-am răspuns, dar eu vorbeam de semnele de pe şosea, alea de circulaţie! Fii atent, facem aşa: ne urcăm în maşină, o luăm pe cel mai scurt drum ca să ieşim pe autostradă şi ne uităm după primul semn cu multe oraşe şi distanţa pînă la ele. Putem să ne ducem în ăla care-i cel mai departe, ca să fii tu sigur că nu te găseşte nimeni. Şi să fie tot în Spania, ca să n-ai stresuri de trecut graniţe sau ce te-o mai fi neliniştind pe tine din cauza actelor. Ce zici?

Cît am vorbit, Dragonul m-a urmărit concentrat, apoi a mai tras un fum din joint şi privirea i-a alunecat într-o parte, peste geanta de voiaj şi mormanul de bani de pe jos.

Zici tu ceva, a murmurat în cele din urmă. N-am stresuri de trecut graniţe cu actele astea, a continuat, că-s la dungă, ştiu oameni care-au intrat şi-n State cu paşaport de la ăla care mi le-a făcut, doar de aia au şi costat o groază. Nu, mi-era numai să nu mă recunoască la vamă la noi după poză de exemplu, deşi după atîta vreme… Mă rog, nu contează, vorbesc prostii. Nu, chestia e că m-am obişnuit aici, ştiu bine şi limba, şi cum merg treburile. În fine, mă gîndeam la ce-ai spus tu, cum să mă hotărăsc. Drept să-ţi zic, cam are sens pentru că de fapt, cum m-am tot foit prin zonă cu maşina în ultimii ani, ştiu precis şi care-i primul semn de pe autostradă cînd pleci direct de-aici, şi care-i oraşul din Spania cel mai depărtat de pe el, cam la 1000 de km distanţă, în pula mea.

Care care? l-am întrebat repede.

Dragonul nu mi-a răspuns imediat. A rămas cîteva clipe cu ochii pe inelul gravat cu simbolul caracatiţei, nu s-a uitat la mine nici cînd am întins mîna să-l mîngîi pe faţă.

Adevăru-i că niciodată nu mi-a plăcut să mă duc undeva unde nu cunosc pe nimeni, mi-a spus încet. De cînd am plecat de-acasă, am tot căutat oameni în care să am încredere, şi-ţi dai seama că după toţi anii ăştia îi număr pe degetele de la o mînă. După o vreme, nu-i mai aşa uşor să te iei şi să pleci aiurea de unul singur.

Am înghiţit în sec şi i-am ridicat faţa spre mine. Păi nu mai eşti singur, i-am şoptit.

S-a uitat lung la mine, încruntîndu-se uşor. Las' că mai vedem cum facem, mi-a spus repede, hai să-ţi zic povestea aia, că tot vorbind de căi şi caracatiţe şi semne mi-am amintit o fază care mi s-a întîmplat demult de tot, apropo de zburat.

Dragonul a stins joint-ul în farfurioara de pe noptieră, iar eu m-am ghemuit înapoi în pat. S-a lăsat jos lîngă mine, m-a luat în braţe şi m-a privit în ochi, cu zîmbetul pe buze, iar în timpul cît a vorbit m-a fixat cu pupilele uriaşe, care-i acopereau aproape de tot verdele irisurilor, clipind doar rar şi alene din genele străvezii.

Într-o toamnă, cînd aveam vreo treişpe ani, a început Dragonul, a descoperit mamă-mea că-s somnambul. S-a trezit într-o noapte pe la patru că aude nişte zgomote prin casă. În primă fază s-a speriat de numa' şi-a încercat să-l trezească pe tată-meu, dar n-a reuşit – aşa dormea el de adînc mereu că puteai să-i ţipi în ureche şi tot nu mişca nimic. Atunci mamă-mea, cu bigudiurile-n păr şi mai-mai să se-mpiedice în cămaşa de noapte, s-a luat şi-a ieşit singură din dormitor, să vadă ce se-ntîmplă, de unde vine zgomotul.

La început s-a gîndit c-o fi vreun hoţ – că tocmai fusese o spargere la nişte vecini de bloc şi poliţia nu i-a dat de capăt. Numai că a văzut lumina aprinsă la bucătărie şi n-a mai ştiut ce să creadă. S-a apropiat tiptil, cu inima strînsă, dar cînd a intrat, nimic – bucătăria era goală, chiar dacă zgomotul tot se auzea, mai tare ca pînă atunci. A stat un minut-două să-l asculte şi s-a prins că vine din şpais. Abia atunci a zărit şi uşa crăpată. Ori îs şobolani, şi-a spus, ori s-a gîndit careva să-mi fure zacusca şi bulionul – că tocmai stătuse cîteva după-amiezi la rînd să fiarbă lighene întregi de legume pentru iarnă.

A luat mătura cu coadă de lemn din colţ, cu grijă să nu dărîme făraşul şi s-o audă hoţul, şi cu ea ridicată s-a dus direct la şpais. A tras de clanţă şi cînd s-a uitat înăuntru a rămas cu gura căscată. Evident, nu-i umbla nimeni la borcanele de zacuscă şi sticlele de bulion, eram doar eu, aşezat pe jos şi plin de ciocolată, şi pe faţă şi pe mîini, aşa de concentrat pe ce făceam că zguduiam rafturile… Nu, nu-ncercam să demolez pe-acolo… Nu, că n-aveam şobolani, dă-o-n pula mea de treabă… Nu, lasă-te de ghicit, n-are cum să-ţi treacă prin minte… Deci fii atentă. Copiam de zor pe-o foaie de hîrtie veveriţa aia tembelă cu şapcă în multe culori şi cu elice în vîrf, care aduce cu Chip şi Dale, rînjeşte din doi dinţi şi-are o privire de zici că-i *colocada* bine – aia de pe ambalajul de la Cipiripi. Da' stai că tu nu ştii ce-i Cipiripi, e –

Ba ştiu, frate, l-am întrerupt rîzînd, e ciocolată în trei straturi de la sîrbi, tot timpul îmi aducea taică-meu de la Timişoara cînd eram mică şi mai mergea pe la bunicii mei. Chiar m-a învăţat şi pe mine să copiez sigla cu veveriţă, făceam asta mereu. Puneam o hîrtie peste ambalaj şi trasam conturul cu un creion normal, apoi coloram în interior cu carioca.

Da mă! s-a bucurat Dragonul, ridicînd mîna să mă ciufulească. Exact aşa făceam şi eu.

Şi stai că-mi mai aducea taică-meu ceva superbun, am continuat, cu zîmbetul pe buze, tot de la sîrbi, dar nu mai ştiu cum se cheamă. Cremă de ciocolată ca un fel de Nutella, la cutii micuţe de tot, că mîncam una odată.

Eurocrem! mi-a şoptit Dragonul.

Exact! l-am aprobat. Uneori cînd venea taică-meu de la Timişoara după ce lipsea mai multe zile, mă plimbam după el prin casă să-mi povestească pe unde-a fost şi ce-a făcut, cu o cutiuţă de Eurocrem în mînă. Nu mai aveam răbdare şi-o desfăceam pe loc, mîncam din ea fără linguriţă –

Direct cu degetul, m-a completat Dragonul zîmbind. Şi eu făceam asta în faţa blocului, jucam cărţi şi lingeam Eurocrem. Dar de multe ori dădeam cutiile astea la schimb pe gumă de mestecat chinezească, din aia lunguiaţă, în formă de –

Ţigară, am şoptit, cinci la pachet!

Pe bune? s-a mirat. Eu nu ştiu de pachete, le luam mereu la bucată…

Am rîs amîndoi o vreme, apoi Dragonul şi-a trecut din nou mîna prin părul meu şi-a oftat adînc. Ce vremuri, să mor eu!

Hai zi mai departe, l-am îndemnat, zi ce-a făcut maică-ta cînd te-a găsit în cămară.

Păi ce să facă, a reluat Dragonul, mai întîi s-a crucit, apoi s-a chinuit să mă trezească. M-a trimis să mă spăl şi înapoi la culcare. A crezut că s-a întîmplat doar o dată şi nu şi-a bătut prea mult capul, dar le-a povestit la telefon la toate rudele de treaba asta şi-n scurt timp care mai de care rîdea de mine că umblu prin somn. Numai că faza s-a repetat, o dată, de două ori, de trei ori, pînă cînd a intrat mamă-mea la idei… Nu mă, nu tot cu Cipiripi în şpais, crezi că stăteam noapte de noapte să desenez veveriţe? Nu, m-a tot găsit prin casă la ore mici făcînd te miri ce prostii de care nu-mi mai aduceam aminte a doua zi. Într-o dimineaţă s-a trezit cu mine la ea în şifonier, mă aşezasem pe jos, cu faţa printre rochii, şi dormeam de tăiai lemne pe mine, s-a mirat doar cum de-am intrat peste noapte fără să mă audă.

Au fost multe faze haioase pe care mi le-a povestit după aia, dar şi unele cam naşpa. De exemplu, odată m-a găsit în vană, o umplusem cu apă rece şi mă scufundasem în ea, cu ochii larg deschişi şi fără să mă mişc, de-a crezut mamă-mea că m-am înecat. Dar cînd m-a scos m-am şi trezit şi-am început să respir, şiroind tot de apă şi îngheţat pînă-n măduva oaselor, bine că n-am făcut pneumonie sau ceva. Altă dată m-a găsit în balcon, mă urcasem pe balustradă şi stăteam pe vine în echilibru perfect, cu faţa spre blocul de vizavi şi cu mîinile întinse în părţi, ca nişte aripi, că de asta mi-am adus aminte cînd ai zis de zburat. Între timp se apucase mamă-mea să întrebe pe unul şi altul de somnambuli şi-a aflat că nu-i bine să-i trezeşti brusc că se şochează. Cînd m-a văzut căţărat pe balustradă a îngheţat femeia, mai ales

că i s-a părut că mă-ncordez să-mi iau avînt şi să m-arunc. Dar a avut prezenţă de spirit, s-a apropiat şi mi-a zis calmă să mă dau jos, iar eu am ascultat-o.

După faza asta m-a dus la doctor, care m-a pus să-i povestesc tot felul de minuni despre mine şi mi-a arătat de cîteva ori un fel de fluturi din pete de acuarelă – ştii, cum făceam la desen storcînd tuburile pe-o hîrtie şi îndoind-o – şi m-a întrebat ce văd în ele. Eu nu vedeam decît fluturi, dar după o vreme m-am plictisit să-i spun asta şi-am început să inventez cu totul alte răspunsuri, numai să mă lase în pace. La un moment dat, doctorul i-a explicat mamă-mii că n-am nici pe dracu', mă plimb noaptea prin somn fiindcă-mi caut identitatea sau pula mea, ceva de genul. Evident că ea a povestit şi asta la toate rudele şi cunoştinţele, care au rîs de mine în gaşcă organizată că de fapt vreau să-mi fac buletin cu un an mai devreme.

Mă rog, pînă la urmă mi-am revenit singur, n-a durat toată chestia decît vreo cîteva luni, parcă pînă după alegeri – că era an electoral şi de data aia n-a mai ieşit PSD-ul, ţin minte că toată lumea a răsuflat uşurată zicînd că abia de-acum sîntem liberi pe bune… Da da, exact, *Sloganul meu electoral e: Fuck you, România,* vezi că au dreptate şi Paraziţii ăştia uneori; de fraieri ce sîntem, ne-am luat-o oricum la muie, ca de fiecare dată. În fine, după alegeri, cînd a venit frigul, nu s-a mai întîmplat să mă găsească nimeni în toiul nopţii, nici desenînd, nici făcînd scuba diving în vană fără costum de scafandru, nici încercînd să-mi iau zborul de la balcon. Bine, mamă-mea a continuat să povestească în neştire la toată lumea fiecare din fazele pe care le-am făcut, cu lux de amănunte, că la un moment dat m-am săturat să le aud şi să rîdă oamenii de mine.

Dragonul a tăcut şi-a continuat să mă fixeze cu zîmbetul pe buze, uitîndu-se însă mai mult prin mine, derulîndu-şi parcă din nou păţaniile somnambulice în minte ca pe-un film. L-am mîngîiat pe faţă şi-a tresărit, revenindu-şi din reverie.

Auzi frate, i-am şoptit, vreau să te întreb o chestie. Dar nu te enervezi, ok?

Vale, întreabă-mă, mi-a răspuns surîzător.

După cum povesteşti, am început, e ca şi cum ţi-ar părea rău că nu mai eşti acasă. Dragonul a devenit brusc serios şi privirea i-a alunecat într-o parte. Adică… am continuat, eu chiar nu înţeleg de ce eşti aşa pornit să nu te întorci şi zici mereu că totul e naşpa acolo.

Mi-a dat drumul din braţe şi s-a ridicat să-şi aprindă o ţigară. A fumat în tăcere cam jumătate din ea, apoi s-a întors să-mi răspundă. Nu-s chiar aşa pornit, mi-a spus, şi n-am impresia că totul e naşpa în România, majoritatea timpului doar fac pe deşteptul. Adică, oamenii de-acasă nu-s nici mai buni, nici mai răi ca-n alte părţi, doar mai hoţi, dar dacă m-am descurcat aici… Numai că pentru mine nu mai e nimic acolo, n-am la ce să mă întorc.

A mai tras cîteva fumuri din ţigară, fără să mă privească, şi-a tresărit cînd l-am atins pe umăr. A ridicat deodată ochii la mine.

Uite, ca să înţelegi, a reluat, să-ţi povestesc o treabă. Am vrut odată de Crăciun – cînd eram la Sevilla, în al doilea an de cînd plecasem – să merg la Timişoara, la tuşa Tanţa, pentru că eram singur de tot aici şi cînd mă gîndeam c-o să fie iar ca în anul dinainte… În fine, am sunat-o din timp să-i spun, dar cînd a auzit a început să dea din colţ în colţ. Că are o groază de treabă în perioada aia, că gătitul, curăţenia, rudele, pula mea, numai rahaturi. Nu mi-a picat prea bine, dar am insistat. I-am zis că nu vreau să-i stau pe cap, doar că aici n-am nimic care să mă facă să simt şi eu sărbătorile, orişicît. Ştii ce-a făcut atunci? Mi-a cerut adresa să-mi trimită sarmale. Parcă mie fix asta-mi lipsea. După aia nici nu mi-am mai pus problema să mă duc. Ai mei oricum n-au vrut să mai ştie de mine de cînd m-a dat mamă-mea afară din casă după faza cu poli… picatul la admitere. Zi şi tu, la ce să mă întorc, dacă nu mă vrea nimeni acolo? Aici măcar ştiu de ce sînt singur, c-aşa am fost de la-nceput.

Dragonul s-a întins să stingă ţigara şi m-am ridicat şi eu lîngă el.

Păi bine, i-am şoptit, dar ţi-am zis că lucrurile se mai schimbă.

S-a întors spre mine şi m-a privit încruntat, apoi a schiţat un zîmbet şi m-a ciufulit cu vîrful degetelor. Nu-i aşa de simplu, mi-a spus încet. Oricum, ce ţi-am povestit mai devreme, cu Cipiripi şi umblatul meu prin somn, s-a întîmplat demult de tot. Parcă imediat după aia s-au dus şi vremurile faine, nimic n-a mai fost la fel. În anul următor am intrat la liceu şi acolo a fost cu totul altceva, nu chiar de la început, că o vreme am fost cuminte rău, dacă ai şti cît de cuminte ai zice că eram altcineva. Dar la un moment dat m-am apucat de fumat, de băut, de femei, ca toată lumea…

Chiar frate, l-am întrerupt, cînd te-ai apucat tu de fumat?

Adică… ţigări normale? m-a întrebat Dragonul, iar eu am dat din cap că da. A stat puţin să se gîndească, apoi a început să rîdă. Asta chiar c-a fost o fază tare, mi-a spus încet, lăsîndu-se înapoi în perne şi trăgîndu-mă peste el. Prima ţigară am fumat-o cu văru-meu Adiţu cînd eram prin clasa a unşpea… Pe bune, ţi-am zis c-am fost cuminte rău o vreme! În fine, mi-aduc aminte perfect cum s-a întîmplat. Era noiembrie, pe seară, ploua în draci şi stăteam amîndoi în Dacia lui, într-o parcare din Lahovary, cartierul în care locuia bunu-său, storcîndu-ne creierii cum să scoatem de la el 200.000… Ei, pentru ce? N-are importanţă, pentru… orice. Să vezi cum a fost cu fumatul.

Am putea să-i cerem direct, mi-a spus Adiţu cînd mi-a dat pachetul de ţigări deschis.

Şi la ce-i zicem că ne trebuie? l-am întrebat şi m-am uitat lung la ţigări înainte să iau una. Chiar nu mai fumasem pînă atunci, dar vroiam de mult să încerc. Toţi băieţii din clasă se apucaseră deja de-o mie de ani şi-ajungeau dimineaţa la ore duhnind a tutun, numai eu nu.

Cel mai bine ar fi să-i zicem adevărul, mi-a răspuns Adiţu hotărît şi mi-a întins bricheta aprinsă. Cînd o să audă, precis o să i se facă milă de noi şi-o să ne dea. Ştiu sigur că

numa' ce-a luat pensia azi dimineaţă, aşa că n-a apucat s-o cheltuiască. Ce-s 200.000 cînd ai peste un milion în mînă?

O cincime, am vrut să-i răspund, făcusem calculul în minte instant, o cincime, adică banii pe şase zile din treizeci, adică 33.333,(3) pe zi. Cam două pachete de ţigări. Dar n-am apucat să-i zic asta, pentru că am tras primul meu fum în piept şi-am început să-mi scuip plămînii pe bordul Daciei lui Adiţu.

Ce, bă, m-a întrebat văru-meu rîzînd, după ce m-am mai liniştit, te pomeneşti că nici de fumat n-ai mai fumat pînă acu'? La vîrsta ta…

Cum să nu? i-am răspuns repede. Toată ziua-s cu ţigara-n gură, acuma nu ştiu ce-am avut de m-am înecat. Dar zi aşa, chiar crezi că bunu-tău ne-ar da banii?

Poate că da, poate că nu, a murmurat Adiţu, şi-a vrut să-şi treacă mîna prin păr cum făcea mereu pînă atunci, uitase că tocmai s-a tuns periuţă.

Am dus iar ţigara la gură, dar n-am mai tras în piept. N-aveam nici un chef să rîdă văru-meu de mine. El avea aproape douăzeci de ani şi numai ce se întorsese de vreo două luni din Italia, unde a stat fără acte cam un an de zile. În primă fază a lucrat în construcţii, apoi s-a apucat de reparat maşini. Cînd în sfîrşit a început să-i meargă treaba, a făcut poliţia o razie în zonă şi l-a ridicat. L-au împachetat frumos, l-au legat cu fundiţă şi l-au expediat acasă, aşa că acum avea interdicţie pe Italia nu ştiu cîţi ani. După ce s-a întors, n-a lucrat nimic o bună bucată de vreme, a tot meşterit la Dacia veche a lui tată-său, făcută praf într-un accident de prin primăvară, cînd Adiţu era plecat, şi-n care uică-meu a şi murit…

Mda, a fost cam nasol pentru tuşa, dar văru-meu n-a venit la Timişoara, nici măcar la înmormîntare, fiindcă era complicat să se plimbe în sus şi-n jos, i-a trimis doar nişte bani lu' mamă-sa. În fine, maşina aia a rămas jumate de an în curte la nea Lajos – un moşneag cu care juca uica şah pe banca din faţa casei ăstuia –, făcută boţ, strînsă ca o armonică. Adiţu m-a chemat şi pe mine să-l ajut, după-amiaza sau în weekend, cum aveam timp, şi după ce-am bătut cu ciocanele la tabla îndoită-n fel şi chip vreo lună şi ceva, am reuşit s-o îndreptăm s-arate mai de doamne-ajută. Mult mai fain a fost cînd i-am făcut motorul şi transmisia. Dar să mă întorc la seara cînd m-am apucat de fumat şi la ideile lui văru-meu de produs mălai de la bunu-său.

De fapt, în caz că nu ne dă, s-a răzgîndit Adiţu, poate nici n-ar trebui să-i cerem. Ştiu precis unde-şi pune banii cum ia pensia, într-o carte groasă şi rufăgită rău, *Motoare electrice industriale şi sisteme de acţionare* se cheamă, cînd te faci mare şi mergi la facultă chiar poţi să i-o ceri cu împrumut. Mai ştii, poate-ţi prinde bine.

Aha, i-am răspuns, dar nu eram prea convins ce-aş putea să fac eu cu cartea aia. Deja mă gîndisem că cel mai mult mi-ar plăcea să repar maşini ca Adiţu, dar na, toată lumea zicea

că trebuie să dau la facultă, pula mea, rahaturi de genul. Păi bine, i-am spus, dar dacă-i luăm din bani, n-o să se prindă că-i lipsesc?

Înscenăm un jaf drăguţ, a zis văru-meu după ce s-a gîndit un pic. A lăsat geamul jos, a aruncat ţigara şi s-a pus să-mi explice detaliile. Ne tragem nişte dresuri pe faţă, a început, şi nişte mănuşi din alea de bucătărie pînă la cot, dar strîmte-strîmte – ştii, ca să nu lăsăm amprente – şi intrăm tiptil după miezul nopţii, că atunci precis doarme. Descuiem cu cheia lu' mamă-mea, după aia desfacem în linişte yala din şuruburi, să pară c-a fost treabă profesionistă. Şi nu-i luăm numai pensia, punem mîna şi pe TV-ul ăla Diamant din sufragerie, de-l are dinainte să mă nasc eu – ca să fie sigur c-a fost jaf programat.

Şi ce facem cu TV-ul după aia? l-am întrebat nedumerit.

Îl ascundem în portbagaj pînă duminică, mi-a răspuns văru-meu fără să clipească, apoi ne ducem în piaţă la Mehala şi-l măritǎm, mai scoatem un ban, ce pula mea?

Ca ăla din *Requiem for a Dream,* frate, l-am întrerupt pe Dragon rîzînd, care-i tot fura televizorul maică-sii şi-l vindea pentru bani de droguri. Mai o măsuţă pe rotile vă lipsea, s-aveţi pe ce să-l plimbaţi prin piaţă!

Da mă, fix aşa, să mor eu! m-a aprobat Dragonul zîmbind. În fine, mă uitam la Adiţu cu coada ochiului şi mă minunam cît de serios vorbeşte. Nici nu ştiam dacă să rîd sau să mă prefac că-l cred. Am mai luat un fum din ţigară, dar am uitat să nu trag în piept şi era cît pe ce să m-apuce tusea. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am încordat pînă mi-au dat lacrimile, apoi am scos fumul afară încetişor, să nu mă înece. Păi bine, bă, i-am zis după aia lui văru-meu, dar chiar eşti sigur că vrei să-i faci asta lui bunu-tău? Adică… pe mine mă doare la salată, că nu sîntem rude direct, cum ar veni, dar tu? E tatăl lui tată-tău pînă la urmă.

Eh, aşa-i, mi-a răspuns Adiţu alene, scoţînd altă ţigară din pachet şi aprinzînd-o. Da' ce nu face omul pentru-o muie de calitate?

Dragonul a tăcut brusc, i-a pierit zîmbetul de pe buze şi s-a foit lîngă mine. Îl ascultasem pînă atunci aproape fără să mă mişc, întrebîndu-mă încotro se mai duce şi povestea asta, atît de altfel decît cele pe care le auzisem pînă atunci de la el, dar pe de altă parte cumva asemănătoare. Cînd a tăcut aşa deodată după ce-a zis ultima replică a vărului lui superîntreprinzător, am făcut ochii mari şi-am simţit că mi se taie răsuflarea. Mi-am dus mîna la gură, mi-am atins buzele cu buricele degetelor şi-am înghiţit în sec. Dar nu, e-o tîmpenie, mi-am spus, şi-am respirat adînc.

Adică… voia să te ducă la femei cu banii ăia, nu? l-am întrebat pe Dragon, cît de senină am putut, iar el a dat din cap încurcat. Păi… ce mare chestie, frate? am continuat. Şi pînă la urmă aţi furat de la bietul bunic sau nu v-a ţinut?

S-a întors spre mine şi m-a privit lung, cu zîmbetul abia schiţat pe buze.

Nu, Nicole, mi-a răspuns repede, n-am furat nimic în seara aia, ce pula mea? Am stat cîteva ceasuri în Dacia şifonată a lui Adiţu, am împărţit un langoş rece cu brînză şi-o doză de bere, am terminat în doi pachetul de ţigări şi-am ascultat Paraziţii la casetofonul pe care-l legasem la bricheta din maşină. Chiar în vara aia scoseseră un album fain de tot, ar trebui să-l ştii şi tu că a făcut ceva valuri, ăla pe care-i şi *Omu' din liftu' tău,* şi *Curios-Scandalos.*

Da da, să ştii c-am auzit, i-am spus, ascultau băieţii prin clasă piesele astea şi zicea lumea că jumătate din album e plagiat după Dr. Dre sau mai ştiu eu ce hip-hopper-i americani.

Dragonul a plescăit din buze nemulţumit. Nu e plagiat, mă fată, a protestat, cum poţi să zici aşa ceva? Au făcut *sampling* de la alţii, aia nu-i copiat. Ştii şi tu doar că aşa-i hip hop-ul, 50% *sampling,* 50% creaţie! Şi ăia de la Mafia au o grămadă de *sample*-uri luate de la Eazy-E, de exemplu, sau La Familia de la Tupac. A, de fapt şi Ombladon de la Paraziţii are o bucată cu unul, DJ Dox, în care zice la un moment dat: *Întrerup iar piesa pentru că-mi vine să mă piş* – şi la întreruperea aia dacă asculţi atent se-aude vocea lui Tupac. Asta nu-nseamnă că a copiat, aşa face toată lumea!

Mda, frate, i-am răspuns, o fi, dar mulţi ziceau că nu-i *sampling,* că au luat pur şi simplu bucăţi de negativ şi le-au pus în piesele lor. Plus că – legal vorbind – n-ai voie să foloseşti *sample*-uri fără să plăteşti drepturi de autor, sau să ceri barem permisiunea…

Ce, mă? s-a mirat Dragonul. Adică Paraziţii ar trebui să-i ceară voie lui Dr. Dre dacă li se pune pata pe-un cîntec de-al lui şi vor să-l folosească într-o piesă?

Păi… cam aşa ceva, i-am spus cu jumătate de gură. Doar hip hop-ul tău n-o fi ca softurile *open source* acuma…

Dragonul a început să rîdă şi-a întins mîna să mă ciufulească.

Dacă nu-i, ar trebui să fie! mi-a spus convins. Stai să caut un CD că mi-am amintit de-o treabă, apropo de Paraziţii şi de *sampling,* că şi pe ei i-a parazitat cineva.

S-a ridicat din pat, a deschis geanta de voiaj şi-a început să scormonească prin ea.

E unul, Bitză, care a pus într-o piesă de-a lui o bucată din Paraziţii, chiar de pe albumul de care îţi ziceam, a început să-mi explice, cu un teanc de CD-uri în mînă. A citit pe rînd de pe ele şi le-a aruncat unul cîte unul înapoi în geantă. Cînd a ajuns la capătul teancului a pufnit iritat. Unde pula mea l-am pus?

Lasă, că nu contează, am încercat să-l liniştesc, te cred pe cuvînt.

Dragonul se lăsase pe vine însă şi-a început să scoată lucrurile rapid, aruncîndu-le la întîmplare de jur împrejur. Grămada de bani s-a acoperit în cîteva secunde de tricourile, pantalonii şi lenjeria de firmă, apoi de bling bling-urile sclipitoare, care s-au amestecat printre bancnote. În vîrful mormanului s-a oprit o cataramă de curea imensă şi roşie, în centru cu o siluetă umană masivă cu un sac pe cap, aşezată pe un scaun cel mai probabil electric.

Imaginea era încadrată de literele ascuţite care formau inscripţia: *Death Row Records.* Ceva casă de discuri hip hop americană, mi-am adus vag aminte.

Chiar atunci, Dragonul mi-a azvîrlit pe pat, fără să întoarcă privirea, pachetul de gume cu striaţii pe care n-a avut chef să-l caute mai devreme. Ia-ţi-le! mi-a spus, fluturînd imediat şi steagul Violei. O clipă mai tîrziu l-a lăsat şi pe ăsta peste grămada care se formase lîngă pat şi s-a ridicat victorios de lîngă geantă, cu CD-ul căutat în mînă. A desfăcut o cutie de carton pe care-o lipise supergrijuliu mai devreme – cu scotch cu inscripţia *Pericol biologic,* cumpărat noaptea trecută din Valencia – în ideea că o să i-o trimită Chewing Gum la un moment dat. Din ea a scos un player mic, pe care l-a băgat în priză şi-a căutat un pic piesa pe disc.

Închide uşa, pune lanţu', azi nu mai vin acasă, a început o voce subţirică, dar totuşi de mascul, din difuzorul micuţ, iar Dragonul a dat hotărît din cap. *Eso es,* a zis, aşteaptă un pic să-şi rîrîie prima strofă şi refrenul. Am oftat adînc şi-am ridicat din umeri, neînţelegînd ce trebuie să aştept. *Aş vrhea să uit de toţi, să fug, să fac ceea ce vrheau,* a mărturisit cîntăreţul, rîrîindu-şi într-adevăr dorinţele din tot sufletul, mai ceva ca un francez get beget.

Dragonul a plescăit din buze cînd mi-a văzut figura nedumerită şi-a început să-mi explice: Aşteptăm o bucată din Paraziţii, Nicole, care se-aude puţin mai încolo! *Prhefă-te că nu-ţi pasă, prhefă-te că eşti prhoastă,* a îndemnat mai departe Bitză, iar eu i-am aruncat Dragonului o privire goală. Deci fii atentă, a reluat, în clip chiar arată carcasa CD-ului cu albumul Paraziţilor – pentru că omul recunoaşte de unde-a luat bucata şi că-i pică fix pe felie, cum ar veni. Mă rog, Bitză bagă CD-ul în player şi imediat începe să cînte Cheloo sau Ombladon sau care pula mea zice refrenul în piesa aia. *Cine te strhînge-n brhaţe şi cine te sărhută? Cine vine searha obosit darh gata să te fută?* s-a întrebat vocea din difuzor. Na, a continuat Dragonul, apoi camera urmăreşte firul şi cînd ajunge la capăt vezi că nici nu-i băgat în priză, cîntă player-ul de capul lui, fără curent. *Şi dacă rhăspunsul nu sînt eu te omorh,* a ameninţat dulceag cîntăreţul. Adică hip hop-ul e liber, în pula mea, *entiendes?* a concluzionat Dragonul.

Am dat din cap cu gravitate. Ca pasărea cerului, frate! l-am susţinut. *Darh acum e tîrhziu, culcă-te, somn uşorh!* a încheiat Bitză strofa cu toată convingerea.

Tu chiar nu mă iei în serios deloc, nu? m-a întrebat Dragonul încruntîndu-se, iar eu l-am privit confuză cît timp cîntăreţul s-a pus să-şi graseieze din nou refrenul: *Tot ce-ţi spun acum uită pînă mîine, Vorhbeşte vinul pentrhu mine.*

Ce-i de luat în… *serhios* aici? am protestat, abia înghiţindu-mi hohotele.

Fii atentă! Acum! a strigat Dragonul, făcîndu-mă să tresar. *Nu vreau să mă schimbi, să mă-nţelegi, Am nevoie doar de tine, de lovele şi de zile,* a ţîşnit deodată din boxă vocea

parazitică, mult mai groasă decît a rîrîitului, dar acum perfect recognoscibilă după episodul de mai devreme cu miticii din deca-capotabilă.

N-am mai rezistat şi-am izbucnit în rîs. Deci… cum să zic, am început, pe mine chestiile astea mă depăşesc. Dar ascultă tu liniştit ce-ţi place şi gata, ok?

Nicole, ştii ce? s-a răstit Dragonul, oprind piesa. A rămas cîteva clipe în picioare, cu mîinile în şolduri, încruntîndu-se de jur împrejurul camerei, pînă ce a zărit pachetul de ţigări de pe noptieră şi s-a întins după el. Culcă-te, mi-a spus după ce a tras cîteva fumuri, fără să mă privească, încearcă să adormi un pic. Între timp îmi împachetez lucrurile la loc, şi-aşa n-am stare, şi te trezesc cînd sînt gata, *vale?*

M-am lăsat înapoi în perne. Bine că se supără pe mine de la hip hop, frate, m-am gîndit. Ştiam însă că-i o prostie şi-o să-i treacă. Am măturat ultimele bancnote de pe cearşaf, m-am învelit cu pătura şi-am închis ochii, dar în urechi îmi sunau în continuare versurile din *sample*-ul parazitic de mai devreme. L-am simţit pe Dragon cum se aşează pe marginea patului lîngă mine. Sigur le-am mai auzit cîndva, mi-am spus, poate în liceu prin clasă, cînd aduceau băieţii casetofonul la şcoală. Dragonul şi-a trecut palma prin părul meu, a stat un pic aşa, apoi a vrut să ia mîna de pe mine. L-am prins de încheietură şi cîteva secunde i-am ascultat cu degetul mare pulsul neregulat. Şi dintr-odată mi-am amintit.

Auzi mă, i-am spus, deschizînd ochii, piesa de la Paraziţii – din care a scos rîrîitul *sample*-ul – nu-i aia în care altă voce decît a lor repetă la nesfîrşit pe zgîrieturi de disc: *A sunat ceasul, a sunat ceasul?* Sînt chiar mişto bucăţile astea, din cîte mi-aduc aminte.

Dragonul a pufnit în rîs şi m-a privit lung o vreme. S-a aplecat spre mine, dar s-a oprit cu faţa la cîţiva centimetri de-a mea şi-a făcut ochii mari.

Futu-i, mi-a spus repede, să nu uit să pun un ceas să sune!

Pentru ce? l-am întrebat nedumerită. Dacă tot nu te culci? Şi-avem vreun program, de vrei neapărat să ne trezim la oră fixă?

Nu mi-a răspuns, s-a ridicat de pe pat, a tras repede o pereche de pantaloni pe el, şi-a strîns hanoracul de pe jos şi-a ieşit din cameră val-vîrtej. Cîteva zeci de secunde bune am fixat uşa trîntită în urma lui şi – exact ca acum cîteva zile după ce-am terminat pastilele de slăbit, iar el nu mai avea nici un chef să-mi spună poveşti – am simţit că-ncep să mă treacă transpiraţii reci. Am înghiţit în sec şi-am închis ochii la loc.

Am auzit uşa de la cameră scîrţîind din nou ca prin vis, în timp ce încercam să ignor scrijeliturile care-mi sunau încontinuu în creier, ca şi cum o întreagă armată de Paraziţi freca discuri la urechile mele. Am vrut să deschid ochii, dar abia am reuşit să-mi urnesc pleoapele după vreo două minute. În nici un caz nu puteam să mă mişc, aşa că l-am urmărit pe Dragon

printre gene cum se foieşte prin cameră ca o halucinaţie, strîngînd haine, CD-uri, lanţuri, curele şi spray-uri de lîngă pat, şi tot ştergîndu-se la nas cu un şerveţel. Au urmat teancurile de bani pe care le-a îndesat în rucsac, în completă dezordine, ca pe nişte fluturaşi publicitari proaspăt tipăriţi şi gata de distribuţie.

După aceea a rămas în picioare lîngă geanta deschisă, cu mîinile-n şolduri. Mi-a aruncat o privire lungă, dar nu cred că şi-a dat seama că nu dorm. S-a apropiat tiptil de valiza mea şi-a desfăcut încet fermoarul, străduindu-se să nu facă zgomot. Înainte să ridice capacul s-a mai uitat o dată scurt la mine, dar nu m-am clintit şi-aproape că nici n-am respirat. A fixat conţinutul valizei o vreme, apoi a întins mîna şi-a luat din ea şapca roşie pe care a pus-o deoparte, urmată de setul cu cele patru *monos*[1] înţelepte. Dacă de asta îmi umblă prin bagaj – că-i trebuie maimuţele mele şi-are de gînd să mi le fure şi să dispară cu ele cu tot – *lo voy a matar,* mi-am spus amuzată. Dragonul a cîntărit setul de lemn într-o mînă, i-a aruncat un zîmbet şi l-a pus la loc în valiză. A palpat marginile hainelor strînse în curele, apoi a băgat o mînă pe dedesubt şi-a scos-o trăgînd cu grijă afară un sul de hîrtie. I-a derulat un capăt, dar l-a strîns imediat la loc şi-atunci mi-am dat seama că trebuie să fie posterul cu Tupac. Obsesia pentru *role models*[2] decedate o să te mănînce, frate, m-am gîndit şi chiar am vrut să mă mişc din pat, dar n-am fost în stare să-mi urnesc nici măcar un deget.

Oare tricoul ăla negru pe care l-am purtat ieri noapte, pe care scria că eu cred în animale imaginare de toate speciile, m-am întrebat, nu-l vrea înapoi, să-l ţină la un loc cu celelalte lucruri ale lui? Nici măcar nu trebuie să-l caute, dimineaţă cînd l-am luat de pe jos l-am pus direct deasupra celorlalte haine, fără să-l mai strîng în curele. Dar Dragonul n-a părut interesat decît de poster, pe care l-a strecurat în geanta de voiaj şi-a închis-o, trăgînd apoi şi fermoarul de la valiză.

S-a îmbrăcat în nişte haine pe care şi le lăsase deoparte, şi-a pus şapca roşie, după care a ocolit patul şi l-am auzit cum foşneşte în spatele meu, mai întîi hîrtii, apoi pungi. S-a întors pe lîngă geantă şi valiză şi s-a lăsat pe vine în faţa mea, aşa că am strîns pleoapele la loc, să nu-şi dea seama că sînt trează. I-am simţit vîrfurile degetelor reci abia atingîndu-mă pe obraji. Am mai stat nemişcată cîteva clipe, lăsîndu-l să mă mîngîie mai uşor ca o pană, transmiţîndu-mi parcă în tot corpul impulsuri de energie. La un moment dat n-am mai rezistat şi-am zîmbit, întinzînd picioarele. Degetele s-au retras şi i-am aşteptat în loc buzele, dar după mai multe secunde în care nu s-a întîmplat nimic, am ridicat din nou pleoapele un milimetru.

L-am descoperit pe Dragon cu spatele spre mine, la uşă, cu geanta de voiaj în mîna stîngă şi rucsacul pe umăr, cu dreapta apăsînd uşor clanţa şi ieşind din cameră. Se duce să

[1] span. *maimuţe.*

[2] engl. *modele de comportament.*

ducă din bagaje în maşină, ar trebui să mă scol şi eu, mi-am spus şi m-am ridicat în capul oaselor cînd s-a închis uşa. Încăperea mi s-a părut dintr-odată extrem de pustie, chiar dacă nu lipsea mare lucru din ea, iar lumina difuză a veiozei o făcea acum superfriguroasă şi tăcută, ca şi cum toate zgomotele amuţiseră brusc. M-am uitat pe noptiera de lîngă pat şi cînd am văzut ce-i pe ea mi-au îngheţat gîndurile-n minte.

O vreme am fixat doar cele cîteva bancnote verzui, pe care zăceau ca nişte ochi injectaţi două dropsuri roşii, lîngă ceasul electronic ale cărui cifre s-au înceţoşat de tot. De asta nu stătea bine posterul în valiza mea, am înţeles deodată şi-am simţit că mi se taie cu totul respiraţia. M-am apropiat de marginea patului şi-am luat banii. Pastilele s-au rostogolit zornăind pe gresie, ca butoanele telecomenzii mai devreme în după-amiaza aceea, iar eu am rămas cu cele patru hîrtii de o sută de euro în mînă, răsfirate ca un evantai. O sumă generoasă pentru un serviciu de calitate, n-am putut să nu-mi spun şi la gîndul ăsta mi s-a părut că toată camera începe să se-nvîrtă cu mine.

Am vrut să pun banii la loc pe noptieră şi-atunci am observat pe ea un bilet pătrat, ca un *post-it,* dar alb. L-am cercetat mai atent şi-am descifrat cu greu literele care mi se deformau în faţa ochilor. TAXI AEROPORT VALENCIA, SUNĂ DE PE FIX, scria cu pix verzui, iar dedesubt era un număr de telefon. M-am uitat din nou la bani şi mi-am amintit cît costa biletul de avion pe care n-a vrut să mi-l cumpere din agenţia catalană la prînz. Am strîns bancnotele între degete şi-am simţit cum îmi urcă încet sîngele în obraji.

Camera s-a mai învîrtit puţin cu mine, apoi s-a oprit dintr-odată şi toate obiectele din ea mi-au părut extrem de clare, chiar la lumina palidă a veiozei. M-am gîndit că am fost o idioată, să am impresia că pot să mă ghidez după nişte „semne" de tot rahatul. La urma urmei, toate erau doar în mintea mea, iar adevăratele semne le-am ignorat mai mult sau mai puţin cu bună ştiinţă de la început, aşa cum făcusem şi cu tata cînd eram mică, înainte să plece. La ce mă aşteptasem? Cum era să vrea Dragonul să rămînă cu mine?

Am lăsat banii pe cearşaf, m-am ridicat din pat şi-am păşit încet pînă la geam, cu tălpile goale pe gresia de gheaţă, mai rece ca suprafaţa unui lac surprins de-o eră glaciară inopinată. Am dat draperia grea deoparte şi m-am uitat la maşina de jos, încă pe locul unde-o parcase, sub un felinar care-o lumina ca un reflector.

Dragonul a trîntit capacul portbagajului şi s-a rezemat cu spatele de el, cu telefonul la ureche. A încheiat conversaţia în scurt timp, a pus mobilul în buzunar şi-a ocolit maşina. S-a oprit în dreptul portierei şoferului, aplecîndu-se să-şi lege şiretul de la adidasul drept şi să-şi aranjeze cracul pantalonului. A rămas cîteva clipe aplecat, apoi a ţîşnit deodată în picioare.

A deschis portiera şi şi-a băgat doar capul şi umerii în maşină. A stat un minut întreg aşa, apoi a trîntit uşa la loc şi s-a întors la portbagaj. A cotrobăit prin el îndelung pînă să-l

închidă, după care a apăsat mînerul portierei din spate şi-a tras pe marginea banchetei rucsacul cu bani. L-am văzut cum se apleacă, îi desface pe rînd toate fermoarele şi cum scoate la un moment dat un fel de hîrtie din el. S-a îndreptat şi-a rămas cu ochii pe ea cîteva zeci de secunde, cu mîna stîngă în şold. Şi-a scos şapca şi şi-a trecut de multe ori palma peste ţeasta rasă, apoi a îndoit hîrtia şi-a pus-o în buzunar, de unde a produs pachetul de Marlboro.

A închis la loc portiera, şi-a aprins o ţigară şi s-a rezemat de maşină, fumînd aşa de repede că pentru o clipă am avut impresia că firicelele de tutun se aprind şi se carbonizează instantaneu pe toată lungimea ţigării, sub ochii mei. După ce-a terminat-o s-a urcat în Audi şi-a pornit motorul. O secundă mai tîrziu l-a oprit, a coborît din maşină şi-a făcut cîţiva paşi grăbiţi în sus şi-n jos. Numai de-ar pleca odată, m-am gîndit, sprijinindu-mi fruntea de geamul îngheţat. Dar Dragonul a rămas pe loc şi şi-a mai aprins o ţigară, pe care a fumat-o la fel de repede ca pe prima. A aruncat chiştocul pe jos, fără să-l stingă, a scos din spate rucsacul, a încuiat maşina şi s-a îndreptat spre intrarea în bloc.

M-am întors încet pînă la pat şi m-am lăsat moale pe marginea lui. Ce-o fi aşa de important, frate, m-am întrebat, încît să vină înapoi? Ochii mi s-au lipit atunci pe cele patru bancnote răsfirate pe cearşaf. O sumă cam prea generoasă, ce-i drept, mi-a trecut repede prin minte, pentru o simplă… plăcere orală. Mi-am dat seama că mi-e foarte cald şi-am avut senzaţia c-o să-ncep să mă sufoc. Dar am tras aer adînc în piept de cîteva ori pînă m-am liniştit. Am auzit uşa de la intrarea în apartament trîntindu-se la distanţă şi-atunci m-am urcat de-a binelea în pat, m-am acoperit cu pătura, am luat banii şi-am aşteptat cu ei în mînă, ascultîndu-mi pulsul cum îmi bubuie în urechi ca un ceas deşteptător mecanic cu ticăitul amplificat de o portavoce.

Clanţa s-a lăsat încet în jos, uşa s-a deschis şi-n prag a apărut Dragonul, cu rucsacul pe umăr. Cînd a dat cu ochii de mine a-ngheţat. Ne-am uitat unul la altul cîteva secunde bune. Chiar credea că mă găseşte dormind, mi-am dat seama după figura lui. Chiar voia să plece aşa, fără un cuvînt, să mă lase în urmă ca pe *estufa* din Valencia, fără regrete propriu-zise, pentru că era incomod s-o care după el, deşi poate i-ar mai fi fost utilă. Şi cînd mi-a trecut asta prin minte, pentru prima oară în ultimele 24 de ore, am simţit un şuvoi de sînge fierbinte cum îmi urcă rapid din stomac pînă la creier, făcîndu-mă să-i zîmbesc tăios şi să-i vorbesc mai calm decît oricînd.

După ăştia te-ai întors, nu? i-am spus răspicat, aruncînd banii pe marginea patului, la cîţiva centimetri de mine. Ce te-ai gîndit, frate? am continuat senină. N-o fo' chiar aşa de bine, să merite 400 de euro! Dragonul a făcut ochii şi mai mari şi-a rămas o vreme să se uite la mine fix, cu buzele întredeschise, fără să clipească, parcă şi fără să respire. În cele din urmă, a lăsat rucsacul jos şi-a venit să se-aşeze lîngă mine pe pat. Am împins bancnotele spre

el şi l-am privit în ochi. Ia-ţi-i, că n-am nevoie de ei, i-am spus încet. Crezi că de asta am stat cu tine, că n-aveam bani de avion?

Am simţit că-mi dau lacrimile şi-am strîns din pumni ca să le opresc, băgîndu-mi unghiile-n carne. Dragonul a tresărit cînd m-a auzit, albindu-se treptat la faţă. A înghiţit în sec, a luat hîrtiile de pe pat şi le-a mototolit încet cu amîndouă mîinile, pînă le-a făcut boţ, apoi le-a aruncat cît colo pe gresia lucioasă.

Dă-i în pula mea de bani, că nu de asta m-am întors, mi-a şoptit. Am venit înapoi pentru altceva, a continuat, dar acum nu mai contează.

A început să se caute în buzunar şi-a dat să-mi mai spună ceva.

Chiar atunci însă în prag s-a ivit deodată Chewing Gum, gol pînă la brîu, în pantaloni de in bej, frecîndu-se de zor la ochi. Ne-a zîmbit pe rînd la amîndoi. *¿No te has ido ya?*[1] l-a întrebat pe Dragon cu vocea lui piţigăiată, iar el i-a răspuns imediat, cu privirea aţintită pe mine: *Me voy ahora*[2]. Chinezul şi-a încrucişat braţele pe piept şi l-a studiat surîzător. *¿Por dónde? ¿Te has decidido?*[3] l-a interpelat mai departe, fără să observe că de pe holul lung şi întunecat alunecase între timp spre camera de oaspeţi şi nevastă-sa, înfăşurată într-un fel de chimono roşiatic, imprimat de sus pînă jos cu multe caracatiţe aurii. Chewing Gum n-a văzut-o decît după ce femeia l-a împins mai la o parte, făcîndu-şi loc în prag. Pe urma ei s-a strecurat în cameră o umbră negricioasă şi mică de statură, care a trecut rapid prin spatele părinţilor şi s-a ascuns după draperia de la geam.

Între timp, Dragonul a continuat să mă fixeze intens, ca un şarpe care nu-şi mai poate dezlipi privirea de pe pradă.

Me voy con ella, a spus deodată hotărît. *Me voy a mi país*[4].

Ma Ling a pufnit în rîs cînd l-a auzit, dar Chewing Gum a făcut ochii şi mai mari decît mine şi pentru o clipă a rămas fără replică. *Wuaaah! ¿De verdad?* a reuşit să articuleze într-un final, uitîndu-se la Dragon de parcă-i spusese că se mută pe Lună. L-am privit şi eu cu respiraţia întretăiată cum încuviinţează încet din cap, fără să zîmbească. În schimb, Ma Ling a rîs în continuare cu poftă, apoi l-a luat pe soţul ei de mînă şi l-a tras afară din cameră. Chewing Gum n-a încetat să se holbeze la noi uimit în timp ce se îndepărta cu spatele. *¿Pero porqué?* a întrebat cu voce ridicată. *¿Por la crisis?*

În secunda aceea din ceasul electronic de pe noptieră a ţîşnit un şuvoi de sunete ascuţite, care probabil au trezit tot blocul. Am tresărit amîndoi şi m-am întins din reflex să-l

[1] span. *N-ai plecat încă?*

[2] span. *Plec acum.*

[3] span. *Unde? Te-ai hotărît?*

[4] span. *Mă duc cu ea. … Mă duc la mine în ţară.*

opresc – apăsînd pe rînd toate butoanele pînă a muţit. M-am întors la loc şi l-am privit pe Dragon întrebătoare, dar n-am putut să articulez nici un cuvînt.

A sunat ceasul, în pula mea, mi-a spus explicativ şi-a schiţat un zîmbet, care m-a contagiat pe loc şi pe mine. S-a căutat în buzunar şi mi-a întins hîrtia colorată şi îndoită. Era pliantul pe care mi-l dăduse Mercedes la agenţia de voiaj în după-amiaza aceea. Am găsit chestia asta-n rucsac, a continuat Dragonul. Intenţionat mi-ai pus-o acolo, nu? Ca-n faza cu CD-ul din maşina muistului. Şi-am început amîndoi să rîdem.

Am desfăcut pliantul şi ochii mi-au picat direct pe ultima pagină. Pentru o clipă, surîsul mi-a îngheţat pe buze. *Cumperi unul, zboară doi!* era imprimat cu litere albastre de tipar sub avionul care ţîşnea din globul pămîntesc deformat de dedesubt. Superoferta valabilă în primele şapte zile din ianuarie – două bilete la preţ de unul, pe oricare din rutele spre şi dinspre România – era detaliată mai jos cu litere mărunte.

Am înghiţit în sec şi-am ridicat privirea la Dragon, care mă fixa în continuare zîmbind. Am respirat adînc de cîteva ori, iar el şi-a trecut mîna prin părul meu şi s-a aplecat să mă sărute. Frate, îmi trebuie nişte bomboane acum, m-am gîndit, simţindu-i palma umedă şi inelul ca un cub de gheaţă arzîndu-mă pe ceafă în jos. În aceeaşi clipă mi-am amintit de cele două dropsuri pe care mi le lăsase pe noptieră, care-au căzut cînd am luat banii de sub ele.

Dragonul mi-a dat drumul şi m-am întins rapid la marginea patului după pastile, dar nu le-am văzut, aşa că m-am aplecat mai mult şi-am pipăit cu vîrful degetelor gresia netedă şi rece de sub pat. Le-am găsit imediat. Aterizaseră fix lîngă cuţitul cu mîner roşu în formă de dragon, care ieşise pe jumătate din teaca de piele neagră, cu toate capsele deschise.

Am stat cu mîna pe el cîteva secunde şi m-am trezit întrebîndu-mă după ce s-a întors Dragonul *in the first place*[1]. Am luat cuţitul în mînă şi-n minte mi-a venit imediat începutul poeziei lui Brecht pe care-o văzusem la Barcelona, pe care-o caligrafia şi Bob Dylan pe zidul închisorii: *Hay muchas maneras de matar, Pueden clavarte un cuchillo en el vientre*[2]. Am pufnit în rîs şi-am dat să culeg şi pastilele. Ăsta da semn! mi-am spus amuzată.

Na, merem? am auzit ca prin vis vocea Dragonului.

[1] engl. *în primul rînd, de fapt.*

[2] span. *Există multe moduri de a ucide, Poţi să-i înfigi cuiva un cuţit în pîntece.*

24

Tienes el mono

Pînă la urmă, am luat două pastile abia după ce-am ajuns în Audi şi-am demarat rapid printre valurile de ceaţă din ce în ce mai dense, spre aeroportul aflat la vreo 80 de km distanţă. Dragonul mi-a aruncat punga cu dropsuri roşii imediat după ce-am trecut de primul colţ, în trombă şi scîrţîind din cauciucuri, parcă neştiind ce să facă mai întîi: să accelereze sau să schimbe viteza. Şi asta pentru că ceasul a sunat la cinci fără un sfert, ceea ce însemna în momentul acela că avem exact două ore pînă la avion. El n-a vrut nici o pastilă în maşină, mi-a spus c-a luat două mai devreme, cînd eu dormeam. M-am gîndit un pic şi-am identificat momentul cu foşnetul pungii din care-mi lăsase porţia pe noptieră. Am închis ochii şi-am strîns din pumni, încurajîndu-mă să mai rezist un pic pînă-şi fac dropsurile efectul, şi-am simţit în tot corpul cum accelerăm în timp ce traversam periferia oraşului.

Lucrurile au început să capete un ritm din ce în ce mai alert din clipa în care m-am ridicat spre Dragon cu cuţitul într-o mînă şi dropsurile găsite lîngă el în cealaltă, înapoi în camera repopulată brusc. Am vrut să iau bomboanele pe loc, fără apă, dar cînd să le înghit, Dragonul a făcut ochii mari-mari şi m-a oprit imediat.

Bă-bă-bă, uşor, ce faci cu butoanele alea? a strigat la mine. M-am uitat la ce ţineam în mînă şi mi-am dat seama că are dreptate: nu erau pastilele căzute de pe noptieră, ci 2-ul şi 1-ul gri de pe telecomanda acum spartă. Am început amîndoi să rîdem. Aşa tare ţi le trebuie, să mor eu? m-a întrebat Dragonul printre hohote. Adevăru-i c-am mai avut pe una astă toamnă, Catarina o chema, care-a fost cît pe ce să înghită nişte nasturi mărunţei şi rotunzi într-o noapte. Iar alta, Margot, care semăna perfect cu actriţa din *Amelie* – ce abureală de film şi ăla, a trebuit să-l văd de vreo trei ori în săptămîna cît am stat cu asta, că era obsedată rău – deci la un moment dat Margot era să prizeze nişte pudră de talc. Muieri nebune, ce mai?

L-am ascultat calmă, strîngînd din ce în ce mai tare cuţitul. Cînd a tăcut, privirea i-a alunecat pe el şi rînjetul i s-a topit instant.

Era sub pat, i-am spus sec şi i l-am întins.

Nu mi-a răspuns, a închis doar teaca în capse şi a prins-o în jurul gleznei. Atunci mi-am dat seama că avem o mie de probleme dacă e să-l iau pe Dragon în avion cu mine. Prima era chiar cuţitul.

N-o să poţi zbura cu el la gleznă, frate, i-am spus, iar el m-a privit încruntat. I-am explicat pe scurt regulile din avioane – cu care nu mai călătorise niciodată – şi a fost cam descumpănit, deşi şi-a adus aminte de prin filme că într-adevăr se scanează bagajele de mînă la îmbarcare. Dar s-a bucurat că măcar o să-şi poată pune cuţitul în geanta de voiaj care avea să ajungă în cală.

Şi ăsta? m-a întrebat, scoţînd pistolul din buzunar. Am clătinat din cap zîmbind, iar Dragonul a oftat adînc. Nici în bagajul unde pun cuţitul? a pledat, fixîndu-mă cu ochi mari şi rugători ca de căţel, de parcă eu scrisesem regulamentul pentru traficul aerian de pasageri şi împărţeam dispense numai la cine aveam chef.

Doar dacă ai permis pentru el, i-am spus ironică. Dragonul a pufnit iritat. Dar las' că-ţi iau altul, cadou de Valentine's Day, mai un pic, am adăugat rîzînd. Or fi jucării din astea şi-n România, nu? Sau ţi-l trimite Chewing Gum cu autocarul, prin Neluţu Ciocîrlie SRL, tot ziceai că acceptă orice. Dragonul a strîns din buze, a mai cîntărit un pic pistolul în mînă şi l-a pus în cutia de carton rămasă desfăcută, lîngă CD player-ul micuţ. Auzi, l-am întrebat, dar tu eşti sigur că sînt două bilete? În *estación* am vorbit şi eu fără să gîndesc, de azi după-amiază putea să se vîndă şi cel de care ne-a zis tipa de la agenţie, în caz că era unul singur…

Am studiat pliantul încurcaţi, dar din fericire am descoperit destul de repede un număr de telefon de call center, disponibil nonstop. Dragonul a sunat şi-a aflat că într-adevăr mai sînt locuri. A vorbit patrulînd printr-un colţ de cameră şi la un moment dat s-a lovit de cele patru bancnote făcute boţ, pe care le aruncase mai devreme. S-a aplecat să le ridice şi – ţinînd mobilul între umăr şi ureche – le-a netezit meticulos cu amîndouă mîinile. Apoi s-a interesat grijuliu dacă superoferta cu două bilete la preţ de unul e valabilă pînă-n ultimul moment şi-a început să dea aprobator din cap după ce-a aflat că da. Mi-a cerut titlul de călătorie – pentru că nu-mi ştia decît numele mic – şi-a făcut rezervările prin telefon, rămînînd să ne plătim biletele cînd ajungem la aeroport.

Cît a vorbit, am aruncat hainele pe mine ca-ntr-o transă. Toată încăperea a început să se-nvîrtă iar în jurul meu şi nu puteam nicicum s-o opresc. Eram fericită că Dragonul s-a întors, că vrea să meargă cu mine, dar în acelaşi timp parcă nu-mi venea să cred că totul e pe bune sau că într-adevăr asta trebuie să facem. Foindu-mă rapid de colo-colo, m-am împiedicat de cîteva ori de rucsacul plin cu bani. În cele din urmă, l-am luat de pe jos să-l mut deoparte, dar imediat m-am lăsat moale pe pat, cu el în mînă. Era supergreu.

Gata, avem bilete! mi-a strigat Dragonul, închizînd mobilul. Ce-i baiu? m-a întrebat apoi, pălind şi el din ce în ce mai tare cînd mi-a văzut faţa şi rucsacul în braţe. Să nu-mi zici că nu pot să iau banii, că-mi bag pula-n el de avion, mai bine facem autostopul pînă-n România, futu-i!

Am încercat să-i explic că habar n-am care-i situaţia reală, dar cu siguranţă nu te poţi plimba în sus şi-n jos cu avionul peste graniţe cu atîţia bani lichizi, fără să ai o dovadă cum că provin dintr-o sursă legală. Suma admisă fără justificări era precis mult mai mică.

Păi bine, a protestat Dragonul, dar ce, ştiu ăştia exact ce-am în rucsac, nu văd numai metalele la scanat? Cînd a auzit că-i foarte probabil să detecteze tot, s-a încruntat şi mai tare la mine. I-am sugerat să lase majoritatea banilor la Chewing Gum, care să-i trimită puţin cîte puţin mai tîrziu sau să-i pună într-un cont bancar, fie şi pe numele meu. Dar Dragonul nici n-a vrut să audă, mi-a strigat că nu-i lasă din mînă şi pace.

L-am fixat exasperată. Mă durea capul, transpiram şi-ncepusem să tremur necontrolat. Tot ce-mi doream erau pastilele, dar evident nu era momentul să mă pun să le caut pe sub pat sau să-i cer altele. Am strîns din dinţi şi-am încercat să mă concentrez, gîndind cu voce tare. Frate, singura soluţie, am spus încet, ar fi să-i ţii în portofel… dacă ai cum să găseşti unul destul de mare. Sau mai degrabă în buzunare, deşi nici în alea nu ţi-ar încăpea, la cît sînt de mulţi. Fiindcă doar pe tine nu te scanează – decît de metale, dar în orice caz nu detectează cît cash ai la tine. Aşa că dacă s-ar putea, cel mai ok ar fi să-i ţii *on you*[1], înţelegi?

Dragonul a plescăit din buze şi s-a încruntat în direcţia mea, iar eu am ridicat din umeri neputincioasă, ferindu-mi privirea. Dar ce-am zis continua să-mi răsune în urechi. Ochii mi-au alunecat peste cutia de carton în care era pistolul şi pe care atîrnau bucăţile de scotch cu margini neregulate, tăiate cu cheia de la Audi. Atunci mi-a picat fisa. Mi-am muşcat buzele, mi-am ridicat tricoul şi mi-am trecut palma peste pielea goală, pe care mi s-a părut că văd imprimate bancnotele euro mai devreme în noaptea aia. Mi-am amintit imediat cum s-au tot lipit banii de noi ore-n şir şi-am ştiut că e soluţia perfectă. Pe faţă mi s-a întins un rînjet din ce în ce mai mare, iar Dragonul s-a uitat la mine superconfuz.

Îi punem *on you, entiendes?* i-am strigat. *Pe* tine, mă, lipiţi cu scotch! Cu hainele astea largi deasupra lor n-o să se observe! Dezbracă-te imediat!

A făcut ochii mari şi-a izbucnit în rîs, dar s-a ridicat şi s-a pus să-şi scoată hainele. Pe sub hanoracul roşu cu model alb am descoperit atunci că-şi luase un tricou negru, pe care scria cu litere albe de tipar, neregulate: *I am the American dream*[2]. M-am amuzat şi eu. Genială alegere, m-am gîndit. Transpiram parcă din ce în ce mai tare şi-abia mai puteam să respir, aşa că am vrut să-i cer nişte pastile ca să mă pot concentra pe ce-am de făcut. Dar cînd mi-am aruncat privirea la ceas mi-am dat seama că intrăm în criză de timp şi nu i-am mai zis nimic.

Dragonul a scos banii din rucsac şi a început să-i aranjeze în teancuri uniforme, prinse cu elastic, iar eu am recuperat cele două role de scotch galben fosforescent de lîngă cutia de

[1] *on you* = engl. *la tine*, lit. *on* = *pe*.

[2] engl. *Sînt visul american.*

carton şi m-am pus să-l ajut. M-a instruit să aleg pentru exteriorul teancurilor doar bancnote de 10 euro, să nu fie paguba prea mare în caz că se rup cînd dezlipim scotch-ul.

Îţi dai seama că m-aş oftica rău de tot să se rupă una de 100 de euro, de exemplu, păi de banii ăştia te fuţi trei zile şi trei nopţi nonstop la Timi, mi-a aruncat. M-am încruntat la el, dar a protestat imediat că glumeşte. În orice caz, am procedat conform preţioaselor indicaţii.

În timp ce aşezam bancnotele, l-am întrebat ce distanţă e pînă la aeroport. Cînd mi-a spus m-a luat şi mai tare cu ameţeală.

Nu prindem avionul, frate, i-am explicat, trebuia să fim deja la *check-in*. Iar dacă ajungem totuşi la timp să ne-mbarcăm, nu mai apucăm să trimitem bagajele la cală. Dar Dragonul m-a liniştit: tipa de la call center îl informase că avionul o să decoleze cu o oră întîrziere, din cauza ceţii care se lăsase în Valencia şi care apărea destul de frecvent dimineţile în toată zona, de la umiditatea ridicată. Am răsuflat un pic mai uşurată, dar ne-am pus imediat pe treabă. Chiar dacă ceaţa ne cîştiga o oră, tot trebuia să ne grăbim.

Activitatea de lipire ne-a luat cam treizeci de minute şi-a ieşit mai bine decît m-aş fi aşteptat. Am aliniat cu grijă teancurile de bancnote de pe pieptul Dragonului în jos şi de jur împrejur, pînă la linia lenjeriei. S-au potrivit cam la fix, dacă mai erau cîteva mii de euro n-ar fi încăput pe el. Am acoperit mare parte din tatuaj cu hîrtii de diverse valori şi-am lipit separat fiecare teanc legat cu elastic, iar Dragonul m-a urmărit cuminte pe toată durata acţiunii. La scurt timp după ce m-am apucat, a observat că nu reuşesc să rup cum trebuie fîşiile de scotch din cauză că-mi tremură mîinile ca naiba. Aşa că mi-a luat rola şi-a început să taie el bucăţile cu dinţii, întinzîndu-mi-le pe rînd şi aruncîndu-mi cîte-un zîmbet.

Nicole, nu-mi vine să cred că facem asta, mi-a spus la un moment dat, cînd eram pe terminate. Adică… e o chestie destul de dementă că mergem împreună acasă, dar şi cu banii ăştia pe mine, să mor eu! *Craaazy* pe bune! Chiar atunci mi-a dat ultima bucată din prima rolă de scotch. Eram în genunchi în faţa lui, pregătită să-i lipesc un ultim teanc de bani pe triunghiul de păr foarte blond de sub buric. Eşti singura femeie cu care pot să fac aşa ceva, a adăugat Dragonul convins, fix cînd am potrivit scotch-ul. Cînd l-am auzit parcă m-a luat cu ameţeală şi mai tare. Mîna mi-a alunecat cu tot cu fîşia galbenă fosforescentă, care s-a lipit strîmb şi prea jos, cu *Pericol biologic* atîrnîndu-i peste boxerii negri de firmă.

De-aia ai vrut să pleci singur acum o oră, mă? m-am trezit că-l întreb încet.

Mi-am muşcat buzele, m-am şters cu dosul palmei pe fruntea înfierbîntată şi umedă, apoi am apucat banda de scotch s-o dezlipesc şi s-o aşez cum trebuie. Doar în secunda cînd am tras brusc de ea mi-am dat seama de efectul depilator pe care o să-l aibă şi-am şi început să rîd, cu fîşia desprinsă în mînă. Pe partea cu lipici se întrezăreau într-adevăr cîteva fire de păr blond.

Dragonul a rămas cu buzele întredeschise, cu un strigăt blocat probabil în gît. A început să gîfîie şi să-şi facă vînt cu toată palma deasupra zonei afectate. Na bine, mi-a spus cînd s-a mai liniştit, să zicem că pe asta chiar am meritat-o. A schiţat un zîmbet şi m-a mîngîiat pe păr şi pe faţă cu toată mîna. Dar de-acum încolo, a adăugat, ai şi tu grijă, în pula mea, că era să fac atac de cord cînd mi-ai dezlipit scotch-ul ăla. Am rîs mai departe şi-am ridicat din umeri. Dragonul a luat a doua rolă de pe pat, a desfăcut o fîşie din ea şi mi-a întins-o. Am lipit-o şi m-am dat un pic în spate s-o admir. *Pericol de explozie,* scria acum cu litere negre pe fond galben fosforescent sub buricul Dragonului.

M-am ridicat şi-am decis să întăresc tot ansamblul trecîndu-i rola de jur împrejur. A ridicat braţele şi s-a privit şi el amuzat la culme cît l-am înfăşurat în banda strălucitoare.

Chiquitita, e prea de tot, mi-a zis cînd am terminat şi şi-a întors tricoul pe faţă să-l îmbrace, aproape să se înece printre hohote. După ce că parcă am explozibil pe mine, mai scrie pe deasupra şi că-s visul american! Clar, deturnăm avionul şi merem în State!

S-a aşezat lîngă mine pe pat şi m-a luat de după umeri. Ne-am privit lung în ochi, încă zîmbind, şi mi-am dat seama că n-am mai rîs niciodată aşa mult cu cineva, cel puţin nu într-un timp atît de scurt.

Chiar atunci, cu coada ochiului, am prins o mişcare în colţul camerei, lîngă cutiile de carton de lîngă draperie. Am tresărit şi m-am uitat mai atent, iar el a întors la rîndu-i capul să-mi urmărească privirea. Zîmbetul ne-a îngheţat instantaneu pe buze.

Aşezat turceşte lîngă cutia desfăcută, cu o figură extrem de concentrată, puştiul chinezilor tocmai scotea din ea pistolul dosit acolo mai devreme. L-a ridicat cu greu în aer şi l-a studiat cu ochii mari, iar pe faţă i s-a întins un rînjet victorios. Doamne, Cehov! mi-a venit brusc în minte şi-am simţit cum mi se scurge tot sîngele din obraji.

Oye, diablito, ¿qué coño haces?[1] a strigat Dragonul şi s-a şi repezit să-i ia arma. Cu ea într-o mînă, l-a prins pe puşti de-o ureche, iar el a început să ţipe de zor în chineză, din ce în ce mai ascuţit. N-a tăcut decît după ce Dragonul l-a azvîrlit cît colo pe hol şi-a trîntit uşa.

Să mor eu, ce drac de copil! a exclamat după aceea, trecîndu-şi dosul palmei pe frunte. Cînd pula mea o fi intrat aici? s-a întrebat retoric, ducîndu-se la cutie să pună pistolul la loc.

Mi-am adus aminte că-l zărisem strecurîndu-se tiptil în cameră mai devreme şi m-am gîndit că probabil n-a ieşit odată cu părinţii. Văzuse tot, mi-am dat seama, şi pe mine goală, şi mormanul de bani, şi toată operaţiunea de lipire pe sub tricoul Dragonului. Putea foarte bine să fi intrat şi cu vreo altă ocazie, în timp ce noi eram prea ocupaţi să-l observăm, căpătînd astfel cunoştinţe detaliate despre practici sexuale inedite. Deşi probabil, cum stătea tot timpul pe net, văzuse deja chestii mult mai interesante acolo.

[1] span. *Ei, drăcuşorule, ce naiba faci?*

Mai bine ai ascunde cutia aia, i-am spus Dragonului cu inima strînsă, urmărindu-l cum o lipeşte la loc, trecînd scotch-ul de jur împrejur de mai multe ori.

Mda, mi-a răspuns repede şi-a început să se uite prin cameră. În cele din urmă a luat cutia în braţe şi-a urcat-o pe-un şifonier, împingînd-o pînă la perete. N-ajunge el pînă aici, a declarat mulţumit, dar apoi m-a privit încruntat, de parcă nu era foarte sigur.

Am studiat şi eu dreptunghiul maroniu care se mai vedea. Sigur o să se întoarcă să caute pistolul după ce plecăm, mi-am spus. Sigur o să-şi dea seama că e în cutia de sus. Nu mai rămîne decît să se urce pe-un scaun şi s-o tragă jos de pe şifonier.

Sper că măcar nu e încărcat? i-am strecurat Dragonului cu jumătate de voce.

Ah, futu-i! a exclamat exasperat, cu mîinile în şolduri.

Bun, deci Cehov îşi freacă mîinile în mormînt acum, m-am gîndit, şi-şi rîde în barbă. Dragonul s-a uitat la ceas şi s-a aşezat lîngă mine.

N-o mai dau jos acum, e tîrziu, mi-a explicat încurcat. Las' că nu se prinde că-i acolo, e prost făcut grămadă. O să cotrobăiască prin astea de pe jos şi-o să se lase cînd nu-l găseşte.

Am înghiţit în sec, m-am lipit de el şi-am sperat că are dreptate. Doar nu era să mai pierdem vremea, şi poate şi avionul, din cauza unui plod. Bine că măcar noi schimbam scena. Dragonul m-a privit încruntat, muşcîndu-şi buzele. Am întins mîna şi l-am mîngîiat pe faţă.

O să fie ok, i-am spus, cu tonul pe jumătate a afirmaţie, pe jumătate a întrebare, iar el a dat repede din cap că da şi s-a aplecat să mă sărute.

Mă duc la budă şi mergem, *vale?* mi-a aruncat apoi, luîndu-şi de pe pat hanoracul roşu, în buzunarele căruia probabil că transferase cele trei tipuri de droguri pe care le-a avut de ieri noapte la el.

Bine că de asta are timp! m-am gîndit, la capătul nervilor. Dar nu i-am răspuns nimic, doar am strîns din pumni şi-am scrîşnit din dinţi, urmărindu-l ameţită cum se îndepărtează pe holul întunecat. În minte mi s-au îmbulzit toate întrebările pe care aveam să i le pun, dar la care nu eram sigură că vreau să aflu răspunsurile. M-am lăsat în genunchi să caut pastilele pe sub pat şi-am descoperit pe dalele de gresie o grămadă de dropsuri rotunde, dar toate gri şi din plastic. Le-am aruncat înciudată înapoi.

Why does my heart feel so bad?[1] s-a întrebat sfîşietor solistul corului de gospel din piesa lui Moby, în timp ce zburam prin ceaţă de-a lungul autostrăzii. Lălăială! l-a categorisit Dragonul instantaneu. Şi-a scos şapca roşie cu pistol de pe cap, s-a şters pe frunte şi şi-a pus-o la loc. Şi-a mai aprins o ţigară şi – cu ea în colţul gurii – a apăsat din nou butonul ⏩ al

[1] engl. *De ce mi-e inima aşa de albastră?*

player-ului de bord, căutînd altă piesă. Am zîmbit în direcţia lui, apoi am oftat adînc şi-am clipit des, sperînd în zadar c-aşa lumea o să-şi recapete contururile clare, pierdute parcă de tot în valurile de ceaţă, atît din afara maşinii, cît şi din interiorul ei. Mi-am strîns mai bine în jurul capului şapca neagră cu dolar deasupra cozorocului – pe care-o primisem la schimb cînd Dragonul a pus cuţitul în geanta de voiaj din spate – şi-am luat mobilul lui de pe genunchi.

Nu ieşisem încă din oraş cînd s-a gîndit să ascultăm nişte muzică şi şi-a amintit de CD-ul pe care-l găsise în rucsac lîngă pliantul de la agenţie, mărturisind însă că nu ştie ce-i pe el şi cum a ajuns acolo. Eu l-am băgat în rucsac frate, l-am lămurit, duminică noaptea, la tine în cameră înainte să vii şi tu. L-am scris cît te-ai jucat de-a cîntăritul *turrón*-ului, nu mai ţii minte? Am pus pe el ceva muzică pe care-o aveam pe mp3 player-ul meu.

Aha, a murmurat Dragonul. Muzică din aia de morţi? m-a întrebat grav, scoţînd discul din plic. Păi… să ştiu şi eu la ce să mă aştept, în pula mea! a adăugat ironic cînd mi-a văzut privirea. A derulat cîteva piese, a apăsat pe ▶ şi din boxe a ţîşnit imediat vocea Adei Milea, dîndu-se drept Don Quijote şi urlînd pe două tonuri: *Ascultă durerile lumii ţipînd: ajutor ajutor ajutor!* Dragonul a pufnit în rîs demonstrativ şi-a tras adînc din ţigară. Muzică de morţi români, futu-i, am zis eu bine! mi-a aruncat înainte să caute mai departe pe CD, cu un ochi pe afişaj, cu unul pe parbriz, urmărind botul Audi-ului cum despică faldurii de ceaţă. Şi durerile astea ale lumii, a adăugat sarcastic, de unde ştiu româneşte? N-ar trebui să ţipe ceva gen S.O.S., ca să înţeleagă toate naţiile?

Am început şi eu să rîd, privindu-l din colţul ochiului. Las' că nu-i bai, mi-a mai spus Dragonul, cu zîmbetul schiţat pe buze, apăsînd de două ori scurt butonul de *fast forward.* Pot să mă obişnuiesc şi cu muzică de morţi, la urma urmei, a continuat hotărît, virînd spre intrarea pe autostradă. *Doamne fereşte! Eu văd numai mori de vînt!* a cîntat din boxe Dorina Chiriac în rolul lui Sancho Panza. Pentru tine mă obişnuiesc cu orice, a adăugat Dragonul şi mi-a adresat un rînjet. *Eu nu-nţeleg cum vezi tu mori de vînt,* a protestat Quijote cu vocea Adei Milea. Cînd l-am auzit am simţit că mi se scurge tot sîngele din obraji. *Eu nu-nţeleg cum vezi tu altceva,* a replicat subţirel Sancho.

Chiar atunci am luat curba pe banda întîi din *Autopista del Mediterrani* şi din marea înceţoşată mi-a ţîşnit în faţă o tabelă albastră cu multe nume de oraşe pe ea. Ochii mi-au alunecat în dreapta şi mi s-au fixat o fracţiune de secundă pe distanţa din partea de jos: 1024 km. Mi-am mutat imediat privirea la stînga, să văd ce localitate corespunde cu numărul.

Ce mă, Santiago de Compostela?! m-am mirat cu voce tare, întorcîndu-mă după tabela care s-a topit la loc în ceaţă. *Poate de frică ţi se pare-aşa,* a încercat să explice Quijote. Dragonul a tresărit auzindu-mă. *Poate de frică,* a aprobat Sancho. Acolo stă Tatiana, nu? l-am întrebat, iar el a dat încet din cap, fără să mă privească. Asta era pe prima tabelă cu oraşe de

pe autostradă, frate! i-am strigat. Dacă făceam cum am zis eu azi noapte, am adăugat amuzată, mergeam în pelerinaj la Tatiana, nu-nţelegi? *Sancho! Ne urmăreşte cineva,* a declarat Ada Milea din boxe, cu aceeaşi voce îngroşată de mai devreme, *Face cu minţile noastre ce vrea.*

Dragonul mi-a aruncat o privire scurtă şi-a strîns din buze.

Nicole, a început, nu mai are nici o importanţă ce scrie acolo, merg cu tine şi gata!

Aşa că tu vezi, a continuat Ada Milea, *Numai ce vrea el să vezi, Aşa că tu crezi, Numai ce vrea el să crezi.* Am simţit că-mi îngheaţă obrajii şi-ncep iar să transpir. M-am întrebat de ce durează aşa mult de data asta pînă să-şi facă pastilele efectul.

Lumea-i plină de semne, în pula mea, a reluat Dragonul, şi cele mai multe se bat cap în cap, aşa că-i clar că nu-s pentru noi. Dacă ar fi să ne luăm după fiecare pe rînd ne-am învîrti în cerc, să mor eu!

Am izbucnit într-un rîs nervos. Ce poetic ai devenit deodată, i-am zis. Parcă citezi direct din Mircea Eliade, cu lumea ta plină de semne mistice!

Dragonul s-a încruntat la mine, dar a schiţat un zîmbet.

Eu ziceam de semnele de circulaţie, ca şi tine azi noapte, mi-a spus. Şi iar îmi pomeneşti de Mircea, că intru la idei de acuma, pe bune! S-a pus să caute altă piesă pe CD, apăsînd de data asta în neştire butonul cu două săgeţi.

Ăsta-i alt Mircea, i-am răspuns surîzătoare. Ăla cu lumile telescopate de ieri după-amiază era Cărtărescu. Oricum, amîndoi sînt scriitori, unul e însurat, iar celălalt e mort de-a binelea, aşa că poţi să stai liniştit.

Mda, m-a aprobat Dragonul, las' că atîta lucru ştiu şi eu. Cel puţin de Eliade am auzit pe la şcoală. Parcă mi-a şi picat la bac la oral cu o poveste tîmpită în care un moş dement rătăcea printr-o casă plină de curve, mi-a explicat grav şi-a apăsat mai departe butonul de la player. *Chiquitita,* a început şovăitor după aceea, toate ca toate, dar e o treabă la care n-am apucat să ne gîndim. L-am privit întrebătoare. Ce pula mea o să facem noi doi la Ghiroda? a continuat Dragonul. În afară de… evident, a murmurat şi-a apăsat în sfîrşit pe *play.*

Frisoanele mi s-au transformat treptat în călduri, pînă cînd din boxe s-a auzit o voce total diferită de a Adei Milea, cîntînd de zor: *Foaie verde, foaie verde, foaie verde, foaie verde...* Am ascultat-o cîteva secunde şi-am început să rînjesc. Dragonul a dat să caute mai departe, dar nu l-am lăsat.

Stai, frate, i-am spus , prinzîndu-l de mînă. Asta-i o piesă supermişto, o cîntă Unu.

Atîta lucru puteam să zic şi eu, a bombănit cu nedumerire, adică –

Aşa-l cheamă, l-am întrerupt, dar ascultă să vezi ce-o să facem noi doi la Ghiroda!

Mi-a aruncat o privire intrigată şi-a dat volumul mai tare, urmărind concentrat piesa şi ridicînd iar din umeri după prima strofă. Abia cînd a auzit versurile de la a doua – *De cu seară*

pînă dimineaţă, Urcă preţul ierbii noi pe piaţă – a schiţat un zîmbet care i s-a lăţit pe faţă din ce în ce mai mult. Să mor eu! a strigat la începutul refrenului. Păi sigur că da, facem plantaţie de marijuana! Aşa înmulţim banii, am zis eu că eşti deşteaptă şi-o să-ţi vină o idee genială! *Pe Pămînt e foc şi sete oarbă,* s-a auzit din nou din boxe, *Mai avem nevoie şi de iarbă.* M-am hlizit iar la el, apoi mi-am scos şapca şi mi-am pus palma rece pe frunte. Durerea de cap nu părea că vrea să-mi treacă, deşi luasem pastilele de suficient timp. Nicole, a reluat Dragonul cu gravitate, dar crezi că ne lasă taică-tău să cultivăm Mary Jane la Ghiroda?

Am pufnit iar în rîs cînd l-am auzit şi-n aceeaşi clipă mi-am dat seama că trebuie să-l anunţ pe taică-meu. Da, sigur, i-am răspuns repede, ne şi ajută cu îngrăşămînt natural de pe la fermele unde-l cheamă să moşească vaci şi iepe, eventual şi la recoltat. Ba mai mult, ca să-ţi diversifici oferta, poate-ţi pune la dispoziţie şi dulapul ăla de ketamină. Dar apropo, îmi dai telefonul să-l sun? Să-i zic că venim şi să ne-aştepte la aeroport…

Mă aşteptam la proteste privind costul ridicat al apelurilor internaţionale. Dar Dragonul s-a scotocit în hanorac cu zîmbetul pe buze şi mi-a întins mobilul fără un cuvînt. Atunci mi-am dat seama că puteam să sun şi-n Honolulu, cel puţin o vreme. Cu siguranţă avea abonament la un operator din Spania şi, cum pleca, n-avea să-l mai plătească în veci. Am format numărul cu degete tremurînde şi alunecoase. Dragonul m-a urmărit serios şi-a dat muzica mai încet cît am stat la telefon.

În România era deja ora şapte şi eram sigură că tata s-a trezit de cel puţin un ceas. Nu mai vorbisem cu el de la Crăciun, cînd nu i-am spus că plec singură la Barcelona, pentru că ar fi urmat nişte explicaţii prea lungi de care n-am avut nervi, aşa că foarte probabil nu ştia nimic din ce se-ntîmplase în ultimele zile. Am auzit a treia oară soneria şi pentru o clipă mi l-am şi imaginat cu mobilul vechi, mare şi gri-albăstrui în mînă, încruntîndu-se peste ochelarii rotunzi, cît jumătate din faţă, la numărul de Spania.

Daaa, mi-a răspuns în sfîrşit cu vocea lui legănată.

Salut tata, Nicole sînt, La Mulţi Ani! i-am strigat, muşcîndu-mi buzele.

Ceau, *chiquitita!* s-a bucurat după o clipă de uimire. La Mulţi Ani, dragă, dar ce faci, de unde mă suni? I-am explicat în două vorbe, apoi l-am anunţat cu vocea întretăiată că zbor la Timişoara în dimineaţa aceea şi ajung în cîteva ore. S-a bucurat ca un copil, dar a rămas fără replică auzind că vreau să stau în casa de la Ghiroda o vreme şi că nu vin singură. Din vocea mea şi-o fi dat seama că nu-i vorba de vreo amică. Foarte bine, stai cît vrei, dragă! mi-a spus fericit în cele din urmă. Să ştii că am tras gaz astă toamnă, fiindcă am pus centrală, aşa că ai tot ce-ţi trebuie. Am reparat şi-a doua baie, deci ai chiar de ales unde să te-ascunzi ore-n şir… Ei, de ce?… Da, fix din cauza crizei! Ce treabă am eu cu criza? Ba din contră, parcă lumea tot mai multe javre şi potăi îşi ia în grijă. Nu, Nicole, era conducta la poartă de-o

veşnicie oricum, şi… ce să zic, mă cam termină Sofi cu istericalele ei de-o vreme. Parcă nici mamă-ta nu făcea aşa urît, să ştii! Iar eu sînt cuminte-cuminte, m-am lăsat de tot de fumat şi nici de băut nu mai beau aproape deloc. Dar ea… mă rog. Din cauza asta… mai stau pe la Ghiroda cînd nu mai pot. Dar las' că-ţi povestesc cînd ajungi. Şi să ştii că n-o să te deranjez deloc-deloc cînd mai vin pe-acolo, eu cu-ale mele, tu cu… *Chiquitita,* dar de fapt cu cine vii?

M-am uitat cu coada ochiului la noua mea *mascota,* care-şi aprinsese o ţigară şi fuma concentrat. Lăsase geamul jos de tot pe partea lui, aşa că maşina se umpluse parcă de ceaţă şi aerul dinăuntru abia mai putea fi respirat.

Cu… un fel de animăluţ exotic, am răspuns amuzată. Specie rară, am adăugat, l-am cules de pe stradă unde-a ajuns după ce-a evadat de la zoo. Dragonul s-a uitat la mine prin norii de fum şi mi-a întors zîmbetul, apoi a întins mîna să mă ciufulească. Am închis pleoapele să-i simt mai bine vîrfurile degetelor cum îmi alunecă pe faţă şi mă răcoresc. Din difuzorul telefonului am auzit clar răsuflarea apăsată a tatei.

Păi… şi Ştefan? m-a întrebat într-un sfîrşit. L-am văzut în minte mutînd telefonul la urechea stîngă şi ridicîndu-şi ochelarii rotunzi pe nas cu arătătorul de la dreapta. Degetul mare al Dragonului s-a oprit o secundă în colţul buzelor mele. Am deschis ochii.

Ştefan o să cam sară din schemă, i-am răspuns tatei răspicat. Dragonul a aruncat ţigara pe geam, a întors capul spre mine şi mi-a rînjit din toţi dinţii. L-am privit ameţită prin ceaţă. Pentru-o clipă, lumea mi s-a întunecat de tot în faţa ochilor şi m-am gîndit c-o să leşin.

Aha, a murmurat tata după o vreme. Păi las' că nu-i bai, a continuat senin. Şi-aşa era cam… blond! Bezna s-a disipat cînd i-am auzit vocea. Am început să rîd şi l-am ascultat şi pe el cum chicoteşte în celălalt capăt al Europei.

Piesa de la Moby a început după ce-am încheiat conversaţia, am lăsat mobilul pe genunchi şi mi-am înghesuit părul la loc sub şapcă. Ne-aşteaptă, frate, i-am spus Dragonului, care mi-a zîmbit parcă uşor încurcat, dar a încuviinţat din cap şi-a dat muzica mai tare.

Un minut mai tîrziu, telefonul mi-a sunat în mînă, îndemnîndu-ne pentru a nu ştiu cîta oară să ne punem o dorinţă. Am făcut ochii mari cînd am văzut ce scrie pe afişaj.

Tatiana?! m-am mirat.

Dragonul a tresărit exact ca mai devreme cînd a auzit de Santiago de Compostela. Respinge-i, mi-a spus repede.

Dar de ce te sună la ora asta? l-am întrebat strîngînd din sprîncene. Durerea de cap părea că mi s-a amplificat brusc, la fel ca volumul piesei care încă mai suna din boxe. Dragonul nu mi-a răspuns, a întins doar mîna să-mi ia telefonul. M-am ferit, am apăsat pe butonul verde cu pe el, şi-am dus aparatul mic şi argintiu la urechea dreaptă.

Tu, Dragonule, ce faci, ai plecat? mi-a ţipat parcă direct în creier Tatiana.

Salut, Nicole sînt, i-am spus încet. La celălalt capăt s-a lăsat brusc liniştea. Dragonul îmi tot arunca priviri încruntate. Sîntem în drum spre aeroport, am continuat în receptor.

Ahaaa, şi-a revenit Tatiana din stupoare, te duce el la aeroport pînă la urmă! Vezi, tu, ţi-am zis că-i de treaaabă? Mi-l dai, te rog?

Am crezut că o să scap mobilul pe jos, atît de udă îmi era palma. I-am întins aparatul Dragonului, căutîndu-i privirea. Mi l-a smuls tot încruntat, dar fără să se mai uite la mine.

Mda, a mormăit în receptor. Piesa următoare de pe CD era *Disco Lies,* tot de la Moby. M-am lăsat mai jos în scaun, cu ceafa rezemată de spătar. *You tried it baby, but it didn't work*[1], am auzit-o pe Shayna Steele din boxe. Păi uite care-i treaba, a continuat Dragonul, chiar mă gîndeam să te sun. De fapt nu mai… m-am răzgîndit! După cîteva secunde am auzit vocea Tatianei ţipînd indistinct, iar Dragonul s-a strîmbat şi-a trecut mobilul în partea stîngă.

Pentru o clipă am vrut să-mi acopăr urechile, să nu-i mai aud pe nici unul. Prin ceaţa din maşină am zărit inelul Dragonului cu simbolul chinezesc al caracatiţei, la mîna dreaptă cu care a schimbat viteza. În faţa ochilor mi-a apărut figura lui gînditoare din noaptea trecută, cînd mi-a spus că ştie precis care-i cel mai îndepărtat oraş de pe primul semn de pe autostradă, apoi că nu i-a plăcut niciodată să meargă într-un unde nu cunoaşte pe nimeni. De ce, de nece, a spus Dragonul, nu te fute pe tine grija! Ce dacă ţi-am zis altceva acum două ceasuri? M-am răzgîndit şi gata. Nu ştii că aşa fac eu? Mi se năzare o chestie şi ceau, ia-mă de unde nu-s!

And now I know that this is gonna be the end[2], a continuat piesa. Mi-am adus aminte şi cum l-am văzut de la geam vorbind la telefon, cînd era la maşină. În pelerinaj la Tatiana s-ar fi dus, am înţeles în cele din urmă, dar eu nu puteam fi inclusă în planul ăsta. Mi-am muşcat buzele şi-n minte mi-a venit imaginea puiului de găină de dimensiuni umane din clipul lui Moby, cu cuţitul ridicat deasupra moşului de la KFC, cum i se umplu de sînge ciocul şi penele de pe faţă o secundă mai tîrziu. Am strîns din ochi şi-am respirat adînc. Nu mă simţeam deloc în stare să procesez noile informaţii, dar nici nu puteam să le ignor, nu mă lăsau durerea de cap şi frisoanele. *Oh, how could you lie?*[3] a repetat Shayna pentru a zecea oară.

Mă fată, ştii ce? a ridicat Dragonul vocea în receptor. Du-te, culcă-te şi vorbim mai pe seară, că n-am chef de urlete acum, *vale*

Tatiana a continuat să ţipe, dar Dragonul i-a închis direct, apăsînd înciudat pe buton. A strecurat mobilul în buzunar şi-a condus în tăcere mai departe prin valurile de ceaţă, accelerînd încontinuu şi fumînd în neştire, că la un moment dat am crezut c-o să mă sufoc de tot. Am întins mîna să închid muzica şi-abia atunci s-a uitat la mine, strîngînd din buze.

---

[1] engl. *Ai încercat, iubitule, dar nu ţi-a ieşit.*

[2] engl. *Şi acum ştiu că ăsta va fi sfîrşitul.*

[3] engl. *Oh, cum ai putut să minţi?*

Nicole, mi-a spus încet, poposind cu palma pe coapsa mea. L-am privit cu ochi mari o clipă, fiindcă mi se părea că imaginea lui mi se evaporă încetul cu încetul din faţă, ca şi cum îl înghite treptat ceaţa, deşi degetele lui încordate mă ardeau pe picior. Uite, a început, să vezi cum a fost de fapt. Pînă la urmă e mai *fair* să ştii, ca să înţelegi că ce fac acum e pe bune. Azi noapte cînd ne-am dat jos din maşină după ce-ai condus tu –

Auzi, l-am întrerupt, nu-mi mai dai vreo două bomboane? Alea de mai devreme parcă le-am luat degeaba, să mor eu, şi mi-e din ce în ce mai rău.

Dragonul s-a uitat lung la mine. Păi ce, aşa repede te-ai învăţat cu ele? a protestat. Eu tot le mai simt pe alea de dimineaţă. Nu mai ai un pic de răbdare, poate nu şi-au făcut efectul?

Nu, frate, i-am spus, mi le trebuie acum!

Dragonul s-a încruntat o clipă, dar s-a destins imediat şi-a început să rîdă.

¡El mono tiene el mono![1] mi-a strigat şi s-a căutat în hanorac după punga cu dropsuri.

Am înghiţit pastilele cu două guri mici de apă, imaginîndu-mi că aşa dau *borrar todo* – inclusiv la plecatul lui de unul singur şi la faza cu Tatiana de mai înainte – şi-n scurt timp o să rîdem iar ca apucaţii de cine ştie ce prostii ne mai trec prin cap. Mi-am aruncat privirea pe geam şi-am văzut că ceaţa e parcă deja mai rară şi ne apropiem de-o intersecţie. Cînd am ajuns în ea Dragonul a accelerat fără nici o ezitare, luînd-o înainte spre centrul Valenciei şi ignorînd semnul , care ne indica să virăm la dreapta. Am rămas cu privirea după el, strîngînd în mînă punga de bomboane roşii, simţitor mai uşoară – deşi nu cu foarte mult, doar cu vreun sfert – decît acum două seri, cînd Dragonul a achiziţionat-o din închisoarea ocupată.

Bine, dar semnul? l-am întrebat confuză.

Ce semn, în pula mea? s-a mirat, apoi a făcut ochii mari. Semnul de aeroport, futu-i, ce bou îs! În loc să mă uit pe unde merg, mă gîndesc aiurea şi-am luat-o pe drumul meu obişnuit spre casă! Cum mă-sa întorc de-aici, că nu mai pot pînă la… Gibraltar, băga-mi-aş! Şi-a mai aprins o ţigară şi-a tras adînc din ea. Asta e, mi-a spus, acum trebuie să trecem prin oraş ca să ajungem la aeroport. Bine c-am mers repede pe *autopista* şi-avem destulă vreme!

M-am uitat la ceasul de bord, care arăta 6:29. Mai o oră şi-un sfert, mi-am zis. Am respirat adînc, simţind că-ncepe să-mi treacă în sfîrşit durerea de cap şi prin tot corpul îmi curge un şuvoi de energie. Efectul de la primele bomboane, în sfîrşit, am înţeles pe loc. De acum încolo totul o să meargă bine, mă iau după semne şi nimic din ce mi se întîmplă sau din ce fac n-o să mi se mai pară absurd sau rău. O să-mi poarte maimuţele noroc. I-am întins Dragonului punga. Cînd mi-a smuls-o din mînă l-am prins de încheietură. A ridicat privirea la mine, s-a luminat la faţă şi-a schiţat un zîmbet. O să fie ok, avem timp, i-am spus convinsă.

[1] span. *Maimuţa e-n sevraj!*

Băga-mi-aş pula-n clepsidrele voastre! a urlat Dragonul înciudat, uitîndu-se cînd la stînga, cînd la dreapta. Stăteam pe loc într-o intersecţie bifurcată ca vîrful limbii dragonului tatuat. Cele două străzi care se desprindeau din ea erau blocate de două bannere uriaşe, pe care era imprimată cîte-o clepsidră, cea din dreapta invers faţă de surata ei de la stînga. În spatele nostru se aşezaseră deja prea multe maşini ca să putem întoarce, iar de jur împrejur pe stradă erau oameni cu pancarte mîzgălite cu clepsidre de diverse mărimi şi culori. Pe toate scria: *¡Despiértate! La Tierra está en crisis de tiempo*[1], plus multe mesaje ecologiste, şi cu ele fusese blocat traficul. Futu-i *Reyes Magos* şi toate fiestele din ţara asta de rahat! a urlat iar Dragonul. În clepsidrele de pe pancarte nu curgea nisip, ci orice altceva, de la E-uri, delfini sau maşinuţe, pînă la Pămîntul întreg, subţiat la mijloc într-un semn al exclamării, cu toate continentele deformate şi Polul Sud un punct scurgîndu-se în partea de jos. De dimineaţă v-a apucat, băga-mi-aş, cu Pămîntul vostru penibil! a strigat mai departe Dragonul. Păi… face sens, i-am spus încet, acum e traficul cel mai mare, iar el mi-a aruncat o privire tăioasă şi şi-a aprins o ţigară. Am oftat şi m-am uitat la ceasul de bord, pe care cifrele păreau că se schimbă vertiginos. Chiar că intrăm în *crisis de tiempo!* i-am zis Dragonului cu voce scăzută, iar el s-a încruntat şi mai tare cînd a văzut ora. Pămîntul pulii mele, a mormăit, nu mai

[1]span. *Trezeşte-te! Pămîntul este în criză de timp.*

poţi nici să umbli liniştit pe faţa lui de toţi rataţii. Am strîns pumnii şi m-am uitat spre centrul intersecţiei din care se bifurcau clepsidrele. Chiar între ele am văzut că trona un semn imens şi roşu: . L-am fixat cîteva clipe şi mi-am muşcat buzele. Auzi, l-am întrebat pe Dragon arătîndu-i M-ul, dar dacă am merge pe sub pămînt? A făcut ochii mari la mine şi-a-nceput să rînjească. Da, e linie directă de metrou, a spus, pînă la aeroport, chiar de-aici. Jos! a strigat şi-n clipa următoare eram pe stradă, ocolind Audi-ul ca să scoatem bagajele din spate. Am alergat de mînă pînă la staţia de metrou, el cu geanta de voiaj pe umăr, eu trăgînd în urma mea valiza pe rotile, izbindu-ne de clepsidre colorate, prin care picurau în loc de nisip palmieri în miniatură, un lichid roşu şi gelatinos – poate *sangría,* cine ştie? –, semne de întrebare cu capul în jos şi bombe micuţe pe care era imprimat din nou Pămîntul. Chiar la gura de metrou era cît pe ce să răsturnăm o adolescentă blondă şi creaţă, legată la ochi cu o eşarfă neagră, imprimată cu semnul păcii în alb, şi pe a cărei pancartă era o clepsidră plină de sferici de toate culorile şi inscripţia: *Yo era ciego e ahora veo. Juan 9:25*[1]. Fata şi-a recăpătat echilibrul, şi-a smuls eşarfa de la ochi şi mi-a aruncat-o înciudată în faţă. Am dat pînza la o parte cu toată palma şi degetele mi-au trecut prin ea ca printr-o apă. Mi-am scuturat mîna şi-o clipă mai tîrziu eram amîndoi pe scările rulante care duceau sub pămînt.

Am continuat să fugim şi după ce Dragonul a cumpărat bilete. Să păstrezi rahatul ăla, că ne trebuie să ieşim, mi-a aruncat în timp ce treceam de porţile de control, care ne-au scuipat simultan cartonaşele dreptunghiulare. Am traversat sala placată cu mozaic gri, iar Dragonul s-a oprit să se uite pe tabela cu traseul liniei. Vreo mie de staţii, în pula mea! a strigat şi-a plescăit din buze. Dar în ce direcţie? s-a întrebat mai departe, încruntîndu-se la tabelă. Am pufnit în rîs cînd l-am auzit, iar el s-a apărat imediat: Am mers doar o dată sau de două ori cu metroul de cînd sînt la Valencia, în rest numai cu maşina. De unde să ştiu încotro?

Stînga, frate, am zis la întîmplare, fără să consult traseul. Ochii mi se fixaseră pe un panou publicitar de lîngă noi, pe care am descoperit cu stupoare cuvinte româneşti, echivalate cu variantele spaniole, ca-ntr-un dicţionar, numai că aici explicaţiile păreau extrem de

[1] span. *Am fost orb şi acum văd. Ioan 9:25.*

subiective: *a mînca = tapas, duminică = fútbol, a dormi = siesta, a comunica = monostar. Reţine tot ce este mai bun de aici.* Mai jos erau detalii despre o megaofertă de abonament la telefonie mobilă, cu sute de minute lunare incluse pentru apeluri către România. Mi-am adus aminte că *monostar* scrie şi pe mobilul Dragonului, dar foarte probabil avea alt tip de abonament. Cu cine să vorbească el acasă?

Stînga pe pulă, mi-a zis încruntat, muşcîndu-şi buzele. M-a prins de mînă şi m-a tras la dreapta, am mai coborît o scară rulantă şi-am aterizat pe peron exact în clipa cînd metroul şi-a făcut apariţia din tunelul întunecat. Ne-am repezit la prima uşă care ni s-a deschis în faţă, dar înaintea noastră s-a înghesuit o copilandră cu părul în două cozi de cal de-o parte şi de alta a capului. Am lăsat-o să treacă, apoi ne-am aşezat vizavi de ea pe scăunelele gri, cu spătarele la perete, şi-n secunda următoare s-au închis şi uşile.

Am parcat valiza sub scaun, iar Dragonul a lăsat geanta de voiaj pe jos şi m-a luat de după umeri. L-am privit zîmbitoare. Avem timp, e ok, i-am spus, iar el a dat repede din cap că da, dar nu sînt sigură că m-a auzit. Se uita la mine cu ochi tulburi, iar cearcănele păreau că i se adînciseră şi mai mult. Pe obrazul drept i s-a scurs încet o picătură de transpiraţie. Cum e cu banii? l-am întrebat, ştergîndu-i picătura cu mîneca. S-a strîmbat un pic din buze.

Cam ţin de cald, mi-a răspuns, schiţînd un zîmbet, da' nu-i bai, şi-aşa e curent în trenul ăsta. Nicole, a murmurat apoi şovăitor, strîngîndu-şi degetele în jurul umărului meu drept. În maşină am început să-ţi zic ceva, a continuat, şi vreau să-ţi zic pînă la capăt.

Iar? m-am întrebat. De ce nu termină odată cu prostiile? Şi cum să-l fac să tacă naibii? Mi-am ferit privirea şi ochii mi-au alunecat la scaunul de pe partea cealaltă a trenului. Fata cu părul prins în cozi purta ochelari cu lentile groase ca nişte lupe şi avea un aparat micuţ în mînă, pe care-l butona de zor – probabil îşi reluase jocul început în staţie.

M-asculţi, da? m-a întrebat Dragonul, dar nu i-am răspuns nimic.

Próxima parada[1]*: Amistat,* a anunţat în clipa aceea vocea robotică feminină a metroului. Fata a ridicat ochelarii din consolă şi s-a uitat lung la mine, cu ochii măriţi mult de lentile. *¿Es al revés?*[2] m-a interpelat confuză, iar eu am ridicat din umeri.

Azi noapte cînd am coborît din maşină, a reluat Dragonul, după ce-ai condus tu, am plecat fiindcă n-am vrut să dau în tine aiurea. Fata a sărit în picioare, a pus jocul pe scaun şi s-a repezit la uşă, cercetînd cu atenţie traseul de becuri de deasupra. Am întins mîna spre ecranul micuţ şi lucitor al consolei, înconjurat de cîteva butoane rotunde sau ovale. N-aveam cum să ajung la el. Dar am simţit că trebuie să-l am, chiar acum, să mă joc şi eu ca fata şi să nu mai aud ce-mi spune Dragonul. M-am ridicat şi palma lui mi-a alunecat în jos pe spate.

---

[1] span. *Staţia următoare.*

[2] span. *E invers?*

Ce faci, mă, unde te duci? m-a întrebat cînd intram în staţie. Nu coborîm la proxima!

Am cules aparatul chiar cînd s-au deschis uşile şi m-am întors repede pe locul meu.

Păi… de ce-ai luat jocul fetei, în pula mea, ce-ai înnebunit? s-a mirat Dragonul uitîndu-se repede după posesoarea ochelaristă a consolei. Tocmai dădea să coboare, dar şi-a amintit probabil de obiectul lăsat în urmă şi-a întors capul spre scaunul gol, apoi spre noi, cercetîndu-ne prin lentilele groase. Dar Dragonul îşi trecuse deja rapid braţul stîng peste mine, acoperind aparatul. Fata a coborît, uşile s-au închis şi metroul a plecat mai departe.

Am început amîndoi să rîdem. Ţi-ai intrat în element, mi-a spus încet Dragonul, luînd braţul de pe mine. *Próxima parada: Ayora,* a anunţat vocea din difuzor.

M-am uitat în sfîrşit la ecranul lucitor, pe care l-am descoperit pe E-Spiderman în costum clasic, roşu cu albastru, blocat în poziţie suspendată, cu firul care-i ieşea din încheietura stîngă lipit de tavan.

Chiquitita, a reluat Dragonul, îţi ziceam ceva.

Aha, m-am gîndit, deci nu se linişteşte, pînă la urmă s-ar putea să n-am încotro şi să trebuiască să-l ascult. Ce bine ar fi dacă aş putea să fac cumva să nu-l mai aud. Am strîns jocul în palme, apoi am intrat repede în meniul de *Help* să aflu ce-am de făcut.

După ce-am plecat, a continuat Dragonul, am condus de-a-mpulea prin Gotham City minute în şir. Din instrucţiuni am aflat imediat că supereroul meu are misiunea să-l elimine pe Venom, unul urît, în costum negru, care s-a pus să infecteze cu veninul lui toţi oamenii din oraş. Şi m-am gîndit că ţi-ar fi mai bine fără mine, am auzit ca prin vis vocea Dragonului. Am revenit la joc şi l-am deblocat pe Spiderman. Am apăsat la întîmplare pe butoane să văd ce se-ntîmplă. Pentru că ţi-am zis şi la autogară, mi-a spus mai departe Dragonul, nu-s genul de om pe care să vrei să-l iei acasă. Din încheieturile personajului meu au izvorît alandala şuvoaie de pînză, care-au umplut toate colţurile ecranului. Metroul s-a oprit.

De ce, frate? l-am întrebat, încruntîndu-mă pe sub cozorocul şepcii la încăperea împăienjenită de supererou. Te pomeneşti că nici ţie nu-ţi place să faci curat?

Dragonul a pufnit în rîs şi m-a luat iar de după umeri, exact cînd am plecat din nou de pe loc. Nu mă, mi-a răspuns repede, pentru că ţi-aş face tot felul de rahaturi. Am reuşit să-l pun pe Spiderman să deschidă uşa de pe peretele din spate, dar în secunda următoare mi-a stat inima în loc, pentru că de după ea s-a ivit urîtul în costum negru. *Próxima parada: Marítim-Serrería,* a proclamat vocea robotică. Şi de-aia m-am gîndit că… mai bine te întorci acasă singură, a continuat Dragonul, fiindcă acolo vrei de fapt. Am apăsat în neştire pe butoane, încercînd să-mi trag supereroul înapoi. N-am reuşit, dar în scurt timp Venom s-a umplut de pînze şi-a căzut pe jos. Şi pe lîngă asta, l-am auzit iar pe Dragon, cum ţi-am mai spus şi azi noapte, tu de fapt nu mă iei deloc în serios, nu vrei decît să te joci tot timpul. Uite

şi-acum, eu îţi zic toate astea şi tu… *I was really on your side all the time*[1], a apărut scris într-o bulă ca de desene animate, ivită din dreptul mumiei în care-l transformasem pe Venom. Spiderman a îngheţat lîngă el, apoi ecranul s-a întunecat.

Am ridicat ochii la Dragon şi l-am privit încruntată.

Bine-bine, i-am spus cu gravitate, dar să ştii că eu mă joc serios!

Mi-a zîmbit, mi-a întors şapca invers şi s-a aplecat să mă sărute, arzîndu-mă cu buzele uscate. Ne-am oprit odată cu metroul şi m-am uitat ameţită pe geam, la trenul paralel cu noi, care tocmai pleca. Vagoanele pline de siluete abia conturate mi-au fulgerat prin faţa ochilor, iar de după ele a răsărit peronul opus, pe care scria cu litere albe: *Marítim-Serrería,* iar dedesubt: *Aeroport* şi-o ⟵, indicînd direcţia în care trecuse celălalt metrou. Am făcut ochii mari la săgeată. Mergem invers! i-am zis Dragonului, lăsînd o clipă jocul pe genunchi şi arătîndu-i semnul cu degetul.

S-a uitat cîteva clipe confuz pe geam, după aceea a sărit în picioare, chiar cînd uşile trenului nostru au început să ţiuie. Şi-a agăţat geanta, m-a prins de mînă şi m-a tras afară. Am ieşit în ultimul moment, auzind cum se trîntesc uşile fix după noi, mai-mai să-mi prindă călcîiul adidasului. Nu mi-am dat seama că am lăsat ceva în urmă decît după ce-a plecat metroul. Am simţit că mă trec toate apele.

Valiza mea! i-am strigat Dragonului, întorcîndu-mă spre el cu ochii mari, cu răsuflarea tăiată, strîngînd aparatul strălucitor în mînă. S-a încruntat o clipă, apoi a ridicat din umeri.

Las' că nu-i bai, mi-a spus, scoţîndu-mi şapca şi plimbîndu-şi degetele prin părul meu. Actele tale doar îs la mine în rucsac, iar rucsacul în geantă, a continuat. N-aveai nimic esenţial în valiză, nu? Decît chiloţii ăia faini cu pisicuţa de firmă, dar na… îţi iau alţii, ce să-i faci?

Şi maimuţele, frate, norocul! am protestat, bătînd din picior.

Dragonul mi-a pus şapca la loc pe cap şi m-a privit serios.

Las' că eşti tu mai maimuţă decît toate patru la un loc, mi-a spus, nu ni le mai trebuie pe alea. Oricum, măcar te-ai ales cu jocul la schimb, mi-a arătat. Hai să ne grăbim, să prindem trenul în sens invers, că-n ritmul ăsta merem în România pe jos! a adăugat, strîngînd din buze.

Am strecurat consola în buzunarul drept, ne-am luat de mînă şi ne-am repezit la scările rulante. Chiar, cît mai e ceasul? l-am întrebat, întorcîndu-i încheietura stîngă pe care trona cadranul sclipicios cu marijuana. Mda, 9:25, am murmurat. Ăsta aşa-i mereu, mi-am amintit, nu se mai urneşte. Dragonul s-a căutat de mobil şi cînd l-a scos a căscat ochii la el, butonîndu-l în neştire şi albindu-se la faţă.

Ce-i? l-am întrebat cu voce pierită. Nu mai avem timp?

[1] engl. *De fapt am fost tot timpul de partea ta.*

A dat să-mi răspundă, dar am ajuns la capătul scării şi era să se împiedice, cum stătea cu privirea lipită de ecranul telefonului. S-a ţinut de mine să-şi recapete echilibrul, apoi a trîntit aparatul cît colo pe mozaicul gri, privindu-l înciudat. Mobilul argintiu s-a spart în bucăţi, de i-au sărit butoanele în toate direcţiile.

Nu mai avem ceas, mi-a răspuns sec Dragonul, i-a murit bateria c-am uitat să-l pun la-ncărcat aseară. M-a tras mai departe spre peron, roşu la faţă şi gîfîind.

Cînd am văzut ceasul de jos, ne-am dat seama că e vreme să prindem chiar şi *check-in*-ul – deşi aveam de mers cam multe staţii – şi atunci Dragonul s-a mai calmat. Ne-am urcat în metroul care-a venit în două minute şi ne-am aşezat iarăşi pe scaunele gri. *Próxima parada: Ayora,* a revenit din difuzor vocea robotică, de parcă schimbase şi ea trenurile.

Dragonul şi-a trecut braţul în jurul meu şi m-a tras mai aproape. Am ridicat ochii şi l-am privit încruntată, cu gîndul la maimuţele rămase în valiza uitată pe sensul opus, iar mîna mi-a alunecat în buzunarul drept de la hanoracul lui. Am schiţat un zîmbet, Dragonul s-a înseninat şi el la faţă şi s-a aplecat să mă sărute. Degetele mi s-au încleştat pe punga de dropsuri şi, ca-ntr-o transă, m-am trezit c-o transfer cu grijă la mine în buzunar, ţinînd-o strîns să nu foşnească.

Să-ţi zic de Tatiana, a reluat Dragonul, desprinzîndu-se de mine. În clipa aceea am simţit un nou val de energie urcîndu-mi-se brusc de la stomac parcă pînă la creier. A doua tură de bomboane, mi-am dat seama. Am respirat adînc, m-am ridicat şi-am luat-o înainte prin trenul unduitor. Unde te duci, mă? m-a întrebat Dragonul, prinzîndu-mă din urmă şi punîndu-mi braţul în jurul umerilor, cu geanta în mîna cealaltă. Iar vrei să cobori aiurea?

Metroul s-a oprit, uşile s-au deschis şi s-a urcat pe lîngă noi, îmbulzindu-se, un torent de oameni grăbiţi, umplînd dintr-odată trenul cam pustiu pînă atunci. În faţa mea a poposit cu spatele un individ negru, înalt şi ras în cap, în pulover alb ca laptele, cu un rucsac pe umăr de care era prinsă o insignă cu *arco iris,* şi mirosind puternic a parfum cu o nuanţă foarte familiară, ca de citrice. Am zîmbit cînd mi-am dat seama că seamănă superbine cu parfumul Dragonului. Uşile s-au închis, iar tipul s-a dat un pas înapoi, cît pe ce să mă calce. *Perdón,* mi-a aruncat, întorcînd pentru o clipă capul. *Próxima parada: Amistat,* au anunţat difuzoarele. Din rucsacul insului, exact sub nasul meu, ieşea capătul lucios şi colorat al unei reviste.

Hai de-aici, mi-a spus Dragonul, trăgîndu-mă printre oameni, mai avem de mers o groază şi chiar vreau să-ţi explic ce şi cum.

Dacă aş citi ceva, m-am gîndit, sigur n-aş mai putea să urmăresc ce-mi zice. Am apucat revista cu două degete şi-am scos-o încetişor din rucsac, îndepărtîndu-mă în acelaşi timp de victima complet inocentă.

I'm starting to like this shit[1], i-am spus Dragonului cînd m-am aşezat lîngă el pe nişte scaune care s-au eliberat la oprirea trenului. A lăsat geanta între picioare şi s-a uitat la mine întrebător. I-am arătat revista, rînjind victorioasă. Am şutit-o dintr-un rucsac deschis, l-am lămurit, iar el a pufnit în rîs, clătinînd din cap.

Uşile metroului s-au închis şi-am plecat mai departe. Din difuzoare am aflat *Proxima parada: Aragón,* exact unde ne-am urcat prima oară.

M-am aşezat picior peste picior. *Mujeres,* era titlul scris cu litere albe de tipar pe coperta revistei. Beton, m-am gîndit deschizînd-o.

Chiquitita, am auzit lîngă mine vocea Dragonului, m-asculţi, da? Ne jucăm, dar e pe bune, *vale?*

M-am încruntat la pagina din faţa mea. Editorialul era despre cele mai eficiente metode de gestionare a economiilor de-o viaţă pe timp de criză. L-am scanat cu atenţie de sus pînă jos şi-am simţit că reţin dintr-o privire toate informaţiile esenţiale.

Cînd ai zis azi noapte de semnul de pe-autostradă, mi-a spus Dragonul, m-am prins imediat că Santiago de Compostela e cel mai departe.

Pe pagina următoare era un articol despre problemele întîmpinate în timpul crizei de mămicile fără partener. Vîrfurile degetelor Dragonului m-au mîngîiat uşor pe obraz. Nicole, mi-a şoptit. Am tresărit şi-am rupt din greşeală, dinspre margine, toată pagina pe care mă pregăteam s-o întorc.

Să nu crezi că nu mai pot după Tatiana, a continuat cu voce egală, dar ştiam sigur c-o să mă primească, şi-n locul ăla plin de biserici nu m-ar fi căutat nici dracu'. Ca să zic aşa, a adăugat Dragonul amuzat. Mai departe am dat peste-o recenzie la cartea de povestiri *Entre Dios y el diablo: mujeres de la colonia,* de Tatiana Lobo. Am pufnit în rîs şi-am răsfoit în continuare.

Dar azi dimineaţă n-am putut să plec aşa… pur şi simplu, mi-a spus repede Dragonul. Urma o secţiune întreagă despre un experiment cu droguri, făcut pe păianjeni de nişte savanţi americani nebuni, sub egida NASA. Ştiu că ai impresia că m-am întors după cuţit, de fapt aşa m-am amăgit şi eu în primă fază, am auzit ca prin vis de lîngă mine, în timp ce căscam ochii la pozele care însoţeau articolul. Crezi că eu nu m-am gîndit că poate te trezeşti cînd intru în cameră? m-a întrebat Dragonul, cu vocea întretăiată, ridicîndu-mi faţa spre el cu toată palma. M-a fixat cu ochi limpezi, încruntîndu-se uşor. Dacă te găseam dormind, a început, iar eu mi-am ferit privirea. Dar Dragonul şi-a aplecat faţa spre a mea, şi m-a ţinut aşa secunde în şir, pînă m-am uitat iar la el. Dacă te găseam dormind, a reluat încet, te trezeam eu, *entiendes?* În timp ce urcam scările m-am gîndit la asta, pe bune îţi zic.

[1] engl. *Chestia asta începe să-mi placă.*

Am înghiţit în sec şi i-am luat mîna de pe faţa mea. Uite, frate, i-am spus, aşa arată o pînză de păianjen normală. I-am indicat poza din revistă cu vîrful degetului: 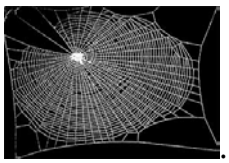 . Dragonul a făcut ochii mari şi-a ridicat nedumerit din sprîncene. Dar dacă-l pui să fumeze un joint, se schimbă treaba, am continuat pe un ton foarte didactic, arătîndu-i poza corespunzătoare: . Păianjenul îşi dă toată silinţa, i-am explicat, dar pe la jumătatea acţiunii îşi pierde concentrarea. Dragonul a început să rîdă şi-a dat din cap aprobator. Ei, i-am spus mai departe, ce crezi că se întîmplă dacă păianjenul iniţial bea o cafea? Poza cu pricina era: . Pînza nu mai are nici o noimă! am exclamat. Păianjenul ţese la întîmplare nişte fire fără legătură unele cu altele. Dragonul a rîs în continuare şi s-a aplecat să mă sărute pe obraz. Stai să vezi, l-am oprit, trăgîndu-mă de lîngă el, cum face păianjenul dacă-i dai să înghită nişte speed!

Cum-cum? m-a întrebat şi s-a uitat repede în revistă, spre poza pe care-o indicam cu vîrful unghiei de la arătătorul drept: . Păi… nu-i chiar rău, şi-a dat cu părerea.

Mda, l-am aprobat, pînza arată aproape normal, e aşa… doar un pic mai rară. Asta pentru că şi-o ţese *deprisa deprisa*, cu mult entuziasm, nu stă să se gîndească deloc, cum ar veni, şi de-aia lasă găuri cam mari în ea. În concluzie, bomboanele noastre sînt perfect inofensive, putem să luăm cîte –

Da, da, vezi să nu! m-a întrerupt Dragonul rîzînd şi mai tare. Pastilele de yaba nu-s amfetamine obişnuite, mi-a explicat, au şi ceva cafeină. Deci dacă ai gînduri de împletit pulovere sau fulare-n avion… mai bine lasă-te! Nicole, a continuat, cu zîmbetul pe buze, dar coca nu le-a dat nimeni la păianjeni?

Am cercetat împreună pozele rămase, cu pînze create sub efectul mescalinei, LSD-ului şi somniferelor. Se pare că nu, i-am răspuns dezamăgită. Cum s-o fi comportînd un păianjen după ce prizează *turrón*… e-un mister ştiinţific absolut! am proclamat cu toată gravitatea.

Chiquitita, mi-a spus Dragonul printre hohote, eşti nebună delegată! În viaţa mea nu m-am distrat aşa bine cu cineva! Dar apropo de coca, a continuat, devenind brusc serios, mai

am să-ţi zic o chestie despre mine. Are legătură tot cu Tatiana, că între altele şi de asta m-am răzgîndit pînă la urmă, m-am hotărît că mai bine nu mă duc la ea.

M-am încruntat şi m-am întors la revistă. După articolul cu păianjeni era o reclamă mare cît toată pagina, pe-un fundal verde, de frunze ca de ferigi, care mi-a sărit imediat în ochi din cauza numelui de oraş tipărit cu majuscule de-o şchioapă în partea de sus şi pe care-l auzisem de-atîtea ori în ultimele zile. Dacă mă duceam la Tatiana, a continuat Dragonul, cu mine acolo nu se lăsa în veci de prizat. *¿Tienes el mono?* era titlul reclamei. *¡Venga a Elche para curarte!*[1] Pentru că în doi e mult mai greu să te laşi, mi-a explicat Dragonul mai departe, cu vocea scăzută, parcă se îndepărta de mine. *Terapia entre las palmeras*[2], continua reclama, detaliind metodele neconvenţionale – în special meditaţie de tip yoga – folosite ca să scapi de dependenţa de varii tipuri de droguri la centrul de dezintoxicare deschis lîngă oraşul unde voia să ne trimită autogara aseară. Adică, a murmurat Dragonul, eu m-am tot lăsat şi m-am apucat din nou de nu ştiu cîte ori în ultimii ani. E… complicat, nici nu ştiu cum să-ncep să-ţi explic.

Am dat din cap încet, m-am străduit în zadar să-mi înghit lacrimile şi-am întors pagina. Cînd am văzut desenul care mi-a tremurat în faţa ochilor am început să bat din palme şi i-am strigat: Dă-mi un pix! Dă-mi un pix!

Dragonul a rămas o clipă fără replică, fixînd imaginea la care mă oprisem. Mi-a ridicat faţa spre a lui şi m-a privit lung. M-am uitat un pic la el, apoi în sus, încercînd să nu clipesc şi aşteptînd să mi se ducă lacrimile înapoi. Dragonul a luat mîna de pe mine şi-a început să se scotocească prin buzunarele interioare, pînă a dat de un pix subţirel, cu mina verzuie, exact de culoarea cu care era scris biletul de dimineaţă. Mi l-a întins şi i l-am smuls imediat din mînă.

Hai să-l rezolvăm împreună, *vale?* mi-a propus, strîngîndu-se mai aproape de mine şi aplecîndu-se peste pagina de revistă, ocupată pe jumătate de desenul ca un creier asimetric:

[1] span. *Eşti în sevraj? … Vino la Elche să te vindeci!*

[2] span. *Terapie între palmieri.*

Deşi labirintul era foarte simplu, ne-am încurcat unul pe celălalt de vreo şaişpe ori pînă să-i dăm de capăt. Prin faţa noastră au fojgăit probabil zeci de pantofi, cizme, bocanci şi ghete de diverse mărimi şi culori, iar roboata din difuzoare a anunţat în neştire numele în valenciană al opririlor din labirintul de străzi pe care-l traversam pe dedesubt. Dacă eram singură, l-aş fi rezolvat mult mai repede, mi-a trecut prin cap la un moment dat, pentru că de fapt nu reuşeam să mă concentrez pe traseul sinuos al pixului verzui, nu cu braţul Dragonului tot strîngîndu-mi-se în jurul umerilor şi cu vîrful buzelor lui gîdilîndu-mă pe faţă. Din cînd în cînd, am ridicat privirea spre ceasul electronic de deasupra uşilor, asigurîndu-mă că mai avem timp, că nu e prea tîrziu şi o să prindem avionul, chiar dacă ajungem cam la limită.

La cîţiva centimetri de ultima curbă din labirint, Dragonul şi-a pus mîna peste a mea, îngheţată cu pixul între degete, pentru că stînga îmi alunecase iar în buzunarul lui drept şi descoperise acolo două punguţe de *turrón* instant, una mai puţin umflată decît cealaltă, pe care le-am şi lăsat să cadă înapoi, de parcă mă ardeau.

Na hai, *chiquitita,* că-i gata! mi-a şoptit Dragonul şi mi-a tras mîna cu vîrful pixului, rotund pînă în punctul B din centru. Am mai stat un pic aşa, cu degetele lui strînse pe-ale mele, şi pentru o clipă mi-am dorit să se oprească timpul de tot şi să nu mai ajungem la aeroport niciodată, să rămînem în metrou plimbîndu-ne la nesfîrşit prin subsolul oraşului de la un capăt la celălalt, cu labirintul ca un creier rezolvat pe genunchii mei. Dar vocea din difuzor ne-a anunţat senină: *Próxima parada: Aeroport,* aşa că Dragonul şi-a desprins mîna de pe a mea, iar eu i-am întins pixul înapoi.

Chiar după ce l-a luat, deasupra revistei s-a lăsat rapid pe-un fir străveziu un păianjen micuţ şi cînd l-am văzut am făcut ochii mari. A aterizat lin pe pagina lucioasă, exact pe serpentinele din centrul desenului şi-a început să meargă în zigzag prin labirint, căutînd parcă o ieşire. Am început amîndoi să rîdem, iar Dragonul a dat să-l mătură cu dosul palmei. Dar l-am oprit imediat. Lasă-l, i-am zis, parcă-i Mircea.

Cine?! s-a mirat Dragonul rîzînd şi mai tare. Altul, mă?

Nu, frate, i-am răspuns, e vorba de primul, cu lumile telescopate, care a pus un păianjen vorbăreţ într-o carte. După scriitor am botezat eu un păianjen exact ca ăsta, care s-a aciuat într-un colţ în cameră la mine o vreme, cînd eram prin liceu.

Şi ce s-a întîmplat cu el? m-a întrebat Dragonul.

Am vrut să-i spun că nu ştiu, într-o bună zi a dispărut pur şi simplu, poate nu i-a mai plăcut la mine-n dormitor, aşa că s-a luat şi-a plecat, sau poate i-am stricat eu din greşeală pînza, sau l-am înghiţit de tot cu aspiratorul – deşi făceam curat foarte rar, numai dacă mă bătea mama la cap, şi-atunci aveam grijă să nu-l deranjez pe Mircea. Dar cînd să-i explic toate astea am intrat în staţia de la capătul liniei, slab luminată şi cu doar cîţiva oameni pe peron.

Ne-am ridicat repede, am lăsat pe scaun revista cu păianjenul parcă blocat în labirint ca-n propria pînză, şi-am ieşit în fugă din tren, Dragonul urcîndu-şi din nou geanta de voiaj pe umăr. Am traversat staţia, am ajuns la porţile de siguranţă şi m-am căutat de bilet. L-am băgat rapid în fanta verde de plastic şi l-am recuperat de pe partea cealaltă, dar cînd m-am întors am descoperit că Dragonul nu-i lîngă mine. M-am ridicat pe vîrfuri şi m-am încruntat dincolo de porţi. L-am zărit imediat, scotocindu-se prin buzunare, mai palid ca oricînd.

Ce-i baiu? i-am strigat. Hai mai repede să prindem *check-in*-ul că imediat se-nchide!

Dragonul m-a privit pierdut. Nu mai am biletul! mi-a strigat înapoi.

Nu se poate! i-am răspuns imediat. Mai caută-l!

A lăsat geanta jos şi şi-a îngropat mîinile adînc în buzunarele de la hanorac. A încremenit aşa, apoi s-a uitat din nou la mine şi s-a dat un pas înapoi. Mozaicul gri al staţiei de metrou a început să-mi fugă rapid pe sub tălpile adidaşilor. Ca să-l ţin pe loc, m-am repezit direct la porţile de control dintre noi.

Nu mai am nici bomboanele! mi-a strigat Dragonul şi-a înghiţit în sec. Crezi că mi le-a furat careva?

Atunci mi-am amintit cum mi-a alunecat prima oară mîna în hanoracul lui. M-am căutat în buzunarul stîng şi sub punga cu dropsuri am detectat dreptunghiul de carton care se lipise cumva de ea. Am izbucnit imediat în hohote.

Da, eu! abia am reuşit să articulez, întinzîndu-i biletul peste poartă. Hai odată că nu mai avem timp!

Dragonul a rămas o clipă cu ochii mari la mine şi cu buzele întredeschise. În cele din urmă a schiţat un zîmbet, şi-a ridicat geanta de pe jos şi s-a grăbit să ia biletul.

Mă fată, da' tu chiar ţi-ai luat jobul de *carterista* în serios! mi-a aruncat după ce-a ajuns lîngă mine, luîndu-mă de după umeri şi trăgîndu-mă spre scările rulante. Ce mai urmează? m-a întrebat. Vreo bancă, ceva?

25

El mundo al revés

¡Carterista! ¡Carterista! au strigat deodată mai multe glasuri din spatele nostru. *Shut up, just shut up, shut up!*[1] au protestat vocile subţirele din radioul care se auzea în tot aeroportul. Dragonul s-a întors imediat spre mine, cu faţa strîmbă de uimire. *We try to take it slow, but we're still losing control*[2], a continuat piesa, iar eu am ridicat din umeri, cu cea mai inocentă expresie pe figură. Din păcate n-am reuşit să-l conving. Iar ai furat, mă? m-a întrebat exasperat şi-am văzut că era cît pe ce să mă ia de mînă ca s-o rupem la fugă împreună. *I think I'm going crazy,* a mărturisit tipa de la Black Eyed Peas, *Trying to be your lady*[3].

Chiar atunci pe lîngă noi a trecut alergînd un ins mărunţel, în blugi spălăciţi, adidaşi de cauciuc şi pulover negru cu dungi albe orizontale. Din urmă l-au ajuns în faţa noastră doi uniformizaţi în bleumarin pe spatele cărora scria cu litere de tipar: *Seguridad.* L-au imobilizat şi-au început să-l caute prin buzunare, de unde au scos pumni de euro boţiţi, vreo cinci telefoane mobile şi-o cameră foto. *¿Cómo te llamas? ¿Tienes papeles?*[4] i-a strigat unul din poliţişti, iar hoţul a scuturat din cap că nu. L-am luat pe Dragon de mînă şi-am vrut să-l trag mai departe, dar parcă îngheţase cu ochii pe carteristul neidentificabil. Stai să vedem ce-i fac lu' ăsta, săracu', dacă tot avem timp berechet, mi-a strecurat. M-am uitat lung la el cîteva secunde înainte să-mi întorc privirea la mărunţelul chestionat de paznicii aeroportului.*¿De dónde eres?* îi striga de zor unul din poliţişti. Bulgaria, Bulgaria! a articulat în sfîrşit hoţul prins cu mobilele-n buzunare. *¿Y desde cuándo estás aquí?*[5] a venit imediat următoarea întrebare. De trei… trei… a început hoţul, cum pula mea le zice la luni… astea… *meses!*

Cînd l-am auzit am pufnit amîndoi în rîs. Poligloţi, bulgarii ăştia, nu glumă! mi-a aruncat Dragonul, urnindu-se în sfîrşit din loc şi trăgîndu-mă după el. Şi eu le-am mai zis la unii că-s din Bulgaria, a adăugat, iar fraierii chiar au pus botul. *That's why you don't believe my lies*[6], a explicat cu voce joasă un membru al trupei hip hop din oraşul îngerilor americani

---

[1] engl. *Taci, taci odată, taci!*

[2] engl. *Încercăm s-o luăm încet, dar tot pierdem controlul.*

[3] engl. *Cred c-o iau razna, Încercînd să fiu iubita ta.*

[4] span. *Cum te cheamă? Ai acte?*

[5] span. *De unde eşti?... Şi de cînd eşti aici?*

[6] engl. *Din cauza asta nu-mi crezi minciunile.*

decăzuţi. Numai că pe mine nu m-a prins niciodată poliţia, a continuat Dragonul imperturbabil, cu toate că era cît pe ce de vreo două ori. *Shut up, just shut up, shut up,* a repetat înciudată vocea blondei din difuzoare.

După ce-am ieşit din metrou – scoţîndu-ne sufletul cît am alergat pe două rînduri de scări rulante care abia se tîrau – ne-am repezit la ghişeul companiei la care ne rezervasem avionul, să plătim repede biletele şi să ne luăm codurile pentru îmbarcare. Dar am aflat de la un nenea cu faţa extrem de şifonată pe sub ochelarii cu rame groase că putem să ne relaxăm.

Cum era de aşteptat, ne-a informat funcţionarul – pe jumătate în spaniolă, pe jumătate într-un grai mioritic mai degrabă estic, deşi nu atît de evident ca al lui Bob Dylan sau al moldovencei de la magazinul Dragonului – *check-in*-ul nu se încheiase încă, desfăşurîndu-se la urma urmei ca orice *asunto rumano*[1]*:* mult prea încet şi fără spor. L-am întrebat cînd crede că decolăm şi-a ridicat senin din umeri, apoi s-a pus să ne listeze codurile. Funcţionarul ne-a avertizat că n-aveam să primim nici măcar locuri cu număr, spre stupoarea Dragonului, care n-a înţeles cum puteau fi atît de scumpe biletele dacă nu se ofereau condiţii minime de lux. Dacă ar fi ştiut că ceilalţi pasageri plătiseră măcar de trei ori mai puţin fiindcă şi le-au cumpărat din vreme, probabil ar fi fost în stare să ne amîne plecarea cu vreo lună-două. Noroc cu superoferta 2 în 1, care l-a mai calmat.

În orice caz, după ce-a plătit preţul unui bilet şi le-am luat pe-amîndouă am răsuflat uşuraţi şi-am început să traversăm sala către ecranul albastru de vizavi, pe care scria mare *Timişoara* şi-n faţa căruia erau aliniate vreo patru persoane. Mai aveam cîţiva metri pînă la coadă cînd s-a întîmplat incidentul cu bietul carterist poliglot, cu care-a empatizat atît de călduros Dragonul şi pe care l-au ridicat seguridaţii.

Cînd ne-am aşezat la rînd, în faţa noastră am descoperit un individ masiv, sub treizeci de ani, în haină neagră de piele, cu ochelari de soare pe cap şi lanţ gros de aur la gît, care-şi tot scotea blugii din fund. Era însoţit de un puşti abia ieşit din adolescenţă, dar tot plin de coşuri, cu şapcă pe cap şi mîinile înfipte adînc în buzunarele hanoracului larg, asemănător cu al meu, care dădea cîte-un picior unei genţi de voiaj uriaşe, cu o figură posomorîtă de parcă i se înecaseră starurile hip hop preferate în Atlantic, cînd li s-a prăbuşit avionul cu care traversau oceanul spre Europa. Auzi, bă văru-meu! a început însoţitorul lui, cu degetele încleştate pe cusătura materialului dintre fese. Ai grijă ce vorbeşti acasă, a continuat, că mamă-mea nu ştie că fac pe electricianu' pe-aici. Dacă ar auzi ar lua-o razna cu totul, că degeaba m-a ţinut la faculta aia particulară de rahat atîţia ani şi alte porcării.

Puştiul s-a încruntat la el pe sub cozorocul şepcii. Dar ce i-ai zis că faci? l-a întrebat sec. Ca să ştiu să-i povestesc acelaşi lucru.

[1] span. *treabă românească.*

Că-s impresar la o trupă rock de prin zonă, i-a răspuns imediat vărul superinventiv. *Shut up, just shut up, shut up,* s-a reluat refrenul piesei din difuzoare. Mi-a venit ideea cînd m-au chemat să pun nişte becuri pentru un concert şi-am văzut că impresarul e plin de mălai şi toată lumea se închină la el mai ceva ca la solistul trupei, futu-i.

Vărul cel mic l-a aprobat, dînd din cap cu tristeţe. M-am întors spre Dragon zîmbind şi-am descoperit că-i fixa şi el pe cei doi din faţa noastră, mai palid la faţă ca de-obicei.

Chiar aşa, frate, l-am întrebat, tu n-o să vrei să-ţi anunţi rudele că eşti în Timişoara?… Nu pe toate, am adăugat şovăitoare, cînd am văzut ce privire îmi aruncă. La vărul tău mă refeream, m-am explicat rapid. Sau i-a expirat interdicţia şi nu mai e în România?

Dragonul a oftat adînc şi nu mi-a răspuns imediat, şi-a pus mai întîi în spate rucsacul aproape gol, pe care-l transformasem în bagaj de mînă. A strîns din buze, m-a luat de după umeri şi s-a aplecat spre mine. Ba, i-a expirat şi s-a dus iar în Italia, mi-a spus aproape şoptit. Numai că s-a întors după nici un an, cu cătuşe la mîini, aşa că acum pot să mă duc să-l văd doar de după gratii. Mai are de stat destul de mult înăuntru.

Dar ce-a făcut, mă, a furat de prin casele italienilor? l-am întrebat, după ce-am îngurgitat informaţia, cu ochii mari. Că din ce mi-ai povestit avea potenţial de jefuitor!

Dragonul a schiţat un zîmbet şi mi-a şoptit mai departe: Nu, cică era prea mare bătaia de cap cu furatul. Adiţu a pus pe picioare o reţea de traficanţi de… fete, a articulat şi mai încet. *Shut up, just shut up, shut up,* s-au auzit din nou vocile subţiri din difuzoare. Atît de încet mi-a vorbit Dragonul, încît pentru o clipă am crezut că mi-a spus de fapt „pete" şi-am vizualizat o grămadă de saci de gunoi, plini cu rufe murdare, căraţi în toiul nopţii peste graniţe europene. Mai ales fete de la sat, a continuat Dragonul cu volumul ceva mai audibil. Le aburea că le găseşte de lucru prin birturi şi se duceau ca înecatele. I-a mers strună o vreme, pînă a omorît-o pe una în bătaie că nu-şi făcea treaba nici drogată. La un moment dat m-a chemat să-l ajut, chiar înainte să-l prindă. Bine că nu m-am dus, să mor eu! a comentat senin.

Stop the talking baby, Or I start walking baby![1] a încheiat din ce în ce mai încet vocea masculină de la Black Eyed Peas, iar eu am rămas cu ochii căscaţi pe fundul vărului impresar din faţa noastră, din care degetele lui groase au tras încă o dată turul blugilor.

Nicole, a reluat Dragonul, scoţîndu-mi şapca, netezindu-mi părul şi punîndu-mi-o la loc, aşezîndu-mi într-o parte cozorocul cu dolar deasupra. Ai început să te stresezi de-o vreme cînd auzi ce-ţi zic, nu? m-a întrebat, cu braţul înapoi în jurul umerilor mei.

Nu m-am clintit din loc, am căutat doar rapid o replică potrivită.

De ce să mă stresez? i-am răspuns cu voce egală, ridicînd ochii la el şi străduindu-mă să-i surîd. Nu, mă gîndeam de unde facem rost de planurile închisorii unde-i vărul tău, am

[1] engl. *Nu-mi mai spune, iubito, Că imediat fac paşi!*

continuat. Dragonul s-a încruntat uşor. Păi… trebuie să ţi le tatuezi în locul dragonului, m-am pus să-i explic, şi să dai o spargere ceva, ca să te bage şi pe tine înăuntru, exact cum a făcut E-Scofield în *Prison Break* ca să-l scoată pe frate-său. Cu planurile pe tine, vă apucaţi imediat de săpat tuneluri. Eu vă ajut să evadaţi cu ce pot de pe-afară, vă culeg cu maşina în ziua Z şi alte alea – pînă atunci poate-mi iau permisul de conducere. Dar să ştii că vă las baltă dacă aflu că te-ai dat bolnav ca să te combini cu doctoriţa aia drogată cu morfină de la infirmerie, cum a făcut Scofield! l-am ameninţat cu toată gravitatea.

Dragonul m-a ascultat rîzînd din ce în ce mai tare. Cînd am tăcut a vrut să se-aplece să mă sărute, dar chiar atunci din dreptul ghişeului din faţa noastră s-a auzit un ţipăt care ne-a îngheţat hormonii în glande. Douăşcinci?! a urlat o fătucă brunetă şi cîrlionţată, cu mîinile-n şolduri, cercetîndu-şi disperată valiza uriaşă de pe cîntar, în timp ce amicul ei – un individ în tricou portocaliu şi cu figură boţită de fotbalist la pensie – încerca s-o calmeze. Am bănuit că obiectul masiv şi întunecat depăşea greutatea maximă cumulată pentru care nu trebuia să plăteşti. Din cîte ştiam de la alte companii, preţul pe kilogram dacă depăşeai putea fi destul de usturător. Într-adevăr, individul din spatele ghişeului a informat-o pe fată că mai are de plată 50 de euro. Cînd l-a auzit, faţa i s-a întins în jos ca o bucată de caşcaval topit. Amicul ei a oftat din tot sufletul şi-a început să-i explice fetei că singura soluţie e să renunţe la poşeta roşie, lucioasă şi plină de fermoare pe care-o purta la subsuoară şi să-şi încropească un bagaj de mînă cu surplusul de kilograme într-un recipient mai mare.

A fost de acord pe loc. Ca atare, cei doi au coborît valiza de pe cîntar, au culcat-o pe jos în faţa ghişeului şi-au şi deschis-o. Fata s-a aşezat în genunchi, cu spatele la noi şi-a început să scormonească printre hainele care se întrezăreau. Marginea scurtă a bluzei roz bombon i s-a ridicat de pe şale, dezvăluind un tatuaj verde închis care proclama cu litere ascuţite: *GIGEL FOREVA*. A tras de pe fundul valizei o plasă mare cu fermoar, în carouri roşii şi albastre, a desfăcut-o, apoi a continuat scormonitul, selectînd lucrurile pe care să le transfere în noul ei bagaj de mînă. Pe podea au aterizat alandala pulovere, curele de blugi cu catarame imense, mai ceva ca ale Dragonului, punguţe din care s-au rostogolit încetişor cîteva ghemuri de lenjerie intimă – foarte posibil curată –, truse zornăitoare de sticluţe de ojă şi o revistă *Mujeres* – alt număr decît cel furat de mine în metrou. La un moment dat am rămas cu gura căscată cînd am văzut că fata trînteşte în vîrful mormanului vreo cinci pungi de cadouri cu zaruri, exact ca cele pe care nu mi le-a cumpărat Dragonul din magazinul moldovencei cu două nopţi în urmă. Din ele am urmărit ca-ntr-un *déjà vu* cum alunecă pe rînd alte obiecte extrem de familiare: un taur de coridă pe baterii, un telefon roşu în formă de pantof de flamenco, o pereche de castaniete cu piramide, un evantai care s-a desfăcut dezvăluind Statuia Libertăţii şi cîteva pachete de *turrón* – varianta tradiţională.

Gigel a tot încercat să-i adune obiectele grijuliu, dar nu făcea faţă ritmului în care fata le arunca din valiză. Abia cînd a golit-o pe jumătate s-a oprit, s-a uitat cînd la lucrurile scoase, cînd la cele rămase înăuntru, apoi i-a trîntit capacul şi s-a aşezat pe jos, începînd să bocească de-i sărea bluza roz de la Zara de pe ea. Gigel a vrut s-o ridice – Hai, mă Ralu, că ne vede lumea, a pledat fără succes, mai ştii peste ce cunoştinţe dai în aeroport? – dar fata i-a tras una peste mînă şi-a continuat să plîngă în hohote. Zi şi mie, a strigat la un moment dat, zi şi mie ce-o să fac în mizeria aia după şapte ani aici!

Hai, mă Ralu, a insistat Gigel, că trece şi criza asta, futu-i mama ei, şi după aia într-un an ne luăm apartament la Timi cu banii din căpşuni! Atunci mă-ntorc şi eu, termin faculta şi mai vedem. Dacă nu-mi găsesc de lucru acolo, închiriem casa şi ne-ntoarcem la căpşuni, *vale?*

Ralu s-a lăsat ridicată şi-a continuat să suspine, în timp ce-şi punea lucrurile înapoi în valiză. Lîngă mine, Dragonul a oftat adînc şi braţul i-a alunecat treptat de pe umerii mei.

Ce-i baiu, frate? l-am întrebat, ridicînd ochii la faţa lui, parcă şi mai albă ca înainte. Vrei şi tu la facultate pînă la urmă?

Dragonul a schiţat un zîmbet absent. Vreau la budă, m-a informat sec. Mie-mi spui? m-am gîndit cînd l-am auzit şi-am tresărit ca muşcată de-un păianjen. M-a văzut şi s-a încruntat la mine. Să mă asigur că nu s-au dezlipit banii sau ceva, a continuat apăsat, pe bune îţi zic. Crezi că am timp să trag o fugă?

Am dat din cap că da şi-n aceeaşi secundă parcă mi-a pus rucsacul în braţe, a lăsat geanta de voiaj jos şi s-a îndreptat cu paşi mari spre capătul sălii. Am rămas cu ochii după el pînă a dispărut, frămîntînd cureaua rucsacului. Ca să nu mă gîndesc la relaţia lui furtunoasă cu *turrón*-ul instant şi la ce-ar trebui să fac eu în legătură cu asta – sau nu –, m-am decis s-o urmăresc pe Ralu refăcîndu-şi valiza şi selectînd obiectele pentru bagajul de mînă. M-am întors spre ea exact cînd a cules de pe jos pachetele de *turrón* autentic şi pentru o clipă mi-a venit să-nchid ochii, numai să n-o mai văd. Am strîns de cîteva ori din pleoape, mi-am pus rucsacul pe umărul drept şi mîna stîngă în buzunarul hanoracului, unde-am găsit imediat noul meu desert preferat. Am desfăcut uşor nodul pungii, am scos din ea palmate două dropsuri şi le-am aruncat pe gît fără să clipesc.

Lui Ralu i-au mai trebuit vreo cinci minute să-şi distribuie greutatea din bagaje, după care a primit rapid permisul de îmbarcare, fără costuri suplimentare. Am mutat geanta Dragonului mai în faţă cu vîrful adidasului şi – cum făcusem de nenumărate ori pînă atunci – m-am zgîit spre capătul sălii să văd dacă nu apare. Nici gînd. La ghişeu era acum o femeie mărunţică şi stafidită foarte, de vreo 80 de ani, îmbrăcată toată în negru, cu nişte şuviţe albe şi subţiri ca pînzele de păianjen, care-i tot scăpau de sub baticul înnodat sub bărbie. Era însoţită de un malac chelbos, cu trei capete mai înalt decît ea şi de vreo şase ori mai lat, cu ochelari

negri pe nas – în ciuda luminii artificiale dinăuntru şi-a faptului că afară soarele nu răsărise încă, deşi ceaţa se disipase aproape de tot.

Ce să-ţi aduc dacă mă mai întorc? l-a întrebat puştiul pe vărul electrician, care a ridicat din umeri în primă fază, apoi a căzut adînc pe gînduri, cu degetele pe turul pantalonilor.

Zi-i lu' mamă-mea să-mi facă nişte gomboţi cu prune dacă are chef, i-a aruncat în cele din urmă, înaintînd în spatele lui la ghişeu.

Dragonul n-a apărut nici după ce impresarul închipuit şi vărul junior au dispărut din faţa mea. Dacă şi lui îi place să se ascundă în baie cu orele, mi-am spus oftînd, clar e bărbatul vieţii mele. Bine că avem două băi la Ghiroda şi n-o să ne certăm care stă mai mult încuiat. Am avansat la ghişeu şi i-am înregistrat bagajul pe numele meu, ca să cîştigăm timp. În spate nu mai aveam decît o familie cu mama, tata şi doi copii de liceu – toţi bosumflaţi mai ceva decît Ralu şi cu un munte de bagaje – şi-un individ bărbos, în pantaloni de trening şi cu privire de ucigaş în serie, cu care-o fixa pe însoţitoarea lui, o tînără cu picioare ca de barză în cizmele mulate, deasupra genunchilor, într-o fustă abia întrezărindu-se de sub haina de blană.

Mi-am luat permisul şi m-am îndreptat încet spre celălalt capăt al sălii, unde dispăruse Dragonul. M-am oprit în faţa toaletei pentru bărbaţi şi-am studiat cîteva clipe uşa închisă, pe care trona semnul: , întrebîndu-mă ce să fac. Mi-a trecut prin cap să merg direct să mă îmbarc, dar mi-am alungat pe loc gîndul ăsta. Cum era să-l las singur acolo, frate?

Imediat în dreapta încăperii cu diavol mascul, la distanţă egală faţă de toaleta femeilor – a cărei uşă era evident împodobită cu un semn similar: –, era un panou publicitar plin de feţe de copii, făcînd reclamă la un serviciu de transfer de bani. Am citit uşor amuzată sloganul în spaniolă: *Su felicidad es tu grande ilusión*[1], tradus mai jos în română ca: *Fericirea lor este marea ta iluzie,* apoi şi-n arabă – deşi n-aveam nici cea mai vagă idee dacă şi-n varianta asta se strecurase vreo greşeală de interpretare.

Los mejores españoles, a strigat un băiat solid, roşu tot la faţă, trîntind de perete uşa de la toaleta bărbaţilor şi păşind afară, urmat de un coleg roşcovan şi plin de pistrui, *los mejores españoles son los marroquís*[2]. M-am ridicat pe vîrfuri şi m-am iţit în spatele lor, dar n-am reuşit să văd mare lucru. *Y los colombianos,* a adăugat îmbujoratul, *y los ecuatorianos, y los búlgaros, y los georgianos,* a încheiat convins, fixîndu-mă şi aruncîndu-mi un rînjet cît toate

[1] span. *Fericirea lor este idealul tău măreţ.*

[2] span. *Cei mai buni spanioli sînt marocanii.*

zilele cînd a ajuns în faţa mea. Din difuzoarele aeroportului a început o piesă pop cu ritm alert, iar individul a şi început să dea din cap după ea.

¿Y los rumanos? l-a întrebat pistruiatul.

¡No, hombre, anatema! a protestat amicul lui, ridicînd chiar braţele încrucişate, cu pumnii strînşi, exact în faţa mea. *Ya empiezo a entender, Las cosas importantes aquí*[1]*,* a cîntat o voce masculină din difuzoare.

Cei doi s-au îndepărtat încet şi m-am încruntat pe urma lor, studiind ce se mai întîmplă la *check-in.* Din fericire, familia bosumflată nu terminase de cîntărit bagaje, dar nici mult nu mai avea. Am tras aer adînc în piept, mi-am băgat părul sub şapcă, mi-am lăsat cozorocul pe ochi şi m-am uitat repede în jur, să-mi dau seama dacă nu mă vede cineva. M-am repezit la uşa toaletei pentru diavoli masculi şi-am deschis-o hotărîtă.

Después de mucho tiempo aprendí, a urlat vocea din difuzorul pus chiar lîngă pisoare, *Que hay cosas que mejor no aprender*[2]*.* Am răsuflat uşurată să constat că înăuntru era un singur individ care urina cu spatele la mine. Am cercetat pe rînd cabinele goale, cu uşile în lături, cu excepţia ultimei care era închisă. *El colegio poco me enseño*[3]*,* a continuat piesa de la radio. Am tras cu urechea înăuntru, dar nu se auzea nimic. Între timp, individul de la pisoar şi-a încheiat prohabul şi-a ieşit fără să se spele pe mîini.

Am bătut timidă la uşa cabinei. N-am primit nici un răspuns. *Ruinas... ¿no ves que por dentro estoy en ruinas?*[4] a strigat cîntăreţul spaniol din difuzor. O fi dezafectată, mi-am spus, fiindcă a căzut bazinul peste toaletă şi s-au făcut praf amîndouă. Am păşit înapoi şi m-am aplecat din ce în ce mai tare, încercînd să disting ceva pe sub uşă. Nimic, nici măcar ruinele toaletei. M-am aplecat şi mai mult, pînă am ajuns să mă uit aproape invers. În cîmpul vizual mi-a pătruns brusc adidasul drept al Dragonului, cu felina roşie de firmă încordată din toţi muşchii pe limba scoasă deasupra pantalonilor.

M-am ridicat brusc şi-am şi păşit în faţă, cu gîndul să bat din nou. Toaleta diabolică a început să se învîrtă cu mine şi-n aceeaşi clipă s-a deschis uşa cabinei. Dragonul a rămas cu gura căscată cînd m-a văzut, apoi a pufnit în rîs. Ce faci în budă la băieţi, mă? m-a întrebat printre hohote, punîndu-mi braţele pe umeri şi apropiindu-şi faţa de a mea.

Am încercat să mă concentrez ca să opresc baia din rotaţie, l-am studiat cu toată atenţia de care am fost în stare şi-am răsuflat uşurată. Arăta supernormal, nici nu mai era aşa palid, doar se smîrcîia încontinuu, ca şi cum îi venea să strănute, şi tot înghiţea în sec. L-am

---

[1] span. *Deja încep să înţeleg, Lucrurile care contează aici.*

[2] span. *După mult timp am învăţat, că sînt lucruri pe care e mai bine să nu le înveţi.*

[3] span. *La şcoală am învăţat prea puţin.*

[4] span. *O ruină… nu vezi că înăuntru sînt o ruină?*

mîngîiat cu vîrful degetelor pe obraz şi pe buzele fierbinţi şi i-am schiţat un zîmbet. Am o criză de identitate, frate, i-am spus serioasă, cum îmi cam plac mie fetele nu mai ştiu dacă –

Am tăcut cînd Dragonul a început să mă sărute apăsat, căutîndu-mi limba cu a lui şi trăgîndu-mă aproape de el. *No sé si el mundo está al revés, O soy yo el que está cabeza abajo*[1], am auzit ca prin vis vocea urlătoare din difuzor şi-am fost convinsă că de fapt se învîrte cu noi nu doar toaleta, ci tot aeroportul, ba chiar toată Comunitatea Valenciană, şi continentul întreg. Ei, cum îi cu ID-ul? m-a întrebat Dragonul în şoaptă cînd s-a oprit.

L-am privit ameţită. E-n rucsac, i-am răspuns repede, împreună cu actele tale false. Eu m-am *check-in*-uit, am continuat, arătîndu-i permisul de îmbarcare. Hai şi tu că acuşi trebuie să ne urcăm în avion şi se-nchide ghişeul.

Dragonul m-a privit încruntat şi-atunci zîmbetul mi-a pierit de pe buze. Nicole, mi-a spus încet, fără să se clintească din uşa cabinei. Am stat şi m-am gîndit, a murmurat, parcă mai mult pentru el.

Cînd l-am auzit m-au trecut toate apele. Pentru o clipă mi-a fulgerat prin minte c-ar fi fost mai bine dacă bomboanele thailandeze ar fi fost injectabile, aşa şi-ar fi făcut efectul mult mai repede. I-am luat braţele de pe umerii mei. Hai să mergem, i-am spus, că se face tîrziu.

Stai, m-a oprit, prinzîndu-mă cu amîndouă mîinile şi fornăind uşor. Stai să-ţi zic, a adăugat încet, fixîndu-mă cu ochii tulburi, pe care pupilele uriaşe erau ca două găuri negre, pline cu vid. Am încremenit cu privirea la el, simţind cum mi se pune un nod din ce în ce mai mare în gît. M-am gîndit că nu-i chiar *fair*, a început Dragonul, să-ţi pun tot rahatul ăsta în braţe aşa dintr-odată. Cred că ar fi mai bine să te duci tu –

Nu mă duc nicăieri fără tine, l-am întrerupt, iar vocea mi-a sunat în urechi de parcă venea de la mare distanţă. Numai hai odată că-i tîrziu, am continuat, şi l-am şi apucat de mînă. Nu s-a urnit din loc şi-a trebuit să-l trag. Hai că ţi-am trimis deja bagajul la cală, am insistat, l-am pus pe numele meu. Aşa că trebuie să vii, ce te faci fără cuţit? Vrei să ţi-l expediez înapoi cu autocarul nespălaţilor, să ţi-l şutească vreun *carterista gitano?*

Dragonul a zîmbit, dar n-a mai comentat. S-a lăsat dus de mînă cuminte afară din toaletă, pînă la ghişeul acum pustiu cu excepţia funcţionarului. I-a înmînat actul de identitate fals, iar eu m-am încordat cîteva secunde cît uniformizatul l-a studiat atent. Dar m-am relaxat imediat cînd i l-a întins înapoi împreună cu permisul şi i-a mormăit doar un: *¡Buen vuelo!*[2]

Am traversat încet aeroportul şi-am ajuns la poartă. În faţa noastră era un bătrînel în costum de stofă gri, gesticulînd frenetic şi tot încercînd să treacă de agentul în uniformă bleu şi de-o tînără cu un bebeluş în braţe – probabil fiica şi nepotul. Agentul i-a arătat de multe ori

[1] span. *Nu ştiu dacă lumea e invers, Sau eu stau cu capul în jos.*

[2] span. *Zbor plăcut!*

semnul: , care – am aflat din ce-i spunea bătrînelului – înseamnă că nu-i voie prin detectorul de metale cu stimulator cardiac. Posesorul dispozitivului susţinea sus şi tare că-n prospectul aparatului scrie că nu-l afectează detectoarele standard. În cele din urmă, au ajuns la un compromis, în sensul că agentul l-a scanat cu detectorul manual pe tot corpul, numai în zona pieptului nu, şi l-a lăsat să treacă ocolind porţile care simţeau metalul.

A fost rîndul nostru şi l-am împins pe Dragon în faţă, dîndu-i şi rucsacul, să fiu sigură că nu-i vine vreo idee deşteaptă dacă rămîne în urma mea. Mi-am ţinut respiraţia cît a trecut prin detector şi evident că a ţiuit ca naiba. S-a oprit pierdut pe partea cealaltă, a încercat să se întoarcă, dar agentul nu l-a lăsat. L-a scanat rapid, de sus pînă jos cu detectorul manual, care a început să piuie imediat ce a coborît de mijlocul Dragonului. Pistolul organic, m-am gîndit în mod absurd pentru-o clipă. Dar nu, era catarama cu *Death Row Records,* pe care agentul i-a făcut semn s-o scoată şi să treacă din nou. Dragonul şi-a desfăcut ascultător cureaua şi-a tras-o afară, lăsîndu-i-o agentului. A păşit prin detector ţinîndu-şi cu o mînă pantalonii, să nu-i alunece în vine. Am strîns pumnii şi mi-am dorit să nu mai ţiuie măgăoaia. O secundă mai tîrziu, Dragonul era pe partea cealaltă, adunîndu-şi lucrurile.

Cînd mi-a venit rîndul, am trecut prin detector cu pantalonii strînşi în mînă – între timp, m-am autosesizat şi mi-am scos centura pe-a cărei cataramă scria cu litere metalice *CRAZY.* Din păcate şi la mine au ţiuit porţile şi mi-a fulgerat prin minte că e din cauza pastilelor din buzunarul stîng, de parcă ar fi fost suplimente cu fier şi magneziu. Dar la scanarea manuală s-a dovedit că e buzunarul drept, din care mi-am scos uimită jocul furat în metrou. Agentul mi-a zîmbit călduros şi mi-a făcut semn să mă duc mai departe, fără să mă pună să mai trec o dată. Probabil pentru că arătam ca o fată obişnuită.

Mi-am strîns la loc cureaua în sala de îmbarcare, plină de oameni tropăitori, cu ochii pe geamul după care tocmai întorcea avionul. Am găsit cu greu două scaune libere, chiar lîngă Ralu, care continua să suspine cu un şerveţel în mînă, fără poşeta roşie, dar cu paporniţa burduşită între picioare. Dragonul şi-a pus braţul în jurul umerilor mei, dar n-a zis nimic, doar şi-a mai tras nasul de cîteva ori şi-a răsuflat pe gură, strîngînd des din pleoape.

O să fie ok, frate, i-am spus hotărîtă, o să vezi că ne descurcăm împreună.

Nu mi-a răspuns, în schimb s-a strîns şi mai mult lîngă mine, de parcă se transformase într-adevăr într-un animăluţ exotic rătăcit în mijlocul civilizaţiei, şi s-a smîrcîit din nou, mai tare ca pînă atunci. Aerul condiţionat, m-am gîndit, acoperindu-mi cu palma urechea stîngă dinspre el, în care mi se părea că-mi suflă curentul. Dar în clipa următoare mi-am dat seama că nu se mai poate să mă amăgesc cu asta. Dacă m-am decis să-l scot din budă şi să-l iau

acasă e-n grija mea, mi-am spus, luînd mîna de la ureche şi ascultîndu-l în continuare cum îşi trage nasul.

Deodată m-am trezit cu Ralu suspinînd peste mine şi întinzîndu-i Dragonului un pachet de şerveţele. *¿Quieres pañuelo?*[1] l-a întrebat.

Cîteva secunde, ne-am uitat amîndoi la celofanul gălbui ca la un aparat portabil futurist, căruia nu-i înţelegeam utilitatea. Dragonul a pufnit în rîs, i l-a luat din palmă şi-a scos un şerveţel, după care i l-a dat înapoi. *Gracias,* i-a spus tare, să fie sigur că-l aude în rumoarea din sală, schiţînd un zîmbet în direcţia ei şi ridicînd o sprînceană.

De nada, i-a replicat imediat Ralu, smiorcăindu-se şi rînjindu-i printre lacrimi.

Mi-am înghesuit cotul stîng în el, pipăind prin hanorac teancurile de bancnote pînă am găsit un spaţiu între ele. L-am lovit cît de tare am putut, iar Dragonul a icnit şi mi-a întors o privire revoltată. *Gracias,* da? i-am mimat cît de serioasă am putut, dar în secunda următoare ne-am pus amîndoi pe rîs. Chiar, cum e cu explozibilul de pe tine? l-am întrebat în şoaptă.

Mi-a răspuns că e ok şi s-a şters la nas cu şerveţelul. Numai că mor după o ţigară, mi-a mărturisit amărît după aceea, fixînd unul din multele semne cam macabre care împînzeau aeroportul:

. Să nu-mi zici că nu mai pot să fumez pînă-n România, a continuat Dragonul, că-mi bag pula-n el de zburat!… Hai mă Nicole, nu pot să trag nici un fum?! a exclamat cînd s-a convins că ghicise, iar acum nu era indicat să tragă o fugă la *cafetería,* pentru că putea să înceapă îmbarcarea în orice moment. În cîteva ore o să fac cu nervii, a adăugat nemulţumit, deja îmi rod unghiile, să mor eu. Cu ce pula mea să înlocuiesc ţigările ca să nu mă gîndesc la ele? În minte mi-au venit imediat gumele de mestecat cu striaţii – numai că ele rămăseseră sub maimuţe, în valiza uitată în metrou.

¿Turrón? ne-a oferit senină Ralu, întinzînd peste mine pachetul desfăcut. Dragonul a rînjit şi-a vrut să rupă o bucată, dar cînd să atingă celofanul i-am mai tras un cot în coaste.

N-ai voie cu *turrón* în avion, i-am aruncat la bîză fetei, care imediat a făcut ochii mari şi mi-a cerut explicaţii. Am lămurit-o serioasă că mai nou sînt interzise şi alimentele, ca şi apa sau orice alt lichid. M-a ascultat revoltată, apoi a scos din plasă restul de dulciuri şi s-a repezit să le distribuie la călătorii din jur, rugîndu-i să le mănînce pe loc. Stai, frate, c-am glumit! am strigat la Ralu, dar nu m-a auzit, iar Dragonul m-a oprit cînd am vrut să mă ridic după ea: Dă-o-n pula mea de bocitoare proastă!

Am rămas cu pachetul desfăcut, din care ne-a oferit iniţial, pe genunchiul meu stîng unde-l abandonase. Ne-am uitat amîndoi lung la el. Am înghiţit în sec şi mi-am dat seama că,

[1] span. *Vrei un şerveţel?*

oricît mi-ar fi de poftă, n-aş putea lua acum nici o bucăţică, chiar dacă n-am mai mîncat efectiv de vreo două zile. Aşa pastile de slăbit eficiente! mi-a trecut prin cap şi pentru o clipă chiar m-am bucurat la gîndul ăsta.

Îl dăm la alţii, *vale?* m-a consultat Dragonul, strîngînd din buze şi luîndu-mi alviţa în celofan de pe picior. Las' c-avem noi *turrón*-ul nostru, nu ştiu ăştia ce-i bun, a adăugat, făcîndu-mi cu ochiul şi aplecîndu-se să mă sărute.

E-Spiderman a mai avut un rendez-vous decisiv cu Venom după ce-am decolat în sfîrşit, nu fără oarece turbulenţe – însă nu din cauza vremii, ci a Dragonului. Totul a decurs perfect normal cît am traversat tunelul lung – pînă la cele două stewardese care ne-au întîmpinat în uşă cu zîmbete lăţite pe figuri, în uniforme bleumarin, de reverele cărora aveau prinsă cîte-o insignă cu avion decolînd – cu excepţia faptului că am devenit brusc parcă şi mai alertă ca pînă atunci, din cauza noii porţii de bomboane.

L-am tras pe Dragon de mînă superîncîntată. În sfîrşit o să zbori pe bune! i-am zis după ce ne-am găsit două locuri. Mi-a aruncat un rînjet emoţionat şi-a urmărit instructajul stewardesei subţirele, toată numai cîrlionţi, cu părul pînă la coate, prins într-o clamă instabilă.

Femeia ne-a explicat cu gesturi robotice cum se pune vesta de salvare şi se fixează masca de oxigen, iar Dragonul s-a încruntat la ea din ce în ce mai tare. Pe spătarul scaunului din faţă s-a căţărat încet, ca un pui de cimpanzeu, bebeluşul de la poartă – nepotul bătrînului cu stimulator cardiac –, fluturînd cruciuliţa de aur cu Isus pe ea atîrnîndu-i de brăţara pe care o purta la încheietura stîngă. Oare de unde-o ştiu pe asta? s-a întrebat Dragonul, mai mult pentru sine, cu ochii pe stewardesa cîrlionţată.

Am studiat-o şi eu mai atentă pe femeia care tocmai îşi scotea vesta de salvare cu mişcări ferme de stripteuză. Poate ai fost cu ea, frate, şi-ai uitat, i-am sugerat pe un ton ironic. Copilul m-a privit grav, cu ochii bulbucaţi, dar a dispărut brusc, tras înapoi de mîna mamei.

Dragonul a pufnit în rîs cînd m-a auzit, clătinînd hotărît din cap. Pe asta chiar aş fi ţinut-o minte! a exclamat, măsurînd-o de sus pînă jos pe femeia care traversa coridorul dintre scaune cu acelaşi zîmbet robotic pe buzele pline, dezvelind un set de dinţi perfecţi, ca să verifice dacă ne-am încheiat centurile cînd s-a aprins semnul: .

Din păcate nivelul de entuziasm al Dragonului a scăzut vertiginos cînd am decolat. S-a cam albit la faţă şi a început să transpire imediat ce avionul şi-a uruit prelung roţile pe pistă, iar după ce ne-am desprins de pămînt a părut că e pe cale să leşine de-a binelea. La început nu mi-am dat seama ce are, m-am gîndit că e doar emoţionat, cum n-a mai zburat niciodată. L-am prins de mînă şi-am închis ochii, să mă bucur cu el de efectul pe care l-am simţit în stomac de

fiecare dată cînd am mers cu avionul – asemănător cu cel al unui lift în urcare, numai că mult amplificat. Dar am ridicat imediat pleoapele cînd mi-a strivit degetele între ale lui, apăsîndu-mă cu inelul de aur alb în palmă. L-am descoperit fixîndu-mă ca un căţel speriat de-o lanternă, tot înghiţind în sec şi răsuflînd zgomotos.

Ce-i baiu? l-am întrebat, făcînd ochii mari, dar nu mi-a răspuns, şi-a pus doar mîna pe frunte şi s-a strîmbat, exact cînd ne ridicam mai cu spor. Mă, să ştii că ai rău de avion! am înţeles în sfîrşit şi am început să rîd cu poftă. Tocmai tu, care de cînd erai mic –

Ei, am o pulă! m-a întrerupt Dragonul, cu voce răguşită. Îs doar obosit, că n-am mai dormit de-alaltăieri şi s-au întîmplat atîtea între timp.

Da da, eşti obosit, l-am îngînat amuzată, vezi că ai pungă în buzunarul scaunului din faţă dacă vrei să vomiţi. Şi-am tras de materialul strîns cu elastic să-i arăt.

Aş vomita eu dacă aş avea ce, a murmurat Dragonul, lăsîndu-şi ceafa pe spătar şi înghiţind zgomotos de cîteva ori. Nu pot să mă duc la budă acum, nu? m-a întrebat încet.

Nu, frate, i-am răspuns, stai să ajungem în aer, cînd se stinge semnul cu centura.

Ca să se mai liniştească, i-am spus să respire adînc şi să soarbă din apa oferită – cu voce aşa de groasă încît prima oară am crezut că-i masculină – de colega stewardesei pe care merita s-o ţii minte. Astălaltă nu i s-a mai părut aşa interesantă, poate din cauza tenului încărcat şi măsliniu şi-a damfului de tutun stătut, care ne-a învăluit imediat ce ne-a întins păhărelele de plastic, făcîndu-mă şi pe mine să înghit în sec.

În orice caz, Dragonul s-a mai înviorat după cîteva guri de apă. Atunci m-am pus să-i arăt pe geam cum se micşora oraşul din ce în ce mai mult sub noi. Cînd l-a văzut s-a înseninat la faţă şi-a început să zîmbească, deşi chinuit. Sub ochii noştri s-a ridicat treptat din mare un soare din ce în ce mai alb, luminînd toată coasta ca un reflector. În primă fază, Dragonul s-a aplecat peste mine şi-a încercat să-mi identifice clădirile pe care mi le arătase de la *street view* acum nici patru zile, cînd m-a adus prima oară la Valencia cu maşina. Dar sub noi, casele se făceau din ce în ce mai mici, ca şi cum pămîntul intra la apă, doar albia secată a rîului a rămas conturată clar, şerpuind verzuie prin labirintul din jur, devenit indistinct.

Aşa că Dragonul a tăcut destul de repede, cu mîna pe a mea, cu zîmbetul abia schiţat pe buze, cu ochii pe portul colorat, plin de docuri subţiri care întrerupeau suprafaţa aparent încremenită a apei, de un bleumarin la fel de închis ca spaţiul cosmic spre care urcam în viteză, deşi din păcate n-aveam cum s-ajungem pînă la el. Ne-am ridicat însă măcar deasupra norilor şi-atunci Dragonul a făcut ochii şi mai mari. Parcă zburăm peste Polul Nord, să mor eu, mi-a spus uimit, cercetînd atent întinderea pufoasă care se întrezărea prin gemuleţul îngust şi cam soios şi tot strîngîndu-mă de mînă.

În scurt timp s-a stins cu un clinchet semnul pentru centura de siguranţă, iar Dragonul a tresărit, şi-a desfăcut catarama şi-a dat să se ridice. L-am prins repede de încheietură.

Chiar trebuie să te duci acum? l-am întrebat cu voce scăzută.

S-a încruntat cînd m-a auzit, dar s-a oprit, cu muşchii braţului încordaţi sub palma mea. Hai că vorbim cînd mă-ntorc, *vale?* mi-a răspuns cam şoptit.

Am oftat, dar l-am lăsat să plece. Vizavi de noi se aşezase băbuţa în negru, care-şi tot aranja şuviţele ca nişte pînze de păianjen sub batic. S-a uitat o vreme pe geam, apoi a scos din plasa de stofă cadrilată un ghem de lînă galbenă şi nişte andrele de plastic şi-a continuat să împletească cu toată concentrarea la fularul sau puloverul pe care-l începuse probabil în aeroport. O fi străbunica lui Spiderman, mi-am spus amuzată. Numai să nu fi băut vreo cafea, altfel o să i se deşire urzeala. Lîngă ea stătea criminalul în serie, care ne-a tot aruncat priviri cu subînţeles, cînd mie, cînd ei, după care s-a lăsat pe spătarul scaunului şi-a închis ochii. Cînd i-am văzut şi lui căştile atîrnînd din urechi mi-am amintit de jocul din metrou.

L-am scos din hanorac, l-am pornit apăsînd lung pe butonul *POWER* şi imediat l-am trimis pe Spiderman să-l caute iar pe Venom. N-a fost prea simplu de găsit, a trebuit să traverseze nişte subterane mocirloase rău, în care i se cam încleia pînza. Pe traseu m-am ridicat de cîteva ori să mă uit dacă nu apare Dragonul, dar nici urmă de el. N-a venit decît după ce-am reuşit să-l aduc pe Spiderman la suprafaţă, exact în camera unde-l găsisem prima oară. Arăta mult mai bine – Dragonul, nu supereroul –, liniştit şi zîmbăreţ, mai ceva ca în după-amiaza cînd ne-am cunoscut.

Cum e cu pericolul de explozie, frate? l-am întrebat, ducîndu-l pe Spiderman spre uşa dincolo de care eram acum pregătită să-l întîmpin pe antieroul prietenos.

Sub control, mi-a răspuns Dragonul.

Păienjenică a pus mîna pe clanţă. Am apăsat pe tasta din dreapta şi uşa s-a deschis cu un scîrţîit. Şi *turrón*-ul? am adăugat calmă. Urîtul în costum negru şi-a făcut imediat apariţia în prag. Dragonul a tăcut în continuare lîngă mine, iar Spiderman i-a întins lui Venom o mînă, fără să-l mai umple de pînze. Am ridicat privirea din joc şi l-am găsit pe Dragon zîmbind, cu ochii pe nămeţii de nori pufoşi de-afară.

Ce fain îi şi zburatul ăsta, mi-a spus extaziat. Parcă stăm pe loc, să mor eu. De fapt, eşti sigură că nu s-a oprit avionul? m-a întrebat repede, prefăcîndu-se îngrijorat. Cînd s-a uitat la mine i s-a topit zîmbetul pe faţă. Am strîns din buze şi m-am întors la jocul meu. I-am descoperit cu stupoare pe Spiderman şi Venom îmbrăţişaţi în mijlocul camerei.

Uite care-i treaba, a început Dragonul. Cu mine n-a avut nimeni răbdare niciodată, în afară de Robin, dar el nu se pune fiindcă eram la spital şi ăsta era jobul lui. Zic de femei.

Eroul şi antieroul au părăsit împreună clădirea. I-am îngheţat puţin apăsînd pe pauză şi din *Help* am aflat că noua misiune a lui Păienjenică este să descopere unde se produce veninul şi să-l infiltreze pe Venom în fabrică să oprească producţia – urîtul era destul de înveninat ca să nu-l deranjeze aburii, care l-ar fi infectat pe Spiderman pe loc.

Aşa, spune mai departe, l-am îndemnat pe Dragon. Cei doi s-au căţărat împreună pe nişte blocuri turn şi de-acolo i-am tot plimbat aiurea prin oraş pe pînza eroului, în speranţa că o să dau de fabrică.

Femeile n-au înţeles niciodată că nu pot să mă las de azi pe mîine, a continuat Dragonul. E… complicat. Spiderman cu Venom în cîrcă a coborît pe-un fir, cu capul în jos, pînă în faţa unei clădiri imense pline de briz-brizuri, în care-au intrat împreună. Era un fel de *squat* de mutanţi.

Spune că te-ascult, i-am aruncat Dragonului. Habar n-aveam ce caută eroii mei acolo.

Păi, dacă te laşi deodată, a reluat Dragonul şovăitor, ţi-e rău de mori o vreme. În prima încăpere era unul extrem de muşchiulos, cu pielea dintr-un fel de folie de aluminiu. Ăsta a vrut să mi-l bată măr pe Spiderman, abia am scăpat de el. Păienjenică a mers mai departe pe urmele lui Venom, şchiopătînd de zor. E bine să nu fii singur în faza asta, mi-a spus Dragonul, că cine ştie ce ajungi să faci. E important să aibă cineva grijă de tine. În a doua încăpere era alt metalizat, numai că ăsta avea şi nişte aripi oribile din fier.

Dragonul mi-a scos şapca de pe cap, mi-a dat părul după ureche şi s-a aplecat să mă gîdile cu buzele pe tîmplă. Continuă, i-am şoptit. Înaripatul părea de treabă, le-a explicat băieţilor mei că de fapt numai Spiderman poate să oprească producţia de venin.

Dar chiar dacă treci de răul fizic, mi-a zis Dragonul repede, respirînd călduţ lîngă urechea mea, după aia oricum stai tot timpul şi te gîndeşti ce fain ţi-era înainte să te laşi. Cred că asta e cel mai greu de explicat, fiindcă dacă n-ai trecut prin ceva asemănător n-ai cum să înţelegi, ţi se par doar nişte abureli. Ca să ajungă să închidă robinetul de venin, Păienjenică trebuia să îmbrace costumul negru al urîtului, fiindcă numai în el putea să reziste la aburii otrăviţi. Din cauza asta cele mai multe tipe pur şi simplu n-au avut răbdare, a adăugat Dragonul, m-au lăsat baltă în secunda doi, pentru că nu înţelegeau care-i faza cu… *turrón*-ul. Bine, au fost cîteva pe care… în fine, nu s-a terminat prea drăguţ nici cu ele. Vezi Tatiana. Problema era că pentru Spiderman costumul ăla de rahat avea un mic-mare dezavantaj. După ce că-i era cam larg, mai era şi infectat cu o doză de venin, şi nu se ştie cum avea să reacţioneze la el. Aşa că dacă n-ai o motivaţie destul de tare, mi-a explicat Dragonul, la un moment dat îţi bagi pula şi-o iei de la capăt cînd nu mai rezişti.

Aha, am murmurat, deci e chestie de motivaţie. Instrucţiunile înaripatului au început să se deruleze mai rapid în sus pe ecran. M-am străduit să le urmăresc.

Mda, m-a aprobat Dragonul încet, şi de nervi, şi de voinţă. Dar literele mi se scurgeau prin faţa ochilor ca o apă, nu mai reuşeam să disting din ele decît sintagme disparate, care nu făceau prea mult sens: *too weak to fend, self-sacrifice, return to normal*[1].

Şi tu n-ai nici de unele, frate? l-am întrebat, apăsînd pe pauză. Misiunea de salvare a lui Spiderman mi se părea deodată complicată rău, de la schimbatul de costume cu urîtul la umblatul de nebun prin fabrica de venin. Nu mai aveam răbdare să-mi plimb eroul aiurea prin cine ştie ce decoruri fără noimă. Ce simplu fusese jocul ăsta în metrou!

Dragonul nu mi-a răspuns imediat. În schimb, s-a tras de lîngă mine şi-a ridicat din umeri, cu ochii pe marea de nori de-afară. Nu-i aşa de simplu, mi-a spus într-un final.

De pe scaunele din faţă, bebeluşul a început să scîncească. Maică-sa i-a îngînat imediat abureli care să-l calmeze. Adică vorbe. Taci cu mama şi aşa mai departe. N-au avut nici un efect în primă fază, pentru că volumul scîncetelor a crescut progresiv timp de cîteva minute, pînă cînd femeia a ţipat la copil: Taci odată! Instantaneu s-a făcut linişte.

Am oftat adînc şi l-am luat pe Dragon de mînă. Avea palma transpirată şi nu m-a strîns înapoi. Ok, i-am spus, mi-ai explicat în mare… mecanismul. Dar mie nu mi-e clară o chestie.

Numai una? mi-a tăiat-o scurt, fără să mă privească. I-am dat drumul la mînă şi m-am întors spre geam. Peste cîteva secunde s-a aplecat peste mine şi şi-a trecut degetele prin părul meu. *Disculpe,* Nicole, mi-a murmurat, plimbîndu-şi răsuflarea fierbinte pe obrazul meu stîng. Mi-am ridicat faţa spre el şi ne-am sărutat din vîrful buzelor, abia atingîndu-ne. Zi-mi care-i problema, mi-a şoptit apoi.

Păi… din cum povesteşti, i-am spus, mie nu mi-e clar dacă vrei să te laşi sau nu. Şi de ce. În ambele cazuri.

Pe moment, Dragonul a rămas fără replică. Adică n-ai înţeles nimic! m-a completat după aceea, destul de tare. Ucigaşul în serie de vizavi a tresărit prin somn, iar băbuţa s-a încruntat la noi din fularul pe care-l împletea conştiincioasă. Am ridicat uşor din umeri. Dragonul s-a desprins de mine, a ţîşnit în picioare şi-n jos pe coridor, spre toaletă. Genial, mi-am spus, asta aş fi făcut şi eu. M-am gîndit să mă duc după el imediat, dar m-am abţinut.

Am pornit din nou jocul şi-am parcurs automat instrucţiunile din ce în ce mai complexe pe care le vomita din ce în ce mai repede înaripatul lui Spiderman. N-am înţeles nici măcar un cuvînt. Am apăsat la întîmplare pe butoane şi la un moment dat jocul s-a topit de pe ecran. Ei, dar atunci am descoperit că nu ţineam în mînă o simplă consolă. Aparatul era mult mai complicat, avea instalate tot felul de programe de care nu mai auzisem, printre care şi vreo trei care păreau că-s de văzut filme. Dar unde-s filmele? m-am întrebat. În clipa

[1] engl. *prea slab să se apere, sacrificiu de sine, revenire la normal.*

următoare le-am şi dat de urmă, într-un director numit ca pentru proşti *peliculas.* Era cît pe ce să bat din palme. Poate dacă ne uităm la un film se mai calmează, m-am gîndit. M-am ridicat din scaun să văd dacă nu apare din spatele avionului, dar fără succes.

Am deschis directorul şi-am găsit trei titluri. Primele două nu mi-au spus nimic: *Get.Smart[2008]DvDrip-aXXo.avi* şi *Hero.wanted.2008.DVDSCR.XviD-THS.avi*. Dacă ar fi trebuit să aleg între ele aş fi dat cu banul, pentru că în afară de anul apariţiei nu mai aveau nici o indicaţie cu cine sau despre ce sînt. În schimb, cînd am citit al treilea titlu, abia mi-am înăbuşit un chiot de bucurie: *the.jungle.book.1967.remasterd.internal.dvdrip.xvid-undead.avi.* Să te uiţi la *Cartea Junglei* în avion, aşa ceva! mi-am spus încîntată. M-am ridicat iar de pe scaun să mă uit în spate, dar nici urmă de Dragon. Am apăsat pe *SELECT,* apoi de cîteva ori pe + să dau sonorul mai tare şi-am făcut ochii mari cînd am văzut numele lui Walt Disney întinzîndu-se pe tot afişajul.

Chiar atunci s-a ridicat şi băbuţa de vizavi, lăsîndu-şi fularul *in progress* pe scaun, şi l-a scuturat un pic pe criminalul în serie s-o lase să treacă. Am urmărit-o cu coada ochiului, concentrîndu-mă în acelaşi timp pe ecranul din care pantera neagră Bagheera povestea cum a găsit coşuleţul în care Mowgli bebeluş scîncea de mama focului şi cum a vrut să-l lase baltă lîngă cascadă, dar i se rupea sufletul de mila lui, aşa că l-a paraşutat direct la lupi.

Băbuţa s-a întors relativ repede, cînd puiul de om crescut de noua familie avea deja zece ani şi toţi lupii mureau de dragul lui. Femeia l-a zgîlţîit din nou pe ucigaşul adormit, care a mormăit cînd a deschis ochii, dar s-a dat iar la o parte. Apoi străbunica lui Spiderman a mai împletit o vreme la fular, pînă cînd sfatul de lupi a decis că Mowgli trebuie şutat din haită, fiindcă n-aveau chef să se pună rău cu tigrul Shere Khan, care avea o pată urîtă pe oameni. De fapt, îi era o frică groaznică de ei şi de-aia îi mînca.

Criminalul în serie s-a trezit de-a binelea cînd a fost scuturat din nou, aruncîndu-i priviri tăioase împletitoarei la altitudine. Băbuţa s-a îndepărtat încet cît Bagheera a plecat cu Mowgli prin junglă, să-l salveze de tigru. A rămas în spatele avionului mai mult de data asta, că la un moment dat m-am întrebat dacă nu cumva a hipnotizat-o şi pe ea vreun şarpe, ca pe puiul de om credul. Dar pantera l-a alungat pe pitonul Kaa exact cînd să-l înghită pe Mowgli şi pasagera de vîrsta a treia s-a întors odată cu patrula de elefanţi a junglei. Însă de data asta nu l-a mai deranjat pe ucigaş, ci chiar pe mine.

Maică, a început cu voce tremurată. *Company, halt!* a strigat comandantul patrulei. *That means stop*[1], l-a lămurit puiul de elefant pe Mowgli. L-am pus pe pauză şi-am ridicat privirea. Băbuţa mă fixa cu ochi albaştri apoşi, clipind rar şi sprijinindu-se cu degete noduroase de spătarul scaunului gol de lîngă mine. Băiatu' cu care eşci, a continuat Spider

[1] engl. *Companie, stai! … Asta-nseamnă să te opreşti.*

Grandma, e la veceu, nu? Am dat din cap că da. Şî nu mai iasă oare? s-a întrebat în continuare bătrîna. Că eu mă ţîn cît mă ţîn, strîng şî dîn ghinţî pe care nu-i mai am şî trag tare la căşiula pentru nepotu-meu, că-i grea iarna prin Spania. Un ochi pe faţă, unu pe dos şî tot aşa, da' gie la o vreme înşep a mă treşe apele, că am şî eu o vîrstă.

Am lăsat pe scaun consola cu elefănţel congelat pe ecran, i-am spus băbuţei să mai rabde un pic şi m-am dus către spatele avionului. Cînd am ajuns în dreptul toaletei, deasupra indicaţiei de ocupat am căscat ochii mari la semnul care arăta funcţia încăperii: . Cele două personaje mi-au amintit pe loc de a patra maimuţă înţeleaptă din setul abandonat în metrou, cea care-şi acoperă sexul să nu facă nimic rău. Poate de fapt se scapă pe ea, mi-am spus amuzată şi-am dat să bat la uşă.

Chiar atunci au trecut pe lîngă mine ambele stewardese, aşa că le-am aruncat un zîmbet chinuit, menit să le informeze că aştept cu nerăbdare eliberarea încăperii în care nu puteai să faci lucruri rele. Nu m-au băgat în nici o seamă, au intrat direct în separeul lor şi-au început să foşnească tot felul de pungi şi hîrtii. Am ridicat iar mîna să bat la uşa toaletei, dar m-am oprit cînd am auzit continuarea conversaţiei dintre cele două femei – de fapt cam unilaterală.

Mamă-mea a făcut ulcer din cauza lui, s-a auzit vocea groasă a stewardesei mai măslinii. Tată-meu nu mai doarme noaptea, a continuat femeia, stă şi păzeşte DVD player-ul, combina audio şi computerul, că numai ce-a cumpărat altele de vreo două săptămîni şi i-e frică să nu le fure Cipi şi pe astea. Nici nu vreau să mă gîndesc ce-o să se-ntîmple dacă se află la el la liceu. Diriga lui, aia tînără şi fainã care-i e şi profă de englă, nu ştie exact despre ce-i vorba, de ce l-au luat la poliţie înainte de vacanţă. Le tot zicea cînd au chemat-o la secţie – eram şi eu acolo să dau declaraţie dacă am vorbit cu frate-meu în noaptea dinainte au ba – că sigur Cipi n-a făcut nimic, e băiat bun, de familie, se ţine de şcoală şi tot aşa. Dacă ar şti ea că i-s pline buzunarele cu pudra aia nenorocită, să-l trăsnească pe ăla de l-o învăţat cu ea…

Cele două femei şi-au făcut apariţia din spatele perdelei, împingînd căruciorul cu sandvişuri, sucuri şi alte minuni de consumat în avion la preţuri fabuloase. Nu mi-au acordat nici acum vreo atenţie. Le-am urmărit un pic deplasîndu-se pe coridor şi oferindu-le pasagerilor bunătăţile exorbitante. Ce omniprezente au devenit prafurile astea de cîteva zile încoace, mi-am spus, cu gîndul la problemele familiale ale stewardesei. Apoi mi-a trecut prin minte că de fapt aşa erau şi înainte, numai n-am băgat eu de seamă, fiindcă prezenţa sau absenţa lor nu mă afecta direct.

Mi-am lipit urechea de uşa toaletei. Dinăuntru nu se auzea nimic. Am ciocănit uşor sub semnul cu personajele pudice şi mi s-a părut că prind un fel de foşnet din spatele lor. Eu

sînt, frate! am spus prin uşă, iar Dragonul mi-a răspuns imediat: *So what?*[1] Am pufnit în rîs. Vocea îi suna perfect normal, poate un pic răguşită.

Auzi, am continuat, tu ce faci acolo, te masturbezi sau numeri banii? Nu de alta, dar se scapă pilotul pe el şi de emoţie e-n stare să ne-aterizeze prin Mediterană. Am mai aşteptat cîteva secunde pînă să aud scrîşnetul zăvorului. Dragonul m-a tras înăuntru, cu zîmbetul pe buze, a închis uşa şi-a încuiat-o. Apoi s-a rezemat de peretele opus celui lîngă care poposisem eu, tot trăgîndu-şi nasul.

Eram foarte aproape unul de celălalt în încăperea minusculă, dacă am fi vrut puteam să ne luăm şi-n braţe, fiindcă între noi nu era decît buda. Ce idei poetice mai am şi eu, mi-am zis şi m-am uitat înciudată la vasul micuţ, ca de copii. Îmi venea să-i trag un şut.

Dragonul a întins mîna deasupra lui şi m-a mîngîiat pe faţă, fixîndu-mă cu pupilele alea uriaşe. Abia atunci m-am uitat mai atentă la el şi mi-am dat seama că pare mai transparent ca înainte, de parcă statul în toaletă îi consuma energia. M-am decis pe loc să nu-l mai bat la cap, important era să ne odihnim şi să vedem ce şi cum după ce ne liniştim un pic. Deci? i-am aruncat cu gravitate. Îmi răspunzi la ce te-am întrebat?

A înghiţit în sec şi privirea i-a coborît în wc. Vreau să mă las, mi-a zis repede, am vrut de fiecare dată, numai că nu m-a ţinut.

Stai puţin – am dat să-l opresc.

Nu, lasă-mă să-ţi spun, a insistat. Acum e altfel. Termin *turrón*-ul pe care-l mai am şi ceau, pe bune îţi zic. Dacă nu-mi pică în mînă altul, eu nu mă duc să caut. Aşa a fost mereu, am luat coca o săptămînă, două, trei, apoi m-am lăsat şi-am stat fără luni întregi, o dată chiar şi jumate de an. Numai că din cînd în cînd mă găseşte ea pe mine. De exemplu, nu m-aş fi apucat din nou după faza cu clinica la care lucra Robin dacă nu era plină închisoarea de coca. Dar după ce-am plecat de-acolo oricum m-am lăsat singur, deci pot s-o fac oricînd fără probleme. E simplu, m-am lăsat de vreo cinci ori în ultimii doi ani, *entiendes?*

L-am privit lung şi am dat încet din cap. M-am gîndit pentru-a mia oară de cînd ne-am întîlnit că e ca şi cum mi-ar povesti un film sau aş trage cu urechea la o conversaţie între doi necunoscuţi la coadă la Finanţe cînd se depun bilanţurile anuale. I-am luat mîna de pe mine şi am pipăit-o, pe faţă şi pe dos. Pe sub pielea străvezie de palidă se conturau clar venele albastre proeminente, ramificîndu-se parcă unele dintr-altele. I-am mîngîiat uşor firicelele de păr blond de deasupra încheieturii, ieşind de sub ceasul oprit, şi cînd le-am atins s-au electrizat sub degetele mele, ridicîndu-se ca nişte unde în contact cu pielea mea. Şi m-am gîndit că-i viu.

Alea le am de cînd am tras un pumn în oglindă, mi-a spus, acum cîteva luni, cînd nu mai puteam după coca.

[1] engl. *Şi ce?*

M-am încruntat şi abia atunci i-am observat cicatricele de pe dosul palmei, majoritatea pe articulaţiile degetelor. Erau multe şi împrăştiate în toate direcţiile, radial, parcă oglinda din fosta lui baie s-ar fi fisurat după pumnul lui, nu tăieturile s-au adîncit după cioburi. Oglindă spartă, şapte ani de ghinion, mi-am amintit, şi-am clipit repede să alung gîndul.

Nicole, mi-a şoptit Dragonul, *chiquitita,* nu vreau decît să mă-nţelegi şi să mă ajuţi. După ce termin *turrón*-ul pe care-l mai am prin buzunare o să-mi fie un pic rău. Dar asta trece, ne încuiem în casă o vreme, tapetăm pereţii cu bureţi ca să nu mă dau cu capul de ei şi-n rest te descurci tu să ai grijă de mine… doar eşti cea mai tare maimuţă, te ţine orice!

Şi-a încleştat degetele pe-ale mele cît a vorbit, iar eu l-am ascultat concentrată, dar fără să mă uit la el. N-am ridicat privirea decît după ce a tăcut.

Şi cîtă cocaină mai ai? l-am întrebat răspicat. S-a scotocit în buzunarul drept al hanoracului şi-a scos cele două punguţe.

Un fleac, mi-a răspuns, nici două grame. Iau şi-o pauză scurtă după ce ajungem, să dorm şi eu ca omul, apoi mai cîteva zile, o săptămînă maxim, şi gata.

Am fixat o clipă punguţele pînă m-am hotărît. Apoi i le-am smuls din mînă.

La ce-ţi mai trebuie cîteva zile, frate? i-am zis, ţinîndu-le suspendate deasupra vasului de wc. Te opreşti acum, că tot aia-i, am continuat îndîrjită. Asta pe care-o mai ai o aruncăm. Uite, te ajut să tragi apa după ea!

Am vrut să las punguţele să cadă, dar Dragonul le-a prins şi mi le-a smucit deodată cu tot cu mînă, de era să-mi pierd echilibrul şi să pic în nas peste toaleta în miniatură, fiindcă în primă fază n-am vrut să le dau drumul.

Cum s-o arunc în budă, mă, ce-ai înnebunit? a strigat Dragonul. Ieşi afară de-aici că n-ai înţeles nimic!

Nu m-am clintit din loc, am rămas cu ochii pe el cît mi-a luat punguţele de cocaină şi le-a pus înapoi în hanorac.

Şi cum să fac să-nţeleg? am protestat. Ce zici tu n-are nici un sens. Ori vrei să te laşi, ori nu, dar hotărăşte-te şi explică-mi şi mie care din ele şi de ce!

Ce să-ţi mai explic? mi-a strigat înapoi. Coca nu-i ca bomboanele noastre. Cu alea cînd nu mai poţi te culci, apoi te trezeşti şi-o iei de la capăt. Sau dacă nu mai ai chef de joacă le-ncui într-un sertar. Strîngi puţin din dinţi şi după ele, dar nu ţi-i musai să te duci să le cauţi. În schimb, dacă te-ai obişnuit să prizezi, nu-i mai aşa de simplu. Deci nu-mi spune s-o arunc, că nu merge aşa. Mă las cînd mă simt în stare, nu aiurea cînd ţi se năzare ţie! Iar cînd am chef mă apuc din nou şi ceau! N-ai cum să-nţelegi, asta-i clar, pot să-ţi povestesc pînă poimarţi!

Se făcuse şi mai palid la faţă şi degetele îi tremurau pe pachetul de ţigări cînd l-a scos din buzunar. M-am încruntat şi mai tare să nu-mi dea lacrimile şi l-am urmărit mai departe

cum se caută de brichetă, cu ţigara în colţul gurii. De pe tîmplă i s-a prelins pe obraz o picătură de transpiraţie.

Am întins mîneca să i-o şterg şi-a tresărit cînd l-am atins, dar tot nu s-a uitat la mine. I-am luat ţigara dintre buze. Nu-i voie să fumezi în avion, *remember?* i-am şoptit şi doar atunci s-a oprit din căutatul brichetei. Şi de fapt, am continuat şovăitoare, eu voiam să-mi răspunzi ce-ai făcut aici de vreun sfert de oră, dacă te-ai masturbat sau ai numărat bani.

M-a privit în ochi în sfîrşit şi m-am străduit să-i zîmbesc. Atunci am văzut firicelul de sînge care-i aluneca încet, ca un melc minuscul şi roşiatic, din nara dreaptă. L-am fixat o clipă, cît Dragonul a dat să-mi schiţeze şi el un zîmbet, apoi m-am întins după hîrtia igienică, din care am rupt rapid o bucată şi l-am tamponat cu ea.

Şi una, şi alta, mi-a răspuns amuzat, fără să vadă ce i-am şters de deasupra buzei cînd am aruncat hîrtia în wc. Număram banii şi mă gîndeam la tine, a spus mai departe, deci îţi dai seama în ce hal mi s-a sculat!

Cînd am ieşit din toaletă împreună, am descoperit că dincolo de uşă se aliniaseră vreo cinci persoane, care ne-au privit revoltate cînd ne-au văzut pe amîndoi. Pentru o clipă, mi-am imaginat că toţi îşi ţin mîinile încleştate pe sex, de-aia fac aşa pe inocenţii. În fruntea cozii era chiar băbuţa cu pînză de păianjen în loc de păr, care ne-a dat la o parte şi s-a strecurat înăuntru, murmurînd înciudată înainte să trîntească uşa: Pe vremea mea… A doua la coadă era mama cu bebeluşul scîncitor, urmată de un bărbos la costum şi de-un adolescent. Ultima la rînd era chiar Ralu, singura care ne-a zîmbit complice, făcîndu-ne cu ochiul şi oftînd. Nu m-am întors să văd cum îi răspunde Dragonul.

I-am zis de *Cartea Junglei* imediat ce-am ajuns la locuri. A rîs de mine, dar a fost de acord să ne uităm împreună, aşa că am pornit iar consola care se tot închidea singură dacă nu te jucai o vreme cu ea. Cu aparatul pe genunchi şi cu braţul Dragonului în jurul meu, am luat filmul de la capăt, urmărind din nou ca prin vis cum îl găseşte Bagheera pe Mowgli şi-l cară în gură pînă la lupi. L-am pîndit pe Dragon încontinuu cu coada ochiului, fiindcă se tot foia pe scaun. Aveam impresia că emană din ce în ce mai multă căldură şi-l trec toate apele. Din cînd în cînd fornăia de parcă era răcit, iar cînd pitonul Kaa lovit de panteră s-a jeluit cu limba printre dinţi: *Oooh, my sinuses!*[1] n-am reuşit să mă abţin şi-am pufnit în rîs.

Dragonul a ridicat mîna de pe umerii mei să mă ciufulească şi s-a întins să mă sărute pe obraz. Buzele i-au alunecat pe faţa mea şi m-au ars pe piele minute în şir, după ureche, în jos pe gît şi-apoi pe ceafă, de-am ratat complet parada patrulei de elefanţi şi întîlnirea lui Mowgli cu ursul Baloo. În tot timpul ăsta am încercat să-mi explic singură ce voia de fapt

[1] engl. *Vai, sinusurile mele!*

Dragonul, şi de la el, şi de la mine, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Am simţit că-mi pierd concentrarea cu totul cînd mîna lui stîngă mi s-a strecurat de-a lungul coapsei, ascunzîndu-se pe sub marginea hanoracului. Era să scap consola de pe genunchi, exact cînd Mowgli a declarat din difuzor: *I'm not hurt, I'm alright! I'm a lot tougher than some people think.*[1] Am prins aparatul în ultimul moment şi l-am rugat pe Dragon să se oprească. A rînjit la mine, dar m-a lăsat, iar pe ecran Baloo a răsuflat uşurat şi l-a îndemnat pe puiul de om: *Now let's go over it once more!*[2]

M-am întors spre Dragon şi m-am uitat lung la el. Părea că se mai înviorase, nu mai era aşa palid la faţă, deşi palma îi era în continuare umedă pe încheietura mea.

Hai să-ţi zic ce-am înţeles eu pînă la urmă, *vale?* l-am întrebat, iar el a dat imediat din cap că da. Copilul din faţă s-a căţărat din nou pe spătarul scaunului şi s-a sprijinit cu coatele de el, fixîndu-mă concentrat. Deci tu stai cuminte în bîrlogul tău, am început zîmbitoare, şi-ţi vezi de treburile tale dragonice. Respectiv, fumezi un joint, numeri nişte bani, te masturbezi… *Look for the bare necessities, the simple bare necessities*[3], a explicat pe muzică ursul leneş din film, iar Dragonul a pufnit în rîs şi m-a completat imediat: Toate în acelaşi timp! S-a aplecat din nou să mă sărute şi-am vrut să-i spun să se oprească, dar mi-a prins buzele cu-ale lui şi l-am lăsat să mi le mîngîie un pic cu vîrful limbii.

Aşa, am continuat cam ameţită cînd s-a oprit, ridicînd privirea la bebeluşul care ne cerceta în continuare curios. Ei, la un moment dat, i-am zis, de după colţ apare Cocaina, frate – cu C mare, că aşa o cheamă. E urîtă rău, are nişte mînuţe zbîrcite, dar superagile şi nişte crampoane cu care se agaţă de pereţi cînd sare de colo-colo, mai ceva ca un purice instant. De pe vîrful scaunului din faţă, copilul a rîgîit prelung şi a vomitat pe spătar o gură dintr-un fel de piure verde cu inserţii portocalii. Plastic curat, m-am gîndit, nici urmă de produse organice în el. Dragonul se prăpădea de rîs lîngă mine, iar mama bebeluşului s-a ridicat şi-a descoperit voma. A curăţat-o cu un şerveţel umed şi-abia cînd s-a oprit am putut continua.

Cocaina asta, i-am spus Dragonului, se pare că a prins drag de tine, îi vine să se lipească de sufletul tău mai rău decît banii pe noi azi noapte. Cum eşti tu aşa cuminte în dragonitatea ta, nici n-o vezi cînd se apropie, fiindcă e megarapidă şi te ia prin învăluire. Nici una, nici două, te trezeşti c-a sărit pe tine şi ţi-a şi intrat în nas. Iar tu o tragi pe nări fără să-ţi dai seama, din reflex. Păţeşti aşa… un fel de penetrare nazală pe ne-ve.

Mă fute Cocaina, să mor eu! a concluzionat Dragonul înecîndu-se printre hohote. L-am lăsat să se liniştească, apoi să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte pînă să-l întreb dacă

[1] engl. *Nu sînt rănit, sînt bine! Sînt mult mai puternic decît cred unii oameni.*

[2] engl. *Hai să mai trecem o dată prin asta!*

[3] engl. *Caută cele strict necesare, chestiile simple şi strict necesare.*

aşa stau lucrurile sau nu. Atunci a devenit un pic serios. Nu-i chiar aşa, a recunoscut. De multe ori o văd cînd scoate capul de după colţ şi-i fac semn chiar eu să vină mai aproape.

De ce, mă? m-am interesat. Cu mînuţele alea urîte şi cu crampoanele…

Dragonul a schiţat un zîmbet şi şi-a trecut vîrfurile degetelor uşor şi repede pe faţa mea. Ţi se pare ţie urîtă de la distanţă, mi-a spus oftînd. Dar are şi Cocaina asta punctele ei tari, pe care ţi-am zis că n-ai cum să le înţelegi, chiar dacă eşti cea mai deşteaptă maimuţă. Aşa că nu-ţi mai bate capul, că mă descurc şi singur. N-are rost să ne mai certăm de-a-mpulea.

Şi-a mutat privirea înapoi pe ecran şi-a strîns din buze. Cînd nu zîmbea, părea mai tras la faţă, iar cearcănele îi arătau ca două semiluni vineţii sub ochi. M-am gîndit că aşa trebuie să arăt şi eu, dar nu-mi dau seama, fiindcă mă simt perfect normal, doar un pic suprarealistă de la lipsa de somn şi mîncare. Pentru o clipă m-am întrebat ce-o să creadă tata cînd o să ne vadă pe-amîndoi coborînd din avion străvezii, de parcă ne-ntorceam din lumea drepţilor, nu din vacanţă. O să-i spun că n-am dormit de două nopţi, mi-am făcut planul, fiindcă am fost prea preocupaţi de obiective turistice inedite, şi să ne lase în plata domnului să ne odihnim vreo săptămînă. M-am întors şi eu la film, la timp să-l văd pe Mowgli furat de pe burta lui Baloo de patru maimuţe subţirele, spînzurate de coadă cu capul în jos, care l-au cărat la templul regelui lor. Dacă sîntem amîndoi la fel, mi-a trecut prin cap, de ce să nu-l pot înţelege? Ce mare filozofie o fi şi cu Cocaina asta, frate, de-i aşa de nerefuzat?

Dragonul s-a foit iar lîngă mine şi-a-nceput să-şi facă vînt cu palma stîngă. Dreapta i-a alunecat din nou pe coapsa mea, oprindu-se aproape de încheietura şoldului. *So you're the man cub*[1], i-a spus regele maimuţelor lui Mowgli. *Craaazy!* Am pufnit amîndoi în rîs şi l-am urmărit pe puiul de om cum ripostează: *I'm not as crazy as you are*[2]. Mda, m-am gîndit, cred că de fapt sîntem amîndoi nebuni delegaţi. Doi nebuni ca şi noi, mi-a şoptit Dragonul aplecîndu-se iar spre mine şi prinzîndu-mi lobul urechii cu buzele. *Have a banana*[3], i-a oferit regele vărului său uman, torpilîndu-i fructul lunguieţ direct în gură. I-a explicat apoi că-l poate ajuta să rămînă în junglă, unde-i place, dar are nevoie de un serviciu în schimb. Dragonul mi-a strîns tot părul în palmă şi şi-a apăsat buzele umede pe ceafa mea, arzîndu-mă cu răsuflarea. *Have two bananas*[4], a continuat generos regele, iar Mowgli era cît pe ce să se înece cu cele două fructe care i-au plonjat în gură. *I'll do anything to stay in the jungle*[5], a mărturisit molfăind, cu cîte-o banană în fiecare mînă.

---

[1] engl. *Deci tu eşti puiul de om.*

[2] engl. *Nu sînt aşa nebun ca tine.*

[3] engl. *Ia o banană.*

[4] engl. *Ia două banane.*

[5] engl. *Aş face orice să rămîn în junglă.*

Dragonul şi-a luat buzele de pe mine, s-a şters pe frunte cu mîneca şi mi-a spus încet: Cald rău în avionul ăsta. Am rîs şi l-am aprobat din cap, cu ochii pe ecran. Ne şi simţim exact la fel, m-am gîndit şi l-am strîns de degetele fierbinţi, pe care le-a lăsat moi între ale mele. *I wanna be a man, man cub,* i-a explicat maimuţoiul băieţelului, bătînd pe rînd din cele două perechi de palme pe ritmul cîntecului, *I'm tired of monkeying around*[1]. Am prins cu coada ochiului o mişcare vizavi şi mi-am dat seama că trebuie să fie străbunica lui Păienjenică. Numărase probabil destule ochiuri pe faţă şi pe dos şi-acum trebuia să facă o nouă excursie pînă la încăperea cu imunitate la rău.

Mi-am lăsat capul pe umărul Dragonului, iar el a oftat şi şi-a trecut imediat braţul în jurul meu. L-am simţit încordat din toţi muşchii şi respirînd adînc. Dacă m-aş prinde care-i treaba şi cu afurisita asta de Cocaină, mi-am spus mai departe, totul ar fi extrem de simplu. *Oh, oobee doo,* i-a cîntat regele urangutan lui Mowgli, *I wanna be like you, I wanna walk like you, Talk like you, too*[2], şi m-am frămîntat să găsesc o soluţie, fiindcă nu degeaba eram cea mai deşteaptă maimuţă.

Un cimpanzeu micuţ, cu părul alb şi-o frunză de palmier în mînă, a început să imite dansul regelui, zbenguindu-se în spatele lui şi repetîndu-i fiecare gest. Ca să înţeleg tot ce simte, mi-am urmărit raţionamentul, ar trebui să trec şi eu prin acelaşi lucru, nu? Imaginea cu cele două maimuţe a îngheţat o clipă pe ecran, cu cimpanzeul exact în aceeaşi poziţie cu urangutanul din faţa lui. Şi-atunci mi-a picat fisa ce-ar trebui să fac.

O secundă mai tîrziu, filmul s-a deblocat şi-a curs mai departe, dar n-am mai fost în stare să-l urmăresc, aşa că l-am pus pe pauză după cîteva minute. Dintr-odată mă asurzeau motoarele avionului şi mi se părea că nu mai stăm pe loc – cum îmi spusese Dragonul, fiindcă în mod normal nu puteam să sesizăm mişcarea la viteza cu care zburam –, ci că simt cum botul ascuţit al aeronavei sparge ca un fulger metalic norii de deasupra Europei, kilometru cu kilometru, lăsînd în urmă un culoar de aburi, ca o potecă de animale printr-o tundră îngheţată.

Auzi, l-am întrebat repede pe Dragon, tu mi-ai povestit duminică la tine în bucătărie că ai luat cocaină o singură dată, ţi-ai pus pe filtrul de la ţigară fiindcă n-ai vrut să prizezi.

Mda, a bombănit Dragonul, păi ce era să-ţi zic? Că-i prietena mea cea mai bună? Şi aşa am avut de cîteva ori impresia că ţi-ar fi cam frică de mine şi de fapt –

Nu de asta te-am întrebat, frate, l-am întrerupt, mi-am dat seama că ţi-ai aranjat un pic poveştile ca să nu-mi zici de *turrón* dintr-odată. Voiam să ştiu dacă prima oară cînd ai luat chiar aşa s-a întîmplat. Dragonul mi-a confirmat că da. Şi de ce ai mai luat şi după aia? am continuat să-l chestionez. N-ai putut să te abţii? Adică, după ce dai nas în nas o dată cu

[1] engl. *Vreau să fiu om, pui de om, M-am săturat să mă maimuţăresc.*

[2] engl. *Vreau să fiu ca tine, Să merg ca tine, Să şi vorbesc ca tine.*

Cocaina – ca să zic aşa – şi te prinzi că nu-i atît de urîtă, apoi umbli de nebun după ea prin junglă, cu mîinile întinse şi cu spirale-n ochi, ca Mowgli hipnotizat de Kaa?

Nu mă, mi-a răspuns zîmbind, îţi ia o vreme să te obişnuieşti, măcar vreo două săptămîni. Şi depinde cît iei, după un vîrf de cuţit ras cît mi-am pus eu atunci pe ţigară nu ţi se spală creierul instant, nici măcar nu ţi-e aşa de rău cînd se duce efectul, cum ţi-am povestit eu că mi-ar fi fost – răul vine după ce te obişnuieşti un pic. Nu, am luat iar după aia fiindcă… fiindcă aşa am vrut, în pula mea!

Aha, am murmurat. Deci e cu liber arbitru, m-am gîndit, atunci e simplu. Am ridicat privirea la Dragon. Am vrut să-i spun ce idee mi-a venit, dar ochii mi-au picat pe nările lui care fremătau. L-am fixat o vreme, gîndindu-mă la fornăitul lui cam constant şi la firicelul de sînge apărut mai devreme la toaletă, evident un dezavantaj al prizatului. Nici varianta cu ţigara nu părea superatrăgătoare, sanitar vorbind.

Auzi, dar n-ai putea s-o înghiţi în loc s-o tragi pe nas? l-am întrebat.

Ba, mi-a răspuns repede, numai că aşa efectul e mult mai slab. Unii care nu suportă prizatul preferă să şi-o toarne în băutură, dar fac risipă în felul ăsta. La cît costă, a continuat, cîteodată chiar îmi pare rău că nu-mi plac acele, pentru că asta-i cea mai eficientă metodă să aibă efect maxim. Dar de ce mă-ntrebi, vrei să-ţi dai şi tu întîlnire cu Cocaina să vezi cum vă-nţelegeţi, aşa… ca-ntre fete? m-a întrebat inocent, zîmbind şi ciufulindu-mi părul.

Am înghiţit în sec şi-am dat să-i răspund, dar chiar atunci pe lîngă noi a trecut căruciorul stewardeselor, care ne-au oferit alimente şi băuturi pe care nu le-am fi putut îngurgita nici gratis. Am rugat-o doar pe cea cu fratele licean problematic să-mi facă plinul la paharul cu apă, din care am şi sorbit, simţind cum îmi şiroieşte lichidul rece pe gît în jos. Apoi m-am întors spre Dragon.

Da, trebuie să încerc şi eu, i-am spus răspicat, privindu-l în ochi, fără umbră de zîmbet. A încremenit cînd m-a auzit, mai congelat decît imaginea de pe ecranul consolei, şi-a stat aşa un minut întreg. Mai un pic şi-ncepea să se pixelizeze.

Nu, mi-a spus sec în cele din urmă.

Doar o dată, frate, am pledat, să văd cum e.

Nu, a repetat, nici nu mă gîndesc. Uită-te la mine.

Tocmai de aia, am insistat. Vreau să înţeleg.

Nu-ţi dau, Nicole, ce nu ţi-i clar? a strigat Dragonul, făcîndu-mă să tresar. Şi-aşa mă doare capul, a continuat îndîrjit, cînd mă gîndesc că –

Şi-a înghiţit cuvintele simţind pe umăr mîna tremurîndă a bătrînei ţesătoare de vizavi. Dă-i, maică, l-a îndemnat bătrîna, nu fi rău, că i-o fi trebuind şî ei gie-o poşetă or gie vrun ruj.

Eu n-am avut nişi gie unele cînd m-am măritat, iar bărbatu-meu nu s-o-ndurat gie minie nişiodată. E păcat gie la Dumniezău, maică…

Am urmărit-o amîndoi tăcuţi cum îl trezeşte din nou imperturbabilă pe criminalul în serie ca să treacă la locul ei, apoi cum se aşează pe scaun. Dar imediat a sărit ca arsă şi s-a căutat sub fund, de unde a tras fesul galben la care avansase substanţial în cele peste două ore de la decolare. Din păcate, ghemul rămăsese dedesubt, aşa că împletitura s-a deşirat rapid sub ochii ei cînd a tensionat firul de lînă. De la cafea, mi-am amintit imediat. Spider Grandma s-a aşezat descumpănită pe scaun, cu rămăşiţele cîrlionţate ale fesului în poală.

Băga-mi-aş pula-n avioanele lor de rahat şi-n fumatul interzis, a mormăit Dragonul, muşcîndu-şi buzele şi făcîndu-şi iar vînt cu palma. Mai durează mult? m-a întrebat apoi, încruntîndu-se şi mai tare cînd a auzit că mai vreo oră. Mă omoară banii ăştia, a mărturisit, pe bune îţi zic, aşa mă strîng şi ţin o căldură… N-aş putea să mi-i scot oare?

Am stat şi m-am gîndit cîteva clipe şi mi-am dat seama că la coborîrea din avion nu-ţi mai scanează bagajul de mînă. Ba poţi, i-am spus repede, ce fraieră sînt, puteai de la început. Îi dezlipim şi-i punem în rucsac, am continuat, şi m-am şi ridicat de pe scaun, cu paharul de apă între degete. Consola de care uitasem mi-a alunecat de pe genunchi, trîntindu-se pe jos. Dragonul s-a aplecat s-o culeagă, iar cînd mi-a întins-o am văzut amîndoi că ecranul i se întunecase de tot. Poate nu s-a stricat, doar s-a închis, m-am gîndit. Am apăsat lung pe *POWER* cît s-a ridicat Dragonul şi a scos rucsacul gol de la bagaje, să ne-ntoarcem în încăperea în care mai devreme ne-a despărţit doar buda. Din fericire, ecranul s-a aprins rapid şi pe el s-au ivit cele două maimuţe, îngheţate amîndouă în aceeaşi poziţie.

Dar de ce, mă? l-am întrebat exasperată, mai tîrziu în toaletă. Nu-ţi mai ajunge pentru tine dacă te lipseşti de-un vîrf de cuţit? Dragonul a pufnit în rîs, dar nu mi-a răspuns nici de data asta, aşa că a fost cît pe ce să-i epilez şi restul de păr de sub buric. Pînă la urmă însă mi s-a făcut milă de el şi-am dezlipit scotch-ul încetişor, aruncînd ultimul teanc de bani în rucsac.

Dezbaterea noastră pro şi contra Cocainei am reluat-o eu, imediat ce Dragonul şi-a scos şi tricoul. L-am măsurat din cap pînă-n picioare, cu mîinile în şolduri, şi i-am spus din vîrful buzelor: Banii jos! M-am apucat de dezlipit banda care se cam năclăise pe pielea lui umedă şi-n acelaşi timp m-am pus să-i explic raţiunea din spatele dorinţei mele de-a face cunoştinţă îndeaproape cu prietena lui de suflet. Mi-a răspuns sec şi repetat că nu-mi dă, parcă era un disc stricat. Dar asta numai cît am dezlipit primul şir de bancnote, de după care şi-a ţipt solzii dragonul roşu. Arăta cam pleoştit şi el, decolorat parcă sub transpiraţia călduţă care-l tot inunda, gîfîindu-şi flăcările pe pieptul Dragonului. Am mai scos un rînd de bani ca să-l văd aproape întreg, pledîndu-mi în continuare cauza.

Nu vreau să-ncerc de curiozitate sau de plăcere, frate, că nu mă interesează personaja în sine, i-am spus. O să fie aşa… ca un experiment ştiinţific, ca să înţeleg ce-ţi place la ea.

Dragonul a oftat adînc şi a renunţat să-mi mai răspundă. Am ridicat privirea la el şi l-am descoperit uitîndu-se la mine încruntat şi clipind des. Cearcănele păreau că i se adînciseră şi mai mult şi tot înghiţea greu, strîmbîndu-se, de parcă-l durea gîtul.

Nu prea-ţi priește zburatul ăsta, aşa-i? l-am întrebat, întorcîndu-mă la dragonul tatuat şi atingîndu-l cu toată palma. M-a ars cu răsuflarea aburindă şi-am tresărit, dar am apucat să-l simt cum pulsează accelerat, parcă-şi lua avînt să sară iar de pe pielea Dragonului pe-a mea. El şi Cocaina, mi-a trecut prin cap şi-am zîmbit.

Mda, un rahat avioanele astea, să mor eu, m-a aprobat Dragonul. Mi-e mai ok fără bani pe mine, dar tot am impresia că nu pot să respir ca lumea, în pula mea, mai ales de cînd am intrat în buda asta ca o cutie de chibrituri.

Se claustrofobează, m-am gîndit, de-aia nu-i place în avion. Hai că mă grăbesc cu dezlipitul, i-am spus, să ieşim mai repede de-aici. Mai un pic şi aterizăm şi-atunci o să fii ok.

M-am lăsat în genunchi să scot ultimul rînd de bani de pe el şi mi-am continuat expunerea de argumente în favoarea experimentului medical, dar n-am avut succes deloc, fiindcă Dragonul a părut să mă ignore total. Şi-a tras tricoul pe el cît am strîns rucsacul umplut la loc cu bancnote, apoi a luat o înghiţitură din paharul meu de apă, lăsat pe marginea chiuvetei. M-a ridicat în picioare şi m-a mîngîiat pe faţă cu vîrfurile degetelor.

Termină cu ideile stupide, *vale?* mi-a zis încet. Eu nu ştiu cum să mă las, iar tu…

Eu vreau să te-nţeleg, am insistat, şi m-am ridicat pe vîrfuri să-l sărut. S-a lipit de mine, dar mi s-a părut că buzele îi fug de pe-ale mele şi se trag înapoi.

Mă laşi puţin şi vin imediat? mi-a şoptit Dragonul, cu degetele în părul meu. Am clătinat hotărîtă din cap. Hai *chiquitita,* a insistat, că trebuie să fac ceva să-mi revin un pic, să nu se sperie taică-tău de mine cînd mă vede.

Păi… şi eu cu ce te deranjez dacă stau aici? l-am întrebat. A căscat ochii şi-a luat mîna de pe mine. Numai bine urmăresc cum se întîmplă pe viu, am continuat calmă. Oricum tot acolo o să ajungem, *sooner or later*[1]. Ce, crezi că nu mă ţine să te văd prizînd?

Dragonul a înghiţit în sec şi nu mi-a răspuns o vreme. *Vale, como quieres*[2], mi-a spus încruntat în cele din urmă, strîngîndu-şi hanoracul de pe marginea chiuvetei.

A căutat prin buzunarele interioare din care a scos pe rînd, aşezîndu-le pe poliţa albă, pixul verzui, un card portocaliu şi-un fel de cutiuţă argintie, ca o tabacheră. Pe asta ştii de la cine am împrumutat-o, nu? m-a întrebat rînjind, punîndu-mi-o în faţa ochilor. Pe ea era

[1] engl. *mai devreme sau mai tîrziu.*

[2] span. *Bine, cum vrei.*

scrijelit cu litere strîmbe de tipar: *Catwoman rules*[1]. Am simţit cum mi se urcă tot sîngele-n obraji, dar m-am străduit să schiţez un zîmbet. Dragonul a deschis cutiuţa şi-abia atunci mi-am dat seama că era o oglindă din două părţi.

Dacă tot vrei să stai aici, ţine-te şi tu de ăsta, mi-a spus ironic, aruncîndu-mi hanoracul în braţe, din buzunarul căruia a scos una din punguţele de cocaină. A deschis-o şi-a vărsat pe oglindă un pic de praf, apoi i-a dat drumul înapoi în buzunarul pe care-l lăsase căscat. Pe fundul lui se conturau clar ambele punguţe, cea mai plină acoperită parţial de permisul de îmbarcare şi de actul de identitate fals.

L-am urmărit în linişte cum mărunţeşte praful cu cardul portocaliu, cum îl adună şi-l aşează încordat într-o linie subţire, dar ochii îmi alunecau tot timpul în buzunarul hanoracului pe care-l cercetasem cu vîrful degetelor de cîteva ori în ultima vreme, fără să fiu detectată pe loc. Şi ce dacă nu vrea să-mi dea? m-am gîndit. N-aş putea să-mi iau singură? Dacă mă concentrez un pic o şi văd cum îmi face semn cu mînuţele, mi-am spus amuzată.

Dragonul a sorbit iar din paharul meu cu apă, cu cardul strîns între degete. Am observat că pe el scria mare *Consúm* – la fel ca pe e-spiralele din dulapul lui pe care le consumasem împreună duminică şi la fel ca pe supermarketul din Castellón. Cînd mi-am amintit era să mă pufnească rîsul. Evident, mi-am explicat, vînează orice tip de reduceri. Sau poate, mai ştii, o fi un card special pentru consumatori fideli de *turrón*. Apoi am văzut că numele de dedesubt nu era cel de pe actele false, şi nici măcar nu părea masculin: *Lola Ortega Blanco*. Dragonul a lăsat cardul din mînă şi l-am luat imediat, strîngînd hanoracul în braţe.

Lola cine mai e, frate? l-am întrebat, în timp ce desfăcea pixul verzui şi-i scotea pasta, fără să mă privească. Una care-ţi procura *turrón* la superofertă sau?

Mi-a aruncat un zîmbet absent, fixînd cocaina de pe oglindă. Nu mă, mi-a răspuns repede, cardul ăsta l-am furat cu un portofel, demult de tot cînd eram la Barcelona, şi l-am păstrat fiindcă mi s-a părut că-i şod să mărunţesc *turrón*-ul cu el.

Am rămas cu dreptunghiul de plastic în mînă, holbîndu-mă la data emiterii: 08/08. Nici nu ştiam de care din valul de informaţii primite atît de brusc să mă mir mai tare.

Lola asta… am început şovăind, cred că venise la Barcelona din viitor…

Dragonul s-a încruntat la mine zîmbind. I-am arătat data şi s-a albit progresiv la faţă, de-am avut impresia c-o să se topească de tot sub ochii mei. Cred că abia atunci şi-a dat seama ce mi-a spus şi că nu puşcă în cel puţin trei puncte esenţiale cu ce ştiam eu despre aventurile lui mai îndepărtate şi mai recente. Chiar că şi-a aranjat… un pic poveştile, mi-am zis.

Ne-am privit o clipă în ochi şi-am simţit că mă ia cu ameţeală. M-am rezemat de peretele din spatele meu, am respirat adînc şi m-am uitat la linia de praf alb de pe oglindă.

[1] engl. *Catwoman e cea mai tare.*

Asta a fost înainte să mă cunoască oricum, deci nu mai contează, mi-am spus convinsă. Important e să-l înţeleg şi să-l ajut acum. Am ridicat mîna să-l mîngîi pe obrazul fierbinte şi umed şi-am făcut un efort să pufnesc în rîs. Dragonul s-a luminat imediat la faţă.

Deci chiar nu-mi dai? l-am întrebat surîzătoare, iar el mi-a întors zîmbetul, dar m-a fixat intens şi-a dat din cap că nu, atît de definitiv încît am înţeles că n-are rost să mai insist.

S-a întors spre chiuvetă cu tubul transparent între degete şi-atunci mi-am lăsat mîna să alunece în buzunarul hanoracului pe care-l ţineam în braţe. Am stat cu ochii pe Dragon şi-am prins punguţa de cocaină exact în momentul cînd a tras praful pe nara dreaptă. S-a îndreptat şi-am scos imediat mîna, transferîndu-mi captura în propriul buzunar. Dragonul a mai rămas cu spatele la mine, dar l-am studiat atentă în oglinda de deasupra chiuvetei, în timp ce-i netezeam hanoracul să nu-i pice ochii înăuntru şi să observe că-i lipseşte ceva. Nu se vedea nimic schimbat la el, părea doar mai gînditor. A adunat ultimele fire de praf de pe oglinjoară cu arătătorul şi – exact cum văzusem că se-ntîmplă în filme – şi le-a împrăştiat pe gingii cu vîrful degetului. Ce mai, mi-am spus, ascultîndu-mi pulsul care nu se mai liniştea odată, poţi să afli tot ce vrei de la televizor, nici măcar nu trebuie să-ţi baţi capul să cauţi pe net sau ceva.

Dragonul s-a întors spre mine şi i-am surîs călduros, felicitîndu-l parcă pentru o treabă bine făcută. Şi-a apăsat de cîteva ori nara dreaptă, trăgînd aer pe ea, ca şi cînd i se înfundase, apoi a înghiţit din nou cu zgomot şi s-a strîmbat. S-a apropiat de mine şi mi-a pus braţele pe umeri, privindu-mă zîmbitor, cu pupilele înotînd uriaşe pe albul ochilor.

Ce mare chestie, frate? l-am întrebat senină. Chiar nu înţeleg de ce n-ai vrut să-mi dai.

A rîs şi s-a întins să mă sărute. Cînd m-a atins am avut senzaţia că respiraţia lui fierbinte îmi alunecă printre buze şi pe gît în jos, încolăcindu-mi-se în stomac ca un vierme parazit scăpat dintr-o oală cu apă în clocot.

Pe tine chiar te ţine orice, *chiquitita!* mi-a spus, mîngîindu-mă pe faţă.

S-a lipit de mine şi-a vrut să mă sărute din nou, iar eu m-am strîns mai tare lîngă perete, ca şi cum ar fi putut să-mi simtă punguţa din buzunar.

Chiar atunci cineva a bătut tare la uşă, de-am sărit amîndoi ca arşi, şi s-a auzit vocea groasă a stewardesei măslinii: Eliberaţi vă rog toaleta, mai au nevoie şi alţi călători!

¡Momentito! i-a strigat Dragonul înapoi. Şi-a tras hanoracul pe el, fără să-l încheie în fermoar, şi-a strîns ustensilele de pe chiuvetă, a luat rucsacul de pe jos şi mi-a făcut semn să ieşim. Din fericire, nu părea să-şi fi dat seama că i-a dispărut ceva.

Mie chiar îmi trebuie un *momentito,* l-am informat.

Bine, le zic eu la fraierii de-afară că ieşi imediat, mi-a spus. Îţi las rucsacul să numeri şi banii în acelaşi timp? m-a întrebat amuzat, făcîndu-mi cu ochiul, dar i-am spus că mă descurc şi fără stimulent pecuniar. Abia după aceea a plecat.

Am încuiat uşa în urma lui şi-am scos punguţa de cocaină din buzunar. Am privit-o o clipă, apoi am desfăcut-o şi-am apropiat-o de nas. Am inhalat uşor – nu cumva să mă penetreze pe ne-ve. Nu mirosea a nimic. M-am gîndit s-o arunc pe gît direct, apoi mi-am amintit cum mi-a explicat Dragonul că unii şi-o pun în băutură. Poate aşa trebuie, mi-am spus, cu ochii pe paharul de plastic plin pe jumătate cu apă, uitat pe marginea chiuvetei. Am luat un pic de praf între arătător şi degetul mare şi l-am presărat în pahar, am închis punguţa şi-am ascuns-o la loc în hanorac. Am agitat lichidul şi-am urmărit cum apa devine uşor alburie. Am ridicat ochii şi m-am privit zîmbind în oglindă, admirîndu-mi propriul set de cearcăne vineţii, exact ca ale Dragonului, şi-am dat paharul peste cap.

În clipa următoare am crezut c-o să-mi vină înapoi pe gît. Avea gust de antibiotic expirat, amestecat cu lămîie mucegăită. Am înghiţit toată apa deodată, dar praful a părut că mi se lipeşte de cerul gurii şi de limbă şi nu se duce cu nici un chip. Mînuţele şi crampoanele, mi-am amintit, înghiţind încontinuu ca să nu vomit. Apoi mi-a amorţit deodată toată gura, ca la anestezie la dentist, şi-n acelaşi timp în uşa toaletei a bătut iar cineva.

Maicăăă! s-a auzit vocea tremurîndă a străbunicii păianjen. Şe faşi acolo atîta vreme? Doar nu lepez' vrun plod!

Am coborît privirea şi m-am uitat în paharul gol, pe fundul căruia am descoperit că măcar jumătate din noua mea amică nu se dizolvase. Evident, bicarbonatul, mi-am dat seama. Habar n-aveam în schimb dacă se dusese cocaina, cît de solubilă era în apă. Poate n-are nici un efect dacă am luat aşa puţină, m-am gîndit, aşa că am scos rapid punguţa şi am mai presărat un pic pe fundul paharului. L-am umplut pe trei sferturi cu apă de la robinet şi, cu gura parcă de metal, tot înghiţindu-mi saliva, m-am strecurat afară.

Am trecut pe lîngă băbuţa în negru ca prin vis şi-am păşit încet pe culoar, cu grijă să nu vărs paharul, dar agitîndu-l încontinuu. Nu simţeam nimic în afară de amorţeala din gură şi de valul de salivă, doar îmi tremurau genunchii, însă ştiam sigur că ăsta nu-i efectul amicei. Am ajuns în dreptul Dragonului şi cînd m-a văzut chipul i s-a luminat într-un zîmbet larg. Părea că s-a întreţinut între timp cu pruncul din faţă, căţărat iar pe spătarul scaunului, schimonosindu-şi gura şi întinzînd mînuţa de la care i se bălăngănea crucea de aur.

Dragonul era la fel de palid, numai că se încheiase la hanorac şi stătea cu braţele strînse, evident înfrigurat. Dacă nu-i mai ţin banii de cald! mi-am spus amuzată. Dar cînd l-am atins pe frunte frigea ca mai înainte. Iniţial s-a tras puţin pe scaun să-mi facă loc să trec, dar după un pas m-a oprit în faţa lui, punîndu-mi mîinile în spatele genunchilor şi privindu-mă intens. Era cît pe ce să vărs pe el apa acum tulbure de tot, dar am stabilizat paharul în ultimul moment, cu respiraţia întretăiată. Vîrful adidasului mi s-a poticnit de rucsacul pe care-l dosise sub scaun, cu siguranţă ca să-l ţină aproape.

Nicole, a început Dragonul şovăitor, m-am gîndit. Iar i-a venit o idee genială, mi-am spus exasperată, acum poate vrea să se paraşuteze prin Ungaria sau unde-om fi, cu rucsacul în braţe, numai să nu ajungă acasă.

Nu că ţi-aş da vreodată coca, a continuat muşcîndu-şi uşor buzele şi înghiţind din nou în sec, dar tu… tu chiar ai fi în stare să încerci pentru mine?

I-am zîmbit şi m-am aplecat peste el, mîngîindu-l cu mîna liberă.

Măi… Dragonule, i-am şoptit din vîrful buzelor, dacă ai şti tu –

De fapt mă cheamă Cristi, mi-a spus repede.

Am tresărit şi din paharul de plastic a sărit o gură de apă alburie direct pe obrazul lui.

Cristi?! am reuşit să articulez, sprijinindu-mă cu braţul de umărul lui, iar el a dat din cap că da. Ce simplu, mi-a trecut prin minte, ce… banal. Am respirat adînc, apoi l-am şters pe faţă cu dosul palmei. Păi… nu-i nimic, i-am răspuns şi-am început amîndoi să rîdem.

Mi-a dat drumul şi m-am aşezat încet pe scaun, cu paharul în mîna dreaptă şi consola video în stînga. L-am fixat o vreme pe bebeluşul spînzurat deasupra noastră, care mă privea cu disperare, tot întinzînd mînuţa cu cruce înspre mine. Vrea să se joace, m-am gîndit, de ce nu l-o fi băgînd în seamă maică-sa sau bunicul ăla stimulat cardiac? Dragonul m-a prins de încheietura mîinii în care ţineam aparatul şi-am tresărit din nou. M-am uitat la paharul de plastic şi m-am gîndit că tot nu simt nimic. Poate durează o vreme să-şi facă efectul, m-am gîndit, ca la prăjiturile cu iarbă magică.

Nicole, mi-a spus repede Dragonul, cred că te-ai prins deja că ţi-am povestit numai abureli despre mine.

Da, i-am răspuns, m-am prins, nu-i nimic. Apa tulbure a tremurat concentric în pahar.

Au fost şi lucruri adevărate, a continuat Dragonul, dar cele mai multe din prostiile pe care ţi le-am turnat peste weekend le-am auzit de pe la oameni sau le-am văzut prin filme ori la teleu, numai m-am pus pe mine în ele. Iar altele le-am inventat pe loc. De multe ori am încercat să le potrivesc după ce mă întrebai, că m-am gîndit ce ţi-ar plăcea să auzi. Iar de la un moment dat încolo a început să-mi placă şi mie aşa de tare să-ţi spun poveşti, că nu mai puteam să mă opresc.

Ok, nu-i nimic, i-am repetat, cu ochii tot pe pahar. Mi-am dat seama că trebuie să-l beau odată, să nu observe că mai conţine şi altceva pe lîngă apă.

Ba este, în pula mea, m-a contrazis îndîrjit. Vreau să-ţi spun cum a fost de fapt.

M-am încordat din toţi muşchii şi-am dat paharul peste cap. Instantaneu mi s-a făcut gura pungă. M-am chinuit să nu mă strîmb şi m-am lins rapid pe buze, să nu-mi fi rămas vreo urmă alburie pe ele. În acelaşi timp, am boţit paharul, fără să mă uit la bicarbonatul depus cu siguranţă pe fund, şi l-am înghesuit în buzunarul spătarului din faţă. Am vrut să-i spun

Dragonului să nu-mi mai povestească nimic, fiindcă acum nu mai are nici o importanţă cum a fost de fapt, ce-a făcut şi ce n-a făcut sau dacă e vreo urmă de adevăr în istoriile lui de weekend. Dar cînd să deschid gura mi-a amorţit din nou toată limba şi n-am reuşit să articulez nici un cuvînt. M-am gîndit că probabil nu mai simt nimic nici pe dinăuntru, mi-au încremenit terminaţiile nervoase pe întreg tractul digestiv superior şi pe toată suprafaţa stomacului, de care-şi agăţase hotărîtă crampoanele Cocaina.

Chiquitita, a reluat Dragonul, dar l-a întrerupt din nou vocea stewardesei cîrlionţate – anunţîndu-ne din difuzoare că în aproximativ un sfert de oră vom ateriza la Timişoara, apoi rugîndu-ne să închidem dispozitivele electronice şi să ne punem centurile. Imediat s-a aprins şi semnul aferent. M-am uitat ca prin vis la Dragon cum îşi încheie catarama peste hanorac, cum mi-o prinde apoi şi mie, cu degete alunecoase, mai alb la faţă ca o halucinaţie.

Ştii, mi-a şoptit, aplecat peste mine, totul a fost pe dos faţă de cum ţi-am zis. De exemplu, de droguri m-am apucat de la Barcelona, foarte repede după ce-am ajuns, şi ca să fac rost de bani pentru ele am început să fur prin metrou. Tatuajul m-a costat un fleac faţă de cît am aruncat pe coca.

Nu-i nimic, am reuşit să articulez din nou, abia mişcîndu-mi limba în gură. Lasă, am adăugat, nu-mi spune acum.

Ba, m-a contrazis iar Dragonul, trecîndu-şi mîna pe frunte, vreau să ştii înainte să ajungem. Am aşa o senzaţie că mai un pic şi se gată lumea. Poate ne prăbuşim, în pula mea.

Oricum n-avem timp să mi le spui pe toate acum, i-am scuipat dintr-o suflare, cu voce gîtuită, chiar dacă ne-am prăbuşi. Mi-ai povestit la Valencia atîtea zile, acum nu mai avem decît un sfert de oră. Dar n-o să se întîmple nimic, eşti doar obosit.

Dragonul a oftat adînc şi s-a întors pe scaunul lui. Atunci am observat că bebeluşul din faţă încă mai era căţărat pe spătar şi, cu gura deschisă, din colţul căreia i se prelingea uşor un firicel de lichid alb, îngîna ceva. Pe lîngă asta, tot întindea mîna stîngă spre mine, fixîndu-mă cu ochi rotunzi şi imenşi, încruntat din toată fruntea, ca un căţel care-ncearcă să-ţi explice că se scapă pe el şi te roagă să-l duci afară.

Trebuie să-ţi zic ce-i mai important, am auzit iar vocea Dragonului lîngă mine.

Am reuşit să-mi desprind privirea de la copil şi ochii mi-au picat pe consola lucitoare, pe care-mi încleştasem degetele. Am apăsat automat pe *POWER,* lung şi de multe ori, dar nu s-a întîmplat nimic. Poate Cocaina mi-a amorţit şi extremităţile, m-am gîndit, şi nu mai simt dacă apăs butonul sau nu. Dar mi-am dat seama imediat că nu-i aşa cînd mîna Dragonului a poposit fierbinte şi udă peste a mea. Mi-a desprins treptat aparatul dintre degete.

Acum nu te mai joci, Nicole, mă asculţi, *vale?* mi-a spus încet.

Nu i-am răspuns nimic şi nu l-am privit.

Pastilele tale de slăbit, a început şovăitor. Mi-a trecut prin cap să-mi astup urechile, dar n-am reuşit să mă mişc. Nu-s amfetamine, a continuat Dragonul. Mi-am fixat ochii pe copilul din faţă, care începuse să gîfîie şi-i dăduseră lacrimile. Îs nişte rahaturi chinezeşti din plante, am auzit mai departe, de care-i plin şi prin Spania. Alea îţi întorc stomacul pe dos şi-ţi fac mai mult rău decît bine. Ţi-a fost naşpa de tot cînd nu le-ai mai luat fiindcă aşa încearcă să-şi revină corpul, cu mîncare şi somn. La faza asta seamănă cu speed-ul şi de aia m-am gîndit să te păcălesc că-s amfetamine. Nici nu mi-a venit să cred ce repede ai pus botul.

Peste noi s-a aplecat uşor stewardesa cîrlionţată, verificînd dacă ne-am fixat centurile, cum făcuse şi la decolare, aşa că Dragonul a tăcut în sfîrşit. Ochii mi-au alunecat pe mîna în care ţinea consola, abia sprijinită de genunchiul din care bîţîia încontinuu. M-am gîndit să fac cumva să i-o fur, s-o pornesc şi să iau de la capăt jocul de-a Spiderman, fiindcă acum ştiam exact ce misiune are de la bun început şi cum trebuie să procedeze ca s-o scoată la capăt rapid, elegant şi fără complicaţii. Dar nu vedeam nici o soluţie să-i smulg Dragonului aparatul fără să-şi dea seama că i l-am luat.

Nu mă întrebi de ce te-am minţit? i-am auzit vocea oscilantă.

De ce? m-am trezit şoptind, deşi mi-am dat seama că ştiu deja.

Ca să stai să ţi-o trag, mi-a răspuns sec.

Am întors capul spre el şi l-am privit lung. Se uita la mine cu ochii mari şi-i tremurau buzele mai tare decît degetele mele cînd am întins mîna să-i şterg o picătură de transpiraţie, care i-a curs pe obraz de pe tîmpla dreaptă.

Stăteam oricum, i-am spus aproape şoptit. Ţi-ai bătut capul degeaba să mă droghezi.

Mda, ştiu că stăteai, mi-a aruncat Dragonul, m-am prins de asta din dimineaţa aia cînd ai venit la mine în cameră zicînd că ţi-e frig. Numai că atunci chiar eram rupt de somn şi-ar fi trebuit să… m-ajuţi un pic, nu mult, *just a lil' bit*[1] – ştii, ca-n piesa aia a lui 50 Cent, doar ţi-am şi arătat ce să faci. Dar tu te-ai purtat în momentul ăla ca şi cum… ca o femeie obişnuită, *entiendes?*

Am tresărit cînd l-am auzit. Deci chiar îmi făcuse o invitaţie la felaţie, mi-am dat seama, cum am crezut în prima clipă. Numai că eu nu venisem în dormitorul lui cu intenţii de genul ăsta. Am vrut să iau mîna de pe el, dar Dragonul a dat drumul consolei şi mi-a prins degetele între ale lui, strîngîndu-mi-le atît de tare că am crezut c-o să mi le zdrobească.

Ar fi fost sec rău între noi doi fără bomboane, nu-ţi dai seama? mi-a spus. Ştiu eu cum faceţi voi muierile, a adăugat, ţinîndu-mă pe loc, doar la Sevilla mi-a dat Jesús atîtea boarfe pe mînă să le droghez ca să stea la futut. Cum băgam ceva în ele, cum şi-o puneau de ziceai că-s profesioniste de cînd se ştiu, chiar de la mama lor de unde le-a adus.

[1] engl. *doar un pic.*

Taci, am reuşit să articulez, cu toate că gura îmi era uscată de parcă molfăisem nisip. Am dat să mă trag de lîngă el, dar nu m-a lăsat.

Nicole, mi-a spus, uită-te la mine, de ce crezi că-ţi zic toate astea?

Dragonul mi-a ridicat faţa cu toată palma, căutîndu-mi privirea. Am încercat să mă concentrez, dar m-am uitat prin el, cu ochii goi, de parcă nu era acolo. Am simţit în tot corpul cum avionul începe să coboare, iar stomacul mi s-a smucit din loc şi-am crezut c-o să vomit pe el toată apa cocainizată pe care-am băut-o. Atunci mi-a dat drumul şi m-am aplecat în faţă cît m-a lăsat centura. M-a ars ceva pe frunte şi cînd am ridicat privirea am văzut că era crucea de la mînuţa copilului spînzurat şi mai jos pe spătar. Cînd a dat cu ochii de mine, pe faţă i s-a întins încet-încet un rînjet ştirb. În aceeaşi clipă în nări mi-a pătruns un miros pestilenţial de fecale aburinde.

Ce-ai făcut, animalule? a ţipat mama copilului, trăgîndu-şi progenitura înapoi. Bebeluşul mi-a dispărut brusc din cîmpul vizual, dar în aer a continuat să-i plutească rînjetul satisfăcut, alături de izul parcă din ce în ce mai puternic pe care-l producea scutecul plin.

Du-te şi schimbă-l imediat! a strigat cu voce joasă bătrînul.

Cum să mă duc, tată? a protestat femeia. Nu vezi că aterizăm?

L-am urmărit ca prin vis pe Dragon cum se chinuie să-şi desfacă centura. A tot tras-o şi-a smucit-o în timpul cît am coborît, cu respiraţia din ce în ce mai şuierătoare, iar la un moment dat a întins-o atît de tare că am crezut c-o s-o rupă. Mi-am privit mîna stîngă de parcă nu era a mea cum mi se ridică şi se aşează peste degetele lui încleştate. A întors capul spre mine, dar nu m-am uitat la el. Mi-a spus pe nume şi-un cuvînt în spaniolă, pe care l-a repetat în neştire, dar la început nu l-am înţeles. Doar cînd am ridicat privirea şi i l-am citit pe buzele livide cu care mi-l articula la intervale de cîteva secunde, mi-am dat seama că e ceva simplu, simplu de tot, asta am auzit încontinuu de la el de cînd ne-am cunoscut: *disculpe, disculpe, disculpe, disculpe.* L-am privit în ochi.

Taci dracului! i-am aruncat.

I-am deblocat catarama centurii şi i-am desfăcut-o chiar cînd roţile avionului s-au trîntit de pistă, zdruncinîndu-ne din toate încheieturile. Dragonul a ţîşnit imediat în picioare şi a dispărut, iar oamenii au început să aplaude frenetic şi să strige: Bravo! Bravo, pilotu'! Mamă, ce aterizare! Printre vocile lor am reuşit s-o prind pe cea groasă a stewardesei măslinii: Alo domnu', unde mergeţi? Mi-am descheiat centura, m-am ridicat şi m-am întors să mă uit după Dragon, la timp să-l zăresc – la distanţă de cîteva locuri – cum cade printre scaune, lovindu-se cu umărul stîng de spătarul de lîngă culoar.

Am ieşit imediat după el, şutînd în trecere consola de pe jos cu vîrful adidasului. Abia cînd am ajuns între scaune şi l-am văzut întins pe jos la cîţiva metri de mine, abia atunci am

simţit că mi se dezmorţesc toate încheieturile şi-un val de sînge îmi explodează de undeva din stomac, sau poate chiar de mai jos, şi-o ia la goană prin corpul meu, împrăştiindu-se ca un jet de lumină prin vene şi artere, alertîndu-mi pe rînd braţele, coatele şi umerii, apoi şoldurile, coapsele şi genunchii, ajungînd chiar şi în degetele de la picioare, urcîndu-mi în acelaşi timp de la gît în sus şi conturîndu-mi clar circumvoluţiunile de pe creier. Aha, Cocaina, frate, mi-a fulgerat prin minte, acum încep să înţeleg.

Dinspre capătul culoarului a venit cu viteză stewardesa cîrlionţată. S-a lăsat pe vine lîngă Dragon şi-a început să-l scuture încruntată, tot strigînd: Domnu', domnu'! M-am apropiat de ea, dînd la o parte oamenii care se ridicaseră şi se înghesuiau să vadă ce s-a întîmplat. Pe buzele tuturor se contura în neştire cuvîntul „infarct" şi-n curînd m-am trezit că-l articulez şi eu, mirată de sonoritatea de cascadă ce-o căpătau cele două silabe în gura mea.

O clipă mai tîrziu în minte mi s-au îmbulzit toate semnele pe care le văzusem de trei zile încoace: toate inimile sparte, deformate sau explodînd, toate avertismentele de pe şosea, din oraş şi din magazinul moldovencei, toate graffiti-urile şi toate versurile din piese care mi se adresau direct, răvaşele chinezilor şi citatele din Biblie; apoi mi-am amintit şi ce-mi explicase ghicitoarea în tarot despre Moarte şi Magicianul care avea să mă ajute să mă descopăr, dar şi să-mi stea în cale. Şi-am început să-mi dau seama în sfîrşit ce încercau să-mi spună semnele şi cum să interpretez ghicitul. Acum lumea era a mea, aveam cheia cu care-i descifrasem într-o clipă toate misterele, de parcă eu o făcusem, de parcă eu îi încuiasem sensurile, să nu le mai am în faţa ochilor, şi acum stăteau goale în faţa mea să le pun la locul lor. Noroc cu Cocaina, care mă ajută să văd totul limpede, m-am bucurat în sinea mea.

Lîngă mine a poposit bătrîna cu părul alb şi i-am zîmbit din toţi dinţii cînd am văzut-o cum clatină din cap, îndesîndu-şi şuviţele subţiri sub batic. Aşa gie tînăr, maică, şî fără lumînare! mi-a spus cu voce sacadată, apucîndu-mă de braţ cu mîna stîngă. Vinie-acuş sfîrşîtu' lumii! a murmurat convinsă şi, crucindu-se larg, de trei ori: Dumniezău să-l ierce!

A apărut şi stewardesa măslinie, care a început să-i împrăştie pe oameni, instruindu-i cu vocea ei groasă să-şi ia bagajele şi să coboare în linişte. Bătrîna mi-a dat drumul şi a dispărut, apoi toată lumea s-a pus să fojgăie în jurul meu şi în fiecare secundă ochii mi se loveau de cîte-o privire tăioasă sau speriată, iar eu le zîmbeam încurajator la toţi.

Ai chemat salvarea? a strigat femeia aplecată peste Dragon, tot frîngîndu-şi mîinile, fără să-l mai scuture.

Da! i-a răspuns răspicat cealaltă şi-abia atunci m-a zărit. Tu ce stai ca bleaga? şi-a interpelat colega. Vezi dacă mai respiră! M-a apucat de mînă şi m-a tras mai aproape de Dragon, lîngă care cîrlionţata se aşezase în genunchi, aplecată peste faţa lui. Cum îl cheamă pe prietenul dumneavoastră? mi-a strigat stewardesa măslinie, privindu-mă cu ochi limpezi.

M-am uitat lung la Dragon, care zăcea întins în faţa mea ca un manechin căzut pe jos într-o vitrină, mai livid ca oricînd. M-am chinuit secunde întregi să-mi amintesc ce mi-a zis mai devreme, înainte să aterizăm.

Nu ştiu, i-am răspuns în cele din urmă femeii, ridicînd din umeri, chiar în clipa cînd numele acela atît de banal mi-a venit în sfîrşit în minte. Dar auzindu-mi vocea mi-am dat seama că ce-am spus e perfect adevărat. *Non vedo, non sento, non parlo,* mi-a răsunat clar glasul lui în urechi, ca în noaptea aceea la Valencia, cînd mi-a pomenit de maimuţele mafiote. Deci nici nu ajungi să faci nimic rău, m-am gîndit, doar ce trebuie ca să supravieţuieşti. Aşa că nu mi-am rectificat declaraţia. Nu e prietenul meu, am adăugat în schimb, cu tot calmul. Nici nu-l cunosc. Stewardesa m-a privit revoltată, iar eu am lămurit-o surîzătoare, clipind ingenuu: Ne-am întîlnit la aeroport. M-am uitat iar la el şi pentru o clipă am avut senzaţia că-l văd cum se dezmembrează în faţa mea, cum se face bucăţi, iar bucăţile se destramă în fîşii, pe care nimeni n-o să le mai poată urzi la loc.

Femeia a luat mîna de pe mine şi-a pufnit, apoi s-a întors spre corpul Dragonului. Chiar atunci colega ei i-a deschis fermoarul hanoracului şi din ambele buzunare exterioare a alunecat pe jos lîngă el cîte o punguţă de cocaină. Am făcut ochii mari la cea din partea stîngă, care n-ar fi trebuit să fie acolo. Din metrou au fost doar două, doar în buzunarul drept, iar una din ele era acum la mine. Dar de fapt, mi-am dat seama, n-am încercat niciodată să-i fur ceva din stîngul. Şi-atunci am izbucnit de-a binelea în rîs.

Stewardesa măslinie şi-a dus palma la gură, înăbuşindu-şi un icnet, şi-a îngenuncheat şi ea lîngă Dragon, în timp ce colega ei îşi încrucişase degetele pe pieptul lui şi-l apăsa ritmic. Cealaltă a luat de pe jos o punguţă cu praf alb şi-a privit-o lung cîteva clipe. Apoi a tresărit şi i-a dat drumul din mînă, de parc-o ardea. S-a ridicat repede şi-a spus cu vocea ei groasă: Mă duc să chem şi poliţia.

Cînd am auzit de poliţie parcă mi-a sunat o alarmă în creier. M-am oprit din rîs, m-am uitat la corpul de pe jos şi la femeia care încerca de zor să-l resusciteze. Mi-am amintit dintr-odată tot ce mi-a povestit Dragonul, toate întîmplările lui închipuite pe care mi le-a picurat în auz, cuvînt cu cuvînt, cu atîta convingere de parcă erau adevărate, apoi toate lucrurile pe care le-am făcut amîndoi în timpul scurt pe care l-am avut împreună. Am închis ochii şi-am ascultat cum îmi clocoteşte sîngele-n vene, pompat viguros de muşchiul care mi se zguduia în neştire în cutia toracică, traducîndu-i parcă vorbele în limba pe care n-o ştiam decît noi doi. Şi m-am întrebat ce-ar face în locul meu Dragonul.

Hai că se simte pulsul! am auzit ca prin vis vocea cîrlionţatei. Hai că respiră! a strigat imediat după aceea. Am deschis ochii şi l-am văzut întreg.

Şi-atunci am simţit cum se încheagă la loc în mine dragonul, cum se adună, particulă cu particulă, din toate celulele corpului meu, cum bucăţelele se lipesc, refăcîndu-i rînd pe rînd structura de solzi, care se strîng ca atraşi de-un magnet şi urcă la suprafaţă, pînă cînd trupul lui refăcut începe să pulseze şi să răsufle fierbinte chiar sub pielea mea. Am tras aer adînc în piept şi m-am dat doi paşi înapoi, iar dragonul s-a încordat din toţi muşchii şi mi-a ţîşnit afară prin piele. Am continuat să merg cu spatele, simţindu-l cum se întinde prin mine ca o apă, cum îşi bagă labele prin braţele şi picioarele mele şi-şi împinge capul în sus prin gîtul meu.

M-am oprit cînd am ajuns în dreptul locurilor pe care stătusem. Cu vîrful unghiei ascuţite care mi s-a încovoiat într-o gheară, am prins şapca neagră de pe scaunul de la geam şi mi-am agăţat-o de creasta de solzi roşii, exact cînd mi-a ţîşnit din vîrful capului, ridicîndu-mi-se rapid pe toată coloana vertebrală, prelungită în coada cu vîrf de săgeată la capăt. M-am aplecat pînă la podea, pînă am ajuns cu capul în jos şi-am zărit rucsacul cu bani de sub scaun. Mi-am rînjit colţii la el, l-am tras afară cu gheara, m-am îndreptat şi l-am aruncat în sus peste braţ. Cu el agăţat de unul din solzii proeminenţi de pe gîtul meu mlădios, am luat-o cu paşi largi spre ieşirea din avion, lipăind din labele cu piele roşie întărită şi degete noduroase, răşchirate în toate direcţiile şi încheiate şi ele în gheare lungi şi ascuţite.

M-am aplecat şi abia am încăput pe uşă – norocul ei c-am reuşit să trec, altfel o făceam ţăndări. Aerul rece m-a izbit pe faţă şi-am suflat imediat pe nările largi un jet de aburi fierbinţi. Mi-am luat avînt şi-am plonjat peste scara îngustă. Dintr-un salt am fost jos, zguduind avionul de jucărie din spatele meu. Mi-am strecurat gheara arătătorului stîng în faldurii dintre solzi, să mă asigur că am acolo punga cu dropsurile roşii şi restul de coca. Le-am pipăit atent, apoi am plecat mai departe, balansîndu-mi coada dintr-o parte în alta să-mi ţin echilibrul, spre clădirea de sticlă unde ştiam că mă aşteaptă moşneagul veterinar, la care puteam să mă ascund în primă fază, pînă s-o şterg în altă Ţară a Minunilor. Dar mai întîi trebuia să pun mîna pe geanta neagră de voiaj şi din ea să-mi recuperez cuţitul.

Mulțumiri

Dragonul nu ar fi existat, sau cel puțin nu în forma lui actuală, fără implicarea, susținerea şi răbdarea Alexandrei Anton, care a crezut în această carte şi mi-a fost alături la fiecare pas.

Cu mult înainte de redactarea romanului, Dana Crăciun şi Claudia Doroholschi, îndrumătoarele mele în cadrul Masteratului de Creative Writing de la Timişoara, m-au încurajat constant să scriu şi mi-au oferit sfaturi legate de textele mele, precum şi sugestii practice care mi-au fost de mare folos. Le mulțumesc şi pentru recomandările făcute în timpul revizuirii cărții, atît în privința editării acesteia, cît şi a publicării.

Pe parcursul procesului de scriere şi revizuire a textului, am avut numeroşi susținători, care au citit Dragonul şi m-au ajutat cu impresii şi comentarii, m-au încurajat să îl public şi, nu în ultimul rînd, mi-au dat sfaturi şi ajutor de ordin practic. Mulțumirile mele merg către: Simona Bani, Adina Baya, Loredana Bercuci, Alina Contrea, Adina Fader, Patricia Gabor, Dana Ionescu, Andrada Jichici, Ana Kun, Sorin Manolache, Dănuț Muntean, Eugen Neagoe, Paul Şaramet, Dumitru Tucan, Gabriela Tucan, Răzvan Tuştean, Mariana Verbaschi.

Mihaela Gheorghiță

Octombrie 2013

Cuprins

Partea I 5

1. *Need for Speed 5*
2. *¡Feliz Año Nuevo! 14*
3. *Pasajeros sin destino 24*
4. *Eat Me! 34*
5. *El tesoro es en tu corazón 46*
6. *Drop It Like It's Hot 58*
7. *You Only Get One Shot 72*
8. *More, por favor! 88*
9. *Anybody There? Echo! 103*
10. *Los Recuerdos 122*
11. *Trust in Me 129*
12. *Casa encantada 146*
13. *Gangster till I Die 160*

Partea a II-a 182

14. *Watch the Signs! 182*
15. *Chiquitita, Tell Me the Truth 198*
16. *Parlem en català 211*

17. El Dragón Roto 219
18. Hola, soy rumano 232
19. Volvemos en un trix 241
20. Me dicen el clandestino 250
21. I Got the Poison, I Got the Remedy 267
22. Hit the Road, Jack! 289
23. Fuck You, România! 311
24. Tienes el mono 340
25. El mundo al revés 363

Mulțumiri 399